GEORGE POTRA și N. I. SIMACHE

Contribuții la

ISTORICUL ORAȘELOR PLOIEȘTI ȘI TÎRGȘOR

MUZEUL JUDETEAN
DE ISTORIE
SI ARHEOLOGIE
PRAHOVA
EX
LIBRIS

GEORGE POTRA — NICOLAE SIMACHE

Contribuţii la

ISTORICUL ORAŞELOR PLOIEŞTI ŞI TÎRGŞOR

(1632—1857)

COMITETUL DE CULTURĂ ŞI ARTĂ AL JUDEŢULUI PRAHOVA
ŞI
COMITETUL DE CULTURĂ ŞI ARTĂ AL MUNICIPIULUI PLOIEŞTI

INTRODUCERE

Ca toate așezările omenești, orașul Ploiești își datorește dezvoltarea unor importanți factori economici.

Cel dintîi este așezarea pe glob și pe continentul european.

Dacă ne aruncăm o privire asupra planiglobului observăm că orașul Ploiești este situat în apropierea cercului paralel 45° latitudine nordică, ceea ce are ca urmare o climă temperată, cea mai favorabilă pentru dezvoltarea vieții omenești, căci după cum se știe cele mai vechi centre de cultură au apărut în această zonă unde nu este nici prea cald, nici prea frig și unde lumina este egală cu întunericul.

Pe continentul european, orașul Ploiești este așezat în apropierea meridianului 26° longitudine răsăriteană, ceea ce înseamnă jumătatea drumului între cele două extremități ale Europei.

În țara noastră, orașul s-a dezvoltat la poalele subcarpaților, și anume în regiunea de trecere de la cîmpie la deal, unde oamenii din timpuri îndepărtate își schimbă produsele specifice fiecărei forme de relief.

Mai este de observat că așezarea orașului în așa-numitul bazin al Ploieștilor, înconjurat de jur împrejur de înălțimi, îi crează multe avantaje.

Un rol deosebit a jucat în dezvoltarea acestei așezări situarea sa în apropierea unor vechi drumuri de comerț.

Într-adevăr, la 4 km răsărit de Ploiești curge Teleajenul ; la 14 km apus, Prahova. Însă, după cîte se știe, ambele rîuri au fierăstruit munții pînă aproape de temelie. Pasul Bratocea are o înălțime de circa 1246 m., iar Predealul 1040 m. Pe aceste văi au circulat din vechi timpuri călători și mărfuri. Orașul Ploiești s-a dezvoltat aproape de confluența văilor acestor ape și la intretăierea drumurilor de comerț care au mers de-a lungul lor.

Nu este deci de mirare că pe teritoriul acestui oraș întîlnim vechi urme. Pe terasele Dîmbului, în partea de nord-est a orașului, s-au descoperit urme din epoca bronzului. În apropierea gării de sud, la o depărtare de 500 m. spre sud, s-a descoperit cimitirul (cîmp de

urne funerare) unei așezări getice, a cărei existență s-a putut urmări din secolul II î.e.n. și pînă în secolul II e.n.

În Piața Sîrbească, str. R. Calomfirescu, s-au descoperit monede cu chipul împăratului Traian și numeroase resturi ceramice romane, ceea ce confirmă existența în această parte a unei villa sau chiar a unei așezări romane.

În perioada migrațiilor popoarelor, orașele din Dacia și-au încetat existența mai de vreme sau mai tîrziu. Vechile așezări de aici au avut o soartă grea.

În veacurile X—XIII forțele de producție de pe teritoriul patriei noastre se dezvoltă cu mai mare avînt.

În poienița de pe malul Dîmbului, de la marginea imenselor păduri care începeau de aici și se terminau la Giurgiu — codrii Vlăsiei — se înfiripează o așezare cu caracter rural, Ploieștii, numită astfel, după tradiție, de la numele întemeietorului — Ploie sau Ploaie.

Bine situată însă, așezarea s-a dezvoltat cu repeziciune, cunoscînd o perioadă de sporit avînt, odată cu instituirea monopolului turcesc și schimbarea drumurilor de comerț potrivit intereselor otomane.

Așa că din secolul al XVI-lea așezarea are un caracter de trecere de la economia naturală la economia de schimb de mărfuri. De altfel, în acest secol Ploieștii sînt menționați documentar pentru prima dată.

Orașul Ploiești începe să se formeze ca atare, în ultimii ani ai secolului al XVI-lea. Înființarea lui este în legătură cu concentrarea trupelor lui Mihai Viteazul în vederea acțiunilor războinice pe care le proiectase în Transilvania. Domnitorul avea în Ploiești curte, unde doamna Stanca și fiul lor Pătrașcu urmăreau cu îngrijorare pregătirea oștilor care trecuseră în Transilvania, prin pasul Buzăului, la 18 octombrie 1599.

Începuturile așezării, legate direct de scurta domnie a marelui voievod, par să se contureze în jurul unui tîrg săptămînal pe care Mihai Viteazul îl aprobă în Ploiești, în paguba străvechiului oraș Tîrgșor, care se afla la o distanță de numai 12 km spre vest. Așezat pe marele drum de comerț dintre Brașov, București, Giurgiu, Piua Petrei și Brăila și dezvoltat în legătură directă cu marele trafic de mărfuri de pe acest drum. Tîrgșorul era un puternic centru comercial în această regiune, cu o existență de aproape două secole. El apare menționat pentru prima dată în 1413 august 6, în tratatul de comerț cu Brașovul al lui Mircea cel Bătrîn. [1]*. Tîrgul săptămînal din Ploiești a influențat viața economică prosperă a Tîrgșorului, și în scurtă vreme dezvoltarea noului oraș va fi una din cauzele principale ale decăderii și dispariției acestui centru de viața economică. Cu toate acestea, cele două așezări, pînă la dispariția străvechiului Tîrgșor, au trăit într-o continuă interdependență economică, în care Ploieștii au sfîrșit prin a înlătura cu totul viața economică a Tîrgșorului.*

---

[1] I. Bogdan, *Documente privitoare la relațiile Țării Românești cu Brașovul și cu Țara Ungurească în sec. XV și XVI, vol. I, 1413—1508*, București, 1905, p. 5.

Trecutul orașului Ploiești a preocupat pe mulți cercetători. Numeroasele lucrări care au apărut despre Ploiești dovedesc nu numai importanța sa de centru economic într-o regiune deosebit de bogată, dar și rapida dezvoltare a acestui oraș, care a depășit pe multe din celelalte din vechea Țara Românească. Cu toate acestea nu se poate vorbi de un istoric complet al orașului Ploiești, care să cuprindă întreaga sa evoluție economico-socială și edilitar-urbanistică. Sînt încă foarte multe goluri de umplut și destule probleme de lămurit. Toate acestea își vor găsi răspuns în cercetarea arhivelor, care vor scoate la lumină documentele întregitoare ale acestui istoric. Din ceea ce cunoaștem pînă acum putem să constatăm că pentru epoca dintre 1716 și 1821, mai ales în prima parte pînă la prima domnie a lui Alexandru Ipsilant (sept. 1774—febr. 1782), știrile documentare nu ne dau o imagine completă despre evoluția acestui oraș. De asemenea nici epoca de după 1821, pînă în preajma revoluției burghezo-democrate din 1848, nu o cunoaștem îndestul de bine ca să se poată scrie o istorie completă a orașului Ploiești, atît de interesantă în evoluția sa în această vreme.

Pentru aceasta socotim că atîta timp cît nu vom depista tot materialul documentar în legătură cu viața și dezvoltarea orașului Ploiești și nu vom face cunoscute cercetătorilor cele mai importante documente relative la acest oraș, nu vom putea alcătui pe baze științifice istoria uneia dintre cele mai minunate și interesante așezări social-economice din țara noastră. Vom vedea, cum ne învață V. I. Lenin, că „necesitatea pieții externe pentru o țară capitalistă nu este determinată nicidecum de legile realizării produsului social (și supravalorii în special), ci în primul rînd de faptul că capitalismul apare numai ca rezultat al unei circulații de mărfuri foarte dezvoltate, care depășește granițele statului. De aceea nu este de conceput o națiune capitalistă fără comerț exterior și nu există o asemenea națiune [2]." Orașul Ploiești a fost o poartă de intrare a capitalismului după prăbușirea economiei feudale, care trebuie cunoscută în amănunt pentru a ne da seama de progresul uimitor al acestui centru de viață, în noua orînduire socialistă.

Culegerea de documente pe care o publicăm a izvorît din nevoia de a oferi cercetătorilor un material documentar care aduce contribuții prețioase la cunoașterea istoricului orașului Ploiești. Această culegere este rezultatul unei munci migăloase și stăruitoare în marile depozite de documente (Arhivele Statului București, Academia R.S.R., Muzeul de istorie al orașului București) ca și a cîtorva colecții particulare de documente. Ceea ce ne-a preocupat în primul rînd n-a fost transcrierea documentelor, orice ar conține și orice valoare istorică ar avea. Documentele, ca orice valori de informație istorică, pot stîrni după conținut diferite interese : pot contribui la lămurirea unei probleme de istorie generală, pot descrie evoluția unei instituții politico-sociale, sau pot completa un eveniment în fapte și date de amănunt.

---

[2] V. I. Lenin, *Dezvoltarea capitalismului în Rusia*, în K. Marx, *Capitalul*, II, Ed. P.M.R., 1951, p. 478.

Pentru aceasta, un document, pentru a putea fi transcris, trebuie mai întîi cercetat în valoarea lui informativă ; niciodată răsfoirea întîmplătoare a unui pachet de documente și oprirea asupra unui document fără interes precis nu contribuie la valoarea documentară a unei culegeri de documente.

Documentele pe care le publicăm au fost selecționate, iar această selecțiune a avut în vedere valoarea informației pe care o prezintă conținutul său. Ne-am oprit numai asupra documentelor care aduc știri importante pentru istoria țării în general, pentru dezvoltarea succesivă a orașului din punct de vedere economico-social, administrativ, edilitar-urbanistic. Selecționate astfel o parte din documentele inedite pe care le prezentăm lămuresc și completează o serie de probleme din istoria orașului Ploiești, iar o altă parte se referă la Tîrgșor, acest străvechi centru economic de pe drumul comercial Brașov—Brăila, în relațiile sale cu Ploieștii, pe care le grupăm în timp în următoarele trei perioade : interdependența economico-social, 1597—1654 ; concurența orașului Ploiești, 1654—1775 ; și dispariția lentă a Tîrgșorului, 1775—1850.

Conținutul documentelor pe care le publicăm aduce contribuții noi și importante în diferite probleme din viața orașului Ploiești. Considerăm astfel a fi necesar, atît pentru cercetătorii istoriei orașului, cît și pentru ceilalți cititori, să înfățișăm liniile mari ale problemelor cărora aparțin aceste documente, fără să analizăm pe larg conținutul lor. Ne mărginim numai să indicăm aspectele mai însemnate din viața orașului și să schițăm contribuția pe care o aduc documentele în prezentarea diferitelor probleme din secolul al XIX-lea. Firește că intenția noastră, pentru moment, nu este să lămurim în întregime toate problemele, nici să le conturăm în dezvoltarea lor, ci numai să le sugerăm pentru cercetări ample și aprofundate, în viitor. De asemenea ne rezervăm intenția unui al doilea volum de „Documente ploieștene“, care să sporească contribuția documentară la cunoașterea trecutului orașului Ploiești și a celor mai importante centre din județul Prahova.

I. ASPECTE DE VIAȚĂ DINTRE 1632 ȘI 1848 OGLINDITE ÎN DOCUMENTELE DE FAȚĂ

Din documentele publicate în acest volum vom încerca să desprindem aspectele mai caracteristice din viața orașului Ploiești în cei aproape două sute cincizeci de ani de la întemeiere pînă la revoluția burghezo-democratică din 1848. În acest lung răstimp dezvoltarea orașului Ploiești urmează cîteva etape succesive, care marchează evoluția lui economico-socială și edilitar-urbanistică ca așezare orășenească.

Vom distinge trei etape mai însemnate : de la întemeiere pînă la 1716 ; de la această dată pînă la 1821, cînd se produce răscoala poporului condusă de Tudor Vladimirescu, și de la 1821 pînă la 1859.

Vom cerceta succesiv aceste trei etape spre a vedea cum se oglindesc în documentele din această colecție. Vom distinge însă pentru fiecare etapă trei aspecte deosebite : economic, social-politic și administrativ-edilitar.

1. DIFERITE ASPECTE DE VIAȚĂ DINTRE 1632 ȘI 1716

a) *Începuturile orașului Ploiești*

Originea toponimicului „Ploiești“ este în legătură cu onomasticul „Ploaie“, numele vreunui *primus occupans* al terenului pe care s-a format satul Ploiești, numit astfel cu sensul de „urmașii lui Ploaie“ sau mai de grabă „ai lui Ploaie“, deci „Ploiești“ [1]. Deși onomasticul Ploaie nu este obișnuit în limba română și nu-l menționează vreun document între secolele XV și XIX, totuși existența sa nu este exclusă.

---

[1] Fenomenul derivării de la onomasticul Ploaie la toponimicul Ploiești este similar cu altele foarte numeroase pe care le întîlnim în țările române : Barbu-Bărbulești, Bratu-Brătești, sau Brătulești ; Cernea-Cernești. Derivația este însă imposibilă prin forma singularului derivat : Ploaie-Ploiescu-Ploiești, ci numai prin forma pluralului derivat : Ploaie — ai lui Ploaie sau Ploiești. Faptul îl confirmă multe alte onomastice : Cernea-Cernești-Cernescu, ca originar din Cernești.

Sînt onomastice în legătură cu fenomenele naturii, cum ar fi Brumă, Fulger, Trăsnet, care nu se mai aud astăzi, dar care au fost folosite în trecut. În nici un caz însă toponimicul Ploieşti nu a derivat de la „plăieş", cum s-a încercat să se susţină şi cum ar fi plăcut mai mult orăşenilor ploieşteni.

Confirmarea documentară a satului Ploieşti este destul de timpurie. În prima jumătate a secolului al XVI-lea oraşul Braşov avea strînse legături negustoreşti cu Ţara Românească. Cercetări recente au confirmat că „dacă în 1503 activitatea neguţătorilor munteni reprezenta circa 46,6% din valoarea exportului spre Ţara Românească, la 1530 ea reprezenta 87%"[2]. Între oraşele, tîrgurile şi satele care făceau negoţ cu Braşovul, Tîrgşorul era printre cele dintîi ca număr de neguţători, mai ales între 2 iulie 1529 şi 25 ianuarie 1530[3]. Neguţătorii din Tîrgşor angajau pentru transportul mărfurilor cărăuşi din satele vecine, care se ocupau în mod permanent cu această îndeletnicire, avînd căruţe largi cu coviltire şi cai puternici de tras pe drumurile anevoioase de munte. Aceşti cărăuşi erau cunoscuţi nominal de neguţătorii braşoveni, care i-au însemnat în scriptele lor. Apropierea satului Ploieşti de oraşul Tîrgşor a făcut ca neguţătorii din acest oraş să se folosească îndeosebi de cărăuşii ploieşteni. Faptul îl confirmă *Socotelile Braşovului*[4], care au păstrat numele cîtorva cărăuşi din Ploieşti: Radu la 1503, Dragoi la 1543 şi Berivoi, Tudor, Arvat, Drăghici şi Neagu la 1545[5]. Astfel satul Ploieşti exista la începutul secolului al XVI-lea (1503), dezvoltîndu-se considerabil către jumătatea acestui secol (1545), ca să poată fi menţionaţi cinci cărăuşi pentru transportul mărfurilor braşoveneşti.

Către sfîrşitul secolului al XVI-lea modesta aşezare sătească din Ploieşti are prilejul unei dezvoltări neaşteptate, datorită lui Mihai Viteazul care hotărăşte să întemeieze un tîrg domnesc pe vatra satului. Satul Ploieşti prezenta avantaje deosebite pentru planurile politice ale îndrăzneţului şi viteazului voievod, iar firea lui hotărîtă şi dîrză nu-l făcea să se împiedice de protestul sătenilor din Ploieşti, care nu voiau să renunţe la situaţia lor de moşneni. Legenda spune că Mihai Viteazul ar fi chemat la sine pe pîrcălabul satului, căruia i-a spus gîndul de a face din Ploieşti un tîrg, dar că acest pîrcălab nu s-ar fi temut de vijeliosul domnitor şi i-ar fi vorbit răspicat: „noi iobagi nu vrem să fim."[6]. Dar legenda înfloreşte adevărul istoric, fiindcă Mihai Viteazul

---

[2] Radu Manolescu, *Schimbul de mărfuri dintre Ţara Românească şi Braşov în prima jumătate a sec. al XVI-lea*, în „Studii şi materiale de istorie veche", vol. II, 1957, p. 168.

[3] G. I. Ionnescu-Gion, *Din istoria şi comerţul Braşovului în sec. XVI*, Buc. 1894, p. 6, spune că erau 15 neguţători din Tîrgşor, pe cînd din Bucureşti erau 13, din Tîrgovişte 9, şi din Buzău 8.

[4] *Quellen zur Geschichte der Stadt Kronstadt* 1886—1896, vol. I, p. 6, vol. III, p. 298.

[5] G. Petrescu-Sava, *Tîrguri şi oraşe între Buzău, Tîrgovişte şi Bucureşti*, Bucureşti, [1937], p. 24.

[6] V. A. Urechiă, *Legendele române*, Bucureşti, vezi „Moşnenii din Ploieşti şi Mihai Vodă", p. 254.

MIHAI VITEAZUL (1593—1601), întemeietorul orașului Ploiești
(gravură de *Algidius Sadeler*)

a ocupat cu silnicie multe dintre satele moșnenești[7] pe care le dăruia rudelor sale și mai ales fiicei sale, Florica[8], căsătorită cu Preda zis Floricoiul. Se cunoaște șirul lung de plîngeri pe care țăranii liberi îl fac lui Mihai Viteazul, mergînd după el la Alba-Iulia[9] și chiar pînă în Moldova și numeroase procese pe care le încep acești țărani silniciți spre a se răscumpăra din iobăgie în timpul domniei lui Radu Șerban (1602—1611), Radu Mihnea (1611—1616)[10], Gavriil Movilă și alții.

Nu se cunosc motivele pentru care Mihai Viteazul a preferat Ploieștii în locul Tîrgșorului, care era pămînt domnesc. Presupunem că buna sa așezare l-a îndemnat de și-a construit la Ploiești o locuință domnească, a înființat un tîrg săptămînal și a început a-și concentra oștile în vederea trecerii Carpaților[11]. Tot aici a primit jurămîntul pedestrimii comandate de Baba Novac[12]. Ziua de tîrg era miercurea, care a fost păstrată de-a lungul vremii; această zi a dobîndit repede o faimă negustorească în regiune. Din această pricină, încă din ultimii ani ai domniei lui Mihai Viteazul, Ploieștii începură să fie considerat „orășel" sau chiar „oraș"[13], fără să depășească Tîrgșorul, care avea și el un tîrg săptămînal tot în aceeași zi.

În primele decenii ale secolului al XVII-lea începe decăderea rapidă a Tîrgșorului. Cauzele acestei decăderi nu sînt prea multe, dar una dintre cele mai însemnate este strămutarea capitalei de la Tîrgoviște la București, care începuse din a doua jumătate a secolului al XVI-lea și care se continuă timp de aproape un secol. Este încă de adăugat părăsirea vechiului drum negustoresc al Brașovului (Bran—Cîmpulung—Tîrgoviște—Tîrgșor—Brăila), care a contribuit la înființarea și dezvoltarea Tîrgșorului. Și, în fine, înființarea tîrgului săptămînal la Ploiești și transformarea lui într-o piață permanentă este o altă cauză care face ca un mare număr de negustori tîrgșoreni să se stabilească în noua așezare comercială întemeiată de Mihai Viteazul.

Către sfîrșitul secolului al XVII-lea, Tîrgșorul era în plin proces de decădere. Miron Costin vizitează Țara Românească la 1684 și așează Ploieștii înaintea Tîrgșorului, a Cîmpulungului și chiar a Tîrgoviștei[14]. Vechile orașe care înfloriseră de-a lungul drumului Brașov—Tîrgoviște—Brăila începuseră să decadă odată cu părăsirea acestui drum.

---

[7] *Documente privind istoria României, veacul XVII B. Țara Românească*, vol. I, Ed. Acad. R.P.R., 1951 : doc. 334, p. 369 ; doc. 334, p. 367 ; doc. 427, p. 484 ; vol. II, doc. 41, p. 40, doc. 126, 158, 167, 212, 221, 240, 269.

[8] *Ibidem*, doc. 188, p. 195, doc. 285, p. 309 ; doc. 286, p. 312.

[9] *Ibidem*, doc. 92, p. 78—79, doc. 285, p. 309 ; doc. 427, p. 484.

[10] *Ibidem*, vol. II doc. 41, p. 40, doc. 268, p. 302—304, doc. 295, p. 332—333 ; vol. III, doc. 11, 57, 75 304, 336, 363, 367.

[11] *Monumenta Hungariae historica*. Scriptores, vol. XXVIII, p. 290.

[12] N. Bălcescu, *Istoria Românilor sub Mihai Viteazu*, Buc. 1908, p. 244.

[13] Wolfgang de Bethlen, *Historia de rebus transilvanicis*, IV, p. 334 ; oppidum Ploest ; C. Zagoritz, *Luptele cu polonii*, Buc. 1908, p. 102.

[14] I. Bogdan, *Cronice inedite antingătoare de Istoria românilor*, Buc., 1895, p. 204.

La 1699 Brăila și Tîrgșorul deveniseră „vornehmste Marck-Flacken oder kleine Städtlein“ [15]. În 1718, cînd se vorbește despre orașele importante ale Țării Românești, Tîrgșorul nu este în rîndul lor, dar Ploieștii ocupă al patrulea loc [16].

b) *Aspectul economic*

Dacă n-ar fi intervenit atît de neașteptat sfîrșitul lui Mihai Viteazul, orașul Ploiești ar fi găsit în viteazul și priceputul domnitor un sprijin deosebit pentru dezvoltarea sa. El își strămutase curtea domnească la Ploiești și dăruise orașului privilegiul de a face un tîrg săptămînal, în jurul căruia s-au așezat mulți negutători și s-au înfiripat primele negoțuri de tip orășenesc, care prilejuiesc un schimb mai viu de mărfuri și o creștere continuă a necesităților de viață. „Această creștere — arată V. I. Lenin — se produce în genere prin intensificarea schimburilor de produse, care duce la un contact mai des între locuitorii orașului și locuitorii satului.“ [17] În jurul noului oraș erau numeroase sate bogate cu vii, grădini și livezi, iar în regiune se dezvoltaseră cîteva tîrguri (Gherghița, Filipești, Florești, Găgeni etc.) foarte prospere în prima jumătate a secolului al XVII-lea.

Mihai Viteazul intenționa să facă din satul Ploiești un oraș mare și înfloritor. În acest scop el a cumpărat moșia Băicoi, pe care a dat-o în schimbul satului Ploiești boierilor Pătrașcu și fiului său Vintilă, despre care amintește un hrisov al lui Radu Șerban din 26 iunie 1615. „După aceia, cînd au fost în zilele răposatului Mihai Voievod, iar niște boieri din sat din Băicoi, anume Manole logofătul și cu nepotul său, iar Manole logofătul și-au făcut așezămînt cu Mihai Voievod de au schimbat o moșie care au dat-o ei la Ploiești, a șasea parte, și au dat lor Mihai Vodă această jumătate de sat ce am zis mai sus, de la Băicoi, ce au fost cumpărat Mihai Voievod de la oamenii cei slobozi din sat, moșie pentru moșie“ [18]. Moartea neașteptată a lui Mihai Viteazul năruiește planurile sale pentru Ploiești, iar dezvoltarea economică a acestui oraș va trece printr-o lungă perioadă de lîncezire.

În orice caz însă strînsa vecinătate cu Tîrgșorul și existența tîrgului săptămînal, ca și faptul că făcea parte dintr-o regiune bogată, au făcut ca orașul Ploiești să se dezvolte și locuitorii lui să cumpere ocine și moșii în satele învecinate, dar mai ales vii pe dealurile Scăienilor și ale Cernăteștilor. Astfel Mareș, căpitanul din Ploiești, cumpără în 1637, ocină în satul Băbeani pe care o plătește cu douăzeci de galbeni [19]. Vînzările și cumpărările de pămînt, moșii, dar mai ales vii,

---

[15] G. M. Petrescu-Sava, *op. cit.*, citînd „Anonima Curiöse Beschreibung von der Moldau und Wallachey“, 1699, cap. IV.

[16] Anton Maria Del Chiaro, *Istorie delle moderne rivoluzioni della Valachia.* Venezia, 1718, p. 5.

[17] V. I. Lenin, *Cu privire la așa-zisa problemă a piețelor*, Opere I, Ed. P.M.R., 1956, p. 98.

[18] M. Sevastos, *Monografia orașului Ploiești*, Buc., [1937], p. 825.

[19] *Ibidem*, p. 826.

sînt foarte frecvente între ploieşteni şi satele învecinate. Astfel Vintilă Merişescul din Ploieşti vinde în 1675 partea sa de moşie din Stoieneşti pe care o moştenise de la mătuşă-sa Stanca [20]. Vînzătorul pare să fi fost neguţător în Ploieşti, fiindcă el mai vînduse şi altădată o ocină în Dărmăneşti. Negoţul cu viile era foarte activ mai ales în cea de a doua jumătate a secolului al XVII-lea, fiindcă vinul din Ţara Românească era un produs foarte cerut peste graniţă, atît în Transilvania cît şi peste Dunăre. De aceea neguţătorii învesteau bani mulţi în cumpărături de vii şi în negoţul cu vinuri. Astfel cîţiva „oroşani *ot* Ploeşti", care aveau vii în dealul Scăienilor, zălogesc trei cedvarţi de vie [21]. Un altul, „Neagu *ot* Ploeşti", vinde un pogon de vie şi o jumătate stînjen de ocină tot în Scăieni [22], iar Nedelea, soţia lui Neagu călăraşul *ot* Ploeşti, vinde o vie întreagă în dealul Cernăteştilor, cu două tocitori, 3 butii şi o curătoare [23], „lui Gheorghe cupeţ *zet* Vlad".

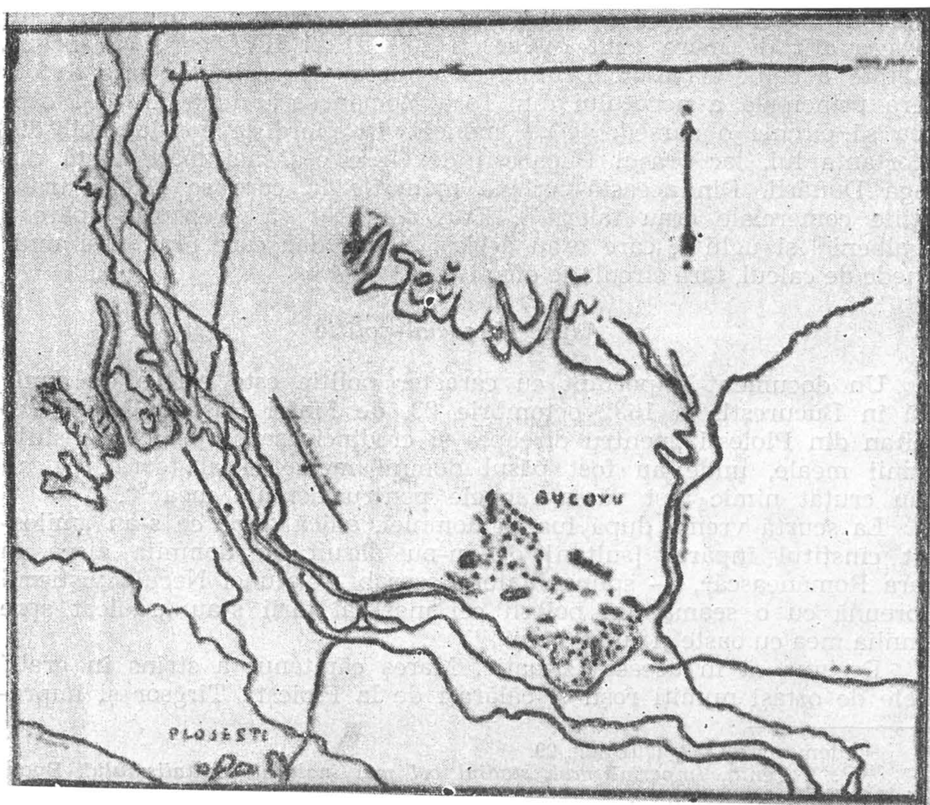
Acest „Gheorghe cămărăşelul, ginerile Vladului logofăt *ot* Ploieşti", neguţător fruntaş, îşi pierde curînd averea şi înglodat în datoriile pe care nu le-a mai putut achita, este pus la închisoare pentru neplata lor; după moarte i se lichidează averea pentru plata datoriilor. Este interesant că prăbuşirea acestui neguţător începe dintr-un proces pe care l-a judecat Constantin Brîncoveanu. El angajase la via sa din dealul Cernăteştilor pe Ştefan Doboş din Ploieşti şi pe soţia sa Brata, care i-au furat nişte bani. În procesul deschis împotriva celor doi soţi, aceştia îl acuză că banii fuseseră ai spătarului Sturza. Faptul s-a judecat în Divan, stabilindu-se că banii erau ai săi. Dar Brata şi Ştefan Doboş se plîng iarăşi, „făcîndu-i val şi gîlceavă, fără de nici o treabă şi fără direptate", şi domnitorul scrie în hrisov: „am dat această carte a domnii meale lui Ghiorghie cămărăşelul ca să aibă de acum înainte bună pace de către această fămeae Brata... pentru că au rămas Brata de judecată înaintea domniei mele în două rînduri" [24]. Procesele însă deslănţuiesc alte necazuri: îi moare soţia, îi moare feciorul cel mai mare şi se înglotează în datorii. După moartea lui, ultimul fecior este silit să lichideze toată averea compusă din 34 de pogoane de vie în dealul Cernăteştilor, ca să achite pe datornici: preotul Ioasaf de la biserica Enei din Bucureşti ia mai întîi zece pogoane [25] şi apoi treisprezece şi anumite obiecte de argint [26]; protopopul Dumitran din Ploieşti ia întîi trei pogoane [27] şi apoi alte trei [28]; jupîneasa Sima, soţia lui Ion logofătul, ia un pogon [29]; Florica, a doua soţie a neguţătorului, ca să-şi apere zestrea, ia patru pogoane [30].

---

[20] M.I.O.B., nr. 13.926, 1675, dec. 6.
[21] Arh. St. Buc., *Achiziţii noi*, CXIX-7, 1640, mart. 6.
[22] *Idem*, CXIX-8, 1641, oct. 15.
[23] M.I.O.B., nr. 37.410, 1684, ian. 14.
[24] M.I.O.B., nr. 37.356, 1694, iunie 27.
[25] Idem, nr. 37.370, 1704 mai 8
[26] Idem, nr. 37.363, 1704 mai 25.
[27] Idem, nr. 37.369, 1704 mai 8.
[28] Idem, nr. 37.364, 1704 oct. 7.
[29] Idem, nr. 37.367, 1704 mai 8
[30] Idem, nr. 37.366, 1704 mai 8.

Închisoarea pentru neplata datoriilor era un fapt obişnuit în orînduirea feudală. Zapisul menţionează despre închiderea lui Gheorghe cămărăşelul că : „...fiind tată-mieu datoriu la unii şi la alţii, fostu-l-au pus la închisoare la dumnealui Drăghici vătaful de aprozi, de care sfinţia sa văzîndu-l că să chinuieşte tată-mieu multă vreame la închisoare, nu s-au îndurat, ci iar au făcut sfinţiia sa bine de i-au mai dat şi altă sumă de bani de s-au plătit de acei datornici“ [31].

În timpul lui Constantin Brîncoveanu, mai ales în prima parte a domniei, opresiunea fiscală atinsese forme foarte grave, cărora nu le mai puteau face faţă nici neguţătorii din Ploieşti. În faţa acestei situaţii, Ion staroste din Ploieşti „neputînd sta înaintea acelor dăjdii şi neavînd cu ce le plăti au trecut în Ţara Ungurească văzînd că li se sparge răfetul“ [32]. După fuga starostelui, doi din conducerea breslei, Chirul din Gherghiţa şi Dumitru din Ploieşti şi cu alţii, fiind apucaţi „ca să plinească toate rămăşiţele la vistierie“ s-au prezentat marelui pitar

Vechea vatră a oraşului Ploieşti *(după harta lui Andrei Veress)*.

---

[31] Idem, nr. 37.363, 1704 mai 25.
[32] Idem, nr. 30.445, 1699 dec. 15.

Costantin Corbeanu „de i-au vândut 2 roate de moară în apa Teleajenului, la Fundeani, drept taleri 26", care erau ale starostelui Ion. Mai tîrziu, acesta „viind [venind] din Țara Ungurească s-au plâns de dereptate, cum că n-au rămas la el nici un ban, fără decât fugind un cetaș al lor și rămăind la dânsul taleri 26, ce pentru acei bani au fost vândut neguțătorii morile". Judecata lui Fierea căpitanul hotărăște ca starostele „să-și ție morile cu pace". De altfel fostul staroste vinde apoi morile tot marelui pitar Corbeanu cu 22 de taleri [33]. Fuga peste munți era singura scăpare a neguțătorilor în fața dăjdiilor mari și numeroase, care sugrumau negoțul. Această fugă, ca și aceea a țăranilor de pe moșiile boierești, era tot o formă de luptă împotriva opresiunii fiscale, „căci *forma* luptei poate să se schimbe, și se schimbă necontenit în funcție de diferitele cauze oarecum speciale și vremelnice, dar *fondul* luptei, *conținutul* ei de clasă, *nu se poate schimba*, în nici un caz atîta timp cît există clase" [34].

Circulația monetară între 1640 și 1714 dobîndise oarecare stabilitate. Numărul monezilor acceptate ca o contravaloare a mărfurilor nu mai era atît de mare cum fusese în secolul al XVI-lea și în prima jumătate a celui următor. Drumul Brașovului spre Brăila, care a fost artera principală a negoțului din Țara Românească după 1400 și care făcea să circule o sumedenie de monezi, își pierduse considerabil din importanța lui, iar orașul București devenise cea mai mare piață din stînga Dunării. Din această pricină monezile în care se făceau tranzacțiile comerciale erau talerii [35]. Este adevărat că în zapise apăreau și galbeni[36] și ughi [37], care erau același lucru, dar care erau mai mult monede de calcul, fără circulație efectivă.

c) *Aspectul social-politic*

Un document important cu caracter politic este cartea de danie dată în București, la 1632 octombrie 23, de Matei Basarab lui Mareș căpitan din Ploiești „pentru direapta și credincioasa slujbă ce au slujit domnii meale, unde au fost păsul domnii meale și al ţearăi. Și nu și-au cruțat nimic a-și vărsa sângele pentru domnia mea [38]".

La scurtă vreme după luarea domniei, adică după ce s-au „milostivit cinstitul înpărat [sultan] de m-au dăruit cu domniia aicea în Ţeara Românească", — spune Matei Basarab — atunci Necula vistierul împreună cu o seamă din boierii cei mari ai țării s-au „rădicat spre domniia mea cu oaste și cu războiu".

Desigur că în această situație, Mareș căpitanul a strîns în grabă cetele de ostași numiți roșii și călărași de la Ploiești, Tîrgșor și împre-

---

[33] Idem, nr. 30.447, 1701 aug. 29.
[34] V. I. Lenin, *Imperialismul, stadiul cel mai înalt al capitalismului*, București, Ed. Politică, 1959, p. 85.
[35] M.I.O.B., nr. 37.410, 1684 ian. 14 ; nr. 30.447, 1701 aug. 29 ; nr. 37.370, 1704 mai 8 ; nr. 37.367, 1704 mai 8.
[36] Arh. St. Buc., *Achiziții noi*, CXIX-7, 1640 mart. 6.
[37] Idem, CXIX-8, 1641 oct. 15.
[38] Muzeul de istorie al județului Prahova.

MIHAI VITEAZUL.
Pictură în ulei de *Gh. M. Tattarescu.*

jurimi și a alergat în ajutorul noului domn spre care se îndrepta toată simpatia lui. Lupta s-a dat la marginea Bucureștilor, în jurul mănăstirii Plumbuita, în smîrcurile tinoase ale rîului Colentina. Acolo, oastea lui Radu Iliaș la care se alipiseră și boierii greci din Țara Românească, împotriva cărora se ridicase Matei Basarab, a suferit o grea înfrîngere. Lupta a fost foarte încordată și au căzut mulți din boierii și ostașii lui Radu Iliaș printre care și vistierul Necula Catargiu, care, bănuim, a fost omorît chiar de Mareș căpitanul, rănit și el destul de grav în timpul luptei.

În urma acestui fapt, Matei Basarab confiscă satul Stoienești din județul Prahova, proprietatea răposatului boier care se ridicase cu „rea hitlenie" împotriva domniei, și-l dăruiește lui Mareș căpitan „cu tot hotarul și cu toți rumânii și cu morile și cu viile și cu tot venitul de pretutindenilea, pentru că nu și-au cruțat nimic a-și vărsa sîngele pentru domnia mea", iar Necula vistier „au pierdut acest sat cu rea hitlenie".

Din informația pe care ne-o dă documentul mai sus amintit reiese clar că bătălia de lîngă mănăstirea Plumbuita n-a avut loc la 25 octombrie 1632, cum ne spune cronicarul Radu Popescu, ci mai înainte cu cîtva timp. Faptul e explicabil dacă ținem seama că Radu Popescu n-a fost un martor ocular al evenimentului, ci a scris despre această luptă cu mult mai tîrziu, din auzite.

Domnitorul Matei Basarab, prin actul pe care l-a dat, nu putea să greșească, să vie cu o răsplătire mai înainte de întîmplarea faptului. Așa că, știrea care ne-o dă documentul e inedită și interesantă.

Pe „Mareș căpitan *ot* Ploiești" îl vom întîlni mai *tîrziu, în 1637*, cumpărînd cu 20 de galbeni ocină în satul Băbeani[39] de la Dumitru Găgeanul. În actul de vînzare printre alți martori semnează David și Oprea amîndoi iuzbași „*ot* Ploiești", deci subalterni ai lui Mareș.

Zapisele de vînzări și cumpărări se redactau, ca și în secolul al XVI-lea, cu aceeași grijă de a se păstra formele și formulele consfințite în această privință, considerate esențiale, care numai din nepriceperea pisarului scăpau uneori. O formulă care rar se întîmplă să lipsească dintr-un act de vînzare este aceea care exprima libera voință a autorului : „și am vîndut eu de a mea bună voe, fără de nici o silă[40]" ; „și o am vîndut de-a mea bună voe[41]" ; „eu de a mea bună voe m-am tocmit cu dumnealui de i l-am vîndut[42]" ; „i l-am vîndut sfinții sale de a mea bună voe[43]". O altă formulă care nu lipsea din zapise se referea la dreptul de protimisis pe care îl puteau exercita rudele apropiate și vecinii, care aveau drept de întîietate la cum-

---

39 Acad. R.S.R., CXCVII-214 ; M. Sevastos, *op. cit.*, p. 826.
40 Arh. St. Buc., *Achiziții noi*, CXIX-8, 1641 oct. 15.
41 M.I.O.B., nr. 37.410, 1684 ian. 14.
42 Idem, nr. 30.447, 1701 aug. 29.
43 Idem, nr. 37.364, 1704 oct. 7.

părare : „și cu știrea vecinilor din sus e [și] din jos“ [44]. Practica juridică în vînzări cerea ca, odată cu zapisul, vînzătorul să predea cumpărătorului toate actele de proprietate ce se refereau la obiectul vîndut : „încă am dat acest al mieu zapis denpreună cu zapisele de cumpărătoarea acestui vad și toate scrisorile ce am avut“ [45] ; „dat-am sfinții sale toate zapisele căte au avut tată-mieu de cumpărarea acestor vii“ [46]. Orice vînzare trebuia confirmată de martorii care semnau zapisul. Semnătura vînzătorului nu era un element esențial, fiindcă putea să lipsească, dar a martorilor, cît mai mulți și pe cît se poate figuri simandicoase, nu putea lipsi niciodată : „și la tocmeala noastră fost-au mărturie anume ... cari[i] își vor pune mai jos degetel[e]“ [47] ; „cît și mărturii boiari, părinți egumeni și neguțători carii să vor iscăli mai jos“ [48] ; „și cînd s-au făcut acest zapis fost-au mulți oameni buni mărturii care să vor iscăli mai jos“ [49]. În fine o altă formulă care era nelipsită în zapisele din secolul al XVI-lea, dar care începuse să nu mai fie folosită în veacul următor, este relativă la caracterul definitiv al vînzării. Această formulă se exprima prin cuvintele : „ca să hie a dumnealui moșie ohabnecă“ [50] ; „ca să fie dumnealui moșie stătătoare în veacu“ [51]. În cazul cînd cumpărătorul bănuia că împotriva actului s-ar putea ridica vreo rubedenie ca „să-l spargă“, el pretindea pisarului să adauge în zapis o formulă de blestem care era obișnuită în cea de-a doua jumătate a veacului al XVII-lea : „iar carele s-ar scula peste cuvăntul mieu cu vreo gălceavă asupra dumnealui, acela să fie proclet anatema de 318 oteți carele sănt în Nicheia“ [52].

Pe moșia slobodă pe care Mihai Viteazul o dăruiește satului Ploiești, cînd a înființat tîrgul săptămînal și orașul, a așezat un număr de familii ale ostașilor săi, cu anumite scutiri de dăjdii și angarale. Ostașii care s-au bucurat de această grijă a domnitorului erau *roșii*, numiți așa, poate, din pricină că primeau ca soldă un ban roșu de aramă, *călărașii* și *cămărășeii*. Nu s-a păstrat nici un document din care să reiasă lămurit situația de privilegiați a urmașilor acestor ostași, dar — cum vom vedea mai jos — la 1781 se vor preciza documentar scutirile acestora. În orice caz în epoca de care ne ocupăm un urmaș al acestor privilegiați este acel neguțător Gheorghe cămărășelul, căruia Constantin Brîncoveanu îi acordă protecția sa [53].

---

44 Idem, nr. 37.410, 1684 ian. 14.

45 Idem, nr. 30.447, 1701 aug. 29.

46 Idem, nr. 37.363, 1704 mai 25.

47 Arh. St. Buc., *Achiziții noi*, CXIX-8, 1641 oct. 15.

48 M.I.O.B., nr. 37.363, 1704 mai 25.

49 Idem, nr. 37.364, 1704 oct. 7.

50 Arh. St. Buc., *Achiziții noi*, CXIX-8, 1641 oct. 15.

51 M.I.O.B., nr. 37.410, 1684 ianuarie 14.

52 Idem, nr. 37.356, 1694 iunie 27 ; nr. 30.445, 1699 decembrie 15 ; nr. 37.365, 1704 oct. 7.

53 Idem, nr. 37.356, 1694 iunie 27 ; nr. 30.445, 1699 dec. 15 ; nr. 37.364, 1704 oct. 7.

MIHAI VITEAZUL.
Pictură în ulei de *Oscar Obedeanu*

Un fenomen obişnuit secolului al XVII-lea ni-l aminteşte zapisul din 6 dec. 1675, prin care Vintilă Merişescu din Ploieşti vinde jupînului Duşcă din Călineşti partea de moşie din Stoieneşti, rămasă de la mătuşă-sa Stanca. Vînzătorul a trebuit să predea cumpărătorului şi hrisovul prin care se confirma stăpînirea moşiei vîndute şi a unui număr de rumâni, care fugiseră de pe moşie şi pe care nu-i vînduse odată cu pămîntul. „Deci atunce cînd am fost văndut acea moşie — se scrie în zapis — fostu-i-am dat dumnealui şi un ristov [hrisov], deci încă noi avănd şi căţivaşi rumăni şi nevănzîndu-i dumnealui, noi ne-am dus la dumnealui de ni-am rugat de au făcut bine de mi-au dat ristovul [hrisovul] ca să umblăm să ne căutăm rumănii şi după ce ne vom căuta acei rumăni, măcar a-i găsi, măcar a nu-i găsi, noi să avem a duce acest ristov iar la măna dumnealui»[54]. Fuga de pe moşie a ţăranilor „îşi făcuse apariţia încă din a doua jumătate a veacului al XVI-lea, odată cu accentuarea dominaţiei otomane asupra ţărilor române, şi a căpătat proporţii mai mari în cursul veacului al XVII-lea ; dar în veacul al XVIII-lea fuga s-a transformat într-o stare permanentă ; ea a devenit reacţiunea obişnuită a ţăranilor împotriva oprimării»[55]. Părăsirea caselor şi a satelor de către ţăranii care nu mai puteau îndura împilările boiereşti era un lucru foarte obişnuit după ce „legiuirea lui Mihai“ începuse să se aplice în modul cel mai samavolnic în toată ţara. Ţăranii fugeau încotro vedeau cu ochii ; ***îşi luau lumea în cap*** după o expresie care trebuie că datează din această vreme. Fuga era astfel singura formă de luptă a ţărănimii adusă la cea mai cumplită stare de iobăgie.

Într-un pitac din . ianuarie 1708 al lui Constantin Brîncoveanu apare caracterul sfătos şi dojenitor al domnitorului, a cărui poruncă este plină de adîncă înţelepciune : „Domnia mea v-am dat pre seama a 6 boiari ca să vă ia seama şi de pre cum vor lua ei seama şi vor alege, aşa să fie. Căci ei aşa au ales cum să-ţi iai banii căţi ai dat pre moşie toţi, iar în moşie să nu mai aibi nici o treabă. Şi ai fost luat o seamă de bani, iar o seamă de bani n-ai vrut să-ţi iai, făcăndu multe amestecături şi meşteşuguri, împreună cu cumnatu-tău Radul Brăgarea“[56]. Stilul uşor dojenitor, cu cuvinte luate din vorbirea directă, caracterizează pe voievodul care a avut o domnie lungă într-o vreme frămîntată de intrigi şi pîri meschine.

În documentele pe care le-am menţionat mai sus se remarcă de asemenea o onomastică interesantă, neîntîlnită pînă acum în documentele vremii Astfel : Dumitraşco Smădrul Frejreanul şi Neagoe Căpuş[57] ; jupîn Duşcă, desigur o poreclă în legătură cu năravul de „a da

---

[54] Idem, nr. 13.926, 1675 dec. 6.

[55] Şerban Papacostea, ***Contribuţie la problema relaţiilor agrare în Ţara Românească în prima jumătate a veacului al XVIII-lea,*** în „Studii şi materiale de istorie medie“, vol. III, 1959, p. 233.

[56] M.I.O.B., nr. 37.429, 1708 ianuarie (f. zi).

[57] Arh. St. Buc., *Achiziţii noi*, CXIX-8, 1641 oct. 15.

Semnătura lui Mihai Viteazul

Ruinele bisericii Sf. Nicolae Vechi
(după tradiţie, capela Curţii lui Mihai Viteazul).

de duşcă“, adică de a obişnui băutura, şi Defta *sin* Guşcă [58]; „Brata, fămeia lui Ştefan Doboş“ [59], neobişnuit femenin de la Bratu ; Dumbravă, feciorul lui Gheorghe cămărăşelul din 1704 [60]; Tănasie Nălbarul [61].

2. DIFERITE ASPECTE DE VIAŢĂ ÎNTRE 1716—1821

a) *Darul lui Alexandru Ipsilant*

La 1671 Antonie voievod dăruieşte mănăstirii Turnul din Tîrgşor, ctitoria sa, vama tîrgului Ploieşti [62]. Faptul confirmă odată mai mult interdependenţa economică dintre oraşul înfiinţat de Mihai Viteazul şi Tîrgşor, străvechiul tîrg ce se creiase şi se dezvoltase pe drumul comercial dintre Braşov şi Brăila. Dania este întărită de toţi domnitorii care urmează ctitorului, pînă la Ştefan Cantacuzino. Acesta, ascultînd rugămintea unchiului său, spătarul Mihail Cantacuzino, acordă m-rii Sinaia privilegiul de a face un tîrg în gura Urlaţilor, care aduce păgube atît vechiului tîrg al Tîrgşorului, cît şi tîrgului Ploieştilor. Nicolae Mavrocordat aprobă rugămintea egumenului din Tîrgşor şi cu sfatul boierilor săi, desfiinţează tîrgul din gura Urlaţilor la 1716 april 24, şi întăreşte m-rii Tîrgşor „vama tîrgului Ploieştilor şi a Tîrgşorului şi a celor 12 sate ce sînt împrejurul lor» [63].

Oraşul Ploieşti primeşte însă o grea lovitură în 1775. Alexandru Ipsilant voind să căpătuiască pe vărul său „Ianache Muruz, *biv vel* clucer, căsătorit, dar fără îndestulare de moşie cu care să poată un boier pămîntean să ţie casă şi să poată a să şi chivernisi“, îi dăruieşte „moşia Ploieşti, care se numia mai nainte şi Tîrgşorul, care şi acum cu aceste două nume să numeşte moşiia aceasta» [64]. Este interesant cum se motivează în hrisov această danie : „şi după puterea slobodă care o au domnii asupra lucrului scaunului, domnii orice ar vrea să facă iaste bine făcut, cum şi alţi fraţi răposaţi mai nainte domni, unii au dat danie la mănăstiri, alţii au dăruit la rudele lor i la boerii ce le-au slujit domniilor lor şi ţării cu credinţă, moşii ca acestea slobode şi domneşti şi să stăpînesc pînă în ziua de astăzi neclătite dă nimenea. Aşa dar şi domnia noastră bine am voit şi am hotărît de i-am dăruit moşiia aceasta mai sus numitului boier, prea iubitului nostru văr, din hotar pînă în hotar, cîtă va ieşi alegîndu-să slobodă. Şi satele care sînt pe moşia aceasta să aibă a clăcui tot dumisale, cum clăcuesc şi alte sate care sînt şăzătoare pă moşii boereşti şi să ia

---

[58] M.I.O.B., nr. 13.926, 1675 decembrie 6.

[59] Idem, nr. 37.356, 1694 iunie 27.

[60] Idem, nr. 37.370, 1704 mai 8.

[61] Idem, nr. 37.367, 1704 mai 8.

[62] M. Sevastos, *Monografia oraşului Ploieşti*, Buc. [1937], p. 826.

[63] *Idem*, p. 828.

[64] *Din activitatea muzeelor noastre, studii, referate, documente*, I, Ploieşti, 1956, p. 111—113.

Pecetea Direcției poștelor drumului Ploiești și Tîrgoviște, 1846 (imprimat).

Direcția poștelor drumului Ploiești și Tîrgoviște, 1846 (imprimat).

MIHAI VITEAZUL
(Pictură în ulei de *Mişu Popp*

şi dijmă dăn toate bucatele care să va face pă moşia aceasta după obicei. Asăminea şi de la tîrgul Ploeştilor să aibă a lua dumnealui tot adetul după aşezămîntul care va face cu lăcuitorii, de prăvălie şi de casă, asemenea şi de la tîrgul Tîrgşorului. Şi să nu aibă nimeni voe a vinde vin sau rachiu fără de voia şi aşezămîntul dumnealui, pentru căci i-am dăruit dumnealui ca să-i fie moşie ohabnică şi stătătoare, fiindcă s-au aflat rudă domnii mele".

Darul acesta a provocat adîncă nemulţumire între locuitorii de pe moşia dăruită, dar mai ales între ploieşteni. Hrisovul hotăra ca toţi locuitorii de pe moşia Ploieşti „să clăcuiască" boierului Ianache Moruzi „şi să ia şi dijmă dăn toate bucatele care să va face pe moşia aceasta după obicei". „Sistemul de muncă în dijmă — ne arată V. I. Lenin[65] — este o rămăşiţă directă şi nemijlocită a clăcii, este trecerea de la clacă la capitalism. Esenţa muncii în dijmă o constituie faptul că ţăranii muncesc pămînturile moşiereşti cu *inventarul* lor în schimbul unei plăţi parte în bani, parte în muncă... Gospodăria moşierească bazată pe sistemul de muncă în dijmă *are nevoie* de un ţăran înzestrat cu un lot de pămînt, care să aibă un inventar viu şi mort, fie şi foarte prost; este necesar de asemenea ca acel ţăran să fie strivit de nevoi şi să consimtă să se înrobească. Înrobirea în locul liberei angajări este însoţitorul necesar al sistemului de muncă în dijmă".

Îmbinarea celor două instituţii de exploatare boierească — claca şi dijma — este un prag de trecere de la orînduirea feudală la cea capitalistă. Porunca lui Alexandru Ipsilant de a fi obligaţi sătenii de pe moşia Ploieşti să presteze muncă de clacă, dar în acelaşi timp să dea şi dijmă din produsele agricole recoltate pe lotul lor de pămînt, marchează că, încă din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, au apărut în Ţara Românească germenii orînduirii capitaliste; începe deci trecerea de la agricultura iobăgistă la agricultura capitalistă. „Ca sistem economic — ne spune V. I. Lenin — iobăgia se deosebeşte de capitalism tocmai prin faptul că prima *îi înzestrează* cu pămînt pe cei ce muncesc, pe cînd celălalt *îi desparte* de pămînt; prima le dă celor ce muncesc mijloace de trai *în natură* (sau îi sileşte să le producă pe lotul lor), pe cînd celălalt îi dă muncitorului *un salariu în bani* cu care acesta cumpără mijloacele de trai"[66]. Obligaţiile fixate de domnitorul Alexandru Ipsilant se încadrează astfel la începutul epocii precapitaliste, cînd „satul precapitalist reprezenta (din punct de vedere economic) o reţea de mici pieţe locale care lega minusculele grupuri de mici producători, dispersaţi atît prin modul izolat de a-şi duce gospodăria, cît şi printr-o mulţime de bariere medievale existente între ei, precum şi prin rămăşiţele dependenţei medievale"[67].

---

[65] V. I. Lenin, *Problema agrară în Rusia la sfîrşitul secolului al XIX-lea*, în „Opere", vol. 15, 1957, E.S.P.L.P., p. 72.

[66] V. I. Lenin, *Structura capitalistă a agriculturii moderne*, în Opere, vol. XVI, E.S.P.L.P., 1957, p. 433.

[67] Idem, *Dezvoltarea capitalismului în Rusia*, în Opere, vol. III, E.S.P.L.P., Buc., 1955, p. 354.

MATEI BASARAB
După Evangheliarul de la 1643

Semnătura domnitorului Matei Basarab. ctitorul Bisericii Domneşti din Ploieşti (1639).

Dania făcută lui Ianache Moruzi cu moşia Ploieştilor a provocat mai multe jălbi la domnie din partea acelora care erau loviţi în vechile lor drepturi de oameni liberi. Alexandru Ipsilant porunceşte să se cerceteze temeiul acestor jălbi şi se întocmeşte la 1776 decembrie 16 o „Foaie de numele celor ce se trag din neamul roşiilor, al călăraşilor şi al cămărăşăilor celor vechi şi care locuiesc în oraşul Ploieştilor şi în Tîrgşor"[68]. Numărul acestora este foarte mic, aşa că nu se schimbă cu nimic din darul pe care-l făcuse domnitorul vărului său. Alexandru Ipsilant a trebuit însă să dea un nou hrisov la 1781 oct. 18, recunoscînd vechile privilegii ale orăşenilor: „şi aşa după ce au arătat la domnia mea acele sineturi, necontenit au tot jeluit, plîngîndu-se pururea către domnia noastră, într-atîtea rînduri, şi cerînd slobozenie şi dreptate. Pentru care luînd domnia mea seama hrisoavelor vechi şi nouă şi a celor de la atîţi fraţi domni întărite privileghiurile ce ne-au arătat şi socotind că dupre o slobozenie veche într-atîta sumă de ani, întru care s-au aflat toţi aceşti orăşani, trăind nesupăraţi, atît ei cît şi părinţii lor, pînă acum, pomenindu-se într-acestea şi dupre nişte vrednice sineturi domneşti ca acestea de la atîţia fraţi domni ne-a arătat, acum a-i supune şi a-i isterisi de acea slobozenie cu care au trăit şi s-au obicinuit de atăţia ani iaste o faptă fără nici o milostivire şi fireşte nesuferită la omenire... nu am putut de a lăsa într-această jale un norod de oameni ce sînt acolo. Ci pentru privileghiurile ce ne-au arătat, i pentru slobozenia dintr-atîta sumă de ani ce au avut, care aşa s-au pomenit şi au crescut ei şi părinţii lor acolo, şi pentru căci este şi se numeşte oraş care are deosebire de sate, i-am lăsat domnia noastră pre toţi orăşani de obşte slobozi precum au fost totdeauna, aşa şi de acum înainte"[69].

Cu toate acestea Ianache Moruzi continuă să exercite asupra ploieştenilor aceeaşi nemiloasă exploatare care caracteriza orînduirea feudală la sfîrşitul secolului al XVIII-lea. Faptul acesta dă naştere la multe jalbe şi la nesfîrşite hărţuieli şi judecăţi. Într-o anafora a diva-

[68] M. Sevastos, *op. cit.*, p. 831.

[69] *Din activitatea muzeelor noastre : studii, referate, documente*, vol. I, Ploieşti, p. 114—117.

Alexandru Ipsilant (1774—1782).

nului către domn, la 1783 febr. 20, se spune că dintre ploieşteni numai 19 liude se trag din neamul roşiilor, călăraşilor şi al cămărăşeilor, iar toţi ceilalţi sînt „haimanale şi adunături de prin alte judeţe»[70]. Jalbele ploieştenilor continuă, cerînd dreptate. În 1786 iunie 4, Nicolae Mavrogheni recunoaşte printr-un hrisov dreptul ploieştenilor[71], dar suc-

[70] M. Sevastos, *op. cit.*, p. 836—837.
[71] Idem, *op. cit.*, p. 843.

cesorul său revine de partea lui Ianache Moruzi și șirul jalbelor pornește iarăși cerînd moșia Ploiești pe care au cîștigat-o strămoșii „dă vor fi 400 dă ani, dă la tătari“ (1791 aprilie)[72]. Pricina continuă și după moartea lui Ianache Moruzi, dusă mai departe de beizadea Costache Caragea care se căsătorise cu fiica acestuia și care obține, în 1819 martie 12, hrisovul de întărire a stăpînirii asupra moșiei Ploiești de la Alexandru Suțu[73].

b) *Aspectul economic*

Între 1716 și 1821 marea majoritate a tranzacțiilor de imobile (case, prăvălii, vii, locuri etc.) o fac negutătorii, dar mai ales meșteșugarii. Se pare că este o epocă în care categoria meșteșugarilor se afirmă și se întărește economicește. Între aceștia apar : cizmari[74], cojocari[75], croitori[76], zidari[77], brutari[78]. Este de remarcat prezența a doi zarafi la Ploiești[79], ceea ce confirmă stadiul de dezvoltare comercială a orașului Ploiești în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, și deci începuturile epocii precapitaliste, cînd banii devin instrumentul principal al vieții economice și factorul de căpetenie care însuflețește piața internă.

Este foarte interesantă o desfacere de tovărășie după șase ani de înțelegere, care la 1820 octombrie 5, vine înaintea divanului. Cei doi negutători aveau prăvălie de manufactură de Lipsca, cîrciumi și un han în drumul Cîmpinei, în afară de locuri și case cumpărate împreună în oraș. Apare documentar ideea de „capital“ și „capitalist“ : „fiind cu *capitalul* Nazlîmului, ca unul ce numai el au fost *capitalist* precum să cuprinde în scrisele lor“. Documentul sesizează un moment important în transformările economice ce se petrec în Țara Românească în primul sfert al veacului al XIX-lea. „Formarea primitivă a capitalului — ne arată Karl Marx — nu este, așa cum se crede deobicei, un proces în care capitalul acumulează mijloace de trai, unelte de muncă și materii prime, într-un cuvînt condiții *obiective* de muncă... Formarea sa primitivă are loc pur și simplu prin aceea că, datorită procesului istoric al descompunerii vechilor moduri de producție, valoarea existentă ca *avuție bănească* dobîndește capacitatea, pe de o parte de a *cumpăra* condițiile obiective ale muncii, iar pe de altă parte de a obține prin schimb, pe bani, de la muncitorii deveniți liberi, munca vie însăși“[80].

La 1820, cînd cei doi negutători își desfac tovărășia, Const. Nazlîm devenise „capitalist“, pe cînd fostul său tovarăș Chiriac Gheorghiu, rămăsese același negutător de altădată, pentru care banii nu deveniseră

---

[72] Idem, *op. cit.*, p. 845.
[73] Acad. R.S.R., CCCXCVI-54, 1819 martie 12.
[74] Acad. R.S.R., CCCLXX-119, 112, 1817 iunie 1, 1817 iunie 10.
[75] Idem, CCLXX-113, 1818 februarie 15.
[76—79] Arh. St. Buc., ms. 1.117, f. 318—318 verso : Acad. R.S.R., *ms.* 5.658, f. 447 v.-448.
[80] Karl Marx, *Forme premergătoare producției capitaliste*, Buc., E.S.P.L.P., 1956, p. 44—45.

capital. Desfacerea tovărășiei lor apare după o succesiune de momente cînd cei doi tovarăși începuseră să se deosebească. „Toate aceste momente — continuă Karl Marx în același loc — există deja ca atare; însăși separarea lor este un proces istoric, un proces de descompunere și tocmai datorită acestui proces, banii se pot transforma în *capital*". Cei doi negutători conveniseră să se supună la arbitrajul a patru persoane alese împreună, care le desfac tovărășia și stabilesc condițiile de lichidare negutătorească. Chiriac Gheorghiu însă se arată nemulțumit și apelează la divan, care hotărăște că „erotocrisia (arbitrajul) după pravilă neavînd apelație, ori dreaptă sau nedreaptă fiind", lasă chestiunea la aprecierea domnitorului Alexandru Suțu.

Se practica încă la sfîrșitul secolului al XVIII-lea împrumutul cu zălog. Ceea ce apare interesant este că zălogul nu-l constituia însăși obiectul, ci numai documentul de proprietate al obiectului; se urmărea deci nu folosința obiectului zălogit, ci siguranța existenței obiectului. În speță, Dobrița, soția răposatului Iordache zaraful, se împrumută cu 200 taleri și amanetează zapisele de cumpărare ale unei vii[81], dînd astfel siguranța existenței bunului zălogit.

Din documentele publicate aici reiese că spre sfîrșitul domniilor fanariote moneda care circula în Țara Românească era talerul. În realitate, talerul era echivalent leului, așa cum găsim faptul menționat în unele documente din această epocă. Toate tranzacțiile încheiate în acest timp erau exprimate în taleri, fie ca sumă efectivă, fie ca monedă de calcul: „i-am vîndut în drept taleri 350"[82]; „drept taleri 5850"[83]; „cu tocmeală drept taleri 500"[84]; „l-am vîndut dumnealui [cu] taleri 73 și jumătate"[85]; „că pentru taleri 10484 bani 88"[86].

c) *Aspectul social-politic*

În redactarea zapiselor se continuă aceleași formulări și reguli pe care le-am amintit mai sus. Libera voință a vînzării, înștiințarea rudelor și a vecinilor și chiar participarea lor la întocmirea zapisului spre a se evita exercitarea dreptului de protimisis, asigurarea vînzării ca moșie ohabnică, erau formulări care nu lipseau din nici un zapis. Se constată însă unele exigențe în ceea ce privește semnătura. Din cauză că neștiința de carte era foarte răspîndită chiar în familiile boierești și negutătorești, atunci cînd se încheiau anumite acte de vînzare-cumpărare, schimb, foi de zestre și diate, mulți din cei de mai sus își puneau pecetea inelară în loc de semnătură.

Prin imitație, dar tot din cauza analfabetismului, țăranii și cea mai mare parte a orășenilor, cînd era cazul să semneze un act rugau pe scriitor să facă acest lucru, iar ei drept mărturie de autenticitate, își puneau „degetul în loc de pecete". În realitate își puneau amprenta

---

81 Acad. R.S.R., *ms.* 5.658, f. 447v-448.
82 Arh. St. Buc., *Achiziții noi*, CXIX-44, 1815 noiembrie 18.
83 Acad. R.S.R., CCCLXX-119, 1817 iunie 1.
84 Arh. St. Buc., *Achiziții noi*, CXIX-45, 1817 noiembrie 12.
85 Acad. R.S.R., CCCLXX-113, 1818 februarie 15.
86 Arh. St. Buc., *ms.* 1.121, p. 239—242.

digitală în locul semnăturii pe care nu ştiau s-o facă. Şi chiar mulţi dintre acei care semnau, într-un fel oarecare, foarte primitiv, nu ştiau nici să scrie, nici să citească.

Menţiunea de aplicarea degetului e frecventă aproape în toate documentele din secolele XV—XVIII şi destul de des întîlnită chiar în cele din prima jumătate a secolului al XIX-lea. Pentru exemplificarea celor de mai sus amintim următoarele: „m-am rugat dă scriitoru zapisului dă m-au şi iscălit, puindu-mi degetul drept iscălitura mea în loc de pecete, ca să fie de bună credinţă"[87], „neştiind carte, ne-am pus degetul la numele noastre în loc de peceţi"[88]; „ne-am iscălit puindu-mi şi degitele în loc de pecete"[89]; „şi spre încredinţare m-am iscălit dinpreună cu un fecior al meu, puind şi degetu în loc de pecete"[90].

Este interesantă neînţelegerea dintre cîţiva orăşeni din Ploieşti şi stolnicul Ioan Cătuneanu, care ajunge la 1818 mai 10 înaintea divanului[91] Se afla în oraş un loc destul de întins care nu aparţinea nimănui, fiind după expresia vremii „loc slobod". Din acest loc au cuprins cîte o porţiune Tudoraşco vătăşelul, Petcu croitorul, Dumitraşcu ruptaş, Ioniţă zidarul, Tudor brutarul, ginerele lui Spiridon, şi alţi orăşeni. Unii dintre ei închiseseră locurile cu gard, făcuseră gropi ca să-şi ridice bordeie sau bătuseră pari să construiască locuinţe. Stolnicul Cătuneanu închide însă cu gard tot locul şi sileşte pe ceilalţi să-şi strice începuturile de construcţie şi să astupe gropile, între care era şi un început de puţ „spre adăparea vitelor mahalalei, unde să şi săpase groapă de puţ şi să pusese şi scripăţ".

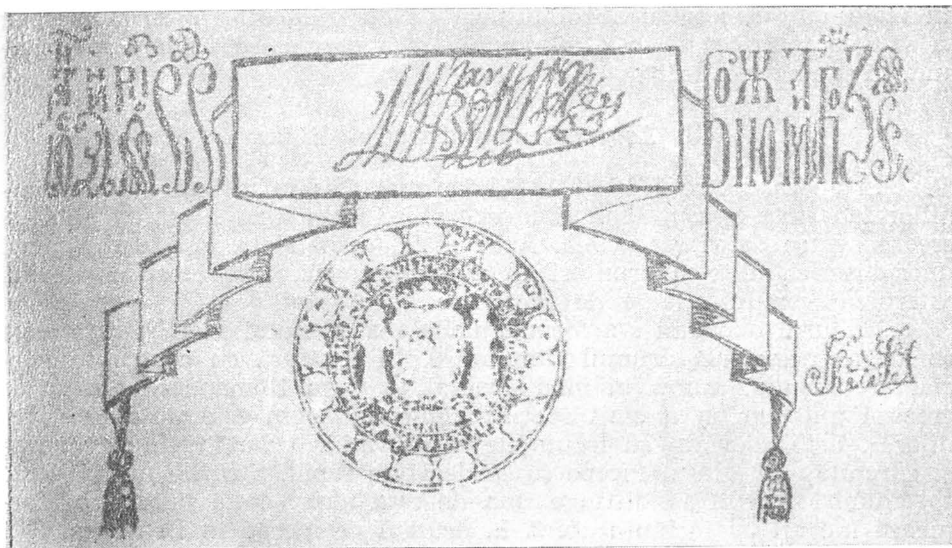
Procedeul stolnicului Cătuneanu nu era nou fiindcă el mai cuprinsese „şi alt loc în drumu Cîmpinii, închizîndu-l cu gard, care poate să fie peste optzeci de pogoane". Motivarea boierului era simplă, fiind „moşie slobodă", dar — zic cei ce făcuseră plîngerea chiar dacă „este moşie slobodă nu să cuvine să să coprinză de un om o sută de pogoane, şi mai vîrtos de strein, şi lăcuitorii oraşului să rămîie lipsiţi". Mai invocă stolnicul şi faptul că „i-au dat voie luminăţia sa beizadea Costache Caragea", noul stăpîn al Ploieştilor.

Deşi cercetarea pricinei o făcuseră şi ispravnicii judeţului Prahova şi găsiseră întemeiată plîngerea orăşenilor, totuşi boierii care judecau pricina şi care apărau pe stolnicul Cătuneanu, propun „să se orînduiască un logofăt de divan ca să meargă la faţa locului", să cerceteze „prin carte de blestem" cine a ocupat mai întîi locul, boierul stolnic sau orăşenii şi „să aleagă căt loc va fi pentru trebuinţa lor şi celălalt loc ce rămîne slobod să-l aibă stolnicu ca un loc necoprins de nimeni".

În martie 1819 beizadea Costache Caragea, ginerile banului Ianache Moruzi, cere lui Alexandru Suţu voievod să-i întărească stăpînirea asu-

---

[87] Arh. St. Buc., *Achiziţii noi*, CXIX-44, 1815 noiembrie 18.
[88] Acad. R.S.R., CCCLXX-119, 1817 iunie 1.
[89] Arh. St. Buc., *Achiziţii noi*, CXIX-45, 1817 noiembrie 12.
[90] Acad. R.S.R., CCCLXX-113, 1818 februarie 15.
[91] Arh. St. Buc., *ms.* 1117, f. 318—318 verso.

Semnătura și pecetea domnească a lui Alexandru Const. Moruzi.

pra moșiei Ploiești. El prezintă toate hrisoavele anterioare și obține cartea domnească de întărire [92]. Se accentuează în document „puterea și volnicia ce au domnii asupra lucrurilor scaunului domnii“ și că „moșia Ploești cu orașul și cu satele ce sînt pe dînsa“ era moșie slobodă domnească; se precizează de asemenea că Alexandru Ipsilant voievod „au fost deosebit orașul cu cîtva loc împrejur ca să rămîie iarăși slobod domnesc și să se hrănească oroșanii ploeșteni fără de vreo dare de obiceiurile pămîntului, iar ceilaltă moșie, cu casele ce vor fi pe dînsa, s-au lăsat a fi tot în stăpînirea răposatului banului“.

Se stăruie a se lămuri în această carte domnească că Alexandru Ipsilant în ultimul hrisov, acel din 1781 oct. 18, „ce li s-au dat oroșanilor la scăderea darului nu li s-au dat orașul cu mai multă stăpînire decît întîi, adică și pămîntul, ci iarăși cum au fost slobod domnesc mai dinainte s-au lăsat să se hrănească întrînsul și cum că nu pot lăcuitori[i] ploeșteni, pe lîngă acea milă ce au avut roșii și călărașii a stăpîni și pămîntul ce este domnesc slobod și că mila acelor ce s-au dovedit că să trag din roșii și călărașii nu o strică domnia sa, ci-i lasă a fi apărați de dijmă și de clacă“.

În încheiere ,Alexandru Suțu voievod spune: „și poruncim domniia mea dumneavoastră ispravnicilor din *sud* Prahova să supuneți pă

[92] Acad. R.S.R., CCCXCVII-54, 1819 martie 12.

ploieșteni, și fără de voia lor, a fi următori după acest hrisov al domnii mele, citindu-l întru auzul tuturor dă obște la oraș, spre a înțălege ca să știe întărirea ce o dăm domnia mea spre a să astămpăra pricinuitorii și amestecătorii".

d) Aspectul administrativ-edilitar

În epoca dintre 1716 și 1821, dar mai ales în ultimii ani ai domniilor fanariote, orașul Ploiești începe să se întindă în suprafață și să-și creeze centre de viață socială. Apar astfel mahalalele, grupate în jurul unor biserici, ulițe și drumuri cu numiri proprii, care încep să devină artere de comunicație și de împărțire a orașului.

În jurul oborului s-a format mahalaua sfîntului Ioan [93], care avea ca arteră principală drumul Cîmpinii [94]. În legătură cu centrul comercial al orașului, numit în mod general în Țara Românească „tîrg" se creează ulițe cu un anumit specific comercial, cum este ulița Brașovenilor [95]. Este adevărat că locuințele și prăvăliile erau învelite cu șovar și zdraniță, dar orașul începe să se dezvolte rapid. Străzile nu au peste tot numiri spre a se distinge una de alta, dar aceste numiri se formează încetul cu încetul : „pînă la drumul ce merge în Brașoveni".

O altă mahala formată tot în jurul unei biserici este mahalaua Buna Vestire, care în 1819 era numai o așezare de locuințe, lipsită de prăvălii, unde prețurile locurilor și ale caselor erau mult mai mici decît în mahalaua sfîntului Ioan.

3. DIFERITE ASPECTE DE VIAȚĂ ÎNTRE 1822—1848

a) Aspectul economic

După 1822, dar mai ales după 1829, viața economică a orașului Ploiești începe să se dezvolte într-un ritm viu. Orașul tinde să devină un centru comercial de o importanță deosebită, care cuprinde în sfera sa de activitate o regiune din ce în ce mai mare. Vechile așezări comerciale, cum au fost Tîrgșorul, Gherghița, Florești, Filipești, Găgeni și în urmă Slivina-Nouă, întemeiată de neguțătorii bulgari care au trecut Dunărea după 1829, sînt absorbite de Ploiești. Drumuri noi se deschid spre sud, prin București, la Dunăre, peste munți pe Valea Prahovei la Brașov și prin Buzău spre Moldova. Orașul este într-o continuă transformare.

Procesul de separare între satele din jur și orașul care se dezvoltă rapid prin diviziunea muncii întrevăzută în toate ramurile acti-

---

[93] Arh. St. Buc., *Achiziții noi*, CXIX-44, 1815 noiembrie 18.

[94] Idem, CXIX-45, 1817 noiembrie 12.

[95] Acad. R.S.R., CCCLXX-119, 1817 iunie 1.

vităţii economice, fie meşteşugăreşti, fie neguţătoreşti, îmbracă forme din ce în ce mai vizibile. Se recunoaşte în acest proces teoria lui Karl Marx : „Baza oricărei diviziuni a muncii dezvoltate şi întreţinute prin mijlocirea schimbului de mărfuri *este separaţiunea dintre oraş şi sat*. Se poate spune că întreaga istorie economică a societăţii se rezumă la evoluţia acestui antagonism“ [96].

În documentele pe care le publicăm sînt cîteva care înfăţişează aspecte economice interesante din viaţa care clocoteşte viu în oraş. Astfel neguţătorii şi meşteşugarii alcătuiesc categoriile sociale care iau parte direct la procesele economice care se dezbat în oraş. Apar categorii noi de meşteşugari care îşi cumpără case sau locuri : Dinu căldărarul cumpără loc, [97] Sandu coşarul renunţă la dreptul de protimisis, [98] Stan boiangiu este martor la o vînzare, [99] etc. Între neguţători apare categoria băcanilor, o specialitate care la 1823 arată că oraşul se dezvoltase economiceşte [100].

Un semn sigur al dezvoltării oraşului este fixarea preţului maximal de vînzare (nartul) la alimentele de primă necesitate. Creşterea populaţiei a mărit cererea pe piaţa oraşului, ceea ce a prilejuit ridicarea preţurilor şi tendinţa de speculă, iar cînd articolul vizat este pîinea, nemulţumirile şi plîngerile nu întîrzie să se producă. Ispravnicii judeţului Prahova, cei dintîi sesizaţi de nemulţumirile populaţiei, au hotărît ca ocaua de pîine albă să se vîndă cu opt parale. Cei opt brutari din Ploieşti se plîng domnitorului Grigore Ghica, „cerînd să se facă dreaptă socoteală şi să li se lase şi lor oareşce căştig ca să aibă cu ce îşi ţinea viiaţa“ [101]. Jalba este trimisă în cercetarea divanului, care după juste informaţii raportează în anafora : „făcîndu-să curată socoteală poate să iasă pîinea şi mai jos de opt parale“. Se pare că brutarii n-au mai spus nimic şi s-au conformat nartului. Doi ani mai tîrziu, cînd grîul se ieftinise mult pe piaţă, în urma cererii marelui logofăt de Ţara de Jos, divanul hotărăşte ca ispravnicii judeţului „să îndatoreze pe brutarii acelui oraş Ploeşti să vînză ocaoa de pîine, de dramuri 400, cîte parale patru, precum să urmează şi aici în politiia Bucureştilor, însă lucrată bine, de făină albă, iar nu amestecată cu tărîţă, şi coaptă cum să cade, scoţînd pă toate zilele şi pîine de cîte 200 dramuri, care au să o vînză *po* parale două“ [102].

Ispravnicul judeţului Prahova, căminarul Iancu Filipescu obligă pe simigii din Ploieşti să vîndă covrigii şi simiţii cu 10 parale ocaua, în loc de 16 parale cu cît îi vindeau pînă atunci. Simigii au declarat în scris că nu pot vinde cu acest preţ, iar ispravnicul i-a obligat să-şi închidă prăvăliile. Mulţi s-au supus, dar unii din ei s-au jeluit diva-

---

96 Karl Marx, *Capitalul*, I, ed. P.M.R., 1948, p. 330.
97 Acad. R.S.R., CCIII-9, 1844 martie 22.
98 Idem, CCCLXX-115, 1838 iulie 1.
99 Arh. St. Buc., *Achiziţii noi*, CXIX-51, 1837 mai 1.
100 Idem, *ms.* 1122, f. 105—107, 1823 februarie 17.
101 Arh. St. Buc., *ms.* 1122, f. 78—78 v, 1822 decembrie 22.
102 Idem, *ms.* 1129, f. 43—43 v, 1825 septembrie 18.

nului, cerînd „să li să hotărască nartul de aici".[103] [Bucureşti). Divanul face socoteala la preţul grîului şi constată că simigii cîştigau la o chilă de grîu, făcută covrigi, 22 de taleri şi hotărăşte : „de aceia rău şi făr de cale s-au obrăznicit jăluitorii să vînză ocaua de covrigi cîte parale 16 ca să înşale norodul, ca de acum înainte să vînză simigii dintr-acel oraş ocaoa de covrigi i de simit cîte parale 10, însă să fie scoşi din făină albă şi curată, şi copţi bine". Divanul mai ia o hotărîre energică în această privinţă : „iar care nu va fi următor întocmai, nu numai să-[i] închiză prăvălia şi să-l poprească a nu mai lucra acesta meşteşug, ci încă acei covrigi şi simiţi ce să vor găsi lipsă la dramuri, din făină neagră şi necopţi, să se ia iagma la săraci, nepricinuind la obştea norodului nici o lipsă de hrană covrigi[i] şi simiţi[i], fiind la dînşii trebuincioasă numai pîinea".

O informaţie preţioasă despre aprovizionarea cu carne a oraşului o găsim în plîngerea paharnicului Nicolae Bălăceanu despre vitele care pasc pe moşia sa şi-i strică fîneţele. El arată că între 15 august şi 26 octombrie se taie la zalhanaua oraşului între 2000—3000 de vite[104]. Faptul indică nu numai o abundenţă de carne pe piaţa oraşului Ploieşti, dar o populaţie destul de numeroasă care poate consuma în două luni de zile aproximativ 50—60 mii kg de carne. După 1835 numele monedei care tinde să se generalizeze în Ţara Românească în această vreme este leul, care nu este altceva decît talerul de mai înainte : „asupra cererii ce mi se face de a răspunde lei 400 în primirea cinstitului sfat orăşenesc", „l-am dat de a mea bună voe cu tocmeală şi cu învoială bună în drept lei 450" [105].

b) *Aspectul social-politic*

Pedeapsa cu bătaia, care se practica cu secole în urmă în Ţara Românească, continua încă să se aplice în public, ca o sancţiune care trebuia să constituie o pildă celorlalţi. Fără să fie legiferată expres, era totuşi prevăzută în documentele oficiale care sancţionau abaterile de la dispoziţiile curente. Astfel, în anaforaua din 1825 sept. 18, divanul propune ca brutarii care nu vor respecta nartul pîinii „să-i certe cu bătaia chiar la faţa locului" [106].

Odată cu domnia lui Grigore Ghica (1822—1828) care pune capăt domniilor fanariote, începe o eră nouă pentru Ţara Românească, care se organizează ca stat pe principii moderne. Această organizare dobîndeşte şi mai mult impuls sub Regulamentul Organic, sub conducerea pricepută şi înnoitoare a generalului Kiseleff. Pentru ocuparea noilor funcţii ale statului se face apel la boierii mai mici, care sînt chemaţi la slujbă şi puşi la locuri de conducere şi de răspundere. Boierimea

---

[103] Idem, *ms.* 1.129, f. 80, 1826 dec. 4.

[104] Arh. St. Buc., *ms.* 1.122, f. 78—78 v ; Idem, ms. 1.123, f. 133 v — 135 ; Idem, *Achiziţii noi*, CXIX-47, 1830 martie 5.

[105] Acad. R.S.R., CCIII-9, 1844 martie 22.

[106] Arh. St. Buc., *ms.* 1.129, f. 43—43 v.

însă n-a renunțat la tarele ei ancestrale: abuzul, mita și jaful, atît în dauna statului, cît și în aceea a cetățenilor puși sub ordinele ei. Mita era un obicei atît de înrădăcinat în mentalitatea boierească încît ea dobîndise aspect de instituție de stat. Boierii pretindeau bani și daruri pentru orice serviciu pe care îl datorau prin funcțiunea lor. Faptul era atît de general constatat încît deseori documentele emanate de la divan și sancționate de domnitor conțineau dispoziții preventive pentru cei care pretindeau mită.

Fixarea narturilor pentru diferite alimente prilejuia totdeauna mită pentru îngăduința oficială de a nu se respecta prețul. Astfel, în nartul pîinii și al covrigilor la Ploiești se vorbea precis despre obiceiul pe care-l aveau ispravnicii județului de a pretinde mită, care pe atunci se numea avaet, adică un fel de venit al slujbei. Astfel se scrie într-o anafora din 1825 sept. 18 [107]: „Atîta numai să nu îndrăznească nici zabitu județului, nici ispravnicii, nici județul orașului a le lua brutarilor vreun ban cu nume de avaet, ca prin acest mijloc să-i lase a vinde pîinea după cum ei vor voi, căci atunci dovedindu-să unii ca aceia, după ce să vor îndatora a întoarce înapoi ceea ce au luat, apoi li să va orîndui de măria ta și răsplătire cu dojană spre pilda și altor asemenea următori".

Într-altă anafora din 1826 dec. 4, faptul dobîndea și mai multă precizie: „atîta numai să nu îndrăznească nimeni din dumnealor boieri ispravnici a-i supăra pă simigii cu vreo cerere de un ban măcar supt numire de avaet, spre a-i îngădui prin mijlocul acesta ori să vînză ocaoa de covrigi i simiți mai scumpă decît parale 10, ori să-i scoată lipsă la dramuri, din făină proastă și necopți, că dovedindu-să una ca asta, să știe atunci că dumnealor vor rămîne supt grea răspundere și învinovățire" [108]. Este vorba de ispravnicii județului, deci de acei care dețineau autoritatea administrativă, fiind boieri cu ranguri în ierarhia boierească și cărora obiceiul mitei nu le știrbea cu nimic demnitatea.

Documentele publicate ne semnalează două fapte și mai grave, care ilustrează cu prisosință lăcomia boierilor așezați în slujbe de răspundere, și jaful însoțit de fals pe care-l practicau în dorința îmbogățirii rpide. În 1823 oct. 4, cîțiva orășeni din Ploiești se jeluiesc lui Grigore Ghica că județul orașului, biv polcovnicul Gheorghe [109] i-a înșelat la cislele pentru plata dărilor, luîndu-le mai mulți bani decît se cuvenea. Suma jefuită se ridica la cîteva mii de taleri, iar procedeul era simplu, fiindcă județul orașului nu elibera adeverință de primirea sumelor și apoi le pretindea iarăși la plată. La primele cercetări, județul „au început a-i necinsti cu vorbe proaste înaintea orînduiților cercetători", dar jeluitorii „au dat mării tale al treilea jalbă", care a ajuns la divan. S-a cerut județului actele justificative, dar acesta a pretextat „că acele foi de cheltuieli și cisle, încă de atunci de cînd s-au făcut

---

107 Idem, f. 43.

108 Idem, *ms.* 1.129, f. 80.

109 Idem, *ms.* 1.123, f. 135 v. — 135.

împlinirea acelor bani, le-au dat la boierii ce se afla[u] ispravnici pă acea vreme". Boierii din divan care cercetau pricina şi-au dat seama de temeinicia învinuirii pe care o aduceau orăşenii judeţului şi neputînd să-l apere direct, propun să se trimită la faţa locului un ceamaşărgiu ca să cerceteze faptul şi dacă nu va putea să lămurească pricina la Ploieşti „să ia ceamaşărgiu pe pîrîtul dinpreună cu doi-trei oroşani, vechili şi din partea celorlalţi, să-i aducă aici la luminat divanu mării tale". Aceasta era o soluţie de moment care amîna judecarea pricinii şi da posibilitate judeţului să spulbere acuzaţia ce i se aducea.

O altă pricină interesantă este a comisului Scarlat Bărcănescu, fost ispravnic al judeţului Prahova în anii 1828—1829, care este acuzat în faţa divanului că şi-a însuşit suma de lei 21760 din banii pe care i-au lăsat comandanţii trupelor ruseşti încartiruite în oraşul Ploieşti şi în judeţul Prahova, pentru plata gospodarilor care au avut soldaţi în cvartir. La judecată el depune banii cu zeciuiala respectivă, pretextînd că n-au fost achitaţi locuitorilor fiindcă aceştia pretindeau mai mult : „căci pentru orașu Ploești i s-au fost lăsat numai lei 2.500, iar locuitorii numitului oraş cerea lei 50.000". Divanul nu ia în consideraţie justificarea comisului Bărcănescu ci îl condamnă „cu cea mai grea şi simţitoare pedeapsă... a nu se mai împărtăşi de slujbele patrii". Comisul Scarlat Bărcănescu face apel la comisia de revizie a hotărîrilor divanului, un fel de curte de casaţie înfiinţată prin Regulamentul Organic, care îi cercetează pricina şi o găseşte întemeiată, iar osînda dată, ilegală, fiindcă „nu numai căci nici un ban din cei lăsaţi depoziton la dumnealui dă către nacealnicii oştirilor a să da lăcuitorilor pentru mîncarea soldaţilor n-au sfeterisit, ci i-au ţinut la dumnealui depoziton în ştiinţă obştească". Comisia de revizie îl găseşte nevinovat şi cere divanului „nu numai să i să şteargă de asupră-i hula ce s-au zis mai sus, ci să i să întoarcă iarăşi pă obrazu dumisale dregătoria isprăvnicii acestui judeţ ce au avut" [110].

Încă în 1823 se puteau găsi la Ploieşti „locuri slobode" care formal nu aparţineau nimănui şi care reveneau de drept celui ce le-a ocupat primul. Un asemenea proces are loc între Florea Tîrşă tutunaru şi ceauşul Panait Grecu din Ploieşti, în care cel dintîi pretinde că l-a avut primul „cînd venea cu marfă o întindea pe numitul loc şi îşi face alişverişul" [111].

În 1832, după intrarea oştirilor ruseşti în Ploieşti, casele lui beizadea Constantin Caragea „au fost închiriate clupului *(sic)* pentru petrecerea obștii". Boierul pretinde că pe acest timp să nu plătească nici o dare către Sfatul oraşului" [112].

Una din petrecerile obişnuite în casele boiereşti era jocul de cărţi, însoţit de un larg consum de băuturi alcoolice şi de diferite gustări.

---

[110] Acad. R.S.R., CCLXXVII-67, 1830 iunie 24.

[111] Arh. St. Buc., *ms.* 1.122, f. 169.

[112] Acad. R.S.R., CXCVII-165, 1835 septembrie [f. zi].

Jocul de cărţi [113] era aşa de răspîndit în clasa boierească, încît devenise o adevărată patimă ; la mesele de joc se pierdeau mari sume de bani, în monezi de aur, care echivalau cu adevărate averi în case şi moşii. Poposirea în ţară a armatelor străine (turceşti, nemţeşti şi ruseşti) a făcut să se creeze anumite localuri pentru asemenea petreceri numite „cluburi" după termenul consacrat în ţările apusene. În Bucureşti existau cîteva cluburi de acestea între 1829—1856 ; nu se putea ca Ploieştii, în plină prosperitate de afaceri, să nu aibă un asemenea club „pentru petrecerea obştii", dar în realitate rezervat clasei boiereşti şi puţinilor negustori bogaţi.

c) *Aspectul administrativ-edilitar*

Orăşenii din Ploieşti, în dorinţa lor de a schimba aspectul oraşului din centrul său, înaintează o jalbă domnitorului Grigore Ghica cerînd să poruncească ispravnicilor din judeţul Prahova ca să oblige pe toţi neguţătorii care au prăvăliile învelite cu şovar, să le învelească cu şindrilă, iar umbrarele de frunză pe care le au în faţa prăvăliilor să le desfiinţeze. Motivul acestor modificări pe care le cer orăşenii este că umbrarele de frunză şi acoperişurile cu şovar sînt periculoase pentru foc, dar în intenţia lor se vede că urmăreau şi schimbarea aspectului edilitar al oraşului, măcar în centrul său comercial. Divanul aprobă jalba orăşenilor şi hotărăşte ca de la neguţătorii care „nu vor fi următori a-şi învăli prăvăliile cu şindrilă, să să ia chiria acelor prăvălii şi prin epistăşia dumnealor boierilor ispravnici să se facă învălitorile de şindrilă" [114].

Documentele publicate pentru timpul dintre 1822 şi 1848 continuă să dea informaţii despre drumul Cîmpinii, [115] drumul Rîfovului [116] şi „drumul spre Puţ" [117]. De asemenea, se amintesc mahalaua sfîntului Ioan [118] şi mahalaua sfîntului Dumitru [119]. Totuşi în Ploieşti existau încă din 1810 un număr de 11 mahalale, dintre care cea mai populată era mahalaua Sfinţii Împăraţi care avea 18 neguţători şi 17 meseriaşi cu patente care plăteau fiecare între 8 şi 34 de taleri anual. După o catagrafie contemporană, în 1810, oraşul Ploieşti avea 59 de neguţători şi 110 meşteşugari [120].

---

[113] George Potra, *Bucureştii la mijlocul secolului XIX. Impresiile germanului W. Derblich*, Bucureşti, 1941, p. 11—13.

[114] Arh. St. Buc., *ms.* 1.123, f. 50 v. — 51.

[115] Idem, *Achiziţii noi*, CXIX-47, 1830 martie 5.

[116] Acad. R.S.R., CCIII-9, 1844 martie 22.

[117] Arh. St. Buc., *Achiziţii noi*, CXIX-47, 1830 martie 5 ; idem, CXIX-51, 1837 mai 1.

[118] Idem, CXIX-48, 1830 iulie 10 ; idem, CXIX-51, 1837 mai 1.

[119] Acad. R.S.R., CCIII-9, 1844 martie 22.

[120] Din activitatea muzeelor noastre..., p. 98.

II. PROBLEME EDILITARE ŞI URBANISTICE ÎN LEGĂTURĂ CU DEZVOLTAREA ORAŞULUI PLOIEŞTI ÎN SECOLUL AL XIX-LEA

Oraşul Ploieşti a avut o dezvoltare lentă sub domniile fanariote, iar din 1775, cînd Alexandru Ipsilant voievod îl dăruieşte lui Ianache Moruzi, vărul său, dezvoltarea este şi mai înceată. Noul stăpîn al oraşului recurgea la toate mijloacele ca să stoarcă cît mai mult din venitul orăşenilor. Nici după 1781 cînd Ipsilant revine cu o corectare a darului său, oraşul n-a mers mai bine. Cătuşele orînduirii feudale şi procedeele de jecmănire pe care le folosea stăpînul oraşului şi urmaşii săi au ţinut în loc dezvoltarea oraşului. Aşa se explică de ce în 1810 Ploieştii aveau numai 536 case cu 2.024 locuitori [121].

După 1821, odată cu instalarea domniilor pămîntene, dar mai ales după 1831, sub Regulamentul Organic, în oraşul Ploieşti începe un nou ritm, viu, de viaţă economică şi politică. Dispariţia tîrgului Gherghiţa, aşezat pe rîul Prahova numai la 25 km spre sud-est, dar mai ales mutarea drumului spre Braşov, care trecea prin Tîrgşor şi Filipeşti, au contribuit foarte mult la această rapidă dezvoltare a Ploieştilor.

Vom înfăţişa mai jos unele din problemele edilitare şi urbanistice care s-au realizat între 1830 şi 1850 în Ploieşti ; unele sînt începuturile de căpetenie ale dezvoltării Ploieştilor, ca să ajungă în 1849 al patrulea oraş din Ţara Românească, după Bucureşti, Craiova şi Brăila.

1. PAVAREA CU PIATRĂ A CELOR DOUĂ PIEŢE DIN CENTRUL ORAŞULUI

Se pare că cel dintîi care pune problema înfrumuseţării oraşelor în Ţara Românească şi Moldova a fost generalul Pavel Dimitrievici Kiseleff, care conduce cele două principate între noiembrie 1829 şi aprilie 1834. Într-un raport al magistratului oraşului Ploieşti din 1833 sept. 9, se vede că ocîrmuitorul judeţului Prahova primise poruncă de la Preşedintele divanurilor ca să înştiinţeze „dă ce înfrumuseţare ar avea trebuinţă acest oraş Ploieşti“ [122]. Răspunsul a sosit îndată : „acest oraş, fireşte fiind jos, din cea mai puţină ploaie să pricinuieşte atăt noroi încît este foarte greu dă umblat, şi pricinuitor dă împiedicare a orice înaintare şi înfrumuseţare ar putea dobîndi şi spre încercarea acestii dă obşte neplăceri ar trebui să se aştearnă cu caldarîm“. Şi propunerea este modestă : „mai întîi două pieţi şi drumurile cele mari ale oraşului, pă căt se va putea coprinde... din capitalul ce este adunat astăzi în casa maghistratului“. Conducerea oraşului mai propune însă, pentru „păstrarea acestor drumuri în bună stare şi cu caldarîm“, să fie obligate

---

[121] M. Sevastos, *op. cit.*, p. 654.

[122] Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 4.384/1833, f. 1.

carele cu sare care scoboară de la ocnele Telega și Slănic la schelele dunărene de la Oltenița, Giurgiu și Zimnicea, „să treacă pă marginea orașului și pă unde nici un fel de împiedicare nu pot cerca, fiind drum mai înlesnitor decît prin oraș".

Departamentul, după rezoluția în limba franceză a lui Kiseleff comunică aprobarea propunerii, dar cere, fiindcă „vremea facerii acestor lucrări fiind înaintată", să se amîne„ pînă la primăvara viitoare cînd atunci se va pune în lucrare din banii ce sînt a să strînge în casa maghistratului de la fațadele nemestiilor".

În iunie 1834 lucrarea era începută „săvîrșindu-să pînă acum șase ulițe prin tărg din cele mici, pă unde sănt prăvăliile dese". La această lucrare au contribuit „toți oroșanii ce au prăvălii în piețele acestui oraș după a maghistratului îndemnare ; simțind în inimile lor o mare rîvnă asupra acestei înfrumusețări să silesc a săvîrși pă dinaintea prăvăliilor sale așternerea caldarîmului". A rămas nepavat mijlocul pieții și „plecat roagă maghistratul pă acest cinstit Departament a să da slobozenie a să face și aceste mijloace de piețe din banii ce se aflä în casa Sfatului"[123]. Departamentul întreabă însă „ce cheltuială poate merge la așternerea acelor piețe" și maghistratul răspunde că este vorba de 1561 stînjeni, plătiți cu 18 lei fiecare"[124]. Conducerea orașului solicită însă „a să trimite un enginer de aci [București] numai pentru arădicarea planului și darea scursorilor apei"[125]. Se trimite „arhitecton Faiser ca mergînd la fața locului să facă cuviincioasa navelație pieții cei mari... ce este a să așterne cu piatră"[126].

La mijlocul lui mai 1835 pavagiul pieții celei mari era aproape terminat. Conducerea orașului raportează că în cel mult zece zile lucrarea este gata și cere dezlegare spre a începe pavarea celeilalte piețe[127]. Marea Vornicie, sub semnătura lui M. Cornescu, întreabă dacă s-ar putea obține reducerea costului la stînjen[128] și maghistratului răspunde că deoarece țăranii au terminat lucrările cîmpului, pot să transporte piatra la prețuri mai scăzute, așa că „să nădăjduește a să urma la un stînjen cu lei 14 parale 20, cel mult pînă la lei 15".

Pentru terminarea pavajului în piața cea mare rămînea totuși o chestiune care trebuia lămurită. Pe o parte a străzii, unde erau prăvăliile și casele locuitorilor, aceștia făcuseră pavajul pînă în mijlocul străzii ; pe cealaltă parte „despre fața oborului unde să adună norodul la zi de tîrg, nefiind clădiri, binale sau namestii", pavajul a rămas neterminat. Maghistratul cere să se termine și această lucrare[129]. Vornicia trimite raportul ocîrmuirii județului, cerînd să cerceteze și să

---

[123] Idem, 4.384/1833, f. 5.

[124] Idem, f. 7.

[125] Idem, f. 21.

[126] Idem, f. 22.

[127] Idem, f. 24.

[128] Idem, f. 25.

[129] Idem, f. 31.

refere, și aceasta raportează că situația este exactă [130]. Departamentul aprobă, [131] iar la 15 aug. 1835 maghistratul orașului Ploiești anunță că lucrarea a fost terminată și cere dezlegare pentru suma de lei 8.516, parale 10 cît s-a cheltuit" [132].

Mai rămînea totuși o pricină care trebuia lămurită. Între orășenii care trebuiau să facă pavajul în fața caselor a fost și medelnicerul Mîrza. Acesta, la toate invitațiile maghistratului n-a dat nici o urmare, așa că maghistratul orașului au făcut această lucrare, care a costat lei 730 și 9 parale și raportează Departamentului „să poruncească unde să cuvine pentru împlinirea arătaților bani spre a se pune la loc în casa maghistratului de unde s-au și cheltuit" [133]. Se revine asupra acestei pricini și Departamentul poruncește ocîrmuitorilor din județele Prahova și Saac să urmărească pe Mîrzea pentru chiria încăperilor și să trimită banii la Ploiești, ceea ce se și execută [134]. Abia atunci intervine medelnicerul Mîrzea, care se jeluiește domnitorului Alexandru Ghica, invocînd că are de primit peste 1.700 lei pentru chirii, pe care maghistratul nu i le-a plătit și cere să-i fie amînată plata „pînă mă va judeca cinstitul tribunal al acestui județ" [135]. Rezoluția jălbii era ca „jeluitorul să plătească cuveniții bani după proprietatea sa pentru facerea caldarîmului, fără prelungire".

Și cu aceasta se încheie una din lucrările cele mai importante pentru edilitatea orașului Ploiești, care schimbă nu numai înfățișarea urbanistică a centrului comercial, dar prilejuiește o dezvoltare economică mult mai rapidă. În același an, 1835, Sfatul administrativ al orașului a înființat un serviciu de diligențe între Ploiești și Predeal, care a înlesnit considerabil comerțul cu Ardealul, iar la 1 aug. 1836 logofătul Gheorghe Voinescu a luat în arendă pe cinci ani drumurile București-Ploiești-Cîmpina, Ploiești-Tîrgoviște și Ploiești-Buzău [136].

2. ÎNCĂLCAREA PIEȚII ORAȘULUI

O chestiune care a stîrnit oarecare frămîntare în orașul Ploiești și a dat loc la multe intervenții și procese, dar care a fost spre folosul Ploieștilor, este aceea cunoscută sub numele de „încălcarea pieții orașului".

În primele două decenii ale secolului al XIX-lea orașul începuse să crească într-un ritm viu. Tîrgul săptămînal de miercuri, înființat de Mihai Viteazul, atrăgea toate satele din jurul orașului și spațiul destinat acestui tîrg devenea din ce în ce mai mic ca să cuprindă pe toți producătorii care-și aduceau mărfurile în oraș. Terenul din centru

---

[130] Idem, f. 45, 46.
[131] Idem, f. 47.
[132] Idem, f. 49, 61.
[133] Idem, f. 51.
[134] Idem, f. 66.
[135] Idem, f. 68.
[136] M. Sevastos, *op. cit.*, p. 635—636.

Casa căldărarului Hagi Prodan
(sfîrşitul secolului al XVIII-lea).

destinat tîrgului săptămînal făcea parte din „locul slobod“ al orașului, adică din locul care nu avea nici un stăpîn formal, fiindcă pînă la această vreme conducerea orașului, județul și pîrgarii săi, nu dobîndiseră încă calitatea de „stăpîn“ al întregii așezări. În această situație oricine dintre orășeni se putea așeza pe acest loc, ridicîndu-și binale, hambare de scînduri sau numai umbrare de frunze, unde să-și facă în tihnă negoțul pe care îl exercita. Cîțiva dintre orășeni se și instalaseră pe acest loc slobod care se strîmta văzînd cu ochii.

Această situație începuse să îngrijoreze pe orășeni, mai ales pe cei care se ocupau cu negoțul sau meșteșugurile, fiindcă strîmtorarea pieții pe care se desfășura tîrgul săptămînal îi lovea în interesele lor comerciale. În primele zile din iulie 1820 se adunaseră cu toții „de la mic și pînă la mare“ și își luaseră angajament scris să nu se mai instaleze nimeni în piața orașului : „la care cu deobște sfat ne-am adunat legîndu-ne unii de către alții printr-acest zapis cu a se păzi întru toți nestrămutat să nu să facă nimica prin dosu prăvăliilor“. Se fixară și punctele care delimitează întinderea pieții și se hotărî ca hambarele, gardurile, umbrarele și „toate ce pricinuiesc stricăciune și închiderea orașului, cît și pagubă vămii domnești și nouă tuturor turburări și pricini de gîlcevuri... să se aridice... spre a rămînea toată piața limpede“. Se hotărî de asemenea și pentru viitor : „iar care se va mai scula pentru această legătură, veri cine, oriunde, din cîte locuri am zis, să fie surpate pînă la pămînt fără de a nu avea cuvînt a cere măcar un ban pentru cheltuiala ce va fi făcut și la orice judecată de ar merge să nu fie ascultat, ci scos afară cu necinste și globit“ [137].

Acest angajament, cunoscut sub numele de „contractul oroșanilor“ a fost semnat de patruzeci de persoane (slujitori domnești, boiernași, negutători și meșteșugari), în frunte cu protopopul Nicolaie și a fost trecut în condica isprăvnicatului la 1820 aug. 20, înregistrîndu-i-se astfel conținutul „ca de către nimeni, după vremi, să nu să facă vreo înpotrivă urmare sau supărare“.

Nu trecuse însă bine nici un deceniu și piața orașului începuse să se strîmteze de-a binelea printr-o serie întreagă de construcții (case de zid, case de gard, hambare, umbrare etc.) care se înghesuiau una lîngă alta cuprinzînd din vechiul teren al pieții. Președintele maghistratului s-a plîns marei Vornicii a treburilor din lăuntru și aceasta poruncește ocîrmuirii județului Prahova „ca pricina închiderii și a strîmtorării pieții orașului Ploiești..., să se cerceteze de judecătorie, față cu prezidentul maghistratului din partea obștii orașului, precum și cu dumnealui procuroru [și] judecători[i] ce vor sta din partea stăpînirii și hotărîrea ce va da să se facă cunoscută cinstitei Marii Dvornicii prin cinstita ocîrmuire“ [138].

Judecătoria cercetează pricina și din examinarea actelor prezentate constată că nu trecuse nici măcar o lună de cînd se semnase „contractul

---

137 Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 8.636/1834, f. 441—450.

138 Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 8.636/1834, f. 5—10.

oroșanilor“ și doi ploieșteni „cu mijlociri au umblat să facă binale pă cuprinsul pieții“. La 1824 sept. 4, ispravnicul județului a judecat „pă acei oroșani care în urma contractului au clădit pă piața tîrgului, unii împrejmuiri cu uluce, alții căscioare, alți[i] gîrliciuri de pivnițe și alții ambară și umbrară“. Și de atunci locul pieții a fost mereu încălcat prin diferite construcții pînă în septembrie 1832 cînd judecătoria din Ploiești cercetează din nou pricina la fața locului și constată că „întru adevăr s-au văzut închiderea pieții dă către unii din oroșani, urmare cu totul împotriva așezămîntului ce prin contract să leagă unii către alții a fi slobodă piața pentru totdeauna“.

Hotărîrea judecătorească dispunea ca toate construcțiile ușoare (garduri de scînduri sau uluci, hambare, cuhnii, umblători, șandramale și umbrare) clădite în urma „contractului oroșanilor“ să se dărîme și să se ridice de îndată, dar binalele de paiantă și de zid „să nu li se pricinuiască pagube“, să rămîie. Posesorii acestor binale care rămîn, vor plăti însă „dă stînjenii ieșiți pă locul pieții în lung, în dosul prăvăliilor po lei 300 dă un stînjen, iar pe [pentru] cei ce au ieșit în fața prăvăliilor, îndoiți“, adică 600 lei de stînjen. Hotărîrea din 26 sept. 1832 dispune de asemenea ca banii să se încaseze de casa maghistratului și acești bani „după a oroșanilor jalbă ce au dat către acest tribunal să fie pentru facerea dă Școală Națională spre învățătura și luminarea tinerilor de obște... Și din prisosul banilor ce va mai rămînea după săvîrșirea facerii școalii să facă prăvălii pă locul ce se arată în contractul lor, spre a să face venit pă seama școalei“. În hotărîre se stabilește numele celor ce au încălcat piața orașului și sumele datorate de fiecare, ridicîndu-se peste tot la 19.325 lei.

Hotărîrea judecătoriei începe să fie executată imediat. Unii au început să plătească, dar cei mai mulți au luat calea jalbelor. Patru dintre cei care încălcaseră piața orașului Ploiești, toți cavafi, locuiau în București. Ocîrmuirea județului Prahova intervine pe lîngă Departamentul pricinilor din lăuntru cerînd „ a fi siliți de către cine se cuvine ca să-și urmeze această răspundere“,[139] iar Departamentul poruncește Agiei „a face împlinire“. Cei patru cavafi urmăriți de Agie se jeluiesc domnitorului Alexandru Ghica arătînd că „ne-au tăiat curțile prăvăliilor ce le avem acolo fără de nici un drept, cerînd să ne prade și cu o sumă de bani pentru acele prăvălii ce le avem cumpărate și răscumpărate de părinții noștri“. Ei spun că „cinstita Agie, fără de a ști împrejurările și reclamațiile ce avem cu dînșii, pă loc ne-au și închis și ne-au sorocit ca pînă miercuri la două ale acestii următori să răspundem caruții bani“ [140]. După o lună ei se plîng Marei dvornicii din lăuntru, arătînd că „aflîndu-ne astăzi în mare ticăloșie și prăpădenie din pericolul focului ce ne-au ars în trecuți ani... de am căzut la mare sărăcie... ci cu milostivirea altor negutători ne aflăm cu ajutorul lor de ne hrănim viața noastră astăzi“, ei cer „un soroc mai îndelungat“.

[139] Idem, f. 30.

[140] Idem, f. 36, 1835 ian. 4.

Mihail Cornescu, care rezolvă jalba, dispune „a nu se prelungi întru atît soroacele de plată“ şi orice înţelegere cu ei să se facă prin tribunal [141].

Alţi cinci dintre cei obligaţi să plătească (un cavaf, doi bogasieri, un cizmar şi un croitor) se plîng domnitorului, dar se constată „că nu au nici un drept, dă vreme ce au lăsat să treacă sorocul apelarisirei, după cea dintîi adevărată hotărîre a judecăţii tribunalului Prahovei“ [142].

Bănică *vtori* armaş, se plînge domnitorului arătînd că el a cumpărat locul învinuit „iară nu am răpit ca dănşii fără a da vreo plată de bani“ ; îl cumpărase însă de la unul care îl răpise din „locul slobod“ al Ploieştilor, după „contractul oroşanilor“ din 1820. El cere ca „pînă la sorocul ce mi să va pune de înfăţişare, să fie luminată porunca mării tale către cinstita ocîrmuire ca să fiu adăstat pentru plata banilor ce mi să cere, că-mi scot sufletul ca să-i plătesc deodată şi stare nu am de unde“ [143].

Pascu băcanu, după plîngerea adresată Marii dvornicii la care „nici o ascultare nu am avut“, se jeluieşte domnitorului cerînd „a rămînea nesupărat“, fiindcă este „om sărman cu 7 copii şi alt negoţ nu învîrtesc“ [144]. Aceeaşi plîngere face şi Costache, fiul lui Apostol, care cere „a rămînea nesupărat avăndu-mi vechea stăpînire precum au avut-o şi răposaţii miei părinţi“ [145].

Nicolae Dănescu, unter ofiţer, se plînge domnitorului Alexandru Ghica „pentru nişte locuri ce mi le-au luat maghistratul oraşului Ploeşti“ şi cere „a ni se face poruncă către judecătoria judeţului Prahova a ne judeca cu numitul maghistrat“. Din rezoluţie reiese că „jăluitorul nu are drept cuvînt“. El face o nouă jalbă, arătînd că locurile de prăvălii şi prăvăliile ce le-a dărîmat maghistratul oraşului Ploeşti sînt cumpărate din 1816. Cererea este trimisă în cercetarea ocîrmuirii judeţului Prahova. Jăluitorul şi fratele său, Gheorghe Dănescu, fac o nouă jalbă ; după cercetare se arată că jăluitorii nu au nici un drept. Nici de data aceasta însă ei nu renunţă la dreptatea ce aveau, ci bazîndu-se pe vechiul lor act de cumpărare şi pe atîţi ani de liberă şi nestingherită stăpînire a locului şi a prăvăliilor, la 26 aug. 1840, vistiereasa Lucsandra Dănescu, mama celor doi fraţi, înaintează o jalbă către domnitor în care printre altele spune că : „aceasta a mea năpăstuire nu s-au pricinuit din alt nimic, decît că văzîndu-mă femeie văduvă n-au avut sfiala de nimeni de a face după gîndul lor“. Trei ani mai tîrziu, în 1843 sept. 9, adică după 11 ani de la hotărîrea judecătoriei judeţului Prahova, Gheorghe Dănescu, fiind de data aceasta „în pravilnică vîrstă“ se plînge Departamentului dreptăţii pentru „cinci stînjeni cotropiţi de maghistratul acelui oraş, mai cerîndu-mi încă şi lei

---

[141] Idem, f. 44.
[142] Idem, f. 33, 60.
[143] Idem, f. 67, 68, 69, 72.
[144] Idem, f. 85, 1835 martie 12.
[145] Idem, f. 88, 103, 1835 martie 22.

750". El cere „a mi să slobozi banii ce am depozitarisit, cît şi a mi se da în stăpînire acel loc cotropit, fiind drept al meu" [146].

Un alt caz este al Bălaşei, văduva lui Ioniţă băcanul, care atacă în termen hotărîrea judecătoriei judeţului Prahova, pentru un colţ de loc din piaţa oraşului pe care-l stăpînea de treizeci de ani. Pînă la urmă ea cîştigă procesul în faţa Divanului judecătoresc al Principatului Valahiei şi intră în stăpînirea locului [147].

Alt jeluitor, Stoica Ţiplică, se plînge Marei dvornicii a treburilor din lăuntru împotriva maghistratului oraşului Ploieşti pentru o prăvălie ce o avea primită de zestre, cerînd să se trimită jalba sa la judecătoria locală spre a se cerceta. Cererea însă este pusă la dosar şi între timp jeluitorul a murit. Văduva lui face o nouă jalbă către domnitor, invocînd motive de procedură prevăzute de Regulamentul Organic. Jalba rămîne nerezolvată, dar maghistratul oraşului Ploieşti urmăreşte pe chiriaşul prăvăliei, care la rîndul său se jeluieşte Marei Dvornicii a treburilor din lăuntru [148].

Ultima pricină stîrnită de chestiunea încălcării pieţii oraşului Ploieşti este a pitarului Dimitrie Gheorghiu Filalitis, care-şi dobîndeşte încheiere definitivă abia în 1848, după moartea jeluitorului. Obiectul acestei pricini este dărîmarea unei „şandramale" pe care jeluitorul o închiria cu sume însemnate, fiind aşezată chiar în centrul pieţei oraşului. Prin hotărîrea judecătoriei judeţului Prahova, din 26 sept. 1832, Filalitis fusese obligat să plătească suma de 1200 lei şi să dărîme şandramaua în care avea instalat şi un cuptor de pîine şi despre care se spunea că se întinsese pe locul pieţii oraşului. El apelează hotărîrea judecătoriei şi cîştigă procesul. Între timp însă maghistratul oraşului poruncise dărîmarea şandramalei, dar judecătoria ordonă reconstruirea ei. A urmat un şir lung de procese şi intervenţii pentru executarea ultimei hotărîri şi abia după 12 ani de tergiversări se ajunge la o înţelegere. Între timp Dimitrie Filalitis murise. Înţelegerea a fost o compensaţie între construcţia şandramalei pe care trebuia s-o facă maghistratul şi o veche datorie de 1083 lei pe care Filalitis avea s-o plătească oraşului pentru caldarîmul din faţa casei sale situată în mahalaua Buna Vestire şi Maica Precista [149].

Cu aceasta se lichidează ultima pricină cu încălcarea pieţei.

3. INUNDAŢIA ORAŞULUI DIN 1837

La 12 iulie 1837 „pe la 2 ceasuri din zi" apa rîului Dîmbu care trece prin Ploieşti s-a umflat şi ieşind din matca ei a apucat să se reverse prin mahalaua sfîntului Nicolaie cel Nou, sfîntului Ilie, sfîntului Nicolae din abagii, Biserica Domnească şi mahalaua sfîntului Di-

---

[146] Idem, f. 89, 102, 112, 139, 398, 399, 416—417, 440.

[147] Idem, f. 11, 235, 236, 245.

[148] Idem, f. 246, 256, 271, 344, 345.

[149] Idem, f. 275—277, 382, 412, 435—436, 480—481, 491, 495.

mitrie[150]. Inundaţia a fost foarte violentă şi apa Dîmbului a dus în calea ei garduri, porţi, vase de argăsit pieile, piei ; a înnecat grădinile de legume şi a stricat semănăturile. Casele au fost inundate şi foarte multe femei şi copii şi-au salvat viaţa suindu-se pe acoperişurile caselor de unde au fost ridicaţi de oamenii poliţiei şi ai maghistratului şi duşi la loc sigur. „Şi nu s-au întîmplat nici o primejdie de viaţă". Inundaţia a ţinut trei zile, apoi apele s-au retras şi locuitorii au putut reveni la casele lor, deşi în noaptea a treia s-a pornit iarăşi „viitura apei", dar a dat repede înapoi.

Maghistratul oraşului Ploieşti raportează Departamentului Treburilor din Lăuntru cele întîmplate. Între timp orăşenii adresează o reclamaţie ocîrmuirii judeţului cerînd să se ia măsuri spre a se evita o nouă inundaţie în oraş şi atîtea pagube. Ocîrmuirea propune săparea unui şanţ larg care să colecteze apele ieşite din matca Dîmbului şi să le conducă afară din oraş fără să mai inunde mahalalele. Maghistratul oraşului raportează însă Departamentului că „nu poate să oblige pe locuitorii oraşului să facă săpare cu şanţu pe moşii streine, fără dezlegare şi voe dată de către cinstitul Departament"[151]. Maghistratul arată ocîrmuirii judeţului ce-ar trebui să facă în această privinţă şi-i spune că aşteaptă cuvenita dezlegare de la Departament[152]. Este interesant că inundaţia provocase mare panică între locuitorii oraşului, mai ales în mahalalele ameninţate, precum se vede din textul reclamaţiei : „să binevoiască a chibzui cele de cuviinţă spre izbăvirea mulţimii norodului ce se află la dăznădăjduire dă viaţă".

La rapoartele maghistratului şi ocîrmuirii judeţului, Departamentului Treburilor din Lăuntru a trimis la Ploieşti pe „calfa enginerească Velhelm Lorozinca" care a cercetat situaţia şi a văzut ce măsuri trebuiesc luate şi a întocmit un deviz de cheltuielile ce urmează a se face. El propusese să se sape un şanţ larg de un stînjen şi lung de 280 stînjeni care să colecteze la nevoie apa răvărsată din Dîmb"[153].

Se pare însă că amintirea panicii dispăruse din mintea locuitorilor, iar maghistratul n-a mai stăruit să facă acel şanţ şi totul a intrat în acalmia firească administraţiei de la sfîrşitul orînduirii feudale.

4. CHESTIUNI ADMINISTRATIVE ALE ORAŞULUI PLOIEŞTI ÎN 1838

O imagine clară asupra vieţii administrative a oraşului Ploieşti rezultă dintr-o serie de chestiuni care vin în preocuparea conducătorului în timp de un an. În rîndurile de mai jos vom prezenta chestiunile mai importante care au preocupat administraţia oraşului în cursul anului 1838.

---

150 Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 4.754/1837, f. 1.
151 Idem, f. 2.
152 Idem, f. 3.
153 Idem, f. 10.

Dorobanții maghistratului. În serviciul maghistratului Ploiești se aflau trei dorobanți, din care unul făcea paza cancelariei, zi și noapte, iar ceilalți doi făceau serviciul de curieri în oraș în tot timpul zilei. Poliția orașului cere ocîrmuirii județului ca cei trei dorobanți care sînt în serviciul maghistratului să facă strajă și noaptea, la poliție, fiindcă „numai cu oamenii ce-i are nu poate avea deajuns cînd se va întîmpla un foc". Președintele maghistratului raportează Departamentului că dorobanții refuză să facă serviciu și noaptea, chiar dacă li s-ar spori salariul, „că cu chipul acesta nu pot sluji" și părăsesc serviciul, iar alții care să primească această muncă de zi și noapte nu se găsesc. „Un om — scrie raportul — ce de dimineața pînă la un ceas două din noapte să stea în picioare, să alerge și apoi toată noaptea, pînă la ziuă, să fie deștept a umbla în straje, să nu doarmă, este lucru împotriva firii omenești". În cele din urmă se solicită numirea unui cinovnic peste dorobanți [154].

Birocratism și polemică. Se pare că între ocîrmuitorul județului, Alecu Cocorăscu, și președintele maghistratului, Gh. Boldescu, existau ciocniri de interese și ambiții, fiindcă ocîrmuirea scrie maghistratului că „fiind însoțit de amorțire la cunoștința datoriilor sale n-au putut prețui pînă unde i să mărginește căderile sale și s-au întins în asemeneași lucrare". Este vorba deci de atribuții, de competență administrativă și ocîrmuitorul scrie autoritar : „așa dar și printr-aceasta din urmă dată ocîrmuirea îi face băgare de seamă că dacă în viitorime va mai cuteza a să corispondarisi prin otnoșăniie... nu să vor primi în canțalariie". Polemica continuă, fiindcă după cîteva luni ocîrmuirea județului raportează Departamentului că maghistratul obligă pe cei „ce vin la zilele de tîrg în oraș cu feluri de marfă să-și aridice murdalîcu ce l-ar face în curgerea vremii", ceea ce ar putea să „împiedice a lor venire". Și ocîrmuitorul cere „dezlegare în ce chip să urmeze" [155].

Polemica se duce și în chestiunea bugetului.

Maghistratul face împrumuturi. O știre interesantă aduce o adresă a maghistratului către Departament (1838 febr. 15) din care rezultă că maghistratul dădea bani cu dobîndă : „cum și dobănzi de bani lăsați peste împlinirea sorocului pe la cei care au luoat bani de la maghistrat cu împrumutare și nici dobănda n-au cerut-o, nici prefacere de zapise, lăsînd trecerea vremii spre paguba casei". S-a făcut listă de cei „care sînt datori și se află aci în partea locului" și s-a trimis ocîrmuirii să urmărească încasarea banilor [156].

Veniturile școalei naționale. Cheltuielile școalei naționale erau susținute din chiriile a cinci prăvălii care se aflau în piața cea mare a orașului. Aceste prăvălii se închiriau prin mezat „și făcînd publicații prin baraban *(sic)* și în auzul tuturor". Pe anul în curs chiriile s-au ridicat la suma de 2841 lei [157].

---

[154] Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru,* 3.023/1838, f. 5, 34, 270.

[155] Idem, f. 11, 28, 96.

[156] Idem, f. 29.

[157] Idem, f. 181.

Vînzarea acsizelor. Acsizele (taxele percepute de conducerea orașului la intrarea și ieșirea mărfurilor prin bariere) se vindeau la licitație „publicîndu-să la toți de obște ai județului, cum și în oraș prin baraban". Pentru anul 1839 acsizele fuseseră vîndute neguțătorului Athanasie Costandin cu 30 050 lei [158].

O pretenție în legătură cu încasarea acsizelor pe 1837 o ridică fostul acsizar Ion Mateescu. Acesta face o jalbă către domnitorul Alexandru Ghica, cerîndu-i să poruncească a i se da „un bîtlag cu spirt ca de 70 vedre de la Niculăiță Piciurescu, pe care l-am dovedit că l-au băgat în oraș în chip tainic spre în parte-i folos și a mea dărăpănare", adică prin contrabandă. Rezoluția Departamentului este că jalba „fiind fără temei și neprimită, aceasta va sta la delă spre știință". Acsizarul mai făcuse înainte trei jalbe și, nemulțumit cu această rezoluție, mai face încă două [159].

Abuz sau neatenție gospodărească? Între președinții magistratului orașului Ploiești, clucerul Gheorghe Boldescu are un loc de cinste nu numai pentru că în 1831 a întemeiat prin donație spitalul care-i poartă numele, dar și pentru că este socotit ca un priceput și corect gospodar la conducerea orașului. Cu toate acestea, în 1838, cînd era președinte al maghistratului, a săvîrșit o faptă care a stîrnit proteste la vremea sa.

Este vorba de vînzarea unui loc în colț „pe drumul cel mare ce să chiamă Drumul mocanilor", considerat proprietatea orașului. Cumpărarea o face popa Apostoliceanu, care avea un han alături de acest loc, pe un preț de 12 galbeni împărătești, deși la prima tocmeală era vorba de 16 galbeni. Ioniță Tipa, deputatul mahalalei sfîntul Ioan, în care se găsea locul, împins de către locuitorii mahalalei a alergat imediat la poliție și a cerut în scris să se oprească meșterii și lucrătorii de a continua construcția binalei pe care o începuse popa Apostoliceanu. Văzînd că poliția nu poate interveni, el se prezintă cîrmuirii județului cerînd să anuleze vînzarea, să scoată la mezat locul fiindcă se oferă pe el 40 de galbeni împărătești și să se oprească construcția începută.

Ocîrmuitorul, A. Cocorăscu, care nu era în termeni buni cu Gh. Boldescu, raportează imediat Departamentului că „mahalagii neîncetat strigă pentru iconomicoasa vînzare a acestui loc" și că el a poruncit „poliții ca să nu îngăduiască pă cumpărător a clădi cel mai mic lucru pă acel loc", și cere a se „porunci cele de cuviință în folosul casii maghistratului, nefiind formalisită vînzarea" [160].

Se pare totuși că vînzarea a rămas bună.

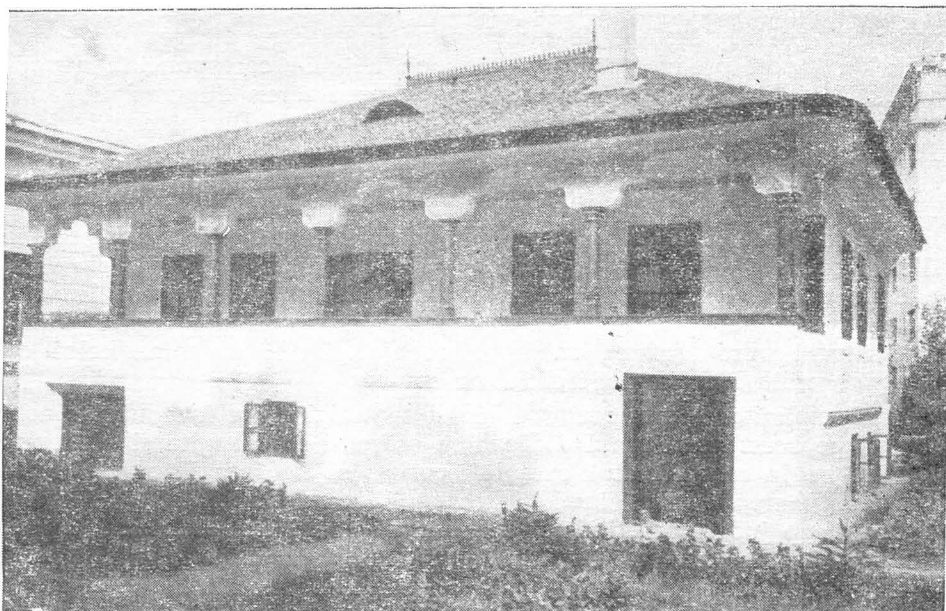
Verificarea gestiunii maghistratului. Pantazi Popovici, însărcinat cu verificarea gestiunilor orașelor și tîrgurilor din județele Dîmbovița, Saac și Prahova, se prezintă autoritar la președintele maghistratului orașului Ploiești și pretinde să i se pună la dispoziție actele spre veri-

---

[158] Idem, f. 211.

[159] Idem, f. 52—53, 57—58, 73—74.

[160] Idem, f. 87, 88.

Casa negutătorului Dobrescu
(prima jumătate a secolului al XIX-lea ; str. C. T. Grigorescu nr. 1).

ficare. Se pare că verificatorul se sfătuise mai întîi cu A. Cocorăscu, ocîrmuitorul județului Prahova, ce îi dăduse unele indicații de care Gh. Boldescu nu este mulțumit. De aceea, acesta îl califică pe Pantazi Popovici „un copil nevîrstnic". Verificatorul raportează imediat Departamentului, dar continuă să facă verificarea. La rîndul său, președintele maghistratului raportează situația Departamentului, explicînd unele chestiuni financiare. În cele din urmă, după terminarea verificării, președintele nu plătește verificatorului decît 150 lei, din cei 313 lei cît pretindea că ar fi drepturile sale de progrom (cheltuieli de deplasare), ceea ce îndeamnă pe acesta să facă un nou raport Departamentului, cerînd diferența [161].

Lărgirea oborului. Locul destinat oborului devenise neîncăpător pentru tîrgul săptămînal de marți și miercuri care atrăgea mare mulțime de țărani producători din regiune ; ne mai corespunzînd nevoilor se urmărea lărgirea lui prin cumpărarea unui teren din vecinătate. Un loc potrivit pentru acest scop îl avusese vistierul Pîrvu, dar încă din 1835 îl vînduse lui Hagi Petre Buzilă. Acesta voia cu tot dinadinsul să stăpînească acest loc așezat în „lumina" oborului, pe care putea să construiască prăvălii și să-și lărgească negoțul ; de aceea a recurs la mai multe vînzări cu drept de protimisis. Prima a fost a Ecaterinei, fiica vistierului Pîrvu cu protimisis de rudenie, la 10 noiembrie 1835 ; a doua este a lui Ioan Iliadi, la 22 ianuarie 1836, și apoi a lui Hagi Petre Buzilă tot prin protimisis de vecinătate. Toate aceste vînzări sînt numai „pro forma", ca locul să ajungă tot în mîna celui ce-l cumpărase direct de la vistierul Pîrvu [162].

Cumpărătorul a depozitat imediat materiale și a început noi construcții pe acest loc. Faptul a făcut ca orășenii să se agite și să depună o plîngere la maghistratul orașului, cerînd să se facă intervenție pentru cumpărarea locului, invocînd dreptul de protimisis ca vecin [163]. În același timp judecătoria județului Prahova trimite maghistratului o copie după zapisul de vînzare a locului dintre Iane Diamanditi și Hagi Petre băcanu, cerînd să facă uz de dreptul de protimisis ca vecin și dacă dorește acest lucru să trimită la judecătorie suma de 13. 800 lei pentru răscumpărarea locului [164]. Termenul pentru exercitarea acestui drept era de patruzeci de zile. Maghistratul orașului, deși avea bani în casă, nu putea dispune de acești bani decît cu aprobarea prealabilă a Departamentului treburilor din lăuntru căruia i se adresează la 25 mai 1838 [165], cerînd să-i dea această dezlegare. Departamentul nu aprobă cumpărarea. În urma acestei hotărîri cîțiva dintre orășenii fruntași se adresează la 28 iulie 1838 maghistratului, oferindu-se să depună ei bani pentru răscumpărare [166]. La 7 august, alți 62 de orășeni se adre-

---

[161] Idem, f. 256, 257, 260, 261.
[162] Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1832, f. 69—70.
[163] Idem, f. 67.
[164] Idem, f. 68.
[165] Idem, f. 66.
[166] Idem, f. 108.

sează Judecătoriei în acelaşi sens [167]. Era însă prea tîrziu fiindcă trecuse termenul în care se putea exercita dreptul de protimisis şi vînzarea rămase definitivă pentru Hagi Petre.

Maghistratul oraşului Ploieşti, sub presiunea orăşenilor, intervine din nou la Departament, cerînd ca acesta, la rîndul său, să intervină la Logofeţia Dreptăţii ca să se obţină dreptul la protimisis : „nu lipsim, cu grabă, prin acest plecat raport să arătăm pe larg toată curgerea pricinii cinstitului Departament, rugîndu-ne foarte să binevoiască a da în cunoştinţa marii Logofeţii împiedicarea ce ni se face la dreptatea ce avem, ca să să poruncească cinstitei judecătorii a ne căuta protimisisul ce-l avem“ [168]. La 16 august 1838 maghistratul cere Departamentului să dea slobozenie ca să ia de la caseria oraşului suma de 13.800 lei pentru răscumpărare [169].

În august 1838 vizitează oraşul Ploieşti domnitorul Alexandru Ghica căruia i se prezintă, în chestiunea locului, atît orăşenii, cît şi Hagi Petre Buzilă. Acesta din urmă oferă oraşului locul ce avea cu condiţia să i se plătească preţul de cumpărare şi celelalte cheltuieli făcute între timp, care se ridicau la suma de 19.568 lei şi 23 parale. Domnitorul aprobă cumpărarea, dar neînţelegerea era asupra diferenţei de preţ [170]. În cele din urmă se alcătuieşte o comisie de zece orăşeni fruntaşi care preţuieşte valoarea materialelor depuse de Hagi Petre pe locul cumpărat şi a lucrărilor începute, şi lucrurile se împacă [171]. Totuşi înainte de a face plata sumei convenite, preşedintele maghistratului, Gheorghe Boldescu, întreabă din nou Departamentul dacă poate plăti întrucît se află în preajma alegerii noilor conducători ai oraşului, cînd se va face verificarea casei maghistratului [172].

Alegerea conducerii oraşului. Conducerea oraşului, conform Regulamentului Organic, o avea preşedintele maghistratului şi doi cileni, aleşi de deputaţii mahalalelor, care erau la rîndul lor aleşi de locuitorii mahalalelor. În afară de aceşti doi cileni se mai alegeau doi supleanţi, care la nevoie înlocuiau pe cileni, aşa cum s-a petrecut în ianuarie 1838, cînd a murit unul din ei, şi anume *vtori* armaşul Bănică, şi în locul lui a intrat supleantul Dache Vasiliu [173].

Alegerea „mădularilor maghistratului“ se făcea în fiecare an, în octombrie. Deputaţii mahalalelor se sfătuiau între ei pe cine să aleagă, iar alegerea avea loc sub controlul ocîrmuitorului judeţului. Ştim din cele arătate mai sus că existau neînţelegeri între clucerul Gh. Boldescu, preşedintele maghistratului, şi A. Cocărăscu, ocîrmuitorul judeţului. Ocîrmuitorul ar fi vrut să împiedice alegerea fostului preşedinte şi în acest scop căuta motive formale şi încerca să atragă de partea sa cît mai mulţi din cei 25 de deputaţi ai mahalalelor, care făceau alegerea.

---

167 Idem, f. 109.
168 Idem, f. 106—107.
169 Idem, f. 111.
170 Idem, f. 112, 126, 131—132.
171 Idem, f. 124, 128—129, 151.
172 Idem, f. 146.
173 Idem, f. 3.

În septembrie s-au adunat la sfat 21 de deputați și au hotărît alegerea clucerului Gh. Boldescu și a celorlalți membri ai maghistratului ; ei au redactat și semnat hîrtia respectivă a alegerii și au predat-o președintelui. După aceasta, A. Cocorăscu a izbutit să aibă de partea sa cîțiva deputați cu care voia să facă o nouă alegere. Deputații credincioși lui Boldescu fac o jalbă Departamentului, cerînd să facă o nouă alegere de deputați [174]. Tot din îndemnul ocîrmuitorului se întocmește o jalbă din partea orășenilor către Departament în care se spune că clucerul Boldescu nu întrunește condițiile legiuite de a fi ales președinte al maghistratului, întrucît după donația făcută spitalului nu mai are în oraș acareturi nemișcătoare în valoare de 8.000 lei [175]. Prinzînd de veste despre această uneltire, Gh. Boldescu, președintele maghistratului, face personal o jalbă la Departament în care se plînge de intrigile ce se uneltesc împotriva lui, arătînd că are avere destulă în oraș și întrunește condițiile de a fi ales între mădularele maghistratului [176].

Departamentul, sub semnătura lui Ioan Manu, trimite o poruncă ocîrmuirii, însoțită de cele trei jalbe, în care scrie : „numitu boer fiind pămîntean din acel oraș, iar mai vîrtos făcînd și un asemenea însemnător bine spre folos obștesc se cuvine nu numai a nu fi dăpărtat den căderile ce are dă prezedent al maghistratului, ci încă urmează a-l îmbrățișa ca pe un bun orășan și vrednic dă laudă". Iar mai departe cere să se comunice celor care au făcut reclamația și nu sînt deputați „că ei n-au nici un drept a să amesteca într-această lucrare cu băgările dă seamă ce fac, dă vreme ce glasul obștii orașului să înfățișează prin deputații mahalalelor ce sănt împuterniciți întru aceasta și prin urmare să înceteze din asemenea cereri fără temei" [177] Deși porunca Departamentului viza și pe ocîrmuitorul județului, acesta s-a grăbit să raporteze „că arătările urmate din parte-le sănt cu totul neînființate pă vreun cuvănt de adevăr" și că el va face alegerea „cu toate legiuitele forme" [178].

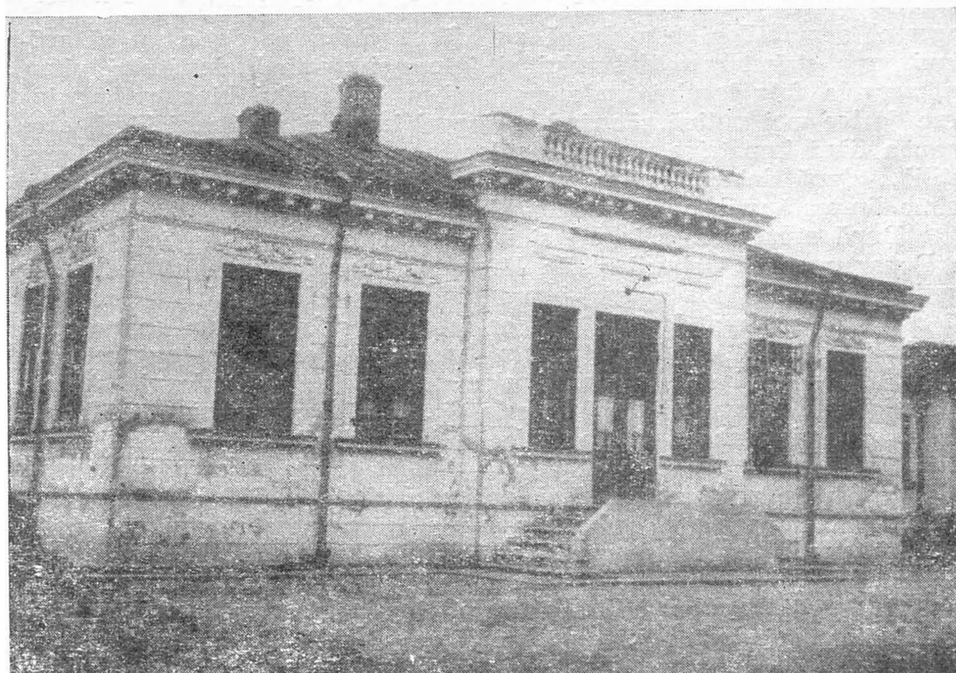
Alegerea a avut loc la 26 noiembrie 1838 în prezența a 22 de deputați, care au ales ca președinte pe clucerul Gh. Boldescu. S-a întocmit jurnalul respectiv și s-a comunicat rezultatul la Departament, care a fost întărit de către Ioan Manu [179].

5. CHESTIUNEA PAHARNICULUI IORDACHE POLITIMOS

O chestiune care a durat aproape opt ani pînă și-a găsit dezlegarea este pricina de judecată dintre serdarul, mai tîrziu paharnicul Iordache Politimos, și maghistratul orașului Ploiești.

---

[174] Idem, f. 199, 1838 oct. 7.
[175] Idem, f. 200.
[176] Idem, f. 201.
[177] Idem, f. 202.
[178] Idem, f. 216.
[179] Idem, f. 229, 230.

Casa Moruzoaiei, reconstruită în 1857
(str. Alex. Vlahuţă, fostă str. Cazărmii nr. 16).

În luna mai, numitul serdar dărîmă o veche clădire a sa pe care o avea în gura oborului, într-un vad comercial de mîna întîia și începe să-și ridice alta de proporții mai mari. Se pare însă că el nu se bucura de prietenia președintelui Iordache Suslănescu, fiindcă acesta de îndată ce află de începerea noii construcții poruncește deputaților de mahalale: „să vă adunați cu toți la fața locului și să faceți chibzuire de a nu pricinui vreo strîmtorare cu clădirea, după duhul regulamentului, să și puneți semne încunoștiințătoare pă unde are să urmeze cu clădirea binalei“ [180]. Cei douăzeci și trei de deputați se duc la locul construcției și încep verificarea pe teren. Iordache Politimos reclamă că au venit peste o sută de inși cu topoare, frînghii și pari „strigînd asupră-i cu chip de zurbală“ și s-au năpustit în jurul lucrării. Din raportul deputaților se vede că au „făcut chibzuire de a nu să pricinui vreo strîmtorare drumului și întocmai urmînd cinstitului pitac, au mers la fața locului unde era vechea dumnealui bina cu cuprindere de loc mai puțină și vrînd a să mai lungi și a să mai lărgi, care acestea fiind împotriva noului regulament, am găsit cu cale noi deputați[i]..., după duhul regulamentului, cu a să retrage înapoi cu patru palme din toată vechea bina a dumisale“ [181].

După numeroase plîngeri și intervenții la ocîrmuirea județului și la Departamentul treburilor din lăuntru serdarul începe să cedeze la presiunea ce o făcea asupră-i președintele maghistratului și convine să renunțe la suma de 1.500 lei ce însemna chiria pe un an pe care primăria orașului o plătea pentru hanul său unde fusese instalată școala națională și să-i dea personal și trei mii de araci de vie. A fost o învoială de moment fiindcă în cele din urmă serdarul și președintele maghistratului ajung în fața judecătoriei județului Prahova. Pricina se hotărăște prin cartea de judecată din 1833 aug. 2 care poruncește ca președintele maghistratului să achite chiria de 1.500 lei și cei trei mii de araci de vie serdarului, iar acesta „să urmeze stăpînirea binalei fără de a mai fi supărat de maghistrat sau alții“ [182].

Medelnicerul Iordache Suslănescu nu se lasă însă, și aduce procesul înaintea „Divanului Judecătoresc al prințipatului Valahiei, secsia civilă“, care rejudecă pricina și hotărăște că dreptatea este de partea paharnicului, obligînd maghistratul să suporte consecințele [183]. Faptul era destul de grav și atunci președintele se adresează Departamentului cerîndu-i să examineze situația, spre a vedea dacă nu „va sta putință a să primi apelație, să se mai înainteze această judecată la mai înaltă stanție“ [184]. Departamentul a intervenit la Logofeția Dreptății, care îi răspunde că „este în neputință a îndeplini cererea... cu pășire peste legiuirile întocmite“ [185].

---

[180] Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 4.545/1839, f. 9.

[181] Idem, f. 10.

[182] Idem, f. 5, 6.

[183] Idem, f. 7, 8.

[184] Idem, f. 2.

[185] Idem, f. 25, 30.

Paharnicul Politimos obţinuse şi achitarea sumei de 1.500 lei pe care maghistratul i-o reţinuse din plata chiriei pentru hanul închiriat şcoalei naţionale. Preşedintele maghistratului însă refuză să-i achite suma. Păgubaşul se adresează atunci domnitorului Alexandru Ghica, povestindu-i toată pricina şi cerîndu-i să hotărască pentru banii ce-i are de primit şi pentru cele patru palme cu care trebuie să-şi retragă construcţia de la alinierea străzii şi să redea suprafaţa din locul slobod pe care îl încălcase [186]. Răspunsul la această jalbă a fost trimis de secretariatul statului prin Departamentul din lăuntru, hotărîndu-se ca Politimos să-şi retragă construcţia din spaţiul depăşit, iar maghistratul să achite suma de 1.500 lei cuvenită pentru chiria hanului [187]. Această hotărîre o comunică Departamentului şi Logofeţiei Dreptăţii [188].

6. *Spiţăria şi spitalul din Ploieşti.* „Marele dohtor al Comitetului Carantinelor“ inspectează oraşul Ploieşti şi face anumite constatări la spitalul oraşului şi la farmacia lui Escăl ; el este însoţit de „otcîrmuitorul judeţului şi dohtorul ocrugului“. În raportul său spune : „am cercetat acea spiţărie pă care am găsit-o că are prea multe dohtorii, dar cele mai multe vechi şi în proastă stare şi cu toate că l-am străşnicit a-şi avea pă viitor spiţăria în bună stare, dar fiindcă abaterile lui sînt prea mari... ar fi de cuviinţă să plătească pomenitul spiţer lei cinci sute pă seama spitalelor locale“. Apreciază însă că vînzarea ce face în prăvălie este „mai mică decît a spiţeriilor din Bucureşti“ şi propune să i se aplice „ştraful pe jumătate“.

Despre spital spune că „am găsit ca la douăzeci de bolnavi toţi pătimind de boale hronice şi supt îngrijirea unei femei fără nici o ştiinţă“. Şi marele doctor încheie : „dintr-aceasta poate judeca exselenţiia voastră de starea acelui spital !“ Propune pentru oraşul Ploieşti angajarea încă a unui „dohtor“ fiindcă „acei ai ocrugului lipsind de la îndeplinirea îndatoririlor slujbii lor, oameni şi cu stare mor fără a putea dobîndi vreun ajutor dohtoricesc“ [189].

Comitetul Carantinelor comunică „Departamentului din lăuntru copie după raportul „marelui dohtor“ arătînd că este de acord „pentru ştraful spiţerului din Ploieşti“, cît priveşte „pentru acele femei care întrebuinţează meşteşugul dohtoricesc la boale hronice şi altele, să binevoiască a da straşnice porunci către locurile cuvenite ca să fie de obşte cu totul poprite de acum înainte, spre a nu pricinui vătămare bolnavilor“. Departamentul porunceşte ocîrmuirii judeţului Prahova să încaseze 250 lei de la spiţerul Escăl şi să-i dea la spital“[190]

Ocîrmuirea judeţului raportează că „s-au scris poliţii locale ca să desfiinţeze acele două muieri ce întrebuinţează meşteşugul dohtoricesc la spitalul dintr-acest oraş“ şi că „s-au înţeles cu d. dohtorul ocrugului ca să găsească un om cu ştiinţă de a cunoaşte această meserie“, dar că nu s-a găsit un asemenea om. Se îndatorează însă acest

---

[186] Idem, f. 64, 69.

[187] Idem, f. 41.

[188] Idem, f. 44.

[189] Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 580/1840, f. 2.

[190] Idem, f. 1.

dohtor „să cate şi să viziteze bolnavii pînă într-o lună de zile, cînd poate să se puie la o mai bună orînduială regulile spitalului“ [191].

Farmacistul pedepsit intervine în două rînduri cu jalbe la Comitetul Carantinelor să-i ierte pedeapsa, obligîndu-se „că va păzi regulile spiţăreşti întocmai după instrucţiile obştite şi va ţine spiţăria în cea mai bună stare cu trebuincioasele dohtorii bune şi proaspete“. Comitetul, „văzînd că această greşeală îi este pentru cea întîia oară în vreme de 23 de ani de cînd se află spiţer în acel oraş“, îl iartă şi comunică Departamentului „să binevoiască a porunci ocîrmuirii judeţului a nu-l mai supăra“ [192].

7. *Construirea barierelor oraşului*. În aprilie 1838, Dumitrache Necolau, contracciul acsizelor oraşului Ploieşti, se plînge maghistratului că două bariere s-au stricat din pricina ploilor şi cere să se repare. Preşedintele raportează situaţia Departamentului şi cere aprobarea pentru aceste reparaţii. Departamentul aprobă cererea [193]. După trei ani, în 1841, se pune din nou problema barierelor, dar de data aceasta pentru refacerea lor completă. În acest scop maghistratul oraşului raportează Departamentului că cele unsprezece bariere sînt în proastă stare şi trebuiesc refăcute „adică să fie la fieşicare barieră şi casă pentru a şădea nelipsit, ziua şi noaptea, om de pază cu deşteaptă priveghere asupra călătorilor trecători“ [194]. Se pare că chestiunea n-a prezentat grabă, fiindcă abia în octombrie se reia propunerea maghistratului de a se face o barieră de probă şi abia apoi să se vadă ce urmează a se face [195]. De data aceasta Departamentul răspunde cerînd să i se comunice cîte bariere, mari şi mici, trebuiesc făcute spre a se striga la mezat în Bucureşti construirea lor ; întîrziind răspunsul, se trimite o nouă poruncă [196]. Graba Departamentului se explică numai prin aceea că cei de la Bucureşti au văzut o sursă de venit în construirea prin mezat a barierelor.

Preşedintele tot nu se grăbeşte şi abia după două luni răspunde că în oraş sînt necesare 11 bariere, dar pentru că meşterii pretind sume mari şi maghistratul n-are credit suficient, este de părere să se facă numai o barieră de probă şi apoi să se hotărască ce este de făcut [197]. Departamentul porunceşte însă să se facă bariere mai puţine, „că numărul barierelor ce urmează a să face într-acel oraş este mai mare decît de aici din Capitală“, aşa că „să puie la cale a să şi închide de nu mai mult măcar trei-patru dintr-însele“. Maghistratul hotărăşte să rămînă numai opt, dar propune a să începe lucrarea în primăvară [198]

În februarie 1841, Departamentul comunică maghistratului oraşului Ploieşti că a găsit doi meşteri zidari, Antonie Barzon şi Marin

---

[191] Idem, f. 5.

[192] Idem, f. 6, 7.

[193] Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1832, f. 54.

[194] Idem, *Vornicia din lăuntru*, 1.119/1841, f. 1.

[195] Idem, f. 4.

[196] Idem, f. 5, 6.

[197] Idem, f. 8.

[198] Idem, f. 9, 20, 21.

sin Panait, cu care a convenit la prețul de 4500 lei pentru o barieră și pe care-i trimite să contracteze: „iar după încheerea contractului și răspunderea celui dintîi cîști de bani, va raportui Departamentului ca iarăși prin meimar-bașa să se ia și cuviincioasa chezășie pentru întocmai îndeplinire a contractului“[199]. Lucrările se execută după plan și trebuiau să fie gata în șase luni (1842 februarie 14). La facerea contractului li s-a avansat 4.500 lei, urmînd ca plata să se facă treptat cu executarea lucrărilor.

În luna iunie, vine în Ploiești, din partea Departamentului, pitarul Matache, meimar-bașa, care, împreună cu patru meșteri dulgheri și zidari examinează lucrările la cele patru bariere la care se lucra și după raportul ce-au făcut „s-au găsit facerea lor împotriva *(sic)* legăturii contractului... care greșeli curge numai dintr-a lor vicleană cugetare“. Iar mai departe — raportează meimar-bașa — „de vreme ce pe aceste 4 bariere și-au luat pă deplin toată suma banilor, urmează a fi îndatorați de către cinstitul Departament a le aduce în stare cu săvîrșirea întocmai și fără cusur, după a contractului glăsuire“. În concluzie, raportul spune că „maghistratul nu poate fi mulțumit și nici că poate a le mai da în lucrare și pă celelalte 4 de vreme ce contracii nu au urmat legăturii ce au avut“[200].

Raportul pitarului Matache către Departament atrage aspre observații maghistratului care n-a supraveghiat lucrarea treptat cu săvîrșirea ei: „pentru însemnatele dă acel maghistrat neplăcute lucrări, însuși el să socotește vinovat și răspunzător, pentru căci dă ar fi îngrijit cu denadinsul și precum datoria sa cere, la asemenea întîmplare, n-ar fi îngăduit pă contraccii nici să înceapă lucrarea împotriva acelora condiții, nici să întrebuințeze materie nepotrivită. De aceea pentru acele patru bariere ale cărora încăperi au luat săvîrșire nu rămîne acum decît să îndatoreze el pe contraccii a preface cît este prin putință și a îndeplini lipsurile trebuincioase spre a lor desăvîrșire pre cît anume însemnează prin hîrtiia dumnealui pitar Matache Eliad, meimar-bașa“. Totuși, Departamentul poruncește să nu desființeze contractul cu acești meșteri, ci să supravegheze mai cu grijă construcția, „căci la orice întîmplare însuși maghistratul se va privi în răspundere“[201]. Maghistratul se apără că a făcut toate observările la timp către meșteri, dar că n-a putut ajunge la nici un folos, iar ei cer încă bani[202]. În noiembrie 6 contraccii dispăruseră din Ploiești și lucrările rămăseseră baltă; poliția somează pe Matache Eliad să-i caute și să-i trimită la Ploiești, fiindcă contractul se făcuse sub chezășia sa[203].

După un an, în 1843 noiembrie 26, se pare că se lichidase chestiunea celor patru bariere și maghistratul pune problema construirii celorlalte patru, sau măcar a două din ele care sînt foarte necesare; se comunica Departamentului că s-a găsit un meșter care se obligă

---

199 Idem, f. 22, 23, 25, 26, 27, 31.
200 Idem, f. 33.
201 Idem, f. 40, 44.
202 Idem, f. 41, 55.
203 Idem, f. 57, 60, 61.

să termine aceste două bariere cu 5.000 lei. Cere aprobarea lucrării [204]. Se pare însă că nu se dă această aprobare. În iunie 1844 maghistratul arată Departamentului că contracciul Anton Barzon se află în București și cere să fie trimis la Ploiești să termine lucrarea celor patru bariere. Se dă poruncă poliției în acest sens și pînă la urmă se pare că s-au terminat toate cele opt bariere [205].

Bariera Tîrgoviștei era foarte importantă pentru veniturile orașului Ploiești. Maghistratul explică chestiunea Departamentului, care aprobă a se face această barieră prin mezat. Se ține licitație și se împuternicește Dumitru Gurban care construiește bariera conform planului pentru suma de 2.520 lei [206]. Cîțiva ani mai tîrziu, în 1848 sept. 29, maghistratul orașului raportează Departamentului că barierele au nevoie de reparații „din pricina vremurilor, precum furtuni și altele, stricîndu-se pe la unele ușile, ferestrele, cumpenile, parmanlîcurile, geamurile. broaștele, sobele și alte mai multe obiecte de asemenea fire“. Se comunică găsirea unui meșter, Sterie Mihalea, care se obligă să le repare pe toate pentru 3.500 lei și se cere dezlegare „pentru slobozirea acestor bani și punerea în lucrare a dregerilor pînă este timpul bun“ [207].

8. *Focul din martie 1843* [207 bis]. Cîți dintre ploieștenii de azi mai știu că, acum o sută și ceva de ani în urmă, o bună parte a orașului a fost mistuită de un foc uriaș! Poate că mai există numai cîțiva bătrîni care, în copilăria lor, să fi auzit de la părinții sau bunicii lor de această mare nenorocire care s-a abătut asupra orașului, cînd locuitorii au trecut prin momente de groază, iar truda muncii lor de o viață întreagă s-a distrus în cîteva ore, în fața ochilor lor, fără să poată salva nimic, sau prea puțin din ceea ce au avut.

Centrul orașului Ploiești, care la acea dată mai păstra încă înfățișarea caracteristică de la sfîrșitul veacului al XVIII-lea, a fost mistuit atunci de flăcările nemiloase. Majoritatea construcțiilor vechi de azi, puține la număr în urma bombardamentului din anul 1944, au fost construite pe terenurile pe care zăceau încă mormane de cenușă și resturi de gospodării distruse de focul din 1843.

Nu cunoaștem cauza acestui nefericit incendiu din primăvara anului 1843. Bănuim însă că el s-a datorat unei neglijențe. Și cum în acea vreme cele mai multe case erau acoperite cu șindrilă și construite din lemn, se înțelege că ele ofereau cel mai prielnic material focului. În plus, e posibil ca vreun vînt puternic să fi contribuit la întinderea focului, așa cum s-a întîmplat, cu cîțiva ani mai tîrziu, în 1847, în București, cînd o bună parte a orașului a fost distrusă.

Această întîmplare nenorocită a ploieștenilor este amintită în periodicele [208] din prima jumătate a veacului trecut. Nu se spune însă

---

[204] Idem, f. 72.
[205] Idem, f. 78, 79.
[206] Idem, f. 80, 82, 83.
[207] Idem, f. 89.
[207 bis] George Potra, *Focul din Ploiești din martie 1843*, în „Studii și materiale privitoare la trecutul istoric al jud. Prahova, II, 1969, p. 79—81.
[208] *Buletin, gazetă oficială* pe 1843 și *Vestitorul românesc* pe 1843.

nimic despre cauzele ei, pagubele pricinuite și nici nu se arată numele morților sau al sinistraților. Se arată numai ajutoarele ce s-au trimis din diferite părți ale țării.

Cu această ocazie domnitorul Gheorghe Bibescu dă următorul ofis :

Noi, Gheorghe Dimitrie Bibescu V.V. (voievod), cu mila lui Dumnezeu domn a toată Țara Românească [209]

Cinstitei Obicinuite Obștești Adunări

„Întristarea ce ne-au coprins pentru nenorocita întîmplare de arderea unei însemnătoare părți a orașului Ploiești, unul din cele mai comersante ale Prințipatului, credem că nu mai puțin va fi pătruns și în inimile mădularelor acei cinstite adunări.

Năpraznicul foc a lăsat fără acoperămînt și în grea scăpătăciune, un mare număr de familii. Noi, spre mîngîierea acelor nenorociți, am chibzuit să se deschiză o [listă de] subscripție pe la toate orașele Prințipatului, chemîndu-se întru ajutor milostivirea inimilor simțitoare. Despre aceasta, încunoștințînd noi pe cinstita Adunare, nu ne îndoim că și duhovniceasca îndurerare a părinților arhipăstori și nobila compătimire a înfățișătorilor obștei, va fi o strălucită pildă de milostivire, spre alinarea durerii celor dărăpănați de prada focului.

Cunoaștem de a noastră neapărată datorie să alergăm la locul aceștii nenorocite întîmplări, ca să pipăim de aproape ranele ; și acolo vom numi dintre locuitorii orașului o comisie centrală ca ea să chibzuiască partea ce se va cuveni a se face celor mai înstrîmtorați din prinosul ce vor aduce îndurătorii".

GHEORGHE DIMITRIE BIBESCU V.V.

secretarul statului, *C. Suțu*

anul 1843, martie 29, nr. 269

Trei zile mai tîrziu, Obșteasca Adunare publică următoarea înștiințare : „Astăzi, vineri, aprilie, anul 1843, s-a citit în Obșteasca Adunare ofisul măriei sale cu nr. 269, atingător de arderea unei însemnătoare părți a orașului Ploiești, care s-a depus pe masa prezidiului Adunării" [210].

Nr. 165. — Obșteasca Adunare a hotărît cum să facă subscripția pe la toate orașele spre ajutorul și mîngîierea celor ce s-au nenorocit la focul din Ploiești [211].

Se înțelege că, după aceasta, prin Ministerul de Interne, s-au trimis circulări tuturor ispravnicilor de județe spre a îndemna populația, de orice neam și stare socială, a veni, cu cît poate, în ajutorul sinistraților din Ploiești.

---

[209] *Buletin, gazetă oficială*, nr. 30, vineri 2 aprilie, 1843 ; *Vestitorul românesc*, anul VII, 1843, vineri 2 aprilie, și *Analele parlamentare ale României*, tom. XII, p. 646.

[210] M. Sevastos, *Monografia orașului Ploiești*, București, [1937], p. 900—901.

[211] *Vestitorul românesc*, nr. 28, marți, 6 aprilie, 1843.

Subscripţia nu s-a început la 30 august şi nici nu s-a terminat la 4 octombrie 1843, după cum spune M. Sevastos în lucrarea sa. Subscripţia a început chiar în cursul lunii aprilie 1843, dar listele cu sumele respective n-au sosit în Capitală decît la sfîrşitul lui august, cînd au început să fie publicate. Ultima listă publicată nu e la începutul lui octombrie, ci în ultimile zile [212] ale anului 1843, şi poate să fi fost şi alte liste mai mici, care nu s-au publicat, trimiţîndu-se numai sumele, la comisia centrală, pentru ajutorarea sinistraţilor din Ploieşti.

Cu ocazia publicării primei liste de subscripţie, marele vornic, adică ministrul de interne, mulţumeşte tuturor acelora care au înţeles să contribuie la ajutorarea sinistraţilor.

După calculul făcut, întreaga sumă care s-a strîns se ridică la 35.533 lei şi 86 parale. Această sumă, cu toată valoarea ei de atunci, însemna foarte puţin, de la o ţară întreagă, în comparaţie cu uriaşele pagube suferite de ploieşteni. Din alăturatul tablou se vede că unele judeţe au contribuit cu sume ridicole, cum e judeţul Saac (212,55 lei) şi în special judeţul Ialomiţa cu 96,62 lei. Dar ceea ce e şi mai curios e că micul tîrg Cerneţi din Oltenia se situează înaintea unor oraşe comerciale importante, cum ar fi Piteştii, iar oraşe cum sînt Craiova, Buzău şi Tîrgovişte nici nu sînt pomenite.

Iată rezultatul totalizat pe judeţe :

lei parale	
9.360 —	Bucureşti
4.025,84	judeţul Ilfov
342,30	judeţul Buzău
212,55	judeţul Saac
597 —	judeţul Dîmboviţa
96,62	judeţul Ialomiţa
304,48	judeţul Slam Rîmnic
349,87	judeţul Muscel
2.064,15	judeţul Vlaşca
547,67	judeţul Teleorman
2.264,45	judeţul Brăila
1.404,80	judeţul Mehedinţi, cuprinde cea mai lungă listă de subscriitori
1.605,41	judeţul Romanaţi
417,80	judeţul Dolj
542,90	judeţul Vîlcea
457,92	judeţul Olt
1.340,10	judeţul Gorj
344,40	oraşul Cerneţi
231,20	oraşul Piteşti
1.600 —	Arhimandritul Hrisantic, egumenul m-rii Hurez din jud. Vîlcea, trecut în buletin la lista subscriitorilor din Piteşti.
35.533 lei şi 86 parale	

[212] *Buletin, gazetă oficială*, nr. 79, luni, 30 august 1843 şi M. Sevastos, *op. cit.*, p. 900—901.

În liste găsim amintiţi tot felul de subscriitori : profesori, medici, ofiţeri, funcţionari, negustori, corporaţii, băcani, meseriaşi (cizmari, şelari, cojocari, bărbieri, găitănari, boiangii, abagii, tabaci, simigii etc.) şi ţărani.

În listele de subscripţie [213] publicate atunci se poate vedea precis : numele persoanei, localitatea de unde era, precum şi suma cu care a contribuit la alinarea groaznicei suferinţe. Din ele se vede cum unii au subscris cîteva sute de lei, iar alţii modesta sumă de zece parale. Aceştia din urmă erau simpli ţărani sau mahalagii nevoiaşi care, din puţinul lor, au dat cît au putut, dar cu mai multă inimă şi dragoste decît boierii şi marii neguţători dintre care foarte mulţi nici nu figurează în liste, cu toate că aveau posibilităţi materiale foarte mari.

III. SCURT ISTORIC AL TÎRGŞORULUI

În privilegiul de comerţ pe care Vladislav-Vlaicu voievod l-a acordat neguţătorilor din Braşov, în 1368, se arăta că prima vamă ce urma să se plătească pentru mărfurile intrate în ţară era la Cîmpulung. La această dată capitala Ţării Româneşti era încă în acest oraş, deşi se începuseră pregătirile pentru mutarea ei la Curtea de Argeş.

Înfiinţarea vămii la Cîmpulung a fost o înţeleaptă prevedere a lui Vladislav-Vlaicu voievod care voia s-o aibă în directa lui supraveghere, deoarece aducea frumoase venituri şi în acelaşi timp asigura curtea domnească cu mărfurile neguţătorilor din Braşov, aduse din Viena, Veneţia şi Flandra. Dar ca urmare a privilegiului din 1368 s-a deschis pentru braşoveni un nou drum care trecea prin Bran, Rucăr, Cîmpulung, Tîrgovişte, peste deal pe Valea Prahovei şi apoi pe Valea Ialomiţii pînă la Dunăre şi de aici de-a lungul fluviului pînă la Brăila, care era portul de intrare al mărfurilor orientale şi occidentale, aduse de corăbiile genoveze, pînă la Chilia şi Vicina. O dată cu deschiderea acestui drum se părăseau vechile treceri peste Carpaţi prin Valea Doftanei şi a Prahovei, care în acel timp nu erau accesibile pentru care ci numai pentru cai care purtau în spate samarele încărcate cu mărfuri.

Pe drumul Braşovului, la trecerea lui pe Valea Prahovei, începe să se înfiripeze de timpuriu o aşezare nouă, care devine în curînd un tîrg. Fără îndoială că acest tîrg începe să se formeze într-un loc de popas al căruţelor braşoveneşti în drumul lor spre Brăila şi Piua Petrii unde neguţătorii se aprovizionau de la localnici cu hrană pentru ei şi pentru animalele lor. Această nevoie de popas a căruţaşilor braşoveni şi tîrgul care se ţinea aici a făcut pe localnici să-şi construiască locuinţe şi prăvălii şi să închegheze aici o piaţă de schimb între mărfurile neguţătorilor

---

[213] *Buletin, gazetă oficială* pe 1843, pp. 117—118, 313—314, 318—320, 322—324, 324 (nr. 83), 329—331, 333—335, 337—338, 341, 346—348, 365—366 ; suplimentul la *Buletin oficial*, nr. 97, pp. 415—417, 471.

din Braşov şi produsele localnicilor din regiune. Acest tîrguleţ, numit Tîrgşor în comparaţie cu tîrgul mai mare din Tîrgovişte, s-a dezvoltat repede după 1368, fiind amintit documentar la 1413 în domnia lui Mircea cel Bătrîn.

În scurtă vreme Tîrgşorul devine un centru comercial şi politic de primă importanţă, a cărui activitate se desfăşoară mai ales în secolele al XV-lea şi al XVI-lea.

1. CELE MAI VECHI ŞTIRI DESPRE AŞEZĂRILE OMENEŞTI DE LA TÎRGŞOR

La vest de Ploieşti, la o distanţă de 12 km se află un sat modest numit Tîrgşoru-Vechi, spre deosebire de Tîrgşoru-Nou, aşezat spre nord-vest de acesta la o depărtare de 5 km, a cărui existenţă datează de puţină vreme. Astăzi, Tîrgşorul Vechi, cu ruinele a trei biserici aşezate foarte aproape una de alta, este tot ceea ce se mai păstrează din oraşul Tîrgşor de altă dată. Vremea şi dezvoltarea vieţii economice în această regiune l-au prăbuşit la pămînt, îngropîndu-l în tăcere şi uitare.

N-a fost numai o întîmplare că Tîrgşorul a apărut şi s-a dezvoltat încă de la sfîrşitul secolului al XIV-lea pe malul rîului Leaot, peste care trecea drumul Braşovului. Cercetările arheologice recente au dat la iveală materiale istorice care arată că pe teritoriul acestui străvechi oraş s-au succedat aşezări omeneşti din timpuri foarte îndepărtate, ale căror începuturi este destul de greu să le stabilim în şiruri de secole. Astfel săpăturile din 1956—1957, de pe teritoriul fermei de stat din Tîrgşoru-Vechi, au scos la iveală materiale arheologice care datează din paleoliticul superior[214]. Aceste săpături au confirmat că viaţa şi aşezările omeneşti s-au succedat pe vatra Tîrgşorului pînă în secolul al XIX-lea.

Pe acest teritoriu s-a descoperit o vastă necropolă cu 700—800 morminte, de incineraţie şi de înhumaţie, din care pînă în prezent au fost săpate 300. Cercetătorii au ajuns la concluzia că „mormintele de incineraţie ar putea fi atribuite unei populaţii daco-getice[215]. Inhumaţiile din această necropolă prezintă două faze distincte : *faza întîia* care este datată către mijlocul secolului al III-lea e.n. şi *faza a doua* datînd din a doua jumătate a secolului al III-lea şi secolul al IV-lea e.n.

Necropola de la Tîrgşor este alcătuită din trei cimitire. Primul cimitir aparţine exclusiv populaţiei sarmatice şi datează din prima jumătate şi de la mijlocul sec. al III-lea e.n. ; cimitirul al doilea datează de la sfîrşitul secolului al III-lea şi tot secolul al IV-lea şi aparţine populaţiei geto-dacice ; cimitirul III datat din secolul al IV-lea e.n. aparţine unei populaţii care emigrează din spre nord-est şi est, compusă din ele-

---

[214] *Săpăturile de la Tîrgşor din anul 1956*, în „Materiale şi cercetări arheologice", V, 1959 pp. 618—629 (sub conducerea unui colectiv format din : Dinu Rosetti, Gh. Cantacuzino, Sebastian Morintz, Gh. Diaconu şi N. I. Simache.

[215] Gh. Diaconu, *Consideraţii preliminare asupra necropolei de la Tîrgşor din secolele III şi IV e.n.* în „Studii şi cercetări de istorie veche", XI, vol. 1, 1960, p. 65.

Cahlă din sec. XV-lea
folosită la monumentele din Tîrgşor.

mente germanice, sarmatice și geto-dacice, nordice și răsăritene. „În cuprinsul cimitirului III avem de-a face cu o conviețuire și influențe reciproce ale populațiilor nou venite și autohtone“ [216].

În vatra Tîrgșorului viața a continuat și în secolele următoare. Astfel, „în apropierea incintei Curții domnești ridicată de Antonie Vodă din Popești și în marginea de sud a necropolei din sec. III—IV e.n. a apărut în anul 1960 un mormînt care, după rit și inventar, se deosebește de mormintele de tip Sîntana de Mureș-Cerneahov și de cele atribuite sarmaților [217]. Este vorba de mormîntul unui călăreț înhumat cu harnașamentul, capul și picioarele calului, care după obiectele de inventar datează din secolul al VII-lea e.n. și probabil este a unui călăreț avar.

Este foarte sigur că viața a continuat și după sec. al VII-lea, mai ales după așezarea slavilor în Cîmpia Dunării. Faptul ar putea fi confirmat de săpăturile care continuă. În orice caz nu este nici un motiv să ne îndoim că după deschiderea noului drum al Brașovului, în a doua jumătate a secolului al XIV-lea, să nu fi existat aici un sat care a prilejuit popasul chervanelor cu mărfuri ale negutătorilor din Brașov. Acest sat a constituit începuturile modeste ale orașului Tîrgșor care se înfiripase aici la începutul secolului al XV-lea.

2. ÎNCEPUTURILE ORAȘULUI TÎRGȘOR

După cele ce am arătat mai sus, alcătuirea orașului Tîrgșor are la bază existența unui sat mic [218] așezat pe drumul de comerț deschis în urma privilegiilor acordate, în 1368 ianuarie 20, de către Vladislav-Vlaicu voievod negutătorilor brașoveni. Nu avem nici un indiciu documentar despre existența acestui sat, dar continuitatea de viață din paleoliticul superior pînă în secolul al X-lea e.n. pe care au dovedit-o săpăturile arheologice pe vatra Tîrgșorului ne îndreptățește să afirmăm că în secolul al XIV-lea au existat așezări omenești pe această vatră. Însăși faptul că negutătorii brașoveni au făcut aici popas, încă de la deschiderea drumuuli, ne îndreptățește să bănuim existența unui sat pe acest loc, identificat prin săpăturile din anii 1967—1969, în dreapta Leostului.

Este de reținut un fapt foarte important : satul acesta începe să devină oraș foarte curînd după deschiderea drumului, ceea ce înseamnă că s-a format aici o piață și că regiunea, cu produsele sale agricole, i-a dat prilejul să se dezvolte și să se formeze mai întîi un tîrg și apoi o piață permanentă cu aspect orășenesc. „Piața apare acolo unde și în măsura în care apare diviziunea socială a muncii și producția de mărfuri ; mărimea pieții este indisolubil legată de gradul de specializare a

---

216 Idem, *Probleme ale culturii Sîntana-Cerneahov pe teritoriul R.P.R. în lumina cercetărilor din necropola de la Tîrgșor*, în „Studii și cercetări de istorie veche“, XII, vol. 2, 1961, p. 286.

217 Gh. Diaconu și Petre Diaconu, *Un mormînt de călăreț din secolul VII descoperit la Tîrgșor*, în „Studii și cercetări de istorie veche“, XIII, vol. 1, 1962, p. 165.

218 *Istoria României*, ed. Acad. R.S.R., vol. II, p. 289.

Mircea cel Bătrîn
(după o frescă de la Mănăstirea Curtea de Argeş)

muncii sociale"[219]. În regiune se săvîrşise de mult procesul de separare a creşterii vitelor (păstoritul), de cultivarea pămîntului (plugăritul) şi cele două ramuri de muncă începuseră să producă mărfuri, adică produse destinate vînzării.

Acest tîrg, cu piaţă de schimb între produsele regiunii (miere, ceară, vinuri, brînzeturi, piei, animale etc.) şi mărfurile braşoveneşti trebuie să fi fost pe deplin format la sfîrşitul secolului al XIV-lea ca noul oraş să apară în actul din 1413 august 6, cînd Mircea cel Bătrîn reînnoieşte[220] privilegiul din 1368 pîrgarilor Braşovului. În acest act Tîrgşorul este arătat ca punct de vamă pentru carele cu peşte. Este interesant că în acest document redactat şi în limba latină[221] numele Tîrgşorului este tradus Novum-Forum = tîrg nou. Acest nume nu reprezintă traducerea exactă a cuvîntului Tîrgşor; redă însă situaţia de fapt a noului tîrg faţă de vechiul tîrg din apropiere, Tîrgovişte, care reprezintă forma slavă a noţiunii de tîrg. „Numele de Novum-Forum pentru Tîrgşor poate să fi fost dat pentru a-l deosebi de Tîrgovişte, tîrg mai vechi. Numele apropie prin origine Tîrgoviştea de Tîrgşor şi o cercetare a condiţiilor lor de naştere şi dezvoltare ar arăta că între ele sînt şi alte puncte comune"[222].

Privilegiul neguţătorilor braşoveni a fost de cîteva ori reînnoit pînă în 1437. Astfel, Radu Praznaglava (Chelul) îl reînnoieşte în 1421 noiembrie 21[223], Dan al II-lea în 1422 octombrie 23[224] şi în 1424 noiembrie 10[225], iar Vlad Dracul în 1437 aprilie 8[226]. Toate aceste documente amintesc Tîrgşorul ca oraş însemnat pe drumul Braşovului, ceea ce înseamnă că el avea un ritm de dezvoltare foarte rapid. Bogăţia regiunei din care făcea parte oraşul era fără îndoială un factor însemnat în această dezvoltare prosperă. Dar alt factor care a contribuit considerabil la prosperitatea oraşului a fost faptul că unii dintre voievozii din cea de-a doua jumătate a secolului al XV-lea şi-au stabilit în Tîrgşor, permanent sau temporar, reşedinţa Curţii domneşti. Astfel, Vladislav al II-lea (1447—1456), fiul lui Dan II, a cărui domnie a fost foarte sbuciumată a construit aici o biserică şi a petrecut cea mai mare parte din timpul domniei la Tîrgşor unde şi moare, fiind ucis în lupta cu Vlad Ţepeş, ajutat de Iancu de Hunedoara. Noul domn, Vlad Ţepeş (1456—1462), în ultimii ani ai domniei poposeşte deseori în Tîrgşor, iar în 1461 zideşte chiar o biserică în acest oraş. Unui succesor al său, Basarab cel Bătrîn, numit şi Laiotă Basarab (1474—1476) i-a plăcut să stea mai mult la Tîrgşor, văzînd ce păţise Radu cel Frumos (1462—1472) din partea lui Ştefan

---

219 V. I. Lenin, *Cu privire la aşa zisa problemă a pieţilor*, în „Opere" vol. I, Ed. P.M.R., 1956, p. 91.

220 I Bogdan, *Documente privitoare la relaţiile Ţării Româneşti cu Braşovul şi Ţara Ungurească*, Buc. 1905, p. 4—6

221 Hurmuzaki, XV/1, p. 8—10.

222 G. M. Petrescu-Sava, *Tîrguri şi oraşe între Buzău, Tîrgovişte şi Bucureşti, în dezvoltarea istorico-geografică, economică şi comercială*, Buc., [1937], p. 12, nota 2

223 I. Bogdan, *op. cit.* p. 12—13.

224 *Ibidem*, p. 16

225 *Ibidem*, p. 22—24 : „in Traxsor videlicet în Novo-Foro".

226 *Ibidem*, p. 73

cel Mare. Ca reședință a Curții domnești, Tîrgșorul a devenit un oraș care se întrecea cu Tîrgoviștea și Bucureștii. Curtea domnească a atras în jurul ei pe marii boieri, prieteni și partizani ai domnului, astfel că nevoile de aprovizionare au sporit numărul negutătorilor și au avut ca urmare înfrumusețarea tîrgului cu prăvălii și cu o piață foarte bogată. Importanța economică a Tîrgșorului reiese și din faptul că Neagoe Basarab (1512—1521) a interzis vînzarea cu amănuntul a mărfurilor brașovenești și a fixat depozite la Tîrgoviște, Tîrgșor și Cîmpulung [227]. Era un răspuns la restricțiile puse de brașoveni. Dreptul de depozit (Steppelrecht) era o restricțiune medievală apuseană, care se aplica peste munți și care obliga pe negutători de a depune marfa în piața unui oraș, de unde o puteau cumpăra negutătorii locali în en-gros, ca s-o vîndă în țară.[228]

Alt factor care contribuie de asemenea la prosperitatea Tîrgșorului a fost faptul că el se afla așezat la răscrucea celor mai active drumuri comerciale din Țara Românească. Prin Tîrgșor trecea nu numai drumul cel larg al Brașovului prin Bran—Cîmpulung și Tîrgoviște, dar și celelalte două drumuri care veneau tot din Brașov pe Valea Teleajenului și a Prahovei [229]. La aceste două drumuri de importanță economică se adăugă din cea de-a doua jumătate a secolului al XV-lea drumul Moldovei care trecea pe sub podgorii, prin Rîmnicul Sărat, Buzău, Gherghița, Tîrgșor, Pitești, Slatina, Craiova și Severin. Astfel Tîrgșorul devenise către 1500 răscrucea celor mai mari drumuri din Țara Românească. Această așezare a contribuit în bună măsură la dezvoltarea orașului, devenind unul dintre primele orașe mari ale țării.

3. EPOCA DE ÎNFLORIRE A TÎRGȘORULUI PÎNĂ LA 1600

Materialul documentar despre viața economică și socială a Tîrgșorului în secolul al XVI-lea este destul de numeros ca să putem ajunge la concluzii precise în ceea ce privește masele populare care vin în contact cu orașul. „Materialul de fapte — spune Lenin — scoate la iveală în mod nemijlocit, direct, situația social-economică a maselor populare“. [230] La 1850, după secole de existență, Tîrgșorul ajunsese la un stadiu complet de dezvoltare ca așezare orășenească și își organizase o piață strîns legată de oraș ; el devenise astfel „un centru în jurul căruia se dezvoltă o diviziune socială mai largă a muncii și a activității meșteșugărești pe baza schimbului de mărfuri cu satul“ [231].

---

[227] N. Iorga, *Istoria comerțului românesc, epoca veche,* Buc. 1935. p. 73—74

[228] C. Costăchel, P. P. Panaitescu, A. Cazacu, *Viața feudală în Țara Românească și Moldova* (sec. XIV—XVII), Ed. Științifică, București, 1957, p. 67.

[229] I. Bogdan, *op. cit.* p. 277, 1508 februarie

[230] V. I. Lenin, *Ce sînt prietenii poporului și cum luptă ei împotriva social-democraților,* în „Opere“, vol. I, Ed. P.M.R., p. 271.

[231] P. I. Leascenco, *Istoria economiei naționale a U.R.S.S.,* vol. I, p. 164

Fiindcă — după cum arată Karl Marx — „baza oricărei diviziuni a muncii dezvoltate şi întreţinute prin mijlocirea schimbului de mărfuri este separaţiunea dintre oraş şi sat". [232] Tîrgşorul terminase procesul de separare de satele din jurul său. Se angajase astfel interdependenţa firească între noul oraş şi satele pe care le atrăgea în piaţa sa, exploatîndu-le economiceşte, „prin preţurile lui comerciale directe şi prin cămătăria sa". [233]

Masele populare de producători, atrase de piaţa Tîrgşorului, se găseau la sfîrşitul secolului al XV-lea într-o pronunţată dependenţă faţă de stăpînii moşiilor. Această dependenţă rezulta din faptul că boierul era proprietarul pămîntului pe care-l muncea ţăranul şi pentru care el trebuia să dea dijma, care era o cotă din cantitatea de produse rezultată pe lotul muncit. Această dijmă — cum spune Karl Marx — nu este altceva decît „forma economică specifică sub care este stoarsă supramunca neplătită de la producătorii direcţi" [234]. Dar în afară de dijmă ţăranii dependenţi erau obligaţi să muncească gratuit o cotă parte de pămînt — pe care stăpînul moşiei şi-o rezervase exclusiv pentru sine şi care forma acea *rezervă seniorială* — şi să facă diferite munci în curtea boierească. Dreptul de strămutare de pe o moşie pe alta, nu era încă interzis în această vreme, dar se făceau presiuni mari împotriva celor care-l exercitau. Aceste presiuni aveau scopul să restrîngă tot mai mult independenţa ţăranilor de pe moşiile boiereşti, iar „pierderea dreptului de strămutare este ultima fază a dependenţei ţăranului care devine completă prin legarea de pămînt" [235].

Dar în afară de ţăranii de pe moşiile boiereşti veneau în piaţa Tîrgşorului ţăranii liberi cu pămînturi proprii, care îşi vindeau produsele agricole în piaţa noului oraş şi care alcătuiau marea masă de producători atraşi de acest tîrg. Aceşti moşneni erau angajaţi într-o luptă încordată împotriva boierilor care foloseau toate mijloacele să le ia pămînturile şi să-i transforme în rumîni sau vecini. Secolul al XVI-lea şi jumătate din cel următor, marchează lupta teribilă între ţărănime — rumîni şi ţărani liberi — şi clasa boierească pentru desfiinţarea totală a independenţii lor [236]. Ţăranii aveau o gospodărie *proprie,* dar „gospodăria proprie" a ţăranilor pe lotul lor era o condiţie a gospodăriei moşiereşti avînd ca scop nu pe acela de „a asigura" pe ţăran de mijloacele existente, ci de-a asigura pe moşier cu braţe de muncă [237].

Mărfurile pe care le produceau satele din jurul Tîrgşorului şi cu care ţăranii veneau la „tîrg", la sfîrşitul secolului al XV-lea şi începutul celui următor, erau produse ale muncii lor recoltate pe lotul agricol, sau animale şi produse animaliere (carne, grăsime, brînzeturi, piei etc.)

---

[232] Karl Marx, *Capitalul*, vol. I, ed. P.M.R., 1948, p. 330

[233] *Idem*, vol. III partea II-a, E.S.P.L.P., Buc. 1955, p. 754

[234] Karl Marx, *Capitalul*, vol. III, partea II, Buc. 1955, p. 745

[235] P. P. Panaitescu, *Dreptul de strămutare al ţăranilor în ţările române (pînă la mijlocul secolului al XVII-lea)*, în „Studii şi materiale de istorie medie", vol. I, 1958, p. 63.

[236] *Istoria României*, ed. Acad. R.S.R., vol. II, p. 450.

[237] V. I. Lenin *Dezvoltarea capitalismului în Rusia*, în „Opere" vol. III, E.S.P.L.P., 1953, p. 168

„Prin producţia de mărfuri se înţelege acea organizare a economiei sociale în care produsele se fabrică de către diferiţi producători separat, fiecare din ei specializîndu-se în fabricarea unui produs oarecare, astfel încît pentru satisfacerea nevoilor sociale este necesară vînzarea-cumpărarea de produse pe piaţă, care devin mărfuri în virtutea acestui fapt". [238]

Către sfîrşitul secolului al XV-lea schimbul în piaţa Tîrgşorului se făcea pe bani ; foarte rar continua să se facă schimbul „marfă pe marfă" sau utilizînd o marfă, în special vitele, ca unitate de schimb, drept bani. Apariţia monedei şi pătrunderea ei în schimbul de mărfuri, înlesni şi activiză considerabil acest schimb. Banii „îndeplineau în această perioadă funcţiuni diferite : în primul rînd, banii serveau ca mijloc de schimb şi circulaţie a mărfurilor, apoi ca mijloc de evaluare a bunurilor şi valorilor, ca mijloc de tezaurizare şi formare a capitalului cămătăresc şi comercial, de plată a cheltuielilor şi slujbelor şi într-o măsură din ce în ce mai mare la plata rentei în bani" [239]. Alături de moneda străină, care circula pe piaţa Ţării Româneşti, circula şi moneda naţională. Din această pricină, ca să poată înfiinţa monetării, domnitorii din Ţara Românească fac tot felul de concesiuni Braşovului. Astfel Vlad Dracul (1432—1437) scrie braşovenilor : „ştiţi că e poruncă de la domnul nostru, chesarul, să-mi fac haraghie (= monetărie), deci daţi fier şi ce mai este de trebuinţă pentru haraghie în mîinile oamenilor mei, ca să ne facem treaba" [240]. El interzisese ieşirea afară din ţară a argintului, aramei şi chiar a florinilor, ca să poată bate monedă şi să nu slăbească circulaţia monetară pe piaţă [241]. Monedele care circulau în tîrgurile din Ţara Românească, în afară de cele româneşti care nu puteau acoperi nevoile circulaţiei monetare erau zloţii şi mai ales florinii ungureşti impuşi de tranzacţiile cu Braşovul, apoi asprii turceşti „ca urmare a dezvoltării deosebite pe care o luase schimbul comercial cu Imperiul otoman [242].

Ce aspect urbanistic a avut Tîrgşorul în jurul anului 1500 ? Fireşte că el nu se deosebea de celelalte oraşe existente înainte de întemeierea statului, cum erau Tîrgovişte, Cîmpulung, Curtea de Argeş, Slatina etc., care semănau cu nişte sate mari, întinse pe teritorii largi, pe care locuitorii creşteau vite şi munceau pămîntul, — „semnul unei insuficiente diferenţieri a meşteşugurilor de agricultură" [243] — avînd un centru neguţătoresc cu prăvălii şi cîrciumi. Fiind oraş nou, aşezat pe drumul de comerţ al Braşovului, Tîrgşorul şi-a alcătuit mai întîi o piaţă centrală, în care veneau producătorii cu produsele lor şi în jurul ei s-au construit cîrciumi, apoi case de locuit cu dependinţele lor. La început piaţa Tîrgşorului n-a avut caracter permanent, ci unul temporar, în funcţiune de zilele cînd poposeau aici caravanele neguţătorilor din Braşov, fie că mergeau spre Brăila, cu mărfuri braşoveneşti, fie că se întorceau de aici cu mărfuri turceşti, levantine sau veneţiene. Caracterul temporar

---

[238] V. I. Lenin : *Cu privire la aşa zisa problemă a pieţelor*, în „Opere", vol. I, Buc. 1956, p. 84—85.

[239] *Istoria României*, ed. Acad. R.S.R., vol. II, p. 238

[240] I. Bogdan, *op. cit.* p. 70

[241] *Ibidem*, p. 76

[242] *Istoria României*, ed. Acad. R.S.R., vol. II, p. 588

[243] *Ibidem*, p. 292.

al pieţii Tîrgşorului n-a putut dura prea mult, ci el s-a transformat într-unul permanent. Este de presupus totuşi că pentru satele din jur trebuie să fi existat de la început un tîrg săptămînal, deci o zi pe săptămînă cînd producătorii se adunau în oraş cu mărfurile lor. Este deci de presupus că Tîrgşorul avea în jurul anului 1500 un tîrg săptămînal pentru produsele satelor din jur şi un tîrg permanent, cu prăvălii şi cîrciumi pentru neguţătorii care circulau în sus şi în jos pe drumul Braşovului.

Ce mărfuri se negociau în Tîrgşor ? Ca toate oraşele din ţările române şi Tîrgşorul a fost în primul rînd un centru de schimb, „un centru de producţie meşteşugărească ca marile comune din evul mediu" [244]. Meşteşugurile apar în oraş mult mai tîrziu şi aveau în vedere mai ales nevoile vieţii sociale din jur [245]. După provenienţă mărfurile care se negociau în piaţa Tîrgşorului erau de trei categorii : *produse din regiune* ale gospodăriei săteşti : mierea, ceara, vinul, grîul şi făina (numai din sec. XVI), brînzeturi, carne, piei, animale vii (cai, boi, oi) şi foarte puţine produse de artizanat ţărănesc în lemn şi ceramică (vase), precum şi în ţesături de in, cînepă şi chiar lînă ; *produse braşoveneşti :* oţel, fier, aramă, diverse unelte, cuţite, arme (arcuri şi săgeţi), pînză, postav ordinar, cojoace, obiecte de îmbrăcăminte şi încălţăminte, pielărie (hamuri, chimire), funii, cergi, traiste, coase, care, diferite obiecte casnice etc. [246]. La acestea s-au adăugat diferite *mărfuri apusene* (postavuri şi catifele de Ypres, Louvain, Bruges, Köln, Görlitz, Bergamo şi obiecte de îmbrăcăminte şi încălţăminte, pălării, ciorapi din Buda şi Viena) şi mărfuri orientale (bumbac, piper, orez, smochine, lămîi, şofran, mirodenii cum şi produse prelucrate de mătase şi stofă fină), pe care le aduceau din Brăila tot neguţătorii braşoveni sau levantini. Mărfurile acestea, ce veneau din apus sau din orient, erau destinate clasei boiereşti, care deprinsese gustul luxului şi al traiului feudal-apusean.

În prima jumătate a secolului al XVI-lea se desfăşoară epoca de apogeu a Tîrgşorului. În această vreme oraşul are întinse legături cu Braşovul şi îşi dispută întîietatea neguţătorească cu marile oraşe ale ţării : Tîrgovişte, Cîmpulung şi Bucureşti. Este de reţinut că după 1500 s-a ridicat un alt tîrg activ şi prosper aproape de Tîrgşor, Gherghiţa, care avea în jurul său un întins hotar cu numeroase sate [247] şi care a jucat un rol însemnat în politica Ţării Româneşti în secolul XV şi XVI [248] ; cu toate acestea oraşul Gherghiţa n-a ştirbit cu nimic dezvoltarea şi strălucirea Tîrgşorului. În 1503 Tîrgşorul deţinea locul al doilea în relaţiile comerciale cu Braşovul ; primul era Cîmpulung, iar după el veneau Tîrgovişte, Gherghiţa, Buzău şi Bucureşti. Între 2 iulie 1529 şi 25 ianuarie 1530 Tîrgşorul se afla în fruntea oraşelor din Ţara Românească pe care le-a atras piaţa Braşovului ; în 1530 merg la Braşov

---

244 Costăchel, Panaitescu, Cazacu, *op. cit.* p. 52

245 Ibidem p. 438

246 Radu Manolescu, *Schimbul de mărfuri dintre Ţara Românească şi Braşov în prima jumătate a secolului al XVI-lea*, în „Studii şi materiale de istorie veche", vol. II, 1957, Ed. Acad. R.P.R., p. 155—156

247 Costăchel, Panaitescu, Cazacu, *op. cit.*, p. 415

248 I. Bogdan, op. cit. p. 330—332 ; *Documente şi regeste,* p. 269.

după mărfuri 15 neguțători din Tîrgșor, pe cînd din București numai 13, iar din Tîrgoviște [249] doar 10. Către jumătatea secolului al XVI-lea afacerile Tîrgșorului cu Brașovul încep să scadă; în 1542, 1543 și 1545 orașul deține al cincelea sau al treilea loc în rîndul orașelor din Țara Românească cu afaceri în Brașov [250].

În socotelile Brașovului s-au păstrat multe nume de neguțători tîrgșoreni, care cumpărau mărfuri din marele tîrg comercial din nordul Carpaților. Cei mai mulți dintre acești neguțători au nume românești: Baldovin, Stan, Albul, Cocoș, Albaș, Miercan, Radu, Negru, Mihai, Nicoară, Mihnea, Tudoran Urzescu, Ursu, Oprea, Șerbu, Stroe, Preda [251]. Sînt însă și neguțători tîrgșoreni care au nume străine; unii germane Balman și Boloman, alții apusene: Valentinus Doleator, Francilla și, în fine, alții nume slave: Calce, Ivan. Acest număr mare de neguțători, dintre care mulți străini, confirmă că Tîrgșorul era un centru neguțătoresc foarte populat, cu populație pestriță ca neam [252], ceea ce arată faima comercială a orașului, care atrăsese pe piața sa mulți neguțători străini de țară. Francilla și Valentinus Doleator ar putea să fie din Raguza, fiindcă știm că la sfîrșitul secolului al XVI-lea pătrund în țară mulți neguțători raguzani, dintre care unii se stabilesc la Tîrgoviște [253].

După 1550 relațiile Țării Românești cu Brașovul încep să scadă simțitor. La drept vorbind scăderea cifrei de afaceri începuse din 1503 cînd se realizează cel mai ridicat nivel, cifrînd 167.000 florini; în 1504 suma abia a atins 140.000 florini și scăderea continuă oscilînd între 70.000 și 80.000 florini către mijlocul secolului și să se fixeze către 1 600 la 60 000 florini [254]. Această scădere precipitată este în raport cu toate orașele din Țara Românească, în relații neguțătorești cu Brașovul. Este adevărat însă că Tîrgșorul a continuat afacerile sale cu neguțătorii brașoveni în același ritm viu pînă către 1550 și abia după această dată afacerile sale încep să scadă.

Scăderea relațiilor comerciale din secolul al XVI-lea între Brașov și orașele Țării Românești, care influențează și relațiile Tîrgșorului, au mai multe și variate cauze. Una dintre cauzele principale este desigur șirul de războaie pentru dominarea Ungariei care nu se opresc în 1526 la lupta de la Mohács, după care sudul și centrul Ungariei, cu orașul Buda au fost transformate în pașalîc turcesc. Luptele continuă între Ferdinand de Austria și Ioan Zápolya voievodul Transilvaniei. Altă cauză este dezvoltarea meșteșugurilor în Țara Românească, ceea ce făcea

---

249 G. I. Ionnescu-Gion, *Din istoria și comerciul Brașovului în sec. XVI*, Buc. 1894, p. 6

250 Radu Manolescu, *op. cit.* p. 189—190.

251 *Quellen zur Geschichte der Stadt Kronstadt*, 1886—1896, vol. I—II.

252 G. M. Petrescu-Sava, *op. cit.* p. 13

253 Costăchel, Panaitescu, Cazacu, *op. cit.*, p. 70

254 Radu Manolesco. *Le rôle commerciale de la ville de Brașov dans le sud-est de l'Europe au XVI-e siècle*, în Nouvelles études d'Histoire, vol. II, publiées à l'occasion du XI-e Congrès des sciences historiques, Stokholm, 1960, p. 216.

să nu mai intereseze mărfurile braşoveneşti, care se vindeau scump şi se găseau greu. „Populaţia de bază a oraşelor o formau meşteşugarii şi negustorii de multe ori nerupţi încă cu totul de agricultură“ [255]. În fine, altă cauză, care contribuise în mare măsură la slăbirea relaţiilor comerciale cu Braşovul este pe de o parte întărirea legăturilor negutătoreşti cu sudul balcanic, cu Constantinopolul turcesc şi cu Orientul apropiat, iar pe de altă parte descoperirea unui drum nou spre Indii pe la sudul Africei, care aproviziona Europa cu mărfurile extremului Orient prin Spania şi Italia şi nu mai era nevoie de tranzitul lor prin Brăila şi Braşov.

Slăbirea relaţiilor comerciale cu Braşovul este un semnal de alarmă pentru viaţa prosperă a Tîrgşorului. Cînd aceste relaţii vor înceta definitiv, cînd drumul Braşovului nu va mai sta la îndemîna carelor cu mărfuri braşoveneşti, cînd oraşul Bucureşti va fi capitala ţării şi se va deschide drumul Prahovei care va trece prin Ploieşti, Tîrgşorul va intra în decădere comercială şi îşi va micşora activitatea zi cu zi. Negutătorii tîrgşoreni, care vor vedea cu ochii cum vine sărăcia peste ei, nu vor pregeta să se mute în Ploieşti sau în altă parte.

IV. MĂNĂSTIREA TURNUL DIN TÎRGŞOR

a) *Construcţia mănăstirii*

După ridicarea Tîrgşorului ca centru negutătoresc important pe drumul Braşovului, mulţi dintre domnitorii Ţării Româneşti poposesc vremelnic în acest oraş, de unde dau hrisoave şi cărţi domneşti. Între aceştia este şi Vlad Ţepeş, care, drept recunoştiinţă că înaintaşul şi adversarul său „Vladislav Vodă... au pierit de sabie în Tîrgşor“ [256], zideşte aici o biserică pe care o sfinţeşte la 24 iunie 1461, după cum se constată din inscripţia [257] găsită în 1924. Desigur că nu era prima biserică din oraş, dar despre celelalte nu se ştie precis. Vlad Călugărul (1482—1495), fiul lui Vlad Dracul şi frate vitreg cu Vlad Ţepeş, dăruieşte bisericii „un vad de moară şi un loc de casă în Tîrgşor“ danie pe care o întăreşte [258] fiul său, Radu cel Mare la 4 iunie 1497.

Nu ştim ce se petrece cu lăcaşul acestei biserici în secolele XVI şi XVII, fiindcă pînă acum nu s-a găsit nici un act care să amintească de ea. Se pare totuşi că n-a fost o construcţie prea rezistentă fiindcă după două veacuri devenise aproape o ruină. Antonie Vodă din Popeşti (1669—1672) reînoieşte construcţia lui Vlad Ţepeş. Se pare că construcţia mănăstirii a început din primul an de domnie al voievodului sau cel mai tîrziu la începutul anului următor întrucît existenţa ei este confirmată de cîteva zapise datate înaintea hrisovului de ctitorie al lui Antonie Vodă, care poartă data de 1671 decembrie 9 [259]. Este de presupus că

---

[255] *Istoria României*, II, p. 836

[256] N. Iorga, *Istoriile domnilor Ţării Româneşti*, Buc. 1902, p. 17—18

[257] Buletinul comisiei monumentelor istorice, XVII (1924), fasc. 40, p. 74—75

[258] I. Ionaşcu, *Mănăstirea Tîrgşor, un fost metoc al spitalului Pantelimon*, Buc. 1938, p. 4.

[259] Arh. St. Buc., ms. 718, p. 751—752.

Pană Negoiescu și Antonie Vodă, domn al Țării Românești (1669—1672), ctitorii mănăstirii Tîrgșor.

voievodul fiind bolnav (moare după trei luni de la data hrisovului) grăbește sfințirea mănăstirii înainte de a fi fost complet terminată, astfel că n-a apucat nici s-o înzestreze, fiind în viață, așa cum s-ar fi căzut a se proceda cu o ctitorie domnească. În hrisovul amintit se spune numai că această ctitorie a fost miluită „cu vama tărgului Tărgșor și cu vama tărgului Ploești, cu cele 12 sate... și dă la ocnă de la Telega să i să dea bolovani 200". Atît este toată dania domnească ; nici măcar scutiri de dăjdii și angarale nu prevede hrisovul decît „cal domnesc să nu dea".

Mănăstirea însă, prin chibzuința și priceperea egumenilor, își întocmește în scurtă vreme o zestre foarte prețioasă, ceea ce confirmă că cele două vămi ale tîrgurilor din Tîrgșor și Ploiești produceau venituri însemnate. De altfel, această stăruitoare pasiune egumenicească de a cumpăra case, prăvălii, locuri, vii etc., se manifestă încă înainte de apariția hrisovului de ctitorie. Egumenul Daniil, pus la conducerea mănăstirii de Antonie Vodă încă la începutul anului 1671, cumpără la 25 martie din acel an un loc cu vie „pre locul cămărașului, în Tîrgșor, drept 200 bani" [260], iar la 6 iulie mai cumpără două locuri de casă, cu grădini în Tîrgșor, „din uliță pînă în heleșteu" [261] și iarăși un loc de casă cu grădină „den uliță pănă în gărlă, drept bani gata 200" [262]. Același egumen Daniil, după mazilirea lui Antonie Vodă, mai cumpără un „loc de casă, cu grădină cu pomi... drept ughi 2" [263] și „niște vie părăsită din dealul Scăianiilor" [264]. Este interesant că penultimul vînzător, un oarecare Radu, scrie singur zapisul și-l semnează, lucru destul de rar în redactarea și scrierea actelor private ; el menționează că prețul vînzării este așa de redus (ughi 2) fiindcă „am socotit să fie și păntru pomană".

Hrisovul lui Antonie Vodă ridică două chestiuni care ar trebui lămurite. Mai întîi, din titulatura „Io Antonie voevod cu fiul mieu Io Neagul voevod, den mila și darul lui Dumnezeu *domni Țării Romănești*", rezultă că este vorba de o asociere formală la domnie ? Expresia nu se mai întîlnește în nici un caz similar, cel puțin în a doua jumătate a secolului al XVII-lea. Apoi, în formula : „pre care domn va milui Dumnezeu cu domniia mea a fi domn și *biruitor* acestui cinstit scaun", folosește calificativul „biruitor" întîlnit și la alți domni, în epoci diferite, dar neexplicat pînă acum de nici un studiu cu privire la titlurile domnești.

Urmașul în domnie al lui Antonie voievod, Grigore Ghica voievod, după obiceiul vremii, la cererea egumenului Daniil, întărește daniile făcute mănăstirii Tîrgșor de înaintașul său, fără să mai adauge ceva [265]. Aceeași întărire o face și Dosoftei, patriarhul Ierusalimului, la cererea egumenului Paisie, succesorul lui Daniil. Aceste documente de întărire se termină cu blesteme și *afurisenii* pentru cei care le vor strica [266].

---

260 I. Ionașcu, *op. cit.* p. 19.

261 Arh. St. Buc., *ms.* 718, f. 779 : 1671 iunie 6.

262 Ibidem, f. 778

263 Ibidem, f. 781 : 1672 mai 13

264 Acad. R.S.R., CCCLXXV — 143 : 1672 iulie 15

265 Arh. St. Buc., *ms.* 718, f. 752—753.

266 Ibidem, f. 772 v—773

După egumenul Daniil, pentru cîteva luni, urmează un altul al cărui nume nu se cunoaşte. Acestuia îi urmează Dionisie care cumpără de la Pîrvu, feciorul lui Stan, vătaf de şelari din Tîrgovişte, „derept bani gata ughi 24 *pol*", două pogoane de vie şi o cezvrate, o cezvrate de loc sterp şi o jumătate pogon de livade. Preţul vînzării este destul de scăzut, ceea ce ne face să bănuim că vînzătorului, care era meşteşugar în Tîrgovişte îi trebuiau bani pentru afacerile sale ; a fost astfel o vînzare silită de împrejurări, pentru care în zapis nu se foloseşte nici formula obişnuită că a făcut vînzarea nesilit, de voia sa.

Nici egumenia lui Dionisie n-a fost prea lungă, fiindcă la 8 ianuarie 1674 conduce m-rea Tîrgşor un alt egumen, al cărui nume nu se cunoaşte [267]. Şi el continuă ca şi predecesorii săi, să cumpere vii în dealul Scăienilor. Astfel el cumpără de la Şerbu, feciorul lui Dumitru din Star-Chiojd, „un pogon şi jumătate şi o prăjină de vie cu 18 ughi şi 10 costande" [268]. Tot el mai primeşte, la 16 noiembrie 1677, dania jupănesei Maria de „un pogon şi jumătate vie în dealul Scăianilor şi zeace stupi", cu condiţia ca să fie îngropată în mănăstire şi să-i facă şi un sărindar [269]. Actul de danie este interesant fiindcă donatoarea, care mărturiseşte „că bani n-am avut să dau", se intitulează în zapis „fata lui Antonie voivod *ot* Popeşti". Este de reţinut că cuvîntul „voivod" este un adaos, scris cu altă cerneală pe deasupra rîndului, ceea ce înseamnă că a fost adăugat mai tîrziu, la semnarea actului. Donatoarea semnează actul în greceşte, cu o grafie corectă şi frumoasă, ceea ce dovedeşte că era o persoană instruită, aşa cum puţine femei erau în vremea sa.

Se ştie că Antonie Vodă din Popeşti este fiul cel mai mic al unui neguţător grec din Tîrgşor, numit Mihai din Tîrgşor şi al Ianei, fiica lui Dumitru Ianuţo, de asemenea neguţător grec. El a fost căsătorit de două ori ; primei soţii nu i se cunoaşte numele, nici familia [270] ; a doua soţie este Elina (Ilinca), fiica Mariei din Bucov, căsătorită mai întîi cu Iane spătarul. Din prima căsătorie a avut trei copii : *Pătru,* căsătorit cu Maria, cu care n-a avut copii şi care moare în timpul domniei lui Radu Leon Vodă (1664—1669) ; *Neagu* sau Neagoe care este numit „Io Neagul voevod" în hrisovul din 1671 decembrie 9 prin care dăruieşte m-rii Tîrgşor vama Tîrgşorului, a Ploieştilor şi 200 bolovani de sare din ocna Telega [271] ; şi *Maria* care semnează zapisul de danie al viei şi a celor zece stupi. Această jupăneasă Maria era săracă, necăsătorită şi se pare că a trăit departe de tatăl său, nerecunoscîndu-i paternitatea, întrucît nu este amintită în hrisovul m-rii Tîrgşor.

În concluzie, Maria, fiica lui Antonie Vodă din Popeşti, nu e aceeaşi persoană cu doamna Marica soţia domnitorului Constantin Brîncoveanu, şi nici fata lui Neagu, fiul lui Antonie Vodă, ci chiar a lui Antonie Vodă din prima căsătorie, fiindcă la 1677 presupunem că este

---

267 I. Ionaşcu, *op. cit.* p. 66

268 Acad. R.S.R. CCCLXXV — 146 : 1674 octombrie 15

269 Idem : CCCLXXV — 150 : 1677 noiembrie 16

270 I. Ionaşcu, *op. cit.* p. 15

271 Arh. St. Buc., *ms.* 718, f. 751—752.

bătrînă şi poate bolnavă, aproape de moarte, dacă se gîndeşte să fie îngropată în mănăstire şi să i se facă şi un sărindar în raport cu dania ce a făcut m-rii construită de tatăl ei.

b. *Cum a crescut averea mănăstirii*

Zestrea mănăstirii creşte continuu ; este o adevărată întrecere între egumeni să adauge noi cumpărături la proprietăţile mănăstirii şi deci să-i sporească veniturile spre îndestularea şi belşugul vieţii călugăreşti din mănăstire.

Vom urmări succesiv toate cumpărăturile din zapisele publicate aici. Egumenul Paisie cumpără la 17 ianuarie 1680 de la Anghelica, jupâneasa pitarului Pătraşco, un sălaş de ţigani pe care-l plăteşte cu 155 taleri [272]. Egumenul apreciase bine folosul pe care-l putea avea de la munca ţiganilor şi ştia că ei reprezintă totdeauna o valoare sigură. Sîntem în vremea cînd forţa de muncă dobîndeşte mai multă valoare, cînd ea începe să devină o marfă nu numai cînd această muncă o reprezintă ţiganii robi, care prin această însuşire erau o marfă. Grădinile şi viile mănăstirii trebuiau muncite şi ţiganii erau munca-marfă cea mai ieftină la sfîrşitul secolului al XVII-lea.

Tot egumenul Paisie primeşte în dar „un pogon de vie în dealul Scăienilor, însă pe lîngă viile mănăstirii“ de la călugărul Nicodim [273]. Cel care face dania era un locuitor al Tîrgşorului, poate chiar un negutător scăpătat, care în pragul bătrîneţii se dedica cinului călugăresc. Darul apare astfel ca un fel de plată făcută mănăstirii pentru că egumenul l-a primit în rîndul călugărilor care duceau acolo un trai îndestulat şi fără osteneală.

Urmaşul egumenului Paisie la conducerea mănăstirii este Damaschin ; el cumpără de la Sarul, nepotul Vîlcului din Scăieni două răzoare de vie părăginită în dealul Scăienilor cu 5 lei bani gata [274]. Dar nici Damaschin nu rămîne multă vreme egumen, ci este înlocuit din nou cu Paisie, înaintaşul său, care mai cumpără un pogon de vie exercitînd dreptul de protimisis împotriva lui Grozea negutător din Bucureşti [275], care aprecia valoarea viilor din dealul Scăienilor. Se pare că între Paisie şi Damaschin se ducea o luptă surdă, fiindcă cel din urmă reuşeşte, din nou, să fie numit egumen. Aceste schimbări la conducerea unei mănăstiri care începuse să aibă venituri mari nu se făceau fără a se plăti în taină pungi grele de bani celor care interveneau pe lîngă mitropolit şi domn. Egumenul Damaschin sporeşte numărul robilor ţigani, adăugînd 19 suflete pentru care plăteşte 251 taleri [276] ; el mai cumpără o pivniţă de piatră în Uliţa Mare din Tîrgşor, ca să aibă unde depozita vinurile din viile mănăstirii [277] ; apoi cîteva locuri de vie la Scăieni [278] şi un teren

---

[272] Acad. R.S.R., CCCLXXV — 151 ; 1680 ianuarie 17.
[273] Idem, CCCLXXV — 152 ; 1681 aprilie 1
[274] Idem, CCCLXXV — 153 ; 1682 ianuarie 15
[275] Idem, CCCLXXV — 161 : 1690 mai 8
[276] I. Ionaşcu, *op. cit.* p. 43
[277] Arh. St. Buc., *ms.* 718, f. 780 : 1691 februarie 24.
[278] I. Ionaşcu, *op. cit.*, p. 29

de casă la Tîrgşor cumpărat de la nepoţii lui Gheorghe Buchişoară, pe zece taleri [279]. Este interesant onomasticul „Buchişoară", de la *buche*-literă, slovă care indică o poreclă în legătură cu scrisul slovelor, poate un bun pisar din acea vreme, dar necunoscut nouă.

Un zapis interesant semnează jupăneasa Dumitra [280], soţia lui Mihu Căpitanul, cu feciorii săi Constantin şi Trandafir, prin care vinde o ţigancă bătrînă Marina, două fete ale sale, Stoiana şi Ioana şi un copil, Radu, pentru 30 de taleri bani gata. Este interesant motivul vînzării : „cum să se ştie că ajungîndu-ne vreame de nevoi şi de lipsă şi de foame". Zapisul nu este semnat şi de soţ, aşa cum se obişnuia chiar dacă ţiganii ar fi fost zestrea jupînesei şi acest lucru îl vede egumenul Damaschin, care cere pisarului să introducă în act o dispoziţie nouă, nemaiîntîlnită pînă acum în textele actelor de vînzări : „iar cine se-ar scula peste zapisul nostru cu vreo gîlceavă, cum ca să întoarcă, *măcar soţia mea Mihul Căpitan,* măcar altul de în neamul nostru, să fie închinat înaintea judecăţii ughi 100, pentru că i-am vîndut la vreame de nevoi, precum iaste mai sus zis." Restituirea mai mult decît întreită a sumii de vînzare, în cazul cînd se ridică cineva împotriva vînzării, are aspect de sancţiune, de penalizare sau de despăgubire, lucru nepracticat pînă acum în redactarea zapiselor. Egumenul Damaschin prevăzuse această dispoziţie fiindcă Mihu căpitanul lipsea la semnarea actului şi din această pricină familia lui se găsea în nevoie şi foame. Fiind ostaş, el ar fi putut participa în lupta de la Zărneşti (11 august 1690) dintre Constantin Brîncoveanu şi aga Constantin Bălăceanu, ginerile lui Şerban Cantacuzino şi anume împotriva noului domn care obţinuse victoria şi din această cauză e posibil să fi pribegit prin Ardeal.

De altfel egumenul Damaschin merge şi mai departe în grija sa de a nu fi atacat actul. El cere domnitorului Constantin Brîncoveanu să-i întărească cumpărarea acestei familii de ţigani şi obţine cartea din 1691 iunie 24 prin care domnul hotărăşte „ca să aibă a ţinerea şi a stăpînirea aceşti ţigani ce sînt mai sus zişi, să fie sfintei mănăstiri moşie stătătoare în veac" [281]. Cele trei ţigănci pe care egumenul le-a plătit foarte ieftin, cu 30 de taleri, reprezentau o forţă de muncă însemnată pentru treburile mănăstirii.

Se pare că egumenul Damaschin era un om harnic şi priceput, fiindcă el se sileşte să sporească averea mănăstirii. El cumpără de la Cărstian călugărul şi nepoţii săi, Tudor şi Negoiţă, moşneni din Scăieni un loc de vie cu preţul de 5 ughi [282] şi de la Voico cămăraşul, împreună cu soţia sa Dumitra, mai multe familii de ţigani, în total 15 suflete, pe preţ de 221 taleri [283]. Damaschin se pare a fi fost un călugăr cu multă putere de a influenţa pe cei care se aflau pe pragul morţii, deoarece reuşeşte să convingă pe Ghica din Tătărani şi pe soţia sa Stanca să

---

279 Arh. St. Buc., *ms.* 718, f. 781.

280 Acad. R.S.R., CCCLXXV — 165 : 1691 mai 28

281 Idem. CCCLXXXV — 168 : 1692 martie 17

282 Idem. CCCLXXV — 168 : 1692 martie 17

283 Idem. CCCLXXV — 171 : 1692 august 16

dăruiască mănăstirii o vie de cîteva pogoane situată tot în dealul Scăienilor [284].

Damaschin ştie să folosească toate miloacele pe care le are la îndemînă ca să sporească averea mănăstirii. El pusese ochii pe via lui Tudor din Scăieni, care se afla între viile mănăstirii şi-i propune în cîteva rînduri s-o cumpere sau să-i dea alta în schimb. Moşneanul refuză să vîndă via, dar egumenul, care se bucura de multă trecere la domnie, se plînge lui Constantin Brîncoveanu care printr-un pitac porunceşte lui Tudor din Scăieni : „deci iată că-ţi poruncesc domniia mea să cauţi de iaste aşa, au să-ţi iai banii ce-i va fi preţul după cum să vînd viile acolo, au să-ţi găseşti alt pogon de vie să ţi-l cumpere ; au de nu vei vrea nici aşa, nici aşa, să vii să stai de faţă ca să văz domnia mea cu ce cale ţii tu acel pogon de vie ; că neviind voi trimite domnia mea dă te va aduce cu treapăd“ [285].

Cu toate că tonul pitacului domnesc era aspru şi prevestitor de rele urmări, Tudor din Scăieni nu se hotărăşte să vîndă via decît după două luni. El este astfel silit să vîndă via cu 25 taleri şi împreună cu Vişa şi Ion, soţia şi copilul său pun degetul, „în loc de peceate“ pe zapisul scris de popa Marin, fiul lui popa Daniil din Tîrgşor [286].

Egumenul Varlaam urmează lui Damaschin ; el este stăpînit de aceeaşi grijă de a spori averea mănăstirii. În primul rînd el caută să înmulţească numărul robilor ţigani care nu mai prididеau cu munca în viile şi pe ogoarele mănăstirii. Cumpără astfel de la Pătru, fratele lui Voico cămăraşul, o fată anume Maria pe care o plăteşte cu 16 taleri [287], apoi de la Istrate, feciorul lui Ghinea căpitanul, doi ţigani cu preţul de 50 taleri [288] şi, în fine, de la mai mulţi vînzători 7 ţigani (4 bărbaţi şi 3 femei) cu 154 taleri [289]. În al doilea rînd Varlaam cumpără vii, case şi locuri de casă ; schimbă o jumătate de pogon de vie cu Dumitraşcu din Scăieni [290] ; cumpără un pogon de vie de la Radu şi Tudor din Scăieni [291] ; de la Vasile postelnicul din Stănceşti cumpără un loc cu pivniţă de piatră „cu locul împrejur căt iaste den pivniţa lui Antonie Vodă pînă în pivniţa lui Ivan Gădu“ [292] cu 7 taleri, un loc de casă în Tîrgşor „pe lîngă zidul mănăstirii despre Uliţa den Jos, despre făntăni“ [293] cu 3 taleri şi în fine, cumpără moşia Hăbud, asupra căreia vom reveni mai jos.

Iosif ieromonahul, care fusese preot şi se chema „popa Ion den Brăneşti *ot sud* Saac“, împreună cu fraţii săi, diaconul Vişan şi Cărstea şi sora lor Simzeana,, dăruiesc mănăstirii Tîrgşor „un schitişor la Turburea cu loc de trei pogoane, unul locul schitului şi 2 de vie împrejur“. Donatorii, ajunşi în pragul bătrîneţii, mai închină schitului o „moşie în

---

284 Idem, CCCLXXV — 172 ; 1692 august 24
285 Idem, CCCLXXV — 169 ; 1692 iunie 7
286 Idem, CCCLXXC — 170 : 1692 august 1
287 Idem, CCCLXXV — 174 : 1693 noiembrie 5
288 Idem, CCCLXXV — 176 : 1694 iunie 2
289 I. Ionaşcu, *op. cit.* p. 43—44
290 Acad. R.S.R., CCCLXXV — 177 : 1694 iunie 27
291 Idem, CCCLXXV — 178 : 1695 martie 4
292 Arh. St. Buc., *ms.* 718, f. 778 : 1695 decembrie 1.
293 Idem, *ms.* 718, f. 779 : 1697 aprilie 23.

Turburea, den trei moşi ce ţineau a treia parte, adică un moş, care ne-au fost şi noao de moşie, den cîmp, den pădure, den apă, den siliştea satului, den pomet, den tot venitul de peste tot hotarul, cât se va alege tot a treia parte»[294]. Este vorba de o proprietate moşnenească indiviză, *„adică un moş"*, din care donatorii dăruiesc a treia parte. Se înţelege că mănăstirea primea donaţia tot sub formă indiviză, de unde rezultă că mănăstirii îi revenea numai a treia parte din venit, dacă presta munca necesară. Este interesant de observat că închinarea celei de-a treia părţi dintr-un moş este făcută schitului, deci indirect mănăstirii Tîrgşor, şi va urma soarta pe care o avea schitul. Satul Turburea în care era schitul se afla cam la 10 km spre răsărit de Văleni, deci destul de departe de Tîrgşor ca să ofere posibilităţi de venit pentru mănăstire. Donatorii făcuseră dania ca să prelungească existenţa schitului sub ocrotirea mănăstirii. Schitul era destul de vechi, fiindcă numai donatorii îl stăpîneau de 26 de ani şi îl aveau tot dintr-o danie, deci trebuie să fi fost foarte şubred. De altfel, din ce cauză nu ştim, a dispărut repede din catagrafia averii mănăstirii Tîrgşor.

Un alt document interesant pentru epoca din care face parte este zapisul lui Ivan, căpitan de cămăraşi din Prahova, care împreună „cu toţi slujitorii de aici den Prahova"[295] vînd mănăstirii Tîrgşor viile lui State, feciorul lui Ivancea din Tîrgşor şi ale fratelui său Ivan care au fugit ca să nu-şi plătească dările către domnie. Vînzarea s-a făcut „cu porunca mării sale lui Vodă"[296]. Se ştie că în domnia lui Constantin Brîncoveanu fiscalitatea atinsese forme excesive, iar urmărirea dărilor şi executarea celor care nu le plătiseră se făcea prin cele mai silnice mijloace de constrîngere, între care nu lipsea bătaia şi închisoarea. Încă din secolul al XVI-lea se crease în Ţara Românească un aparat fiscal compus din numeroşi slujitori care urmăreau şi executau pe datornici. Domnia încredinţa „principalilor sprijinitori şi favoriţi strîngerea dărilor de repartiţie, uneori şi a celor de cotitate, cînd nu sînt date în arendă, din cuprinsul unui judeţ, cu beneficii pentru aceştia de 10% din dările percepute Venitul unui asemenea dregător, numit birar de judeţ, era însemnat. Astfel, de pildă în 1584, venitul birarului din judeţul Buzău fusese de 12.000 de scuzi (circa 10.000 de galbeni), ceea ce echivala cu preţul a 18 sate în aceeaşi vreme sau al unei herghelii de peste 600 de cai"[297]. În vremea lui Constantin Brîncoveanu urmărirea şi încasarea dărilor o făceau cămăraşii, cu toată organizaţia lor judeţeană. În cazul de faţă State şi Ivan din Tîrgşor, datori pentru neplata birului de haraciu, seama cea mare, ploconul hanului şi alte dări scoase de vistierie, a preferat să fugă din oraş decît să dea ochii cu birarii. Ivan, căpitanul cămăraşilor din Prahova, raportează domniei despre fuga celor doi datornici şi Constantin Brîncoveanu le porunceşte să vîndă averea rămasă de pe urma acelora şi să despăgubească vistieria. Era un procedeu comod şi rapid, care a fost imediat aplicat. Căpitanul Ivan aranjează

---

[294] Acad. R.S.R., CCCLXXV — 183 : 1698 iulie 14

[295] Idem, CCCLXXV — 186 : 1700 februarie 20

[296] Acad. R.S.R., CCCLXXV — 186 : 1700 februarie 20

[297] Istoria României, II, p. 876

vînzarea cu egumenul Varlaam și vinde mănăstirii viile celor doi datornici fugiți. Zapisul este semnat, ca vînzători, de cei 16 birari din județul Prahova.

La începutul secolului al XVIII-lea mănăstirea Tîrgșor atinsese apogeul său economic. Întinsele vii din dealul Scăienilor și moșia Hăbud, pe care le munceau numeroșii țigani cumpărați, produceau venituri mari, pe care egumenii le exploatau cu multă pricepere. A fost firesc deci, potrivit spiritului și nevoilor vremii, ca egumenii să folosească banii mănăstirii împrumutîndu-i cu dobîndă mare. De altfel cămătăria, cum spune Karl Marx [298], apare o dată cu capitalul comercial și este inerentă unei epoci în care predomină mica producție de mărfuri. Astfel, egumenul Partenie împrumută cu 845 taleri pe Alexandri, vornic de doamnă, care avea mari nevoi pentru familie : „de m-am hrănit cu dînșii". Datornicul restituie integral suma, „iar pentru dobînda banilor ce s-au făcut" s-a învoit să dea niște crîmpee de moșie în satele Valea lui Dobrotă, Vai-de-el, și o vie [299], desigur, tot pe dealul Scăienilor, care era o vestită podgorie în secolul XVII și XVIII. Se poate ușor aprecia ce camătă pretinsese egumenul, ca să trebuiască să fie plătită cu atîta avere. Martorii zapisului sînt mai toți mari boieri de divan.

Am văzut mai sus că Antonie Vodă n-a înzestrat mănăstirea Turnul din Tîrgșor decît cu cele două vămi ale tîrgurilor din Tîrgșor și Ploiești și cu 200 bolovani de sare din ocna Telega. El ar fi putut dărui toată moșia orașului Tîrgșor, care era domnească, dar n-a făcut-o, fie că era un om fricos și temător de Cantacuzinești, fie din pricină că a fost surprins de mazilire înainte de a desăvîrși înzestrarea ctitoriei sale. Cu toate acestea veniturile celor două vămi precum și priceperea și lăcomia egumenilor au fost deajuns ca mănăstirea să-și facă pînă la 1700 o avere îndestulătoare pentru nevoile sale. Totuși Constantin Vodă Brîncoveanu care era ginerele lui Neagoe, feciorul ctitorului, dărui mănăstirii a patra parte din moșia Tîrgșor. Nu s-a păstrat sau nu s-a găsit încă în arhive actul de danie. Avem la îndemînă însă hotărnicia moșiei pe care au făcut-o patru boieri localnici, sub supravegherea lui Barbu Brătășanu, al doilea vistier, care a fost făcută „din porunca mării sale domnului nostru Io Costandin voivod... ca să măsurăm toată moșia Tîrgșorului și să alegem a patra parte dă moșiei să dăm sfîntii mănăstiri". Ei se adunaseră la Tîrgșor unde au măsurat toată moșia peste tot hotarul... împreună cu toți tîrgșorenii, ca să n-aibă mai multă gîlceavă. Semnează apoi o „scrisoare la mîna părintelui Varlaam egumen... ca să stăpînească ce iaste mila mării sale lui vodă de acum înainte cu pace" [300].

Darul moșiei Tîrgșor făcut de Constantin Brîncoveanu este întărit de Ștefan Cantacuzino prin hrisovul [301] din 1714 mai 19. Acest domn însă, la stăruința unchiului său, spătarul Mihail Cantacuzino, aprobă înființarea tîrgului de la Negovani, din apropierea Tîrgșorului, care a slăbit mult tîrgul din acest oraș, a cărui vamă aparținea mănăstirii Tîrgșor. Aceeași

---

[298] Karl Marx, *Capitalul*, III, partea II, Buc. E.S.P.L.P., 1955, p. 568.
[299] Acad. R.S.R. CCCLXXV — 208 : 1713 mai 21.
[300] Arh. St. Buc., *ms.* 718, f. 776—777.
[301] I. Ionașcu, *op. cit.*, p. 33.

Stîlpii de la poarta casei Moruzoaei, circa 1800, reconstruită în 1857; foto 1930.

întărire o acordă şi Nicolae Alexandru Mavrocordat, prin hrisovul său din 1716 martie 3 : „ ca să fie sfintei mănăstiri den toată moșia Tîrgșorului a patra parte *ot sud* Prahova, pentru că această moşie a Tîrgşorului fiind peste tot moşie domnească, domnia mea m-am milostivit de am dat şi am miluit pre sfînta mănăstire cu a patra parte dentr-această moşie, după cum iaste aleasă, hotărâtă şi înpietrită încă den zilele lui Constandin Vodă Brăncoveanul" [302]. Tot Nicolae Alex. Mavrocordat întăreşte m-rii Tîrgşor dania lui Antonie Vodă : „ca să fie sfintii mănăstiri toată vama tărgului Ploieştii şi toată vama tîrgului Tîrgşorul şi cu 12 sate ce sănt de ocolul tărgului, iar... de la ocna Telega pre an sare bolovani 200 să aibă a-i luarea când iau şi alte sfinte mănăstiri" [303].

La stăruinţa egumenului Partenie, care conduce mănăstirea Tîrgșor aproape douăzeci de ani, domnitorul Ioan Mavrocordat întăreşte daniile m-rii Tîrgşor făcute de Antonie Vodă şi desfiinţează tîrgul de la Negovani aprobat de Ștefan Cantacuzino în folosul m-rii Sinaia [304]. Hotărîrea cu privire la tîrg, domnitorul o ia în înţelegere cu mitropolitul Antim şi cu boierii „că nu ieste cu cale a să strica tîrgurile ceale vechi cu acel tîrg nou"

Egumenul Partenie face mai multe cumpărături de vii [305] şi apoi cumpără cu 338 taleri vechi [306], de la Matei Cocorăscul, fiul logofătului Iane Cocorăscul, moşia Stoieneasca, care era alături de altă moşie a mănăstirii. Succesorul lui Partenie, egumenul Ioasaf cumpără de la Frățilă [307] „un pogon de ţealină şi stînjeni 4" ; el mai schimbă o ţigancă cu o altă ţigancă a monahului Ilarion din aceeaşi mănăstire, fiindcă ţiganca acestuia „au făcut cununie după leage" cu un ţigan al mănăstirii [308]. Este de reținut că monahii mănăstirii Tîrgşor puteau avea ţigănci roabe, ca să-i slujească în viața tihnită a mănăstirii, ceea ce confirmă traiul de tihnă, huzur şi îndestulare pe care îl duceau călugării. Apoi egumenul Daniil cumpără cu 35 taleri, de la Constantin Mănescu o ţigancă anume Ilina, pe care o furase un ţigan al mănăstirii, anume Costea şi s-a cununat cu ea [309].

În fine, mănăstirea Tîrgşor, în urma stăruinţelor depuse de egumen după fiecare schimbare de domnie, obţine întărirea daniilor domneşti. Astfel egumenul Ioasaf obţine de la Grigore Ghica voievod un hrisov prin care se recunoaşte darurile primite de la Antonie Vodă şi desfiinţarea tîrgului săptămînal de la Negovani ; de asemenea hotărăşte ca nici vinăricerii sau căpitanul din Ploieşti, care înfiinţaseră un tîrg la Urlați „să nu aibă voe a să mai ispiti ca să mai facă tîrg acolo la Urlaţi, măcar cătuşi de cât" [310]. Tot egumenul Ioasaf obţine şi hrisovul de întărire de la Constantin Mavrocordat, care reproduce aproape aidoma hrisovul

---

302 Acad. R.S.R., CCCLXX — 74 ; 1716 martie 3.
303 Idem, CCCLXXVII — 4 : 1716 martie 4
304 Arh. St. Buc., *ms.* 718, f. 759 v.-762 : 1717 martie 14.
305 I. Ionaşcu, *op. cit.* p. 30—31
306 Arh. St. Buc., *ms.* 718, f. 777—778 : 1723 mai 20.
307 Acad. R.S.R., CCCLXXV — 215 : 1734 iunie 7
308 Idem, CCCLXXV — 216 : 1739 iunie 11
309 Idem, CCCLXXV — 218 : 1749 martie 15
310 Idem, CCCLXXVII — 7 : 1735 septembrie 30

înaintașului său [311]. Este interesant că despre dania moșiei Tîrgșor făcută de Constantin Brîncoveanu ultimele hrisoave de întărire a daniilor domnești nu mai amintesc nimic.

La 1 februarie 1752, Grigore Ghica închină mănăstirea Tîrgșor mănăstirii Sf. Pantelimon „cu așezămînt să dea embatichi pe an cîte taleri 100" [312]. Prin această închinare, despre care vom reveni mai jos, se deschide pentru mănăstirea Tîrgșor o epocă de sărăcie și lipsuri care o va prăbuși.

c) *Proces pentru moșia Hăbud (Scutașii) jud. Dîmbovița*

Am amintit mai sus că egumenul Varlaam cumpărase moșia Hăbud, numită Scutașii, din jud. Dîmbovița la 1699 de la Stanislav, feciorul lui Șerban din Scutași, și de la verii lui. Vînzarea a fost atacată de Radu Gigărtul din Negoiești, sub motiv că are și el parte în moșia vîndută. Pricina a ajuns în fața domnitorului Constantin Brîncoveanu, care a poruncit ca împricinații să meargă la fața locului și să restabilească adevărul cu megieșii care cunosc moșia.

Stanislav și Radu Gigărtul, însoțiți de Partenie, egumenul mănăstirii Tîrgșor, s-au dus la Hăbud, la 12 martie 1713, împreună cu șase martori care cunoșteau moșia și vînzarea. Acolo „așa am adevărat cu sufletele noastre că nu are Radul nici măcar o palmă de moșie în Hăbud, ci au umblat [ca] un om fără de socoteală ;... și de ar scoate Radu niscare scrisori vreodată, să nu să crează nici de noi, nici la Divan, nici de alte judecăți, pentru că foarte am adevărat bine că nu are Radul nici o parte de moșie în Hăbud... Iar părintele egumenul *ot* Tărșor să aibă a stăpâni moșia aceasta cu bună pace, precum și până acum" [313].

În același an se ridică și un alt pretendent asupra moșiei ; este Micul din Scutași. Egumenul Antonie a cerut judecata Divanului, dar pretendentul „cunoscînd că merge rău și fără de nici un temei au căzut cu rugăciune la egumenul ca să-l iarte, să nu-l mai ducă la Divan". El s-a grăbit să dea egumenului un zapis" cu mare legătură cum că nu să vă mai ispiti nici el, nici feciorii lui... Iar de s-ar mai amestoca la cevași sau ar mai scorni vreo gălceavă pentru acea moșie să fie închinați și gloabă". Dar în 1742, după aproape treizeci de ani, „Micul și cu alte rude ale lui au fost făcut moară pe moșia aceasta a mănăstirii, neîntrebînd pe egumen", sub cuvînt „că are moșie și el într-acel hotar". Egumenul Antonie s-a plîns domnitorului Mihail Racoviță, care a poruncit să-i aducă la Divan, unde li s-au citit „zapisele de vănzarea acei moșii și zapisul Micului de legătura ce se legase cînd să mai sculase cu gălceavă". Atunci domnitorul a poruncit ca mănăstirea „să aibă a stăpîni și moara aceia cu bună pace... iar neprimind egumenul să o stăpănească, să aibă voie a o sfărîma de tot" [314].

---

311 Idem, CCCLXXVII — 8 : 1740 ianuarie 16
312 Idem, CCCLXXVII — 9 : 1752 februarie 14
313 Acad. R.S.R. CCCLXX — 90 : 1713 martie 12
314 Acad. R.S.R., CCCLXX — 93 : 1743 noiembrie 27

Cu toate acestea, dreptatea și adevărul, pe care egumenii mănăstirii Tîrgșor au știut să le ocolească, trebuie să fi fost de partea celor care au ațîțat princinile pe care le-am văzut. Așa se explică de ce Ion al Micului din Hăbud dă jalbă lui Grigore Ghica voievod ca să se judece la Divan cu egumenul în privința moșiei. În pitacul domnesc trimis la Tîrgșor se spune „că avînd tată-său o moșie acolea la Hăbud dimpreună și cu alți moșneani, s-ar fi sculat acei moșneani pentru-ascuns, fără știrea tătâne-său, și ar fi vândut moșia la mănăstirea Tărșorul". Pentru această pricină i se poruncește : „să te scoli să vii aicea cu scrisorile ce vei fi avînd să stați față la Divan, ca să vi se hotărască judecata"[315]. Procesul se judecă la 19 ianuarie 1750 cînd se dă hrisovul în care se confirmă mănăstirii Tîrgșor stăpînirea asupra moșiei Scutași din Hăbud, pe care a cumpărat-o egumenul Varlaam de la Stanislav „feciorul lui Șărban din Scutași" în 1699, hotărîndu-se că Radu Gigîrtu, Micul și fiii acestuia, Vîlcul și Ion, nu au nici un drept în această moșie.

Procesul este foarte interesant fiindcă ilustrează sistemul de cotropire a moșiilor moșnenești în sec. al XVIII-lea, iar din hrisovul lui Grigore Ghica voievod se desprind mai multe fapte care pledează pentru dreptatea moșnenilor din Hăbud. Se vede din document că proegumenul Ioasaf le-a luat cu înșelăciune ultimul hrisov cu care și-ar fi putut apăra moșia, iar cînd s-a poruncit ca marele vornic Ianache Halipliul să facă cercetare la fața locului și să măsoare moșia, acesta nu s-a dus, ci a trimis pe portarul Constantin Lipovan „care avînd și el alăturea o moșie ce-i zice Cărstiiasca, au împins pe egumen spre moșia Pătrăreasca și pe dînșii i-au scos fără de moșie". A fost trimis atunci Andrei căpitan de cazaci din Tîrgoviște, care „s-au fost pus de au tras moșiia și au osebit mănăstirii o sumă de stînjeni și dedease și lui Iane i Vîlcului i lui Ion altă sumă de stănjeni, încă îndoit mai multă moșie dedease lor dă căt mănăstirii". Cartea de măsurătoare întocmită de căpitanul Andrei „fiind foarte fără de cale făcută, în Divan s-au luat de la mîna Vîlcului și a lui Ion și însuși domniia mea am spart-o și am dat-o la măna egumenului"[316]. În acest chip s-a luat din mîna moșnenilor din Hăbud ultimul act cu care și-ar fi putut susține dreptatea.

Procesul acesta ilustrează o acțiune și un moment din marea luptă pe care au dus-o moșnenii din Țara Românească ca să-și apere pămîntul jefuit nu numai de boierii hrăpăreți dar și de egumenii înșelători care au urmat pilda boierilor. Acest fapt este numai unul din foarte numeroasele cazuri în care țăranii moșneni și-au pierdut moșia și libertatea.

d) *Mănăstirea Tîrgșor, metoh al spitalului Pantelimon*

Grigore Ghica voievod a hotărît să închine mănăstirea Tîrgșor, — care în prima jumătate a secolului al XVIII-lea se bucura de faima unei mănăstirii bogate — ca să ajute mănăstirea Pantelimon, ctitoria

[315] Idem, CCCLXX — 97 : 1749 august 20

[315] Idem, CCCLXX — 99 : 1750 ianuarie 19

familiei Ghica, care avea în sarcină întreţinerea unui spital. Hrisovul de închinare însă mistifică adevărul, motivînd că mănăstirea Tîrgşorul o ducea foarte greu în timpul din urmă, mai ales de cînd venitul vămilor tîrgurilor a fost trecut pe seama domniei şi astfel a pierdut vama Ploieştilor şi a Tîrgşorului. Se aminteşte în hrisov că încă din domnia întîia (1733—1735) egumenul s-a plîns de greutăţile pe care le avea şi Grigore Ghica, „văzînd scăpătăciunea mănăstirii", i-a dat o parte din vama Ploieştilor ; urmaşii lui însă i-au desfiinţat şi această danie. În timpul din urmă — motivează hrisovul — egumenul mănăstirii, „cuviosul chir Daniil, cu mare rugăciune au venit de au căzut la domnia mea arătîndu-ne tot păsul şi neputinţa sfintei mănăstiri". Domnitorul a hotărît atunci ca oraşul Ploieşti să dea mănăstirii din vama ce încasează, cîte o sută de taleri pe an, şi a mai hotărît să închine mănăstirea Tîrgşorul ctitoriei sale din Bucureşti „cu aşezămînt să dea embatichi pe an cîte taleri 100... ca să fie pentru hrana şi chiverniseala săracilor bolnavi" ; [317] adică ce urma să primească din vama Ploieşti să dea mănăstirii Pantelimon. Vom vedea însă că epitropii vor controla toate veniturile mănăstirii şi-i vor face greutăţi care se vor adăuga celorlalte provenite din decăderea oraşului Tîrgşor.

Matei Ghica voievod, fiul şi urmaşul lui Grigore Ghica, la cererea aceluiaşi egumen Daniil, întăreşte printr-un hrisov dania tatălui său de 100 taleri din vama Ploieştilor şi scutirile de dăjdi către vistierie şi cămara domnească [318]. Se menţionează în hrisov starea mănăstirii „dărăpănarea şi cea multă scăpătăciune" şi nu e de mirare cînd ştim ce lacomi şi ce hrăpăreţi au fost toţi egumenii din conducerea mănăstirii bogate. Mănăstirea Tîrgşor, care avea trei moşii şi peste o sută de pogoane de vie în dealul Scăienilor şi mai bine de 120 de ţigani muncitori, după o socoteală aproximativă, a fost jefuită fără nici o teamă de egumeni şi ceilalţi călugări care au administrat-o.

Între timp, egumenul Daniil schimbă cu marele logofăt Ştefan Văcărescu două ţigănci ale mănăstirii anume Ilina şi Ilinca, cu alte două ţigănci numite Rada şi Alexandra. Schimbul era obligatoriu, fiindcă un ţigan al boierului se căsătorise cu o ţigancă a mănăstirii, care avea şi o soră de care nu se putea despărţi, iar cele date în schimb „sănt tot de potriva acestora" [319].

Al doilea fiu al lui Grigore Ghica, anume Scarlat Ghica în dorinţa ca metohul mănăstirii Pantelimon să fie şi mai bine înzestrat ca să poată ajuta mai larg spitalul de la Pantelimon, tot la stăruinţa egumenului Daniil, acordă mănăstirii Tîrgşor, „toată moşiia domnească ce ieste împrejurul sfintei mănăstiri" [320] ; el dărueşte deci restul din moşia din care Constantin Brîncoveanu donase a patra parte. Domnitorul se hotărîse să facă acest dar la stăruinţa egumenului Daniil, care văzuse ce venituri ar dobîndi mănăstirea dacă ar avea întreaga moşie a Tîrgşorului. Scarlat Ghica însă, înainte de a se hotărî să facă dania, cere ma-

317 Idem, CCCLXXVII — 9 : 1752 februarie 14
318 Idem, CCCLXXVII — 10 : 1752 decembrie 4
319 Idem, CCCLXXV — 220, 1752 [fără lună şi zi]
320 Idem, CCCLXX — 75 : 1760 martie 9

rilor boieri să cerceteze la fața locului situația moșiei și să-i aducă la cunoștință printr-o anafora. Boierii, convinși într-un fel oarecare de egumenul Daniil, arată că moșia este domnească și „că numai patru oameni să trag dintr-acei orășani [cu drepturi], iar ceilalți sânt tot adunătură de prin țară"[321]. Drept urmare Scarlat Ghica voievod spune : „citind domnia mea anaforaua dumnealor și văzînd cum izbrănirea dumnealor iaste bună și cum că această cerere a igumenului iaste cu cale, domniia mea încă ca un domn ce sântem volnici pe ale domniei" hotărăște ca toată moșia ce se aflǎ împrejurul sfintei mănăstiri împreună cu acei 1.000 stânjeni de moșie ce-s închinați de răposatul ctitor să fie moșie ohabnică a sfintei mănăstiri de ajutor și de întărire, iar domniei meale și răposaților domniei meale veacinică pomenire". Domnitorul Scarlat Ghica printr-alt hrisov, scutește mănăstirea Tîrgșor de toate dările existente, precum și de celelalte căre se vor pune în viitor ; el întărește de asemenea vechile privilegii acordate de domnitorii precedenți[322].

Urmează un răstimp de peste patru decenii în care nu mai știm nimic din cele ce s-au petrecut la mănăstirea din Tîrgșor. Se pare că egumenii au fost mulțumiți de veniturile pe care le aducea moșia întregită prin dania lui Scarlat Ghica voievod și nu mai băteau drumurile la București să solicite mila domnească sau să împace certurile și gîlcevile cu orășenii din Tîrgșor.

Un fapt interesant, care ilustrează epoca de descompunere a orînduirii feudale, îl întîlnim în ultimul deceniu al secolului al XVIII-lea. În aprilie 1793 murise egumenul Antonie, care condusese mai bine de zece ani mănăstirea, fiind cunoscut ca un cămătar priceput în afaceri ; la el s-au găsit mai multe zapise de împrumut care însumau 1.033 lei[323]. Desigur că aceștia erau banii mănăstirii, pe care egumenul îi împrumutase cu dobîndă mare după obiceiul timpului. Între cei care au semnat zapise de împrumut erau : Mareș stolnic, Grigore postelnic, Manolache Stăncescu postelnic, Ion rachierul, Ilie Verzișorul rachier, Baciu sîrbul și chir Theodosie din Ploiești. Egumenul Antonie făcuse din banii mănăstirii un capital cămătăresc pe care îl folosea între cunoștințele sale și din care scotea, în condiții ușoare și sigure, o camătă destul de mare, care rămînea în buzunarul său. „Formele caracteristice — spune K. Marx — sub care capitalul cămătăresc există în vremurile premergătoare modului de producție capitalist sînt două : *mai întîi*, camăta prin împrumuturi de bani acordate celor mari și risipitori, mai cu seamă proprietarilor funciari ; *în al doilea rînd*, camăta obținută prin împrumuturi de bani acordate micilor producători"[324]. Activitatea de cămătar a egumenului Antonie se încadrează astfel în epoca premergătoare orînduirii capitaliste.

Dar egumenul Antonie nu era numai un abil cămătar ; el îngăduise să se amestece în administrarea averii mănăstirii, doi nepoți ai

---

321 Vezi mai departe situația reală a moșiei

322 Acad. R.S.R., CCCLXXVII — 12 : 1760 noiembrie 15

323 I. Ionașcu, *op. cit.* p. 60

324 K Marx, *Capitalul*, Vol. III, partea a II, Buc. ESPLP, 1955, p. 568

săi, Sava şi Pîrvu, logofeţi de la Vadul Săpat, iar aceştia doi după moartea unchiului lor au pretins să li se dea „rămasurile răposatului»[325]. Dionisie, urmaşul lui Antonie, însă a refuzat. De altfel Antonie a avut unele lipsuri din inventarul mănăstirii, între care „o scatolniţă cu sfinte moaşte ale sfîntului Haralambie“ şi nişte vase de aramă pe care le primise mănăstirea mai înainte de la ieromonahul Agapie.

Noul egumen, Dionisie se arată tot aşa de grijuliu faţă de averea mănăstirii ; era aspru şi neîngăduitor cu cei ce munceau pe moşiile mănăstirii din care pricină a avut nenumărate certuri şi judecăţi de lungă durată. S-a judecat astfel cîţiva ani la rînd cu clăcaşii de pe moşia Cătieaş pentru muntele Pitica şi cu rumînii de pe moşiile Vaideeşti. Paharnicul Grigore Hrisoscoleu, ispravnicul judeţului Saac, îl acuză în scris că vrea să ia anumite locuri „cu topuzul din măna oamenilor“ şi-l cheamă să vie să se judece cu împricinaţii în faţa lui „că noi decît a păzi dreptatea şi a stăpînului moşii şi a lăcuitorilor, nu putem într-alt chip“[326].

În primele luni ale anului 1796, sub domnia lui Alexandru Moruzi, este numit epitrop al mănăstirii Pantelimon Ioan Florescu, ginerele banului Dimitrie Ghica. Se pare că în timpul din urmă egumenii mănăstirii Tîrgşor erau numiţi pe termen de trei ani şi cu condiţia de a spori ajutorul bănesc pentru spital. De aceea egumenul Dionisie se obligă in scris, la 20 iunie 1796, să plătească m-rii Pantelimon încă 750 de taleri pe un nou termen de trei ani, în afară de embaticul de 100 taleri fixat prin hrisovul de închinare, „care bani să fie daţi fără de a face vreo cerere vreodată, nici de altă cheltuială“. Dar acest ajutor n-a fost plătit pe anul în curs şi Ioan Florescu scrie egumenului în cîteva rînduri, cerîndu-i banii. Acesta însă îi răspunde dîrz şi îndrăzneţ : „nu era ca să-mi mai scrii sau să mai trimiţi la bani şi să mă mai necăjeşti, că nu sânt vreunul din cei ce nu ştie ce va să zică treaba, că eu am să iau... şi n-am putut scoate măcar un ban“. Se referea aici la banii daţi cu înprumut, fiindcă egumenul, ca toţi înaintaşii săi, făcea afaceri mari de camătă cu banii mănăstirii. De altfel în 1796 mănăstirea Tîrgşor avea trei logofeţi (Drăghicean, Stavri şi Isac) care vindeau produsele pentru suma de 3.680 taleri unor neguţători turci din Brăila şi unui grec anume Spandoni[327]. Într-altă scrisoare Dionisie este şi mai îndrăzneţ cu Ioan Florescu, care pare să fi fost tot aşa de necinstit. În cele din urmă egumenul îi trimite 100 taleri şi comunică epitropului că are de încasat 1.389 taleri de la Catinca Greceanca, 400 taleri de la doctorul Silvestru, 120 taleri de la Iacovache *sin* Dragnea, vameşul Tîrgşorului 200 taleri şi de la Dugnea, neguţător din Tîrgşor, 389 taleri. Numele datornicilor arată că Dionisie făcea afaceri întinse de camătă şi cîştiga bani din aceste afaceri. „Cămătarul nu cunoaşte altă limită afară de capacitatea de randament sau de rezistenţă a celor care au nevoie de bani“[328].

---

325 I. Ionaşcu, *op. cit.* p. 60

326 Acad. R.S.R., CCCLXXV — 246 : 1796 martie 16 ; I. Ionaşcu, *op. cit.* p. 61.

327 Ibidem, p. 61, nota 3

328 K. Marx, *op. cit.* p. 572

K. Marx continuă ca și cînd ar avea în față situația economică din Țara Românească la sfîrșitul secolului al XVIII-lea: „Faptul că avuția bănească se dezvoltă ca o formă deosebită ca avuție, aplicat la capitalul cămătăresc, ca toate creanțele acestuia au forma unor creanțe bănești. El se dezvoltă într-o țară cu atît mai mult cu cît masa producției se reduce mai mult la prestații în natură etc., deci la valori de întrebuințare“ [329]

În septembrie 1800 egumenul Dionisie este înlocuit cu Partenie, care avea titlul de vlădică al Dristei, bătrîn, refugiat în București, *care n-a stat în Tîrgșor* și a gospodărit averea mănăstirii printr-un nepot al său numit Petre. Întrucît lada mănăstirii era goală, astfel că nu se puteau acoperi cheltuielile curente, egumenul Partenie se împrumută cu 1250 taleri de la vornicul Isaac, un alt ginere al banului Ghica și în iulie 1802 moare. Între timp se schimbase și domnul și în vara anului 1802 se afla în scaun Alexandru Suțu. El readuce la mănăstirea Tîrgșor pe egumenul Dionisie și-i cere să facă un inventar complet de toată averea mișcătoare și nemișcătoare a mănăstirii.

Acest „catastih“ era necesar după cele petrecute la mănăstire în timpul ultimilor trei egumeni. Asemenea inventare s-au făcut și altădată, dar nu s-a păstrat decît acela din 1784, cînd era egumen Antonie, un prahovean, frate cu popa Stoica din satul Vadul Săpat din Prahova. Inventarul [330] întocmit de egumenul Dionisie înșiră toată averea m-rii Tîrgșor, începînd cu odăjdiile, mobilierul din biserică, biblioteca (cărți românești, sîrbești și grecești) mobilierul din locuințe, cămară și pivniță, scule și obiecte de folos gospodăresc, mijloace de transport și obiecte în legătură cu ele, stupi activi și sterpi, cereale, nutreț, șindrilă, animale, moșiile arendate, viile și țiganii. Face impresia unui inventar sărac. Vremea și lipsa de interes și pricepere a celor care s-au succedat la conducerea mănăstirii au prăbușit o mănăstire bogată și au distrus o gospodărie înfloritoare și cu multe venituri.

Dacă am examina numai patru capitole din inventar — animale, moșii, vii și țigani — am putea înțelege jaful și incuria pe care au dovedit-o în administrarea averii mănăstirii, egumenii care s-au perindat după 1752, cînd controlul veniturilor l-au făcut epitropii spitalului Pantelimon din București. *Animalele:* 9 cai, din care 2 telegari vineți se aflau în București, în folosul lui Petre, nepotul egumenului Partenie; 4 rîmători; 5 bivolițe și 2 malaci; 12 boi de jug, 8 vaci și 10 mînzați; atît! *Moșiile arendate erau:* Blejoaia, arendată pe doi ani cu 215 taleri; Balca, Colacu de Piatră și Boldeștii, din județul Saac, arendate pe 3 ani cu 1200 taleri; Rătunda și Șopîrliga din jud. Buzău, arendate pe doi ani cu 1000 taleri; și Orboiasca din jud. Prahova, arendată pe patru ani cu 360 taleri, adică cu 90 taleri pe an.

Din numărul moșiilor lipsesc cele mai însemnate și mai mari: moșia Hăbud (Scutașii), moșia Tîrgșor, dania lui Constantin Brîncoveanu și a lui Scarlat Ghica și moșia Orboești, cumpărată de egumenul Partenie. Ce s-a făcut cu aceste moșii, nu se poate ști.

---

[329] Ibidem, p. 583

[330] Acad. R.S.R. CCCLXXV — 273: 1802 august 2

Din numeroasele *vii* pe care le avea mănăstirea în prima jumătate a secolului al XVIII-lea nu sînt indicate decît trei, și acestea în stare proastă. Ce s-a întîmplat cu viile? iarăși nu se știe. Au fost vîndute, dăruite sau lăsate în părăsire, prin cotropirea unora și altora care au avut vii în vecinătatea lor.

Din numărul mare de *țigani* (peste 150) pe care îi avea mănăstirea în 1752 rămăseseră în 1802 numai trei sălașe, cu un număr de 15 indivizi. Unde s-au dus restul? Viața grea din mănăstire, cu hrană săracă și puțină, ca și tratamentul inuman pe care il ofereau egumenii și călugării, au prăpădit o parte din ei, iar o altă parte, probabil cei mai mulți, au fugit încotro au văzut cu ochii. O confirmare a acestei situații ne-o dă cererea egumenului Dionisie prin care se roagă de Constantin Ipsilant să îngăduie unui trimis al mănăstirii să caute „cîteva sălașă dă țigani fugiți și răspîndiți dăn trecuta răsmiriță a nemților“ [331]. Egumenul începe căutarea țiganilor fugiți după 14 ani!

„Catastihul“ se încheie astfel: „după acest catastih s-au făcut toate teslim în măna sfinții sale părintelui Dionisie iegumen mănăstirii Tărgșorul, de la Petrache, nepotul răposatului vlădicăi Dărstii, care a avut chiverniseala mănăstirii pănă s-au făcut igumen părinte Dionisie“.

Egumenul Dionisie, instalat la conducerea mănăstirii Tîrgșor imediat după moartea lui Partenie, fost vlădică al Dărstei, nu privea cu ochi buni pe Petre (Petrache), nepotul lui Partenie, care gospodărise mănăstirea aproape doi ani. Supărarea egumenului Dionisie împotriva lui Petre rezultă mai mult din faptul că acesta arendase cîteva moșii ale mănăstirii pe mai mulți ani și încasase înainte o bună parte din suma cuvenită ca arendă. Prilej de ceartă s-a ivit cu ocazia facerii inventarului, cînd se constată că lipseau multe lucruri de ale mănăstirii, din timpul egumeniei lui Partenie. Noul egumen ceru lui Petre să împlinească aceste lipsuri.

Pe de altă parte, Petre pretindea unele bunuri personale ale unchiului său, pe care le revendica și noul egumen, De aici începu cearta, la care s-a mai adăugat și plîngerea lui Nicolae din Păulești, adresată domnitorului, prin care cerea să i se plătească 13 taleri, prețul muncii sale la viile mănăstirii. La această plîngere Petre a răspuns că vinul l-a rdicat egumenul, deci el se cade să plătească munca reclamantului. Plîngerea a ajuns spre cercetare în mîna fostului mare căminar Nestor, epitrop al mănăstirii Pantelimon după moartea lui Ioan Florescu [332]. Acesta caută să lichideze pricina, hotărînd ca suma s-o plătească cel care gospodărise averea mănăstirii, fapt care determină pe Petre să înainteze o plîngere domnitorului, arătînd neajunsurile pe care i le făcea Dionisie. Plîngerea ajunse la Divan care cercetă pricina și făcu propunerile sale într-o anafora [333]. Constantin Ipsilant admite în parte anaforaua și hotărăște să se țină seama de pretențiile lui Petre și de lipsurile din inventar și să se compenseze. Procesul se încheie la sfîrșitul lunii august

---

[331] Idem, CCCLXXV — 283 : 1803 iunie 28; este vorba de ocupația austriacă dintre 15 noiembrie 1789 — 4 august 1791.

[332] Idem, CCCLXXV — 275 : 1802 noiembrie 26

[333] Idem, CCCLXXV — 280 : 1803 martie 10

1803, cînd doi boiernaşi, hotărîţi de Divan, stabilesc că lipsurile din inventar preţuiesc 1214 taleri, iar drepturile lui Petre valorează 1057 taleri ceea ce înseamnă că el era obligat să mai dea mănăstirii 157 taleri [334]

Este interesant că de la o vreme, mai precis de cînd marele vornic Ioan Florescu a fost numit epitrop al mănăstirii Pantelimon, egumenii mănăstirii Tîrgşorului aveau situaţia de embaticari, adică de arendaşi cu embatic, ceea ce îi scutea de controlul gestiunii exercitat de autorităţile eclesiastice şi civile ale statului. Ei erau numiţi pe un anumit termen şi în anumite condiţii, dintre care principala era de a plăti m-rii Pantelimon suma de 100 taleri pe an şi de a păstra intacte bunurile mobile şi imobile ale mănăstirii, garantînd existenţa şi valoarea lor. Prisosul de venituri peste cheltuielile inerente întreţinerii şi păstrării bunurilor, rămînea egumenului embaticar. Situaţia apare lămurit în obligaţia pe care şi-a luat-o, la 20 iunie 1796, egumenul Dionisie de a dărui 750 taleri pe deasupra embaticului de 100 taleri. Astfel fiind, egumenii Dionisie şi Partenie sînt socotiţi embaticari şi deci nu pot fi supuşi controlului gestiunii, adică surplusului de venituri peste cheltuieli şi obligaţi să depună acest surplus în casa mănăstirii. În felul acesta a văzut situaţia atît căminarul Nestor, care era un mare pravilist, cît şi redactorii anaforalei din 16 martie 1803 care spun : „drept aceia fiindcă şi răposatul Dristos, precum ne pliroforisim din luminată cartea mării sale Alexandru Vodă Moruzi cu carele orîndueşte epistat la această mănăstire, au avut dată această mănăstire asupra pentru oareşicare ajutor la cheltuielile sale, aflîndu-să în vărsta bătrăneţelor, ca un embaticar socotindu-să, fiindcă au şi răspuns embatichiu pe doi ani mănăstirii Sf. Pantelimon ; precum ne pliroforisim de la dumnealui căminar epitrop, nu încape peradesis de venit şi cheltueli. Ci de şi au stătut igumen fără de două luni doi ani, însă venitu să şi-l ia deplin pe doi ani precum au răspuns şi embatichiu şi să dea zestrea mănăstirii în păr pînă la una, iar cîştig şi paguba a. sa urmează a fi, precum şi la alţi embaticari".

Egumenul Dionisie a fost înlocuit în octombrie 1805 cu protosinghelul Gavriil. Cel înlocuit, retras într-o casă de neguţători din Tîrgşorul-Nou, pretinse mănăstirii Tîrgşor mari sume de bani, care i s-ar fi cuvenit ca embaticar şi începu calea lungă a judecăţilor pentru obţinerea drepturilor invocate. Moare însă la începutul anului 1809, lăsînd pe Nicolae Mavroghene, un nepot al său, să continue procesul. Pricina veni în judecata Divanului care găsi de cuviinţă să se cerceteze dacă suma de 4250 taleri reprezintă venitul anului 1805 şi suma de 2687 taleri reprezintă valoarea lucrurilor egumenului Dionisie, din care să se scadă valoarea lipsurilor din inventar. Procesul a continuat cu întreruperi pînă în 1814, iar Nicolae Mavroghene nu s-a ales cu nici un folos [335].

Egumenul Gavril, care se arătase mai bun gospodar, muri după cîteva luni şi mitropolitul Gavril numeşte proestos [336] pe arhimandritul Cleonic în ianuarie 1810. Este de reţinut că această numire este numai

---

[334] I. Ionaşcu, *op. cit.* p. 63
[335] Acad. R.S.R. CCCXXV — 314 : 1814 ianuarie 20
[336] Acad. R.S.R., CCCLXXV — 301 : 1810 ianuarie [f. zi]

de rang bisericesc, urmînd ca numirea de egumen s-o dea epitropul mănăstirii Pantelimon. Pentru aceasta Cleonic face un contract scris cu epitropul Constantin Predescu, fost mare stolnic, obligîndu-se să plătească anual cuvenitul embatic și să dăruiască spitalului Pantelimon 3.000 de taleri „pentru plata datoriilor în care au încăput spitalu din vremea celor mai înainte epitropi, cum și pentru facerea bisericii [Pantelimon], care este căzută de tot în fața pămăntului și are a să face de iznoavă din temelie". De asemenea el se îndatorează să facă toate reparațiile necesare la Tîrgșor, „iar hrisoavele, i zapisele și toate alte scrisori ale mănăstirii, fiind căteva sărbești să fiu dator cu cheltuiala mea a le tălmăci și a face condică în care să să treacă toate cu orănduiala lor și să să întărească acea condică ori de prea-osfințitul mitropolit sau de slăvitu Divan"[337]. El achită pe dată ajutorul de 3.000 de taleri „și dumnealui epitrop mi-au dat asemenea zapis ca acesta la mîna mea". Arhimandritul Cleonic nu trăiește nici un an, iar nepoții săi Mihail și Maxim, invocînd „multă scăpătăciune" a lor solicită milostenie din partea mitropolitului și prin aprobarea acestuia obțin 1.000 de taleri din casa epitropiei spitalului și a mănăstirii Pantelimon[338] În locul lui Cleonic a fost numit arhimandritul Gavriil, dar după două luni acesta renunță la egumenie și în locul său e numit arhimandritul Daniil.

Noul egumen este numit de Grigore Ghica, epitropul mănăstirii Pantelimon, numai după ce achită 1.500 de taleri pentru ajutorul spitalului : „însăși cuvioșăia sa fiind cunoscător acestei dreptăți a spitalului, din bună voința sa au dat acum ajutor la spital taleri una mie cinci sute pă cinci ani. Care bani, fiindcă s-au primit toți gata și deplin la epitropia spitalului, i să dă dar această carte a noastră cu care să aibă a sta în igumeniia numitului metoh până se vor împlini cinci ani, adică până la viitorul leat 1817 martie 25, fiind dator a urma și de acum înainte cu darea a taleri trei sute embaticul pe tot anul pînă la împlinirea sorocului de cinci ani. Iar la împlinirea numitului soroc rămâne metohul slobod pe seama spitalului"[339]. Și această numire, ca și celelalte, era o afacere boierească mascată ; embaticarul da ca *dar* 1.500 de taleri, iar epitropul da ca *dar* cartea de numire ca egumen embaticar, ca să exploateze pe iobagii și robii de pe moșiile mănăstirii Tîrgșor și naivitatea și bicisnicia credincioșilor. După patru ani însă egumenul Daniil renunță la egumenie în folosul economului mănăstirii, ieromonahul Paisie Hiotu. Se vede treaba că preacuviosul egumen își făcuse suma în cei patru ani de exploatare, deși pretextase că i s-a întîmplat „slăbiciune din boală și neputință de a mai purta sarcina otcîrmuirii numitii mănăstiri".

Noul egumen embaticar, Paisie Hiotu, care mulți ani înainte fusese econom al mănăstirii și deci cunoștea în amănunt nu numai averea, dar și posibilitățile de exploatare, a avut o egumenie lungă de 15 ani[340] ; a început la 25 martie 1815 și a ținut pînă la 10 martie 1830.

---

[337] Idem, CCCLXXV — 305 : 1810 februarie 5
[338] Idem, CCCLXXV — 307 : 1811 iunie 1
[339] Idem, CCCLXXV — 313 : 1813 iulie 3
[340] I. Ionașcu, *op. cit.* p. 64

La început i s-a dat să împlinească restul timpului care mai era din contractul egumenului Daniil, dar după împlinirea lui — spune el — „mi s-au dat epistasia numitului metoh Tărşor, în soroc de şase ani", cu un contract prevăzînd în amănunt toate obligaţiile sale, atît faţă de cinovia pe care o administra, cît şi faţă de mănăstirea şi spitalul Pantelimon din Bucureşti. Mai întîi „m-am aşezat cu epitropia spitalului de am dat taleri una mie cinci sute prosfora adică ajutor", apoi „să am a răspunde pă tot anul la spital embatichiu *po* taleri trei sute, care bani să am a-i da la fieşicare zi întîiu de ghenarie"[341]. Se obliga apoi să repare zidul şi moara; să lucreze viile, iar la ziua hramului să pomenească pe ctitori, „cu parastas şi cu masă săracilor". Se obliga de asemenea să strîngă venitul (ceea ce ar fi avut grijă şi fără acest angajament), „ca nu prin lenevirea şi necăutarea mea să se împuţineze după vremi venitul mănăstirii, cu pricinuirea ce obicinuesc lăcuitorii a zice că n-au avut obiceiu". Să garanteze zestrea mănăstirii, aşa ca la expirarea termenului „nu numai să fie întreagă şi deplin, ci încă şi sporită şi adăugată". Să ţie rînduiala bisericească, iar de i se va întîmpla sfîrşitul vieţii în timpul egumeniei „să rămîie metohul slobod în stăpînirea spitalului". Iar dacă un singur punct din cele de mai sus, nu va fi respectat, „să fie volnică epitropia a mă lipsi din epistasia metohului".

La doi ani după instalarea lui Paisie ca egumen la Tîrgşor el comunica serdarului Nicolae Trăsnea, epitropul spitalului Pantelimon, lipsurile pe care le-a constatat din zestrea mănăstirii în timpul egumeniei lui Dionisie. El invocă mărturia slugerului Dinu Cuţarida care ştie că „s-au găsit lipsă[342] din zestrea sfintei mănăstiri nişte bivoli, i boi, vaci, vîndute de Petrache, nepot răposatului vlădică Dîrstoreanul, ca la taleri 800 sau 900".

De asemenea, el mai comunică aceluiaşi epitrop că locuitorii „ungureni" din Crîngul-Teiului sînt „semeţi şi zurbagii" şi că „anţărţ dănd moşia în arendă la nişte neguţători cu sinfonie pă 3 ani, din pricina acestor ungureni nu au putut ca să ţie moşia după sinfonia noastră, fără numai cu vai şi chin au ţinut moşia numai un an". El arată că a cerut ispravnicului de străini „să se ridice 4—5 familii de zurbagii din sat". Aceştia sînt nemulţumiţi de regimul de exploatare pe care l-au introdus arendaşii pe moşia mănăstirii. Izgonirea de pe moşia mănăstirii a celor cinci familii de ungureni, pe care o cerea egumenul Paisie, presupunea o anumită formalitate, care nu se putea săvîrşi decît cu plata din partea mănăstirii a locuinţelor celor izgoniţi şi cu aprobarea domnitorului. Paisie obţine această aprobare şi prin hătmănie se trimite poruncă la isprăvnicat să se execute. S-a produs însă neînţelegere cu privire la preţuirea caselor şi locuitorii izgoniţi s-au arătat nemulţumiţi. Pentru aceasta ispravnicul judeţului Prahova raportează hătmăniei şi cere dezlegare asupra procedurii: „să se trimită poruncă a să da *carar* şi izbrănire acestei pricini"[343]. Pînă în cele din urmă egumenul Paisie, care era bine văzut de către marii boieri şi foarte priceput în a-şi aranja lucru-

---

341 Acad. R.S.R., CCCLXXV — 315 : 1815 martie 25
342 Idem, CCCXXV — 320 : 1817 februarie 20
343 Idem, CCCLXXV — 327 : 1819 mai 29

rile, a obținut izgonirea locuitorilor din satul Crîngul-Teiului care au protestat împotriva exploatării arendășești. Pînă în cele din urmă, după sentința obținută de Paisie, au fost dărîmate 25 de case, iar locuitorii s-au împrăștiat pe alte moșii și în special pe moșia Stupiți. Ei s-au plîns Divanului, care a dat dreptate lui Paisie, dar l-a obligat să plătească locuințele dărîmate [344]. Faptul de mai sus arată că „dezvoltarea agriculturii cu caracter comercial (cum o făceau arendașii mănăstirii) se transformă în mod inevitabil în agricultură capitalistă, deși formele acestei transformări sînt extrem de variate și se schimbă de la o regiune la alta“ [345].

Egumenul Paisie trimite egumenului Ștefan al mănăstirii Colțea 11 zapise ale moșiei Rătunda și un hrisov al mănăstirii Tîrgșor; îi trimite și un „colonaș de argint“ rugîndu-l să-l cîntărească să vadă ce greutate și ce fel de argint are [346]. În același timp îi trimite și 200 melci, deși era „vremea împotrivă și zăpada mare“, ceea ce însemna că la mănăstire se practica creșterea sistematică a melcilor. Se pare că documentele trimise erau necesare în vreun proces al mănăstirii.

Dintre nenumăratele procese ale mănăstirii Tîrgșor amintim pricina de judecată cu beizadea Costache Caragea pentru o cîrciumă. De data aceasta egumenul Paisie nu apare în proces. Deși el îl pornise, îndeamnă pe fostul mare clucer Nicolae Trăsnea, epitropul spitalului Pantelimon, să-l înceapă ca fiind boier mare și cu relații puternice la Divan. Pe lîngă alte privilegii boierii îl aveau și pe acela de a deschide cîrciumi pentru vînzarea vinului și rachiului. Mănăstirea Tîrgșor avea însă o cîrciumă lîngă o moară pe moșia Tîrgșorului pe care noul proprietar al moșiei, Costache Caragea, a interzis vînzarea băuturilor și „au tăiat cepul buții cu vin de la acea cărciumă a morii“ [347]. În fața Divanului s-a arătat de către vechilul lui Nicolae Trăsnea, fără să prezinte dovezi scrise, că acea cîrciumă era deschisă înainte de anul 1775, cînd banul Ianache Moruzi a dobîndit moșia de la vărul său Alexandru Ipsilant voievod : faptul îl cunoștea noul proprietar al moșiei și nu a contestat. Vechilul lui Costache Caragea a susținut însă că în această cîrciumă numai „de la vremea rușilor încoace s-au tot cercat oamenii schitului să pună vin și rachiu“. Față de aceste poziții contradictorii ale împricinaților și din lipsă de acte doveditoare, Divanul hotărăște „să să dea luminată porunca mării tale către dumnealor boeri ispravnici ai județului, să cerceteze în fața locului, atăt prin alte dovezi, căt și prin carte dă blestem dă va fi trebuință“, cine are dreptate. Nu se cunoaște sfîrșitul procesului, dar se pare că beizadea Costache Caragea, prin puternica influență pe care o avea, a închis cîrciuma mănăstirii Tîrgșor. Este de reținut din acest proces că fosta mănăstire, bogată pînă în 1752, a devenit în 1825 un schit sărăcăcios de la care egumenul Paisie lua aproape și ultimele rămășițe de venituri.

---

[344] I. Ionașcu, *op. cit.* p 65, nota 1

[345] V. I. Lenin, *Reforma agrară în Rusia la sfîrșitul secolului al XIX-lea* Buc. ESPLP, 1957, p. 126.

[346] Acad. R.S.R., CCCLXXV — 330 : 1820 februarie 5.

[347] Arh. St., *ms.* 1130, f. 58 v-59.

În 1826 egumenul Paisie se preocupă de hotărnicia moşiei Vai-de-Ei, despre care aflase că moşnenii vecini îi încălcaseră hotarul şi trăseseră de partea lor cîteva zeci de pogoane. Dezinteresul pe care l-au avut egumenii faţă de averea mănăstirii şi ura cu care vecinii moşneni au privit totdeauna moşiile boiereşti şi mănăstireşti au făcut ca vecinii să reia o bună întindere de pămînt din această moşie. Teodor logofătul, un prieten al egumenului, îi aduce la cunoştinţă că postelnicul Gheorghe Teişan din Ceptura a început hotărnicia moşiei, dar nu ştie ce rezultat are fiindcă locuitorii de pe acea moşie „sănt oameni foarte împotrivnici“ [348].

Se pare însă că moşnenii de care se plînge Teodor logofătul erau oameni de înţeles, că pînă în cele din urmă au recunoscut că părinţii lor şi chiar ei au cuprins 39 de pogoane din trupul moşiei Prisaca a mănăstirii, pe care le-au vîndut în cursul vremii. Ei s-au arătat însă gata să dea din moşia lor pămîntul ocupat spre satisfacerea egumenului şi a călugărilor. Egumenul Paisie primeşte propunerea moşnenilor şi aceştia dau un zapis în care spun : „nu am tăgăduit că mai sus numitele pogoane le-au avut mănăstirea în stăpînire şi au fost şi sînt drepte a le lua. Dar fiindcă acelea care le-a avut mănăstirea sînt vîndute, precum arătăm, ne-am învoit cu sfinţia sa ca să le dăm şi să le împlinim din hotarul Vaidiesc, la capul moşii despre apus, unde se loveşte în capete cu moşiia Priseaca, adecă de la pietrele de la scoruş ale prisecii în sus, măsurîndu-se cu prăjina cea veche ce umbla într-acea vreme“ [349]. Şi, potrivit înţelegerii, în urma acestei restituiri se scrie zapisul pe care-l semnează de frică toţi moşnenii în cauză şi se adevereşte apoi şi de isprăvnicatul judeţului Saac.

Zapisul moşnenilor din Vai-de-Ei confirmă existenţa proprietăţii moşneneşti în devălmăşie încă în prima jumătate a secolului al XIX-lea. Şi nu e vorba de izlaz, pădure, eleştee, unde stăpînirea era în comun din cele mai vechi timpuri, ci chiar pămîntul de agricultură, moşia propriu zisă, s-a păstrat în formă devălmaşe pînă tîrziu la aceşti moşneni.

Este interesant numele satului Vai-de-Ei. Sate cu asemenea nume Vai-de-Ei au fost mai multe în cuprinsul Ţării Româneşti. Unele se păstrează şi astăzi. Vai-de-Ei în regiunea Argeş, raionul Vedea şi Vaideeni, tot în reg. Argeş, dar în raionul Horezu.

În ultimul an al egumeniei lui Paisie, brutarul Ioan Urbanof face o propunere interesantă ; el „cere voie a face o moară la locul ce s-au găsit de dînsul la mănăstirea Tîrgşor, pentru făină uşoară şi arpacaş“ şi să i se dea şi „stînjeni 100 de pămînt cu plată“. Mai întîi el vorbeşte cu egumenul, cînd acesta se afla în Bucureşti, căruia îi spune că i-ar trebui pămîntul pentru 50 de ani. Paisie însă respinge cererea, fiindcă era sigur că mănăstirea nu poate avea nici un folos „ci pagubă şi robire, căci *mănăstirea are moară* şi pămîntul se ară de locuitori pentru porumb, din care după scumpetea de acum poate să prinză pogonul de loc pînă la taleri 15 cu dijmăceia“. În urma acestui refuz, Urbanof se adresează generalului Jeltuhin, preşedintele Divanurilor din ţările române,

---

[348] Acad. R.S.R., CCCLXXV — 333 : 1826 mai 28

[349] Idem, CCCXCI — 24 : 1827 martie 4

dar primește același răspuns [350]. Firește că respingerea cererii lui Ioan Urbanof a fost o greșeală din punct de vedere al interesului economic al mănăstirii. O moară de făină și arpacaș într-o regiune agricolă ca a Tîrgșorului ar fi contribuit la înviorarea economică a orașului care se afla într-un proces total de decădere. Apariția unei asemenea întreprinderi confirmă prăbușirea orînduiri feudale și apariția orînduirii capitaliste în Țara Românească

În martie 1830 se încheie egumenia lui Paisie la m-rea Tîrgșor. Potrivit obligațiilor sale contractuale el întocmește o „catagrafie de toate lucrurile mănăstirii" sub controlul slugerului Păun, trimis de epitropul Nicolae Trăsnea și anunță că averea mănăstirii a și predat-o părintelui arhimandrit Serafim, noul egumen [351]. Arhimandritul Serafim s-a obligat prin contract, după procedura obișnuită de epitropul spitalului, să plătească un embatic de 600 lei pe an. Egumenia lui durează pînă în septembrie 1841, cînd este însărcinat cu conducerea mănăstirii singhelul Ruvin Budișteanu. Serafim are o egumenie lipsită de interes pentru averea mănăstirii ; el nu urmărește decît să-și mărească veniturile personale, să strîngă cît mai mulți bani, lăsînd imobilele în părăsire și decădere. În cele din urmă este obligat să plătească 100 de galbeni pentru refacerea acestor clădiri [352].

Inventarul [353] făcut de egumenul Paisie ilustrează perfect starea de decădere și prăbușire în care se afla averea mănăstirii Tîrgșor în primăvara anului 1830. Din el desprindem totuși unele constatări interesante cu privire la mănăstirea Tîrgșor. Mai întîi, între cărțile mănăstirii se găsesc unele românești și altele grecești, toate însă numai necesare ritualului, ceea ce dovedește sărăcia intelectuală pe care o afirmă clerul mănăstirii. Același inventar de unelte agricole, prost întreținut, sărac și distrus ca și cel din 1802. Tot atît de puține animale ; mai puține oi, iar stupii nici pe jumătate. Între moșii se amintește dania lui Constantin Brîncoveanu, adică a patra parte din Tîrgșor, fiindcă celelalte trei părți fuseseră date lui Ianache Moruzi. Două din cele 9 moșii sînt arendate. Toate viile mănăstirii abia au 40 de pogoane ; între acestea numai 4 sînt pe dealul Scăienilor, fiindcă celelalte au fost schimbate sau vîndute în cursul vremii de lacomii egumeni pe care i-a avut mănăstirea. Toate acestea sînt arătate în documentele ce se aflau la mănăstire, începînd cu un hrisov al lui Matei Basarab din 1647 și terminînd cu acele făcute în 1830.

Se dau lămuriri edificatoare asupra construcțiilor din incinta mănăstirii și a caselor domnești, inclusiv biserica. Toate au nevoie de reparații urgente, care n-au fost făcute la timp și din care cauză au ajuns în mare dărăpănare.

Inventarul amintit mai sus este însoțit de alte două mai mici, numite însemnări. O „însemnare de ce s-au găsit în plus" [354] și altă „însem-

350 Arh. St. Buc., *Administrative vechi*, 522/1829, f. 5
351 Acad. R.S.R., CCCLXXV — 338 : 1830 martie 13.
352 I. Ionașcu, *op. cit.* p. 65
353 Acad. R.S.R., CCCLXXV — 337 : 1830 martie 10
354 Idem, CCCLXXV — 356 : [1830 martie 10]

nare de lucrurile ce s-au găsit lipsă“ [355]. Între cele „găsite în plus“ sînt multe obiecte de ritual, dăruite la mănăstire de diferiți credincioși pentru pomenirea lor și cărți de ritual. Sînt indicate și produsele agricole aflate în mănăstire între care 98 vedre de vin, 39 vedre rachiu și 205 oca miere ceea ce arată că puținii călugări duceau în m-rea Tîrgșor o viață îndestulată și ușoară Lucrurile găsite lipsă sînt variate : 12 cărți, vite, între care 8 boi mari de jug, 4 gonitoare, 1 vacă cu vițel și 2 mînzați, 4 bivolițe, 36 mătci stupi ; cereale între care 321 banițe de grîu, 172 banițe orz, 250 oca fasole ; și 10 pogoane vie la Scăieni. Este interesant că nimeni nu se întreabă cum au dispărut aceste bunuri — mai ales cele zece pogoane de vie — și mai ales cine este vinovat de această dispariție. Nimeni dintre epitropii spitalului Pantelimon n-a căutat să stabilească cui revine răspunderea pentru risipirea acestor bunuri care lipsesc, iar fostul egumen Paisie, cu buzunarele pline de aur, s-a pierdut în negura indiferenței celor care l-au protejat și l-au apărat.

În timpul egumeniei arhimandritului Serafim, mănăstirea Tîrgșor are un proces cu comisul Scarlat Bărcănescu. Pricina procesului este cotropirea pe care a făcut-o comisul în moșia din jurul mănăstirii, pe care o dăruise Scarlat Ghica. Judecata cere boierului să aducă acte împotriva hrisovului de danie, dar acesta răspunde „că deși are hrisoave, dar întrănsele fiind și alte secreturi“ nu le poate prezenta în instanță ; ar fi avut pretenția să fie crezut pe cuvînt, dar în cele din urmă a cerut să se cerceteze situația la fața locului. Dar și aici boierul Scarlat Bărcănescu s-a opus unei adevărate cercetări și a împiedicat să se asculte martori [356]. Se pare că procesul se încheie deoarece comisul Scarlat Bărcănescu nu prezintă dovezi.

Pierderea viilor de pe Dealul Scăienilor, pe care am amintit-o mai sus, se explică prin faptul că egumenii au arendat cu embatic aceste vii pe care nu le-au mai putut munci cu țiganii mănăstirii și n-au mai urmărit pe arendașii embaticari. Astfel Constantin Fălcoianu din București avea în 1840 cîteva pogoane de vie cu embatic în Scăieni și pentru că nu s-a prezentat nimeni din partea Mitropoliei să încaseze embaticul l-a trimis singur, în sumă de 80 lei și 36 sfanțihi [357].

Administrația egumenului Ruvin Budișteanu nu se oglindește decît foarte puțin în actele care-l privesc. Se pare că el însărcinează în 1844 pe inginerul hotarnic Gheorghe Pleșoianu, să facă unele măsurători la moșiile Vaideești și Dobrota. În acest scop dăduse hotarnicului o serie de acte în legătură cu aceste moșii pe care, după terminarea măsurătorii, le-a dat înapoi mănăstirii [358]. Nu știm ce măsurători a făcut și ce scop a urmărit.

Egumenul Ruvin Budișteanu, care fusese mai înainte stareț la schitul Aluniș din Buzău, a rămas la conducerea mănăstirii Tîrgșor pînă la secularizarea averilor mănăstirești din 1863. Nu se cunoaște prea bine activitatea sa ca egumen. Se știe numai că el a zidit o nouă

---

355 Idem, CCCLXXV — 355 : [1830 martie 10]
356 Idem, CCCLXXV — 347 : 1837 mai [f. zi]
357 Idem, CCCLXXV — 349 : 1840 octombrie 4
358 Idem, CCCLXXV — 350 : 1844 septembrie 17

Hanul pitarului D. Hagi Cantilli (Borcescu), din Ploieşti, la bariera Cîmpinii.

mănăstire în satul Tîrgşorul-Nou, care acum este biserică de mir şi care mai păstrează încă pe pereţi chipul său. În 1862 numărul călugărilor din m-rea Tîrgşor era foarte redus ; în afară de egumen nu mai erau decît un ieromonah şi doi călugări. Mănăstirea întreţinea atunci o şcoală cu 6 copii „spre învăţătură la carte“ [359]. Se pare că egumenul a fost foarte afectat de legea lui Cuza Vodă care seculariza averile mănăstireşti şi din pricina aceasta s-ar fi spînzurat [360]. În urma acestui fapt, la 9 martie 1864, la mănăstirea din Tîrgşor este numit curatore civil, preotul Stelian, care fusese mai înainte protopop la Cîmpina.

V. DECĂDEREA ORAŞULUI TÎRGŞOR

La sfîrşitul secolului al XVI-lea Tîrgşorul atinsese treapta cea mai înaltă a dezvoltării sale ca oraş şi ca piaţă comercială. În cîteva rînduri, pentru scurtă vreme, el fusese chiar reşedinţă domnească. De aceea, pe drept cuvînt, un călător străin care vizitează Ţara Românească în ultimul deceniu din secolul al XVI-lea spunea că „această ţară are numai trei oraşe ; Tîrgovişte, reşedinţă a domnilor, Brăila şi Tîrgşor“ [361]. Am văzut mai sus că în relaţiile cu Braşovul, Tîrgşorul deţinea primul loc între 1526—1530, afirmîndu-se în această vreme ca o piaţă activă şi prosperă, care s-a păstrat aproape tot secolul al XVI-lea. Situaţia aceasta şi-a păstrat-o chiar cînd relaţiile comerciale dintre Ţara Românească şi Braşov au început să slăbească din pricina evenimentelor politice în legătură cu Ungaria. Dar folosirea din ce în ce mai puţin a drumului comercial dintre Braşov şi Brăila, care trecea prin Tîrgovişte şi Tîrgşor, ca şi mutările temporare ale reşedinţei domneşti în Bucureşti au influienţat mai mult prosperitatea Tîrgşorului. În noile condiţii de viaţă economică din Ţara Românească pe care le crează secolul al XVII-lea, Tîrgşorul începe să piardă pasul vremii şi să rămînă în urma noilor oraşe care se ridică şi se transformă după 1600.

Am văzut mai sus împrejurările în care se înfiinţează şi se dezvoltă oraşul Ploieşti. Acest oraş cu o aşezare geografică nebănuit de favorabilă şi cu un impuls de viaţă nemaiîntîlnit în aşezările orăşeneşti din Ţara Românească, cunoaşte un ritm de viaţă viu şi activ, care-l face să crească şi să se dezvolte văzînd cu ochii. În puţină vreme el devine tîrg, apoi orăşel şi în fine oraş, a cărui faimă se răspîndeşte în toată ţara. Prosperitatea Ploieştilor deschide larg ochii neguţătorilor tîrgşoreni, care începuseră să simtă sărăcia în vechiul lor oraş şi nu şovăiră să-şi mute negoţul în Ploieşti.

Unii dintre aceşti neguţători au preferat să-şi îndrepte carele cu marfă şi calabalîc spre nord-est şi să se oprească în tîrgul Filipeşti.

---

359 I. Ionaşcu, *op. cit.*, p. 65

360 Idem, p. 66, nota 2

361 Giovanni Bottero Benese. *La relationi universali*, Bergamo, 1596, p. 164

A fost un lung, dar constant exod de la Tîrgşor la Ploieşti şi Filipeşti, care a sfîrşit prin a lăsa aproape pustie vechea aşezare orăşenească de pe malul Leaotului.

Totuşi oraşul Tîrgşor n-a murit dintr-odată. El intră după 1640 într-o lungă agonie care va dura aprope două secole. Ceea ce a contribuit să-l mai ţină în viaţă — o viaţă lentă şi fără nici o nădejde de înflorire — a fost existenţa mănăstirii Turnul, ctitorie a lui Antonie Vodă din Popeşti, despre care am vorbit mai sus, care a lungit agonia oraşului şi care a rezistat chiar după ce Tîrgşorul fusese trecut în rîndul satelor. A contribuit, poate, la această agonie şi tîrgul săptămînal din Tîrgşor, a cărui vamă, ca şi a tîrgului din Ploieşti, fuseseră dăruite mănăstirii Tîrgşor de ctitorul său.

Un document din Tîrgşor, cînd încă oraşul îşi mai ţinea suflul său neguţătoresc, ne înfăţişează o stare de lucruri aproape generală în această vreme şi ridică o problemă încă incomplet studiată. Este vorba de un oarecare, Stan iuzbaşa din Tîrgşor, care vinde în 1638 lui Stroe vistierul pe rumânul. Radu Cernea cu cei patru feciori ai săi „şi cu 40 de stănjeni de ocină din sat den Dărmăneşti, de peste tot hotarul căt se va alege“ [362]. Vînzarea unui rumân era un fapt obişnuit în prima jumătate a secolului al XVII-lea, cînd ţărănimea dependentă trece prin faza cea mai grea a stăpînirii boiereşti. În urma legăturii lui Mihai Viteazul „starea ţăranilor se înrăutăţeşte în această epocă ; atunci apar vînzările de rumâni ca nişte robi“ [363]. În această situaţie însă vînzarea era făcută fără delniţă, fiindcă pămîntul de folosinţă pe care îl avea de la boier şi care ar fi putut fi ereditar, transmis din tată în fiu, îi era luat de vînzător. Rumânul Radu Cernea şi feciorii lui sînt vînduţi însă „şi cu 40 de stănjeni de ocină den Dărmăneşti“. Se pare că vînzătorul din acest document a vînduit o dată cu rumînul său şi lotul de pămînt pe care-l munceau aceştia şi care făcea parte din moşia sa, ceea ce în practică este un caz nemaiîntîlnit. Acest lucru presupune nestrămutarea rumînului Radu Cernea de pe moşia lui Stan iuzbaşa pe moşia lui Stroe vistierul, ceea ce este imposibil de admis. Cum s-a putut face atunci vînzarea cu ocină cu tot ?

În secolul al XVII-lea continuă încă tranzacţiile la Tîrgşor. Astfel popa Marin vinde postelnicului Neagoe trei cesferte de vie pe care le cumpărase de la Dumitru Bica şi un pogon şi trei cesferte de vie cumpărate de la Manole. Popa Marin mărturiseşte însă că pentru această vie a făcut două sărindare, preţuite „drept bani gata taleri 10“, dar el vinde via cu 12 taleri [364]. De asemenea Marin cu femeia sa Lupa şi cu fiul lor Paraschiva vînd lui Ivan din Tîrgşor două pogoane de vie în dealul Scăienilor cu 12 ughi jumătate [365].

Un zapis din 1678 ne înfăţişează o situaţie mai puţin obişnuită. Un birnic din Scăieni, anume Udrea, neputînd plăti birul, a preferat

---

[362] M.I.O.B., nr. 13.731 : 1638 octombrie 20

[363] P. P. Panaitescu, *Dreptul de strămutare al ţăranilor în ţările române (pînă la mijlocul secolului al XVII-lea)*, în „Studii şi materiale de istorie medie“, vol. I, 1956, ed, Acad. R.S.R., p. 119.

[364] Acad. R.S.R., CCCLXXV — 147 : 1675 sept. 11

[365] Idem, CCCLXXV — 148 : 1675 aprilie 13

să-şi ia lumea în cap şi să dispară din sat. Birul său însă, potrivit poruncilor domneşti în vigoare, cădea în spinarea celorlalţi birnici şi atunci ei sînt obligaţi să vîndă via egumenului m-rii din Tîrgşor. Preţul vînzării a fost de 23 galbeni, care a fost plătit birarilor, ceea ce arată cît de greu era birul în această vreme.

În 1671 decembrie 9, Antonie-Vodă dăruieşte mănăstirii Turnul din Tîrgşor vama tîrgului de aici şi din Ploieşti. De acum egumenul mănăstirii va căuta, prin toate mijloacele, să stimuleze vînzările în tîrg şi să împiedice abuzurile slujitorilor domneşti care făceau nenumărate neajunsuri neguţătorilor şi producătorilor din localitate şi împrejurimi.

Procesul de decădere a oraşului Tîrgşor îşi urma evoluţia sa firească. Numele lui dispare încet-încet dintre oraşele mari ale Ţării Româneşti. La 1684 cînd Miron Costin vizitează ţara şi face descrierea ei, în limba polonă, aminteşte între oraşe şi Tîrgşorul, însă îl pune după Gherghiţa [366]. La 1699 Tîrgşorul este indicat, ca şi Brăila între oraşele mai mici ale ţării [367]. În 1709 aprilie 5 Constantin Brîncoveanu dă volnicie marelui ciohodar Alexandri să ia ciohodăritul de la cizmarii din oraşe şi sate cîte un taler; între oraşe, găsim Filipeşti şi Urlaţi, dar nu mai apare numele Tîrgşorului [368], ceea ce înseamnă că decăderea sa ca oraş făcuse paşi mari. Cu toate acestea Nicolae Mavrocordat şi Ioan Mavrocordat, desigur la stăruinţa egumenului din Tîrgşor, întăresc în 1716 tîrgul din acest oraş. Totuşi numele Tîrgşorului nu mai apare între celelalte oraşe, deşi găsim acolo Cerneţi, Gherghiţa şi Ruşii de Vede [369].

În 1752 iunie 7, un oarecare Petru moşnean, împreună cu soţia sa Dochiţa, vînd lui Radu cojocar din Tîrgşor, partea lor de moşie din Dalbăneasca, de 51 stînjeni şi un sfert, cu un taler şi jumătate stînjenul [370]. Faptul este obişnuit către mijlocul secolului al XVIII-lea ca un moşnean să-si vîndă partea de moşie. Este interesant în zapisul acesta că moşneanul care vinde trăia de mult în Tîrgşor, unde exercita meseria de măcelar, ceea ce confirmă interpătrunderea între anumite categorii sociale în această vreme. Sînt cazuri, cînd mulţi neguţători şi meşteşugari îşi fac feciorii boieri, făcînd mari sacrificii băneşti ca să-i ridice în ierarhia socială. Iată acum un moşnean care părăseşte satul şi plugăria şi vine la oraş ca să intre în categoria meseriaşilor şi neguţătorilor, chiar cu sacrificiul ocinei moşneneşti. Faptul confirmă tendinţa de interpătrundere între clasele şi categoriile sociale, care apare foarte vizibilă în secolul al XVIII-lea.

O altă informaţie pe care ne-o dă acest document este că vînzarea nu se face fixîndu-se preţul ocinei întregi, aşa cum se practica pînă acum, ci preţul este stabilit pe unitatea de măsură, adică pe stîn-

---

[366] I. Bogdan, *Cronicele inedite atingătoare de istoria românilor*, Buc. 1895 p, 204.

[367] Anonima Curiöse *Beschreibung von der Moldau und Wallachei*, 1699 cap. V: vornehmste Mark-Flechen oder kleine Städtlein: Brăila şi Tîrgşorul

[368] Gh. Zagoriţ, *Tîrguri şi oraşe*, p. 37.

[369] Anton Maria Del Chiaro, *Istoria delle moderne rivoluzioni della Valachia*, Venezia, 1718, p. 5

[370] M.I.O.B., nr. 37.400: 1752 iunie 7

jen un taler jumătate. Faptul confirmă nu numai practica unităţii de măsură pentru teren, ci şi valoarea terenului în funcţie de numărul unităţilor de măsură pe care le conţine.

În fine o altă constatare pe care ne-o dă acest zapis este că unul din martori, în speţă Isachie egumenul scrie textul cu privire la mărturia sa : „l-am iscălit pă doi zloţi, iar de va fi mai jos, nu iscălesc". Concluzia firească ce se degaje din acest text este că egumenul Isachie mărturiseşte numai pentru că i se plăteşte doi zloţi, căci altminteri nu face această mărturisire. Faptul confirmă valoarea de bună credinţă a martorilor care apar în zapisele de vînzare. Cine este acest egumen ? Nu se poate dovedi. În orice caz nu este vorba de egumenul mănăstirii Tîrgşor, fiindcă între 1749 şi 1760 era egumen la acea mănăstire Daniil[371], care n-ar fi făcut acest lucru.

În hrisovul domnitorului Scarlat Ghica din 1761 prin care dăruieşte mănăstirii Tîrgşor restul din moşia oraşului, din care Constantin Brîncoveanu dăruise a patra parte, se dă o informaţie cu privire la starea oraşului. Se spune în document că „de la o vreme pustiindu-se tîrgul de acolo [372]" mănăstirea a rămas fără venit, mai ales că i se luase şi vama Ploieştilor. Se arată astfel că oraşul de altădată rămăsese fără neguţători, ceea ce înseamnă că decăderea Tîrgşorului era aproape completă.

O altă informaţie interesantă pe care ne-o dă acest document este că domnitorul Constantin Brîncoveanu, cînd dăruise a patra parte din moşie mănăstirii Tîrgşor, mutase pe toţi călăraşii din oraş în tîrgul Ploieşti. Mutarea se făcuse ca mănăstirea să nu aibă încurcături cu aceşti slujitori domneşti, cărora nu li se putea cere dijmă, iar pe de altă parte voievodul Constantin Brîncoveanu, care căuta să-şi mărească veniturile sub toate formele, obligă pe roşii să dea dijmă şi s-o ducă chiar ei la jitniţa domnească. Aceste două fapte au dat mînă liberă lui Scarlat Grigore Ghica să dăruiască restul moşiei, mai ales că din cercetările marilor boieri nu se mai aflau în oraş decît patru oameni care se trăgeau din vechii slujitori domneşti. Situaţia ar putea fi adevărată, fiindcă pe lîngă roşii şi călăraşii mutaţi de Brîncoveanu, şi alţi locuitori ar fi putut părăsi oraşul, mutîndu-se la Ploieşti sau chiar la Filipeşti unde viaţa economică era în plină înflorire. Situaţia lor de foşti slujitori domneşti nu mai putea fi invocată în oraşele unde se strămutaseră.

Am văzut mai sus că Alexandru Ipsilant voievod dăruieşte în 1775 vărului său Ianache Muruz „moşia slobodă domnească Ploieşti", care se numea mai înainte Tîrgşorul [373], şi că acesta o dă de zestre fiicei sale Ralu, căsătorită cu beizadea Costache Caragea [374]. Acesta mai tîrziu, strîmtorat de bani, se împrumută la neguţătorul Ioan Băltăreţu din Bucureşti şi zălogeşte moşia, al cărui venit urma să-l ia împrumutătorul. El însă se plînge domnitorului Grigore Ghica voievod că tot venitul moşiei l-a luat Costache Caragea şi de aici începe procesul. Între timp

---

[371] Acad. R.S.R., CCCLXXV — 75 · 1760 martie 9

[372] Ibidem

[373] N. I. Simache, *O străveche aşezare din regiunea Ploieşti : Tîrgşorul*, Ploieşti, p. 11—13.

[374] M. Sevastos, *Monografia oraşului Ploieşti*, Buc. [1937]. p. 25—28

însă moare Ion Băltărețul, iar fiica sa Eufrosina „s-au lepădat de moștenirea părintească". Costache Caragea insistă să se judece pricina, care se afla în fața Divanului. Anaforaua marilor boieri propune să se cerceteze la fața locului „prin carte de blestem" cine a luat veniturile moșiei zălogite [375].

Cercetarea a făcut-o *biv-vel* căminarul Filipescu, ispravnicul județului Prahova, care afirmă că „luminăția sa beizadea Costache Caragea cu nici o împotrivire nu a stat către răposatul Ioan Băltărețul de a nu-și stăpîni arenda moșii Tîrgșorul". Se constată cu acest prilej că împrumutătorul mai era încă dator 30.000 taleri la 1817 și că a consimțit să i se ridice „leafa luminăției sale ce are pe lună cîte taleri 500 de la casa lefilor". În cele din urmă, la sfîrșitul anului 1820, împrumutătorul mai avea să primească 17.900 taleri. Cercetătorul constată de asemenea că 19 locuitori de pe moșie, după ce au iscălit cartea de blestem, „au mărturisit cu suflet nevătămat ființa adevărului..." că luminăția sa beizade întru nimic nu s-au amestecat într-acei cinci ani ce au fost dată moșia în arendă Băltărețului". Față de această cercetare — spune anaforaua — „găsim cu cale a nu să mai supăra luminăția sa în pricina aceasta cîtuși de puțin, rămîindu-i moșia slobodă întru a luminăției sale stăpînire și contractul acestei arenzi rămîne desputernicit în pricina arenzii, după cum însuși răposatul Băltărețu s-au legat și au primit înaintea noastră" [376].

Costache Caragea, ca proprietar al moșiei Tîrgșor, are față de tîrgșoreni atitudinea feudalului față de oamenii care locuiesc pe moșia lui. El n-a făcut decît să continue atitudinea socrului său Ianache Moruzi, care din primul an de exploatare a moșiei, a pretins locuitorilor din Tîrgșor să dea dijmă din toate produsele, obligîndu-i și la munci în legătură cu moșia și cu gospodăria sa. Acest lucru a silit pe mulți dintre locuitorii orașului care nu erau agricultori, cum erau ultimii negutători, să părăsească Tîrgșorul și să se stabilească în altă parte. Costache Caragea, continuînd această atitudine față de orășeni, a lichidat cu desăvîrșire aspectul orășenesc al Tîrgșorului și l-a transformat într-un sat. De altfel în 1825 fostul oraș din secolul al XVI-lea era trecut în rîndul satelor.

La sfîrșitul anului 1825 începe un nou proces pentru moșia Tîrgșorul. De data aceasta cel care se plînge împotriva lui Costache Caragea este fostul mare clucer Nicolae Trăsnea, epitropul spitalului Pantelimon, care arată că „epistații luminăției sale, în silnicie calcă hotarele moșiei schitului, încă fac și arături și nu dau nici dijma cea obicinuită schitului" [377].

Cîteva luni mai tîrziu [378], beizadea Costache Caragea cere să se aleagă hotarul moșiei sale de hotarul moșiei mănăstirii Tîrgșor; era o urmare firească a procesului care se dezbătuse în toamnă. Boierii însărcinați cu cercetarea cererii sînt de părere să fie numit hotarnic în această pricină tot „acel orănduit hotarnic ca după ce va săvîrși ale-

---

[375] Arh. St. Buc., *ms.* 1130, f. 42 v.—43 : 1825 octombrie 4

[376] Ibidem

[377] Ibidem

[378] Ibidem, *ms.* 1130, f. 95 v.—96 : 1825 ianuarie 17

gerea moşii Tîrgşorului, după cuprinderea anaforalei noastre, ce s-au întărit de măria ta, în urmă să se aleagă şi capul moşii Ploieştii de către capul moşii Tîrşorul", acolo unde se făceau mai des călcările de hotar. Totul era „să dovedească cel adevărat drumul Domnişorului ce să numeşte de hotar în cartea de hotărnicie". Se pare că după această hotărnicie se încheie definitiv pricina de judecată pentru cele două moşii.

Este interesant acest indice topografic numit „drumul Domnişorului", care aminteşte fără îndoială fapte în legătură cu vreun fecior de domn sau mai degrabă cu numeroşi pretendenţi la tron, care veneau pe aici din Braşov spre Tîrgşor. Numirea trebuie să fie foarte veche, poate din secolul al XVI-lea, cînd Tîrgşorul era un oraş de refugiu sau de odihnă pentru mulţi dintre domnitorii acestor vremi. „Drumul Domnişorului" trebuie să fi avut şi o legendă în legătură cu vreo ispravă domnească, uitată acum de localnici şi pierdută în noaptea timpului.

Procesul de decădere a Tîrgşorului se continuă cu paşi repezi în secolul al XVIII-lea. Am văzut că în 1825 acest oraş dispăruse din rîndul oraşelor Ţării Româneşti şi numele său abia fixa pe hartă un nume de sat sărăcăcios, cu ţărani nevoiaşi şi exploataţi pînă la sînge de lăcomia lui Costache Caragea. În 1829 din vechea aşezare orăşenească rămăseseră doar 163 de case, ocupate în parte de clăcaşi săraci. Multe dintre aceste case rămăseseră nelocuite, fiindcă în tot Tîrgşorul Vechi nu se aflau în acest an de cît 138 capi de familie, cam 700 de suflete. Satul duce mai departe o viaţă grea, iar populaţia lui sporeşte anevoie. În 1899 se aflau în sat 905 suflete, ceea ce înseamnă că în 70 de ani abia se înregistrase un spor de 200 de suflete[379]; aceasta exprimă extrem de sugestiv, tragedia ţăranilor clăcaşi sub aspra exploatare a boierilor.

CONCLUZII

Prezentarea documentelor din acest volum are un caracter sugestiv. Nu este vorba aici de un studiu complet al documentelor, ci numai de anumite indicări enunţiative a unor probleme din istoria oraşului Ploieşti şi a străvechii aşezări a Tîrgşorului pe care le sugerează documentele de faţă şi la a căror dezlegare aduc contribuţii preţioase. Fireşte că nici din acest punct de vedere nu putem avea pretenţia că am prezentat *toate* sugestiile posibile pe care le pot stîrni aceste documente. Intenţia noastră este ca în paginile de pînă acum să înfăţişăm valoarea informativă a lor, nu să rezolvăm problemele pe care le sugerează. Pentru acest motiv ne-am mărginit numai să prezentăm doar cîteva din trăsăturile lor informative, rămănînd ca numai un studiu de amănunt în coroborare şi cu alte documente publicate

---

[379] G. M. Petrescu-Sava, *op. cit.* p. 42

în alte culegeri, să pună în lumină valoarea lor de sursă documentară.

De asemenea, nici aceste sumare concluzii n-au caracter definitiv şi complet; ele nu fac decît — după cum am spus — *să sugereze* unele probleme de istorie în legătură cu dezvoltarea oraşului Ploieşti şi cu apariţia şi dispariţia Tîrgşorului. Toate aceste probleme sînt prinse într-un cadru sumar de istorie generală a orînduirii feudale în Ţara Românească.

A. DOCUMENTELE REFERITOARE LA PLOIEŞTI

a) *Vînzarea şi fuga rumânilor*

Zapisul din 1638 oct. 23 înfăţişează vînzarea unui rumân, împreună cu patru feciori ai săi şi ocina lor în suprafaţă de 40 de stînjeni. Faptul vînzării rumânilor este obişnuit în primele decenii care urmează aplicării, prin orice mijloace, a „legăturii lui Mihai Viteazul", dar vînzarea lor împreună cu ocina lor descoperă o latură nouă din tragica luptă pe care o duce ţărănimea din Ţara Românească împotriva exploatării boiereşti. Vînzarea acestor rumâni presupune părăsirea locului lor de baştină şi echivalarea lor cu robii ţigani, dar cum rămînea cu ocina lor? Documentul surprinde astfel un moment important din istoria orînduirii feudale între Dunăre şi Carpaţi, cînd — după cum arată Karl Marx [380] — „expropierea maselor populare de pămîntul lor, de mijloacele lor de subsistenţă şi de instrumentele lor de muncă, această teribilă şi anevoioasă expropiere a maselor populare formează preistoria capitalului". Epoca despre care ne informează documentul este caracterizată prin desfiinţarea dreptului de strămutare". Numai de pe la 1613 legătura lui Mihai se aplică împotriva ţăranilor, dar starea rumânilor se înrăutăţeşte în această epocă. Atunci apar vînzările de rumâni ca nişte robi" [381].

Documentul se completează cu zapisul din 1675 decembrie 6 în care este vorba de nişte rumâni care fugiseră de pe moşie şi pe care stăpînul lor voia să-i caute, ca să-i vîndă odată cu moşia de pe care fugiseră şi pe care o vînduse prin acest zapis. Faptul confirmă condiţiile de viaţă nespus de grele pe care le aveau ţăranii-rumâni din partea boierilor spre sfîrşitul secolului al XVII-lea. Ei preferau să fugă încotro vedeau cu ochii, numai să scape de viaţa grea pe care o aveau pe moşiile boiereşti. Fuga are astfel caracterul unei lupte de clasă, care rămăsese singurul mijloc de scăpare de sub exploatarea nemiloasă a boierilor şi mănăstirilor. Documentul confirmă caracterul general pe care l-a luat fuga de pe moşii în această epocă în care orînduirea feudală atinge cea mai mare dezvoltare şi înflorire a sa.

---

380 Karl Marx, *Capitalul*, I, Ed. P.M.R., 1948, p. 673

381 P. P. Panaitescu, *Dreptul de strămutare al ţăranilor în ţările române* în *„Studii şi materiale de istorie medie"*, vol. I, 1956, Ed. Acad. R.S.R., p. 99

b) *Fiscalismul excesiv*

Orașul Ploiești își organizase un tîrg săptămînal în primii ani a secolului al XVIII-lea și începuse să fie considerat între orașele principale din țară. El se silea să-și alcătuiască o piață permanentă, subsituindu-se Tîrgșorului care începuse să decadă. Cu toate acestea fiscalismul excesiv cu care Constantin Brîncoveanu storcea țara a creat în Ploiești condiții foarte grele pentru negutători. Documentul din 1699 dec. 15 ne spune că însuși starostele breslei, anume Ion, își părăsește negoțul și fuge în Țara Ungurească, nemai putînd plăti dările. În lipsa lui, doi negutători din conducerea breslei îi vînd în silnicie două roate de moară „ca să plinească toate rămășițile la visterie". Cazul ilustrează cu prisosință politica economică a domnitorului Const. Brîncoveanu, căruia turcii îi spuneau Altîn-bei = prințul aurului, pentru marile sale bogății stoarse prin dări de la țărani, meșteșugari și negutători. Morile starostelui Ion le cumpărase marele pitar Constantin Corbeanu cu 26 de taleri, dar judecata lui Fierea căpitanul Ploieștilor, le restituie fostului staroste, ca acesta să fie silit să le revîndă aceluiași cumpărător numai cu 22 taleri. Și în acest caz judecata căpitanului, ca toate judecățile dintre boieri și negutători sau țărani, folosește tot boierului care cumpără mai ieftin cele două roate de moară.

c) *Lupta pentru domnie a lui Matei Basarab*

Cartea de danie din 1632 octombrie 23 dată de Matei Basarab lui Mareș căpitanul din Ploiești [382], ne dă informații noi și precise despre lupta de lîngă mănăstirea Plumbuita, unde voievodul respinsese încercarea lui Radu Iliaș de a-i lua domnia. Lupta fusese cîștigată prin bravura și sacrificiul lui Mareș, căpitanul Ploieștilor, care a condus cetele de roșii și călărași din acest tîrg și a făcut să cadă ucis Necula Catargiu, unul dintre boierii fruntași adversari ai lui Matei Basarab. Dania pe care o face domnitorul viteazului oștean este averea boierului ucis acuzat de „rea hitlenie", ca să răsplătească bravura și sîngele vărsat al credinciosului său căpitan. Aprecierea pe care o face însuși Matei Basab confirmă că izbînda de la Plumbuita se datorește în mare măsură căpitanului Mareș.

d) *Roșii, călărașii și cămărășeii din Ploiești*

O interesantă problemă de istorie feudală este existența celor trei categorii de ploieșteni cunoscuți sub numele de roșii, călărași și cămărășei stabiliți în Ploiești după ce a fost înființat tîrgul săptămînal și menționați aici ca privilegiați de-a lungul vremii pînă cînd moșia Ploiești este dăruită lui Ianache Moruzi. La această dată urmașii acestora rămăseseră atît de puțini — doar cîțiva — încît numărul lor nu mai era o piedică pentru gestul de rudenie a lui Alexandru Ipsilant.

[382] Muzeul de istorie al jud. Prahova

Un corp ostășesc de „roșii“ este atestat încă din vremea lui Mircea cel Bătrîn, numit așa fiindcă aveau drept soldă un ban roșu de aramă sau purtau haine din ștofă roșie. Exista încă acest corp pe vremea Viteazului domn ? În orice caz problema acestor privilegiați militari pe care îi amintesc documentele noastre rămîne deschisă.

e) *Aspecte din viața social-economică a orașului Ploiești*

Orașul Ploiești cu tîrgul său, așa cum apare în hrisovul lui Antonie Vodă prin care dăruiește m-rii Tîrgșor vama tîrgului cu cele douăsprezece sate din jur, apare strîns legat de aceste sate care trăiau o viață economică interdependentă. Astfel „satul precapitalist reprezenta (din punct de vedere economic) o rețea de mici piețe locale care lega minusculele grupări de mici producători dispersați atît prin modul izolat de a-și duce gospodăria, cît și printr-o mulțime de bariere“ [383]. Cu timpul „orașele încetează de a mai fi niște sate mari animate de comerț mai viu, doar în zilele de iarmaroc ele devin tîrguri permanente unde-și pot desface cu preț bun produsele moșiilor [384]“. Moneda, care devine în sec. al XVII-lea instrumentul de schimb cel mai obișnuit, este talerul, care pătrunde tot mai adînc pe piața imperiului otoman. Talerul avea pe o parte chipul unui leu, din care pricină s-a numit la sfîrșitul secolului al XVIII-lea „leu“ și echivala cu piastrul turcesc [385].

Începînd din a doua jumătate a secolului al XVII-lea apar în Ploiești meșteșugarii. Sîntem în epoca de început a dezvoltării acestei categorii de orășeni. „Meșteșugul orășenesc, deși se bazează în esență pe schimb și pe crearea de valori de schimb, scopul principal, nemijlocit al acestei producții este asigurarea *existenței meșeriașului, a meșterului*, așa dar valoarea de întrebuințare și nu îmbogățire, nu valoare de schimb ca valoare de schimb“. Producția este de aceea pretutindeni subordonată unei consumații dinainte scontate, oferta este subordonată cererii și de aceia producția se lărgește numai cu încetul“ [386].

După 1829, cînd piața Ploieștilor intră în numărul celor mai mari piețe din Țara Românească și cuprinde toată regiunea de sub munți între Ialomița, Prahova și Buzău, viața economică a Ploieștilor se dezvoltă considerabil și meșteșugarii devin o categorie fruntașe în oraș. „Producția de mărfuri, circulația dezvoltată a mărfurilor, comerț, iată condițiunile istorice în care se naște capitalul“ [387].

Un fenomen interesant pe care-l constatăm în evoluția orașului este dispariția lentă a celor trei categorii de privilegiați : roșii, călărașii și cămărășeii. Atîta vreme cît orașul își ducea viața sa tihnită, preocu-

---

[383] V. I. Lenin, *Dezvoltarea capitalismului în Rusia,* în Opere, III, E.S.P.L.A., Buc., 1955, p 354.

[384] C. Costăchel, P. P. Panaitescu, A. Cazacu, *Viața feudală în Țara Românească și Moldova* (sec. XIV-XVII), Buc. 1957, p. 423.

[385] *Idem,* p. 75.

[386] Karl Marx, *Forme premergătoare producției capitaliste,* ESPLA, Buc., 1956, p. 51

[387] Idem, *Capitalul,* I, 1948, p. 159

pat de acapararea unei regiuni cît mai mari de influență economică, aceste categorii se stingeau nebăgate în seamă și neatente la situația lor de privilegiate. În 1775, cînd Alexandru Ipsilant dărui moșia Ploiești lui Ianache Moruzi și cînd acesta începu să pună în aplicare claca și dijma, cele două forme principale de rentă a pămîntului care caracterizează orînduirea feudală, roșii, călărașii și cămărășeii încep lupta pentru apărarea privilegiilor lor. Acest proces nu este altceva decît o formă a luptei de clasă, la care se angajează niște orășeni spre a-și apăra nu numai produsul pămîntului, ci însăși libertatea lor individuală. Lupta orășenilor împotriva subjugării feudale se desfășoară uneori pe căi legale, calea judecății la Divan și la domnie ; spre deosebire de rumâni care recurg la fuga de pe moșii, orășenii se răscoală deseori, așa cum s-a întîmplat în 1807, 1860 și 1870.

f. *Organizarea și înfrumusețarea orașului.*

Începînd din 1820 se trezește în conștiința ploieștenilor obligația și răspunderea lor față de modul cum se dezvoltă orașul. Actul de legămînt prin care un număr de fruntași se obligă să nu încalce locul situat în centrul orașului și care totuși dă naștere unui șir lung de procese pentru apărarea acestei piețe, este o manifestare de solidaritate cetățenească.

Aceeași solidaritate se manifestă și cînd s-a hotărît pavarea cu piatră a celor două piețe și a ulițelor centrale. Locuitorii au luat din proprie inițiativă obligația să paveze trotuarele din fața caselor și curților lor. Este deci o acțiune comună, izvorîtă din conștiința cetățenească și din sentimentul de atașament față de orașul în care locuiau.

Construcția barierelor, deși n-a rezolvat o problemă edilitară sau urbanistică în oraș, rezolva totuși una financiară care mijlocea celorlalte. Una din cele mai însemnate surse de venit pentru orașe în secolul al XIX-lea erau *acsizele* (taxele pe mărfurile intrate și ieșite din oraș). Încasarea acestor taxe se arenda prin contract, pe fiecare an, iar acsizarii sau contraccii (așa se numeau arendașii acestori venituri) pretindeau ca oamenii lor să fie puși în bune condiții de a păzi barierile și de a încasa acsizele. Deci construcția barierelor a sporit veniturile orașului în sensul că maghistratul respectiv pretindea o sumă mai mare cînd orașul avea la toate intrările sale construcții de adăpost și control pentru cei ce trebuiau să plătească acsizele.

Apare totuși o întrebare firească : de ce acsizele nu le încasau direct simbriașii maghistratului ? Răspunsul este simplu : fiindcă ar fi intrat în casa maghistratului o sumă mult mai mică de cît aceea prevăzută în contractul de arendare. Orice simbriaș (boier, boiernaș, neguțător sau simplu cetățean al orașului) ar fi împărțit pe din două cu orașul sumele încasate. Jaful în banul public a atins în prima jumătate a secolului al XIX-lea forme de neînchipuit.

g) *Administrarea orașului*

Documentele pun în lumină modul cum se alegea și se exercita conducerea orașului și problemele administrative care îi reveneau. Se ilustrează pînă în amănunt spiritul polemic și birocratismul care stăpînea ierarhia conducătorilor administrativi și antagonismul dintre diferiți potentați ai administrației. Se reliefează de asemenea caracterul antidemocratic al simulacrului de alegeri prin care se desemnau conducătorii orașului. Delegații mahalalelor, cărora le revenea sarcina „să aleagă" pe membrii maghistratului, erau la rîndul lor „aleși" de mahalagii după indicațiile ispravnicilor. Masa orășenilor, cei care participau cu punga și cu munca lor la cheltuielile orașului, nu aveau un rol efectiv în desemnarea persoanelor care conduceau treburile gospodărești ale orașului. Rolul cel mai important îl aveau marii boieri, care aveau cuvînt hotărîtor în alcătuirea maghistratului.

h) *Abuzul, mita și jaful public*

Trăsăturile care caracterizau regimul politic boieresc in prima jumătate a secolului al XVIII-lea erau abuzul, mita și jaful. Ar fi foarte interesant un studiu de amănunt documentar asupra modului cum se guvernau principatele române la sfîrșitul domniilor fanariote, cînd orînduirea feudală intrase într-un proces puternic de descompunere social-economică. Documentele pe care le publicăm aici ne înfățișează cîteva aspecte interesante în această privință în orașul Ploiești, care aruncă o lumină precisă asupra clasei boierești.

O figură cu trăsături clasice de boier lacom și hrăpăreț este stolnicul Ion Cătuneanu. Acesta acaparează în 1818 un „loc slobod" din centrul orașului, pe care îl închide cu gard și alungă cu forța pe cîțiva orășeni care cuprinseseră la rîndul lor mici suprafețe din acest loc al nimănui. Se pornește un proces care ajunge în fața Divanului. Orășenii, între care erau un croitor, un zidar, un brutar, un vătășel și un ruptaș, la explicația boierului că locul era „moșie slobodă", arată îndreptățirea lor de a cuprinde atît teren cît să-și construiască o căsuță, împotriva unui boier venetic, care cuprinsese peste o sută de pogoane. Jeluitorii arată că stolnicul Cătuneanu cuprinsese în același mod, alt loc slobod din drumul Cîmpinii, astfel că era priceput în materie. Divanul potrivit experienței populare care arată că : „corb la corb nu-și scoate ochii", ajută pe stolnic să se înscăuneze stăpîn al acestui „loc slobod" în centrul orașului Ploiești.

Locurile slobode din toate orașele românești sînt resturi ale vechilor „locuri domnești", din care domnitorii, după bunul lor plac, făceau danii mănăstirilor și boierilor rude sau partizani. Problema aceasta, sub aspectul său orășenesc, nu este bine lămurită în istoria dezvoltării și urbanizării orașelor noastre. O cercetare mai atentă a documentelor din toate vremurilor ar lămuri problema curților boierești din orașe, dar mai ales din București și ar pune în lumină faptul că aceste curți imense au fost o frînă în dezvoltarea urbanistică și edilitară a orașelor.

Am văzut mai sus că mita și jaful în banul public atinseseră forme de dogme guvernamentale către sfîrşitul orînduirii feudale. Slujitorii statului, mai ales acei care alcătuiau aparatul administrativ-poliţienesc, practicau mita pe faţă și fără nici un scrupul, ca şi cînd ar fi fost vorba de un venit (havaet) normal al funcţiei lor. Mai ales sub regimul *narturilor* (preţuri maximale) la mărfurile de mare consum (pîinea, carnea, laptele etc.) mita practicată de cei care vegheau respectarea preţurilor lăsa frîu liber speculei şi înşelării consumatorilor. Acest jaf organizat sub ochii administraţiei a impus să se dea ordine precise pentru interzicerea mitei. Astfel, în 1825 sept. 18, se scria într-o anafora: „să nu îndrăznească nici zabitul judeţului, nici ispravnicii, nici judeţul oraşului a lua brutarilor vreun ban cu nume de avaet". Asemenea dispoziţii se întîlnesc deseori în documentele care controlează piaţa internă, ceea ce dovedeşte că mita era indisolubil legată de slujbă.

Un studiu economic asupra organizării şi administrării marilor pieţe din ţară între 1775 şi 1848, cu ilustrarea acestor tare ale lăcomiei boiereşti, ar duce la concluzii foarte interesante şi ar explica dezvoltarea acestor pieţe, mai ales între 1829 şi 1848. Clasa burgheză, formată în pripă şi sub pilda lăcomiei boiereşti, primeşte şi dezvoltă vechile tare moral-economice ale orînduirii feudale în descompunere şi adaugă altele în exploatarea ţărănimii care aleargă la oraş pentru valorificarea produselor sale.

Un document foarte interesant din această vreme ilustrează figura unui fost ispravnic al judeţului Prahova, comisul Scarlat Bărcănescu, care doseşte o mare sumă de bani ce trebuia plătită pentru încartiruirea armatei ruseşti. El se apără simplu şi candid că „a uitat să lase banii, dar că e gata să-i restituie". Jaful fusese cu prisosinţă dovedit și sancţionat în Divan, totuși clasa boierească crease o instanţă de revizuire care nu numai că-l iartă de pedeapsă, dar îi găseşte chiar merite deosebite pentru asemenea fapte. Procesul comisului Bărcănescu rămîne un exemplu tipic de modul cum boierimea ştia să-şi apere prin justiţie interesele sale de clasă.

Documentele relative la Ploieşti pot sugera încă multe alte probleme istorice nerezolvate cu privire la dezvoltarea oraşului. Toate pledează pentru o cît mai grabnică culegere a celor mai importante şi o cît mai corectă tipărire a lor.

B. DOCUMENTELE REFERITOARE LA TIRGȘOR

Documentele în legătură cu istoria oraşului Tîrgşor sugerează multe concluzii importante. Despre Tîrgşor s-a scris mai mult, dar nu se poate spune că cercetările sînt complet încheiate. Multe din informaţiile pe care le cunoaştem despre această străveche aşezare neguţătorească trebuiesc revizuite și completate cu știrile noi pe care le aduc documentele publicate aici. Publicarea altor documente ar putea im-

pune, poate, şi revizuirea acestor concluzii. Şi acest fapt este firesc, fiindcă o istorie completă a Tîrgşorului nu se poate scrie, decît atunci cînd ultimile cercetări arheologice locale şi-au spus cuvîntul şi atunci cînd toate documentele vor fi publicate.

În rîndurile de mai jos noi prezentăm numai cîteva concluzii în funcţie de documentele publicate în acest volum.

a) *Construcţia mănăstirii Turnul*

Se atribuie lui Antonie Vodă din Popeşti construcţia sau reconstrucţia mănăstirii Turnul din Tîrgşor. În general se crede că el reconstruieşte vechea biserică a lui Vlad Ţepeş, tîrnosită la 24 iunie 1461, după cum atestă pisania[388] găsită şi publicată în 1924. În hrisovul din 1671 decembrie 9, bătrînul domn împreună cu fiul său Neagul voievod se intitulează ctitori ai mănăstirii reconstruită şi pentru acest fapt Antonie Vodă îi dăruieşte vămile tîrgurilor Ploieşti şi Tîrgşor.

Se pare însă că această ctitorie nu reiese prea lămurit din documentele cunoscute pînă acum şi că Antonie Vodă din Popeşti n-ar fi reconstruit singur şi în întregime vechea biserică a lui Vlad Ţepeş. Un document din 1662 iunie 22, semnat de Grigore Ghica voievod (sept. 1660 — dec. 1664) în prima sa domnie, aduce o informaţie precisă despre „besearica domnească din Tărşor". Este vorba de sigur de vechea biserică zidită de Vlad Ţepeş, care urma să fie reparată sau reconstruită în a doua jumătate a secolului al XVII-lea. În acest scop Grigore Ghica voievod porunceşte lui Antonie vornicul din Negoieşti (viitorul domn) „ca să fie volnic cu această carte a domnii meale de să măe [scoată] satele din judeţul Prahova de să lucreze la besearica domnească de la Tărşor"[389]. Prin urmare documentul confirmă că iniţiativa reparării sau reconstrucţiei bisericii Turnul din Tîrgşor a avut-o mai înainte Grigore Ghica Vodă, care, probabil, începe reconstrucţia chiar în vara anului 1662, iar vornicul Antonie nu a fost de cît supraveghetorul sau executorul acestei lucrări.

Pînă în decembrie 1664, cînd se sfîrşeşte domnia lui Grigore Ghica voievod, s-ar fi putut termina lucrarea bisericii. Se pare însă că lucrul a mers foarte încet şi biserica n-a fost gata la sfîrşitul domnii. Succesorul lui Grigore Ghica este Radu Leon Vodă (dec. 1664—mart. 1669), care nu se interesează de biserica din Tîrgşor, dar urmaşul acestuia, Antonie Vodă din Popeşti, termină lucrarea, sfinţeşte biserica şi se intitulează ctitor al ei. Se pare că cea mai mare parte din reconstrucţie fusese executată de Grigore Ghica şi că Antonie Vodă, mai tîrziu, n-a făcut multă cheltuială ca s-o termine. Rămîne astfel de neînţeles cum se intitulează ctitor al acestei mănăstiri, dar mai ales cum admite această situaţie Grigore Ghica voievod în a doua domnie a sa (mart.

---

[388] Const. C. Giurescu, *O biserică a lui Vlad Ţepeş la Tîrgşor*, în „Buletinul comisiei monumentelor istorice", XVII (1924), fasc. 40, p. 74—75

[389] Acad. R.S.R., CXCVI — 218

Casă veche acoperită cu olane, construită în 1831 foto 1930.

1672 — nov. 1674), care urmează imediat după Antonie Vodă, şi care întăreşte daniile înaintaşului său.

Chestiunea mănăstirii Turnul din Tîrgşor se cuvine totuşi să fie lămurită. Marile depozite de documente (Arhivele Statului şi Academia R.S.R.), ca şi colecţiile particulare cuprind, desigur, şi alte acte din a doua jumătate a secolului al XVII-lea care ar putea să precizeze adevărul istoric în această privinţă.

b) *Creşterea şi risipirea averii mănăstirii Tîrgşor*

Mănăstirea Turnul din Tîrgşor, a cărei activitate monahicească n-a durat nici două veacuri (1671—1864), a fost totuşi o mănăstire care cu timpul şi-a dobîndit nenumărate bunuri. Averea sa destul de variată ca bunuri (imobile în Tîrgşor, vii pe dealul Scăienilor, moşii, animale, robi ţigani etc.) a fost înjghebată în şapte-opt decenii şi cam în tot atîtea decenii după aceia a fost risipită. Dacă ar trebui să găsim o dată de apogeu a înzestrării acestei mănăstiri, după care a urmat prăbuşirea economică, ar trebui să ne oprim la data de 1752 februarie 14 cînd Grigore Ghica o închină mănăstirii Sf. Pantelimon din Bucureşti, spre a contribui la întreţinerea spitalului construit de el în apropierea Capitalei.

Este interesant de reţinut că procesul de dezvoltare economică pe care îl promovează şi-l susţine mănăstirea Tîrgşor, coincide cu apogeul orînduirii feudale, iar cea de a doua etapă a acestui proces, în care se destramă şi se risipeşte averea acestei mănăstiri, coincide cu destrămarea orînduirii feudale, şi cu apariţia orînduirii capitaliste. Astfel fiind faptul tragem concluzia că mănăstirea Tîrgşor şi averea sa, considerate ca fenomen economic, au fost o creaţie a orînduirii feudale şi au dispărut o dată cu orînduirea care le-a creat.

Concluzia noastră în această privinţă, fără să dezbată procesul economic în amănuntele sale istorice, va arăta totuşi — în lumina documentelor pe care le publicăm aici — unele din cauzele mai însemnate care au contribuit la evoluţia procesului economic. Fireşte că ne vom limita numai să amintim faptele istorice despre care vorbesc documentele pe care le-am prezentat mai sus, fără amănunte de interpretare, şi numai atît cît este necesar să schiţăm cauzele procesului economic.

Ca regulă generală în ţara noastră, cauza principală care a făcut să crească averile mănăstireşti au fost *daniile*. Domnii şi boierii, iar din primele decenii ale secolului al XVII-lea chiar neguţătorii şi meseriaşii mai înstăriţi s-au întrecut a dărui mănăstirilor favorite tot felul de bunuri (case, prăvălii, pivniţe, locuri, vii, moşii etc.). Ca exemplu amintim că toate marile mănăstiri bucureştene: Radu Vodă, Mihai Vodă, Sf Gheorghe-Nou, Colţea, Stavropoleos, Cotroceni etc.) au avut ca danie nenumărate case, prăvălii şi pivniţe în Bucureşti şi multe moşii în diferite regiuni ale ţării. Astfel daniile au fost izvorul principal al marilor averi mănăstireşti.

Pentru mănăstirea din Tîrgşor daniile n-au fost un mijloc de sporire a averii. Din documentele pe care le publicăm se vede că nici domnii, nici boierii nu s-au întrecut în danii faţă de această mănăstire. Antonie Vodă din Popeşti, cel care trece drept ctitor, nu-i dăruieşte decît vămile tîrgurilor Ploieşti şi Tîrgşor, iar Constantin Brîncoveanu, în calitatea sa de ginere al unuia din ctitori, dăruieşte a patra parte din moşia Tîrgşor, ceea ce nu era mare lucru. Dania din 6 martie 1760 a lui Scarlat Ghica nu este prea lămurită ; se pare că restul din moşia Tîrgşor n-a fost niciodată în stăpînirea mănăstirii, deşi cunoaştem hrisovul prin care se face această danie. S-ar putea ca însuşi Scarlat Ghica să fi revenit asupra acestei danii, pe care Alexandru Ipsilant o face vărului său Ianache Moruzi în 1775.

Astfel cea mai mare parte din averea mănăstirii — moşii, vii, acareturi şi robi ţigani — a fost cumpărată în decursul vremii de către egumeni Cumpărăturile încep chiar înainte de tîrnosirea mănăstirii şi continuă sporite pe fiecare an, pînă către jumătatea veacului al XVIII-lea. Banii, necesari acestor cumpărări, n-au lipsit niciodată din mîna egumenilor, care ştiau să-i stoarcă prin toate mijloacele pe care le aveau la îndemînă. Tîrgşorul era un tîrg viu şi activ în cea de a doua jumătate a secolului al XVII-lea şi locuitorii săi, — neguţători, boiernaşi, orăşeni şi chiar mici agricultori — îşi deschideau larg pungile ca să ajute mănăstirea. Dar sumele mari pe care le încasau egumenii proveneau din cele două vămi — a Tîrgşorului şi a Ploieştilor — pe care le dăruise Antonie Vodă. Egumenii ştiau să exercite un control foarte vigilent asupra acestor vămi, ca nimeni să nu scape fără să plătească, iar dările şi banii adunaţi umpleau lada mănăstirii şi buzunarele celor care mînuiau banii. Sporirea averii era nu numai o investire firească a banilor strînşi, dar şi un prilej ca egumenii să-şi sporească goana după aur. Chiar camăta pe care o practicau cu interes şi pasiune, adăuga tot mai mult aur la setea lor de îmbogăţire.

Aşa se explică de ce averea mănăstirii a crescut într-un ritm formidabil. Trei lucruri interesau în primul rînd pe egumeni : viile din regiunea Scăienilor, situate numai la 20 km de Tîrgşor ; moşiile ori unde şi cît de mari ; şi robii ţigani, fără de care moşiile şi viile ar fi rămas nelucrate. Întreţinerea robilor ţigani era cea mai ieftină plată pentru munca pe care o ofereau aceşti năpăstuiţi ai orînduirii feudale. La acestea s-au mai adăugat casele, prăvăliile, pivniţele şi locurile virane din Tîrgşor care au fost necesare pentru depozitarea vinurilor şi cerealelor produse pe moşii. Mulţi dintre egumeni cumpără vii pe dealul Scăienilor, iar Paisie, Partenie şi mai ales Damaschin acordă mult interes viilor, într-o vreme cînd vinul din această regiune era foarte căutat în Bucureşti şi peste munţi. Moşiile au atras de asemeni interesul egumenilor. Varlaam cumpără moşia Scutaşi din Hăbud, iar Partenie satul Dobrota şi moşia Vaideei ; alţi egumeni cumpără Blejoaia Balca, Colacu de Piatră şi Boldeşti din judeţul Saac, Rătunda şi Şopîrliga din judeţul Buzău. În cumpărarea de ţigani s-au investit de asemenea mulţi bani ; între 1680 şi 1692 egumenii Paisie

şi Damaschin cumpără peste 50 suflete de ţigani ; asemenea cumpărături continuă şi în prima jumătate a secolului al XVIII-lea. Moşiile şi viile mănăstireşti erau muncite în bună parte numai cu ţigani, care reprezentau o mînă de lucru ieftină şi producătoare. Exploatarea nemiloasă din partea egumenilor şi viaţa grea, cu hrană neîndestulătoare şi locuinţă proastă pe care au avut-o robii ţigani ai mănăstirii Tîrgşor au prilejuit boli şi moarte în rîndurile lor, iar alţii, destul de numeroşi, au fugit în locuri cît mai îndepărtate pe alte moşii mănăstireşti sau boiereşti, sau pe locurile zise slobode.

La 14 februarie 1752 mănăstirea din Tîrgşor, cu toate averile sale, este închinată mănăstirii Pantelimon din Bucureşti, cu obligaţia de a plăti embatic 100 taleri pe an. O dată cu această închinare începe risipirea averii mănăstireşti. Un început în acest rapid proces de descompunere se face o dată cu numirea egumenilor de către epitropii spitalului Pantelimon şi în condiţii cu totul altele decît pînă atunci. Egumenii nou numiţi devin embaticari, adică arendaşi ai averilor mănăstirii Tîrgşor, pe care le exploatează după bunul lor plac. Ei plătesc, peste cei 100 taleri pe care-i fixează actul de închinare, o sumă forfetară, care variază de la egumen la egumen, în afară de „darurile" în bani şi produse pe care egumenii trebuiau să le facă mai marilor lor laici şi mireni. Este foarte interesant a se studia această nouă formă de funcţionare a mănăstirilor în prima jumătate a secolului al XIX-lea, care corespunde cu stadiul de evoluţie al regimului feudal în descompunere.

În orice caz, egumenii numiţi în condiţiile embaticului au pierdut însuşirile monahale şi eclesiastice ale vechilor egumeni şi apar ca simpli arendaşi al unor averi „ale nimănui". Obligaţia de a prelua inventarul mănăstirii cu „catagrafie" şi a-l preda după catagrafie devine numai o simplă formalitate. Dacă s-ar studia în amănunt cum se micşorează averea mănăstirii Tîrgşor, de la prima catagrafie din 1783 pînă la ultima din 1830, se poate vedea cum se distruge în răstimp de o jumătate de secol averea unei mănăstiri.

În afară de problemele de istorie feudală în Ţara Românească pe care le-am enunţat mai sus, documentele publicate aici aduc contribuţii preţioase în mai multe chestiuni de istorie a Tîrgşorului, care se încadrează în problema feudalităţii din Ţara Românească, mai ales în perioada sa de descompunere. Astfel : fuga ţăranilor de pe moşiile boiereşti, fiindcă nu mai pot face faţă presiunilor fiscale şi nenumăratelor zile de clacă ; metodele folosite de egumeni, diferite întru cîtva de cele folosite de boieri, pentru exploatarea nemiloasă a clăcaşilor şi pentru cotropirea pămîntului ţăranilor moşneni ; chestiuni interesante de onomastică : nume şi porecle (Sînzeana, Buchişoară, Sprînceană Albă, Stoica Bojoc, Petre Tembelu etc.) şi de toponimie necunoscută (Turburea, Dru-

mul Domnişorului, Vai-de-Ei, Starchiojd etc.); funcţiuni de slujitori domneşti necunoscute (vornic de doamnă, vornic de harem etc.); situaţia ţiganilor mănăstireşti; figuri de egumeni embaticari hrăpăreţi (Dionisie, Daniil etc.) şi de boieri (beizadea Costache Caragea etc.); şi în fine etapele de descompunere ale feudalismului din Ţara Românească între 1750 şi 1848. Desigur că toate aceste chestiuni de istorie feudală nu-şi găsesc completa rezolvare, în aceste documente, dar sugerarea lor şi contribuţiile care intervin în precizarea lor, fac o dată mai mult dovada trebuinţii de a se publica şi cerceta toate documentele şi a se scoate din ele informaţiile care precizează şi completează cele de mai sus.

În ceea ce ne priveşte, vom continua să transcriem şi să publicăm cele mai interesante documente din arhive, din perioada orînduirii feudale, fiind convinşi că prin aceasta aducem o contribuţie la cunoaşterea mai adîncă şi mai completă a istoriei patriei noastre.

REZUMATUL DOCUMENTELOR

PLOIEŞTI
(1632—1857)

1. — *1632 octombrie 23. [Bucureşti].* Matei Basarab dăruieşte lui Mareş căpitan din Ploieşti, satul Stoieneşti, din judeţul Prahova, luat de la Necula vistier care, împreună cu alţi boieri mari ai ţării, se ridicase împotriva domnitorului „cu oaste şi cu război". *(Original).*

2. — *1640 martie 6. [Ploieşti].* Cîţiva orăşeni din Ploieşti zălogesc, pentru şase galbeni şi jumătate, trei „cedvărţi" de vie în dealul Scăienilor. *(Original).*

3. — *1641 octombrie 15. [Ploieşti].* Neagu din Ploieşti vinde lui Radu mare comis o jumătate pogon de vie şi o jumătate stînjen de ocină, la Scăieni, pentru zece ughi. *(Original).*

4. — *1667 aprilie 6. [Ploieşti].* Neagu din Bălţeşti, fiul lui popa Stoica, Oprea cu soţia sa Tudora, Catană cu soţia sa Dragna, vînd preotului Ursu din Ploieşti mai multe locuri de vie care se trag din funia Căpuşească. *(Original).*

5. — *1675 decembrie 6. [Ploieşti].* Vintilă Merişescul din Ploieşti vinde jupînului Duşcă din Călineşti partea de moşie ce are în Stoieneşti, rămasă de la mătuşă-sa Stanca, în afară de rumînii ce erau fugiţi. *(Original).*

6. — *1684 ianuarie 14. [Ploieşti].* Nedelea, soţia lui Neagul călăraşul din Ploieşti, vinde lui Gheorghe cupeţul, ginerile lui Vlad, o vie în dealul Cernăteştilor, pentru 68 taleri şi jumătate. *(Original).*

7. — *1687 octombrie 26. [Ploieşti].* Constantin din Ploieşti, împreună cu soţia sa Maria, vînd lui Grozea cojocarul un pogon şi jumătate de vie şi un loc de casă, în dealul Scăienilor, cu 25 taleri *(Original).*

8. — *1694 iunie 27. [Bucureşti].* Constantin Brîncoveanu voievod dă carte domnească lui Gheorghe cămărăşelul, ginerile lui Vlad logofătul din Ploieşti, ca să fie lăsat în pace de Brata soţia lui Doboş, pentru nişte bani despre care se spune că au fost furaţi cînd au năvălit curuţii în ţară. *(Original).*

9. — *1699 decembrie 15. [Ploieşti].* Fierea căpitanul judecă pricina de neînţelegere dintre Ion staroste din Ploieşti şi cîţiva neguţători din breasla lui care i-au vîndut două roate de moară marelui pitar Const. Corbeanu. *(Original).*

10. — *1701 iunie 30. [Ploieşti].* Oprişan meşterul din Ploieşti, împreună cu soţia sa Voica şi cei trei fii ai lor vînd egumenului Varlaam de la mănăstirea Tîrgşor un pogon de vie în dealul Scăienilor, cu 35 taleri. *(Original).*

11. — *1701 august 29. [Ploieşti].* Ion, fost staroste de neguţători din Ploieşti, vinde un vad de moară „înfundat" — „însă vad sterp fără de moară" — în apa Teleajenului, marelui pitar Const. Corbeanu, pentru 22 taleri. *(Original).*

12. — *1702 februarie 20. [Ploieşti].* Neagu logofăt, fiul lui Mirică comis din Bucov, vinde lui popa Dumitran din Ploieşti, a şasea parte din moşia Trestiani de la Ratina, în preţ de 5 ughi. *(Original).*

13. — *1703 aprilie 25. [Ploieşti].* Borcea logofăt din Netoţi vinde preotului Dumitran din Ploieşti 42 stînjeni partea lui de moşie din Trestieni de la Ratina, de peste Cricov, cu 33 bani stînjenul. *(Original).*

14. — *1704 mai 8. [Ploieşti].* Lefter căpitanul din Ploieşti, prin cartea de judecată ce a făcut, dă în stăpînirea preotului Ioasaf de la biserica Ianii din Bucureşti, metohul m-rii Târgşor, 10 pogoane de vie ce au fost ale răposatului Gheorghe cămăraşul din Ploieşti *(Original).*

15. — *1704 mai 8. [Ploieşti].* Lefter căpitan din Ploieşti dă carte de judecată protopopului Dumitran ca să ţie trei pogoane de vie, în dealul Cernăteştilor ce fuseseră luate de la Gheorghe cămărăşelul pentru o datorie de bani *(Original).*

16. — *1704 mai 8. [Ploieşti].* Lefter căpitan din Ploieşti dă carte de judecată jupînesei Sima, soţia lui Ion logofătul, ca să stăpînească un pogon de vie în dealul Cernăteştilor. *(Original).*

17. — *1704 mai 8. [Ploieşti].* Lefter căpitan din Ploieşti dă carte de judecată jupînesei Florica, soţia lui Gheorghe cămărăşelul, să stăpînească patru pogoane de vie în dealul Cernăteştilor, pe moşia m-rii Glavacioc. *(Original).*

18. — *1704 mai 25. [Ploieşti].* Dumbravă, feciorul lui Gheorghe fost staroste de neguţători în Ploieşti, dă zapis la mîna preotului Ioasaf, de la biserica Ianii din Bucureşti, ca să stăpînească 13 pogoane de vie în dealul Cernăteştilor şi anumite argintării, pentru banii ce a împrumutat tatăl său şi care murind nu i-a putut plăti. *(Original).*

19. — *1704 octombrie 7. [Ploieşti].* Popa Dumitran din Ploieşti vinde popii Ioasaf din Bucureşti trei pogoane de vie, în dealul Cernăteştilor pe moşia mănăstirii Glavacioc, ce fuseseră mai înainte ale lui Gheorghe cămărăşel din Ploieşti. *(Original).*

20. — *1706 martie 8. [Ploieşti].* Mihai clucerul din Netoţi împreună cu fii săi, vînd preotului Dumitran din Ploieşti partea lor de moşie din Ratina, peste apa Cricovului, care se cheamă Inoteşti. *(Original).*

21. — *1708 ianuarie [fără zi. Bucureşti].* Constantin Brîncoveanu voievod porunceşte lui Radu din Poiană să nu mai facă neajunsuri popii Crăciun şi fratelui său Ionaşco din Bordeni, fiindcă aşa au judecat cei şase boieri ce i-a hotărît în această pricină. Iar de-i „va părea cu strâmbul" să vie la judecată la Divan. *(Original).*

22. — *1716 aprilie 21 [Bucureşti].* Nicolae Alex. Mavrocordat voievod întăreşte m-rii Tîrgşor vechile danii date de toţi domnitorii de mai înainte şi hotărăşte să nu se mai facă tîrg la Negovani, în folosul m-rii Sinaia, fiindcă aduce pagubă atît mănăstirii Tîrgşor cît „şi domniii pentru că şi vama Gherghiţii să strica dintru această pricină". *(Copie).*

23. — *1732 aprilie 28. [Bucureşti].* Ştefan mitropolitul Ţării Româneşti porunceşte unor oameni „bătrâni şi tineri din Ploieşti" şi altor împrejureni să mărturisească, în frica adevărului şi a blestemului dat, care sînt hotarele moşiei Cătunul, din jud. Prahova, proprietatea marelui logofăt Constantin Văcărescu. *(Original).*

24. — *1766 iulie 15. [Bucureşti].* Androne abagiul din Giurgiu, nepotul ctitorului, şi Justina stareţa schitului Turbatele închină Mitropoliei din Bucureşti, biserica de piatră, cu turn, pe care făcut-o Ioan Tuzluciu în mahalaua Abagiilor din Ploieşti. *(Copie).*

25. — *1766 septembrie 1. [Bucureşti].* Antonie [Androne] Tuzluclisal, împreună cu soţia sa Petcana, închină ca metoh Mitropoliei din Bucureşti, biserica Abagiilor din Ploieşti, pe care a făcut-o neguţătorul Ioan Tuzluc. *(Copie).*

26. — *1785 iunie 6. [Bucureşti].* Mihai Const. Suţu voievod întăreşte hotărîrea boierilor judecători în pricina dintre Profira din Ploieşti şi Dumitrache zaraful, pentru o vie din Valea Orlii, pe care cea dintîi o cumpărase de la Dobriţa soţia răposatului Tega treti logofăt. *(Copie).*

27. — *1787 mai 6. [Ploieşti].* Constantin Brăileanu se angajează să învelească Biserica domnească Sfinţii Apostoli, să pună preot cu simbrie, să aibă grije de via din dealul Cernăteştilor, să repare moara şi baia ; pentru toate acestea i se dă dreptul să le folosească 13 ani, iar baia pînă la sfîrşitul vieţii. *(Original).*

28. — *1792 noiembrie 28. [Bucureşti].* Filaret mitropolitul porunceşte protopopului Vasilie din Ploieşti să se intereseze despre biserica Sf. Nicolaie din maha-

laua Abagiilor și să arate în scris, cît mai grabnic, toată averea respectivei biserici, precum și în grija cui se află. *(Copie).*

29. — *1797 aprilie 1. [București].* Dositheu mitropolitul numește pe fostul dascăl Ioniță, la Școala Domnească din Ploiești, în locul lui Tudor îndepărtat, cu obligația să nu ia nimic de la nimeni, fiindcă primește „lefșoară" de la București. *(Copie).*

30. — *1807 august 29, Ploiești.* Elena Moruzi, soția răposatului banului Enache Moruzi, dorind ca să nu mai fie ceartă sau pricini de judecată între locuitorii orașului și ea sau urmașii ei, arată că legal nu stăpînește nimic în cuprinsul orașului Ploiești, în afară de casele cele mari și zalhanaua. *(Copie).*

31. — *1813 februarie 21. [Ploiești].* Ispravnicii județului Prahova poruncesc zapciului din orașul Ploiești să cerceteze, la fața locului, pricina dintre polcovnicul Constantin Măjaru și Hagi Dimitrie pentru dărîmarea unei pivnițe. *(Copie).*

32. — *1815 noiembrie 18. [Ploiești].* Neacșu Mortasip vinde lui Radu Fișterău (Pescaru) o casă în Ploiești, în mahalaua Sf. Ioan, la obor, pentru 350 taleri. *(Original).*

33. — *1816 februarie 17. [Ploiești].* Ispravnicii județului Prahova poruncesc la trei boieri și județului orașului Ploiești să ia pe protopop și pe mai mulți orășeni și să cerceteze, prin carte de blestem, pricina de neînțelegere dintre polcovnicul Constantin Măjaru și Hagi Dimitrie. *(Copie).*

34. — *1817 iunie 1. [Ploiești].* Staicu, fiul lui Neagu cizmarul, vinde slugerului Gheorghe Boldescu, pentru 5850 taleri, un loc cu trei case pe el situat pe Ulița Brașovenilor. *(Copie).*

35. — *1817 iunie 10. [Ploiești].* Panait ceaușul vinde slugerului Gheorghe Boldescu un loc, pentru 700 taleri, ce se învecinește cu casele lui Staicu fiul lui Neagu cizmarul. *(Copie).*

36. — *1817 noiembrie 12. [Ploiești].* Radu Fișterău (Pescaru) împreună cu soția sa Chira vînd lui Nițu cizmarul o casă în Ploiești în mahalaua Sf. Ioan, „în drumul Cîmpinii", pentru 500 taleri *(Original).*

37. — *1817 noiembrie 15. [Ploiești].* Radu Pescaru (Fișterău) e obligat să vîndă casa ce are în mahalaua Sf. Ioan, logofătului Ioniță, nepotul răposatului Neacșu Mortasip, deoarece acesta avea protimisis. *(Original).*

38. — *1818 februarie 6. [București].* Marii boieri prezintă domnitorului anafora, în urma jalbei dată de Ioan Băltărețu, împotriva beizadelii Costache Caragea care nu-și respectă contractul de arendarea moșiei Tîrgșor. *(Original).*

39. — *1818 februarie 15. [Ploiești].* Nica vătășelul vinde slugerului Gheorghe Boldescu, pentru 73 taleri și jumătate, un loc ce se află lîngă acela al lui Nicolae Cojocaru. *(Copie).*

40. — *1818 mai 10. [București].* Marii boieri înaintează domnitorului anafora în pricina de neînțelegere între cîțiva orășeni din Ploiești și stolnicul Ioan Cătuneanu pentru un loc se fusese mai înainte „slobod". *(Copie).*

41. — *1819 ianuarie 20. [Ploiești].* Pitarul Ioniță Cărpeneșean împreună cu soția sa Sultana vînd vistieresei Stanca Moviloaie un loc din Ploiești, în mahalaua Buna Vestire. pentru 300 taleri. *(Original).*

42. — *1819 martie 12. București.* Alexandru Suțu voievod întărește lui beizadea Costache Caragea, ginerile banului Ianache Moruzi. moșia Ploiești împreună cu orașul, fiind scutiți de dijmă, clacă și alte obligații numai urmașii roșiilor, călărașilor și cămărășeilor. *(Original).*

43. — *1820 iunie 10. [București].* Anaforaua marilor boieri către domnitor în pricina de judecată dintre paharnicul Gheorghe Boldescu și fratele său Iancu sluger cu Ioniță cojocarul pentru o datorie de 3.000 taleri. *(Copie).*

44. — *1820 [iulie 4. Ploișeti].* Contractul orășenilor din Ploiești prin care se angajează unii față de alții să nu încalce locul pieții unde se face tîrg în fiecare miercuri. *(Copie).*

45. — *1820 octombrie 5. [București].* Chiriac Gheorghiu și Constantin Nazlîm, nemai înțelegîndu-se, se despart de tovărășia de negutătorie ce au avut timp de șase ani. *(Copie).*

46. — *1822 decembrie 22. [București].* Brutarii din Ploiești se plîng domnitorului că ispravnicii județului îi silesc să vîndă ocaua de pîine albă, curată și coaptă cu 8 parale. *(Copie).*

47. — *1823 februarie 17. [Bucureşti].* Themeli băcanul, din Ploieşti, se judecă cu cumnatul său Gheorghe Bilciurescu, fost sameş la Bucov, pentru nişte prăvălii din oraş şi o vie la Orliţa. *(Copie).*

48. — *1823 februarie 24. [Bucureşti].* Florea Tîrşă tutunaru, din Ploieşti, se judecă cu ceauşul Panait Grecu pentru împresurarea unui loc unde se ţine tîrg în oraş. *(Copie).*

49. — *1823 mai 28. [Bucureşti].* Orăşenii din Ploieşti cer domnitorului ca toţi negustorii din oraş să nu-şi mai învelească prăvăliile cu şovar ci cu şindrilă, iar umbrare din frunze, în piaţa tîrgului, să nu mai facă „spre pază de primejdia focului". *(Copie).*

50. — *1823 octombrie 4. [Bucureşti].* Cîţiva orăşeni din Ploieşti se jeluiesc domnitorului că Gheorghe judeţul oraşului le-a luat mai mulţi bani decît trebuie, la cislele făcute şi le mai cere încă o altă sumă de bani. *(Copie).*

51. — *1824 mai 31. [Bucureşti].* Paharnicul Nicolae Bălăceanu se jeluieşte domnitorului în pricina pagubii ce i se face pe moşia sa Bereasca de către vitele ce se taie în zalhanaua din marginea Ploieştilor a lui beizadea Costache Caragea. *(Copie).*

52. — *1825 august 9. Ploieşti.* Stoica cojocarul vinde fostului armaş Bănică două prăvălii în oraşul Ploieşti pentru suma de 5.050 taleri, din care trebuie sa plătească o datorie de 2.370 taleri lui Haim evreul. *(Copie).*

53. — *1825 septembrie 18. [Bucureşti].* Brutarii din Ploieşti sînt obligaţi să vîndă pîinea cu 4 parale iar jimbla cu 5 parale, la fel ca în Bucureşti, şi să fie scutiţi de orice fel de taxe. *(Copie).*

54. — *1826 iulie 8. [Ploieşti].* Necula băcanu cumpără un loc în Ploieşti, cu 375 taleri, care se învecineşte cu Tilu abagiu, Radu simigiu şi alţii, cu obligaţia din partea vînzătorilor de a da şi „loc de uliţă" lat de 2 stînjeni. *(Original).*

55. — *1826 decembrie 4. [Bucureşti].* Simigii din Ploieşti sînt obligaţi să vîndă ocaua de covrigi şi de simit cu 10 parale, iar nu cu 16 parale, cum au mai vîndut „ca să înşale norodul". *(Copie).*

56. — *1828 decembrie 25. [Ploieşti].* Schitu Ghighiu cumpără un loc în Ploieşti, cu 425 lei, cu obligaţia din partea vînzătorilor de a da şi „loc de uliţă să iasă în obor", lat de 2 stînjeni. *(Original).*

57. — *1830 martie 5. [Ploieşti].* Popa Ioan din Ploieşti vinde logofătului Ioniţă, nepotul lui Neacşu Mortasip, o casă în mahalaua Sf. Ioan, pentru 1.600 taleri. *(Original).*

58. — *1830 iunie 24. Ploieşti.* Comisia de revizie arată Divanului săvîrşitor că ilegal a fost pedepsit comisul Scarlat Bărcănescu, fost ispravnic al judeţului Prahova, de a nu mai fi numit în funcţii publice, adică „a nu se mai împărtăşi de slujbele patriei". *(Copie).*

59. — *1830 iulie 10. Ploieşti.* Logofătul Ioniţă Bordean, nepotul lui Neacşu Mortasip, cumpără de la un văr al său un loc în mahalaua Sf. Ioan, „în drumul Cîmpinii", pentru 1.300 taleri. *(Original).*

60. — *1832 martie 25. [Ploieşti].* Stan fiul lui Nan pescarul, împreună cu soţia sa Evdochia fac danie schitului Ghighiu, o prăvălie în Ploieşti, „în pescăria cea veche", alături de prăvălia răposatului Gheorghiţă pescaru. *(Original).*

61. — *1832 mai 7. [Bucureşti].* Mariuţa, din Bucureşti, dăruieşte fiicei sale Sevastia călugăriţă la m-rea Ţigăneşti, o prăvălie din Ploieşti, mahalaua Maica Precista, rămasă de la răposatul ei soţ. *(Original).*

62. — *1832 iulie 1. [Bucureşti].* Nicolaie Dănescu, unter-ofiţer, arată domnitorului că primăria oraşului Ploieşti ilegal i-a luat nişte locuri rămase de la părinţi ; cere ca prin judecătoria judeţului să se judece cu primăria oraşului Ploieşti. *(Original).*

63. — *1832 august 24. [Ploieşti].* Ioan, fiul lui Silvestru stareţul schitului Ghighiu, dă în schimb stareţei Fevronia o casă din Ploieşti, mahalaua Sf. Dumitru pentru o chilie necesară fiicei sale Mariuţa călugăriţă. *(Original).*

64. — *1832 septembrie 26. Ploieşti,* Judecătoria judeţului Prahova, după porunca marii Vornicii, cercetează şi hotărăşte cum trebuie să se urmeze de către locuitorii care au încălcat locul pieţii împotriva aşezămîntului ce au făcut orăşenii mai înainte. *(Copie).*

65. — *1832 decembrie 22. Ploieşti.* Maria, soţia răposatului Pană băcanu, vinde lui Nica Costoiu cu 2.600 taleri un han în Ploieşti, în mahalaua Sf. Dimitrie, pentru ca să-şi poată mărita fetele. *(Original).*

66. — *1834 noiembrie 15. Ploieşti.* Maghistratul oraşului cere lămurire Departamentului trebilor din lăuntru de unde să plătească pe vechilul care va merge la Bucureşti, în pricina de judecată cu Bălaşa văduva. *(Original).*

67. — *1834 decembrie 17. Ploieşti.* Ocîrmuirea judeţului Prahova roagă Departamentul trebilor din lăuntru să oblige pe neguţătorii din Bucureşti care au fost osîndiţi, să plătească despăgubirile cuvenite maghistratului oraşului Ploieşti, pentru încălcarea de locuri. *(Original).*

68. — *1834 decembrie 21. Ploieşti.* Bănică armaşul înaintează jalbă domnitorului prin care arată că pe nedrept i se cere de oraşul Ploieşti 2.000 taleri des păgubire, deoarece cele două prăvălii ce le are le-a cumpărat prin mezat, şi nu a cotropit locul oraşului. *(Original).*

69. — *1834 [fără lună şi zi]. Ploieşti.* Numele preoţilor din oraşul Ploieşti care sînt obligaţi să dea „ploconul sfinţilor împăraţi“. *(Original).*

70. — *1835 ianuarie 4. Bucureşti.* Cîţiva neguţători din Bucureşti arată domnitorului că pe nedrept le-au fost dărîmate curţile prăvăliilor ce au în Ploieşti, de asemenea că nelegală este şi despăgubirea în bani ce li se cere, pentru neplata căreia Agia i-a băgat la închisoare. *(Original).*

71. — *1835 februarie 4. Bucureşti.* Cîţiva neguţători din Bucureşti cer marii Vornicii din lăuntru să li se admită să plătească în rate anuale despăgubirea de 6.100 lei ce o pretinde oraşul Ploieşti de la ei, deoarece au suferit mari pagube de pe urma focului din anii trecuţi, ajungînd la „mare sărăcie“. *(Original).*

72. — *1835 martie 8. Bucureşti.* Divanul judecătoresc al ţării judecînd pricina de neînţelegere dintre Bălaşa văduva, soţia lui Ioniţă băcanul, şi primăria oraşului Ploieşti, hotărăşte ca ea să-şi stăpînească locul mai departe „în bună pace şi nesupărată de către maghistrat“. *(Copie).*

73. — *1835 martie 12. Ploieşti.* Pascu băcanul se jeluieşte domnitorului că primăria oraşului Ploieşti vrea să-i ia pe nedrept locul şi prăvălia ce are în oraş. *(Original).*

74. — *1835 martie 22. Ploieşti.* Costache, fiul lui Apostol, arată domnitorului că primăria oraşului Ploieşti vrea să-i ia pe nedrept o parte din locul ce are în spatele prăvăliei pe care a moştenit-o de la părinţii săi „cu veche stăpînire de 30 de ani“. *(Original).*

75. — *1835 martie 22. Ploieşti.* Nicolae Dănescu, unter-ofiţer din al doilea polc, arată domnitorului că prăvăliile pe care le-a avut mama sa pe locul ce l-a cumpărat în 1816, au fost dărîmate de primăria oraşului Ploieşti care o mai obligă să plătească şi suma de 750 lei drept amendă. *(Original).*

76. — *1835 septembrie [fără zi. Bucureşti].* Beizadea Constantin Caragea cere Departamentului din lăuntru să anuleze cererea Sfatului Orăşenesc din Ploieşti, pentru banii ce cere pentru casele ce are în oraş, pe o anumită perioadă cînd aceste case au fost ocupate de armată sau au folosit ca sediu clubului „pentru petrecerea obşti“. *(Concept).*

77. — *1835 [fără lună şi zi. Bucureşti].* La jalba unor neguţători şi rezoluţia domnitorilor, Departamentul pricinilor din lăuntru raportează că respectivii neguţători n-au făcut apel în termenul cuvenit la hotărîrea judecăţii şi deci sînt obligaţi să plătească despăgubiri pentru locurile ce au cotropit din terenul oraşului Ploieşti. *(Original).*

78. — *1836 octombrie 9. Ploieşti.* Judecătoria judeţului Prahova hotărăşte ca primăria oraşului Ploieşti să facă la loc şandramaua ce a dărîmat a lui Dimitrie Gheorghiu Filalitis, fiindcă acesta a făcut-o lîngă cafeneaua sa, pe locul ce-l avea cumpărat la mezat. *(Original).*

79. — *1837 mai 1. [Ploieşti].* Logofătul Ioniţă Bordean împreună cu soţia sa Zmaranda vînd căpitanului Eliiat şi soţiei acestuia Raliţa casele şi locul ce au în mahalaua Sf. Ioan, pentru 15.000 taleri „în galbeni înpărăteşti, buni la dram“. *(Original).*

80. — *1837 octombrie 2. Ploieşti.* Ioan Diamandi vinde lui Hagi Petre un loc ce-a fost al vistierului Pîrvu, lîngă obor, cu 13.800 lei, fiindcă avea nevoie de bani în treburile negoţului său. *(Original).*

81. — *1837 noiembrie 12. Ploiești.* Maghistratul orașului Ploiești raportează Departamentului trebilor din lăuntru că a angajat cu 640 lei pe polcovnicul Ghiță Măjarul „carele este vrednic, cinstit și cu bună știință" a fi vechil la București, în procesul ce are cu Bălașa văduva, soția răposatului Ioniță băcanul. *(Original).*

82. — *1838 ianuarie 27. Ploiești.* Primăria orașului Ploiești cere Departamentului din lăuntru să precizeze care din cei aleși să rămîie membru și care supleant, Dache Vasiliu care merită „sau Hristache Țoncovici care însuși cere". *(Original).*

83. — *1838 ianuarie 27. Ploiești.* Primăria orașului Ploiești arată Departamentului trebilor din lăuntru că nu poate îndeplini cererea ocîrmuirii județului care cere ca din cei 3 dorobanți ce-i are primăria în serviciu, în timpul zilei, 2 să slujească și noaptea la poliția orașului. *(Original).*

84. — *1838 februarie 2. [Ploiești].* Primăria orașului Ploiești anunță pe starețul schitului Ghighiu să se prezinte cu acte doveditoare de proprietate asupra metohului ce are în orașul Ploiești, în pricina de judecată cu neguțătorul Alexe Manea. *(Original).*

85. — *1838 februarie 10. Ploiești.* Primăria orașului Ploiești raportează Departamentului din lăuntru că are din timp întocmit bugetul, dar nu l-a trimis încă, așteptînd să vie comisia de la București, să-l revizuiască. *(Original).*

86. — *1838 februarie 25. Ploiești.* Primăria orașului Ploiești raportează Departamentului din lăuntru că dorobanții ce-i are nu primesc să facă de serviciu ziua la primărie și noaptea la poliție; pentru împlinirea acestei sarcini se propune angajarea altor slujbași. *(Original).*

87. — *1838 martie 12. Ploiești.* Ștefan Țiplică arată marii Vornicii că primăria orașului vrea să-i ia pe nedrept una din cele 2 prăvălii ce are în Ploiești; cere să i se facă dreptate. Jalba lui însă este pusă la dosar. *(Original).*

88. — *1838 martie 22. Ploiești.* Ioan Mateescu se adresează domnitorului, pentru a patra oară, cerînd să i se dea cuvenita despăgubire din contrabanda descoperită cînd neguțătorul Niculăiță Piciurescu (Pițurescu. Pițura) a introdus, clandestin în oraș, două buți cu rachiu „și un bîtlag de spirt ca de 70 vedre". *(Original).*

89. — *1838 martie 23. Ploiești.* Primăria orașului Ploiești arată Departamentului din lăuntru că-i trimite socotelile cheltuielilor particulare pentru Școala Națională din localitate. *(Original).*

90. *1838 aprilie 14. Ploiești.* Ioan Mateescu arată domnitorului că nu i se face dreptate după rezoluția dată pe alte jalbe de mai înainte; ocîrmuirea județului trimite marii Dvornicii informații false în pricina cu contrabanda făcută de neguțătorul Neculăiță Pițurea. *(Original).*

91. — *1838 aprilie 30. Ploiești.* Ioan Mateescu înaintează pentru a zecea oară jalbă domnitorului cerînd să fie despăgubit în pricina de contrabandă făcută de neguțătorul Neculăiță Pițurea. Anunță că dacă nu i se va face dreptate, toată viața va înainta jalbe „strigând pentru îndestularea mea". *(Original).*

92. — *1838 mai 5. [Ploiești].* Silvestru. starețul schitului Ghighiu, înaintează jalbă primăriei orașului Ploiești împotriva neguțătorului Alexe care a deschis mai multe uși și a scos și streașina casei lui în „ulicioara metohului nostru" de „nu mai putem răzbi de noroi". *(Original).*

93. — *1838 mai 14. [Ploiești].* Ștefan cojocarul cere primăriei să nu se închidă drumul metohului, fiindcă rămîne fără ieșire la casa ce și-a făcut pe locul cumpărat de la Maria, soția răposatului Gheorghe Grecu. *(Copie).*

94. — *1838 mai 15. [Ploiești].* Barbu croitorul, din mahalaua Sf. Ioan, cere primăriei orașului să nu se închidă drumul ce duce la metohul schitului Ghighiu, deoarece nu mai are pe unde intra sau ieși din casa care nu este construită pe loc „apucat sau hrăpit de la oraș". *(Copie).*

95. — *1838 mai 15. [Ploiești].* Deputații a două mahalale din Ploiești, după cercetarea făcută la fața locului, raportează primăriei că schitul Ghighiu are dreptate în reclamația făcută împotriva neguțătorului Alexe Manea. *(Original).*

96. — *1838 mai 17. Ploiești.* Judecătoria jud. Prahova anunță primăria orașului Ploiești că dacă vrea poate să invoce dreptul de protimisis în privința locului vîndut de Iane Diamanditi băcanului Hagi Petre. *(Original).*

97. — *1838 iunie 24. Ploiești.* Primăria orașului Ploiești cere Departamentului din lăuntru să aprobe majorarea salariilor pentru logofătul și secretarul

primăriei, deoarece cu leafa ce primesc „nu poate un om să-şi îndăstuleze hrana vieţii". *(Original).*

98. — *1838 iunie 28. Ploieşti.* Ocîrmuirea judeţului Prahova, înaintează copie Departamentului din lăuntru după cererea unor locuitori din Ploieşti împotriva Primăriei care a vîndut preotului Apostoliceanu un loc pe un preţ foarte mic. *(Original).*

99. — *1838 iulie 1. Ploieşti.* Judecătoria judeţului Prahova anunţă pe paharnicul Gheorghe Boldescu că Sandul coşarul a renunţat la dreptul de protimisis ce zicea că are asupra locului cumpărat de paharnic în oraşul Ploieşti *(Copie).*

100. — *1838 iulie 11. Ploieşti.* Primăria oraşului Ploieşti cere Departamentului din lăuntru să aprobe numirea a doi căruţaşi, cu 25 lei pe lună, care să ridice gunoiul ce se face în obor în zilele de tîrg. *(Original).*

101. — *1838 iulie 29. Ploieşti.* Ocîrmuirea judeţului Prahova arată Departamentului din lăuntru că nu e nimerită măsura ca ţăranii care vin în zilele de tîrg la obor, să fie obligaţi să curețe ei „murdalîcu ce l-ar face". *(Original).*

102. — *1838 august 7. Ploieşti.* Şaizeci şi doi de proprietari din oraşul Ploieşti arată judecătoriei judeţului Prahova că locul ce-l are de vînzare vistierul Pîrvu, ar fi bine să-l ia primăria oraşului pentru lărgirea oborului şi construirea Şcolei Naţionale, iar de nu să-l cumpere ei pe baza dreptului de protimisis. *(Original).*

103. — *1838 august 8. Ploieşti.* Primăria oraşului Ploieşti raportează Departamentului din lăuntru despre situaţia locului pe care vistierul Pîrvu l-a vîndut lui Hagi Petre, fiul lui popa Buzilă, şi cere aprobarea să fie cumpărat pentru lărgirea oborului. *(Original).*

104. — *1838 august 16. Ploieşti.* Primăria oraşului Ploieşti raportează Departamentului trebilor din lăuntru că Hagi Petre a acceptat să primească preţul locului care va rămînea în proprietatea oraşului şi cere în acest scop aprobarea să poată plăti banii din casa oraşului, după hotărîrea domnitorului. *(Original).*

105. — *1838 august 16. Ploieşti.* Briia, soţia răposatului Stoica Ţiplică din Ploieşti, arată domnitorului formele ilegale prin care primăria oraşului i-a luat o prăvălie ; cere să i se facă dreptate. *(Original).*

106. — *1838 august 16. Ploieşti.* Hagi Petre dă înscris că cedează oraşului Ploieşti, contra cost, locul ce a cumpărat de la vistierul Pîrvu, pentru a se mări oborul unde se ţine tîrg de două ori pe săptămînă. *(Copie).*

107. — *1838 august 26. Ploieşti.* O delegaţie de cetăţeni raportează primăriei oraşului Ploieşti că, deplasîndu-se la faţa locului, au preţuit clădirile şi materialele de construcţie ce trebuie să se plătească lui Hagi Petre fiul lui Hagi Buzilă. *(Copie).*

108. — *1838 august 28. Ploieşti.* Gheorghe Boldescu, primarul oraşului Ploieşti, prezintă domnitorului pretenţiile lui Hagi Petre asupra locului şi cheltuielilor făcute ; domnitorul porunceşte Departamentului din lăuntru să hotărască „asupra despăgubirii ce urmează să să facă". *(Original).*

109. — *1838 septembrie 27. Ploieşti.* Primăria oraşului Ploieşti raportează Departamentului din lăuntru asupra închirierii a cinci prăvălii din oraş, al căror venit este hotărît pentru Şcoala Naţională. *(Original).*

110. — *1838 octombrie 7. Ploieşti.* Mai mulţi deputaţi ai oraşului Ploieşti raportează Departamentului din lăuntru că au ales pe clucerul Gh. Boldescu, dar că sînt alţi deputaţi care sînt împotriva acestei alegeri. *(Original).*

111. — *1838 octombrie 8. Ploieşti.* Deputaţii din Ploieşti arată că au ales în conducerea oraşului pe aceiaşi membri de anul trecut, fiindcă şi-au făcut „cu sîrguinţă datoriile dumnealor în folosul obştii". *(Original).*

112. — *1838 octombrie 21. Ploieşti.* Majoritatea deputaţilor din oraşul Ploieşti arată Departamentului din lăuntru împiedicările ce-a făcut Apostu Racoviceanu, secretarul judeţului, la alegerile pentru Sfatul oraşului, dorind ca să fie ales el ca preşedinte sau prietenul său neguţătorul Nicolae Gheorghiu. *(Original).*

113. — *1838 octombrie 25. — Ploieşti.* Primăria oraşului Ploieşti raportează Departamentului din lăuntru că la licitaţia ţinută pentru vînzarea acsizelor cel mai mare preţ, 30.050 lei, l-a oferit neguţătorul Athanasie Constantin. *(Original).*

114. — *[1838 noiembrie 7.] Ploieşti.* Gh. Boldescu arată Departamentului din lăuntru că la rugămintea orăşenilor a acceptat să fie din nou prezident al ora-

şului Ploieşti, dar unii, care se simt stînjeniţi în afacerile lor, împrăştie zvonuri false în legătură cu drepturile lui de cetăţean al oraşului. *(Original).*

115. — *1838 noiembrie 7. [Bucureşti].* Departamentul din lăuntru arată ocîrmuirii judeţului Prahova că Gh. Boldescu este „pămîntean din acel oraş" care a făcut un „însemnător bine spre folos obştesc" şi deci merită a fi ales prezident al oraşului, iar cei care clevetesc împotriva lui „să înceteze din asemenea cereri fără temei". *(Ciornă).*

116. — *1838 noiembrie 15. Ploieşti.* Ocîrmuirea judeţului Prahova raportează Departamentului din lăuntru că cetăţenii care au uneltit împotriva lui Gh. Boldescu sînt cu totul neîntemeiaţi „pe vreun cuvânt de adevăr" şi a dat ordin să se adune deputaţii mahalalelor şi să facă alegerile cuvenite. *(Original).*

117. — *1838 noiembrie 26. Ploieşti.* Jurnalul încheiat cu ocazia alegerii consiliului de conducere a oraşului Ploieşti. *(Original).*

118. — *1838 noiembrie 28. Ploieşti.* Ocîrmuirea judeţului Prahova raportează Departamentului că s-a făcut alegerea „mădulărilor maghistratului"; Departamentul confirmă ca preşedinte pe Gh. Boldescu. *(Original).*

119. — *[1838 decembrie f. zi.] Ploieşti.* Anastase Constandin acsizarul roagă Departamentul trebilor din lăuntru să aprobe ca primăria oraşului să-i primească banii în aceeaşi monedă în care îi încasează şi el. *(Original).*

120. — *[1838 fără lună şi zi.] Ploieşti.* Dumitru Ioan arată Departamentului din lăuntru că pe nedrept i se cere de primăria oraşului să plătească chiria pentru o prăvălie care fusese a răposatului Stoica Ţiplică. *(Original).*

121. — *[1838 fără lună şi zi.] Ploieşti.* Locuitorii mahalalei Sf. Ioan arată ocîrmuirii judeţului Prahova că ei oferă 40 galbeni împărăteşti pentru locul pe care primăria oraşului l-a vîndut preotului Apostoliceanu cu 16 galbeni. *(Original).*

122. — *1839 ianuarie 6. [Ploieşti].* Primăria oraşului Ploieşti arată că după cercetarea ce au făcut cei 4 deputaţi din 2 mahalale, la faţa locului, schitul Ghighiu are toată dreptatea să-şi facă poarta pe unde a fost, iar neguţătorul Alexe să fie obligat să-şi astupe uşile ce le-a deschis în uliţă. *(Original).*

123. — *1839 mai 1. [Ploieşti].* Muşa şi soţul ei Gheorghe Hristu grecul se împacă cu Silivestru stareţul schitului Ghighiu, pentru o casă din mahalaua Sf. Voevozi, ce a rămas de pe urma răposatului Stan băcanu. *(Original).*

124. — *1839 iulie 11. [Ploieşti].* Judecătoria jud. Prahova anunţă pe stareţul schitului Ghighiu să se prezinte pentru perfectarea împăciuirii ce a făcut cu Muşa, soţia răposatului Gheorghe Hristu grecul. *(Original).*

125. — *1842 ianuarie 13. Ploieşti.* Lică rachieru, fiul lui Petre Mortasip, împreună cu soţia sa, Mira Cantaragioaica, prin dania ce fac lasă după moartea lor anumite lucruri schitului Ghighiu, bisericii Sf. Haralambie şi unor rudenii de ale lor. *(Original).*

126. — *1842 mai 2. Ploieşti.* Petcu cizmarul se înţelege cu Silivestru stareţul schitului Ghighiu în legătură cu averea rămasă de pe urma răposatului Nica Costoiu care înainte de a muri se călugărise sub numele de Anastase monahu. *(Original).*

127. — *1842 mai 26. Ploieşti.* Reprezentantul primăriei şi deputaţii mahalalei măsoară locul hanului ce a rămas danie schitului Ghighiu, de la Nica Costoiu, în mahalaua Sf. Dimitrie. *(Original).*

128. — *1843 septembrie 20. [Bucureşti].* Neofit mitropolitul porunceşte egumenului de la mănăstirea Valea, din jud. Muscel, să contribuie la ajutorarea celor sinistraţi de incendiul din oraşul Ploieşti. *(Original).*

129. — *1844 ianuarie 10. [Bucureşti].* Mitropolia din Bucureşti, la îndelungata întîrziere a egumenului de la mănăstirea Valea, din jud. Muscel, îi porunceşte să trimită cît mai repede un ajutor pentru sinistraţii de pe urma incendiului din Ploieşti, „a căror nădejde şi mîngăiere este aţintită către inimile cele miloase". *(Original).*

130. — *1844 martie 22. Ploieşti.* Dumitru Dima împreună cu soţia sa Rada vînd lui Dinu căldăraru un loc în oraşul Ploieşti, mahalaua Sf. Dumitru, în drumul Rîfovului, pentru 450 lei. *(Original).*

131 — *1844 martie 25. Bucureşti.* Alexandru Vilara, şeful departamentului Dreptăţii, porunceşte căpitanului Costache Cantacuzino să se prezinte la tribunalul de Prahova unde a fost numit judecător în locul serdarului Ghiţă Cantacuzino. *(Original).*

132. — *1844 aprilie 14. Ploieşti.* Lică (Leca) rachieru se împacă cu Silivestru, stareţul schitului Ghighiu, pentru o casă din mahalaua Sf. Haralambie. *(Original).*

133. — *1848 mai 10. Ploieşti.* Evdochia soţia răposatului Stan Nan, se înţelege cu stareţul schitului Ghighiu, pentru o prăvălie din piaţa tîrgului. *(Original).*

134. — *1848 iulie 8. Ploieşti.* Ioniţă Gheorghiu lumînăraru se împacă cu stareţul schitului Ghighiu pentru peretele unei prăvălii. *(Original).*

135. — *1851 noiembrie 26. Ploieşti.* Ilie Giurgiu tabacu prin diata ce face lasă averea ce are soţiei sale, cît va trăi, iar după moartea ei să rămîie schitului Ghighiu. *(Original).*

136. — *1854 august 10. Bucureşti.* Mitropolia trimite la schitul Ţigăneşti pe femeia Niţa, fiica lui Nicolae Curelea din Ploieşti, care doreşte să se facă călugăriţă. *(Original).*

137. — *1855 decembrie 2. Ploieşti.* Niculae Ioan Mogoş, din Ploieşti, vinde logofătului Ioan Popescu un loc în mahalaua Sf. Vasile, „la faţa drumului Cămpinii" cu 750 lei. *(Original).*

138. — *1856 august 18. Ploieşti.* Costandin Radnegru se înţelege cu schitul Ghighiu să i se plătească toate datoriile, iar după moartea lui, întreaga avere ce are o iasă schitului. *(Original).*

139. — *1857 aprilie 23. Ploieşti.* Cîţiva locuitori din Ploieşti închiriază de la monahul Dimoschin [Damaschin] casele şi prăvălia ce are în mahalaua Sf. Haralambie, pe uliţa Tîrgşorului, *(Original).*

REZUMATUL DOCUMENTELOR

TÎRGȘOR
(1636—1844)

1. — *1636 octombrie 15. [Tîrgșor].* Manea și Radu, feciorii lui popa Mănilă [Mănăilă] din Trestieni, vînd jupînului Tudor Mostață de la Tîrgșor, partea lor de moșie din Ratina, cu 12 ughi. *(Original).*

2 — *1638 octombrie 20. Tîrgșor.* Stan iuzbașa din Tîrgșor vinde lui Stroe vistierul pe rumînul Radu Cernea împreună cu cei patru feciori ai săi și 40 stînjeni „de ocină" din satul Dărmănești. *(Original).*

3. — *1662 iunie 22. [București].* Grigorie Ghica voievod poruncește lui Antonie vornicul din Negoești, ca să ridice satele din județul Prahova spre a lucra la biserica din Tîrgșor. *(Original).*

4. — *1671 iunie 6. Tîrgșor.* Lazăr și Neagu, nepoții lui Stan, vînd m-rii din Tîrgșor două locuri care se află între uliță și heleșteu, în preț de 2 ughi. *(Copie).*

5. — *1671 decembrie 9. [București].* Antonie Vodă acordă m-rii din Tîrgșor, pe care a construit-o, vama Tîrgșorului și Ploieștilor cu cele 12 sate, și 200 bolovani de sare de la ocna Telega. *(Copie).*

6. — *1672 aprilie 12. [București].* Grigorie Ghica voievod, în urma jalbei dată de egumenul Daniil, scutește pe doi meșteri lemnari și 6 „oameni streini" de toate dările ca să poată fi de folos mănăstirii din Tîrgșor care „n-are de nici o parte nici un ajutoriu". *(Original).*

7. — *1672 mai 13. Tîrgșor.* Radu vinde m-rii Turnu din Tîrgșor un loc de casă și grădină, pentru 2 ughi. *(Copie).*

8. — *1672 iulie 15. [Tîrgșor].* Necula aprod din Tîrgoviște vinde lui Daniil, egumenul mănăstirii din Tîrgșor, un pogon și jumătate vie părăsită, în dealul Scăienilor, cu 9 ughi. *(Original).*

9. — *1673 mai 6. [Tîrgșor].* Pîrvu, feciorul lui Stan vătaful de șelari din Tîrgoviște, vinde mănăstirii Turnu din Tîrgșor, două pogoane și o cestfertă de vie în dealul Scăienilor, o cestfertă de loc sterp și o jumătate pogon de livadă, cu 24 ughi și jumătate. *(Original).*

10. — *1673 [fără lună și zi]. București.* Grigorie Ghica voievod reînnoiește și întărește m-rii Turnu din Tîrgșor toată vama Tîrgului din Tîrgșor și Ploiești, iar cei 200 bolovani de sare de la ocna Telega să fie liberi călugării să-i vîndă „unde vor putea". *(Copie).*

11. — *1674 octombrie 15. [Tîrgșor].* Șerbu, fiul lui Dumitru din Star-Chiojd, vinde mănăstirii din Tîrgșor un pogon jumătate și o prăjină de vie în dealul Scăienilor, din funia Mordănească, cu ughi 18, costande 10. *(Original).*

12. — *1675 septembrie 11. [Tîrgșor].* Popa Marin vinde postelnicului Neagoe trei cestferte de vie pe care și el le cumpărase de la Dumitru Bica, și un pogon și trei cesferte de vie cumpărate de la Manole, fiul lui Bustea din Tîrgșor. *(Original).*

13. — *1676 aprilie 13. [Tîrgşor].* Marin cu femeia sa Lupa, şi cu fiul lor Paraschiva, vînd lui Ivan din Tîrgşor două pogoane de vie în dealul Scăienilor, cu 12 ughi jumătate. *(Original).*

14. — *1677 noiembrie 16. [Tîrgşor].* Maria fata lui Antonie Vodă din Popeşti, lasă după moartea sa, mănăstirii din Tîrgşor, un pogon şi jumătate de vie în dealul Scăienilor şi zece stupi, pentru a fi îngropată la mănăstire şi a i se face sărindar. *(Original).*

15. — *1678 aprilie 26. [Tîrgşor].* Locuitorii birnici din satul Scăieni vînd egumenului mănăstirii Tîrgşor, cu 23 ughi, via lui Udrea birnicul, fugit, pentru a-i plăti partea lui de bir. *(Original).*

16. — *[1678—1707. Bucureşti].* Dosoftei patriarhul Ierusalimului, la cererea egumenului Paisie, întăreşte m-rii Turnu din Tîrgşor toate milele şi privilegiile date de Antonie Vodă şi reînnoite mai apoi şi de Duca Vodă. *(Copie).*

17. — *1680 ianuarie 17. [Tîrgşor].* Anghelina, soţia pitarului Pătraşco, împreună cu fiul ei Barbu din Urziceni, vînd egumenului mănăstirii Turnu din Tîrgşor, un sălaş de ţigani cu 145 taleri, ce fusese cumpărat de la vistierul Radu Bilciurescu. *(Original).*

18. — *1681 aprilie 1. [Tîrgşor].* Nicodim călugărul dăruieşte mănăstirii Tîrgşor un pogon de vie în dealul Scăienilor, iar cît va trăi el va lua venitul viei pentru hrană. *(Original).*

19. — *1682 ianuarie 15. [Tîrgşor].* Sarul, nepotul Vălcului din Scăieni, vinde lui Damaschin, egumenul mănăstirii Tîrgşor, două răzoare de vie în dealul Scăienilor, cu 5 lei. *(Original).*

20. — *1690 mai 8. [Ploieşti].* Costandin, fiul unchiaşului Niculii din Ploieşti, vinde egumenului Paisie de la m-rea Tîrgşor, un pogon de vie în dealul Scăienilor, jud. Saac. *(Original).*

21. — *1691 februarie 24. Tîrgşor.* Dospina, soţia lui Ivan Roşu, vinde m-rii Turnu din Tîrgşor un loc cu pivniţă de piatră de pe Uliţa cea Mare, care fusese cumpărat de la Cărstea vistier. *(Copie).*

22. — *1691 mai 28. Tîrgşor.* Dumitra, soţia Mihului căpitan, împreună cu fiii ei Costandin şi Trandafir, fiind în „vreame de nevoi şi de lipsă şi de foame“ vînd egumenului Damaschin de la mănăstirea Tîrgşor o ţigancă, Marina, cu 3 copii pentru 30 taleri. *(Original).*

23. — *1691 iunie 6. Tîrgşor.* Zlate din Tîrgşor vinde un loc de casă şi grădină mănăstirii de acolo, cu 200 „bani gata“. *(Copie).*

24. — *1691 iunie 24. [Bucureşti].* Constantin Brîncoveanu voievod întăreşte mănăstirii Tîrgşor stăpînirea asupra unor ţigance cumpărate de la Dumitra, soţia lui Mihul căpitan şi de la feciorii ei Costandin şi Trandafir, cu 30 taleri. *(Original).*

25. — *1692 februarie 28. Tîrgşor.* Fraţii Ion şi Apostol, nepoţii lui Gheorghe Buchişoară, vînd un loc de casă mănăstirii din Tîrgşor. *(Copie).*

26. — *1692 martie 17. [Tîrgşor].* Cărstiian călugărul împreună cu nepoţii săi Tudor şi Negoiţă, moşneni din Scăieni, vînd egumenului Damaschin de la mănăstirea Tîrgşor, un loc de vie în dealul Scăienilor, cu 5 ughi. *(Original).*

27. — *1692 iunie 7. [Bucureşti].* Constantin Brîncoveanu voievod porunceşte lui Tudor din Scăieni, care are un pogon de vie între viile mănăstirii Tîrgşor, să-şi caute vie în altă parte pe care să i-o cumpere egumenul, sau să primească bani pentru acel pogon de la mănăstire. *(Original).*

28. — *1692 august 1. [Tîrgşor].* Tudor din Scăieni, împreună cu soţia sa Vişa, vînd un pogon de vie mănăstirii Tîrgşor, fiind situat între viile mănăstirii. *(Original).*

29. — *1692 august 16. [Tîrgşor].* Voico cămăraşul împreună cu soţia lui Dumitra vînd mai mulţi ţigani mănăstirii Tîrgşor, pentru 221 taleri. *(Original).*

30. — *1692 august 24. [Tîrgşor].* Ghica din Tătărani dă de pomană mănăstirii din Tîrgşor o vie în dealul Scăienilor, aşa cum dăduse şi soţia sa un pogon de vie înainte de a muri. *(Original).*

31. — *1692 august 29. Tîrgovişte.* Constantin Brîncoveanu voievod întăreşte mănăstirii Tîrgşor două pogoane de vie şi a treia parte dintr-un pogon şi o prăjină, în dealul Scăienilor, aproape de viile mănăstirii, care au fost date danie de Ghica din Tătărani şi soţia sa Stanca; întăreşte de asemenea nişte ţigani pe care îi cumpărase de la Voico cămăraşul şi de la soţia lui Dumitra. *(Original).*

32. — *1693 noiembrie 5. [Tîrgşor].* Pătru, fratele lui Voico cămăraşul, vinde egumenului Varlaam de la mănăstirea Tîrgşor o fată de ţigan, anume Maria, cu 16 taleri „ca să fie mănăstirii roabă în veaci". *(Original).*

33. — *1694 iunie 2. [Tîrgşor].* Istratie, fiul lui Ghinea căpitanul, vinde egumenului Varlaam de la mănăstirea Tîrgşor doi ţigani cu 50 taleri ca să plătească „pentru dăjdiile ţării". *(Original).*

34. — *1694 iunie 27. [Tîrgşor].* Dobre diaconul, ginerile lui Dumitraşco din Scăieni, face schimb de vie cu mănăstirea Tîrgşor *(Original).*

35. — *1695 martie 4. [Tîrgşor].* Radu şi frate-său Tudor, din Scăieni, vînd egumenului Varlaam de la mănăstirea Tîrgşor, un pogon de vie pentru 18 taleri. *(Original).*

36. — *1695 decembrie 1. [Tîrgşor].* Vasile, postelnicul din Stănceşti, vinde m-rii Turnu din Tîrgşor un loc cu pivniţă de piatră situat între pivniţa lui Antonie Vodă şi aceia a lui Ivan Gădea, în preţ de 7 taleri. *(Copie).*

37. — *1696 ianuarie 13. [Tîrgşor].* Ghica împreună cu soţia sa Maria şi fiul lor Ghica, arată că ajungînd la „multă lipsă şi sărăcie" şi rugîndu-se de egumenul mănăstirii Tîrgşor, acesta le-a dat 75 taleri pentru un pogon şi jumătate din via ce făcuseră danie mănăstirii, mai înainte vreme. *(Original).*

38. — *1696 martie 20. [Tîrgşor].* Dumitraşco logofătul, fiul lui Mihai clucerul din Netoţi, împreună cu soţia sa Zamfira, fata lui Micu din Piteşti, vînd mănăstirii Tîrgşor, o ţigancă cu 18 lei. *(Original).*

39 — *1697 aprilie 23. [Tîrgşor].* Despina împreună cu fiul său State vînd egumenului Varlaam un loc de casă în Tîrgşor „pre lăngă zidul mănăstirii despre uliţa den jos, despre făntăni", pentru 3 taleri. *(Copie).*

40. — *1697 noiembrie 5. [Tîrgşor].* Pană logofătul, fiul logofătului Drăghici din Filipeşti, împreună cu soţia sa Despa, vînd egumenului Varlaam de la mănăstirea Tîrgşor, o ţigancă Dumitra, cu fata ei Ilina, pentru 26 taleri. *(Original).*

41. — *1698 iulie 14. [Tîrgşor].* Iosif ieromonahul, al cărui nume mirenesc a fost popa Ion din Brăneşti, împreună cu fraţii şi unele rude, închină mănăstirii Tîrgşor schitul lor de la Turburea, cu trei pogoane de loc şi o parte de moşie. *(Original).*

42. — *1698 iulie 15. [Tîrgşor].* Drăghici paharnicul, fratele lui Mirică comisul, împreună cu fiul său Pană, vînd egumenului Varlaam de la mănăstirea Tîrgşor, un ţigan cu 28 lei. *(Original).*

43. — *1698 august 8. [Bucureşti].* Rafail egumenul mănăstirii Babele, împreună cu ţiganii mănăstirii, dă zapis lui Pană logofătul pentru ţiganca Dumitra ce fusese vîndută mănăstirii Tîrgşor de către acesta, iar acum se află la mănăstirea Babele. *(Original).*

44. — *1700 februarie 20. [Ploieşti].* Ivan căpitan de cămăraşi, împreună cu toţi slujitorii din Prahova, vînd egumenului mănăstirii Tîrgşor viile lui State, feciorul lui Ivancea din Tîrgşor, care a fugit şi nu şi-a plătit birurile ce era dator. *(Original).*

45. — *1700 iunie 2. [Tîrgşor].* Staţie împreună cu mama-sa Despina şi fratele său Ivan vînd egumenului Varlaam de la mănăstirea Tîrgşor, pentru mănăstire, 3 pogoane de vie în dealul Scăienilor, cu 56 1/2 taleri pogonul. *(Original).*

46. — *1700 noiembrie 12. Tîrgşor.* Boierii orînduiţi arată că, din porunca domnitorului Constantin Brîncoveanu, au măsurat toată moşia Tîrgşor şi au dat a patra parte din ea m-rii Tîrgşor, iar partea de moşie dată m-rii a fost hotărnicită cu pietre „ca să o stăpănească cu bună pace dă cătră tărşoreani". *(Copie).*

47. — *1701 mai 28. [Tîrgşor].* Drăghici paharnicul din Bucov, fiul lui Nedelco, împreună cu feciorul său Pană, vînd egumenului Varlaam de la m-rea Tîrgşor un copil de ţigan anume Crăciun. *(Original).*

48. — *1702 martie 6. [Tîrgşor].* Teofil, egumenul mănăstirii Pribegii, ctitoria marelui logofăt Barbu Bădeanu, vinde egumenului Varlaam de la mănăstirea Tîrgşor, pentru mănăstire, un ţigan pe nume Muşat, cu 38 taleri. *(Original).*

49. — *1702 iunie 21. [Tîrgşor].* Dima cupeţul şi soţia sa Voichiţa, fata lui State din Stănceşti, vînd egumenului Varlaam de la mănăstirea Tîrgşor un ţigan, pe nume Cărstea, cu 37 taleri. *(Original).*

50. — *1702 noiembrie 26. [Tîrgşor].* Popa Dumitru din Chiojd, împreună cu feciorii săi Drăgoiu, Goicea şi Balea, vînd egumenului Varlaam de la mănăstirea Tîrgşor un pogon de vie în dealul Scăienilor, cu 27 taleri. *(Original).*

51. — *1704 martie 12. [Tîrgşcr].* Dumitra, soţia lui Voico cămăraşul din Tătărani, dă egumenului Ioasaf de la mănăstirea Tîrgşor doi copii de ţigan în locul unei ţigance cu un copil pe care îi datora mănăstirii. *(Original).*

52. — *[1704—1709. Tîrgşor].* Ioasaf egumenul de la mănăstirea Tîrgşor dă o adeverinţă provizorie că a vîndut lui Preda căpitan de Gherghiţa, o ţigancă, Marina, cu 30 de taleri. *(Original).*

53. — *1706 martie 20. [Tîrgşor].* Antonie, fiul Miricăi comisul, primeşte în schimb de la mănăstirea Tîrgşor, un copil de ţigan şi 19 taleri, pentru ţiganul Şteful ce a fugit la mănăstire unde s-a şi căsătorit cu o ţigancă. *(Original).*

54. — *1706 aprilie 6. [Tîrgşor].* Stanciul pîrcălabul împreună cu feciorii săi Pană, Matei şi Preda, vînd mănăstirii Tîrgşor un ţigan, anume Stoica, cu 45 taleri. *(Original).*

55. — *1706 septembrie 8. [Tîrgşor].* Vlad cu femeia sa Dragna vînd mănăstirii Tîrgşor un pogon de vie, cu struguri, în dealul Scăienilor, cu 44 taleri, iar Roată vinde o jumătate de pogon de vie, cu 22 taleri. *(Original).*

56. — *1706 octombrie 25. [Tîrgşor].* Stan şi femeia sa Vişa vînd egumenului Ioasaf de la mănăstirea Tîrgşor 7 prăjini de vie „făcătoare“ şi 3 prăjini ţelină, cu 14 taleri *(Original).*

57. — *1707 iunie 28. [Tîrgşor].* Radu logofăt vinde paharnicului Ilie, cu 30 taleri, o ţigancă pe care o ţine Badea ţiganul mănăstirii Tîrgşor. *(Original).*

58. — *1709 iunie 2. [Tîrgşor].* Paraschiva, soţia Balii logofăt din Star-chiojd, împreună cu fiul ei Dumitru, vînd egumenului Ioasaf de la mănăstirea Tîrgşor, 5 pogoane de vie cu casă şi cramă, în dealul Scăienilor, şi trei cesferte de ţelină cu 2101/2 taleri. *(Original).*

59. — *1709 iunie 22. [Tîrgşor].* Ilie cu femeia sa Călina şi cu feciorii lor, vînd egumenului Ioasaf de la mănăstirea Tîrgşor, un pogon de loc, lîngă viile mănăstirii, cu 7 taleri. *(Original).*

60. — *1711 martie 3. [Tîrgşor].* Frăţilă din Scăieni dă egumenului Parthenie de la mănăstirea Tîrgşor 7 pogoane de vie în dealul Scăienilor, primind în schimb viile de la Cernăteşti şi 30 taleri în plus, fiindcă pămîntul de acolo e „în dajde“. *(Original).*

61. — *1713 martie 12. [Tîrgşor].* Şase megieşi, din porunca domnitorului Constantin Brîncoveanu, cercetează dacă Radu Gigîrtu are parte în moşia Hăbud pe care moşneanul Stănislav a vîndut-o mănăstirii Tîrgşor. *(Original).*

62. — *1713 mai 21. [Bucureşti].* Alecsandri vornic de doamnă restituie egumenului Parthenie de la mănăstirea Tîrgşor o datorie de 845 taleri, iar pentru dobîndă îi dă moşiile Valea lui Dobrotă şi Vai-de-Ei din judeţul Saac şi nişte locuri de vie. *(Original).*

63. — *1714 septembrie 25. [Tîrgşor].* Orhat împreună cu soţia sa Sora dă egumenului Parthenie de la mănăstirea Tîrgşor, o jumătate pogon de vie pentru care avusese pricină cu proegumenul Ioasaf, primind în plus 9 taleri. *(Original).*

64. — *1716 martie 3. Bucureşti.* Nicolae Alexandru Mavrocordat voievod dăruieşte şi întăreşte mănăstirii Turnu din Tîrgşor a patra parte din moşia domnească Tîrgşor. *(Original).*

65. — *1716 martie 4. Bucureşti.* Nicolae Mavrocordat voievod înnoieşte mănăstirii Turnul din Tîrgşor daniile făcute de înaintaşii săi, anume vama tîrgurilor Ploieşti şi Tîrgşor, cu 12 sate din ocolul tîrgului ; 200 bolovani de sare de la ocna Telega şi o scuteşte de cai domneşti. *(Original).*

66. — *1717 martie 14. Bucureşti.* Ioan Mavrocordat voievod întăreşte daniile făcute mănăstirii din Tîrgşor de către domnitorii dinaintea lui şi anume să ia vama tîrgurilor Ploieşti şi Tîrgşor, cu a celor 12 sate ce sînt împrejurul lor, precum şi alte privilegii ; desfiinţează ţinerea tîrgului de la Negovani, aprobat de Ştefan Cantacuzino, care aduce pagubă m-rii din Tîrgşor. *(Copie).*

67. — *1717 aprilie 10. [Tîrgşor].* Alisiia vinde egumenului mănăstirii Tîrgşor o jumătate cesfertă de ţelină, în capul viei lui Frăţilă, cu un taler. *(Original).*

68. — *1719 februarie 22. [Tîrgşor].* Ilina, soţia paharnicului Ghiorma de la Cocoră̧ştii Caplii, împreună cu cei doi fii ai săi Radu şi Iane vînd mănăstirii din Tîrgşor un ţigan cu o fată, în preţ de 32 taleri. *(Original).*

69. — *1719 martie 20. [Tîrgşor].* Ştefan călugărul, împreună cu frate-său Mihul vînd egumenului Parthenie de la mănăstirea Tîrgşor, 2 cesverţi de ţelină cu livadă, în preţ de 3 taleri. *(Original).*

70. — *1719 octombrie 15. [Tîrgşor].* Calea, soţia răposatului Necula Peticilă, împreună cu nepotul său Paraschiva vînd egumenului de la mănăstirea Tîrgşor, o cesverte de vie, pe lîngă via mănăstirii, cu 4 taleri. *(Original).*

71. — *1720 august 5. [Ploieşti].* Ion împreună cu soţia sa Voica vînd egumenului Parthenie de la mănăstirea Tîrgşor o jumătate pogon de vie cu trei taleri şi jumătate. *(Original).*

72. — *1723 mai 20. [Tîrgşor].* Matei Cocorăscu, fiul logofătului Iane Cocorăscu, vinde mănăstirii Tîrgşor moşia Stoieneasca, vecină cu moşia Tărşoreanca proprietatea m-rii şi cu aceia a marelui logofăt Iordache Creţulescu, cu 79 bani stînjenul, adică în total 338 taleri vechi. *(Copie).*

73. — *1727 iunie 5. [Tîrgşor].* Gligorie logofătul, nepotul viestierului Radu Bilciurescu, vinde lui Nicolae monahul de la Tîrgşor o funie de moşie în Crîngul Sasului, jud. Prahova, cu 20 taleri. *(Copie).*

74. — *1727 iunie 5. [Tîrgşor].* Catrina, soţia răposatului Şerban Stăncescu, „fiind la multe datorii şi nevoi“ — vinde monahului Nicolae de la Tîrgşor două funii şi jumătate de pămînt la Crîngul Sasului, jud. Prahova. *(Copie).*

75. — *[1734 iunie 7. Tîrgşor].* Frăţilă vinde mănăstirii Tîrgşor o vie cu 50 de taleri vechi, pe care o cumpărase şi el de la un oarecare Ratea. *(Original).*

76. — *1735 septembrie 30. Bucureşti.* Grigorie Ghica voievod înnoieşte mănăstirii Turnu din Tîrgşor daniile făcute de înaintaşii săi, anume vama tîrgurilor Ploieşti şi Tîrgşor, 200 bolovani de sare anual de la ocna Telega ; o scuteşte de banii calului domnesc şi confirmă ridicarea dreptului de a se face tîrg la Negovani. *(Original).*

77. — *1739 iunie 11. [Tîrgşor].* Monahul Ilarion face schimb de ţigancă cu Ioasaf egumenul de la mănăstirea Tîrgşor. *(Original).*

78. — *1740 ianuarie 16. Bucureşti.* Constantin Mavrocordat voievod înnoieşte mănăstirii Turnul din Tîrgşor daniile făcute de înaintaşii săi : vama tîrgului Ploieşti şi Tîrgşor ; 200 bolovani de sare de la ocna Telega ; scutirea de banii calului domnesc ; „ridicarea“ tîrgurilor de la Negovani şi Urlaţi. *(Original).*

79. — *1743 noiembrie 27. [Bucureşti].* Mihai Racoviţă voievod confirmă mănăstirii Tîrgşor să stăpînească moşia Hăbud, numită Scutaşi, din jud. Dîmboviţa, în care pretindea că are parte un oarecare Micul din Hăbud. *(Original).*

80. — *1744 ianuarie 20.* Safta logofeteasa arată cum a lăsat răposatul ei soţ, prin diată, să se împartă ţiganii între mănăstirea Tîrgşor şi nepoata sa Maria Bărcăneasca. *(Original).*

81. — *1749 martie 15. [Tîrgşor].* Constantin Mănescu cedează mănăstirii Tîrgşor o ţigancă, primind în schimb 35 taleri. *(Original).*

82. — *1749 august 20. [Bucureşti].* Grigorie Ghica voievod porunceşte egumenului mănăstirii Tîrgşor să vie la Divan să se judece cu Ion, fiul lui Micul, pentru partea de loc ce zice că are în moşia Hăbud. *(Original).*

83. — *1750 ianuarie 19. [Bucureşti].* Grigorie Ghica voievod confirmă mănăstirii Tîrgşor să stăpînească moşia Scutaşi din Hăbud, pe care a cumpărat-o egumenul Varlaam de la Stănislav „fecior lui Şărban din Scutaşi“, în 1699 ; se arată că Radu Gigîrtu. Micul şi fii acestuia, Vîlcul şi Ion, nu au nici un drept în această moşie. *(Original).*

84. — *1752 februarie 14. Bucureşti.* Grigorie Ghica voievod dăruieşte mănăstirii Tîrgşor din jud. Prahova, 100 taleri anual din vama tîrgului Ploieşti, şi o închină, metoh, spitalelor de la Sf. Pantelimon, cu embatic pe an de 100 de taleri, scutind-o de dăjdii către vistierie şi cămara domnească. *(Original).*

85. — *1752 februarie 15. [Ploieşti].* Maria fiica unchiaşului Cioban din Cărbuneşti, jud. Saac, încredinţează pe egumenul Daniil de la mănăstirea Tîrgşor că de bună voia ei s-a căsătorit cu Vasile ţiganul şi că se va supune la toate slujbele şi va fi „plecată şi supusă tocmai ca o roabă“. *(Original).*

86. — *1752 iunie 7. [Tîrgşor].* Petru moşneanu, măcelar, împreună cu soţia sa Dochiţa, vînd lui Radu cojocaru din Tîrgşor partea lor de moşie din Dălbăneasca, cu un taler şi jumătate stînjenul. *(Original).*

87. — *1752 decembrie 11. Bucureşti.* Matei Ghica voievod înnoieşte şi întăreşte mănăstirii Tîrgşor dania părintelui său, Grigorie Ghica voievod, de 100 taleri anual din vama Ploieştilor, precum şi scutire de dăjdii către vistierie şi cămara domnească. *(Original).*

88. — *[1752—1753. Bucureşti].* Ştefan Văcărescu mare logofăt face un schimb de două ţigănci cu Daniil egumenul mănăstirii Tîrgşor. *(Original).*

89. — *[circa 1754. Bucureşti].* Panait Antonie, fiul lui Dobre Scaun din Tîrgşor, se roagă de mitropolitul ţării ca prăvăliile ce-au fost dăruite de neamul său să fie lăsate pe seama mănăstirii, sau Mitropolia să aibă grijă ca biserica să fie înzestrată cu cele necesare şi reparată, fiindcă plouă în ea. *(Original).*

90. — *1760 martie 9. Bucureşti.* Scarlat Grigorie Ghica voievod, la cererea egumenului Daniil şi după anaforaua prezentată de marii boieri, dăruieşte mănăstirii Tîrgşor întreaga moşie domnească a Tîrgşorului. *(Original).*

91. — *1760 noiembrie 15. Bucureşti.* Scarlat Grigorie Ghica voievod iartă mănăstirea Tîrgşor de toate dările existente, precum şi de celelalte care se vor pune în viitor; de asemenea îi întăreşte vechile privilegii acordate de domnitorii de mai înainte. *(Original).*

92. — *1777 iunie 19. [Ploieşti].* Dumitrache sărdarul orînduieşte pe logofătul Stan Urlăţeanu şi pe căpitanul Bîrcă să hotărnicească moşiile de la Vai-de-Ei şi Valea lui Dobrotă ale mănăstirii Tîrgşor. *(Original).*

93. — *1784 februarie [fără zi]. Tîrgşor.* Inventar de toată averea mişcătoare şi nemişcătoare a mănăstirii Tîrgşor dat în mîna noului egumen Antonie. *(Original).*

94. — *1784 septembrie 1. [Tîrgşor].* Moşnenii din Valea lui Dobrotă şi Vai-de-Ei dau asigurare egumenului de la mănăstirea Tîrgşor că atunci cînd va veni la ei, vor merge cu toţii să aleagă partea de moşie ce se cuvine mănăstirii. *(Original).*

95. — *1785 februarie 2. [Bucureşti].* Mihail Suţu voievod, la jalba dată de egumenul de la Tîrgşor, porunceşte ispravnicilor din jud. Saac să oprească pe locuitorii din Valea lui Dobrotă şi Vaideei care ar tăia lemne de pe moşia mănăstirii şi le-ar duce spre vînzare. *(Original).*

96. — *1785 februarie 15.* Costandin medelnicer orînduieşte pe protopopul Iane şi pe doi boieri să hotărnicească moşiile de la Vai-de-Ei şi Valea lui Dobrotă proprietatea mănăstirii Tîrgşor. *(Original).*

97. — *1785 iunie 19. [Ploieşti].* Moşnenii din Vaideeşti dau înapoi 305 stînjeni de moşie şi 32 pogoane de vie, de asemenea şi popa Vasile 7 pogoane de vie, ce-au cotropit din moşia mănăstirii Tîrgşor; pentru folosirea locului pe trei ani trecuţi vor plăti numai cheltuiala ce s-a făcut cu cei patru boieri hotarnici. *(Original).*

98. — *1785 iunie 20. [Ploieşti].* Moşnenii din Dobroteni (Valea lui Dobrotă) se înţeleg cu egumenul Antonie de la mănăstirea Tîrgşor să dea înapoi 286 stînjeni ce-au cotropit din moşia mănăstirii. *(Original).*

99. — *1785 iunie 25.* Din porunca domnitorului Constantin Suţu şi prin carte de blestem se alege partea de moşie a mănăstirii Tîrgşor de a moşnenilor din Valea lui Dobrotă şi din Vai-de-Ei. *(Original).*

100. — *1785 iunie 25. Tîrgşor.* Însemnare de cheltuiala ce s-a făcut la hotărnicia moşiei de la Valea lui Dobrotă şi Vai-de-Ei, din judeţul Saac, proprietatea mănăstirii Tîrgşor. *(Original).*

101. — *1792 noiembrie 3. [Bucureşti].* Filaret mitropolitul, vrînd să mărească via Chiriazi şi Valea Poenii, porunceşte egumenului Antonie de la m-rea Tîrgşor să dea via mănăstirii şi să primească alta în schimb. *(Copie).*

102. — *1792 decembrie 8. [Bucureşti].* Mănăstirea Tîrgşor face schimb cu Mitropolia din Bucureşti, dînd o vie în dealul Ursoii jud. Săcueni şi primind o altă vie în dealul Ţintea din jud. Prahova. *(Original).*

103. — *1792 decembrie 8. [Bucureşti].* Mitropolia din Bucureşti face schimb cu mănăstirea Tîrgşor dînd o vie şi livadă de pruni în dealul Ţintea, jud. Prahova, pentru o vie „lucrătoare" din dealul Ursoii, jud. Săcueni. *(Copie).*

104. — *1796 martie 16.* Vintilă paharnicul scrie lui Dionisie egumenul mănăstirii Tîrgşor privitor la învoiala cu oamenii de pe moşia Vaideeşti, jud. Saac, pentru păşunatul vitelor. *(Original).*

105. — *1797 februarie 13. [Znagov].* Logofătul Mihai, omul mănăstirii Znagov, dă zapis provizoriu pentru un schimb de ţigance ce s-a făcut între mănăstirea Tîrgşor şi mănăstirea Znagov. *(Original).*

106. — *1799 august 5. [Bucureşti].* Dionisie egumenul mănăstirii Tîrgşor înaintează jalbă domnitorului în legătură cu o vie din dealul Scăienilor care fusese cotropită de urmaşii unui preot. *(Original).*

107. — *1802 august 2. [Tîrgşor].* Inventar de toate lucrurile „mişcătoare şi nemişcătoare" ale mănăstirii Tîrgşor, făcut din porunca lui Alexandru Suţu voievod. *(Original).*

108. — *1802 noiembrie 26. [Bucureşti].* Nicolae din Păuleşti, jud. Prahova, se jeluieşte domnitorului împotriva lui Petre, nepotul arhiereului Drăstea, pentru o pricină de bani în care e arătat ca vinovat şi egumenul m-rii Tîrgşor. *(Original).*

109. — *1802 decembrie 6. [Tîrgşor].* Dionisie egumenul mănăstirii Tîrgşor face schimb de ţigani. *(Original).*

110. — *1803 martie 16. [Bucureşti].* Constantin Alexandru Ipsilant voievod, după anaforaua primită, hotărăşte pricina de neînţelegere dintre Petre, nepotul răposatului egumen Drista, şi Dionisie egumenul mănăstirii Tîrgşor. *(Original).*

111. — *1803 iunie 28. [Tîrgşor].* Dionisie protosinghelul mănăstirii Tîrgşor cere de la domnitor ca trimisul mănăstirii să fie împuternicit să caute şi să aducă sălaşele de ţigani ce au fugit în timpul răzmeriţii nemţeşti. *(Original).*

112. — *1808 ianuarie 15. [Bucureşti].* Mitropolitul Dositheu împuterniceşte cu carte de blestem pe Costandie, episcopul Buzăului, să cerceteze pricina mănăstirii Tîrgşor cu moşnenii de pe moşia Vaideeşti proprietatea mănăstirii. *(Original).*

113. — *1808 iulie 13. [Bucureşti].* Gavriil egumenul mănăstirii Tîrgşor, în jalba ce înaintează Divanului ţării, arată că fostul egumen Dionisie nu are dreptate în cererile de despăgubire ce face ; cere să se facă cercetare la faţa locului, prin carte de blestem, şi să se amîne judecarea procesului în toamnă, după trecerea perioadei de muncă. *(Original).*

114. — *1809 iunie 1. [Bucureşti].* Mitropolia din Bucureşti dă moşia Rătunda din jud. Buzău, cu arendă de 100 taleri pe an, lui Gavriil egumenul mănăstirii Tîrgşor. *(Copie).*

115. — *1810 ianuarie. [f. zi. Bucureşti].* Mitropolitul Gavril numeşte egumen la mănăstirea Tîrgşor pe arhimandritul Cleonic, în locul răposatului egumen Gavril. *(Original).*

116. — *1810 februarie 5. [Bucureşti].* Cleonic egumenul mănăstirii Tîrgşor face aşezămînt cu Costandin Predescu, epitropul spitalului Pantelimon, cu ocazia numirii sale ca egumen al acestei mănăstiri. *(Original).*

117. — *1811 iunie 1. [Bucureşti].* Mitropolitul ţării autorizează pe Constantin Predescu, epitropul spitalului Sf. Pantelimon, să plătească 1.000 taleri nepoţilor răposatului Cleonic fost egumen al mănăstirii Tîrgşor. Pe verso adeverinţa de primirea banilor dată de nepoţii lui Cleonic. *(Original).*

118. — *1812 iunie 23. [Bucureşti].* Epitropia spitalului Sf. Pantelimon arată sumele de bani pe care trebuie să le dea metoaşele pentru plata datoriilor ţării. *(Original).*

119. — *1813 iulie 3. [Bucureşti].* Grigore Ghica, epitropul spitalului Pantelimon, aprobă ca egumen la mănăstirea Tîrgşor pe Danail după ce acesta plăteşte 1.500 taleri ajutor pentru spital. *(Original).*

120. — *1814 ianuarie 20. [Bucureşti].* Marii boieri înaintează domnitorului anafora în pricina dintre Nicolae Mavroghene sudit franţuzesc, nepotul răposatului egumen Dionisie de la Tîrgşor, şi mănăstirea Tîrgşor, pentru despăgubirea de bani ce pretinde cel dintîi. *(Original).*

121. — *1815 martie 25. [Bucureşti].* Aşezămîntul ce face Paisie noul egumen al mănăstirii Tîrgşor, metohul spitalului Sf. Pantelimon, cu epitropia spitalului cu ocazia numirii sale ca egumen la această mănăstire. *(Original).*

122. — *1817 februarie 20. [Tîrgşor].* Paisie egumenul mănăstirii Tîrgşor aduce la cunoştinţa serdarului Nicolae Trăsnea, epitropul spitalului Pantelimon, lipsurile din zestrea mănăstirii, făcute în vremea egumeniei răposatului Dionisie. *(Original).*

123. — *1818 februarie 17. Bucureşti.* Gheorghe Caragea voievod scuteşte mănăstirea Tîrgşor de toate dăjdiile şi îi întăreşte privilegiile acordate mai înainte de alţi domnitori. *(Original).*

124. — *1818 februarie 19. [Tîrgşor].* Paisie egumenul m-rii Tîrgşor scrie serdarului Nicolae Trăsnea, epitropul m-rii Sf. Pantelimon, în privinţa nemulţumirii ce arată locuitorii ungureni din Crîngul Teiului ; de asemenea cere voie să facă un clopot mare pentru mănăstire. *(Original).*

125. — *1819 mai 23. [Ploieşti].* Ispravnicii judeţului Prahova sînt anunţaţi de cei trimişi, că locuitorii care fuseseră izgoniţi de pe moşia Crîngul Teiului cer să se preţuiască casele tuturor indiferent dacă le-au ridicat înainte sau le-au lăsat pe loc. *(Original).*

126. — *1819 mai 29. [Ploieşti].* Isprăvnicatul de Prahova aduce la cunoştinţa hătmăniei cum s-a urmat în pricina preţuirii caselor unor locuitori străini ce fuseseră obligaţi să se mute de pe moşia Crîngul Teiului proprietatea mănăstirii Tîrgşor. *(Original).*

127. — *1819 iunie 4. [Tîrgşor].* Locuitorii din Crîngul Teiului, care după jalba egumenului Paisie au fost osîndiţi să se mute de pe moşia mănăstirii, dau înscris că au primit 930 taleri pentru mutarea caselor şi curăţitul celor 62 pogoane ce stăpîneau, şi nu mai au nici o pretenţie de la mănăstire. *(Copie).*

128. — *1820 februarie 5. [Tîrgşor].* Paisie egumenul mănăstirii Tîrgşor înştiinţează pe Ştefan egumenul mănăstirii Colţea, că îi trimite 11 zapise ale moşiei Rotunda şi un hrisov al mănăstirii Tîrgşor. *(Original).*

129. — *1820 martie 25. [Bucureşti].* Epitropia spitalului Pantelimon arată că lui Paisie egumenul mănăstirii Tîrgşor i se mai prelungeşte arenda acestei mănăstiri, pe încă doi ani, pentru că a dovedit pricepere şi bună gospodărire, făcînd o serie de reparaţii în plus peste cele prevăzute în contract. *(Original).*

130. — *1820 august 30. [Tîrgşor].* Paisie egumenul mănăstirii Tîrgsor anunţă pe căminarul Nicolae Trăsnea, epitropul spitalului Sf. Pantelimon, că urmează să se facă hotărnicia moşiei Blejoiu, a mănăstirii, precum şi a moşiei vecine cu aceasta, Ploieştiori, a logofătului Iordache Slătineanu. *(Original).*

131. — *1824 septembrie 24. Bucureşti.* Grigorie Dimitrie Ghica voievod scuteşte mănăstirea Tîrgşor „de toate dăjdiile şi orînduelile" ce vor ieşi de la vistieria domnească şi îi întăreşte şi vechile privilegii, dar egumenul să-şi plătească regulat embaticul la mănăstirea Pantelimon. *(Original).*

132. — *1825 octombrie 4. [Bucureşti].* Beizadea Costache Caragea cere domnitorului să hotărască în pricina ce a avut pentru moşia Tîrgşorul pe care o dăduse în arendă răposatului Ioan Băltăreţu pentru o sumă de bani ce o luase cu împrumut de la acesta. *(Copie).*

133. — *1825 noiembrie 27. [Bucureşti].* Nicolae Trăsnea, epitropul spitalului Pantelimon, se judecă cu beizadea Costache Caragea, ginerele banului Ianache Moruzi, pentru o cîrciumă de pe moşia Tîrgşor. *(Copie).*

134. — *1825 decembrie 3. [Bucureşti].* Anaforaua marilor boieri în pricina dintre clucerul Nicolae Trăsnea, epitropul spitalului Sf. Pantelimon şi beizadea Costache Caragea, pentru moşia Tîrgşor din judeţul Prahova. *(Copie).*

135. — *1825 decembrie 10. [Bucureşti].* Marii boieri înaintează domnitorului anafora în pricina moşiei Tîrgşor, proprietatea lui beizadea Costache Caragea, ce a fost dată zălog şi în arendă pentru o datorie de bani neguţătorului Ioan Băltăreţu. *(Copie).*

136. — *1826 ianuarie 17. [Bucureşti].* Beizadea Costache Caragea cere să se aleagă hotarul moşiei sale de hotarul moşiei m-rii Tîrgşor, metohul spitalului Pantelimon, şi să se „dovedească cel adevărat drumul Domnişorului". *(Copie).*

137. — *1826 mai 28. [Bucureşti].* Teodor logofătul scrie lui Paisie, egumenul mănăstirii Tîrgşor, în legătură cu alegerea hotarelor unei moşii a mănăstirii. *(Original).*

138. — *1827 martie 4. [Tîrgşor].* Moşnenii de pe moşia Priseaca se învoiesc cu Paisie egumenul mănăstirii Tîrgşor, pentru 39 pogoane de pămînt din moşia Priseaca, judeţul Prahova. *(Copie).*

139. — *1829 aprilie 8. [Bucureşti].* Divanul ţării porunceşte Logofeţiei de Ţara de Sus să cerceteze jalba lui Ioan Urban şi să raporteze.

140. — *1829 aprilie 26. [Bucureşti].* Ioan Urbanof cere să facă o moară de „făină uşoară şi arpacaş" pe moşia m-rii Tîrgşor, şi să i se dea 100 stînjeni de pămînt cu chirie, pe timp de 50 de ani. *(Copie).*

141. — *1830 martie 10. Tîrgşor*. Catastih de averea mişcătoare şi nemişcătoare a mănăstirii Tîrgşor din judeţul Prahova, metohul spitalului Sf. Pantelimon, dată în primire noului egumen chiar Serafim, ce urmează fostului egumen Paisie. *(Original).*

142. — *[1830 martie 10. Tîrgşor]*. Însemnare de lucrurile ce s-au găsit în plus la mănăstirea Tîrgşor, cu ocazia întocmirii catagrafiei. *(Original).*

143. — *[1830 martie 10. Tîrgşor]*. Însemnare de lucrurile ce s-au găsit lipsă la mănăstirea Tîrgşor, la catagrafia ce s-a făcut. *(Original).*

144. — *1830 martie 13. [Tîrgşor]*. Paisie, fostul egumen al mănăstirii Tîrgşor, anunţă pe clucerul Nicolae Trăsnea că a făcut catagrafia averii mănăstirii şi a dat-o în primire noului egumen Serafim. *(Original).*

145. — *1837 mai [f. zi. Ploieşti]*. Raport către judecătoria judeţului Prahova asupra pricinii dintre comisul Scarlat Bărcănescu şi mănăstirea Tîrgşor, pentru moşia domnească dimprejurul mănăstirii. *(Copie).*

146. — *1840 octombrie 4. Inoteşti.* Constantin Fălcoianu scrie egumenului de la Tîrgşor în legătură cu plata embaticului ce trebuia să dea pentru un loc din Scăieni. *(Original).*

147. — *1844 septembrie 17. Nucetul.* Gheorghe Pleşoianu hotarnic anunţă pe Ruvim Budişteanu, egumenul mănăstirii Tîrgşor, că îi trimite o listă de acte referitoare la moşiile Vaideeşti şi Dobrota. *(Original).*

DOCUMENTE

1

1632 octombrie 23. București.

Matei Basarab dăruiește lui Mareș căpitan din Ploiești, satul Stoienești, din județul Prahova, luat de la Necula vistier care, împreună cu alți boieri mari ai țării, se ridicase împotriva domnitorului „cu oaste și cu război". *(Original).*

† *Milostieiu bojieiu Io Mateiu voevoda i gospodin vnuc pocoinago Io Băsărab voevoda davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi vearnnomu slugu gospodstvo-mi* Mareș căpit.[an) *ot* Ploești ca să-i fie satul Stoeneștii *ot sudstvo* Prahova, cu tot hotarul și cu toți rumănii și cu morile și cu viile și cu tot venitul de pretutindenelea oarecăt se va aleage, de în hotar în hotar. Pentru că acest sat Stoeneștii fost-au al Neculei vist.[ier]. Deci cănd au fost acum în zilele domnie[i] meale, după ce se-au milostivit cinstitul înpărat de m-au dăruit cu domniia aicea în Țeara Rumănească, la scaunul părinților domnii meale, iar Necula vist.[ier] cu o seamă dăn boiari[i] cei mari ai țerăi ei se-au rădicat spre domniia mea cu oaste și cu războiu.

Deci au miluit domniia mea pre Mareș căpit.[an] cu satul Stoeneștii, cu morile și cu viile, pentru direaptă și credincioasă slujbă ce au slujit domnii meale, unde au fost păsul domnii meale și al țerăi. Și nu și-au crutat nimic a-și vărsa săngele pentru domniia mea, ca să-i fie de moșie lui și feciorilor în vecie.

Așijderea și voi rumănilor de în Stoenești încă să aveți a asculta de oamenii lui Mareș căpit.[an], de toate ce vă vor da ei învățături. Căci Necula vist.[ier] au pierdut acest sat cu rea hitlenie. Iar Mareș căpit.[an] *[loc rupt]* direaptă slujbă. Și am ... *[loc rupt]* care va dărui Dumnezeu în urma noastră a fi domnu Țerei Rumănești, încă să aibă a înnoi cartea și mila domnie[i] meale pre tocmeală cum scrie mai sus. Iar cine va călca și va sparge mila domnie[i] meale, acela să fie anatema de 318 sti[sventil] oteți *eje vă Nicheia* și să aibă parte cu Iuda și cu Ariia la un loc.

I naco da nest poreci gospodstvo-mi

I is.[pravnic] sam reci gospodstvo-mi.

Pis Lepădat *u* București, *measița* ohtomvrie 23 *dni,* leat 7141 [1632].

IO MATEIU voievod [m.p.].

[pe verso] :

Cartea lu Matei voievod pentru că a dăruit satul Stoeneștii lu Mareș căpitan

Muzeul de istorie al județului Prahova.

Original, rupt în cîteva locuri și ros de carii, hîrtie pătată de umezeală ; în afară de semnătura originală este întărit și cu pecetea inelară a domnitorului, în tuș roșu.

2

1640 martie 6. [Ploiești].

Cîțiva orășeni din Ploiești zălogesc, pentru șase galbeni și jumătate, trei „cedvărți" de vie în dealul Scăienilor. *(Original).*

† Scris-am noi oroșanii *ot* Ploești anum[e] Oprea și Isac și Gherghești *[indescifrabil]* și Tudoran și Costandin și alalți frați toți, și mic și mare, acesta al nostru zapis ca să fie de mare credință la măna lui Dumitru, cum să știe că am pus zălog 3 cedvărți de vie al lui Stan, fecior lu Nan *ot* Ploieștiori. Și le-am zălogit păn[ă] în zioa de svete Dimitrie. Și le-am văndut derept șase galbeni bani gata și jumătate, iară să [de] nu va veni până în zioa de sveti Dimitrie iar să fie aceal[e] 3 cedvărți de vie în dealul Scăianilor să-i fie de moșie. Iară să [de] va veni Stan până la culesul viilor să nu fie volnic cu vinul.

Și mărturie anum[e] Dragomir ceaușul și Nan și Vladul și Necul[a] și Stoica

Și am scris eu Avram *săn* [sin] Stănil[ă] logofet.

Measița martie *dni* 6, vleat 7148 [1640].

Oprea
Vladul
Nan
Dragomir ceaușu
Necula

[pe verso] :

Zapisu pentru vie *ot* Scăiani

Arh. St. Buc., *Achiziții noi*, CXIX-7.
Original, hîrtie groasă cu filigran, stare foarte bună ; cinci peceți inelare interesante ale celor de mai sus care semnează ; mai în jos o pecete boierească în ceară neagră.

3

1641 octombrie 15. [Ploiești].

Neagu din Ploiești vinde lui Radu mare comis o jumătate pogon de vie și o jumătate stînjen de ocină, la Scăieni, pentru zece ughi. *(Original).*

† Adecă eu Neagul *ot* Ploești scris-am acesta al mieu zapis ca să hie de mare credință la măna jupănului Radul *vel* comis, cum să se știe că am văndut dumniialui jumătate de pogon de vie, alăturea cu viile dumniialui, și o jumătate de stănjăn de ocină den partea lui Mordan den Scăiani, derept ughi 10 bani gata.

Și am văndut eu de a mea bun[ă] voe fără de nici o silă ca să hie a dumniialui moșie ohabnec[ă]. Și la tocmeala noastră fost-au mărturie anume Lep[ă]dat com.[is], i Dumitrașco Smădrul Frejreanul, i Neagoe Căpuș, i Toader al Moldoveanului, i Tudor roșul *ot* Scăiani, i Stan al Chicului și alți[i] cari[i] își vor pune mai jos deagetel[e].

Aceasta am scris și pentru credința, inel n-am avut, ci mi-am pus deagetul.

Pis oh.[tomvrie] 15 *dni*, vleat 7150 [1641].

* Eu Neagul
Lepădat com.[is]
Eu Dumitrașco com.[is]
Tudor roșul

Arh. St. Buc., *Achiziții noi*, CXIX-8.
Original, stare foarte bună, hîrtie groasă cu filigran; trei peceți inelare în tuș și o pecete boierească, de mai tîrziu, în ceară neagră.

4

1667 aprilie 6. [Ploiești].

Neagu din Bălțești, fiul lui popa Stoica, Oprea cu soția sa Tudora, Catană cu soția sa Dragna, vînd preotului Ursu din Ploiești mai multe locuri de vie care se trag din funia Căpușească *(Original)*.

† Adică eu Neagul *ot* Bălțești, feciorul popei Stoicăi, scris-am acesta al mieu zapis ca să hie de mare credință la măna părintelui popii Ursu *ot* Ploești.

Cum să se știe că i-am văndut o cezvărte de vie făcută. Și s-au văndut prè bani gata ughi 3, [costande] 6.

Și iar am mai văndut eu Oprea împreună cu fămeaia mea anume Tudora, părintelui popii Ursu *ot* Ploești o cezvărte de vie făcută și o prăjină de țelină, de lung, de lat 3. Și s-au văndut pre bani gata ughi 3, costande 5.

Și iar am mai văndut eu Cătană împreună cu fămeaia mea cu Dragna și eu Oprea înpreună cu fămeaia mea anume Tudora, popei lui Ursul *za selo* Ploești o cezvărte de loc sterp, pre bani gata lei 2, din vie în jos.

Și aceaste vii sănt pre stănjinii noștri de moșie care se trag pre lăngă funia Căpușească. Ș-am văndut de a noastră bună voie și cu știrea a fraților de moșie și a vecinilor *ot vis i ot zdol* [din sus și din jos]. Și ca să hie părintelui popii Ursu moșie stătătoare, lui și feciorilor lui căți Dumnezeu i va dărui.

Şi când s-au făcut acesta zapis fost-au mulţi oameni buni aldamaşari, *na im:* Drăghici Căpuş, Ilie cumnată-său *ot* Măneci, Goicea, erei Goicea *ot* Scăiani, erei Gai *ot* Paţea, erei Şteful *ot* Ploeşti, Mircea iuzbaşa, i Dumitraşco *snă* popei Goicei, Goicea al Sorii, Ionaşco *ot* Corlăteşti, i Vlad *ot* Scăiani, i Negoiţă *ot tam,* Dragomir stegaru.

Pisah measiţa aprilie 6 *dni,* leat 7175 [1667].

Şi pentru mai adevărată credinţă pusu-ne-am mai jos şi peceţile
Eu Neagul *ot* Bălţeşti
Eu Catană
Eu Oprea ; ale noastre peceţi
Şi am scris eu Vlad *[indescifrabil].*

Arh. St. Buc., *Mitr. Buc.* LXII-3-a.
Original, stare foarte bună, hîrtie groasă cu filigran ; întărit cu trei peceţi inelare, în fum ; copie în *ms.* 130, f. 228 şi în ms. 132, f. 3.

5

1675 decembrie 6. [Ploieşti].

Vintilă Merişescul din Ploieşti vinde jupînului Duşcă din Călineşti partea de moşie ce are în Stoieneşti, rămasă de la mătuşă-sa Stanca, în afară de rumânii ce erau fugiţi. *(Original).*

† Adecă eu Vintilă şi cu fiie-meu Badea *ot* Ploeşti scris-am acesta al mieu zapis ca să fie de mare credinţă la măna dumnealui jupănului Duşcăi *ot* Călineştii. Cum să să ştie că am fost văndut dumnealui nişte moşie de la Stoieneşti, însă partea moaşăi noastre Stancăi toată căt au avut în Stoieneşti, pe cum scrie şi zapisele de cumpărătoarea jupănului Duşcăi care o au fost cumpărat jupănul Duşca, ca să-i fie moşiia dumnealui ohabnică. Deci atunce când am fost văndut acea moşie fostu-i-am dat dumnealui şi un ristov [hrisov]. Deci, încă, noi avănd şi căţivaşi rumăni şi nevănzîndu-i dumnealui, noi ne-am dus la dumnealui de ni-am rugat de au făcut bine de ni-au dat ristovul [hrisovul] ca să umblăm să ne căutăm rumănii şi după ce ne vom căuta acei rumăni, măcar a-i găsi măcar a nu-i găsi, noi să avem a duce acestu ristov iar la măna dumnealui jupănului Duşcăi să i-l dăm, pentru că noi cu moşiia de acum înainte treabă n-avem. Pentru aceaia când am venit de ni-am rugat de au făcut dumnealui acest bine de ni-au fost dat acest ristov, iar noi aşa ni-am prins ca să nu-l zăbovim, ci să i-l dăm la dumnealui. Atunce fost-au mulţi boiari mărturie care mai jos îşi vor pune iscăliturile, ca să să crează, pentru că acest ristov este al mătuşăi noastre Stancăi de la ocină de Dărmă-

neştii care o [au] cumpărat jupănul Duşca toată şi pă cum scrie zapisele.

Şi mărturie jupănul Ghica cupeţ *ot Călineşti*, părintele popa Iane *ot tam*, Ghica *sin* Dimei, Leca *brat ego* Ghicăi, Pătraşco *sin* Zamfir *ot* Ploeşti, i Dumitrul Grecul *i procit*.

Pis dechemvrie 6 *dni*, leat 7184 [1675].

Şi noi pentru mai adevărată credinţă pusu-ni-am şi deagetul, ca să să crează.
* Eu Vintilă Merişăscul
* Eu Jipa mărturie
* Defta *sin* Guscăi[?]
* Dragomir Ciochină, mărturie
* Vasilie *sin* Danciul
* Fota
* Ghica *sin* Vladuci [?]
Dumitru Grecul nepotul Mitului, mărturie
* Necula *sin* Danciul
* Ghine[a] *sin* Mosică [?]
Nica *sin* Ghicăi
Eu Badea

[pe verso] :

Dărmăneşti la măna lui Duşcă pentru un hrisov al Stancăi, mătuşii lui Vintilă Merişescul.

M.I.O.B. nr. 13.926.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran ; cîteva semnături gerceşti indescifrabile.

6

1684 ianuarie 14. [Ploieşti].

Nedelea, soţia lui Neagul călăraşul din Ploieşti, vinde lui Gheorghe cupeţul, ginerile lui Vlad, o vîe în dealul Cernăteştilor pentru 68 taleri şi jumătate *(Original)*.

† Adecă eu Nedelea fămeaia Ne[a]gului călăraşului *ot* Ploeşti scris-am zapisul mieu ca să fie de bună credinţă la măna dumnealui jupănului Gheorghie cup.[eţ] *zet* Vlad. Cum să să ştie că i-am văndut dumnealui nişte vie, pogoane căt să va afla peste tot. Care vie să rozoreaşte cu Vladul logofătul şi cu Necula călăraş în dealul Cernăteşilor, cu casa cum iaste cu corit [?], cu tocitori 2, cu buţi 3, cu corătoare, cu ce să va mai afla.

Și le-am văndut dereptu bani gata taleri 68 *pol.* Și o am văndut de a mea bună voe și cu știrea tuturora vecinilor din sus e [și] din jos, ca să fie dumnealui moșie stătătoare în veacu, dumnealui, coconilor dumnealui, *vnuc* dumnealui, căți Dumnezeu îi va da, în veacu.

Căci că cu acești bani carele i-am luat de la dumnealui mi-am grijit bărbatul la moartea lui și mi-au rămas și mie.

Iar carele s-ar scula peste cuvăntul mieu cu vreo gălceavă asupra dumnealui, acela să fie proclet anatema de 318 *oteți* carele sănt în Nicheia, căci că eu așa am grăit cu dumnealui. Și cănd s-au făcut acest zapis fost-au mulți oameni buni marturi carele mai jos își vor pune iscăliturile.

Și pentru mai adevărată credință mi-am pus și eu deagetul mai jos, ca să să crează.

Și am scris eu popa Stan cu zisa ei.

Ghenarie 14 *dni,* leat 7192 [1684].

* Eu Nedelea
* Eu Bociol [?] iuzbașa, martor
* Eu Petre Vălcu, mărturie
* Eu Avram iuzbașea
* Eu Ursea vătaful, martur

[pe verso] :

Și mi-au dat dintr-această tocmeală acum înainte taleri 46 ; *ipac* dat taleri 5.

M.I.O.B., nr. 37.410.
Original, stare bună, hîrtie cu filigram.

7

1687 octombrie 26. [Ploiești].

Constantin din Ploiești, împreună cu soția sa Maria, vînd lui Grozea cojocarul un pogon și jumătate de vie și un loc de casă, în dealul Scăienilor, cu 25 taleri. *(Original).*

† Adecă eu Constantin den Ploești denpreună cu soția mea Mariia scriem și mărturisim cu acesta al nostru zapis că să fie de bună credință la măna dumnealui jupănului Grozii cojocariul.

Cum să să știe că i-am văndut un pogon de vie și jumătate în dealul Scăianilor, dirept bani gata taleri 25. Care vie iaste pre lăngă viile Sărindariului, și să lovească în căpătăi cu viile dumnealui jupănului Grozii și cu un loc de casă în poalele vii, den nuc pănă în măr.

Și i le-am văndut noi de a noastră bună voe, fără de nici o silă, și cu știrea vecinilor miei.

Și am luat acești bani ce scriu mai sus, toți deplin, în măinile noastre, iar dumnealui și coconilor dumnealui să-i fie moșie stătătoare și ohabnică în veaci.

Și pentru mai adevărată credință ne-am pus iscăliturile mai jos și deagitele, ca să să crează, și mărturii carii să vor iscăli mai jos.

Octomvrie 26 *dni*, leat 7196 [1687].

Eu Constandin
Eu Mariia
Stroe... mărturie
Eu Dobrotă *ot* Proșcă, martor
Eu Ivan viiariul, mărturie
Eu Ion, mărturie

Acad. R.S.R., CCCLXXV-156.
Original, deteriorat de umezeală.

8

1694 iunie 27. [București].

Constantin Brîncoveanu voievod dă carte domnească lui Gheorghe cămărășelul, ginerile lui Vlad logofătul din Ploiești, ca să fie lăsat în pace de Brata soția lui Doboș, pentru niște bani despre care se spune că au fost furați cînd au năvălit curuții în țară. *(Original).*

† *Milostieiu bojieiu Io Costandin voevod i gospodin zemle Vlahiscoe davat gospodstvo-mi siiu poveleanie gospodstvo mi.* Lui Gheorghie cămărășelul, ginerile Vladului logofăt *ot* Ploești, ca să fie în pace de către Brata fămeaia lu Ștefan Doboș den Ploești, pentru că această fămeae înpreună cu bărbatul ei fiind furat niște bani ai lui Gheorghie cămărășelul de la viia lui de unde au fost .puși când cruții. Și apucându-l pentru bani să-i dea, iar ei i-au aruncat altă prihană de au zis cum că acei bani au fostu ai Sturzii spătar și au avut judecată de față înaintea domnii meale la Divan cu Matei postelnicu Sturzea și cu dânșii. Și s-au adevărat cum că n-au avut Sturzea nici un ban la Ghiorghie, ce au fost ai lui bani direpți, și și-au luat banii și i s-au făcut cartea domnii meale de judecată, să aibă pace.

Iar când au fost acum, iar s-au sculat această fămeae, Brata a lu Ștefan Doboș, cu gălceavă asupra lui Ghiorghie pentru acei bani făcând alte meșteșuguri ca o muiare rea și ficleană.

Deci văzând domniia mea că umblă făcându-i val și gălceavă, fără dă nici o treabă, și fără direptate, judecat-am domniia mea și am dat această carte a domnii meale lui Gghiorghie cămărășelul ca să aibă, de

acum înainte, bună pace de către această fămeae Brata şi de către feciorii ei, mai multu val sau băntuială să n-aibă, pentru că au rămas Brata de judecată denaintea domnii meale, în doaă rînduri, iar de să va mai scula ş-altă dată cu pări, să i să facă certare ca unii mueri rea.

I naco da neast. I is.[pravnic] saam reci gospodstvo-mi.

Pis iunie 27 dni, leat 7202 [1694].

procit vel ***l o g o f ă t***

[pe verso] :

is.[pravnic] *vel* armaş
Mihai *pis*

M.I.O.B., nr. 37.356.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran ; întărit cu pecetea domnească, inelară, în tuş roşu.

9

1699 decembrie 15. [Ploieşti].

Fierea căpitanul judecă pricina de neînţelegere dintre Ion staroste din Ploieşti şi cîţiva neguţători din breasla lui care i-au vîndut două roate de moară marelui pitar Const. Corbeanu. *(Original).*

† Scrisoarea noastră de judeca[tă] la măna lui Ion staroste *ot* Ploeşti pentru că viind cu cinstita carte a mării sale lui Vodă ca să-i luăm sama şi să-l socotim cu neguţătorii care au fost la br[e]asla lui, anume Chirul *ot* Gherghiţa, i Dumitru *ot* Ploeşti şi cu alţii, pentru că avănd ei între dănşii multe dăj[dii] şi orăndueli.

Deci noi, după porunca mării sale lui Vodă, am mănat şi am adus pe aceşti neguţători şi au stătut de faţă. Şi spuind şi unii şi alţii, aşa a spus Ion staroste cum că viind multe dăjdi şi orăndueli şi el neputănd sta înaintea acelor dăjdi şi neavănd cu ce plăti, au trecut în Ţara-Ungurească, văzînd că li să sparge răfetul. Ci neguţătorii văzănd că fuge Ion staroste şi apucănd pe dănşii ca să plinească toate rămăşiţele la visterie, ci ei au mers la dumnealui Costandin *vel* pitar Corbeanul de i-au văndut 2 roate de moară în apa Teleajenului, la Fundeni, derept taleri 26. Ci Ion staroste viind din Ţara-Ungurească s-au plăns de dereptate, cum că n-au rămas la el nici un ban, fără de căt fugind un cetaş al lor şi rămăind la dănsul taleri 26, ce pentru acei bani au fost văndut neguţătorii morile dumnealui Costandin *vel* pitar. Ci dumnealui văzănd că i-au văndut neguţătorii morile, rău i-au apucat, şi i-au dat

dumnealui banii înapoi şi dumnealui încă le-au dat zapisul cel de vănzare.

Deci viind înainte[a] noastră şi puindu-le socoteală aşa am judecat să aibă a darea Ion st.[aroste] aceale taleri 26 ce au fost rămas la cetasi[i] lor, dănd aceşti bani să aibă a-şi luarea de la neguţători zapisul cel de vănzarea morilor şi să-şi ţie morile cu pace. Iar pentru [că] zice Ion staroste că i s-au fost mai luat şi alte bucate, de aceasta aşa mărturisiră cum că ei nu i-au luat nimic, nici nu ştiu.

Ci noi aşa am judecat să meargă să apuce pe cine i-au luat, să-i plătească ori să le dea pace, pentru că aşa le-au ajuns judecata.

Aceasta am scris.

Dechemvrie 15 *dni*, leat 7208 [1699].

Fierea căpitan

[pe verso]:

[*indiscifrabil*] pentru un vad de moară a lui Ion staroste *ot* Fundeni.

M.I.O.B., nr. 30.445.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

10

1701 iunie 30. [Ploieşti].

Oprişan meşterul din Ploieşti, împreună cu soţia sa Voica şi cei trei fii ai lor vînd egumenului Varlaam de la mănăstirea Tîrgor, un pogon de vie în dealul Scăienilor, cu 35 taleri. *(Original).*

† Adecă eu Oprişan meşterul den Ploeşti, înpreună cu fămeaia mea Voica şi cu feciorii noştri anume Oprişan, Paraschiva i Drăghici. Dat-am zapisul nostru la măna sfinţei sale părintelui Varlaam egumenul de la sfănta mănăstire de la Tărşor şi a altor părinţi carii sănt lăcuitori în sfănta mănăstire.

Precum să să ştie că am văndut sfinţiei sale un pogon de vie în dealul Scăianilor, care pogon iaste între Arca şi între Dumitru călugărul, *po* bani gata taleri 35.

Şi am văndut-o de a mea bună voe, nesilit de nimeni, şi cu ştirea tuturor vecinilor carii sănt den sus şi den jos, ca să fie sfintei mănăstiri moşie stătătoare în veaci.

Şi căndu am făcut acest zapis fost-au oameni buni mărturie carii să vor iscăli mai jos. Iar eu pentru mai adeverită credinţă, pusu-ne-am deagetile în loc de iscălitură mai jos, ca să să crează.

I na pisah az Nicula logofătul, cu învăţătura lor.

Iunie 30 *dni*, leat 7209 [1701].

Eu Oprişan meşterul *ot* Ploeşti
Eu Voica fămeaia lui Oprişan meşterul şi cu feciorii noştri : Oprişan, Paraschiva, i Drăghici
Eu Ilie iuz.[başa], martor

[pe verso] :

Zapisul lui Oprişan meşterul *ot* Ploeşti pentru un pogon de vie în dealul Scăianilor

Acad. R.S.R., CCCLXXV-189.
Original, stare bună, pătat de umezeală ; scriere frumoasă.

11

1701 august 29. [Ploieşti].

Ion fost staroste de neguţători din Ploieşti vinde un vad de moară „înfundat" — „însă vad sterp fără de moară" — în apa Teleajenului, marelui pitar Const. Corbeanu, pentru 22 taleri. *(Original).*

† Adecă eu Ionu, ce am fostu staroste de neguţătorii *ot* Ploeşti, scris-am şi mărturisescu cu acest al mieu zapis ca să hie de bună credinţă la măna dumnealui Costandin Corbeanul *vel* pitar, cum să să ştie că avănd eu un vad de moară înfundatu în apa Teleajenului pre moşiia dumnealui *vel* pitar ce să chiamă Fundeanii *ot sud* Saac. Şi am avut multă gălceavă cu dumnealui pentru acest vad şi neputăndu-l ţinea fiind în mijlocul moşiei dumnealui, eu de a mea bună voe m-am tocmai cu dumnealu de i l-am vîndut acest vadu, însă vad sterp fără de moară, drept bani gata taleri 22, pre căt l-am fostu cumpărat şi eu de la Şerban Chipuescul *ot* Scăioşi.

Şi am luat aceşti bani toţi gata de la dumnealui în măna mea. Drept aceaia şi eu încă am dat acest al mieu zapis denpreună cu zapisele de cumpărătoarea acestui vad şi toate scrisorile ce am avut, la măna dumnealui, ca de acum înainte să ţie şi să stăpănească acest vad de moară. Să-i hie dumisale de moştenire şi coconilor în veaci.

Şi la tocmeala noastră întîmplatu-se-au boiari mărturii cari mai jos s-au iscălit.

Şi eu pentru mai adeverita credinţă am iscălit cu măna mea, ca să să crează.

Avgust 29 *dni*, leat 7209 [1701].

* Eu Ion *biv* staroste *ot* Ploeşti
Diicul *vel* logofăt, mărturie
Şerban *vel* vistier, mărturie
Şerban *vel* paharnic, mărturie
Radu *vel* stolnic, mărturie
Cernica *vel* logofăt [?], mărturie

[pe verso] :

Zapisul lu Ion care au fost staroste dă Ploeşti, pentru vadul de moară

M.I.O.B., nr. 30.447.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; scriere frumoasă, semnături interesante.

12

1702 februarie 20. [Ploieşti].

Neagu logofăt, fiul lui Mirică comis din Bucov, vinde lui popa Dumitran din Ploieşti, a şasea parte din moşia Trestiani de la Ratina, în preţ de 5 ughi. *(Original).*

† Adecă eu Neagul logofăt, *sin* Miricăi comis *ot* Bucov, dinpreună cu jupăniasa mia anume Stanca fata lui Vasilie postelnic *ot* Stănceşti.

Dat-am zapisul nostru ca să fie de bună credinţă la măna părintelui popii Dumitran *ot* Ploeşti.

Precum să să ştie că i-am văndut nişte moşie în moşia Trestianilor de la Ratina, la cămpu, den jos de Inoteşti, însă de peste toată moşia Trestianilor a 6 parte. Care această moşie îmi iaste şi mie dată de zestre de la socru-meu Vasilie postelnic care o au fostu cumpărat şi socru-meu, Vasilie postelnic, de la Tudor nepotul lui Stan Lungul *ot* Trestiani.

Şi i-o am văndut dreptu bani gata ughi 5 şi aceşti bani i-am luat toţi deplin în măna mea. Şi i-am văndut molitfii sale această moşie de a noastră bună voe. Şi i-am dat şi zapisul socru-mieu de cumpărătoarea cea vechie ca să o stăpănească cu bună pace şi să-i fie moşie stătătoare în veaci molitfii sale şi coconilor molitfii sale, căţi Dumnezeu îi va dărui.

Iar de va avea molitfa sa vreo gălceavă pentru această moşie să aibŭ a o trage toată eu, iar molifta lui să o stăpănească cu bună pace.

Şi căndu am făcut acest zapis fost-au mulţi oameni buni mărturie care se vor iscăli mai jos.

Şi pentru mai adevărată credinţă pusu-ni-am şi noi deagetile şi iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Şi am scris eu Tudoran diiaconul cu a dumnealor învăţătură.

Fevruarie 20, *dni* 7210 *[1702]*.

Eu Neagul *snă* Miricăi comis
Eu Stanca *snă* Vasile postelnic
Eu popa Paraschiva, martor
Tudor Lungu

[*semnătură grecească*], martor

[pe verso]:

Zapisul moșii de la cămp, de la Ratina, a 6 parte *za* ughi 5.

Fevruarie 20, 7210 [1702].

Arh. St. Buc., *Mitr. Buc.*, LX-9.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; copie în *ms.* 130, f. 217—217 v. și în *ms.* 132, f. 38—38 v.

13

1703 aprilie 25. [Ploiești].

Borcea logofăt din Netoți vinde preotului Dumitran din Ploiești 42 stînjeni partea lui de moșie din Trestieni de la Ratina, de peste Cricov, cu 33 bani stînjenul. *(Original).*

† Adecă eu Borcea, logofăt *ot* Netoți, împreună cu feciorii mei anume Mateiu, i Ilie, i Fronie, dat-am zapisul nostru la măna părintelui popii Dumitran *ot* Ploești, ca să fie de bună credință.

Pe cum să să știe că i-am văndut molitfii sale partea me[a] de moșie din Trestiani, de la Ratina, du peste Cricov, care iaste alăturea cu moșie lui Fronie. Însă din partea care au cumpărat tată-meu Iano de la Manea Giura.

Și i-am văndut din moșul Giurcii, partea me[a] stănjeni 42. Însă acești stănjeni să să măsure cu stănjenul domneascŭ; și stănjenul l-am văndut căte bani 33.

Și am văndut această moșie cu știrea tuturora rudeniilor meale și a vecinilor care să vor iscăli mai jos.

Și am luat acești bani toți deplin în măna mea.

Pentru aceasta am dat și noi acest zapis ca să stăpănească această moșie cu bună pace molitfa sa și coconii căți Dumnezeu îi va dărui.

Și pentru mai adevărată credință ne-am pus deagitile și iscăliturile, ca să să crează.

Și am scris Dumitrașco logofăt, *snă* Mihai clucer, cu învățătura lor.

Aprilie 25 *dni*, leat 7211 [1703].

Borcea logofăt
Eu Ilie
Eu Fronie
Eu Mateiu *snă* Borcii logofăt
Eu Neagul, martor
Eu Fota *ot* Ploești, mărturie
Eu Vasile băcanul, mărturie, *ot* Ploești
Eu Istrate *i brat ego*, martor
Tudor logofăt

[pe verso]:

Zapisul de la Borcea logofăt pentru moşie de la Ratina, de peste Cricov, stînjeni 40 [42] *po* bani 33.

Arh. St. Buc., *Mitr. Buc.*, LX-10.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran. Copie în *ms.* 130, f. 217 v. şi în *ms.* 132, f. 38 v.—39.

14

1704 mai 8. [Ploieşti].

Lefter căpitanul din Ploieşti, prin cartea de judecată ce a făcut, dă în stăpînirea preotului Ioasaf de la biserica Ianii din Bucureşti, metohul m-rii Tîrgşor, 10 pogoane de vie ce au fost ale răposatului Gheorghe cămăraşul din Ploieşti. *(Original).*

† Lefter căpitan den Ploeşti dat-am scrisoarea noastră de judecată la măna sfinţii sale părintelui popii lui Ioasaf de la bisearica Ianii den Bucureşti, care iaste metoh sfintii mănăstiri Tărşorul, ca să aibă a ţinea şi a stăpănirea 10 pogoane de vie ale lui Ghiorghie cămăraşul den Ploeşti, cumnatul sfinţii sale de soră. Care vii săntu în dealul Cernăteştelor pă moşiia sfintii mănăstiri Glavaciogul. Pentru că acest Gheorghie luîndu de la sfinţiia sa bani ca să să hrănească şi l-au scos şi dă la închisoarea, fiindu şi la alţi datorneci dator, care s-au făcut peste tot taleri 526 cu zapis.

Deci lui Ghiorghe întămplăndu-să de au murit şi i-au murit şi feciorii lui cei mari, numai i-au rămas un copil al lui anume Dumbravă. Şi rămăindu de la tată-său multe datorii, la sfinţia sa şi la alţi mulţi datorneci, deci copilul văzăndu atăta datorie şi sculăndu-să datornicie *(sic)* dă-i lua unul şi altul fără de preţ, deci copilul au mersu de s-au jăluit mării sale domnului nostru Io Costandin Basarab voivod. Deci mării-sa, den Divan l-au trimis cu o luminată carte a mării sale aicea la noi ca să-l judecăm cu toţi datornicie *(sic).*

Deci noi, după porunca mării sale lui Vodă, am strănsu egumeni, preoţi, neguţători şi am şăzut cu toţii la un locu dă l-am socotit cu toţi datornicii. Deci s-au aflat şi la sfinţiia sa dator cu zapis bun aceşte taleri 526, care scriu mai sus. Şi el neavăndu bani ca să plătească, i s-au dat sfinţii sale aceale 10 pogoane de vie care scriu mai sus drept taleri 500, socotindu-se pogonul *po* taleri 50, cin taleri 500 ; şi i s-au dat şi nişte argintu drept taleri 17 *pol* bani 26, şi o bute de vin dreptu taleri 10 *pol,* cin taleri 526. Şi aceale 10 pogoane de vie i s-au dat sfinţii sale să le ţie cu crama dă la poartă şi cu casa cea dă şăzut, cu 7 tocitori şi cu 10 buţi, cu teascu şi cu corită [?].

Dreptu aceaia i-am datu această scrisoare a noastră sfinţii sale părintelui ca să aibă a ţinea şi a stăpîni cu bună pace de către Dumbravă feciorul lui Ghiorghe.

Aceasta scriem.

Mai 8 *dni*, leat 7212 [1704].

Lefter căpitan

Ştefan eromonah egumen *ot* Glavaciog
Ioasaf eg.[umen] *ot* Tărşor

[pe verso] :

Cartea mea dă judecată.
Pentru 10 pogoane de vie de la Cernăteşti.

M.I.O.B., nr. 37.370.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

15

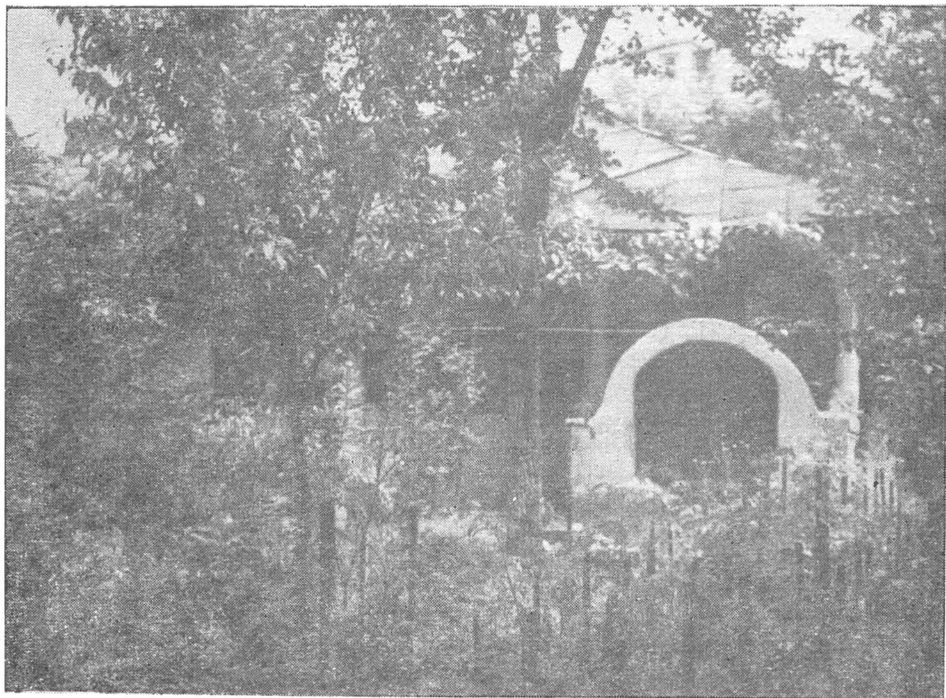
1704 mai 8. [Ploieşti].

Lefter căpitan din Ploieşti dă carte de judecată protopopului Dumitran ca să ţie trei pogoane de vie, în dealul Cernăteştilor, ce fuseseră luate de la Gheorghe cămărăşelul pentru o datorie de bani. *(Original).*

† Lefter căpitan den Ploieşti dat-am scrisoarea noastră de judecată la măna sfinţii sale popii lui Dumitran, protopopul de aicea din Ploeşti, ca să aibă a ţinea şi a stăpănearea 3 pogoane de vie ale lui Ghiorghe cămărăşel din *(sic)* aicea din Ploeşti care săntu în dealul Cernăteştilor, pă moşiia sfăntii mănăstiri Glavaciogul, pentru că acest Ghiorghe luîndu bani de la sfinţiia sa să să hrănească, însă taleri 113.

Deci lui Ghiorghe întămplăndu-i-se de au murit şi rămăindu-i un copil anume Dumbravă, şi rămăindu tată-său la mulţi datori, deci datornicii apucăndu-l şi unii şi alţii şi luîndu-i unele şi altele fără de preţ, deci el au mersu de s-au jăluit mării sale domnului nostru Ion Costandin Basarab voivod. Deci măriia sa din Divan l-au trimis aicea la noi cu o luminată carte a mării sale ca să-l judecăm cu toţi datornicii.

Deci noi, după porunca mării sale, am strănsu egumeni, preoţi, neguţători de l-am judecat cu toţi datornicii şi s-au aflat şi la acest preot cu zapisul tătăne-său datori taleri 113, cu zapis bunu. Şi Dumbravă copilul lui Ghiorghe neavăndu bani ca să plătească datoriia tătăne-său, i-am dat aceaste trei pogoane de vie să le ţie cu bună pace. Însă aceaste vii săntu pă lăngă Trifanu şi pă lăngă părintele popa Iosaf.

Casa Jilescu (str. I. L. Caragiale, fostă str. Gloriei).

Aceasta scriem.

Mai 8 *dni*, leat 7212 [1704].

Lefter căpitan

Iosaf er[omonah] eg.[umen] *ot* Tărşor
Ştefan ermonah egumen *ot* Glavaciog, martor

[pe verso] :

Cartea popei lui Dumitranu dă judecată, pentru 3 pogoane de vie de la Cernăteşti.

M.I.O.B., nr. 37.369.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

16

1704 mai 8. [Ploieşti].

Lefter căpitan din Ploieşti dă carte de judecată jupînesei Sima, soţia lui Ion logofătul, ca să stăpînească un pogon die vie în dealul Cernăteştilor. *(Original).*

† Lefter căpitan din Ploeşti dat-am scrisoare[a] noastră de judecată la măna jupănesăi Sămii care au fost fămeia lui Ion logofăt *sin* Ghiorghie negustorul cămărăşelul din Ploeşti, ca să aibă a ţine şi a stăpăni 1 pogon de vie şi o cesvărte care săntu în dealul Cernăteştilor, pă lăngă Tănasie Nălbanul şi pe lăngă Dumbravă *sin* Ghiorghie cămărăşelul. Că această Simă fiind fămeia lui Ion şi întămplăndu-i-să lui Ghiorghie moarte de au murit şi au murit şi Ion fiiu-său şi nerămăindu-i copii, ia [ea] îşi căuta zestrile.

Deci Dumbravă cumnatu-său avăndu între dănşii multe gălcevi împreună şi cu alţi mulţi datornici au mersu de i-au jeluit mării sale domnului nostru Io Costandin Basarab voivod. Și măria sa din Divan l-au trimis aice la noi cu o luminată carte a mării sale, ca să-l judecăm cu toţi datornicii. Și poruncindu-ne măriia sa să-l judecăm şi cu cumnată-sa Sima pentru zestrile ei şi poruncindu-ne şi pre[a]sfinţitul părintele mitropolitul chir Fiodosie.

Deci noi, din porunca mării sale şi a părintelui, am strănsu egumeni, preoţi, negustori şi am şăzut cu toţi la un loc de am socotit zestrile ce i s-au lipsit de la Ion bărbatul ei, socotindu-să toate cu bani după preţul lor, de s-au făcut peste tot taleri 50, şi neavănd Dumbravă aceşti bani să de[a] cumnată-sei, i s-au dat acest pogon de vie şi o cesvărte, să-l ţie cu bună pace, că noi aşa am aflat mai cu dreptate de am judecat.

Aceasta scriem.

Mai 8 *dni*, leat 7212 [1704].

Lefter căpitan

[pe verso] :

Cartea Simii dă judecată.

M.I.O.B., nr. 37.367.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

17

1704 mai 8. [Ploiești].

Lefter căpitan din Ploiești dă carte de judecată jupînesei Florica, soția lui Gheorghe cămărășelul, să stăpînească patru pogoane de vie în dealul Cernăteștilor, pe moșia m-rii Glavacioc. *(Original).*

† Lefter căpitan din Ploești, dat-am scrisoarea noastră de judecată la măna jupănesii Floricăi care au fostu jupăneasa lui Ghiorghe cămărășel din Ploești, ca să aibă a ținea și a stăpănirea 4 pogoane de vie a lui Ghiorghe bărbatul ei, care săntu în dealul Cernăteștilor, pă moșiia sfăntii mănăstiri Glavaciogul, pentru că această jupăneasă Florică fiindu lui Ghiorghe jupăneasă dă a doao și întămplăndu-se lui Ghiorghe de au murit și nerămăindu-le copii și rămăindu lui Ghiorghe cu fămeaia cea dintăi un copil anume Dumbravă și avăndu între dănșii multe gălcevi pentru zestri. Deci Dumbravă copilul lui Ghiorghe avăndu multe gălcevi și cu alți datornici, au mersu de s-au jăluit mării sale domnului nostru Io Costandin Basarab voivod, și măriia sa din Divan l-au trimis aicea la noi cu o luminată carte a mării sale ca să-l judecăm cu toți datornicii. Și poruncindu-ne măriia sa ca să-l judecăm și cu mumă-sa Florica cea vitregă pentru zestrile ei. Și poruncindu-ne și sfințiia sa părintele mitropolitul chir Theodosie.

Deci noi din porunca mării sale și a părintelui, am strănsu egumeni, prioți, negutători și am șăzut cu toții la un Ioc de i-am socotitu zestrile ce i-au lipsit din casa lui Ghiorghe bărbatul ei, socotindu-să toate cu bani, după prețul lor, încă și mai jos, de s-au făcut peste tot taleri 175. Și neavăndu Dumbravă copilul lui Ghiorghe să-i dea bani mumii-sii Floricăi, i s-au dat aceaste 4 pogoane de vie să le ție cu bună pace și aceaste 4 pogoane săntu alăturea cu 10 pogoane de vie care le-am dat frățini-său părintelui popii Iosaf pentru o datorie ce au avut la Ghiorghe tatul lui Dumbravă.

Aceasta scriem.

Mai 8 *dni*, leat 7212 [1704].

Lefter căpitan

Iosaf er.[omonah] eg.[umen] *ot* Tărşor

Ștefan ermonah egumen *ot* Glavaciog, martor

[pe verso]:

Carte[a] Floricăi dă judecată pentru 4 pogoane de vie de la Cernăteşti.

M.I.O.B. nr. 37.366.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

18

1704 mai 25. [Ploiești].

Dumbravă, feciorul lui Gheorghe fost staroste de neguţători în Ploieşti, dă zapis la mîna preotului Ioasaf, de la biserica Ianii din Bucureşti, ca să stăpînească 13 pogoane de vie în dealul Cernăteştilor și anumite argintării, pentru banii ce a împrumutat tatăl său și care murind nu i-a putut plăti. *(Original).*

† Adecă eu Dumbravă, feciorul lui Gheorghie ce au fostu staroste de neguţători în Ploeşti, scriu şi mărturisesc cu acestu al mieu adevăratu zapis, ca să fie de mare credinţă la măna sfinţii sale părintelui Ioasaf de la bisearica Ianii den Bucureşti.

Precum să să ştie că tată-mieu întru a lui viiaţă fiindu fostu cumnat cu sfinţiia sa, adică ţiindu tată-mieu a dooa jupăneasă pre sora sfinţiei sale anume Florica care mi-au fostu mumă vitregă. Fost-au mersu tată-mieu la sfinţiia sa cu mare rugăminte de i-au făcutu bine cu o sumă de bani ca să se hrănească. Și mai fiindu tată-mieu datoriu la unii şi la alţii fostu-l-au pus la închisoare la dumnealui Drăghici vătaful de aprozi, de care sfinţiia sa văzăndu că să chinuiaşte tată-mieu multă vreme la închisoare, nu s-au înduratu ci iar au făcutu sfinţiia sa bine de i-au mai datu şi altă sumă de bani de s-au plătit de acei datornici, căt s-au făcutu suma cea dentăi şi cu suma cea după urmă peste totu taleri 527, precum dovediia zapisele tătănie-mieu.

După aceaia în urmă tată-mieu nici multu au avutu viiaţă, ci fără de zăbavă ş-au datu datoriia cea desăvărşitu. Datornicii văzăndu aşa sculatu-se-au cu toţii dă-şi cerea fieştecarele banii. Eu neavăndu de vreame ci de la tată-mieu nu mi-au rămas altu nimic fără de cătu nişte vii în dealul Cernăteştilor, pre moşiia sfintii mănăstiri Glavaciogul, şi neavăndu altu ce lua, era ca să ia viile. De care văzăndu eu aşa am făcutu jalbă la măria sa pre[a] luminatul domnul nostru Io Costandin voevod, şi măriia sa vrănd cum ca să mi să facă dreptate, mi s-au datu luminată cartea mării sale la dumnealui Lefter căpitan de Ploeşti ca să-mi facă judecată cu fieştecare datornic, şi orice s-ar afla să le preţuiască pre dreptate.

Şi după porunca mării sale, dumnealui Lefter căpitan împreună cu alţi părinţi egumeni şi neguţători, fiindu şi eu cu toţi datornicii de faţă, aşa au găsitu dreptatea de au preţuitu pogonul de vie către taleri 50 şi i se-au venitu sfinţii sale pentru taleri 500 pogoane 10, iar pentru taleri 27 i se-au dat o bute de vin şi nişte arginturi, precum săntu semnate în cartea cea de judecată. Însă viia i se-au dat sfinţiei sale cu crama de lăngă poartă şi cu casele de şăzutu căt şi cu vasele viii ce au fostu. Şi pre lăngă aceaste zeace pogoane de vie, ce s-au zis, iar să mai stăpănească sfinţiia sa şi alte trei pogoane de vie care să rozorescu cu Trifan, dăndu-i-se aceaste trei pogoane părintelui Dumitran potropopul, iar pentru datorie precum scrie şi cartea de judecată.

Iar apoi neîngăduindu sfinţiia sa i-au dat toţi banii căţi au avut la tată-mieu datorie taleri 113 şi după ce i-au dat banii părintelui Dumitran dat-au sfiinţiei sale părintelui Ioasaf zapisul tătăne-mieu cel de datorie şi zapisul lui întăritu căt şi iscălitu înpreună şi cu cartea cea de judecată ce i să dădease la măna lui, a dumnealui Lefter căpitan, care au rămas să ţie şi să stăpănească sfinţiia sa părintele Ioasaf, peste totu pogoane 10 Şi după cum s-au preţuitu să fac taleri 613, semnîndu-se şi seamnele acestor vii, den Valea Teşcăului în sus pănă în Valea Popei cu locul şi den livezi pre căt ţine de pre amăndoaă părţile.

Şi după cum au ajunsu judecata şi dreptatea şi cum ca să nu mai aibă gălceavă dă către niscai rudenii, dat-am sfinţiei sale toate zapisele căte au avut tată-mieu de cumpărătoarea acestor vii, înpreună şi cu acestu al mieu zapis. Ca să ţie şi să stăpănească sfinţiia sa aceaste 13 pogoane de vie care le-au luatu drept taleri 613 şi arginturile ce se-au dat drept taleri 27, să-i fie de moştenire în veac, căt şi mărturii boiari, părinţi egumeni şi neguţători carii să vor iscăli mai jos.

Iar căt pentru mai adevărata credinţă am iscălitu singur cu măna mea, ca să să crează.

Şi am scris eu Isar logofăt cu învăţătura lui Dumbravă.

Mai 25 *dni,* leat 7212 [1704].

Ştefan ieromonah egumen *ot* Glavaciog, martor
Ioasaf eromonah, egumen *ot* Tărşor
Eu Nicola logofăt, martor
Daniil egumen *ot* Cotmana [?], martor
Az popa Tudor *star,* martor
Az popa Dobre *ot tam,* martor, căpitan, martor
Mihul căpitan
Eu Şărban *vnuc* Vladul
Eu Gherghie *sin* Paraschivii

[pe verso] :

Zapisul părintelui Ioasaf pentru pogoane 13 de vie.

M.I.O.B., nr. 37.363.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format mare, cerată ; şapte semnături greceşti.

1704 octombrie 7. [Ploiești].

Popa Dumitran din Ploiești vinde popii Ioasaf din București trei pogoane de vie, în dealul Cernăteștilor pe moșia mănăstirii Glavacioc, ce fuseseră mai înainte ale lui Gheorghe cămărășel din Ploiești. *(Original).*

† Adecă eu popa Dumitran *ot* Ploești dat-am zapisul mieu ca să fie de bună credință la măna sfinții sale părintelui popii Ioasaf den București. Precum să să știe că i-am văndut sfinții sale 3 pogo[a]ne de vie în dealul Cernăteștilor pă moșiia sfintii mănăstiri Glavaciog. Ca să fie de bună credință, pentru că avănd eu la Ghiorghie cămărășăl din Ploești taleri 113 dați ca să [să] hrănească, și lui întămplăndu-să de au murit și rămăindu-i un copil anume Dumbravă și ră[măin]du-i multă datorie de la tată-său ca să plătească unora și altora, și copilul jăluindu-se mării sale domnul nostru Ion *(sic)* Costandin Basarab voivod. Măria-sa l-au trimis la dumnealui Lefter căpitan din Ploești ca să-l judece cu toți datornicii. Și judecăndu-l au rămas ca să-mi dea și mie acești bani taleri 113 care sănt scriși mai sus cu zapisul tătăni-său.

Și el neavăndu bani ca să-mi dea, mi-au dat dumnealui Lefter căpitan aceste 3 pogo[a]ne de vie cu cartea dumnealui de judecată, ca să le stăpănescu cu pace. Și aceaste vii fiind alăturea cu alte vii care au looat sfinția-sa părintele popa Ioasaf, i le-am văndut sfinții sale de a mea bună voe, dreptu acei bani taleri 113. Și mi-au dat acești bani toți gata în măna mea. Pentru aceaia i-am dat această scriso[a]re ca să stăpănească cu bună pace.

Și cănd s-au făcut acestu zapis fost-au mulți oameni buni mărturii care să vor iscăli mai jos. Și pentru mai adevărată credință mi-am pus și eu iscălitura mai jos, ca să să crează.

Și i-am dat sfinții sale și cartea de judecată și zapisul lui Ghiorghie cumnată-său de datorie.

Octomvrie 7 *dni,* leat 7213 [1704].

Eu popa Dumitran *ot* Ploești
Lefter căpitan, mărturie
Ioasaf eromonah egumen *ot* Tărșor
Ștefan eromonah egumen *ot* Glavaciog, marturu
Eu Gheorghie *sin* Pa[ras]chivii
Daniil egumen *ot* Com.[ana], mărturie
Eu Nicola logofăt, martor
Eu Șărban *vnuc* Vladul logofăt
Ilie abagiul, mator
Az popa Dobre *ot tam,* martor

[pe verso] :

Zapisul popii lui Dumitranu dă 3 pogoane de vie, lei 113.

M.I.O.B., nr. 37.364.
Original, stare perfectă, hîrtie cu filigran.

20

1706 martie 8. [Ploieşti].

Mihai clucerul din Netoţi, împreună cu fiii săi, vînd preotului Dumitran din Ploieşti partea lor de moşie din Ratina, peste apa Cricovului, care se cheamă Inoteşti. *(Original).*

† Adecă eu Mihaiu clucer *ot* Netoţi înpreună cu feciorii mei anume Dumitraşco, Iano, i Costandin, i Părvul, dat-am al nostru zapis ca să fie de bună credinţă la măna moliftii sale popa Dumitran *ot* Ploeşti.

Precum să să ştie că i-am văndut partea noastră de moşie de la Ratina, peste Cricov, care să cheamă Inoteşti, de să hotăraste cu jupăn Fronii şi cu jupăneasa Chirana.

Care moşie au avut şi mai de nainte vreame cu noi înpreună.

Deci noi am mersu la părintele şi i-am văndut partea noastră de moşie, însă stănjeni 76, stănjenu căte bani 35, care bani i-am luat toţi gata în măinile noastre.

Şi această moşie ne-au fostu de cumpărăto[a]re nouă de la Manea Giura şi de la Sora fata Lupului şi de la Badul *brat* Neagul *ot* Trestieni şi de la Ivanco fe[cio]rul Stoicăi, nepotul lui Brănză, i de la Nedele fata jupăn Negri *ot* Gherghiţa.

Şi i-am văndut de a noastră bună voie şi nesiliţi de nimelea, ca să-i fie moliftii sale moşie stătăo[a]re în veaci, moliftii sale şi coconilor căţi Dumnezeu îi va dărui.

Şi căndu s-au făcut acesta zapis au fostu mulţi oameni buni mărturii ce să vor iscăli mai jos.

Şi pentru mai adevărată credinţă ne-am pus şi noi iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Şi am scris eu Dumitraşco logofăt *snă* Mihaiu clucer cu măna mea, ca să să crează.

Martie 8 *dni*, leat 7214 [1706].

Mihaiu clucer
Eu Iane *sin* Mihaiu clucer
Eu Costandin *sin* Mihaiu clucer
Eu Părvul *sin* Mihaiu clucer
Eu Borcea logofăt
Eu Neagul martor
Eu Ghencea mărturie
Eu Ion aprod, martor, Căpăţîni
Eu Maxen *ot* Tătărani, mărturie
Eu Istrate, mărturie
Eu popa Lemir [?] mărturie

Arh. St. Buc., *Mitr. Buc.*, LX-11.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; copie în *ms.* 130, f. 217 v-218 şi în *ms.* 130, f. 39—39 v.; o semnătură grecească.

21

1708 ianuarie [fără zi. Bucureşti].

Constantin Brîncoveanu voievod porunceşte lui Radu din Poiană să nu mai facă neajunsuri popii Crăciun şi fratelui său Ionaşco din Bordeni, fiindcă aşa au judecat cei şase boieri ce i-a hotărît în această pricină, iar de-i „va părea cu strămbul" să vie la judecată la Divan *(Original).*

Milostiiu bojiiu Io Costandin voevod i gospodin zemle Vlahiscoe pisat gospodstvo-mi ţie Radule de la Poiană. Cătră aceasta-ţi fac domniia mea în ştire pentru că înaintea domnii meale la Divan jălui popa Crăciunu împreună cu frate-său Ionaşco de la Bordeani zicăndu cum că avăndu gălceavă pentru o moşie de la Scorţeani, care pentru acea moşie aţi fost mai venit de faţă la Divan şi domniia mea v-am dat pre seama a 6 boiari ca să vă ia seama. Şi de pre cum vor lua ei seama şi vor aleage, aşa să fie. Căci ei aşa au ales cum să-ţi iai banii căţi ai dat pre moşie toţi, iar în moşie să nu mai aibi nici o treabă. Şi ai fost luat o seamă de bani, iar o seamă de bani n-ai vrut să-ţi iai făcăndu multe amestecături şi meşteşuguri înpreună cu cumnatu-tău Radul Brăgarea.

De care de vreme ei-au ales acei 6 boiari cum ca să-ţi iai banii, să cauţi să-ţi iai banii toţi, să nu mai umbli purtăndu-i [la] Divan, ca să nu mai vie cu jalbă înaintea domnii meale.

Iar ţie de-ţi va părea cu strămbul, să veniţi de faţă. Într-alt chip să nu fie pentru că aşa iaste porunca domnii meale.

Tolico pisat gospodstvo-mi.

Ghenarie [fără zi] *dni,* leat 7206 [1708].

M.I.O.B., nr. 37.429.

Original, rupt în unele locuri şi lipit, hîrtie subţire, fără filigran; întărit cu pecetea domnească inelară, în tuş roşu.

22

1716 aprilie 21. Bucureşti.

Nicolae Alex. Mavrocordat voievod întăreşte m-rii Tîrgşor vechile danii date de toţi domnitorii de mai înainte şi hotărăşte să nu se mai facă tîrg la Negovani, în folosul m-rii Sinaia, fiindcă aduce pagubă atît mănăstirii Tîrgşor cît „şi domniii pentru că şi vama Gherghiţii să strica dintru această pricină" *(Copie).*

Milostiiu bojiiu Io Neculae Alexandru voievod i gospodin davat gospodstvo-mi siiu poveleniiu gospodstvo-mi.

Sfintei și dumnezeeștii mănăstiri den Tărșor, care să chiamă Turnul, unde să cinstescu și să prăznuescu sfintele hramuri arhistratigului Mihai și Gavriil și al făcătoriului dă minuni Necolae dă la Mira-Lichei.

Ca să fie sfintei mănăstiri toate daniile și toate milosteniile ce fac den răvnă dumnezeiască pravoslavnicii domni la sfintele și dumnezeeștile lăcașuri și mănăstiri, iaste cu cuviință și cu cale a să întări, a să adeveri și a să așeza de cei ce unul după altul îi miluiaște proniia dumnezeiască cu stepena și cu vredniciia stăpânirii pravoslavnicilor țări.

Pentru ca să să păzească și să ție toate hotărîrile ceale după dreptate a fieștecăruia domnu nesmintite și nemișcate în veaci, de vreame ce și legile ceale bisericești și obiceaiurile ceale politicești o cer și o iubescu aceasta.

Păntru aceaia, învrednicindu-ne și pre noi mila cea bogată a lui Dumnezeu cu oblăduirea și stăpănirea Țărăi Rumănești, avem datorie netăgăduită a cerceta și a păzi neclătite hotărârile ceale cu cale ale domnilor ce au stăpănit această țară mai naintea noastră.

Drept aceaia dă vreame ce răposatul Antonie Vodă au zidit den temelie sfănta și dumnezeiasca mănăstire Tărșor înzestrăndu-o cu toate alalte trebuincioase ei și au închinat la sfănta mănăstire și vama tărgului Ploeștilor și a Tărșorului și a celor 12 sate ce săntu împrejurul lor, ca să fie de hrana părinților ce vor fi lăcuitori acolo și păntru chiverniseala sfintei mănăstiri, întărind această milostenie cu hrisov după obiceai.

Și s-au păzit necurmată și încredințată hotărărea lui de toți domnii cei ce au urmat dupre el, prin hrisoave întăritoare și adeveritoare precum am văzut domniia mea hrisovul lui Antonie Vodă și al lui Gligore Vodă și al Ducăi Vodă și al Șerban Vodă Cantacuzino și al răposatului Costandin Vodă Brăncoveanul și al lui Ștefan Vodă Cantacuzino.

Insă în zilele lui Costandin Vodă făcănd Mihai spătar Cantacuzino o mănăstire ce o au numit-o Sinaiia s-au fost rugat lui Costandin Vodă să dea volnicie să să facă tărgu și în gura Urlaților, ca și în Ploești și ca și în Tărșor, într-o zi de săptămână pentru ca să dea vama acelui tărgu la mănăstirea Sinaii, ce s-au zis. Iar Costandin Vodă văzănd că de va da acea volnicie să vor strica tărgurile ceale vechi ce s-au zis al Ploeștilor și al Tărșorului și să va păgubi mănăstirea Tărșorului, n-au dat acea volnicie fiind fără de cale, ci numai au hotărât să să facă acolo în gura Urlaților tărgu slobod, toamna pre vreamea culesului, în patru săptămăni, să ia mănăstirea Sinaia căte într-o zi de săptămână adecă marțea, care s-au poreclit Tărgul Cucului. Și ce s-ar aduna după vamă, într-acele patru săptămâni, să ia mănăstirea Sinaia, iar mai multu dă patru tărguri să nu să facă.

Iar când au fost în zilele lui Ștefan Vodă, măcar că el înoise hrisovul mănăstirii den Tărșor, iar spătarul Mihai s-au rugat lui Ștefan Vodă ca să să facă tărgu în gura Urlaților păste tot anul căte într-o zi de săptămână, adecă marțea. Și așa cu multe rugăciuni și mijlociri au plecat pe Ștefan Vodă de au dat acea volnicie după voia lui, încă

l-au şi mutat dă acolo de unde să făcea ceale patru tărguri ce s-au zis la Negovani, pre moşiia Sinaii, întărind cu hrisov va să ţie dăpururea.

Iar apoi în zilele domnii noastre văzând egumenul şi părinţii dă la mănăstirea den Tărşor că s-au stricat tărgul cel vechiu ce să făcea în Ploeşti şi în Tărşor din pricina tărgulu celui nou ce s-au zis, neputănd obicni paguba ce li să pricinuia, au stătut de faţă înaintea domnii meale şi a tot Divanul cu egumenul de la Sinaia jăluindu-şi paguba şi arătându-şi şi hrisoavele domnilor ce s-au pomenit mai sus.

Deci domnia mea socotind că nu iaste cu cale şi cu dreptate a să strica tărgurile ceale vechi cu acel tărg nou, de vreame ce aducea pagubă şi mănăstirii Tărşorului şi domnii[i] pentru că şi vama Gherghiţii să strica dintru această pricină, am ales cu tot sfatul boiarilor domnii meale şi am hotărît să fie statornice şi nestrămutate iarăşi tărgurile ceale vechi, iar tărgul cel nou de la Negovani să să ridice, să nu mai fie de acum înainte de vreame ce iaste dă stricăciune şi dă pagubă mănăstirii şi danii cei vechi, pentru că nici sfănta pravilă nu îngădueşte să să ia milosteniia de la o mănăstire şi să să dea la alta.

Pentru aceaia cu socoteală bună şi cu judecată dreaptă am socotit domniia mea împreună cu prea sfinţitul mitropolit chir Anthim şi cu toţi cinstiţii şi credincioşii boiarii divanului domnii meale de am înnoit şi am întărit cu acest hrisov al domnii meale această milă a sfintii mănăstiri iarăşi precum au fost mai dă dămultu. Iar hrisovul lui Ştefan Vodă ce hotăraşte să să facă tărgu la Negovani să fie neîntărit şi neţinut în seamă dă vreame ce s-au făcut cu neluare aminte şi cu băgare de seamă.

Pre lăngă aceastea, încă ne-am milostivit de am ertat domniia mea această sfăntă mănăstire, ce s-au zis mai sus, să nu dea cal domnescu nici odată. Şi iar ne-am milostivit domniia mea de am dat ca să ia sfănta mănăstire pre an sare bolovani 200 de la ocna Telega cănd vor lua şi alte sfinte mănăstiri şi să fie volnici părinţii dă acolo să o vănză unde vor putea.

Drept aceia pohtim şi rugăm pre toţi blagocistivii domni carii după vremi vor oblădui în urma noastră această ţară creştinească să păzească nezmintite şi neclătite aceastea ce coprindu într-acest hrisov al domnii noastre, întărind şi adeverind cu înnoirea hrisoavelor domniilor lor, ca şi domnul Dumnezeu să-i păzească şi să-i învrednicească cu domnie îndelungată şi pacinică stare, iar în veacii cei viitori să-i sălăşluiască în lăcaşurile ce au gătit aleşilor săi.

Şi am întărit acestu hrisov cu tot sfatul şi credincioşi boiarii cei mari ai Divanului domnii meale : pan Şărban Boj *vel* ban, pan Radul Popescul *vel* vornic, pan Gligore Băleanul *vel* logofăt, pan Radul Golescul *vel* spătar, pan Matei Fălcoianul *vel* vistier, pan Neagoe Toplicean *vel* clucer, pan Dumitrache *vel* postelnic, pan [*loc liber*] *vel* păharnic, pan Costandin *vel* stolnic, pan Tudorache *vel* comis, pan Iordache *vel* sluger, pan Şărban Greceanu *vel* pitar ; ispravnic Costandin Conţescu *vtori* logofăt.

Şi s-au scris hrisovul acesta în anul dintăi din domniia domnii meale aici în oraşul scaunului domnii meale, în Bucureşti, dă Tănasie fecior lui Mihai logofăt din Tărnava.

7224 [1716] aprilie 21.

Arh. St. Buc., *ms.* 718, f. 762v.—765.

23

1732 aprilie 28. [Bucureşti].

Ştefan mitropolitul Ţării Româneşti porunceşte unor oameni „bătrăni şi tineri din Ploieşti" şi altor împrejureni să mărturisească, în frica adevărului şi a blestemului dat, care sînt hotarele moşiei Cătunul, din jud. Prahova, proprietatea marelui logofăt Constantin Văcărescu. *(Original).*

Ştefan cu mila lui Dumnezeu, arhiepiscop şi mitropolit a toată Ungrovlahiia.

† Scriem cartea smereniei noastre voao megiiaşălor şi altor înprejureani dupen-prejurul moşăei Cătunului *ot sud* Prah.[ova] *i* paharnic Dumitre Răfoveane şi voao altor oameni bătrăni şi tineri din Ploeşti.

Tuturor de obşte vă facem în ştire că aici ne înştiinţă întru duhul sfănt iubitul fiiu sufletesc al smereniei noastre dumnealui Costandin Văcărescul *vel* logofăt, zicănd cum că acea moşăe Cătunul o au tot stăpănit-o cu pace părintele dumnealui Ianache Văcărescul *biv vel* clucer, pănă la o seamă de vreme. Iar de cătăva vreame încoace au început a o înpresura unii şi alţii.

Deci vrănd dumnealui ca să dovedească şi să dăscopere seamnele şi hotarăle ceale vechi ale acei moşăi, iată că au cerşut această carte de la noi, cu mare blestem şi cu groaznică afurisanie asupra voastră a tuturor, ca să mărturisiţi adăvărul pe unde au ţinut şi au stăpănit răposatul părintele dumnealui. Ci de va fi aşa şi veţi mărturisi adăvărul arătănd toate seamnele şi hotarăle ceale vechi şi bătrăne ale acelei moşăi, să fiţi ertaţi şi blagosloviţi, iar de vă veţi aluneca dupe niscai minte [?] şi veţi pune în găndul vostru să tăgăduiţi dreptatea şi adăvărul, şi nu veţi arăta hotarăle ceale vechi, ci veţi arăta alte seamne mai noao şi de curănd, să fiţi afurisiţi de Dumnezeu atotţiitoriul şi blestemaţi şi neertaţi, şi după moarte nedăzlegaţi, hierul şi pietrile să să topească, iar voi nicidecum, să moşteniţi bubele lui Gheezi şi prăpădeniia Iudei şi să fiţi tremurănd şi suspinănd pre pămînt ca Cain, lucrurile şi ostenealele voastre să fie întru periciune şi măniia lui Dumnezeu să pogoare pre capetele voastre şi procopseală să nu vedeţi. Să aveţi şi blestemele celor 318 părinţi sfinţi de la Nichea şi ale celorlalte sfinte săboară. Şi pănă nu veţi mărturisi adăvărul nu veţi lua ertăciune.

Aceasta vă scriem.

Aprilie 28 *dni*, 7240 [1732].

Ștefan mitropolitul Ungrovlahiei

Colecția George Potra.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran ; frumoasă și mare semnătura mitropolitului Ștefan.

24

1766 iulie 15. [București].

Andronc abagiul din Giurgiu, nepotul ctitorului, și Justina stareța schitului Turbatele închină Mitropoliei din București, biserica de piatră, cu turn, pe care a făcut-o Ioan Tuzluciu în mahalaua Abagiilor din Ploiești. *(Copie)*

De vreame ce toate lucrurile cele bune de suflet sănt folositoare, de oameni sănt lăudate și de Dumnezeu primite, iar mai multu cele ce săntu la lăcașurile lui Dumnezeu, unde deapururea să jărtvește mielușălul lui Dumnezeu, pentru păcatele norodului și să slavoilăvește cel întru sfănta troiță Dumnezeu.

Pentru aceaia dar fiind o sfăntă biserică de piatră în tărgul Ploeștilor, cu un turnu, în mahalaoa Abagiilor, unde să prăznuește hramul celui dintru sfinți părintelui nostru Nicolae arhiepiscop Mirelor-Lichei, făcătoriul de minuni, făcută din temelie de un neguțător Ioan Tuzluciul ce iaste îngropat întru această sfăntă biserică. Dintru care alt neam nu să trage fără numai o fată dintr-un frate al lui care o ține un chir Andronie de la Giurgiul.

Și nu numai răposatul acela au făcut-o, ci și cu a altora ajutor, precum și eu cea mai jos iscălită am ajutat cu cele ce mi-au dat îndemănă.

Unde dar văzănd că după vremi va să să dezvălească și să să strice, neavănd cine să-i poarte grije, am socotit că iaste mai de folos și s-au închinat această biserică, cu cele ce să află înprejur și în biserică, a fi metoh sfintei Mitropolii, ca să să pomenească și numele ctitorilor ce o au făcut-o și au ajutat în veci la sfănta Mitropolie. Și să-și facă case și orice va vrea mitropolitu pă locul bisericii. Și cănd va veni orice mitropolit aici în Ploești să aibă a sluji o sfăntă liturghie la această sfăntă biserică pentru ctitori.

Și pentru întărire, am iscălit.

Iulie 15 *dni*, 1766.

Justina stariţa de la Turbatele, adeverez

Eu Androne abagiul *ot* Giurgiul, adeverez

popa Filacto eclisiarh, martor

popa Toma prot. [opop], mărturie

Arh. St. Buc., *ms.* 130, f. 180.

25

1766 septembrie 1, [Bucureşti].

Antonie [Androne] Tuzluclisal, împreună cu soţia sa Petcana, închină ca metoh Mitropoliei din Bucureşti, biserica Abagiilor din Ploieşti, pe care a făcut-o neguţătorul Ion Tuzluc. *(Copie).*

De vreme ce lucrurile cele sufleteşti săntu plăcute lui Dumnezeu şi lăudate şi de oameni, iar mai multu cele ce săntu asupra lăcaşurilor lui Dumnezeu, unde să proslăveşte domnul Dumnezeu.

Am socotit dar şi eu cel mai jos numit care avănd o sfăntă biserică de piatră care să chiamă a Abagiilor în tărgul Ploeştilor, unde să prăznueşte hramul celui dăntru sfinţi părintele nostru Nicolae arhiepiscop Mirelor-Lichei făcătoriul de minuni. Care iaste din temelie zidită de chir Ioan Tuzluciul ce iaste îngropat întru această biserică, dăn care neguţător mă trag şi eu ctitor, fiind lui nepot, ţiind o nepoată de frate a lui. Şi am fost ostenitor cu trupul şi cu altele la această biserică cănd s-au zidit.

Acum dar văzănd că această sfăntă biserică, fiind de capul ei, după vremi să va strica şi să va stinge pomenirea răposaţilor ctitori, din răvnă dumnezeiască m-am îndemnat de o am dat să fie metoh sfintei Mitropolii pentru pomenirea noastră.

Şi prea sfinţia sa părintele mitropolitu, oricare va fi după vremi, cănd va merge la Ploeşti să slujească o dumnezeiască liturghie spre pomenirea ctitorilor. Şi să aibă a o stăpăni cu bună pace, să facă ce-i va fi voia cu dănsa.

Şi pentru credinţa, am iscălit.

Septemvrie 1 *dni,* 1766.

Eu Antonie Tuzluclisal ctitor dinpreună cu soţiia mea Petcana, adeverim

popa Filacto eclisiarh, martor

Arh. St. Buc., *ms.*, 132, f. 180 v.

26

1785 iunie 6. [București].

Mihai Const. Suțu voievod întărește hotărîrea boierilor judecători în pricina dintre Profira din Ploiești și Dumitrache zaraful, pentru o vie din Valea Orlii, pe care cea dintîi o cumpărase de la Dobrița, soția răposatului Tega treti logofăt. *(Copie).*

Prea Înălțate Doamne,

Din luminată porunca înălțimii tale prin zapcilăcu dumnealui vătafului dă Divan, s-au adus la judecată Profira de la Ploești, *sud* Prahova, cu jalba ce au dat mării tale pentru Zoița ce au fost soție răposatului Iordache saraf *(sic)* în care arată cum că ia [ea] fiind avut moașe pă Dobrița ce au fost soție răposatului Tegăi *treti* logofăt, în viața ei s-au tot împrumutat rănduri rănduri de taleri 200 de la părîta Zoița, puindu-i și niște zapise dă vie amanet.

Acum, după moartea moași-sii, zice că să scoală să-i ia via cu cuvănt că ar fi cumpărat-o și cere ca prin judecată să-și primească banii împrumutării și să-i dea via întru stăpînire ca uneia ce au rămas clironoamă pe ale moașe-sii, față fiind și Dumitrache saraf vechil și din partea mume-sii Zoiții. Au răspuns cum că împrumutarea cu adevărat au făcut-o mumă-sa, dar via o au cumpărat însuși el, arătăndu-ne și zapisul de cumpărătoare scris cu leat 1785 aprilie 10, adică dintr-acest următor an iscălit Dobrița logofeteasa cu doi marturi, pe carele îl dă la măna lui Dumitrache saraf, și în care zice cum că avînd ia o vie cu locul ei pă Valea Orlii, în *sud* Saac, rămasă de la răposatul soțul ei Tega *treti* logofăt și nemai putănd să o mai lucreze, fiind în vărsta bătrănețelor, o au făcut-o vănzătoare. Și găsindu-să mai sus numitul mușteriu o au tocmit-o în taleri 460, din care bani au luat rănduri rănduri taleri trei sute unsprezece, iar pentru taleri una sută patruzeci și nouă ce mai rămîn zice că să aibă a-i da dă toamnă, după ce-și va lua ia rodul vii și atunci să aibă a rămănea bun stăpăn pă vie cu toate ale ei, dăndu-i și toate zapisele cele vechi.

Dintr-acest zapis cunoscăndu-să că vănzarea vii pănă acum încă nu este săvărșită, una că banii nu s-au luat toți deplin și alta că rodul au rămas să-l ia dă toamnă vănzătoarea, însuși Dumitrache saraf să mulțumi să-și primească banii cumpărătorii, numai zise că în urmă de va dovedi pă Profira ori că o răscumpără pentru alții, sau că au văndut-o altora, atunce să aibă el protimisis a o răscumpăra tot cu acestu preț.

La aceasta să mulțumi și Profira așa să să urmeze, iar căt pentru întoarcerea banilor răspunse, cum că de vreme ce și moași-sa s-au împrumutat rănduri rănduri și au rămas să-i mai dea de toamnă și cusurul, să primească Dumitrache saraful acum înainte taleri 130, fiindcă mai mulți nu are, și ceilalți cusurul îl va împlini de toamnă, după ce își va culege via.

La aceasta măcar că Dumitrache saraful nu fu primitor, dar judecata văzănd că și moași-sa s-au împrumutat rănduri și că din preț au

rămas să mai ia cusur taleri 149 dă toamnă, au primit cererea ei şi au găsit cu cale să primească Dumitrache saraful acum taleri una sută treizeci, iar cusurul taleri 181 să aibă a-i plăti Profira dă toamnă, după ce-şi va culege via, fără de nici o prelungire.

Spre aceasta mai găsim cu cale, ca ori la ce vreme va dovedi Dumitrache saraful pă Profira că au luat via pentru alţii streini, atunci să să protimisească el a o răscumpăra cu aceşti bani preţul vănzării taleri 460.

Iar hotărărea rămăne la înălţimea ta.

1785 iunie 6.

Ianache Mavrodin paharnic, Drăghici Greceanu *biv vel* medelnicer, Scarlat Fălcoianu şătrar, Jorje Canale.

[rezoluţia pe verso] :

Io Mihail Costandin Suţul voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Fiindcă la această hotărăre ce fac boerii judecători, amăndouă părţile s-au mulţumit şi au rămas odihniţi, după cum zapciul cel orănduit ne adeveri, întărim ca să se urmeze după cum scrie mai jos. Şi zapciul să facă săvîrşirea hotărării cu împlinire de la o mănă la alta.

1785 iunie 8.

Acad. R.S.R., *ms.* 5.658, f. 447 v. — 448.

27

1787 mai 6. [Ploieşti].

Constantin Brăileanu se angajează să învelească biserica domnească sfinţii Apostoli, să pună preot cu simbrie, să aibă grije de via din dealul Cernăteştilor, să repare moara şi baia, pentru toate acestea i se dă dreptul să le folosească 13 ani, iar baia pînă la sfîrşitul vieţii. *(Original).*

Încredinţez cu acest zapis al mieu către sfănta Mitropolie *ot* Bucureşti, precum să să ştie că fiind aici în oraşu Ploeştii o sfăntă biserică domnească, unde să prăznueşte hramul sfinţilor Apostoli, şi de la o vreme încoace rămăind foarte lipsită atăt sfănta biserică dezvelită, fără de preot, încăt să cumpăneşte la hal de pustiire, cum şi o viişoară ce o are în dealul Cernăteştilor pă valea Orlii în *sud* Saac, părăjinită de şase ani, i o roată de moară în Ploeşti pă apa Dămbului, stricată, fărmată, numai păreţii casii aflăndu-să şi aceia putrezi, iar alt nimic.

Aşijderea şi un zid care mai nainte au fost baie ce o avea această sfăntă biserică, care după vremi rămăsese dărăpănată şi pustie. Iar în

anul trecut, la leat 1786, găsindu-să un Panait Grecul au luat-o asupră-i de la chir Eneruvela fiind ispravnicul moșii Ploeștii (aflându-să dată această moșie dumnealui Ianache Muruz *biv vel* vornic) au meremetisit-o oareșice, făcând și cărciumă. Și pentru cheltuiala ce au făcut simfonie având că până la patru ani să nu dea la sfânta biserică nimic. Iar de la acest soroc înainte să dea bisericii pe an câte patru ocă ceară.

Și eu văzând sfânta biserică la acest hal și toate cele mai sus arătate stricate, prăpădite, însumi m-am îndemnat și am cugetat să iau biserica asupră-mi să o șindrilesc, să pui preot cu simbrie, să fie nelipsit; via să o lucrez, să o scot din paragină; moara să o fac cu toate cele trebuincioase; baia să fie iarăși asupră-mi ca să o dreg și să-i port grija, făcând toate cele trebuincioase.

Și de la toate acestea ce se va agonisi să fie pentru sfânta biserică. Că însumi dă bună voia mea am primit acest feli pentru ertarea sufletului mieu și al părinților.

Și făcând acestea toate, după cum singur mă leg prin zapisul mieu, să le țiu toate cu soroc până la 13 ani, fără zminteală și fără a mă enbodisi cinevași, atât biserica, via și moara.

Iar de la acest soroc de nu-mi va mai da mâna a le ținea, atunci sfânta Mitropolie asupra cui va vrea să le dea, luându-le de la mine toate întemeeate după cum să cade. Fără numai baia cu toate ce le voi face pân prejur să aibu a o ținea până la sfârșitul vieții mele, dând sfintii biserici de la sorocul de 13 ani câte 15 ocă ceară pă fieșicare an. Iar după moartea mea să rămăie baia cu toate ale ei sfintii biserici. Și nimeni să nu fie volnic, măcar cu verice mijloc a o lua din mâna mea în cât mă voi afla cu viață. Iar după moartea mea rămăind iarăși a bisericii cui va vrea sfânta Mitropolie să o dea, fără de a să amesteca cinevași din neamul mieu cu vreun cuvânt de clironomie.

Și asemenea pecetluit al sfintii Mitropolii mi s-au dat și mie în care să coprinde toate aceste așăzămănturi

Și pentru întemeerea zapisului acesta s-au adeverit și de însuși dumnealor boerii ispravnici ai acestui județ Prahova, iscălindu-să și alți oameni de cinste martori, încredințând și eu cu pecetea și iscălitura mea.

1787 mai 6.

Costandin Brăileanu adeverez
De față fiind la facerea acestui zapis, am iscălit
[indescifrabil] Vasile protopop
Popa Ivan, duh.[ovnic], martor
Popa Drăgoiu duh.[ovnic], martor
Eu . . . . Cociob, martor
Popa Radu duh.[ovnic], martor
Popa Stoica Vicu, martor
Popa Neagu, martor
Costandin polcovnic, martor.

Sud Prahova

Viind chir Costandin Brăileanu înaintea noastră și arătându-ne că de bună voia sa l-au tras inima și s-au legat a face acestea toate, după coprinderea zapisului, spre încredințare am iscălit și noi.

1787 iunie 22.

Ștefan pitar, Neculae Cantacuzino.

[*pe verso*] :

Zapisul logofătului Costandin Brăileanu.

În *sud* Prahova să să pue acest zapis care iaste al lui Costandin Brăileanu pentru o biserică domnească sfinții Apostoli din Ploești.

Arh. St. Buc., *Mitr. Buc.*, LXXXIV-12.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran ; patru semnături indescifrabile dintre care două grecești.

28

1792 noiembrie 28. [București].

Filaret mitropolitul poruncește protopopului Vasile din Ploiești să se intereseze despre biserica Sf. Nicolae din mahalaua Abagiilor și să arate în scris, cît mai grabnic, toată averea respectivei biserici, precum și în grija cui se află. *(Copie).*

Filaret milostiiu bojiiu arhiepiscop i mitropolit Ungrovlahiscoie.

Cucernice protopop, chir popă Vasilie *ot sud* Prahova, blagoslovenie.

Cu această scrisoare te înștiințăm că aci în Ploești luându plirоforie că iaste o biserică de piatră, hramul sfântului Nicolaie, *ot* mahalaoa Habagiilor, *(sic)*, care iaste închinată metoh Mitropolii.

Pentru care îți poruncim să cercetezi, să vezi asupra cui este și cine îi poartă grija. Și să ne înștiințezi, trimițându-ne și catastih de starea în care să va fi aflând, i lucrurile ce va fi avănd, cum și de coprinderea locului cât îi iaste. Și de va fi niscai binale pă acel loc, iarăși să arăți în catastih, ce binale sănt și de cine sănt făcute și cine le ține ca să știm, dar prelungire să nu faci cu înștiințarea, ci în grabă, precum îți arătăm. Și fii blagoslovit.

1792 noemvrie 28.

Arh. St. Buc., *ms.* 143, f. 53 v. — 54.

29

1797 aprilie 1. [București].

Dositheu mitropolitul numește pe fostul dascăl Ioniță la Școala Domnească din Ploiești, în locul lui Tudor îndepărtat, cu obligația să nu ia nimic de la nimeni, fiindcă primește „lefșoară" de la București. *(Copie).*

Dositheu milostiiu bojiiu arhiepiscop și mitropolit Ungrovlahiei

Fiindcă oroșanii ploeșteni prin jalbă ne arată pentru dascalu Tudor de la Școala Domnească că nu s-ar fi purtînd cu orănduială și cu silință la învățătura copiilor (asemenea știinţare ne face dumnealor boerii ispravnici, i protopopu județului de acolo pentru aceasta) făcându-ne rugăciune a să orăndui în locu lui dascalu Ioniță ce au mai fost și mai dinainte dascal la acel oraș.

Drept aceia dar, după rugăciunea oroșanilor și alegerea dumnealor boerilor ispravnici i a protopopului, printr-acest pecetluit orănduim pă numitu Ioniță dascal la Școala Domnească în locu lui Tudor ce au fost până acum, ca să învețe copii de pomană, fără de a pretenderesi dă la vreunul plată cu cuvânt de osteneala sa, în vreme când pentru aceia își are orănduita lefșoară care este a i să da de aici.

1797 aprilie 1.

Arh. St. Buc., *ms.* 141 f. 113.

30

1807 august 29. Ploiești.

Elena Moruzi, soția răposatului banului Enache Moruzi, dorind ca să nu mai fie ceartă sau pricină de judecată între locuitorii orașului și ea sau urmașii ei, arată că legal nu stăpînește nimic în cuprinsul orașului Ploiești, în afară de casele cele mari și zalhanaua. *(Copie).*

Fiindcă pentru moșia orașului Ploești tot pricini de judecată au fost între casa noastră cu orășani[i] căt au trăit răposatul bărbată-mieu banul Enache Moruz, și de atunci până acum încă tot nu și-au avut odihna lor, pricinuindu-mi-să multe cheltueli și supărări, încă și blestemuri și afurisanii.

Deci eu ca una ce m-am temut de înfricoșata judecată a domnului nostru Isus Hristos, fiind și hotărărea la ceasul sfârșitului care au făcut răposatul soțul mieu, cum că până voi trăi, în viață să fac ertăciune și părăsire de a mai supăra întru nimic pă toți orășani[i] Ploeșteni, nu numai că la foaia de zestre a fii-miei Rali nici cum s-au dat orașul, fără numai casele cele mari din Ploești cu zahanaoa, ca să-și aibă acest

acaret ca într-un oraş slobod, cum şi moşia de afară cu toate satele după dânsa iarăşi zestre, iar în oraş nimic stăpânire să nu aibă.

Şi pentru ca să nu rămânem legaţi şi subt blestem, am făcut parastas la biserica Maichi[i] Precisti[i] din orașiu, cu prea sfinţiia sa părintele mitropolitul chir Dositheiu, i iubitorii de Dumnezeu părinţi episcopi şi arhierei ai ţări[i], unde adunînd tot norodul cu mic cu mare, s-au făcut cuviincioasa ertăciune de către locuitori cărora le-am şi dat cu această carte la mână de a fi cu toţi în veci nesupăraţi de mine şi de către tot neamul meu despre această madea.

Iar care din neamul meu se va mai ispiti cu vreo supărare asupra orăşenilor, spre a nu mai însărcina sufletele noastre, unul ca acela să nu fie ertat de dreptul judecător şi la orice judecată se va arăta să nu fie ascultat.

Și spre vecinica şi nestrămutata pomenire a noastră şi ertăciunea ce am făcut, am rugat pe prea-sfinţiia sa părintele mitropolit i pe preasfinţiia lor părinţi episcopi şi arhierei, cum şi pe dumnealor boeri ce s-au aflat, de au iscălit fiind martori. Și orice hrisoave şi alte sineturi de ale noastre se vor mai găsi cu stăpînire de hărăzirea acestui oraş, să nu fie ţinute în seamă, ci rămîne fără temei ca o hîrtie albă, fără numai ţigani[i] noştri, ce se află locuind în oraş, să fie nesupăraţi ca într-un oraş slobod, în acesta.

1807 avgust 29.

Elena Moruzi
Iosif Argeşanu
Eu preotu Costandin, martor
Costandin Ghiţă Banu, martor
Eromonahul Serafim, martor
Costandin Dionisie, martor
Grigorie Ghica, martor.

S-au protocolit şi s-au întocmit cu cea adevărată.

Dositei mitropolit

Muzeul de istorie al judeţului Prahova.
Copie din 1895, autentificată ; stare foarte bună.

31

1813 februarie 21. [Ploieşti].

Ispravnicii judeţului Prahova poruncesc zapciului din oraşul Ploieşti să cerceteze, la faţa locului, pricina dintre polcovnicul Constantin Măjaru şi Hagi Dimitrie pentru dărîmarea unei pivniţe. *(Copie).*

Copie scoasă din cuvânt în cuvânt după pitacu dumnealor boerilor ispravnici de aici din *sud* Prahova, orașul Ploieștilor.

Dumitale zapciule al orașului sănătate. Fiindcă la diiaforaoa ce au avut polcovnicu Costandin Măjaru cu H.[agi] Dimitrie de aici din Ploiești pentru o zidire de pivniță ce i s-au fărămat, după anaforaoa dumnealor boerilor depertamentari ni să poruncește de către măriia sa vodă ca să cercetăm prin carte de blestem și să înștiințăm.

Și fiindcă această cercetare trebuește la fața locului, iată îți scriem ca să mergi la fața locului și strângând pe oroșani să faci scumpă cercetarea prin carte de blestem. Mai întâiu, Costandin polcovnicu jăluitoriu cu ce fel de credință stăpânește locul acela pe care au făcut zidirea. Al doilea, cine au fost pricinuitori și săvârșitori pagubii Al treilea, de câți bani este păgubit jăluitoriu pentru cherestea i zidirea ce au avut pe acel loc.

Și în ce chip vei dovedi adevărul să dai pliroforie în scris ispravnicatului pentru toate condeele ce coprinde mai sus ca și isprăvnicatu să înștiințeze mării sale lui Vodă, după luminata poruncă.

Și fii sănătos,

Aleco Fălcoianu /

[1]813 fevruarie 21.

[*pe verso*] :

La acest cinstit pitac următor fiind am mersu la fața locului unde strângând pe mulți din oroșani și făcând scumpă cercetare pentru dărămarea acei gropi de pivniță a lui polcovnicu Dinu Măjaru și de către cine i s-au dat dumnealui în stăpânire, răspunsă că ca un vechiu oroșan ce este și găsind loc slobod, precum au făcut și alții, au făcut și dumnealui.

Al doilea, făcând cercetare cine i-au fost pricinuitori pagubii acei gropi s-au dovedit că pricina au fost un Grigorie mazilul tot de aici că nu s-au mulțumit numai cu casa ce i-o dedese oroșanii, în drept taleri 3.000, ce îndatoră divanu pe oroșani să răspunză lui Grigore. Și prin porunca divanului o stăpânește numitul Grigorie și acest loc al polcovnicului.

Și la diiastimă de vreme de trei ani de zile și jumătate fiind dezvelită s-au dărămat.

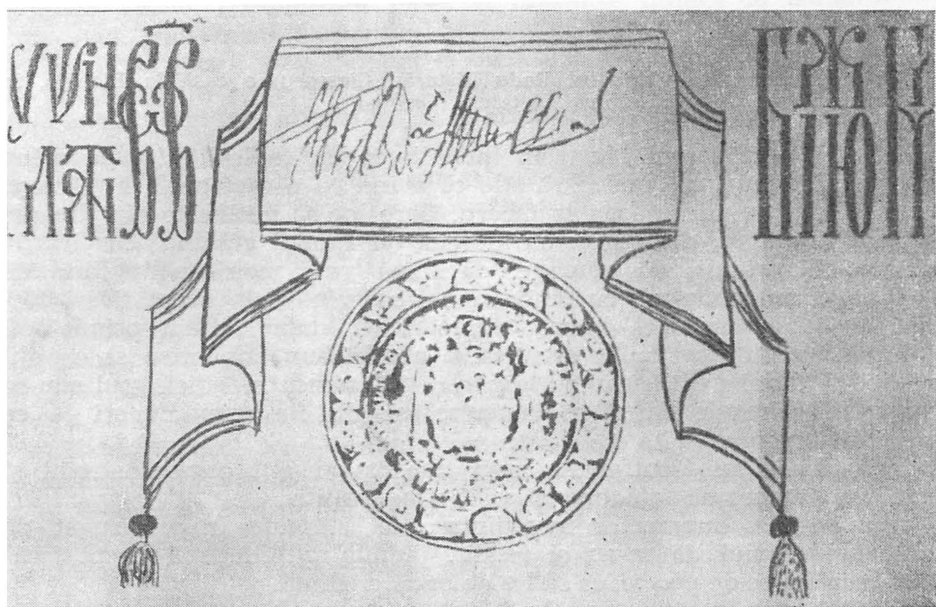
Al treilea, făcând cercetare de câți bani este păgubit jăluitoriu, prin cercetarea și după arătarea Lecăi zidariului ce au lucrat la acea pivniță, s-au cheltuit taleri 465 ce prin deosebită foae arată anume unde și la ce au dat.

Deosăbit de acei bani mai sus numiți cheltuiți mai pretenderisește numitu jăluitor să mai ia alte cheltueli ce tot prin cea deosebită foae arată anume taleri 405, de care nu lipsim a înștiința dumneavoastră. Și hotărârea rămâne de către dumneavoastră.

[1]813 iunie 12.

Prea plecat slugă,

Dimitrie Scorțeanu [?] zapciu

Semnătura şi peceta domnească a lui Alexandru Ipsilant : 1803 febr. 20.

[mai jos] :

Această copie este scoasă din cuvânt în cuvânt întocmai după pitacul dumnealor boerilor ispravnici și cu cercetarea dumnealui zapciului de oraș.

Acad. R.S.R., CCLXXXI-84 și 84 a.

Copie de epocă, stare bună, hîrtie cu filigran.

32

1815 noiembrie 18. [Ploiești].

Neacșu Mortasip vinde lui Radu Fișterău (Pescaru) o casă în Ploiești, în mahalaua Sf. Ioan, la obor, pentru 350 taleri. *(Original).*

Adică eu Neacșul Mortasip încredințez cu zapisul mieu la măna lui Radu Feștarău precum să să știe că avînd eu o casă aicea în Ploiești în mahal[aua] sfîntului Ioan la Oboru. Care loc să vecinește din dreapta cu Dumitrache, iar din stînga cu Marcul, iar fundul grădin[i] cu Gragul, care loc fiindu-m[i] dă vănzare, dă bună voia mea nesilit fiind dă nimenea, și învoindu-mă cu dumnealui i-am vîndut în drept taleri 350, adică trei sute cincizeci, tocma, din carele și bani[i] i-am primit toți dăplin în măinile mele. Și dumnealui să fie bun stăpînitor și copii[i] dă copii[i] dumnealui, neavînd supărare dă nimenea, adică sculîndu-se cinevași din rudele ca să răscumpere, să nu fie ascultați ori la ce judecată va merge.

Și cînd s-au făcut acest zapis au fost și alți oameni streini și vecini după împrejur, față, care să văd în jos iscăliți.

Și spre a dumnealui încredințare dă stăpînire m-am rugat dă scriitoru zapisului dă m-au și iscălit, puindu-m[i] degetul drept iscălitura mea în loc de pecete, ca să fie de bună credință.

1815 noemvrie 18.

Eu Neacșul Mortasip vănzătoriul, adeverez
Eu popa Dumitru am fost față
Eu popa Ioan am fostu față
Șondur [?] trîmbițaș, fiindu față martor
Eu jupăn Tițul băcan
Eu Paraschiva maarturu

Pis Sofron dascal *ot* sfănt Ion

[pe verso] :

Zapisul casii ce am cumpărat dă la Neacșul Mortasip.

Arh. St. Buc., *Achiziții noi*, CXIX-44.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

1816 februarie 17. [Ploiești].

Ispravnicii județului Prahova poruncesc la trei boieri și județului orașului Ploiești să ia pe protopop și pe mai mulți orășeni și să cerceteze, prin carte de blestem, pricina de neînțelegere dintre polcovnicul Constantin Măjaru și Hagi Dimitrie. *(Copie).*

De la isprăvnicatul Prahovii către dumneavoastră acești mai jos arătați.

Dumneata ceauș Panait, dumneata postelnice Ioniță, dumneata postelnice Vasile, i dumneata județ al orașului, fiindcă la adiiaforaoa ce au avut polcovnicu Costandin Măjaru cu Hagi Dimitrie pentru o zidire de pivniță ce i s-au fărămat și după anaforaoa dumnealor boerilor depertamentari, ni să poruncește ca să cercetăm prin carte dă blestem, în fața locului, condeile ce mai în jos să arată și să înștiințăm.

Iată dar după poruncă orănduește isprăvnicatu pă dumneavoastră dinpreună și pă grămăticu din partea noastră al isprăvnicatului, unde să poruncește dumitale județule al orașului ca mergînd cu toți în fața locului să străngi pă oroșani, față fiind amăndouă părțile cele prigonitoare, i protopopu județului să să citească dă cătră protopop cartea dă blestem ce o are polcovnicu Măjaru, în auzul tuturor orășanilor.

Și apoi făcănd scumpă cercetare, însă, mai întăiu, polcovnicu Dinu cu ce felu de credință stăpănește locul acela pă care au făcut zidire ; al doilea, cine au fost pricinuitor și săvărșitor pagubii ; al treilea prin prețuire dă căți bani este păgubit jeluitoru pentru cheresteaoa i zidirea ce au avut pe acel loc. Văzănd dumneavoastră și cercetarea ce s-au mai făcut pentru această pricină în fața locului din porunca isprăvnicatului de este acum trei ani. Și ori în ce chip de veți descoperi dreptul adevăr, să dați în scris în dosul acestui pitacu, după care să știe isprăvnicatul în ce chipu a face înștiințare cătrе măriia sa vodă.

Aceasta.

1816 fevruarie 17.

Ghiorghe Paladi, Iancu Ralet.

[pe verso] :

Cătrе cinstitul Isprăvnicat

Următori fiind pitacului cinstitului isprăvnicat am mersu în fața locului, unde față cu amăndouă prigonitoarele părți, am strînsu dăn orășani ca la șaizeci de inși, atăt vecini împrejurași căt și dăn ceilalți orășani.

Și mai întăiu eu protopopu județului, spre descoperirea adevărului, le-am cetit cartea dă blestem în auzul tuturor. Care toți întru un graiu, după cetirea cărții dă blestem, arătară dreptul adevăr, mai întăiu pentru încredințarea stăpânirii locului pe carele au făcut zidire polcovnicu Dinu. Că după ce s-au dat acel loc dă către slăvitu divan în vremea rușilor în stăpânirea lui Gligorie mazilu, în urmă cerându-le oroșanilor numitu polcovnic ca să-i dea adeverință a-l scoate locu prin judecată de la Gligore, fiindcă acest loc pe care polcovnicu Dinu a săpat și au făcut zidirea pivniții, n-au fost locu al casii ce i s-au vândut de oroșani lui Gligore, ci loc slobod al orașului.

După a căruia cerere i-au și dat din oroșani adeverință, precum și însuși nu tăgădui, arătând că așa este, iar nu l-au avut în stăpînire acel loc de mai înainte vreme.

Al doilea, că cine au fost pricinuitor și săvârșitoru pagubii dărâmării aceștii zidiri, iarăși arătară cu toții că din pricina unii cisle care umbla să facă numitu polcovnic în oraș, pă toți orășanii spre răscumpărarea aceștii case de la Gligore, ca să-și diefendipsească locu pă care începuse zidirea luat de sineși acel loc, iar nu dat de cinevași. Care cislă începând a pune sume mari, unde putea îndoit și mai mult banii acei răscumpărători să-i scoață din oraș, s-au parachinisit cu toți oroșanii, unde era strânși de au mersu la acea groapă de pivniță. Și unii zicea să să vânză, iar cislă în oraș să nu să facă.

Așa luând vreo trei-patru dântrânșii câte o piatră în mână din piatra ce era adusă pentru zidire, au aruncat-o în fundul gropii pă pietriș, iar nimenea nici au pus mâna pe zid nici au dărămat, nici au fost nimeni pricinuitor, nici îndemnător sau săvârșitoru dă vreo pagubă al numitului.

Și fiind vreme dă toamnă au lăsat-o această zidire numitu polcovnic fără a să embodisi dă vreunii din oroșani. Și dân ploi și geruri s-au dărămat, precum chiar Leca zidaru ce au lucrat la această zidire mărturisește într-acestași chip.

Al treilea, tot acel Leca zidaru arătă prețuirea cherestelii i zidirea ce s-au făcut pă acest loc dă către numitu polcovnic, prin prețuire care prin deosebită foae, supt iscăliturile noastre să arată anume.

Și de urmarea și cercetarea ce s-au făcut prin carte dă blestem la fața locului, nu lipsim a arăta cinstitutului isprăvnicat.

1816 martie 3.

Protopop Nicolaie Sachelarie
Vasilică postelnic

Acad. R.S.R., CCLXXXI-107 și 108.
Copie de epocă, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

1817 iunie 1. [Ploiești].

Staicu, fiul lui Neagu cizmarul, vinde slugerului Gheorghe Boldescu, pentru 5.850 taleri, un loc cu trei case pe el situat pe Ulița Brașovenilor. *(Copie).*

Adică eu Staicul, *sin* Neagul cizmarul *ot* Ploești, dimpreună cu soția mea Ilinca i cu copii[i] mei anume Maria, i Stan și Ioana carii mai jos ne vom iscăli, încredințăm cu zapisul nostru în mîna dumnealui slugerului Gheorghe Boldescul, precum să se știe că avînd eu de la neamul și părinții mei un loc bun moștenesc al meu la tîrgul din orașul Ploești pe ulița Brașovenilor. Pe care loc sînt și trei case vechi de la părinții mei, îngrădite cu nuele. Însă la două case învălitoarea este cu șovaru, iar la o casă zdraniță.

Acest pămănt să vecinește despre soare-răsare cu fața pînă la drumul ce merge în Brașoveni, iar pe din sus cu jumătatea de loc ce au cumpărat dumnealui chir Mincul Marinoviciu de la logofătul Chiriță. Cum și la capul de din sus pînă în cap să vecinește cu dumnealui ceaușu Panait, iar la marginea de din jos despre soare-apune să vecinește cu dumnealui logofătul Filipu.

Acest loc cît îl arăt tot dinpreună și cu casele ce să văd, i altele ce sînt pe dînsul, de a mea bunăvoință, nesilit de cătră nimenea, cu bună învoială și tocmeală pe bani gata le-am vîndut dumnealui mai sus numitului sluger Gheorghe Boldescul, drept talere 5.850, adică cinci mii opt sute și cincizeci. Care bani pe toți deplin i-am primit în mîna mea. Și de acum înainte să aibă a stăpăni dumnealui și coconii dumnealui în veci în veci, fiind bun ohabnic, moștean, și fără de a fi supărat de către mine sau de către neamul meu, ori de către altcineva, fiind vînzarea aceasta prin știrea tuturoru vecinilor i rudelor mele.

Și pentru mai adevărată credință, neștiind carte, ne-am pus degetul la numele noastre în loc de peceți. Însă știut să fie și aceasta, că pe acest pămînt are dumnealui toată voia să-și facă orice alișveriș va pofti, neoprit este.

1817 iunie 1.

Eu Staicul, *sin* Neagul cizmarul *ot* Ploești, adeverez și vănzătoru

Eu Ilinca soția numitului Staicu adeverez și vînzătoare

Eu Mariia fata numiților și vînzătoare

Eu Stan feciorul numiților vînzător și adeverez

Eu Ioana fata numiților vînzătoare și adeverez

Eu Marin postelnicul, cumnatul numitului Stoica *(sic)* vînzător dimpreună cu soția mea Stanca i cu toți copii mei, adeverim puind și degetul să fie dumnealui slugerul bun stăpînitor.

Eu Gheorghe Manciu, dinpreună cu soția mea Anca, nepotul dumnealui nenea Staicu, adeverez

Eu Sava, dinpreună cu soţia mea Stana, nepotul dumnealui Staicu, adeverez

Panait ceauş, martor

Eu Pascu Crăciun adeverez şi martor

Eu Mincu Marinciovici, martor

Samoil Popovici, martor.

Judecătoria judeţului Prahova.

Această copie protocolindu-să din cuvînt în cuvînt şi găsindu-să scoasă întocmai după documentul înfăţişat de către dum[nea]lui clucer Gheorghe Boldescu, spre a fi crezut, s-a adeverit de judecătorie.

1844 noemvrie 24.

Acad. R.S.R., CCCLXX-119.

Copie veche, chirilică, stare bună, întărită cu semnături şi pecetea judecătoriei jud. Prahova.

35

1817 iunie 10. [Ploieşti].

Panait ceauşul vinde slugerului Gheorghe Boldescu un loc, pentru 700 taleri, ce să învecineşte cu casele lui Staicu fiul lui Neagu cizmarul. *(Copie).*

Dumnealui slugerul Gheorghe Boldescul cumpărînd casile Staicului *sin* Neagul cizmarul, cu tot pămîntul lor, ce le-a avut în tîrgul Ploeştilor şi la capul dă din sus cît ţine fundul, din cap şi pînă în cap, vecinindu-se cu mine, am vîndut şi eu numitului sluger pămîntul acesta care să începe din gardul cel vechiu a dumnealui chir Mincului Braşoveanul şi merge pînă în colţul din sus al grajdului dumnealui logofătului Filip.

Şi cît ţine atît lungul i curmezişul, răzoraş fiind cu dumnealui slugerul la faţa despre soare-răsare şi la faţa dă din sus cu Tilul abagiul, acestu loc tot cît este i l-am vîndut dumnealui în talere şapte sute. Care bani i-am şi primit de la dumnealui deplin.

Şi de acum înainte să fie dumnealui i coconii dumnealui buni stăpînitori pe acestu locu în veci cu nestrămutare, fără de a fi supărat de către mine, sau de către copii[i] mei, ori de către rudele mele, în vreme ce i l-am vîndut eu d-a mea voinţă. Acest loc l-am avut şi eu răscumpărat de la nepotul meu Chiriţă.

1817 iunie 10.

Panait ceauşul adeverez cele de sus.

Acad. R.S.R., CCCLXX-112.

Copie de epocă, stare foarte bună ; autentificată de judecătoria judeţului Prahova.

36

1817 noiembrie 12. [Ploieşti].

Radu Fişterău (Pescaru) împreună cu soţia sa Chira vînd lui Niţu cizmarul o casă în Ploieşti, în mahalaua Sf. Ioan, „în drumul Cîmpinii", pentru 500 taleri. (Original).

† Adică eu Rad[u] Fişterău dinpreună cu fii-mea Chira încredinţăm cu zapisul nostru la mîna lui Niţul cizmar.

Precum să să ştie că casa ce am aici în Ploeşti în mahalaoa sfîntului Ioan, în drumul Cîmpinii, i-am vîndut-o de bună voia noastră, nesiliţi de nimeni, cu tocmeală drept taleri 500, adică cinci sute, tocmai. Şi bani[i] i-am priimit toţi deplin.

Şi să fie dumnealui bun stă[pî]nitor şi copiilor dumnealui moşie ohabnică casa [cu] tot coprinsul ei.

Şi cînd s-au făcut învoirea şi tocmeala între noi au fost şi alţi oameni faţă. Deci pentru a dumnealui încredinţare şi bună stăpînire de coprinsul ce i-am vîndut, ne-am iscălit puindu-m[i] şi degitele în loc de pecete.

1817 noemvrie 12.

Eu Radu dinpreună cu soţiia mea Chira vînzători adevărăm
Popa Dumitru am fost faţă
Popa Ioan şi faţă
Şi am scris eu Sofron dascăl *ot* sfîntul Ioan.

[pe verso] :

Zapisul casii Radului Ferău [Fişterău] ce am cumpărat.

Arh. St. Buc., *Achiziţii noi*, CXIX-45.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran ; o semnătură grecească indescifabilă.

37

1817 noiembrie 15. [Ploieşti].

Radu Pescaru (Fişterău) e obligat să vîndă casa ce are în mahalaua Sf. Ioan, logofătului Ioniţă, nepotul răposatului Neacşu Mortasip, deoarece acesta avea protimisis. *(Original).*

Adică eu Rad[u] Pescaru din mahalaoa sfăntului Ion *ot* Ploieşti dau credincios za[pisul] mieu la măna dumnealui logofătului Ioniţă nepotu răposatului Neacşu Mortasip. Precum să să ştie că cumpărăndu eu o casă de la răposatul Neacşu în dreptu taleri 350, adică trei sute

cincizeci, și stăpănindu eu de la leat 1815 noemvrie 18 până la leat 1817 noemvrie 12 și neputăndu-o mai a stăpăni, am văndut-o lui Niță cizmaru în taleri 500, adică cinci sute.

Acum pomenindu-mă cu numitu nepot al răposatului unde au venit ca să-mi ia casa îndărătu, mi-au răspunsu taleri 460, adică patru sute și șaizeci. Și eu am făcutu casa teslim ca unu ce a avut protise [protimisis] de stăpănire și dumnealui să aibă a o stăpăni în bună pace, i copii[i] dumnealui care Dumnezeu [îi va dărui], de către mine și de către [tot] neamul mieu.

Şi pentru mai adevărată credință m-am iscălit, ca să se crează.

1817 noemvrie 15.

Eu Radu dinpreună cu soția mea Chira, adeverez
Popa Dumitru, am fost față
Eu Enciu [?] am fostu față și martor.
Și am scris eu popa Ioan cu zisa numitului și [am fost] față

Arh. St. Buc., *Achiziții noi*, CXIX-42.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran, scriere greoaie, cu multe cuvinte sărite

38

1818 februarie 6. [București].

Marii boeri prezintă domnitorului anafora în urma jalbei dată de Ioan Băltărețu împotriva beizadelii Costache Caragea care nu-și respectă contractul de arendarea moșiei Tîrgșor. *(Original).*

Prea Înălțate Doamne,

Din luminată porunca mării sale ce s-au dat prin pitacu de la 18 ale trecutului dechemvrie la această alăturată jalbă a lui Gheorghe Cuca, vechilu lui chir Ioan Băltărețu, ce au dat cătrе cinstitul consulat al Rosii, dumnealui *vel* hatman al Divanului prin zapciu hătmănesc ceauș de paharnici au înfățișat la judecata Departamentului logofețiilor streinilor pricini pă chir Ioan Băltărețu cu luminăția sa beizade Costache Caragea. Și ne arătă un zapis supt iscălitura luminății sale i a cocoanii... Moruzi, care îl văzum cu leat [1]817 avgust 1 întărit și de măriia ta, coprinzător că fiind dată o sumă de bani lui chir Ioan Băltărețu cu carele theorisind socoteala celor trei zapise ale luminății sale pentru care s-au judecat, s-au învoit să dea Băltărețului în arendă moșiia luminății sale Tîrșoru din *sud* Prahova, cu trei sate ce se află pă dănsa, în soroc de cinci ani, începăndu-să de la 26 ale lui octomvrie leat [1]817 până la leat [1]822. Socotindu-să arenda pă fieșcare an căte taleri 8.333 bani 40, ca să aibă să stăpănească moșia luîndu-și slo-

bod dreptăţile moşii întocmai ca luminăţia sa, fără de a putea să ceară cel mai mic lucru ori de la numitul Băltăreţu, sau de la omul său ce va orândui, sau de la lăcuitori, deosebind numai scutelnicii şi posluşnicii luminăţiei sale.

Şi fiindcă numai cu arenda moşii pă cinci ani nu este din destul a să plăti datoriia luminăţii sale, ci îi mai rămâne Băltăreţului dator taleri 30.000 spre desăvârşit exoflisis, s-au simfonisit cu Băltăreţu să-i dea şi acei câte taleri 500 leafa luminăţii sale ce ia pă fieşicare lună, în cinci ani, începându-să de la zi întâi dă noiemvrie leat [1]817.

În dosul căruia văzum însemnat iarăşi supt iscălitura luminăţii sale în 15 ponturi toate veniturile moşii ce are să stăpânească Băltăreţul.

Din carele, patru ponturi, zisă Băltăreţu că beizadea au urmat înpotriva aşezămîntului, adecă la pontul cel dintâi îi dă un han cu pivniţă şi băcănie, care fiindcă nu are îngrădiş nici grajd, să făgăduieşte luminăţia sa să le facă cu cheltuiala luminăţii sale şi să i le parodosească la 26 ale lui octomvrie al anului cu leat [1]817. Şi mergând la soroc să intre în stăpânirea arenzii, n-au găsit făcut nici îngrădişu curţii, nici grajdul.

La al şaptelea pont zice luminăţia sa că din şase roate de moară ce are la două case, are să stăpânească Băltăreţu numai trei roate ce sânt la o casă din josul moşii, care merimetesindu-le şi pă acestea cu cheltuiala luminăţii sale şi paradosindu-le la mai sus zisul soroc, la care iarăşi zise Băltăreţu că nici o roată de moară n-au luat până acum în stăpânirea sa, fiindcă beizadea nici un meremet n-au făcut, ci mai vârtos ar fi zicând să facă şi pă celelalte trei roate dă moară ce nu era nicidecum cu cuvânt să le ţie pă seama luminăţii sale, lucru ce nu să coprinde în contract şi care este cu totul spre paguba arendaşului, căci având şi luminăţia sa moară îi astupă cu totul venitul celeilalte mori şi nu poate suferi să fie doi stăpîni pă moşie în vreme când tot venitul îl are dat în arendă.

La al treilea pont, îi dă vânzarea vinului şi a rachiului la câte cârciumi va voi, de care zise Băltăreţu că mai mult de cât o cârciumă n-au găsit, care şi aceasta este plină de apă.

La al 12-lea pont îi dă luminăţia sa coptor de pâine, scaunul de carne şi avaetul târgului de dumineca. De care zise Băltăreţu că nici coptor de pâine, nici scaun de carne nu i s-au dat, ci au cheltuit de la sineşi taleri 600 de au făcut cuptor, pe care îi pretenderiseşte de la luminăţia sa.

Şi dă vreme ce nu s-au ţinut de aşăzământul contractului a i să teslimatisi la sorocul de mai sus, toate întregi precum să leagă, nici lui nu-i trebuieşte moşiia, nici că au intrat în vreo stăpânire a moşii văzând pă luminăţia sa nestatornic la cele ce i-a dat înscris.

De aceia aneriseşte contractul şi îşi pretenderiseşte banii şi cheltuelile ce au făcut după luminata hotărâre ce este dată încă de când s-au mai judecat cu luminăţia sa.

Întrebându-se beizadea răspunse întâi pentru grajdul şi împrejmuirea hanului, că de atunci, faţă cu Băltăreţu, au poruncit lăcuitorilor

moșii să le facă. Dar după ce au plecat luminăția sa de acolo, întîmplându-să sloată și vremi rele nu au putut să le facă în grabă, ci le-au săvârșit la 15 ale lui noemvrie, adecă cu 20 de zile mai în urma sorocului ce era să intre Băltărețu în stăpânirea arenzii.

Al doilea, pentru cele trei roate de moară ce pricinuește Băltărețu că le-au găsit stricate, spre dovadă că au fost drese încă de când s-au dat în stăpânirea Băltărețului, ne arătă o scrisoare a dumnealui stolnicului Ioan Cătuneanu răspuns către dumnealui *vel* postelnic, de la 13 ale trecutului noemvrie, întru care zice că mergând însuși la fața locului, s-au pliroforisit atât de la morar cât și de la chear omul Băltărețului că în ceasul ce i s-au dat moară din jos în zapt, adecă la noemvrie 1, i s-au dat acele trei roate de moară meremetisite gata, și câte trele lucra.

Atâta numai arată că mai trebuește 28 scânduri pentru scocul morii și doi șarampoi pentru casa morii cei din jos, care acestea poate să tae taleri 40, cu toate că deocamdată nu să pricinuește nici un embodion, dar pentru ca să nu să întâmple vreo întâmplare zice stolnicul că trebuește numita cherestea spre a să face meremet. Iar pentru moara din sus înștiințează că s-au pliroforisit că doi ani sânt de când nu lucrează și nici nu va mai lucra vreo dată fiind cu totul prăpădită. Pentru al căruia meremet zice Cătuneanu că cel puțin trebue taleri 2.000. Pentru care moară sfărămată zise beizadea că de atunci au spus Băltărețului că voește să o facă după forma nemțească și să o ție pă seama casei luminății sale având trebuință de mălaiu pentru lucrătorii viilor, iar nu pentru vreo negutătorie, la care ar fi având și martori.

Al treilea, pentru cârciumi răspunse că nimeni n-au poprit pă Băltărețu de a-și vinde vinul și rachiul ori la ce loc i s-ar fi părut că cere trebuința a avea cârciumă.

Al patrulea, pentru cuptoru de pâine, zise că din greșeala scriitorului s-au pus în zapis, căci luminăția sa n-au avut nici un cuptor, dar dă vreme ce să vede în zapis, zise că este dator de a i-l face cu cheltuiala luminății sale.

Deci măcar că luminăția sa beizadea este îndatorat prin contract a teslimatisi Băltărețului la sorocul ce să coprinde toate acareturile moșii meremetisite cu însuși cheltuiala luminății sale, dar întru aceiași vreme, adică la trecutul noemvrie fiind vremea înpotrivelnică cu necurmate ploi și sloate, precum este știut de obște, de și nu au putut da de atunci grajdul și curtea hanului, ci le-au făcut mai în urma sorocului, cu 20 de zile.

Zicem că Băltărețu numai cu această puțină pricină nu poate să anerisească așezământul contractului ce are cu beizadea, fiindcă în diiastimă de 20 de zile, până când i-au isprăvit hanul, nici o simțitoare pagubă nu putea să i să pricinuiască la enteresurile sale, mai vârtos într-același timp când moșiia nu poate aduce nici un venit. Dar pentru ca să lipsească prigonirile din mijloc și să nu mai rămîe Băltărețului cuvânt de vreo pagubă din partea luminății sale, găsim cu cale să fie luminată porunca mării tale cu mumbașir să meargă la fața locului și

prin marafetu dumnealor boerilor ispravnici ai judeţului să facă cercetare prin carte de blestem, de faţă cu Băltăreţu i cu vechilu luminatului beizadea, ce pagubă au cercat Băltăreţu în curgerea acelor douăzeci de zile pănă când s-au făcut grajdul şi împrejmuirea hanului.

Şi toate aceste pagube ce să vor dovedi, în frica lui Dumnezeu, arătându-să prin catastih, să fie beizadea dator dă a i le împlini.

Iar pentru acele trei roate de moară ce umblă beizadea să facă la moşie pentru trebuinţa casii, peste celelalte trei roate de moară ce le-au dat Băltăreţului, fiindcă în contractu luminăţii sale nu să coprinde nimic ce are să le facă, nici deosăbeşte în ce chip, să le metahirisească dă le va face.

Zicem că dă vreme ce au dat Băltăreţului prin contract toate veniturile moşii, să şi le ia cu stăpânire întocmai ca luminăţia sa. Nu este volnic beizadea de a face şi altă moară cu deosebit folos pă seama luminăţii sale.

Iar dă va dovedi luminăţia sa, cu vrednice mărturii, că după facerea contractului au luat voe de la Băltăreţu prin graiu să facă acele trei roate de moară pentru trebuinţa casei, atunci nu poate Băltăreţu de a să împotrivi luminatului beizadea să nu facă moara, ci are a urma precum s-au învoit amîndoi.

Iar hotărărea rămăne la măriia ta.

1818 fevruarie 6.

Vel logofăt, Constandin Ha. . . . .
Dimitrie stolnic.

fiind scoasă din cuvănt în cuvănt după condică, spre credinţă am iscălit-o.

1825 aprilie 11.

. . . . *treti* logofăt.

Acad. R.S.R., CCCLXI-34.
Copie de epocă, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

39

1818 februarie 15. [Ploieşti].

Nica vătăşelul vinde slugerului Gheorghe Boldescu, pentru 73 taleri şi jumătate, un loc ce se află lîngă acela a lui Nicolae cojocaru. *(Copie).*

Adică eu Nica vătăşel, din oraşu Ploeşti, dinpreună cu feciorii mei, dau zapisul acesta la cinstita mîna dumnealui slugerului Gheorghe Boldescu. Precum să să ştie că avînd eu un loc aici în oraş care este pîntre Nicolae cojocar şi pîntre Irimia, cît am stăpînit eu, de mi-am semănat bucate. De a mea bunavoinţă acum l-am vîndut dumnealui taleri 73 şi jumătate. Care bani i-am şi primit de la dumnealui.

Și să stăpînească dumnealui și coconii dumnealui nestrămutat în pace și nesupărat.

Și spre încredințare m-am iscălit dinpreună cu un fecior [al] meu, puind și degetu în loc de pecete.

Eu Nica vătășel *ot* Ploești, dinpreună cu Stan fecioru meu, cu Ioniță și Toader feciorii mei, adeverim și vînzători.

Acad. R.S.R., CCCLXX-113.
Copie chirilică, stare bună, hîrtie verzuie; autentificată de judecătoria județului Prahova în 1844.

40

1818 mai 10. [București].

Marii boieri înaintează domnitorului anafora în pricina de neînțelegere între cîțiva orășeni din Ploiești și stolnicul Ioan Cătuneanu pentru un loc ce fusese mai înainte „slobod". *(Copie).*

Prea Înălțate Doamne,

Din luminată porunca mării tale zapciu hătmănesc au adus înaintea noastră pă trei oroșani *ot* Ploești, anume pă Tudorașco vătășălu, i Petco croitorul și Dumitrașco ruptașu vechil și din partea celorlalți oroșani prin vechilet în scris adeverit și de dumnealor ispravnicii județului cu jalba ce-au dat pentru dumnealui stolnicul Ioan Cătuneanu zicănd că cu nedreptate au jăluit părătu mării tale cum că i-au făcut ei zapt un loc *ot* Ploești ce l-au închis dumnealui cu gard fiind slobod. Arătăndu-ne jăluitorii anafora ce fac către măriia ta dumnealor ispravnicii județului, de la trecutul martie 20, coprinzătoare că toți oroșanii cu un graiu au răspuns cum că o parte dintr-acest loc au fost coprinsă de un Ioniță zidarul oroșanul cu închidere de gard. Și chemîndu-l stolnicul i-au zis să-l strice, l-au și stricat. Altă bucată au mai fost coprinsă de un Tudor brutar *zet* Spiridon făcănd și groapă de bordeiu. Iar ceialaltă parte de loc era lăsată pentru a face puț spre adăparea vitelor mahalalii, unde să și săpase groapă de puț și să pusese și scripăț.

Și stolnicul astă-toamnă, pe postul Crăciunului, au trimis pă un Anghel ceaușu de au astupat atăt groapa de bordeiu căt și cea de puț sfărămînd și scripețu, au adus și pari, i nuele și au început a-l închide, făcănd numai o plasă după cum a arătat și acel Anghel.

Și deosobit au zis oroșanii că stolnicul au coprins mai nainte și alt loc în drumu Cîmpinii închizîndu-l cu gard care poate să fie peste optzeci de pogoane și că deși zice stolnicul că este moșie slobodă, nu să cuvine să să coprinză de un om o sută de pogoane și mai vărtos de strein și lăcuitorii orașului să rămîie lipsiți.

De care zic boerii ispravnici că și această arătare a oroșanilor s-au dovedit adevărată și că nu are stolnicul cuvănt la păra ce face căci locul au fost coprins dă alții mai nainte și dumnealui l-au închis, mai vărtos că s-au dovedit că are și alt loc coprins de sumă de stănjeni și coprins cu gard și fără de gard.

Față fiind și părătu stolnic răspunse că dă este acest oraș slobod ca într-un slobod oraș precum alții mulți și feluri dă oameni au coprins locuri acolo, asemenea și dumnealui au coprins acel loc ce era maidan slobod, călcând peste taleri 1.000, mai vărtos aflându-să pămîntean avînd și alte locuri cumpărate de atîția ani în Ploești. Iar de să socotește acest oraș cu stăpîn, zise că i-au dat voie luminăția sa beizadea Costache Caragea să-l închiză, cum și pentru ceia ce zic jăluitorii cum că acel Ioniță zidar și Tudor brutar (carii nu fusără dă față) au fost închis cîtva dintr-acest loc, făcând și groapă dă bordeiu mai nainte până a-l coprinde stolnicul. Răspunse stolnicul că nu este adevărată arătarea lor, pentru că după ce au văzut acei oameni că au coprins dumnealui mai sus zisul loc aducînd pari și nuele ca să-l îngrădească, au fost bătut acel Ioniță zidaru cîțiva pari, cum și brutaru începuse a-și face o groapă de bordeiu, carii văzînd că nu au cuvănt a intra în locu coprins mai nainte dă stolnic, singurul zidarul și-au bătut parii, iar groapa brutarului i-au astupat-o, cum și pentru groapa puțului au auzit că au început a o face după ce în silnicie i-au spart gardul unde zise stolnicul că nu este trebuință a să mai face alt puț, căci acolea aproape de gardul locului este puț făcut mai de nainte, pe care puț nici l-au închis, nici îl închide ei să fie pururea slobod pentru trebuința obștii.

Deci spre descoperirea a adevărului găsim cu cale cu luminată porunca mării tale să să orînduiască un logofăt de divan ca să meargă la fața locului unde să măsoare tot acest loc ca să vază căte pogoane sănt, apoi să cerceteze prin carte de blestem. Și de să va dovedi că mai nainte de stolnic coprinsese acel zidar și brutar locuri acolo, ca să-și facă case sau bordee pentru șiderea lor, făcînd și gard i groapă de bordeiu și groapă de puț, să să aleagă căt loc va fi pentru trebuința lor și celălalt loc ce rămăne slobod să-l aibă stolnicu ca un loc necoprins de nimeni. Iar dovedindu-să că întăi stolnicu au coprins tot locu și în .... coprinderea dumnealui au intrat acei oameni, atunci să rămăie tot locu pă seama stolnicului și să-i facă și gardul la loc cei ce i l-au stricat.

Iar hotărărea cea desăvărșită rămăne la măriia ta.

1818 mai 10.

Dumitrașco Racoviță *vel* vornic
Costandin Bălăceanu *vel* logofăt
Iordache Slătineanu *vel* vornic
Grigore Ralea *vel* logofăt.
Nestor clucer

Arh. St. Buc., *ms.* 1117, f. 318—318 verso.

41

1819 ianuarie 20. [Ploiești].

Pitarul Ioniță Cărpeneșean înpreună cu soția sa Sultana vînd vistieresei Stanca Moviloaie un loc din Ploiești, în mahalaua Buna Vestire, pentru 300 taleri. *(Original).*

† Încredințez cu acest zapis al mieu la măna domneaei vistieresii Stanchii Movilo[a]ie, cum să să știe că avănd eu un loc în oraș[u] Ploești, *ot* mahalaoa Bunii Vestiri, care loc în partea dăspre răsărit să vecinește cu locu casilor dumneaei, iar dăspre apus cu Hagi Necula și dăspre ami[a]ză-noapte cu Voica văduva în lungu locului. Și dăspre amiază-zi pănă în drum. Care loc fiind rămas de la părinții miei, de a mea bună voie l-am văndutu dumneaei mai sus numitii cocoani în taleri 300, adică trei sute, care bani i-am primit toți deplin în măna mea. Măsurăndu-să și locu cu prăjina de optsprezece palme, șaisprezece palme în lungu din capu pănă în capu, iar în curmeziș zece prăjini, palme trei.

Deci dumneaei să aibă a-l [stă]păni cu bună pace, atăta dumneaei căt și copii[i] dumneaei, fiind nesupărată de către copii[i] miei i dă către rudile mele, ca o bună vănzare ce am făcut, cu știrea tuturor rudelor și a vecinilor, dăndu-i și zapisu locului cel vechiu.

Și pentru încredințare am iscălit însumi cu măna mea.

1819 ghenarie 20.

Eu Ioniță pitar înpreună cu soția mea Sultana, vănzători

Eu Voica văduva, adeverez

Eu Niculai Jurescu, martur

Bănică *[indescifrabil]* am scris cu zisa mai sus numitului și martor.

[pe verso]:

Zapis[u] dumnealui boerului Ioniță Cărpeneșean pentru locu ce l-am văndutu *ot* mahalaoa Bunii Vestiri.

1819 ghenarie 20.

[mai jos]:

În zilile mării sale Alexandru Suțu voevod și mitropolit chir Dionisie cel zis și Lupu Sevastis.

Acad. R.S.R., XXI-133.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

1819 martie 12. București.

Alexandru Șuțu voievod întărește lui beizadea Costache Caragea, ginerile banului Ianache Moruzi, moșia Ploiești împreună cu orașul, fiind scutiți de dijmă, clacă și alte obligații numai urmașii roșiilor, călărașilor și cămărășeilor. *(Original).*

Luminăția sa beizadea Costache Caragea făcând cerere și rugăciune ca să întărim și domnia noastră domneștile hrisoave ce are pentru moșia Ploeștii cu orașul de acolo care îi sînt date zestre de casa răposatului boer banul Ianache Muruz socrul luminății sale. Am cerut să ni să arate acele hrisoave ca să le theorisim și să vedem înșine domnia mea coprinderea lor.

Și văzum mai întîiu un hrisov al răposatului domnu Alexandru Vodă Ipsilant, scris în leat 1775, cu coprindere că răposatul banul Muruz aflându-să de neam slăvit și rudenie a domnii sale și căsătorit într-această țară, fără avut de moșii și vii, acareturi, cu care să pot ținea casile boerești într-acest pămînt, după cea desăvîrșită putere și volnicie ce au domnii asupra lucrurilor scaunului domnii și după pilda și a altor răposați domni de mai nainte, au hărăzit și domnia sa numitului răposat boer moșia Ploeștii cu orașul și cu satele ce sînt pe dînsa, ca o moșie ce pînă atunci era slobodă domnească.

Mai văzum și alt hrisov al răposatului domn Nicolae voevod Caragea, scris în leat 1782, cu coprindere că prin cercetarea părinților arhierei și a tuturor dumnealor veliților boeri, care prin adunare deplin, în multe rînduri s-au făcut, de față fiind și oroșanii Ploeșteni, s-au văzut că, după dreptate, darul este bun făcut de domnia sa Alexandru Vodă Ipsilant, după puterea ce au domnii pentru toate darurile care fac, mai vîrtos la acest fel de obraze mari, de cinste și rudenie și cu alți luminați domni. Când atunci măcar că s-au văzut că domnia sa Alexandru Vodă Iosilant în leat 1781, adecă peste șase ani, în urma hrisovului cu care dăruise răposatului banului Muruz prin alte hrisoave ce au fost dat domnia sa la mîna oroșanilor ploeșteni, au fost deosebit orașul cu cîtva loc înprejur ca să rămîie iarăși slobod domnesc și să să hrănească oroșanii ploeșteni făr de vreo dare de obiceiurile pământului, iar ceilaltă moșie cu casăle ce vor fi pe dînsa s-au lăsat a fi tot în stăpânirea răposatului banului.

Dar răposatul domnu Nicolae voevod Caragea arată că, din cercetarea ce s-au făcut atunci s-au pliroforisit că această moșie Ploeștii, cu oraș dinpreună, au fost slobodă domnească și mai nainte din vechime răposații domni rînduia boerinași de strîngea dijma și o ducea la jicnița domnească, fără numai dă la două bresle dă oameni, din cei ce lăcuia pă această moșie, ce le zic roșii de țară și călărașii fiindcă ar fi avut și seneturi domnești pentru apărare. Aceia numai ar fi fost apărați de dijmă și de clacă, pentru care aceste neamuri priveleghete *(sic)* arată că făcînd cercetare cu boer rănduit la fața locului, precum și aici în Divan aducîndu-să și cercetîndu-să, s-au dovedit că numai

liude 14 sînt din oroşanii vechi, roşii şi călăraşi carii s-au lăsat a fi apăraţi de dijmă şi dă clacă.

Iar pentru a darului scădere ce s-au fost făcut în urmă de domnia sa Alexandru Vodă Ipsilant, lăsîndu-să oraşul osebit iarăşi pă chipul scaunului domnesc, chibzuind domniia sa mijlocul cu care au avut oroşanii acest oraş, s-au pliroforisit că n-au fost dat lor întru desăvărşită stăpănire cu pămăntul, ca să poată face orice vor vrea cu dînsul. ci numai să se hrănească pe dînsul acei vechi oroşani roşii şi călăraşii, dupe cum şi în cele de pe urmă hrisoave ale domnii sale Alexandru Vodă Ipsilant ce li s-au dat oroşanilor la scăderea darului nu li s-au dat oraşul cu mai multă stăpînire decît întîiu, adică şi pămîntul. Ci iarăşi cum au fost slobod domnesc mai dinainte s-au lăsat să să hrănească întrînsul şi cum că nu pot lăcuitorii Ploeşteni pe lîngă acea milă ce au avut roşii şi călăraşii a stăpîni şi pămîntul ce este domnesc slobod, şi că mila acelor ce s-au dovedit că să trag din roşii şi călăraşii nu o strică domniia sa, ci-i lasă a fi apăraţi de dijmă şi de clacă.

Iar oraşu cel lăsat de domniia sa Alexandru Vodă Ipsilant, slobod domnesc cu aceeaşi domnească putere ce are şi domniia sa asupra lucrurilor domneşti, îl dărueşte şi domniia sa răposatului banului Muruz, dinpreună şi cu acea parte de moşie ce să osibeşte înprejurul oraşului.

Mai văzum şi alt hrisov al răposatului domnu Mihail Suţul voevod din domnia dintăiu, scris în leat 1783, cu coprindere că atunci venind cu jalbă veneticii şăzători în Ploeşti şi cerînd să aibă şi ei prevelegiu, ca ceilalţi oroşani priveleghiaţi, nu li s-au dat ascultare la rea şi făr de cale cererea lor, ci s-au izgonit, întărind şi domniia sa buna stăpănire a aceştii moşii Ploeşti răposatului banului Muruz cu toată moşia nedăjghinată întru nimic afară numai din trei neamuri dă oameni ce să numesc roşii, călăraşi şi cămărăşei, ca numai aceştia să să hrănească slobozi pă moşie, iar vînzarea vinului şi a rachiului să fie numai a numitului boer.

Pentru că cerînd domniia sa acelor lăcuitori, streini din oraşu Ploeşti, să arate de au vreun senet cu coprindere ca să fie apăraţi toţi adică oricine şi ori cîţi vor lăcui în Ploeşti, după ce n-au avut nici un senet ca acesta, apoi însuşi ei au mărturisit înaintea domnii sale, că în seneturile vechi nu coprindea să fie şi pămîntul în stăpînirea celor priveleghiaţi ci numai apărarea a o avea. Şi deosebit dă aceasta s-au arătat cu dava înpotriva celorlalţi ploeşteni şi neamurile celor ce sînt priveleghiaţi carii să trag din roşii, din călăraşi şi din cămărăşei. Şi de faţă cu amîndouă părţile fiind în Divan i-au părît că streini şi dă adunătură fiind fără dă nici un cuvînt cerea a să face şi ei priveleghiaţi şi să pornesc în judecăţi de să pricinueşte atîta stingere şi cheltueli la toţi, cerînd dreptate de a să înfrunta, ca să-şi poate avea odihna lor, la care, răspunsu de înpotrivire n-au putut avea ploeştenii.

Şi aşa domnia sa făcînd amăruntă cercetare pentru toţi acei priveleghiaţi care să cuvine a şi avea priveleghiul nestrămutat, au dovedit liude nouăsprezece şi hotărăşte ca atît aceia căt şi alţii ce vor mai dovedi în urmă, măcar şi fămee de va fi din priveleghiaţi, şi va ţinea

streinu orăşanu, să aibă tot privileghiul acela şi ei şi copii lor ca să fie nesupăraţi de clacă şi de dijmă, iar ceilalţi dă obşte să fie supuşi la obiceiurile pămîntului.

Am văzut şi alt hrisov iarăşi al domnii sale răposatului Mihail Suţul voevod, dintru a doua domnie scris în leat 1792, coprinzător că stăpînirea banului Muruz pe toată moşiia Ploeşti dinpreună cu oraş[u] s-au urmat pă deplin întocmai, dupe mai sus arătatele hrisoave, pînă cînd au venit Mavrogheni cu domniia aicea în ţară, cînd atunci măcar că împotriva domneştilor hrisoave de mai nainte fără de cuvînt au anerisit acel har ce l-au găsit făcut şi întărit dă trei domni, şi isterisind pă mai sus numitul boer dă oraşu Ploeştilor, au fost dat hrisovul său tuturor oroşanilor din Ploeşti, dă a fi priveleghiaţi dă obşte, adică şi celor ce li s-au căzut şi celor ce nu li s-au căzut, cu care au dat pricină oroşanilor de a porni jalbă şi atunci întru cea de a două domnie a domnii sale.

Dar fiindcă cu prea înaltă poruncă împărătească s-au anerisit pecetea lui Mavrogheni, nu s-au ţinut în seamă, ci dă acest hrisov al doilea al domnii sale cu care anerisește acel hrisov al lui Mavrogheni şi întăreşte iarăşi daru banului Muruz, după cum şi mai nainte la ceilalţi domni s-au urmat.

Mai văzum şi alt hrisov al domnii sale răposatului Alexandru voevod Muruz, scris în leat 1793, coprinzător că găsind domniia sa toată moşiia Ploeştii, i cu satele ce să află pă dînsa, hărăzite de domniia sa răposatul Alexandru Vodă Ipsilant (după volniciia ce au domnii pe lucrurile domneşti slobode) la răposatul banul Ianache Muruz, întru desăvîrşită stăpănirea dumisale, şi întărit acest har şi de răposatul Nicolae voevod Caragea, i de răposatu Mihail Suţul voevod şi întru întăia domnie şi întru a doao domnie a domnii sale.

Şi viind şi atunci oroşanii cu jalbă către domniia sa cerînd oraşul cu totul întru a lor stăpînire, arată domniia sa că au înfăţişat la Divan, înaintea domnii sale, pe oroşanii ploeşteni cu răposatu banu Muruz, cărora le-au cerut şi lor să arate hrisoave dă la domnii vechi să să vază de au fost hărăzită lor moşiia aceasta de mai nainte, ca cu aceasta să să cunoască de au putut Alexandru Vodă Ipsilant a face cu cale harul acesta la răposatul banul Muruz sau nu. Şi măcar că au arătat nişte copii de porunci vechi domneşti neîncredinţate şi neadeverite dă nimeni, dar citindu-le domniia sa cu amăruntul au văzut că nici întru una nu coprinde că au fost moşiia dinpreună cu pămîntul dată lor ca să o stăpănească, ci înpotrivă o numesc prin toate cărţile tot slobodă domnească, şi numai hrana să şi-o facă călăraşii, roşii şi cămărăşăi[i] pă dînsa, fără dijmă şi fără clacă, nici că scrie într-acele copii de a fi priveleghiaţi pe lîngă călăraşii, roşii i cămărăşei şi alţi oroşani, toţi veri cîţi vor fi şi să vor aduna streini după vrem iîn Ploeşti cu lăcuinţa.

Şi aşa pliroforindu-să domniia sa că, ca un lucru slobod domnesc, au putut şi au avut volnicie răposatul domnu Alexandru Vodă Ipsilant a hărăzi unde au fost bunăvoinţa domnii sale, care har ce s-au făcut o dată cu drept cuvănt al volnicii ce au avut neputînd cei mai după

urmă a-l anerisi fără dă pricină vrednică, şi încă întărindu-l în urmă şi răposatul Nicolae voevod Caragea, cum şi răposatu Mihaiu Vodă Suţul într-amîndouă domniile. Arată domniia sa că n-au putut cu cuvînt drept a strica patru hrisoave a trei domni, ci întăreşte şi domniia sa acel după cuviinţă har şi stăpănirea banului Muruz, atît pe oraş cît şi pe moşie i pe satele ce să află pe dînsa spre a fi desăvîrşit stăpîn, luînd de la toţi ceilalţi dijma, claca i adetul prăvăliilor după aşezămîntul ce va face numitul răposatu boer ca un stăpîn, vînzînd şi numai vinurile i rachiurile sale după priveleghiurile ce au toţi stăpînii moşiilor.

Şi avînd stăpănirea şi volnicia nu numai pe moşie ci şi pe oraş[u] Ploeşti, ca întru toate şi întocmai să urmeze cu stăpănirea, şi să-şi aibe toate veniturile şi folosurile pă deplin, fără numai acele 19 liude ce s-au dovedit că să trag cu adevărat dintr-acele trei vechi neamuri, hotăraşte şi domniia sa a fi privileghiaţi, ca să nu dea nici clacă nici dijmă după coprinderea cărţilor domniilor sale ce arată că s-au dat la măinile lor.

Mai văzum şi alt hrisov al răposatului domn Costandin Vodă Hangeri, scris în leat 1798, coprinzător că măcar că domniia sa Alexandru Vodă Ipsilant întru a doua domnie iarăşi au fost dat hrisov al domnii sale oroşanilor ploeşteni cu scăderea darului, adică cu osebirea oraşului, dînd oraş[u] în stăpînirea oroşanilor ploeşteni, dar arată răposatu domnu Hangeriu că prin anafora obştească a părinţilor arhierei şi a dumnealor boerilor s-au pliroforisit că vechiul obicei al pămîntului ce să urmează la hărăzirile care fac domnii pe la unii alţii pe lucrurile domneşti, şi mai vîrtos întărindu-să şi dă alţi doi domni ce au stătut în urma domnului ce au hărăzit, nu este nici o pildă a să fi stricat vreodată acest fel de daru, dupe care obiceiu al pămîntului s-au găsit cu cale ca clironomii banului Muruz să stăpănească cu pace darul desăvărşit, adică moşiia şi oraş[u] pă deplin întocmai după cum s-au hărăzit banului Muruz prin hrisov domnescu, care dar s-au întărit nu de alţi doi domni pre cît pravilele mulţămesc, ci s-au întărit şi de alţi trei domni de mai în urmă prin patru hrisoave ale dmniilor sale, iar acei priveleghiaţi cîţi sînt aleşi prin acele patru hrisoave domneşti, unul al răposatului Nicolae Vodă Caragea, altul al răposatului Mihail voevod Suţul dintru întîiia domnie, altul iarăşi al domnii sale dintru a doua domnie şi altul al domnii sale răposatului Alexandru Vodă Muruz, aceia să fie nesupăraţi după coprinderea seneturilor ce li s-au dat atunci pe la măinile lor, după care întăreşte şi răposatu domnu Hangeri cu hotărîre ca moşia din prejurul Ploeştilor, cu oraşu dinpreună, să să stăpîncască de clironomii banului Muruz după domneştile hrisoave. Şi porunceşte să să ia de la măinile ploeştenilor acel hrisov ce li s-au fost dat de domniia sa Alexandru Vodă Ipsilant întru a doua domnie, iar cei cîţi sînt aleşi şi priveleghiaţi : roşii, călăraşii şi cămărăşeii, ei şi copiii lor cîţi să vor trage dintr-înşii parte bărbătească şi fămeiască, acei numai să fie nedajnici.

Mai văzum şi alt hrisov al domnii sale selefului nostru întăritor celor de mai sus coprinzătoare hrisoave domneşti, această osebire numai

făcînd (care și în hrisovul răposatului Costandin Vodă Hangeri *ot* leat 1798 să coprinde) ca nu numai acele 19 liude ce era atuncea în ființă pogorîte din neamul roșilor, călărașilor și cămărășeilor să-și aibă privileghiul apărării dă dijmă i de clacă, ci și cîți de atunci și pînă acum să vor fi pogorît di nneamul lor și să vor mai pogorî *[loc rupt]* parte bărbătească și fămeiască, toți aceia să fie asemenea apărați și nedajnici de dijmă și de clacă.

Deci îndestulîndu-ne domniia mea din coprinderea a toate aceste domnești hrisoave, cîte mai sus pre anume sînt arătate, că această moșie Ploeștii cu orașu de acolo fiind fost slobodă domnească, cu drept cuvănt s-au hărăzit răposatului boer banului Muruz.

Drept aceia dar văzîndu-să de către domniia mea atîta hrisoave domnești dă la cei dinaintea noastră frați luminați domni întăritoare harului acestuia și din coprinderea lor pliforosindu-ne de toate cele urmate spre întărirea acestui har, și găsindu-le cuviincioase, am primit rugăciunea luminăției sale beizadea Costache Caragea și am binevoit de am întărit și noi printr-acest domnescul nostru hrisov harul acesta și priveleghiurile cîte să arată în domneștile hrisoave, adică să stăpănească luminăția sa moșiia aceasta Ploeștii, cu orașu de acolo, ca o zestre ce-i sînt date luminăţii sale dă la casa răposatului banului Muruz, avîndu-și întreagă stăpînirea întru toate întocmai după priveleghiurile ce au toți stăpînii moșiilor. Și poruncim domniia mea dumneavoastră ispravnicilor din *sud* Prahova să supuneți pă ploeșteni, și fără de voia lor, a fi următori după acest hrisov al domnii mele, citindu-l întru auzul tuturor dă obște la oraș, spre a înțălege ca să știe întărirea ce o dăm domniia mea spre a să astămpăra pricinuitorii și amestecătorii.

Asemenea să aibă luminăția sa întru acest mai sus numit oraș Ploeștii patru scaune de carne scutite și apărate de erbărit, de fumărit, de vamă și de toate angariile ce dau alte scaune.

Așijderea să aibă volnicie a face pe această moșie a luminăției sale tărgu în fieștecare anu odată la fieștecare 23 dă zile ale lunii lui aprilie în zioa sfîntului Gheorghie, care tîrg să ție o săptămînă de rînd, la care acest tîrg vama să să ia pe seama luminăției sale, precum și vinul i rachiul nimeni să nu fie volnic a vinde la acest tărgu într-această săptămănă, fără știrea omului luminăției sale.

Să stăpănească și toată vătășiia țiganilor domnești ce să află în Ploești *sud* Prahova. Să aibă a-i ține și a-i stăpăni pre ei, pre nevestile lor și copii lor și cînd dintr-această vătășie de țigani, ce să arată mai sus, să va întîmpla a lua cu cununie [*loc rupt*] pe țigancă, sau țigancă pe țigan din alți țigani domnești, să rămîie și aceia *[loc rupt]* și ai luminăției sale, fără de a i să cere schimbu de către nimeni, pentru că toate acestea *[loc rupt]* atît în cărțile fraților domni de mai nainte cît și în hrisovul domnii sale răposatului Alexandru voevod Muruz *[loc rupt]* hrisovu acesta cu însuși domneasca noastră iscălitură și pecete i cu credința prea iubiților domnii meale fii Nicolae voevod, Gheorghie voevod, Ioan voevod, Scarlat voevod, Dimitrie voevod, Gri-

gorie voevod și cu mărturia dumnealor cinstiților și credincioșilor boerii veliți ai Divanului domnii meale: pan Costandin Crețulescu *vel* ban, pan Barbu Văcărescul *vel* vistier, pan Istrate Crețulescul *vel* vornec dă Țara de Sus, pan Mihalache Manul *vel* vornec dă Țara de Jos, pan Iordache Filipescul *vel* logofăt dă Țara de Sus, pan Theodorache Văcărescu *vel* vornec, pan Costandin Caliarh *vel* vornec, pan Gheorghie Golescul *vel* dvornec al obștirilor, pan Alexandru Filipescul *vel* logofăt dă Țara de Jos, pan Nicolae Slugearooglu *vel* postelnic, pan Mihalache Suțul *vel* logofăt dă obiceiuri, pan Gheorghie Vlahuț *vel* spatar, pan Mihalache Cornescu *vel* vornic dă politiie, pan Alexandru Desila *vel* comis. Și ispravnic pan Gheorgache Filipescu *vel* logofăt dă Țara de Sus.

Și s-au scris hrisovul acesta, la întîiul an dintru a treia domnie a domnii meale aici în orașu scaunului domnii meale, Bucureștii, la anii dă la zidirea lumii 7327, iar dă la nașterea domnului Dumnezeu și mîntuitorului nostru Isus Hristos 1819 martie 12, de Chiriță logofătul dă Divan.

Io Alexandru Suțu voevod [m.p.]

Iordache Filipescu *vel* logofăt, *procitoh*

Acad. R.S.R., CCCXCVI-54.

Original, pergament de format lung, ros în cîteva locuri; frumoasă pecetea domnească în ceară roșie, în capsulă de argint, atîrnată de un șnur de mătase galben cu maron.

Are o copie de epocă, scrisă pe hîrtie de format mare, CXCII-30.

43

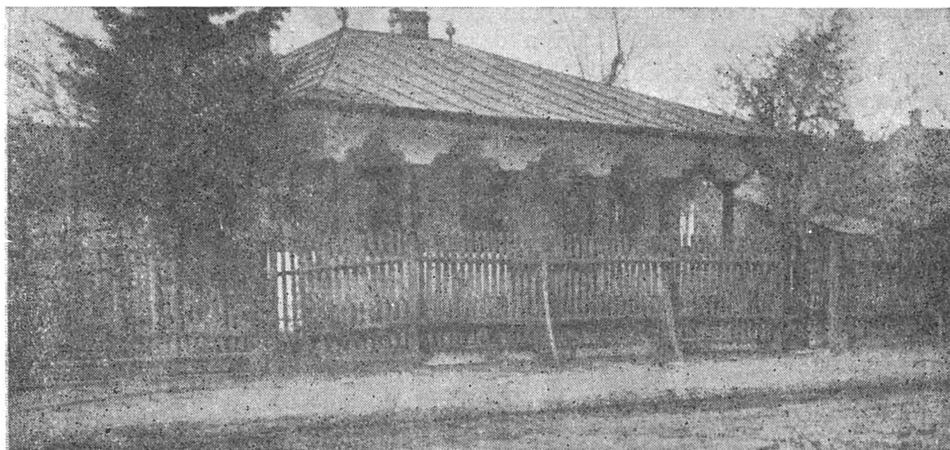
1820 iunie 10. [București].

Anaforaua marilor boieri către domnitor în pricina de judecată dintre paharnicul Gheorghe Boldescu și fratele său Ioan sluger cu Ioniță cojocarul pentru o datorie de 3.000 taleri. *(Copie).*

Prea Înălțate Doamne,

Pe această alăturată alegere a Departamentului de Opt ce este de la trecutul fevruarie 2 nerămîind odihnit paharnicul Gheorghe Boldescu, ce zise că este vechil și din partea fratelui său Iancul sluger, după jalba ce au dat mării tale, din luminată poruncă zapciu hătmănesc l-au adus și înaintea noastră față cu Ioniță cojocar de la Ploești *sud* Prahova, prin vechil Chiriac

Unde întrebînd pă vechilul pîrîtului pentru ce nu plătește banii ce este dator, însă la paharnic taleri 1.000, cu zapis *ot* leat [1]813 iunie 15 și la Iancul taleri 2.000 cu zapis *ot* leat [1]814 iunie 1, zapi-

Casa unui vechi neguţător ploieştean (str. Romană, azi str. V. Roaită).

sele și datoria nu o tăgădui, fără numai zise că rămîind dator la cîțiva creditori taleri 9.032 între carii sînt și jăluitorii, în leat [1]815 aprilie au fost jăluit mării sale domnului Ion Vodă Caragea cerînd a i să pune soroc de opt ani și a conteni și dobînzile.

Și s-au orînduit cu poruncă a mării sale în cercetarea ispravnicului unde făcîndu-să cunoscută neputința lui, ceilalți creditori au ertat dobînda și i-au dat și soroc pentru care au pus și el silință de au plătit unora toată datoriia și altora pe jumătate, iar jăluitorul nu numai nu s-au înduplecat a-i face ajutorul ce i-au făcut ceilalți creditori, ci încă i-au pecetluit și pivnița cu șase buți cu vin ce avea la deal, țiindu-o pecetluită doauă luni și jumătate din care pricină au păgubit la vadră cîte 15 și 20 de pl. [parale], arătîndu-ne și un așezămînt, cu leat [1]819 iunie 11, ce zise că i-au dat 13 creditori ai lui coprinzător că măcar că au dat el jalbă arătîndu-și neputința, dar el fără de a cerca judecată i-au ertat dobînda. Încă unii dintrînșii i-au ertat și din capete primind fieșcare ce au putut prin sorocu de opt ani ce i-au pus, și numai au cu dînsul nimic nici a da nici a lua, și din jos arată banii ce au primit fieșcare de la dînsul taleri 6.662.

Înpotrivă răspunse Boldescul că pricinuirea ce au arătat părîtul în anul trecut la isprăvnicat, cum că are copii și că să află scăpătat, este neadevărată, căci nici un copil nu are și să află în stare bună, avînd și meșteșug și bune acareturi, precum și pricinuirea ce zice că i-ar fi pecetluit pivnița cu vinuri este iarăși neadevărată, căci văzînd îndărătniciia lui că n-are gînd dă plată în toamna *ot* leat [1]818 când făcuse îndăstule vinuri, au arătat ispravnicului de unde s-au scris slujbașilor vinăriceri să nu-l îngăduiască a-și rădica vinurile până nu să va desface cu jeluitori[i], iar pivnița nu i s-au pecetluit.

Și după ce au trecut vinăriceri[i] cu măsurătoarea cotului, au rămas slobod dă ș-au văndut vinurile mai cu preț de căt vecini[i] lui, pentru care ne arată Boldescul și anafora isprăvnicească *ot* leat [1]819 iunie 24 coprinzătoare că după cercetarea ce au făcut s-au dovedit în adevăr că părătul este în stare cu acareturi sigure și vrednic a-și plăti datoriile și nu este cu cuviință a i să pune sorocul ce-l cere, sau a i se erta dobînzile, în vreme ce căte au jăluit sănt neadevărate.

Deci, cu pricinuirea ce zice părîtul că ar fi fost dator taleri 9.032 la cîțiva creditori, între care sănt și jăluitorii cu taleri 3.000, întru nimic nu să ajutorează, neputînd judecata după dreptate să silească pă jăluitorii a-i pune soroc după cererea lui. Pentru că și de-i va fi fost dator, precum zice el la alți creditori dar însuși arată că din datoria de taleri 9.032, au plătit cea mai multă parte taleri 6.662, să i să dea numai sorocul pravilii de luni patru și cănd nici la acest soroc nu va plăti să fie luminată porunca mării tale către dumnealor ispravnicii județului ca să i să vănză părlejul [?] lui cu mezat și să să împlinească toată datoriia jăluitorilor după zapise, cu dobîndă pravilnică.

Iar hotărîrea desăvîrșită rămîne a să face dă către măriia ta.

1820 iunie 10

Barbu Văcărescu *vel* ban
Grigore Bălăceanu *vel* vornic
Costandin Samurcaş *vel* vornic
Gheorghe Filipescu *vel* logofăt
Costandin Filipescu *vel* vornic
Iordache Golescu vornic
Nestor logofăt

Arh. St. Buc., *ms.* 1.121, f. 29—29 verso.

44

1820 [iulie 4. Ploieşti].

Contractul orăşenilor din Ploieşti prin care se angajează unii faţă de alţii să nu încalce locul pieţii unde se face tîrg în fiecare miercuri. *(Copie).*

Contractul oroşanilor.

Noi toţi oroşanii ce mai jos ne vedem iscăliţi, ne legăm cu acest zapis unii de către alţii, de la micu şi pînă la mare, adecă pentru piaţa tîrgului ce au fost şi este şi astăzi precum să vede, slobodă a fi pentru adunarea celor ce vin miercurea la zi de tîrg veri cu ce spre vănzare de al obştii folos, vrînd unii din oroşani şi sculîndu-se cu a face pă acea piaţă prăvălii, şi de nu este cu cuviinţă de a să face binale sau altcevaşi.

Pentru care ne adunarăm cu toţii şi sfătuindu-ne o găsirăm cu cale de a nu să închide nici de cum, ci să rămîie slobodă după cum acum să află, ca şi [în] alte oraşe să fie pentru cei ce vin la zi de tîrg cu zarzavaturi, rogojini, funii, lemne de foc, fînu, maldăr şi altele multe. Care este de mare folos nu numai oraşului, ci şi vămii ce este venit al cămării domneşti. La care, cu de obşte, sfat, ne-am adunat legîndu-ne unii de către alţii printr-acest zapis cu a să păzi între toţi nestrămutat să nu să facă nimicu prin dosu prăvăliilor din Stanciu cavafu cum sînt rîndul prăvăliilor, pînă în Gheorghiţă băcanu, şi de aci prin dosul prăvăliilor cojocăreşti spre Stoica cojocar, în dos pînă în capu rîndului de cojocari, cum şi din prăvălia polcovnicului Ghiţă in jos pînă în prăvălia vistierului Dinu, asemenea peste drum la Dinu şi Marin brutaru, din păreţii ce este acum, nici într-o parte să nu mai iasă. Şi de aci în sus spre locu unde se vîndu păcurile şi după aci pînă în puţul Şandrului în jos pînă lîngă hanul lui Gligore spre Apostol pescaru, cum şi aci la Apostol pescaru din păreţii ce să află acum afară să nu mai iasă, şi nici pîn locurile care mai sînt, arătarăm nimenea de nimeni să nu să facă spre a rămînea piaţă limpede.

Iar cît pentru celelalte ce sînt puse fără de nici o orînduială, însă hambare, garduri, umbrară, atît pă aci cît şi în Obor şi prin alte părţi toate ce pricinuescu stricăciune şi închidere oraşului, cît şi pagubă

vămii domneşti şi nouă tuturor turburări şi pricini de gîlcevuri, pururea necontenindu-să de către oroșani, toate acele hambare, garduri și umbrare ce să arătară mai sus să se ardice prin luminată poruncă a mării sale lui Vodă spre a rămînea toată piaţa limpede, cum și pentru o prăvălie ce mai înainte în viață aflîndu-să răposatul Dobre Găman au făcut-o să şi-o aibă întru stăpînire.

Iar pentru bordeiul cu care s-au întins cînd oroşanii să afla la Bucureşti, în judecată, acel bordeiu iarăşi să i să plătească de către oroşani cheltuiala ce va fi făcut, și să fie pă sama oraşului pentru plata la dascăl pentru învăţătura copiilor săraci din chiria acei prăvălii care să va face pă acel locu cu cheltuiala oraşului. Şi de va mai face trebuinţă de două sau trei prăvălii tot pentru acest ajutor şcoalii, poate acele prăvălii să să facă lîngă prăvălia lui Marin brutaru, din sus spre Apostol pescaru, cu cheltuiala oraşului chibzuindu-să de oroşani că voinţa şi cererea oroşanilor este aceasta.

Iar care să va mai scula pentru această legătură, veri cine, oriunde din cîte locuri am zis, să fie surpate pînă în pămînt fără de a nu avea cuvînt a cere măcar un ban pentru cheltuiala ce va fi făcut. Şi la orice judecată de ar merge să nu fie ascultat, ci scos afară cu necinste şi globit.

1820

Nicolaie potropopu

Costandin polcovnicu, Panait ceauş, Hagi Vasile, Hagi Dumitru, Ghiţă polcovnicu, Stan postelnicel, Costache postelnicel, Anghel bogasier, Costandin starostea, Panait rachier, C. Panait, Dragomir băcanu, Mihalache bărbier, Anton Teodor, Gheorghe băcan, Vergu băcanu, Niculăiţă băcanu, Panait bogasieru, Vasile Hagi, Hagi Gherea [?], Dinu Petcu, Barbu Petcu, Stan Ioan Roşu, Ioan pescaru, Necula pescaru, Tudor rachieru, Stan simigiu, Mincu Braşoveanu, Dincă Mincu, Necolaie cavafu, Ion băcanu, Ioniţă rachier, Dinu Bobea, Dinu rachieru, Necola băcan, Anghel băcan, Ilie bărbieru, Marin brutaru, Ilie Nistoroi.

Cartea Logofeţii Ţării de Sus pentru piaţa tîrgului.

De la Logofeţia Ţării de Sus

către

dumnealor boeri ispravnici *ot sud* Prahova

Oroşanii ploeşteni prin jalbă către măria sa prea înălţatu nostru domn au făcut arătare că piaţa ce să află acum deschisă pentru strîngerea norodului, i pentru cele trebuincioase de hrană, i altele ce să aducu de lăcuitori cu carăle, i pentru obor, de vînzarea vitelor, şi alte alişverişuri ce să facu, la care piaţă şi oameni domneşti păzescu de-şi strîngu vama cea orînduită, au legături prin contract, s-au arătat de s-au văzut iscălit de cei mai fruntaşi oroşani, prin care arată hotărîre

i semnile acei piaţe cît are să fie totdeauna slobodă. Care apururea să se păzească deschisă şi nimeni nici din oroşani, nici din streini să nu să îndrăznească nici a călca din locul pieţii, nici a face vreun acaret pă acel locu ori stătătoare sau igritii. Şi fiindcă doi din oroşani anume Necolaie croitoru şi Florea tutunaru cu mijlocire au umblat să facă binale pă coprinsul pieţii, înpotriva legăturii ce au, care aceasta de a se păzi piaţa după contractul lor găsind-o şi măria sa cuviincioasă ca pentru un lucru folositor obştii, din poruncă scriu dumneavoastră ca să daţi nizam nu numai oroşanilor ce vor căuta a face călcare, ci nici din zabiţi nimeni să nu să amestice a diafendepsi sau a da voie unora ca acelora, ci să să păzească totdeauna piaţa slobodă şi deschisă precum s-au aflat din vechime până acum şi precum sînt legaţi prin contract.

Şi această carte, trecîndu-să în condica ispravnicatului, să să dea la mîinile oroşanilor a o avea sinet, ca de către nimeni după vremi să nu să facă vreo împotrivă urmare sau supărare.

1820 avgust 20.

pentru copie întocmai

Costantin Viespescu

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 8.636/1834, f. 441,450.

45

1820 octombrie 5. [Bucureşti].

Chiriac Gheorghiu şi Constantin Nazlîm, nemai înţelegîndu-se, se despart de tovărăşia de neguţătorie ce au avut timp de şase ani *(Copie)*

Prea Înălţate Doamne,

Pe această alăturată alegere a Departamentului de Şapte, ce este de la leat 1819 avgust 8, nerămîind odihnit Chiriac Gheorghiu de la Ploeşti, după jalba ce au dat mării tale, din luminată poruncă zapciu hătmănesc l-au adus şi înaintea noastră faţă cu pîrîtul său Costandin Nazlîm prin vechil Nicolaie Papadopulo căruia vechil cerîndu-i copromensul şi retocrisiia ce s-au făcut la Ploeşti, ne arată însă copromensul cu leat [1]819 maiu 13 iscălit de amîndouă prigonitoarele părţi în copie adeverită de trei din judecătorii aleşi, i de ispravnic şi coprinzător că neputînd să desfacă prigonirea tovarăşii lor, au ales amîndoi, de bună voie, judecători pă cluceru *za* arie Gheorghe Cernovici, i pă ceauş Panait, i pă Sterie Culoglu şi pă Dumitru Machica să cerceteze, să judece şi să hotărască, în cuget curat, prigonirea dintre dînşii. Şi la hotărîrea ce vor face să rămîie mulţumiţi fără de nici o împotrivire la orice vor hotărî după zapisul lor de tovărăşie, şi oricare dintr-înşii

nu să va mulţumi la hotărîrea mai sus numiţilor judecători aleşi, la verice judecată va merge, să nu fie ascultat, ci amîndoi să fie fără de cuvînt la hotărîrea judecătorilor, pentru care au dat această carte de coproomes *(sic)* la mîna mai sus numiţilor aleşi judecători.

Ne arată şi cartea eretocrisii, tot dintr-acel leat maiu 16, iscălită de cîte 4 judecători aleşi, în copie adeverită de doi martori Ion Cealicoglu şi Răducanu Nicolau şi coprinzătoare că în puterea copromensului adunăndu-să la un loc, au cercetat cu deamăruntul socotelile i catastişele şi bilanţurile ce au avut între dînşii atît Costandin Nazlîm cît şi Chiriac. Şi aşa au făcut un obştesc bilanţ de tovărăşia lor ce au curs în 6 ani, din care au rămas Chiriac dator taleri 1.484 la ani 86, după cum în deosebită însemnare ce s-au dat la mîna lui să vede din analogon al pagubii socotelii ce arată şi din banii ce au rădicat, cu care bani să răfueşte socoteala pagubii ce să îndatorează să plătească lui Costandin Nazlîm mai sus numiţii bani.

Asemenea l-au îndatorat pă Chiriac să stea la strîngerea datoriilor dimpreună cu omul lui Nazlîm, şi cîte să vor pierde să îndatorează Chiriac să plătească a treia parte a lui la Nazlîm, dar îndatorează şi pă Nazlîm să primească toată marfa ce să afla de Lipţca, i cîrciumi şi hanul din drumul Cîmpinii, i locuri şi căşcioare deosebite cumpărate, fiind cu capitalul Nazlîmului ca unul ce numai el au fost capitalist precum să coprinde în scrisele lor şi în obştescul bilanţ dinpreună, însă nu edecurile lor şi cu datoriile fără de a să scădea din mardalisita marfă şi încărcatele preţuri, i spirt, rachiuri, vinuri şi ogeturi, iar de să va găsi ori în marfă, ori datorii, ori bani gata ce nu le-au arătat Chiriac la socoteală şi le va dovedi Nazlîm, atunci acelea să fie numai ale lui Nazlîm, fără de a cere Chiriac nici un ban ca un vinovat la acestea carele de aci înainte nu are a să mai amesteca la datu şi luatu negoţului lui Nazlîm, precum şi de va arăta vreun cuvînt să nu să asculte la nici o judecătorie, în vreme ce i s-au făcut în destul scăzămînt neînpărtăşindu-să la scăzămîntul mărfii după cum să arată mai sus. Iar de va ieşi vreo datorie a cere cineva bani ce nu sînt trecuţi în bilanţ, atunci acela să se înţeleagă numai cu Chiriac, iar Nazlîm să fie nesupărat ca pentru banii ce nu-i sînt cunoscuţi.

După aceasta am întrebat pă Chiriac ce are să răspundă, şi zise că silindu-l Nazlîm cu închisoare la grosul isprăvnicesc, de nevoie au iscălit cartea de copromes şi că mai sus numita copie ce arată vechilul n-ar fi scoasă întocmai după copromes, fiindu-i coprinderea într-alt chip, şi că doi din judecători adică cluceru Cernovici şi Dimitrie Machi ar fi oameni necinstiţi pentru care cu toate că văzum din alegerea Departamentului că asemenea pricinuind Chiriac şi acolo s-au adus la boeri judecători chiar copromensul cel adevărat şi citindu-să i s-au văzut coprinderea întocmai după copiia cea adeverită de isprăvnicat.

Au mai adus Nazlîm la Departament şi două mărturii în scris a nouă neguţători de aici adeverind pentru mai sus numiţii doi judecători că îi ştiu de oameni cinstiţi şi cu nume bun. Au adus şi răspunsul ce face isprăvnicatul în dosul jălbii lui, cum că după catagrafiia

ce s-au făcut mărfii, găsindu-să sfeterismos și simțind Nazlîm pă Chiriac că umblă să să cacirdisească, au făcut cerere ca prin marifetu isprăvnicatului să dea Chiriac chezășie pînă să va face socoteala. Și isprăvnicatul păzindu-și datoriia au zis lui Chiriac ca pă deoparte să dea chezășie că va sta în socoteală pînă la sfîrșit, iar pă de alta să-și aleagă amîndoi din partele negutători cu știință pentru cercetarea socotelii și fără de nici o siluire au cerut și unul și altul negutători către carii s-au și făcut pitac isprăvnicesc a le căuta socoteala, nețiindu-să la gros, precum zice, ci la odaia grămăticului numai într-o noapte făcîndu-i cinstea care nu i s-au căzut. Și negăsindu-să cine să-l ia în chezășie, a doua zi s-au slobozit. Și fără a avea isprăvnicatul vreo știință și Chiriac vreo siluire au dat înscris la mîna negutătorilor ca în orice chip vor judeca să rămîie mulțumit, dar pentru ca să nu-i mai rămîie lui Chiriac cuvînt de pricinuire sau adus și înaintea noastră chiar cele adevărate înscrisuri adică cartea de coprins i cartea de eretocrisie și protocălindu-să chiar de către noi, cu mai sus numitele copii, să văzură întocmai scrise din cuvînt în cuvînt fără de nici o deosebire. Unde măcar că pricinuia Chiriac că iscălitura din copromes n-ar fi a lui, dar alăturîndu-o noi cu multe iscălituri ale lui ce ni le arată vechilu Nazlîmului, și fuseră netăgăduite de dînsul, să văzură asemenea cu cea din copromes. Și mai ales că au dat Chiriac și deosebită adeverință la mîna lui Nazlîm, cu două zile în urma eretocrisii, scrisă și iscălită cu însuși mîna lui coprinzătoare că pentru taleri 10.484 bani 88 ce rămîne dator după hotărîrea judecătorilor, aleși lui Costandin Nazlîm cînd va lua sfîrșit cumpărătoarea hanului sau precum coprinde adeverința lui Nazlîm, atunci vor pune în orînduială cu ce mijloc să să plătească.

După acestea mai pricinui Chiriac pentru han că îl tocmise cu Moise polcovnicu în taleri 11.000 și să-l și stăpînească el cinci ani, fără chirie, și apoi să intre Moise în stăpînire, care haluîndu-i-l *(sic)* Nazlîm zicea că s-au păgubit din pricina aceasta de taleri 5.460, arătînd spre ajutorul său o adeverință a Nazlîmului, *ot* leat [1]819 maiu 18, adică din urma eretocrisii cu două zile coprinzătoare că pentru hanul ce au rămas asupra lui la socoteală drept taleri 11.239 și bani 18, fiindcă îl cere Chiriac să-l cumpere după două luni dintr-acea zi, aducîndu-i mai sus numiții bani taleri 11.239 bani 18 să aibă a i-l da precum l-au primit dinpreună cu datoriile lui, i cu edecul și cu marfa fără de a-i cere altceva pentru acest han decît de va adăoga lucru trebuincios, adică fără orz și altele să aibă Chiriac a i le plăti și să rămîie stăpîn la toată binaoa și altele, după cum sînt trecute în bilanț. Iar trecînd sorocul de două luni și neputînd Chiriac a număra această sumă de bani să fie volnic Nazlîm a vinde hanul la oricine alt va putea, ca un desăvîrșit stăpîn. Care aceasta au primit ca să i-l dea pentru mare rugăciune și că mai sus numita sumă să înțelege dinpreună cu hanu și holdele, i casa lui Gîlcă.

După care adeverință zise vechilu că Nazlîmul au și fost următor așteptînd pă Chiriac nu numai pînă la sorocul de două luni ca să-i dea banii pă han, taleri 7.000, prețul cu care i s-au dat de judecători

asupra sa, ci și tot sorocu trecînd alte patru luni și văzînd că nu-i răspunde bani, au vîndut hanul altuia.

Osebit de aceasta zise Chiriac că s-ar fi căzut ca judecătorii după, zapisul lor de tovărășie, să judece numai negoțul lor de marfă de Lipțca, iar să nu intre și în cercetarea altor socoteli pentru deosebit negoț ce au făcut el pă dinafară, înpotriva căruia răspunse vechilu Nazlîmului că și acel deosebit negoț s-au făcut tot cu banii săi, fiind numai el capitalist, și că dîndu-și Chiriac seama la dînsul îi arată socoteală și de acel negoț

Deci pricinuirea ce zice Chiriac că l-ar fi silit Nazlîmul cu închisoare la grosul isprăvnicesc și dă nevoie au iscălit în cartea de copromes este neadevărată. Pentru că osebit de arătarea ce face ispravnicul că n-au fost închis la gros ci numai într-o noapte s-au ținut la odaia grămăticului, spre a da chezaș după bănuiala ce au avut Nazlîmul ca să nu dosească, și a doua zi rămîind slobod au rînduit ispravnicul negutători să le cerceteze socoteala și el, fără de nici o siluire, au primit și s-au mulțumit ca această cercetare să să facă prin eretocrisie iscălită cu bunăvoia și primirea lui în partea de copromes, dar și din chiar ființa urmăririi lui să dovedește copromensul iscălit de dânsul cu bună mulțumire, în vreme ce de ar fi iscălit precum zice el în silă, negreșit îndată de atunci năvălea cu jalbă la stăpânire, iar el împotrivă vedem că după copromes au și stătut în cercetarea judecătorilor aleși pînă la sfîrșit și încă în urma săvîrșirii după ce au iscălit judecătorii eretocrisia peste două zile au dat și adeverință de mulțumire cu legătură că pentru taleri 10.484 bani 88 ce au rămas dator Nazlîmului, după hotărîrea judecătorilor, cînd va lua sfîrșit cumpărătoarea lui pentru han, după cum coprinde adeverința Nazlîmului, atunci vor pune la orînduială cu ce mijloc să să răspunză acești bani.

Pentru care han, fiindcă următor n-au fost Chiriac a răspunde banii la sorocul de două luni, nu putea să aibă cuvînt a-l mai cere. Dar zise vechilu Nazlîmului că și acum de va număra banii i-l va da, cum și pentru ceea ce zice Chiriac că nu s-ar fi căzut să intre judecătorii în socoteală pentru deosebitul negoț ce au făcut el, nu are nici un cuvânt, în vreme ce și acel negoț l-au făcut cu banii Nazlîmului, fiind numai el capitalist, pentru care fără tăgăduiala lui Chiriac fu că pe tot anul să făcea socoteală și de acel negoț, și cu bună primirea lui își da seama de dînsul la tovărășie.

Drept aceia toate pricinuirile lui Chiriac fiind deșarte și jos, de nici un temeiu, și eretocrisia după pravilă neavând apelație, ori dreaptă sau nedreaptă fiind, găsim cu cale să fie luminată porunca mării tale către dumnealui *vel* hatman al Divanului ca să apuce pă Chiriac să plătească acei bani taleri 10484 bani 88 ce au rămas dator, urmându-să și la celelalte întocmai după cartea de eretocrisie.

Iar hotărîrea cea desăvîrșită rămîne a să face de către măriia ta.

1820 octomvrie 5.

Grigore Băleanu *vel* vornic, Costandin Samurcaș *vel* vornic, Gheorghe Filipescu, Costandin Filipescu *vel* vornic, Nestor logofăt.

Arh. St. Buc., *ms.* 1.121, p. 239—242.

46

1822 decembrie 22. [București.]

Brutarii din Ploiești se plîng domnitorului că ispravincii județului îi silesc să vîndă ocaua de pîine albă, curată și coaptă cu 8 parale. *(Copie).*

[Prea Înălțate Doamne,]

Am văzut această jalbă ce au dat la măria ta opt brutari din orașul Ploeștii, *sud* Prahova, cum că îi silesc dumnealor ispravnicii județului să vănză ocaoa de pîine *po* parale 8 și să fie pîinea albă curată și coaptă bine. Și lor nu le dă mîna să o vănză cu acest preț, căci cumpără grăul scump, cel de frunte chila pănă la taleri 68, cel de a doua mînă taleri 56, și cel de al treilea mînă taleri 55 și are și scăzămînt cu spălatul sau dresul i alte cheltueli și simbrii la sluji, care scăzăndu-să acestea d-abia să iasă capetile, iar cîștig nu rămîne nici un ban, cerînd să să facă dreaptă socoteală și să li să lase și lor oareșce căștig ca să aibă cu ce își ținea viiața.

La a cărora cerere nu să putu da carar pentru că ne arată dumnealui aga Mateiu Cantacuzino, ce au fost ispravnic la acel județ, că astă toamnă să vindea grăul de la taleri 40 pănă la taleri 48, precum îl cumpără și brutarii de aici și vînd ocaoa de pîine parale 7 și doi bani, iar nu parale 8 după cum zic jăluitorii că-i silesc dumnealor ispravnici să vînză ocaoa de păine acolo în Ploești.

Ci găsim cu cale să fie luminată porunca mării tale către dumnealor ispravnicii județului ca să cerceteze cu ce preț au cumpărat grăul astă toamnă și cu ce preț îl cumpără acum, i lemnile cu cît preț cumpără carul și ce alte cheltueli mai au, căci făcîndu-să curată socoteală poate să iasă pîinea și mai jos de opt parale. Și să înștiințeze mării tale și atunci să va da carar cu ce preț să li să puie nartul.

Iar hotărîrea cea desăvîrșită rămîne a să face de către măriia ta.

1822 dechemvrie 22.

Istrate Crețulescu, Costandin Bălăceanu, Scarlat Grădișteanu, Ioan Știrbeiu, Dumitrache Bibescu *vel* logofăt, Ioan Fălcoianu *vel* logofăt

Arh. St. Buc., *ms.*, 1122. f. 78—78 v.

1823 februarie 17. [București.]

Themeli băcanul din Ploiești se judecă cu cumnatul său Gheorghe Bilciurescu, fost sameș la Bucov, pentru niște prăvălii din oraș și o vie la Orlița. *(Copie).*

Prea Înălțate Doamne,

Themeli băcanu, *ot* Ploești, au jăluit mării tale pentru cumnată-său Gheorghe Bilciurescu, *biv* sameș de la Bucov *sud* Saac, zicănd că la leat 1809 murind tatu-său au rămas el dimpreună cu alți trei frați i o soră, însă doi frați și o soră bună și de tată și de mumă, iar doi frați vitregi de mumă. Așijderea au rămas și moașa lui muma tătini-său trecută în vârsta bătrâneților, i muma lui cea vitregă și doi unchi ai lui frați buni cu mumă-sa.

Și că unindu-să părâtul cu pitar Matei *ot* Bucov au scos din minte pă moașa lui de au primit a mărita pă sora lui după pîrâtul pe care o ceruse părâtul și de la tatu-său trăind și n-au voit a i-o da. Și că însuși pîrâtu scriind foaia dă zestre fără dă știrea fraților i a celorlalte rude, sau măcar fără de a întreba pă preotul mahalalii sau pă alt om strein. Între altele au pus în foaie și niște case din Ploești, i o vie după Valea Orliții din dealul Cernăteștilor, care case zice jăluitorul că încă de la rădicarea lor, cugetul tătîne-său au fost să rămîie la doi copii, iar nu la soru-sa, fiindcă pentru dănsa era alte lucruri, cum și foaia dă zestre făcută de tată-său trăind, asemenea și via din cât au putut grăi tatu-său la sfîrșitul vieții i-au lăsat-o lui.

Și cere dreptate, arătîndu-ne și înscrisele ce să însemnară mai jos, însă :

— *1809 septemvrie 12,* foaie dă zestre scrisă de părâtul pă numele Sultanii, ce au ținut-o părâtul în căsătorie, iscălită de Maria moașa ei i a jăluitorului, cum și de pitar Matei, ce era atunci *treti* vistier, carele scrise că fiind el dintru-nceputul aceștii trebi ce s-au săvîrșit de au luat întru căsătorie părâtul pe Sultana, n-au lipsit a iscăli și el această foaie de zestre, fiind toate condeile cele arătate întrănsa și prin știrea lui, unde văzum că este pusă și via i prăvăliile de prigonire.

— *1822 aprilie 12,* zapis al părâtului la măna jăluitorului, cum că judecăndu-să cu jăluitorul pentru acele prăvălii, atît de otcărmuire cât și înaintea luminăţii sale pașii, s-au găsit cu cale de către luminăția sa ca să stăpînească jăluitorul una din prăvălii cu odăile și cu locul ei unde au șăzut până atunci, adică cele vechi. Legîndu-să jăluitorul înaintea judecății ca să nu fie volnic a o vinde, iar făcându-o vânzătoare să fie părâtul volnic a o lua înapoi fără de judecată. Și că de nu va urma părâtul după acest zapis și va mai supăra pă jăluitor cu vreo judecată neavînd dreptate, să fie dator a plăti jăluitorului toată cheltuiala.

Asemenea și jăluitorul să nu mai facă pîrătului vreo supărare, dându-i și jăluitorul asemenea zapis, adeverit fiind acest zapis și de isprăvnicat, tot într-acea zi aprilie 12, cu coprindere că după porunca luminății sale pașii, aducănd Temeli băcanu cartea logofeții cei mari ca să să îndatoreze Bilciurescul a-i da zapis la mînă pentru stăpînirea prăvălii. Și că următor fiind Bilciurescu au și dat înaintea isprăvnicatului zapis care după poruncă s-au adeverit și de către isprăvnicat, față fiind și Ghiță logofețelu.

Vechilul părătului răspunse că învoindu-se părătul cu moașa jăluitorului ca să ia pe Sultana sora lui în căsătorie, fiind mijlocitor pitar Matei Bucoveanu, i-au trimis mai sus numita însemnare de foaie, ca de-i va fi primită a-i da zestrea ce au însemnat-o întrănsa, să facă după acea însemnare foaie dă zestre cu altă slovă. Și ia [ea] primind a-i da acea zestre i-au trimis însemnarea înapoi ca să o aibă drept foaie dă zestre. Dar el nefiindu-i primită a i să da foaie dă zestre scrisă cu slova lui, i-au întors-o înapoi și au prefăcut-o cu altă slovă. Pe care ne-o și arătă de văzum cu leat [1]809 septemvrie 2, adică cu zece zile înaintea mai sus numitii însemnări de foaie, unde i să pune tot asemenea atît via *ot* Orliță cu pămîntul ei, veri cîte pogoane va eși, cu pivniță, cu casă i cu vasele ei și cu rodul dintr-acel timp, cît și acele două prăvălii din orașu Ploești.

Pentru care întrebîndu-mă vechilu să arate cum dă este foaia de zestre mai nainte de căt însemnarea, adică foaia la septemvrie 2 și însemnarea la septemvrie 12 cu zece zile mai în urmă. Răspunse că aducîndu-i pitar Matei mijlocitorul însemnare în scris dă zestrea ce i să dă, după care nemulțumindu-să el, au făcut însuși cu condeiul său acea însemnare ce o arată jăluitorul și au dat-o pitarului de au dus-o la moașa copilii, ca fiindu-i primită să o prefacă altcineva și a fi cu slovă streină și să o iscălească. S-au și făcut foaia dă zestre cu altă slovă, adică aceasta ce o are la mîna lui, iar însemnarea cea făcută de el au rămas la dănsa și după moartea ei găsindu-o jăluitorul cu aceasta îl asuprește că ar fi urmat vicleșug, arătîndu-ne vechilu și urmatele judecăți.

— *1821 octomvrie 28,* anafora a Departamentului de Opt cum că de foaia dă zestre ce are Bilciurescu iscălită de Mariia moașa soții sale Sultana i adeverită și de pitar Matei ce au fost mijlocitor la acest măritiș i din stăpînea [stăpînirea] ce au avut Bilciurescul asupra vii *ot Orlița,* i a prăvăliilor, cum și chiar din foaia ce arată jăluitorul, i din catagrafia ce s-au făcut casii tătăne-său în urma căsătorii Sultanii peste patru ani fără a să pune întrănsa și acea vie, i prăvălie, să dovedește că aceste acareturi s-au dat în adevăr zestre Sultanii. Și rău au intrat jăluitorul cu silnicie în prăvălii, găsind Departamentul cu cale ca nu numai să stăpînească Bilciurescul numitele acareturi cu pace de către jăluitor, pă obrazul copiilor ce-i are cu Sultana, fiindcă ia au murit, ci să-i plătească jăluitorul și chiria pă cît au șezut întrănsele după cum să va fi plătind la alte asemenea prăvălii și să-i dreagă și ceiace va fi stricat.

— *1821 noiemvrie 4*, hotărîrea a otcîrmuirii asemenea următoare, scriind ca de nu va plăti Tudorache starostea de sudiţi chiria prăvăliilor după tocmeală dăplin, cum s-au mulţumit şi însuşi Bilciurescul, ce va pricinui starostea că într-una din prăvălii au şăzut jăluitorul, atunci să apuce ispravnicii pă jăluitor a plăti chirie pentru acea prăvălie, după simfonia ce va fi avut Bilciurescul cu chiriaşu pă cătă vreme va fi şăzut întrănsa.

— *1822 iulie 20*, jalbă a Bilciurescului către luminăţia sa Hagi Ahmet Paşa cum că în urmă, după ce s-au judecat cu jăluitorii la Departament şi la otcîrmuire pentru acele două prăvălii, s-au trimis porunca logofeţii cei mari către ispravnici ca să dea zapis jăluitorului să stăpînească una dintr-acele două prăvălii, rugăndu-să de a nu să ţinea în seamă zapisul ce s-au dat. În dosul căriia jălbi este poruncă din partea luminăţiei sale, supt iscălitura grămăticului Mihalache şi mai din jos iscălit şi Nicolaie logofeţel, coprinzătoare că s-au fost dat poruncă ca să stăpînească jăluitorul una dintr-acele două prăvălii. Dar fiindcă Bilciurescul după ce are la mînă foaie dă zestre apoi şi anaforalile boierilor prin care i să dă toate în stăpînire, rău dar s-au fost îndatorat de au dat la mîna jăluitorului zapis de stăpînire, care zapis să rămîie neţinut în seamă, şi să aibă Bilciurescu a stăpîni prăvăliile toate fără a să mai supăra de către jăluitor.

— *1822 septemvrie 22*, anafora către măriia ta a dumnealui vornicului Manu, fiind epistat al logofeţii Ţării de Sus, la jalba ce pornise Bilciurescul către măriia ta a i să da luminată poruncă spre dăsputernicirea mai sus numitul zapis şi a să şi lua de la mîna jăluitorului. Zice dumnealui vornicu că este ştiut şi dumisale că acel zapis l-au dat Bilciurescul de silă şi că să cuvine a să lua de la jăluitor şi a să sparge, plătind jăluitorul Bilciurescului şi chirii i stricăciunea ce au făcut la acele două prăvălii, după hotărîrea judecăţii lor.

Ne mai arată vechilu Bilciurescului o mărturie, de la trecutul dechemvrie 7, a pitarului Mateiu Bucoveanu scriind că după rugăciunea ce au fost făcut Mariia mătuşa (adică moaşa jăluitorului) au stătut mijlocitor către Bilciurescul ca să ia de soţie pă nepoată-sa Sultana, pentru care ştie şi mărturiseşte, în frica lui Dumnezeu, că la foaia dă zestre nu este făcut în mijloc nici un vicleşug, căci atunci asupra învoirii nemulţumindu-să Bilciurescu pă ceia ce i să da zestre, au făcut o însemnare ca după dînsa de va voi a i să înplini, să o prefacă, iar moaşa lui Temeli primindu-o chiar pă aceia au iscălit-o. Şi nevrînd Bilciurescul a fi scrisă cu slova lui, au dat-o înapoi la Bucoveanu de s-au prefăcut şi au iscălit-o pă cea care să află acum la Bilciurescul şi ceailaltă ca o netrebuincioasă s-au dat moaşii lui Themeli, care să vede că nespărgîndu-o au găsit-o după moartea-i cu alte hîrtii, şi în putere de vicleşug, cu pricină că este scrisă de Bilciurescul, munceşte a-l învălui făr de cuvănt, pentru că prăvăliile deopotrivă să coprind şi în însemnarea ce este la Themeli şi în foaia cea adevărată de zestre de la Bilciurescul.

Mai vârtos că în urma căsătorii Bilciurescului s-au făcut catagrafie și înpărțeala avutului ce au mai rămas. Și prăvăliile fiind date mai nainte zestre n-au intrat la înpărțeală, fiind patru frați, *bez* fete soția Bilciurescului ce au eșit din avutul pårintesc cu zestrea mai nainte, care zestre s-au stăpânit până acum, iar acum neavând Themeli dă ce să să mai apuce, căci ș-au prăpădit în rele urmări nu numai partea sa de avut ci și a frate-său cel mai mic ce au murit, să scoală cu pîri neadevărate și fiindcă numitu pitar pricina prăvăliilor într-acestași chip o știe. Și în mijloc nu este nici o iconomie, fiind cea adevărată foaie dă zestre care să află la Bilciurescul mărturisește Bucoveanu, în frica lui Dumnezeu, aflându-să în vârsta bătrâneților.

Înpotriva acești mărturii răspunzînd Themeli că este scrisă de vechilul Bilciurescului și că n-ar fi iscălită de Bucoveanu, s-au scris cartea logofeții către isprăvnicatul dă Săcueni trimițîndu-să și mai sus numita mărturie ca să să . . . . . înaintea dumnealor Bucoveanu să să întrebe dă este iscălită dă dânsul.

Și au venit înștiințare de la isprăvnicat că chemîndu-să Bucoveanu au dat răspuns că este iscălită de sineși și că cîte să coprind întrânsa toate sînt adevărate ; încă au mai întărit-o și cu altă mărturie ce au dat în trecutele zile adeverită și de isprăvnicat. Dar și aceasta ce s-au trimis de aici au adeverit-o iarăși isprăvnicatul.

Văzum la mîna vechilului și acea mărturie a Bucoveanului, de la 7 ale acești luni fevruarie, ce zise vechilul că i-au scris de i-au trimis și această mărturie, scrisă chiar cu slova lui. Și scrie că însurarea Bilciurescului au fost prin știrea sa cînd a luat-o în căsătorie pe sora lui Themeli și că au fost dat Bucoveanu adeverință supt a sa iscălitură că acea foaie dă zestre este adevărată și rău s-au sculat Themeli asupra Bilciurescului cu cerere ca să ia prăvăliile ce le are dă zestre în orașu Ploeștii.

Care adeverință fiindcă la judecata noastră au anerisit-o cu cuvânt că n-ar fi iscălită de Bucoveanu și este plastografie, pentru ca să poată judecata a da hotărâre, au dat al doilea în scris această adeverință a sa, iscălită tot de dânsul, prin care arată că acea iscălitură din adeverința cea dintîiu este a lui și nu este în mijloc vreo iconomie făcută, ci tot precum într-acea pe larg să coprinde sînt adevărate și iscălite și de dânsul mărturisindu-le și acum în frica lui Dumnezeu, aflându-să trecut în vârsta bătrânețelor.

Și pentru ca să fie crezută și adevărată iscălitura sa cele ce au arătat prin ceilaltă adeverință, au iscălit-o și dumnealor ispravnicii județului după cercetarea ce au făcut și dovedirea ce au dovedit-o.

Deci înzestrându-să Sultana, soțiia Bilciurescului, cu viia în Orlița, i cu acele prăvălii prin foaia iscălită de moașă-sa Mariia ce este rudă de sus și adeverită și de pitar Matei Bucoveanu ce au fost mijlocitor la acest măritiș, bună au fost înzestrarea ei, ca una ce după moartea părinților Sultanii ia rămăsese chivernisitoare acești fete și firească

epitroapă, asupra căreia înzestrări nu să poate da nici o bănuială de vreun vicleşug urmat de Bilciurescul cu pricina acei însemnări a zestrii Sultanii ce arată jăluitorul pe care au găsit-o după moartea moaşă-sii Marii în scrisorile ei.

Pentru că pitarul Matei Bucoveanul ce au fost mijlocitor la acest măritiş şi să află în vârsta bătrâneţilor, dă mărturie în frica lui Dumnezeu, că atunci asupra învoirii nemulţumindu-să Bilciurescul pă zestrea ce i să făgăduia de Mariia moaşa Sultanii, au făcut el altă însemnare, ca de va primi Mariia a înplini zestrea după acea însemnare, să o prefacă, şi Mariia primindu-o au iscălit-o chiar pă aceia, dar nevrând Bilciurescul a fi scrisă cu slova lui au întors-o înapoi prin Bucoveanu de s-au prefăcut şi s-au iscălit, care să află în mîna Bilciurescului şi este asemenea cu însemnarea trimisă de dânsul Marii. Şi i-au rămas aceia ca o netrebuincioasă. Şi fără nici un cuvânt drept munceşte Themeli să rumpă din zestrea Sultanii soru-săi una din prăvălii după dovada ce să face din mărturia Bucoveanului.

În vreme ce şi cînd n-ar fi fost de ajuns avutul părintesc, fraţii era datori să înzestreze pă sora lor Sultana chiar cu dintr-al lor avut, la care nici cu acel zapis ce au luat jăluitorul de la Bilciurescul nu să poată ajutora întru nimic, pentru că din anaforaoa dumnealui vornicului Manu, de la trecutul septemvrie 22, să dovedeşte că acel zapis l-au dat Bilciurescu de silă, după cum şi luminăţia sa Hagii Ahmet Paşa, măcar că întîiu dedese poruncă ca să stăpînească jăluitorul una din prăvălii, dar în urmă pliroforisindu-să dă dreptatea Bilciurescului ce i s-au dat prin cărţi de judecată a Departamentului şi a otcîrmuirii, au dat buiurdizmă în dosul jălbii lui că rău s-au fost îndatorat de au dat jăluitorului acel zapis de stăpînire, care zapis porunceşte luminăţia sa să nu să ţie în seamă.

Drept aceia găsim cu cale să să ia acel zapis de la mîna jăluitorului şi să să spargă de către măriia ta în Divan, şi toată zestrea Sultanii, întocmai după foaie dinpreună şi cu via *ot* Orliţa şi acele două prăvălii, să o stăpânească Bilciurescul cu pace şi nesupărat de către jăluitor pă obrazu copiilor ce are cu Sultana, după cum le-au stăpînit şi până acum în curgere de 12 ani, şi numai la răzvrătire lipsind Bilciurescul la Braşov intrase Themeli cu silnicie în prăvălii. Şi să plătească Bilciurescului şi chiria prăvăliilor pă câtă vreme au stăpînit în silă, i stricăciunea ce să va fi făcut să o dreagă la loc după cum au fost, cum şi cheltuiala ce-i pricinueşte prin judecăţi să i-o împlinească.

Iar hotărîrea cea desăvîrşită rămîne a să face de către măria ta.

1823 fevruarie 17.

Istrate Creţulescu, Costandin Bălăceanu, Scarlat Grădişteanu, Ioan Ştirbei, Fotache Ştirbei, Dimitrie Bibescu, Ioan Fălcoianu.

Arh. St. Buc., *ms.*, 1.122, f. 105—107.

48

1823 februarie 24. [Bucureşti].

Floarea Tîrşă tutunaru, din Ploieşti, se judecă cu ceauşul Panait Grecu pentru împresurarea unui loc unde se ţine tîrg în oraş. *(Copie).*

Prea Înălţate Doamne,

Pre această alăturată alegere a Departamentului de Şapte, ce este de la trecutul dechemvrie 16, nerămîind odihnit Florea Tîrşă tutunarul de la Ploeşti *sud* Prahova, au jăluit mării tale zicînd că acel loc ce i l-au înpresurat pîrătul Panait ceauş Grecul, încă din leat 1806, de sînt ani 17, l-au avut el coprins, şi totdeauna la zi de tîrg cînd venea cu marfă o întindea pă numitul loc şi îşi făcea alişverişul. Încă pusese şi cherestea pă dînsul, după cum această a lui stăpînire au şi dovedit-o cu marturi la faţa locului. Şi că în judecată fiind intrat n-au îngăduit pîrătul pînă a să hotărâ pricina, după ce i-au dus şi două porunci domneşti ca să nu facă bina pă loc, ci în silnicie au rădicat prăvălie pă acel loc cerînd jăluitorul să să facă cercetare la faţa locului cu carte dă blestem asupra oricărora mărturii să va găsi cu cale Şi cine din amîndouă părţile să va dovedi că au coprins întîi acel loc, al aceluia să rămîie.

După a căruia jalbă din luminată porunca mării tale înfăţişîndu-l zapciu hătmănesc înaintea noastră cu pîrătul Panait ceauşu, prin vechil Gheorghe, răspunse vechilul că şi Panait au dovedit cu mai vrednici marturi la faţa locului, cum că întîiu el au coprins acest loc şi au avut şi furci bătute pă dănsul.

Deci fiindcă temelia aceştii pricini este ca să să dovedească cine au coprins acest loc întîiu, fiind slobod al oraşului, Panait ceauşul sau jăluitoru Florea, şi cel ce va fi coprins întîiu acela să stăpînească, găsim cu cale să fie luminată porunca mării tale către dumnealor ispravnicii judeţului ca să cerceteze dă iznoavă pricina atît prin judecată înaintea dumnealor cît şi la faţa locului mergînd însuşi dumnealor. Şi care din amîndouă părţile va dovedi cu marturi vrednici, prin carte dă blestem, acela să rămîie stăpîn al locului, căci cercetările ce s-au făcut pînă acum, fiind fără de carte dă blestem, nu s-au putut face nici o desluşire pă deplin şi bună dovadă dă cine au fost coprins locul întîiu.

Şi după ce să va săvîrşi cercetarea de acum, de va rămînea locul al lui Panait rămîne a stăpîni şi binaoa ce au clădit pă dînsul, iar rămîind locul al Florii, atunci să face hotărîre prin judecată şi pentru bina.

Iar hotărîrea cea desăvîrşită rămîne a să face de către măriia ta.

1823 fevruarie 24.

Istrate Creţulescu, Costandin Bălăceanu, Scarlat Grădişteanu, Ioan Ştirbei, Dimitrie Bibescu, Ioan Fălcoianu.

Arh. St. Buc., *ms.* 1.122, f. 169.

49

1823 mai 28. [București].

Orășenii din Ploiești cer domnitorului ca toți negustorii din oraş să nu-și mai învelească prăvăliile cu șovar ci cu șindrilă, iar umbrare din frunze, în piața tîrgului, să nu mai facă „spre pază de primejdia focului". *(Copie).*

Prea Înălțate Doamne,

Am văzut această jalbă ce au dat la măriia ta oroșani[i] ploeșteni, și cu cale sănt cererile ce fac spre paza de primejdia focului, pentru care să va da luminată porunca mării tale către dumnealor ispravnici[i] județului ca să pue aceste cereri ale lor în faptă și să să păzească totdeauna de către boeri[i] ispravnici ce vor fi după vremi, nestrămutat, îndatorind dumnealor ispravnicii de acum pă toți oroșani[i] ce au prăvălii învălite cu șovar ca să le învălească cu șăndrilă și umbrară cu frunză în piața tîrgului nici decum să nu facă, fiind vătămătoare. Iar care dintrînșii nu vor fi următori a-și învăli prăvăliile cu șindrilă să să ia chiria acelor prăvălii și prin epistasiia dumnealor boerilor ispravnici să să facă învălitoarele de șindrilă.

Și porunca ce vei da măriia ta acum la această jalbă, după ce să va trece în condica județului, să să dea la epitropii orașului ca să o facă cunoscută, și la ispravnici din urmă spre a să plini nizamul acesta totdeauna nezmintit.

Iar hotărîrea cea desăvîrșită rămîne a să face de către măriia ta.

1823 mai 28.

Barbul Văcărescu, Istrate Crețulescu, Costandin Bălăceanu, Nicolaie Golescu, Scarlat Grădișteanu, Dimitrie Bibescu, Dimitrie Brăiloiu.

Arh. St. Buc., *ms.* 1.123, f. 50 v. — 51.

50

1823 octombrie 4. [București].

Cîțiva orășeni din Ploiești se jeluiesc domnitorului că Gheorghe județul orașului le-a luat mai mulți bani decît trebuie, la cislele făcute și le mai cere încă o altă sumă de bani. *(Copie).*

Prea Înălțate Doamne,

Din luminată porunca mării tale înfațișînd zapciul hătmănesc la judecată înaintea noastră pă cîțiva oroșani de la Ploești cu Gheorghe *biv* polcovnic, județul orașului de acolo, prin vechil Paraschiva *biv* vătaf de vistierie, am cercetat pîra ce fac oroșanii, cum că în anul trecut cu

patru cisle ce au făcut în oraş, cu numire de cheltuieli, le-au luat peste taleri 7.000 şi le cere ca să mai cisluiască încă taleri 3.190 cu ai brutarilor pe următorul an zicând că i-au cheltuit din banii domneştii vistierii. Şi că după al doilea jalbă a lor ai orînduit înălţimea ta cercetător pă Ilie *vtori* ceamaşărgiu ca faţă cu dumnealor boeri ispravnici să cerceteze de la întîia facere a cislelor, unde s-au şi înfăţişat cu pîrîtul, dar n-au intrat în cercetare ci i-au dat soroc de opt zile spre a-şi putea face interesurile sale.

După care soroc iarăşi înfăţişîndu-să şi cerînd ei să aducă pîrîtul dovezi la condeile ce arăta, au început a-i necinsti cu vorbe proaste înaintea orînduiţilor cercetători şi că văzând că le face învăluială la cercetare au dat mării tale al treilea jalbă la care s-au făcut straşnică poruncă către mumbaşir ca să urmeze după cea dintîiu luminată poruncă dar nici o cercetare n-au făcut dupe dovezile ce zic că au spre descoperirea adevărului, arătînd Ilie Nistoroiu, *ot* mahalaoa sfîntului Gheorghe, că au dat la Gheorghe pîrîtul taleri 310 însă la cisla de la mijloc taleri 240, i la cisla după urmă taleri 701. Şi adeverinţă nu i-au dat; i Costache cavaful *ot* mahalaoa Sfinţilor Voevozi, dinpreună cu a sfîntului Pandeleimon arăta că la cisla de la mijloc au dat taleri 300 i la cea după urmă au dat numai pentru mahalaoa sfinţilor Apostoli taleri 50, pentru care aceşti bani zise că nu numai răvaş de primire nu i-au dat pîrîtul ci i-au luat şi ţidula ce-i dedese întîiu de taleri 300.

De care ziseră oroşanii că aceste patru cisle le-au făcut pîrîtul de la leat [1]821 septemvrie pînă la leat [1]822 martie în sumă de taleri 7.297 după ţidulile ce să văzură la mîinile lor. Însă o cislă ce s-au făcut întîi pă toate cărciumile i prăvălii şi cuptoarele brutarilor de taleri 2.964 cu catastih făcut de Gheorghe Mărunţelul Urziceanul cu condeiul său în patru rigle şi s-au dat la mîna pîrîtului. Şi, după ce au înplinit banii după dînsul i-au luat şi acel catastih de la mînă şi cer oroşanii să-i dea pîrîtul acest catastih de faţă ca să să vază la cercetare.

În urmă zic că au mai făcut părătu alte trei cisle pă toate mahalalile oraşului de taleri 4.389 după ţidulile ce să văzură unile iscălite şi altele neiscălite. Şi cer dreptate cu despăgubire.

S-au întrebat şi vechilul pîrîtului ce răspunde. Şi arătă şi el jalba ce au dat mării tale şi s-au orînduit iarăşi la noi, în care scrie că după jalba ce au dat mării tale unii din oroşani cerînd ca să le arate socoteala cislii cu cuvînt că s-au năpăstuit la cheltueli. Şi după luminată porunca mării tale au şi arătat socoteală înaintea dumnealor boerilor ispravnici şi înaintea omului mării tale. Şi făcînd această alegere au trimis-o la măriia ta la care zice că este năpăstuit foarte mult, căci condeile ce le scad oroşanii, pricinuind că sînt cu asuprire, le socotesc după cum s-ar putea vinde în vreme îndeletnică. Dar el zice că nu putea să le cumpere cu preţul acela într-acea vreme, după cum pot mărturisi şi chiar oroşanii precum şi conacele ce s-au făcut zabiţilor cînd venea la judeţ de le-au şi dovedit oroşanii, că sînt adevărate, nu vor să le cisluiască cu cuvînt ca să nu facă obicei.

De care zice pîrîtul că oroşanii ce s-au aflat în oraş, pă cînd să făceau acele cheltueli, nu fac nici o strigare, iar cei ce nu s-au aflat în

oraş au dat vreaun ban, ci s-au odihnit în Ţara Nemţească aceia fac strigare şi invitează şi pă alţii nu din vreun patriotismos ci din interes şi cere a nu rămînea păgubaş de banii ce au cheltuit, căci pe lăngă trepede şi osteneli au mîncat şi multe bătăi cum şi viaţa i-au fost în primejdie după cum ştiu şi dumnealor ispravnicii ce au fos pă acea vreme, căci chiar din casa dumnealor îi[îl] scotea ostaşii tîrîndu-l ca să le împlinească cererea, cînd atunci zicea oroşanilor să-şi rînduiască om la conace. Şi ei răspundea că ori căte cît îi va ajunge pă fieşcare la cislă vor da, numai viaţa în primejdie nu şi-o pun.

Pentru care zise vechilul pîrîtului că numai trei cisle s-au făcut, iar nu patru, precum zic jăluitorii, însă o cilsă s-au făcut întîiu de taleri 2.862 din care neputîndu-să împlini taleri 700 s-au făcut şi altă cislă numai pentru aceşti bani de s-au împlinit. Altă cislă s-au făcut de taleri 2.041 parale 20 de la fevruarie 20 pînă la iulie 6 şi alta de taleri 700 parale 29, care fac aceste trei cisle taleri 5.604 parale 19, arătîndu-ne vechilu şi un exoflisis cu leat [1]822 martie 7 iscălit de zece oroşani dat la mîna pîrîtului şi coprinzător că pentru cisla de bani ce s-au făcut în oraş de taleri 2.908 parale 25, atît banii ce din porunca domneştii vistierii s-au făcut cît şi altă cheltuială ce s-au făcut care să arată în deosebită foaie şi că strîngăndu-să de părătul aceşti bani din oraş, s-au socotit între dănşii faţă fiind şi mahalagii oraşului şi i-au primit la mîinile lor pănă la un ban. Şi spre încredinţare i-au dat pîrîtului acest exoflisis.

Dar doi din oroşanii cei iscăliţi într-acest zapis, ce să aflară aici la cercetarea noastră, adică Ilie Nistoroiu şi Irimiia Mîndricelu răspunseră că ei nici o ştiinţă nu au de acest exoflisis cănd s-au făcut, nici au iscălit întrănsul, iar ceilalţi opt inşi ce să află la oraş cerură oroşanii să să întrebe de către isprăvnicat ca să dea seama de au primit aceşti bani în mîinile lor şi la ce trebuinţă i-au cheltuit. Iar pentru celelante trei cisle la care ziseră oroşanii că li s-au luat taleri 4.389 iarăşi să să cerceteze de isprăvnicat în ce trebuinţe s-au dat cu dovezi vrednice, asemenea să să cerceteze şi pentru taleri 3.190 ce li să mai cer acum cu ce cuvînt li să cer şi să-şi afle dreptate.

Văzum şi înştiinţarea ce au trimis către măriia ta Ilie Carada *vtori* ceamăşărgiu că înaintea dumnealor ispravnicilor judeţului apucînd pe pîrîtul ca să dea atît foile cislelor şi cheltuelilor de mai nainte căt şi ai cheltuielii cislii ce cere a să mai face acum, cît şi pentru taleri 2.908 parale 25 ai cislii *ot* leat [1]822 martie 7 au arătat mai sus numitul exoflisis a cîţiva oroşani, precum şi pentru alte două cisle de taleri 2.750 tot dintr-acel leat una de la iulie 18 şi alta de la avgust 4.

S-au apărat pîrîtul zicînd că acele foi de cheltuieli şi cisle, încă de atunci de cînd s-au făcut înplinirea acelor bani, le-au dat la boerii ce să afla ispravnici pă acea vreme, însă dumnealui clucer Aleco Caraja, i răposatul sluger Ioan Merişăscul, i dumnealui aga Mateiu Cantacuzino şi dumnealui căminar Iancul Golescul.

De aceia zice ceamaşărgiu că n-au putut a mai intra în altă cercetare, ci rămîne la a mării tale luminată hotărîre. Iar pentru taleri 3.148 parale 26 ce cere judeţul a cislui acum cu cuvînt că i-au cheltuit

în trebuințele orașului, cercetîndu-să cu deamăruntul s-au lămurit numai taleri 1.208 parale 7, cu primirea oroșanilor, precum să arată în deosebită foaie, iar pentru ceilalți taleri 1.940 parale 19 au pricinuit oroșanii cele ce iarăși în deosebită foaie să văd arătate, unde văzurăm scriind că nu sînt ei datori a răspunde acei bani și rămîne iarăși la a mării tale luminată hotărăre.

Deci pentru ca să să lămurească această pricină cu bună dăslușire și să să dovedească de au urmat pîrîtul bine sau rău găsim cu cale să fie luminată porunca mării tale către dumnealui paharnic Scarlat Cerchez, ispravnicu județului, ca înpreună cu omul mării tale *vtori* ceamașărgiu, ce au fost cercetător pentru această pricină, să facă cercetare cu deamăruntul dintr-un început de s-au făcut patru cisle, precum zic oroșanii, sau numai trei s-au făcut după cum zice județul, prin cine s-au strîns banii fieșcăruia cislă și de s-au strîns banii pă deplin sau au mai rămas rămășiță și la ce trebuințe s-au cheltuit cu orînduială, dănd pîrîtul de față și acel catastih al cislii de taleri 2.964 ce s-au scris de Gheorghe Măruntelu ca să să vază ce condeie de cheltueli să coprind întrănsul, sau este precum zice pîrîtul că numai trei cisle s-au făcut.

Așijderea să cerceteze și pentru cisla de taleri 3,148 parale 26 ce cere pîrîtul județ să o facă acum ce condeie de cheltueli sînt într-această cislă, de sînt cheltueli făcute cu bună orinduială și pentru neapărate trebuinți ale orașului și în ce chip vor dovedi adevărul să facă cercetătorii cuviincioasa alegere în scris, după care ce va fi de înplinit să și înplinească ceamașărgiu, iar neodihnindu-să vreo parte de acolo să ia ceamășărgiu pe pîrîtul dinpreună cu doi-trei oroșani, vechili și din partea celorlalți, să-i aducă aici la luminat Divanu mării tale. Și cine va rămînea de judecată acela să plătească cheltuiala părții ce va avea dreptate i treapădu și cheltuiala omului domnesc.

Iar hotărărea cea desăvărșită rămîne a să face de către măriia ta.

1823, octomvrie 4.

Barbu Văcărescu, Istrate Crețulescu, Costandin Bălăceanu, Scarlat Grădișteanu, Ioan Știrbei, Dimitrie Bibescu, Ioan Fălooianu

Arh. St. Buc., *ms.* 1.123, f. 133 v — 135.

51

1824 mai 31 [București].

Paharnicul Nicolae Bălăceanu se jeluiește domnitorului în pricina pagubii ce i se face pe moșia sa Bereasca de către vitele ce se taie în zalhanaua din marginea Ploieștilor a lui beizadea Costache Caragea. *(Copie).*

Prea Înălţate Doamne,

Cu plecată jalbă arăt mării tale că un Stancu arnăut, *[indescifrabil] ot* Tărşor, au luat asuprăi zalhanao[a] luminăţii sale beizadea Costache Caragea ce o are la Ploieşti în marginea hotarului moşii mele Bereasca. Şi atăt în an trecut, că o avea un Costea, cât şi în celălalt an după răzvrătire, căte vite s-au tăiat la acea zalhana toate le-au ţinut pă moşiia mea Bereasca până cînd s-au isprăvit tăiatu vitelor în zalhana. Care tăiat ţine peste două luni, începîndu-să de la sfîntă Maria şi până după sfîntul Dimitrie, şi îmi pricinuiaşte mare pagubă atăt la fâneţele după moşie, i bucate căt şi în suhat[ul] cel [dat] ploieştenilor, în taleri doă mii, îl paşte cu vitele cirezilor ce să taie întru acea zalhana.

Pentru care socotesc că după dreptate, nu socotesc că să cuvine a suferi ieu atăta simţitoare pagubă, pentru folosu şi căştigu altuia.

De aceia fierbinte mă rog milostivirii mării tale a să da luminată poruncă cătră dumnealor boierii ispravnicii judeţului a chema pă acest Stancu şi a-i da poruncă ca din vreme să-şi căpuiască a-şi găsi moşiia pentru trebuinţa şi păşunea vitelor ce va fi să taie în zalhana. Căci ieu nu mai pociu îngădui, mai vărtos că şi orăşanii îşi pretenderisesc banii sohatului de la mine, căci îl paşte vitele zalhanelii.

Judece înaltă înţelepciunea mării tale un loc care să paşte de două sau trei mii de vite cătă pagubă aduc începînd cu păşunea de la sfîntă Măriia până după sfîntul Dimitrie când toate fâneţele sănt pă moşie, i bucatele. Şi lăcuitorii să împotrivesc a-mi plăti dijma moşii, punînd înainte stricăciunile ce li să face de acele cirăzi.

Şi cum duhul sfînt va lumina pă măriia ta asupra dreptăţii mele.

Al mării tale prea plecat slugă,

Niculae Bălăceanu

[rezoluţia pe verso] :

Io Grigorie Dimitrie Ghica voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Dumnevoastră ispravnicilor ai judeţului veţi vedea jalba aceasta pentru care poruncim să cercetaţi şi la dreptatea ce va avea jăluitorul să-şi afle cuviincioasa îndestulare, şi să îndreptaţi. Iar neodihnindu-să vreo parte de acolo cu cercetarea dumneavoastră, în scris să-i sorociţi la Divanu domnii mele.

1824 mai 31.

vel logofăt

[în colţul din stînga, sus] :

Copie, întocmai scoasă din cuvînt în cuvînt, după jalba ce au dat dumnealui paharnic Naie Bălăceanu.

Acad. R.S.R., CXCVIII-27.
Copie, stare bună, hîrtie cu filigran, înţepată în timpul vreunei carantine.

1825 august 9. Ploiești.

Stoica cojocarul vinde fostului armaș Bănică două prăvălii în orașul Ploiești pentru suma de 5.050 taleri, din care trebuie să plătească o datorie de 2.370 taleri lui Haim evreul. *(Copie).*

La pricina de judecată ce am avut cu Haim ovreiu, atît la cinstita Spătărie cît și la Divan înaintea prea înălțatului nostru domn Grigorie Vodă Ghica, după jurămîntul ce au făcut ovreiu, m-am îndatorat a-i da talere 2.370 care bani neavîndu-i a-i răspunde, s-au dat luminată poruncă către dumnealor boeri ispravnici cu întradins mumbașir, căpitan de la cinstita Spătărie, ca să să vănză cu mezat din acareturile mele nemișcătoare și să înplinesc dreptul ovreiului.

După care luminată poruncă au și vrut dumnealor boeri ispravnici îndată să puie în lucrare, dar căzînd eu cu rugăciune a mă păsui pînă singur voi găsi mușteriu, ca nu cu mezat să cunosc pagubă din vînzarea acareturilor, am fost ascultat.

Și cercetînd mușterii, m-am și învoit cu dumnealui cinstitul *biv vtori* armaș Bănică la mîna căruia dau acest zapis al meu ca să fie știut că i-am vîndut două părvălii ale mele ce le am aicea în orașu Ploeștilor, în rîndul cojocarilor. Însă prăvăliile în binale, iar nu în furci, i o cășcioară ce este în dosul acestor prăvălii cu locul lor, învecinîndu-se din sus cu prăvălia lui Ivașcu cizmarul, iar din jos să învecinește cu prăvălia logofătului Sandu *sin* postelnicul Radul.

Însă fiindcă locul supt o prăvălie este de zestre, cu voința soții mele am pus andipricon o vie a mea patru pogoane lucrătoare ce le am în Valea Călugărească *sud* Saac.

Tocmeala dar ne-au fost taleri cinci mie cincizeci, care bani i-au și numărat toți, numitul cumpărător, la cinstitul isprăvnicat și scăzîndu-să taleri 2.370 ai ovreiului, ceilalți pînă la taleri 5.050 i-am primit toți deplin în mîna mea socotindu-să această vînzare ca și un mezat, după luminata hotărîre.

Deci să aibă dumnealui și coconii dumnealui, în neam de neam, să stăpînească în bună pace fără dă nici o supărare. Și pentru mai bună a dumnealui siguranție au primit și luminata hotărîre drept sinet, și neclintită stăpînire, adeverindu-să acest zapis și cu iscălitura dumnealor cinstiților boeri ispravnici ai acestui județ Prahova.

Iar eu împreună cu soția mea, neștiind carte, ne-am pus degetile în loc de pecetie, ca să să crează.

1825 avgust 9

Eu Stoica cojocar, *sin* Bănică, vînzător, adeverez
Eu Efghenia soția Stoicăi cojocar, adeverez
vistier Stoian *ot* Cîndești, martor

[pe foaia a doua, adeverirea isprăvnicatului] :

Sud Prahova

Această vînzare făcîndu-să prin știrea isprăvnicatului după luminata poruncă a mării sale lui Vodă ce este dată cu întărire la anaforaoa cinstitei Spătării, cu a să vinde din acareturile Stoicăi cojocarul și a să înplini taleri 2.370 ai lui Haim ovreiu pe care au jurat.

S-au adus înaintea noastră și Efghenia soția Stoicăi care ne-au arătat că cu voia ei este a primi andipricon via drept locul de supt o prăvălie.

De aceia adeverim și noi cu iscăliturile dîndu-se la mîna cumpărătorului armaș Bănică și hotărîrea mării sale lui Vodă, i cartea cinstitei Spătării, ca să-i fie stăpînire în bună pace, fără de supărare de către nimenea, socotindu-se cumpărătoarea ca de la mezat.

1825 avgust 10.

Iancul Filipescul, ce să află acum agă

trecută în condică

Iancu Filip condicar

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 8.636/1834, f. 69, 72.

53

1825 septembrie 18. [București].

Brutarii din Ploiești sînt obligați să vîndă pîinea cu 4 parale iar jimbla cu 5 parale, la fel ca în București, și să fie scutiți de orice fel de taxe *(Copie).*

Dumnealui *vel* logofăt de Țara de Jos ne-au arătat că este luminată porunca mării tale a să pune nart cum trebuie să vînză ocaoa de pîine brutarii de la orașul Ploieștilor *sud* Prahova.

Și așa prin logofăt de Divan s-au adus înaintea noastră trei din brutari[i] de acolo anume Mitrulea, i Gheorghe Grecul și Gheorghe Botezatul cărora făcîndu-le întrebare în ce chip vînz pîinea la acel oraș, au răspuns că cîte patru parale o pîine, însă unii o scot de dramuri 315 i alții de dramuri 300 și trei sute zece și alții de dramuri 290 până la dramuri 265, cu pricinuire că ar fi cumpărînd grîul cu preț mai scump de aici, și ar fi plătind și vamă la grîul ce îl cumpără acolo.

Deci fiindcă după știința ce avem, grîu din mila lui Dumnezeu s-au eftinit cu totul, încît mîna cea dintîiu au ajuns de să vinde *po* taleri 24 chila, i cea de al doilea *po* taleri 16 și cea de al treilea *po* taleri 12, care fac trei chile taleri 52, lîngă care alăturîndu-să taleri 45 cheltuelile la trei chile i căștigul după cum să urmează aici în politiia Bucureștilor, să adună taleri 97. Și fiindcă de la trei chile dă grîu iese

făină curată ocă 1.236, care socotindu-să cîte patru parale ocaoa, fac taleri 127.

Din care sumă le mai rămîne brutarilor peste cheltuielile i căştigul ce intră în suma de taleri 45 şi alţi taleri 30 căştig de la trei chile. Şi la acel oraş sănt şi chiriile prăvăliilor şi lemnile şi sinbriile şi celelalte cheltuieli cu mult mai jos decît aici în politiia Bucureştilor. De aceia nu le rămîne numiţilor brutari nici un cuvînt asupra pricinuirii ce fac, cum că adică plătesc acolo şi vamă la grîu ce-l cumpără.

Ci găsim cu cale să să dea straşnică luminată porunca mării tale către dumnealor boeri ispravnici ai judeţului să îndatoreze pe brutari[i] acelui oraş să vînză ocaoa de pîine de dramuri 400 cîte parale patru precum să urmează şi aici în politiia Bucureştilor, însă lucrată bine, de făină albă iar nu amestecată cu tărîţă, şi coaptă după cum să cade, scoţînd pă toate zilele şi pîine de cîte 200 dramuri care au să o vînză *po* parale două. Iar cine va scoate jimblă să o vînză cu o para mai mult la una ocă, adică cîte parale cinci.

Iar care nu vor fi următori întocmai, să-i certe cu bătaie chiar în faţa locului. Atîta numai să nu îndrăznească nici zabitu judeţului, nici ispravnicii, nici judeţul oraşului, a le luoa brutarilor vreun ban cu nume de avaet, ca printr-acest mijloc să-i lase a vinde pîinea după cum ei vor voi, căci atunci dovedindu-să unii ca aceia după ce să vor îndatora a întoarce înapoi ceia ce au luat, apoi li se va orîndui de măriia ta şi răsplătire cu dojană spre pilda şi altor asemenea următori.

Iar hotărîrea cea desăvîrşită să va face de măriia ta.

[1]825 septemvrie 18.

Costandin Bălăceanu *vel* ban, Theodor Văcărescu *vel* dvornic, Iordache Golescu, Scarlat Grădişteanu, Dimitrie Bibescu *vel* dvornic, Nestor *vel* logofăt, Aleco Creţulescu *vel* dvornic

Arh. St. Buc., *ms.* 1.129, f. 43—43 v.

54

1826 iulie 8. [Ploieşti].

Necula băcanu cumpără un loc în Ploieşti, cu 375 taleri, care se învecineşte cu Tilu abagiu, Radu simigiu şi alţii, cu obligaţia din partea vînzătorilor de a da şi „loc de uliţă“ lat de 2 stînjeni. *(Original).*

Adică noi carele mai jos ne vom iscăli încredinţăm cu acest zapisu al nostru la măna dumnealui chir Neculii băcanu şi soţii dumnealui şi copiilor dumnealui.

Precu să să ştie că avăndu noi un loc în dosu casii noastre de să învecineşte cu dumnealui jupăn Tilu abagiu, dar în fundu locului să

învecineşte cu jupăn Radu simigiu şi în curmeziş cu dumnealui jupăn Nedelcu şi dumnealui jupăn Andreiu la colţu gardului.

Care loc lungu stănjeni douăzeci şi curmezişu stănjeni cincisprezece, den gardu până în gardu. Care vănzăndu noi de bună voia noastră şi a copiilor noştri, nesiliţi de nimeni, şi să avem a da şi loc de uliţă de stăjeni doi şi uliţa să iasă în obor şi gardu să-l facem de. [indiscifrabil].

Şi tocmeala ne-au fostu în drept taleri 575, adică cinci sute şaptezeci şi cinci. Şi să aibă să stăpînească dumnealor în bună pace şi copiii dumnealor. Şi să avem şi noi voi[e] la uliţă ca să umblăm.

Şi pentru bună şi mai adevărată credinţă ştiindu carte am iscălit cu condeile numele nostru spre încredinţare a fi ştiut şi credinţat.

1826 iulie 8.

Eu Nedelcu părcălab vecin, martor
Eu Andreiu Atanasiu vecin, martor
Eu Petre mămularu, vecin şi martor
Eu Dumitru mămularu, vecin şi martor
Eu Tilul abagiu, vecin i martor

Arh. St. Buc., *Schitu Ghighiu*, XXIII-1.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

55

1826 decembrie 4. [Bucureşti].

Simigiii din Ploieşti sînt obligaţi să vîndă ocaua de covrigi şi de simit cu 10 parale, iar nu cu 16 parale, cum au mai vîndut „ca să înşale norodul." *(Copie).*

Am văzut jalba ce au dat toţi simigii de la oraşu Ploeşti, *sud* Prahova, cu care au venit înaintea noastră însuşi unii dintrînşii, zicînd că acolo au vîndut ocaoa de covrigi de la parale cincisprezece până la parale 16, fiindcă cumpără făina scumpă şi plătesc şi vamă.

Iar acum dumnealui căminar Iancul Filipescu, ispravnicul judeţului, le-au poruncit ca ori să vînză ocaoa *po* taleri 10 au să-şi închiză prăvăliile ; unde au dat în scris că nu pot să vînză cu arătatul preţ. Şi li s-au închis prăvăliile de sînt două săptămîni dă zile. Mai vîrtos că mai nainte li să luoa de isprăvnicat şi avaeturi.

Şi pentru că sînt oameni săraci şi alt deosebit meşteşug nu au, i-au cerut jăluitorii să li să hotărască nartul de aici.

Pentru care, după luminată buiurdizma mării tale ce ni s-au dat la jalba lor, intrînd şi noi în cercetare, cu toate că ne-am pliroforisit de la unii alţii cum că făina cea albă şi curată de covrigi i simiţi să vinde aici în Bucureşti suta *po* taleri zece, dar am întrebat şi pă jăluitori ori cu ce preţ cumpără ei făina albă, curată, de covrigi şi simiţi

acolo în partea locului. Și au răspuns că i-au suta de ocă cîte taleri 15, care vine chila po taleri 53. Și așa adăogîndu-să la taleri 53 alți taleri 15 cheltuelile i cîștigul ce urmează să aibă la o chilă dă făină, după cum asemenea este întocmire făcută și la brutari[i] de aici, carii au cheltueli mai mari fiind toate mai scumpe decît la orașul Ploești, să adună taleri 68 covrigi[i] i simiți[i] scoși din una chilă făină, iar câte zece parale socotindu-să ocaoa de covrigi i simiți, vine chila de ocă 360 taleri 90, după care tot le mai rămîne căștig la fieșcare chilă și cîte alți taleri 22.

De aceia rău și fără de cale s-au obrăznicit jăluitorii să vînză ocaoa de covrigi cîte parale 16 ca să înșale norodul. Pentru care s-ar fi cuvenit acum să li să puie nartul a vinde ocaoa după prețul de taleri șaizeci și opt ca la un oraș slobod domnesc. Dar fiindcă acolo la Ploești plătesc jăluitorii și vamă și ca să nu le rămîie nici un cuvînt de pricinuire, găsim cu cale să să dea luminată porunca mării tale către dumnealor boerii ispravnici ai județului, ca de acum înainte să vînză simigi[i] dintr-acel oraș ocaoa de covrigi i de simiți cîte parale 10, însă să fie scoși din făină albă și curată, și copți bine. Iar care nu va fi următor întocmai, nu numai să-[i] închiză prăvălia și să-l poprească a nu mai lucra acest meșteșug, ci încă acei covrigi și simiți ce să vor găsi lipsă la dramuri, din făină neagră și necopți, să să dea iagma la săraci, nepricinuind la obștea norodului nici o lipsă de hrană covrigii[i], simigii[i] [simiții ?], fiind la dînșii trebuincioasă numai pîinea.

Atîta numai să nu îndrăznească nimeni din dumnealor boeri ispravnici a-i supăra pă simigii cu vreo cerere de un ban măcar, supt numire de avaet, spre a-i îngădui prin mijlocul acesta ori să vînză ocaoa de covrigi i simiți mai scumpă decît parale 10, ori să-i scoață lipsă la dramuri din făină proastă și necopți, că dovedindu-să una ca aceasta, să știe atunci că dumnealor vor rămînea supt grea răspundere și învinovățire.

Iar hotărîrea cea desăvîrșită să va face de măriia ta.

1826 dechemvrie 4.

Costandin Bălăceanu *vel* ban, Theodor Văcărescu *vel* dvornic, Scarlat Grădișteanu *biv vel* dvornic, Alexandru Ghica *vel* logofăt, Ioan Știrbei *vel* dvornic, Fotache Știrbei *vel* dvornic, Dimitrie Ralet *vel* logofăt, Ioan Cocorăscu *vel* dvornic.

Arh. St. Buc., *ms.* 1.129, f. 80.

56

1828 decembrie 25. [Ploiești].

Schitul Ghighiu cumpără un loc în Ploiești, cu 425 lei, cu obligația din partea vînzătorilor de a da și „loc de uliță să iasă în obor“, lat de 2 stînjeni. *(Original).*

Adecă noi carii mai în jos ne vom iscăli dăm credincios zapisul nostru la măna sfinţii sale părintele stariţiu sfîntului schit Ghighiu, ca să să ştie că avînd noi un loc în fundul gredinii, de douăzeci de stînjeni, l-am dat sfinţii sale dîndu-i şi loc de uliţă să iasă în obor, lărgimea uliţii doi stînjeni. În care uliţă vecini[i] de dincolo să nu aibă voie a deschide portiţă sau poartă, fără numai eu vînzătorul să am a deschide dooă porţi, cu tocmeală în drept taleri 425, adecă patru sute douăzeci şi cinci de lei.

Din care loc nouă stînjeni i-au plătit dumneaei jupîneasa Zlata, sora lui chir Ilinciu boiangiu, dîndu-i schimb sfinţii sale părintelui stariţu pentru patru stînjeni de loc ce-i are sfinţiia sa în curtea dumnealor dăruiţi de cocoana Uţa Ciopăgioaica, plătindu-i cu taleri 270, adecă două sute şaptezeci de lei şi şase stînjeni i-au plătit sfinţiia sa părintele stariţu cu taleri 155, adică o sută cincizeci şi cinci de lei, care să fac cincisprezece stînjeni.

Şi cinci stînjeni i-am dat danie noi vînzătorii sfîntului schit spre pomenirea neamului nostru. Care loc din fund să vecineşte cu chir Radu simigiu şi despre răsărit cu cumnatu Tilu abagiu şi despre apus cu chir Tudorache rachieru pre carii i-am rugat de au iscălit toţi pre rînd ca nişte vecini, spre întărire, să aibă a stăpîni sfîntul schit în bună pace, neavînd supărare despre mine, despre noi sau despre copii[i] noştri.

Şi spre a fi bun şi întărit acest zapis am iscălit noi şi copii noştri, rugînd şi pre alţi neguţători cinstiţi de au iscălit.

1828 dechemvrie 25.

Az Costandin rachieru, martor
Eu Tilu, *sin* Gheorghe abagiu ,vecin, martor

Arh. St. Buc., *Schitu Ghighiu*, XXIII-2.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

57

1830 martie 5. [Ploieşti].

Popa Ioan din Ploieşti vinde logofătului Ioniţă, nepotul lui Neacşu Mortasip, o casă în mahalaua Sf. Ioan, pentru 1.600 taleri. *(Original).*

Adică eu carile mai jos mă voiu iscăli, încredinţez cu acest zapis al mieu la măna dumnealui logofătului Ioniţă *ot* Ţintea.

Precum să să ştie că avînd eu o căşcioară răscumpărată de la nepoată-mea Mariia care tot eu i-o didesem ei, care acea căşcioară este în mahalaoa sfîntului Ioan în drumul Cîmpinii, cu faţa spre amiază-zi să hotăraşte cu drumul despre Puţ, i despre miază-noapte cu un

locşor al răposatului Neacşul Mortasip, lungul merge din drumul Cămpinii merge până în gardul curţii unchiaşului Drag. Latul din drumul Puţului până între doaă gropi de işitoare, după cum să şi vede, însă căşcioara cu căminul ei după cum mai în sus să arată.

Şi tocmeala aşa ne-au fost în drept taleri 1.600, adică una mie şase sute tocmai, pre care bani i-am primit toţi deplin în măna mea.

Şi i-am vândut-o de a mea bună voe, nesilit de nimeni, cu ştirea tuturor vecinilor. Şi dumnealui să aibă a o stăpăni ohabnică, nesupărat de nimeni, dumnealui căt şi copiii dumnealui care Dumnezeu îi va dărui din neam în neam.

Şi pentru încredinţare am iscălit însumi cu condeiul mieu, ca să să crează.

1830 martie 5.

Popa Ioan, duhov[nic] *ot* sfănt Ioan *ot* Ploeşti, adeverez
Şi am scris eu Dumitrache dascal *ot* sfîntul Ioan şi martor

[pe verso]:
Zapisul locului din Ploeşti.

Arh. St. Buc., *Achiziţii noi*, CXIX-47.
Original, stare foarte bună, hîrtie verzuie, groasă, cu filigran.

58

1830 iunie 24. Ploieşti.

Comisia de revizie arată Divanului săvîrşitor că ilegal a fost pedepsit comisul Scarlat Bărcănescu, fost ispravnic al judeţului Prahova, de a nu mai fi numit în funcţii publice, adică „a nu se mai împărtăşi de slujbele patriei". *(Copie).*

Cinstitul Divan Săvărşitor,

Copie
Comisia reviziei 1, anul 1830 iunie 24, nr. 401, Ploeşti.

Dumnealui comisul Scarlat Bărcănescu s-au arătatu la Comisie înplicuita jalbă prin care să plănge că cea mai dinainte cercetare despăgubitoare, fără a lua întru băgare dă seamă dreptăţile dumisale, prin raporturi către cinstitul Divan l-au părât că s-au găsitu asuprăi tăinuiţi lei douăzeci şi una mii şapte sute şaizeci din bani[i] hrani[i] soldaţilor. Şi după acele raporturi au şi răspuns acei bani şi osibit au fost osîndit de au mai plătitu şi lei 2.176 în numire de zeciuială. Şi ne-

fiind îndestule acestea i s-au coborât asuprăi și cea mai grea și simțitoare pedeapsă, căci fără de a să ști cevași vinovatu s-au văzut osănditu prin hotărâre publică, a nu se mai înpărtăși de slujbile patrii. Și că această rădicare de cinste și dreptăte ce i s-au cuvenitu și i să cuvinea să aibă totdeauna după cinstea neamului și după vrednicia și credincioasele slujbe cu care s-au arătatu, o cunoaște nepravilnică osânda, nu numai căci nici un ban din cei lăsați depoziton la dumnealui dă către nacealnicii oștirilor a să da lăcuitorilor, pentru măncarea soldaților, n-au sfeterisit ci i-au ținut la dumnealui depoziton în știința obștească să vie răspuns la raportul ce arată prin jalbă că au făcut cu nr. 12 către exselenția sa ghinăralul maior Lațcarov, la întrebarea ce i-au făcut cum să urmeze cu împărțirea acestor bani.

Căci pentru orașu Ploiești i s-au fost lăsat numai lei 2.500, iar lăcuitorii numitului oraș cerea le 50.000. Ci și pentru că nici o pravilă nu orănduiaște la un om două pedepse, precum au cercat dumnealui, adică și plată de bani și lipsire din slujbă cu hotărâre a nu să mai orăndui nici odată, cu căt mai vărtos că dumnealui zice că și la pomenita cercetare dăspăgubitoare au fost arătările acestea. Și pentru în parte enteres al acei cercetări nu s-au datu ascultare precum și prin jalbă către exselenția sa, Jeltuhin, vițe-prezident al Divanurilor au cerut a să face dăslușire pricinii și asemenea ascultare nu i s-au datu. Și pentru că să cunoaște greu asupritu cere a-și afla îndăstulare la căte prin jalbă pe larg însemnează, asupra căruia jălbi a dumnealui comisul intrănd comisia în cercetare, s-au cetit mai întăi din hărtiile ce s-au datu comisii de la cinstitul Divan, raporturile ce au făcut pomenita cercetare în pricina aceasta către cinstitul Divan.

Și s-au văzut că întru adevăr dumnealui comisul au plătit bani[i] ce să arătă mai sus supt cuvănt căci s-au datu de către nacealnici[i] oștirilor ca să-i dea lăcuitorilor pentru măncarea soldaților unde au factirisitu [?] și dumnealui n-ar fi plătitu nici un ban.

S-au întrebat apoi și dumnealui comisul ce dovezi are pentru bani[i] ce arată că i s-au lăsatu dă către exselentia sa ghinăral Lațcarov, că au voitu a-i da la oroșanii Ploești și numiții oroșani n-au vrut să-i primească, cerănd a li să plăti lei 50.000. Și arată două înscrisuri mărturii : în una, a lui Iancu Filip condicar județului prin care arată că pe vremea când să afla ispravnic la acestu județ dumnealui comisul Scarlat Bărcănescu l-au însărcinatu și i-au poruncitu ca să ia în scris pă orășanii ce au ținut soldați în factiruri și printrănsul, adică prin numitul condicar, să li să plătească banii. Și el vrănd a face urmare poruncii ce i s-au datu dă către dumnealui comis au și adus vreo cățiva din oroșani du prin mahalale și făcîndu-le cunoscut au văzut din partele pricinuiri și o cerere de lei 50.000 dintr-a cărora pricinuire și neprimire a sta la socoteală și răfitirea [?] ce să orănduise de dumnealui comis, au rămas nesăvîrșită prelungindu-să.

Și ceailaltă mărturie iscălită dă polcovnicu Ghiță Mășar [?] și Gavrilă postelnic, pămănteni de aici din orașu Ploiești, prin care ase-

menea mărturisesc că și pă dănșii i-au orănduit dumnealui comis Scarlat Bărcănescu, ca înpreună cu condicaru judeţului să facă socoteala mahalalelor a li să plăti banii hranii soldaţilor.

Și vrînd să puie treaba în urmare s-au îndărătnicitu mahalagii cerăndu cu un cuvănt sumă mare dă dani, din care pricină n-au putut să facă nici o urmare.

Iar la cuvănt ce arată dumnealui comis prin jalbă că au răportuitu [la] exselenţia sa gheneral Laţcarov, zise că cu toate că exselenţia sa gheneral Laţcarov nu să află acuma aici, dar dă va fi trebuinţă a să vedea acel raport, poate să să facă întrebare prin cine să va cuveni la cănţălaria revezii întăi dă iagări călări ce era atunci a exselenţii sale și urmează a să găsi acolo raportul acela, fiindcă l-au trimis însoţit chiar cu socotelile contractului, care făr de îndoială au urmatu a să primi de exselenţia sa.

Care aceste încredinţări ale dumnealui comisului, iar mai vărtos arătările mai sus numiţilor martori, luăndu comisia în băgare de seamă nu cunoaște alt decăt pomenita comisie despăgubitoare n-au intrat nici în o altă cercetare ca să adune cu cuviincioase știinţe spre a să vedea că acei bani a plăti hrana soldaţilor n-au fost sfeterisiţi de dumnealui comis, ci pricina zăticnirii dumisale de nu s-au înpărţitu pă la cei ce au ţinut soldaţi în factir, au fost însuși oroșani[i] Ploeșteni că cerea sumă mare dă bani, neasemănată cu suma ce i să lăsase dumnealui comisului dă dumnealor nacealnici[i] oștirilor.

Și măcar că prin raporturile despăgubitoarei cercetări ce s-au trimisu să arată că după cfitanţiile dumnealui comisului s-au adunatu suma banilor ce s-au îndatorat de i-au răspuns, iar numai acei lei 2.500 ce arată dumnealui comis că i se lăsase pentru orașu Ploiești, dar și în adevăr de va fi fost suma ce s-au răspuns de către dumnealui, acea sumă încă au urmat a să răspunde în tot judeţu la lăcuitorii ce au ţinut factir prin casile lor. Și pentru că suma cea lăsată pentru orașu Ploești era mică și oroșanii cerea sumă mare, dreptate avea dumnealui comis a să zăticni din înpărţirea acelor bani și a aștepta răspunsul la raportul ce zice să au făcut către exselenţia sa ghinăral Laţcarov.

Aceste dreptăţi dar, ale dumnealui comisului, dă le-ar fi dat cercetarea dăspăgubitoare în cunoștinţa cinstitului Divan și cinstitul Divan dă le-ar fi luatu în bună băgare de seamă, în urma a să întinde pănă într-atăta osănda către dumnealui comis, îndoită, adică și cu plată de bani și cu hotărăre dată a nu să mai înpărtăși din slujbele patrii sale nici o oră.

Ci comisia după cercetarea și descoperirea ce au făcut asupra jălbii dumnealui comisului, precum mai sus s-au zis, negăsindu-să vrednic de această îndoită și nepravilnică osăndă ce au cercat, mai ales că nici vreo altă urmare dă catahrisis în tot cursul isprăvnicii dumisale la acest judeţ, nu s-au dovedit asuprăi, după cercetarea ce au făcut comisia și nefiind cu cuviinţă a suferi un om acestu fel de osăndă, să face cunoscut cinstitului Divan ca, după dreptate, nu numai să i să

şteargă de asuprăi hula ce s-au zis mai sus, ci să i să întoarcă iarăşi pă obrazu dumisale dregătoria isprăvnicii acestui judeţ ce au avut.

Alexandru Ghica, Costache Băleanu

procororul comisiei,
Alicseiu

Acad. R.S.R., CCLXXVII-67.
Copie, stare foarte bună, hîrtie groasă.

59

1830 iulie 10. [Ploieşti].

Logofătul Ioniţă Bordean, nepotul lui Neacşu Mortasip, cumpără de la un văr al său un loc în mahalaua Sf. Ioan, „în drumul Cîmpinii", pentru 1.300 taleri. *(Original).*

Adică eu, carile mai jos mă voiu iscăli, încredinţez cu acest zapis al mieu la măna dumnealui logofătului Ioniţă Bordean.

Precum să să ştie că avănd eu un loc răscumpărat de la unchiul mieu Neacşul Murtasip, de la leat 1817 noemvrie 15, şi acum l-am vîndut mai sus numitului în drept taleri 1.300, adică o mie trei sute tocmai, primind şi banii toţi deplin în măinile mele.

Şi locşorul este în mahalaoa sfîntului Ioan în Ploieşti, în drumul Cîmpinii. Şi locşorul să hotărăşte despre amiază-zi cu un locşoru a dumnealui mai sus numitului cumpărător; despre amiază-noapte să hotăraşte cu dumnealui vameşul Dumitrache, faţa în drum, lungul merge pănă în gardul grădini[i] moş Dragului răposat.

Şi eu l-am vîndut de a mea bună voie, nesilit de nimeni, cu ştirea tuturor vecinilor. Şi dumnealui să aibă a stăpăni în bună pace şi copiii dumnealui care Dumnezeu i-au dăruit din neam în neam, ohabnic, nestrămutat.

Şi pentru mai adevărata credinţă am iscălit însumi cu condeiul mieu, ca să să crează.

1830 iulie 10.

[indescifrabil] vînzător

Eu *[indescifrabil]* ginerile *[indescifrabil]* martor Popa Ioan duhov[nic] *ot* sfăntul Ioan, faţă.

Şi am scris eu Dumitrache dascăl *ot* sfăntul Ioan, cu zisa mai sus numitului, şi martor

[pe pagina a doua]:

Sud Prahova

Cel în dos iscălit vînzător locul[ui] viind înaintea noastră, ne-am încredinţat cum că este vînzarea în preţu ce să vede şi că rude nu are.

Pe a cărui încredinţare adevereazǎ isprǎvnicatu spre nebǎntuită stăpînire a cumpărătorului.

Iar vameşu Dumitrache fiindcă să află vecin, şi lipseşte, rămîne ca cînd va veni să să învoiască cu cumpărătorul după cum şi însuşi primi înaintea noastră.

1830 iulie 10.

[pe foaia a doua] :

Zapisul locului din Ploeşti

Arh. St. Buc., *Achiziţii noi*, CXIX-48.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran ; o semnătură grecească indescifrabilă.

60

1832 martie 25. [Ploieşti].

Stan fiul lui Nan pescaru, împreună cu soţia sa Evdochia fac danie schitului Ghighiu, o prăvălie în Ploieşti, „în pescăria cea veche", alături de prăvălia răposatului Gheorghiţă pescaru. *(Original).*

Pentru prăvălia noastră ce o avem în păscăria cea veche, într-un acoperămînt cu a răposatului Gheorghiţă pescaru. Şi faţa prăvălii noastre este cea despre apus, iar faţa cea despre răsărit este a răposatului Gheorghiţă. Care prăvălie a noastră, ce s-au zis mai sus, printr-acel al nostru contract, pentru pomenirea noastră, o am dat danie sfîntului schit Ghighiu unde să cinsteşte şi să prăznueşte hramul Izvorului Tămăduirilor şi pentru că să află numitul schit scăpătat şi mai vărtos că noi avănd dorinţă de sufletele noastre a avea o pomenire veşnică, dinpreună cu acei fericiţi ctitori ce au dat cel mult, de aceste silit aflîndu-ne şi noi rămind a ne învrednici cu a fi pomeniţi înpreună.

De aceasta am dat danie numita de mai sus prăvălie sfîntului schit, cel zis mai sus, la care am făcut aşăzămănt şi prin diiată hotărănd ca după al nostru sfărşit şi petrecere din viaţa aceasta să... schitul cu cea desăvărşită ohavnică stăpînire veşnică. Iar pănă atunci să aibă schitul, pă tot anul, ca să ia de la noi căte taleri 50, adică cincizeci, rănduri de vor, ori pă an, a fi tot pentru veşnica noastră pomenire.

Şi cu acest contract ce s-au dat, cu a noastră sfătuire şi bună voinţă, întărit cu iscăliturile noastre i ale altor mărturii, să aibă schitul a lua arătaţii bani taleri 50 pă un an, în toţi anii, căt noi amăndoi vom avea zile. Iar după al nostru sfărşit să fie cu totul a schitului întru desăvărşită stăpînire ohabnică în veac, pomenind numele ce s-au aşezat în ctitoreasca condică căt va fi schitul, şi părinţii ce să vor afla.

Casa Cogălniceanu, cu cerdac, altădată acoperită cu șiță ; foto 1930.

Și pentru mai bună încredințare de adevăr și liniștită odihnă a părinților, am rugat pă logofătul ce au scris de au pus numele noastre și noi am pus degitele a fi cu adevărată întemeere.

1832 martie 25.

Eu Stan, *sin* Nan păscaru *ot* oraș Ploeștii, adeverez
Eu Evdochiia soțiia lui chir Stan, adeverez
Eu Nicolaie cel Lung păscaru *ot* sfăntu Pandeleimon, martor
Eu Alecse păscarul *ot* mahalaua Sfinților Împărați, martur
Eu Nichifor *brat* Alecse, păscarul *ot tam*, martur
Ioniță cavafu martru [martor]
Eu Anghelache cavafu, martur

[pe verso]:

Contractul ce-l dau pentru daniia prăvălii sfîntului schit Ghigheu, a o avea ohavnică, pentru pomenirea noastră.

1832 martie 25.

Arh. St. Buc., *Schitul Ghighiu*, XVIII-1.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecete inelară, în tuș negru, reprezentînd pe Sf. Gheorghe omorînd balaurul.

61

1832 mai 7. [București].

Măriuța, din București, dăruiește fiicei sale Sevastia, călugăriță la m-rea Țigănești, o prăvălie din Ploiești, mahalaua Maica Precista, rămasă de la răposatul ei soț. *(Original).*

Eu jupîneasa Măriuța *ot* București, din mahalaoa sfîntului Ștefan, încredințez cu această adeverință a mea la mîna fiicii mele maichii Sevastii *ot* Țigănești.

Precum să să știe că o prăvălie ce o am de la tată-so, rămasă în Ploești, mahalaoa Maichii Precistii, cu pămîntul ohabnicu ce se vecinește cu Gheorghe Olteanu, de bună voia mea o dau cei mai susu numite a o stăpîni cu pace, atîta în viață cît și dupe moartea mea, ca să nu aibă pă urmă a să prigoni frații unul cu altul.

Și pentru mai bună întărire, am iscălit puindu-mi și degetul în loc de pecete, iscălind și alte cinstite fețe.

1832 maiu 7.

Eu Măriuța Mălureanca adeverezu
Dosithei arhim.[andrit] Căld.[ărușani], martor
Fevronia starița, martoru
Marina proestarița, martor

[pe verso]:

Zapisul maichii Sevastichii

Arh. St. Buc., *M-rea Ţigăneşti*, VIII-13.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

62

1832 iulie 1. [Bucureşti].

Nicolaie Dănescu, unter-ofiţer, arată domnitorului că primăria oraşului Ploieşti ilegal i-a luat nişte locuri rămase de la părinţi; cere ca prin judecătoria judeţului să se judece cu primăria oraşului Ploieşti. *(Original).*

Prea Înălţate Doamne,

plecată jalbă

Cu plîngere fac arătare înălţimii voastre că după jalba ce am dat-o înălţimii voastre jăluind pentru nişte locuri ce mi le-au luat maghistratul oraşul[ui] Ploieşti, *sud* Prahova, şi după luminată poruncă a înălţimii voastre ce să face către cinstita mare Dvornicie a trebilor din lăuntru făcîndu-să poruncă către cinstita ocărmuire a judeţului de a cerceta pricina cu de-amăruntul, unde după cercetarea ce au făcut ocărmuirea în faţa locului văzîndu-mi şi zapisele ce le avem de stăpânire ne înbuncază, arătându-ne că după ale noastre hărtii ce le avem, ne avem tot dreptul şi rău ni s-au luat locurile. În urma căria văz că raportueşte cinstitei mari Vornicii încunoştinţîndu-o că arătările ce i se-au înaintat maghistratul sînt potrivite cu fiinţa adevărului a căruia văz că acele arătate mie prin graiu mai înainte, de către ocărmuire, nu să potriveşte cu raportul ce-I trimite din parte-i către cinstita mea Vornicie.

Prea milostive Doamne, la aceasta să înţelege că cinstita ocărmuire enteresăndu-să de maghistrat s-au unitără şi cu asemenea mijlociri umblă să ne întunece dreptatea. De a.[ceia] herbinte mă rog înălţimii voastre spre a să da o luminată poruncă, unde să cuvine, spre a ni să face poruncă către judecătoria judeţului Prahova a ne judeca cu numitul maghistrat, căci la această pricină nu ne-am înfăţişat la nici o judecătorie. Şi după drepturile ce le vom avea, să ne aflăm îndestulare. Căci va fi cu păcat să rămănem păgubaşi de aceste locuri, drepte ale noastre, de sânt acum ani douăzeci.

Şi cum va fi mila înaltei milostivirii voastre asupră-ne.

Prea plecat şi supus

din polcul nr. 2 unter-ofiţer,

Necolaie Dănescul

[rezoluția domnului] :

Noi Alexandru Dimitrie Ghica voevod cu mila lui Dumnezeu domn a toată Țara Rumânească.

Departamentul din lăuntru să ia în băgare dă seamă coprinderea aceștii jălbi.

1832 iulie 2.

șeful secsii,

C. Petrescu

[altă rezoluție] :

Fiindcă pentru această pricină s-au urmat hotărîre judecătorească și înaltă întărire, și fiindcă jăluitorul nu are cuvînt drept, va sta la delă.

1832 iulie 12.

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 8.636/1834, f. 112, 139.

63

1832 august 24. [Ploiești].

Ioan, fiul lui Silvestru starețul schitului Ghighiu, dă în schimb stareței Fevronia o casă din Ploiești, mahalaua Sf. Dumitru, pentru o chilie necesară fiicei sale Mariuța călugăriță. *(Original).*

† Dau credincios zapisul meu la măna sfinții sale maichii stareții Fevroniei *ot* schitu Țigănești.

Pentru care să să știe că avăndu eu pre fii-mea Mariuța în sfănt schitu Țigănești spre a primi povnicul [?] călugăresc, au făcut trebuință ca să-i fac chilie numitei fii-me.

Deci avănd eu o casă în orașu Ploeștilor, în mahalaoa sfăntul Dumitrie, am făcut schimb cu o chilie a maichii Navri ce au dat-o sfinții sale maichii stareții supt stăpănire, ca să fie volnică orice va să facă. Au dat sfinția sa chilia cu tot coprinsul ei, mare mic după cum s-a aflatu spre a fi bună stăpănă fii-mea Mariuța cătu va avea viață, neavăndu despre nimeni nici un fel dă supărare.

Asemenea am dat și eu casa cu tot coprinsu ei spre a-l face metoh sau orice va vrea [a] face, stăpănă va fi atăt în zilele stăriției sfinții sale cătu și în zilile altor următoare starețe.

Și pentru încredințare am iscălit înpreună cu fii-meu Ion.

1832 avgust 24.

Ioan *sin* părintele Silivestru starețul, adeverez

[pe verso] :

leat 1832, avgust 24.

Zapisul lui Ioan *sin* părintele Silivestru starițul schitului Ghighiul pentru o casă din Ploeşti ce o face schimbu cu schitu Ţigăneştii, pentru o chilie din schit.

Arh. St. Buc., *M-rea Ţigăneşti*, VIII-14.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran ; întărit şi cu pecetea stareţului Silivestru.

64

1832 septembrie 25, Ploieşti.

Judecătoria judeţului Prahova, după porunca marii Vornicii, cercetează şi hotărăşte cum trebuie să se urmeze de către locuitorii care au încălcat locul pieţii împotriva aşezămîntului ce au făcut orăşenii mai înainte. *(Copie).*

Judecătoria judeţului Prahovi[i]

Cinstita ocîrmuire a acelui judeţ prin otnoşenie supt nr. 2.421 au trimis la această judecătorie copie după porunca cinstitei mari Vornicii supt nr. 5.726, poruncind cinstita mare Vornicie ca pricina închiderii şi a strămtorării pieţii oraşului Ploieşti dă căre unii alţii dintre oroşani cu călcare [a] legăturii contractului ce să găseşte la oroşani, să să cerceteze de judecătorie, faţă cu prezidentul maghistratului din partea obştii oraşului, precum şi cu dumnealui procuroru judecătorii ce va sta din partea stăpânirii, şi hotărîrea ce va da să să facă cunoscută cinstitei mari Dvornicii prin cinstita ocărmuire.

Judecătoria dar intrând în cercetarea cu urmare întocmai poruncii cinstitei mari Dvornicii, s-au cerut oroşanilor dovezile în scris ce au asupra acestii pricini, care au înfăţişat acestea :

leat 1820 iulie 4. Contract în scris iscălit dă 24 oroşani, cei mai fruntaşi ai oraşului, coprinzător că, atît cei iscăliţi şi neiscăliţi, să leagă unii dă către alţii de la mic pînă la mare pentru piaţa tîrgului ce au fost şi este precum să vede a fi slobodă pentru adunarea celor ce vin miercurea la zi de tîrg cu ce spre vînzare. Şi nici odată dă către nimeni să nu să închiză, păzîndu-să aceasta nestrămutat şi întru toate a nu să face nimic pă această piaţă, arătând în contract şi hotarele i semnile aceştii pieţi pînă unde are a fi slobod pentru totdeauna.

Iar care să va mai scula peste această legătură, veri cine, acela ce să va îndrăzni, să i să surpe pînă în pămînt ceia ce va clădi fără de a nu avea cuvînt a cere un ban pentru cheltuiala ce va fi făcut. Şi la orice judecată ari [ar] merge să nu fie ascultat, ci scos afară cu necinste şi globit ca un neurmător aşăzămîntului contractului al tuturor oroşanilor ce este folos obştesc.

1820 august 20. Cartea cinstitei Logofeţii a Ţării de Sus către dumnealor boeri ispravnici ai acestui judeţ coprinzătoare că după jalba oro-

șanilor Ploieșteni către măria sa vodă ce au făcut arătare pentru piața ce să află dăschisă, și au contract între dânșii. Care s-au văzut și pentru un Nicolaie croitoru și Florea tutunaru, oroșani ce cu mijlociri au umblat să facă binale pă coprinsul pieții înpotriva legăturii ce au și de a să păzi piața totdeauna după contractul lor găsindu-o și măriia sa vodă cuviincioasă ca pentru un lucru folositor obștii, din poruncă le scrie ca să dea nizam ca nu numai oroșanilor ce vor căuta a face călcare, nici din zabiți nimeni să nu să amestice a diafendipsi sau a da voie, ci să să păzească totdauna piața slobodă și pre cum s-au aflat din vechime.

Și cartea, trecîndu-să în condica isprăvnicatului să să lase la măna oroșanilor a o avea sinet ca de către nimini după vremi să nu să facă vreo înpotrivă urmare sau supărare.

[1]824 septemvrie 4. Înștiințare a ispravnicului către măria sa vodă, fostul domn Grigore Ghica, coprinzătoare că după luminată poruncă ce o dă la anaforaca cinstitei Logofeții dă Țara de Jos au adus la judecata isprăvnicatului pă acei oroșani care în urma contractului au clădit pă piața tîrgului, unii împrejmuiri cu uluce, alții cășcioare, alții gărliciuri și pivniți și alții ambară și umbrară. Cărora făcîndu-le întrebare pentru ce au călcat legătura contractului ce au între dînșii, fiind folos obștii, arătîndu-i pe anume pe cinci din oroșani ce s-au pus de a închis din locul pieții, cărora li s-au zis ca ori să-și ridice acele clădiri, sau să-și puie după luminată poruncă a veni la Divan să arate provlimile ce vor fi avînd. Și supunere nu au dat a le aridica, ci încă și răspuns împotrivitor pentru soroc, că cînd vor putea atunci vor veni, găsind cu cale ca prin mumbașir credincios să să rînduiască, în fața locului, a vedea închiderea pieții și să taie acele clădiri.

[1]824 septembrie 29. Anaforaoa cinstitei Logofeții a Țării dă Jos, iarăși către fostul domn, coprinzătoare că după luminată poruncă ce să dă la alăturata înștiințare a dumnealor ispravnicilor, făcînd cercetare contractului oroșanilor pentru piața orașului prin care să leagă toți să o lase slobodă pentru obștesc folos, care s-au văzut iscălit și dă către 24 fruntași oroșani, și semnile pieții dă jur împrejur căt are să fie nezmintită, prin care arată toată nesupunerea acelor oroșani ce au urmat cu călcare împotriva contractului, întocmai și asemenea coprinderi[i] înștiințări[i] isprăvnicatului găsind cu cale a orîndui un vrednic mumbașir domnesc a veni la fața locului și prin ajutorul isprăvnicatului să îndatoreze pe pârăți, ori să fie următori așăzămîntului rădicîndu-și clădirile ce vor fi făcut înpotriva așăzămîntului, sau nefiind următori să ia mumbașiru cu vechil unul din partea celorlalți oroșani a-i duce la Divan.

[1]824 tot septemvrie 29. Să dă întărirea fostului domn la anaforaoa cinstitei Logofeții poruncind ispravnicilor județului să să arate pârăților această poruncă a domnii sale ca negreșit după culesul viilor să să scoale să vie, viind și unul doi din părăși lor vechili din partea celorlanți, iar de vor vedea că la sorocul de mai sus arătat nu sînt următori poruncii a veni, să înștiințeze fără zăbavă ca nu numai să trimiță mumbașir de a-i aduce, ci încă să-i și pedepsească ca pă niște nesupuși. Și spre descoperirea adevărului, înșine eu prezedentul și judecătorul mergînd în fața locului în piață, față fiind și d. prezedentul maghistratului, i dumnealui procu-

rorul judecătorii, i sfatul oroşonesc, unde întru adevăr s-au văzut închiderea pieții de către unii din oroșani, urmare cu totul înpotriva aşezămîntului ce prin contract să leagă unii de către alții a fi slobodă piața pentru totdeauna, pentru care toți acei oroşani să arată prin alăturata foaie fieşcare atît suma stînjenilor ce cu faceri de zidiri i binale s-au întins pe locul pieții, cum și cu osebit faceri de curți, dă scănduri, uluce, ambară, cuhnii şi umblători, şandramale, umbrară clădite şi săvîrşite toate în urma așăzămîntului contractului ce sînt legați unul cu altul a fi piața slobodă pentru totdauna, s-ar fi cuvenit a să urma după contract cu a binalilor dărămări pînă în pămînt, fiind urmare împotriva contractului lor și împotriva hotărîrilor judecăților ce să arată mai sus, la care cu nesupunere și semeție s-au arătat.

Dar chibzuindu-să cele după cuviință, fiindcă s-au văzut binale şi zidiri făcute, ca să nu li se pricinuiască pagube, găsește cu cale judecata şi hotărăşte ca să dea acum deodată a fi pentru totdeauna pentru acele zidiri binale fieşcare dă stînjeni ieşiți pă locul pieții în lung în dosul prăvăliilor *po* lei 300 dă un stînjen, iar pe cei ce au eşit în fața prăvăliilor pieții, îndoiți, precum pă larg să arată prin alăturata foaie, iar toate celelante curți dă scănduri, uluce, ambară, cuhnii, umblători, umbrară, șandramale dă scănduri să și le aridice negreşit.

Cînd înpotrivă iarăşi cu nesupunere să vor arăta şi nu vor voi a şi le aridica, pentru ca să să precurme această turburare dintre oroşani, cinstita ocîrmuire, prin politia orașului, toate acestea să puie a le dărăma jos și să rămăie piața slobodă pentru totdauna precum am fost, avînd voie a face în dosul prăvăliilor aproape dă prăvălii la fieșcare trei prăvălii o plimbare umblătoare fiind neapărată trebuință de a avea aceste umblători făcute şi închise dă scănduri, sau uluce, săpate în pămînt dă doi stînjeni, a nu aduce putoare în piață.

Și aceşti bani, ce să îndatorează a-i da, să-i răspunză la casa maghistratului. Cu care bani, şi după a oroşanilor jalbă ce au dat către acest trebunal, să fie pentru facerea dă şcoală națională spre învățătura și luminarea tinerilor dă obște, fiindcă plătește chirii mari la casile şcolii dă acum unde nu au încăperea şcoalii după cuviință.

Și prisosul banilor ce va mai rămînea după săvîrșirea facerii şcoalii să facă prăvălii pă locul ce să arată în contractul lor spre a să face venit pă seama şcoalii, fiind această răspundere a banilor foarte pă uşor către dănşii ca unii ce de la facerea zidirilor binale pă coprinsul locului pieții, și pînă acum, unii dându-le cu chirie, îndoiți și întreiți bani dă cătră această răspundere au luat, alții şi mai mult, urcându-se chiriile pînă la lei 800 și pînă la una mie pă an.

Și carii dintrînșii să va înpotrivi de a răspunde bani, cinstita ocîrmuire va urma înplinirea de la dănşii fără a lor voie ; precum şi pentru bordeiu lui Stoica Țiplică cojocar, ginerile lui Dobre Gaman, ce să coprinde în contract[ul] oroşanilor că s-au întins cu facerea bordeiului găsînd mijloace când oroşanii era[u] în judecată la Bucureşti, ca să rămăie pă seama oroşanilor, fiindu-i îndestul altă alăturea prăvălie ce au făcut acum la cercetarea ce s-au făcut. Acel bordeiu făcut prăvălie de pârâtul Stoica, prin feluri dă mijloace urmate în urma aşăzămîntului con-

tractului oroșanilor și fără nici o cheltuială a părătului, s-au urmat facerea prăvăliilor prin așăzămînt cu un Polihronie băcanu care amăndouă părțile alătură acum dăndu-o să o facă cu a numitului băcan toată cheltuiala și să o stăpînească opt ani fără de a-i da vreo chirie. Carele urmînd au și făcut-o în urma zaverii. Și înplinind sorocul acelor opt ani de sînt acum doi ani, au dat-o cu chirie tot la acele *(sic)* bani.

Deci fiindcă numitul Stoica Țiplică are această osibită prăvălie rău au urmat, în urma legăturii contractului, de s-au întins cu facerea dă prăvălie pă acel bordeiu, cînd dă oroșani printr-acel contract să leagă a face prăvălie rămîind pă seama orașului pentru ajutor dă plată la dascăl spre învățătura copiilor. Și de vreme ce vreo cheltuială cu facerea aceștii prăvălii nu au făcut, încă s-au folosit cu luarea banilor chiriii pă doi ani, găsim cu cale și hotărăm ca să rămîie prăvălia aceasta în stăpînirea sfatului oroșănesc și banii chiriii ce să va lua să să dea la maghistratu orașului a fi venit pă seama școalii. Iar pentru șandramale ce le numesc galarii, pă dănăintea prăvăliilor, fiind hrăpit din locul uliților care acest coprins dă loc al șandramalelor, aproape unii pînă la doi stănjeni, găsim cu cale ca pentru cîte șandramale dă galarii nu sînt luate deodată cu învălitoarea prăvăliilor de sus, ci dă dasupra strașinii, sau să li să dărăme jos a rămînea ulițele largi, precum au fost îndestul făcându-le strașina ce de la clădirea prăvăliilor s-au făcut, precum și căte galarii iarăși sînt cu asemenea chip la a lor prefacere, sau la prefacerea învălitorilor să fie cu priveghere și îngrijire maghistratu orașului să lipsească cu totul, rămăind a fi prăvăliile pă dinaintea lor cu strașina învelitoară, precum sînt în orașul Bucureștilor, spre lărgirea uliților întru a tuturor dă obște mergere și trecere cu înlesnire.

Asemenea să să urmeze pentru șandramale și umbrare în toate ulițele orașului, căci din neîngrijirea și privegherea a celor de mai nainte dregători s-au întins și să întind prin toate mahalalele orașului hrăpind din locul uliților cu facerea de garduri, umbrare și celelante strămtorănd cu totul ulițele din care pricină, la vremi ploioase, să fac batacuri și mari noroaie dă nu poate trece cu cară și căruțe pă aceste ulițe.

1832 septemvrie 26.

Prezedentu,

Răducanu paharnicu
Costandin Lipănescu

Prezedentul judecătoriei județului Prahovii

Această copie fiind scoasă întocmai după condică, unde este trecută cea adevărată carte dă judecată, să adeverează cu iscălitura mea și cu pecetea judecătorii.

1832 septemvrie 26.

Prezedent,

Răducanu paharnicu

pentru d. grefier,
C. Cișman

[în continuare, pe pagina cealaltă] :

Foaie de numele oroşanilor carii după amăruntă cercetare ce s-au făcut înprejurările închiderii pieţii oraşului Ploieşti faţă fiind şi d. prezedentul maghistratului din partea oroşanilor, i d. procororul acestui trebunal din partea stăpînirii, după coprinderea poruncii cinstitii mari Dvornicii, s-au dovedit de aceşti mai jos arătaţi cu întindere zidiri, binale făcute pă locul pieţii, i cu împrejmuiri cu curţi dă scănduri, i uluce, şoproane, şandramale, umbrară, umblători şi cuhnii, înpotriva aşăzămăntului legăturii contractului oroşanilor.

Şi să arată la vale suma stăjănilor ce s-au întins fieşcare atăt în lung căt şi în lat ai zidirilor binale. Şi pentru stăjenii din lung în dosul prăvăliilor s-au chibzuit şi s-au hotărăt ca să dea acum numai o dată a fi pentru totdeauna cîte lei trei sute de un stînjen, dar pentru cei ce s-au întins în faţa prăvăliilor, aceia să dea îndoit, cu care bani să să facă şcoală naţională şi prăvălii, a fi venit şcolii. Iar toate celelalte împrejmuiri făcute de scănduri i uluce să şi le aridice, sau nevoind a şi le aridica, să să dărame jos dă cinstita cîrmuire, şi să rămiie piaţa slobodă precum au fost pînă la vremea aşăzămîntului ce s-au legat prin contract.

stînjeni în lung	*palme*		*talerî*
6	5	Nicolaie cavafu Bucureşteanu, întindere cu două binale, însă : una prăvălie cu pivniţă zidită fa[ţa] şi în curmeziş, stînjeni 2, palme 1 ; şi alta *ipac* cu facere dă zidire stînjeni 4, palme 2, iar în curmeziş stînjeni 2 şi 3 palme. Vezi împrejmuirea dă uluce care să [să] rădice.	2.000
4	3	Niţu cavaf, în curmeziş, stînjeni 2. Vezi curtea dă scănduri ce are cu umbrar închipuit dă cuhnie care acestea, să să rădice.	1.200
8	1	Hagi Iorga, cu două prăvălii, bina zidire, iar în curmeziş stînjeni 3, palme 7 ; vezi curtea dă uluce şi ambaru din curtea care începu să să ridice.	2.400
1	6	Petrache cavafu, cu bina zidire, iar în curmeziş asemenea stînjeni 1, palme 6 ; vezi curtea dă uluce care să să rădice.	500
4	3	Hagi Gheorghe cavafu, iar în curmeziş stînjeni 2, palme 6 ; vezi curtea dă uluce care să să ridice.	1.200
2	2	Anăstase Ţancu bogasieru, iar în curmeziş stînjeni 2, cu bina zidire.	675
2	2	Iancu croitoru cu bina zidire, iar în curmeziş stînjeni 3, palme 2.	1.000
2	2	Ioniţă dascălu, cu bina zidire, iar în curmeziş stînjeni 1, palme 6.	700

stînjeni în lung	palme		taleri
2	2	Stoica Bojoc, cu bina zidire, iar în curmeziș asemenea stînjeni 2, palme 2 ; vezi șandramaoa curtea dă uluce și umblătoarea care acestea să să rădice.	700
2	2	Ivașcu Sprănceană Albă, cu bina zidire, iar în curmeziș asemenea stînjeni 2, palme 2 ; vezi curtea dă uluce și umblătoarea care să să rădice.	700
2	2	domnul armaș Bănică, cu două prăvălii bina zidire, iar în curmeziș stînjeni 3, palme 6.	1.100
3	—	*ipac* d. armaș Bănică, cu casa ce o are făcută pă locul din curte, iar în curmeziș stînjeni 2, rădincăndu-să însă împrejmuirea casii ce este dă tinichele dă va primi, iar nevoind să să strice și casa, rămăind loc slobod	900
		suma dinapoi	13.075
2	4	Polcovnicu Ghiță măjaru, cu bina zidire, cea dă lăngă gărliciul pivniții, iar în curmeziș stînjeni 2 palme 2.	750
1	5	O casă dă lăngă prăvălia po[lcov]nicului Radu, dă lăngă gărlici, cu bina zidire, iar în curmeziș stînjeni 2, palme 2. Această casă fiind dărăpănată, să să strice.	
3	2	Ghețu Techeaoă[?] bogasierul, cu bina zidire, iar în curmeziș stînjeni 2, palme 7 ; vezi curtea dă scănduri și cuhnie dă scănduri, care acestea să să rădice.	1.000
1	2	D. vistereasa Lucsandra, cu bina scănduri, iarăși în curmeziș stănjeni 3, palme 1 ; vezi magaziia dă gard a boiangerii, care să să rădice.	750
		O groapă dă pivniță, a lui Crăciun cojocar, să va astupa și să rămăie loc slobod	
2	2	Dinul brutaru, cu prăvălie, iar în curmeziș stînjeni 3, palme 2, fiind în fața prăvălii ; vezi stînjeni 2 în lung și în curmeziș ce este dinaintea prăvălii cu pălimar	1.350
2	—	Bogdan rachierul, cu prăvălie, iar în curmeziș stînjeni 3, palme 3, fiind tot față și la întinderea din dos să rămăie strașina o jumătate de stîngen, iar gărliciul dinaintea prăvălii să să rădice și să și-l dășchiză supt pălimarul prăvălii	1.200
		Ambarul dă uluce închipuit prăvălie a lui Pashal băcanu cu umbrar dinaintea ambarului învălit cu trestie, și cu groapă dădăsupt să să rădice, fiind pă piața orașului.	

stînjeni în lung	palme		taleri
		La Apostol pescaru să rămăie numai clădirile ce sînt făcute înaintea contractului, iar cele în urmă făcute cu impresurare să să ridice, fiind dă gard.	
3	7	Chir Dumitru Gheorghiu, cu bina, iar în curmeziş stînjeni 3, palme 2 ; işire lăngă cafeneaoa cea veche.	1.200
2	4	Işire cu gard al Marii, *sin* Matei pescarul, lăngă ambarul cel vechiu, iar în curmeziş stînjeni 2, să să rădice şi să rămăie loc slobod.	
		Adică lei nouăsprezece mii trei sute douăzeci şi cinci.	19.325

Prezendentu,
Răducanu paharnic
Costache Lipănescu

Prezedentul judecătorii județului Prahova

Această foaie în copie, scoasă întocmai după cea trecută în condica de anaforale a judecătoriii, prin care s-au însemnat numele oroşanilor celor cu întindere asupra pieții tărgului acestui oraş Ploieşti, potrivit cu alegerea judecătoriii ce s-au slobozit asupra pricinii supt nr. 375, spre a fi crezută, s-au adeverit cu iscălitura mea şi cu pecetea judecătoriii.

1832 septemvrie 26.

Prezedentul,
Răducanu paharnic

pt. d. grafieru
reghistratu, C. Cişman

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 8.636/1834, f. 5—10

65

1832 decembrie 22. Ploieşti.

Maria, soția răposatului Pană băcan, vinde lui Nica Costoiu cu 2.600 taleri un han în Ploieşti, în mahalaua Sf. Dimitrie, pentru ca să-şi poată mărita fetele. *(Original).*

Adică eu cea mai jos iscălită dau bun şi credincios zapis[ul] meu la măna dumnealui jupănu Nicu.

Precum să să ştie că un han ce am avut în mahalaoa sfăntului Dimitrie în Uliţa Corlăteştilor, cum merge în măna stăngă. Și este binaoa cu două tărăbi şi două case şi odae şi beci dedesupt.

Și semnele locului este aşa : din sus să învecineşte cu Manolache şi cu Gheorghe Urziceanu, iar din jos cu Neacşu grădinar. Și lungu merge pănă în apa care curge de la făntăni şi faţa vine în drum cum mai sus [să] numeşte.

Și ne-am învoit de i l-am văndut de bună voia mea şi cu ştirea tuturor rudilor şi a vecinilor şi celor din sus şi celor din jos. Și ne-am învoit în dreptu taleri 2.600, adică două mii şase sute tocma. Și să aibă a stăpăni dumnealui căt şi copi[ii] dumnealui în bună pace nesupărat de nimenea. Iar şi căndu s-au făcut zapis am primit şi bani[i] toţi deplin în măna mea. Iar întămplăndu-se vreo judecată sau din rudenii sau din vecini sculăndu-se pă urmă să scoaţă pă numitu, să nu aibă voe a-l scoate Și ce cheltuială să va face să fiu împlinitoare.

Și căndu s-au făcut acestu zapis au fostu şi alte obraze faţă care mai jos să vor vedea iscăliţi puindu-şi degetele la numele noastre în loc de pecete, ca să să crează.

1832 dechemvrie 22.

Eu jupăneasa Mariia, soţia răposatului Pană, vănzătoare, dinpreună cu copiii mei şi adeverez

Eu Ilinca *sin* jupăneasa Mariia, adeverez

Eu Mariia, *brat* Ilinca, adeverez

Eu Catrina *brat* Ilinca, adeverez

Eu Gheorghe *brat* Catrina, adeverez

Eu Hris.[tache] Țoncu, adeverez

Eu moş Manolache dorobanţu, vecin din sus, adeverez

Eu Neacşu vecinu, adeverez

Popa Dobre dohovnecul, *ot* sfăntul Dimitrie, faţă

Popa Radu *ot* [tam] şi faţă

Eu Ene grădinar, martur

Eu jupăn Neagu, martur

Eu Postelnec Crăciun *ot* sfăntul Ion, martur

Eu Petre cojocaru, martur

Eu Anghel tabacciu, faţă

Dimitrie ginerele vănzătoari[i], adeverez

Și am scris eu Radu ţărcovnecu cu învăţătura dumnealor şi faţă.

Încredinţez eu vănzătoarea că alte rude cu cădere de protimisis nu mai am.

Eu Maria, soţiia răposatului Pană băcanu, adeverez

[pe foaia a doua] :

Judecătoria judeţului Prahovi[i]

După jalba ce au dat Mariia văduva, soţia răposatului Pană băcanu, de aici din oraşul Ploeşti, făcănd rugăciune a să adiviri acest zapis de vănzarea unui han ce-l are în mahalaoa sfăntului Dimitrie lui Nica *sin* Costoiu.

După a căruia rugăciune cercetînd judecata împrejurările ce s-au cuvenit, ne-am încredinţat că acet han fiind rămas de la răposatul bărbatul jăluitoarei, este silită a-l vinde, ca să întîmpine cu bani măritişul fetelor, mai vîrtos la cea mai mare ce acum au căsătorit-o de a-i răspunde zestrea.

După aceasta s-au cercetat şi rudele i vecinii ce sînt iscăliţi în zapis şi au răspuns înaintea noastră că să leapădă de protimisisu ce au; înfăţişînd jăluitoarea înscris şi din partea altui frate al bărbatî-său, anume Stancul ce să află în Bucureşti, cu coprindere că să leapădă de protimisis, adeverit fiind acest înscris şi de cinstita mare Logofeţie a Dreptăţii. Încredinţînd jăluitoarea că alţi cu cădere de protimisis nu mai sînt.

De aceia dar, necunoscîndu-să la mijloc vreo pravilnicească înpiedicare, să adeverează cu iscăliturile noastre i cu pecetea judecătorii, trecăndu-să şi în condică pentru nebîntuită stăpînire a cumpărătorului Nica *sin* Costoiu.

1833 maiu 20.

Prezidentul,

Zamfir Cuţarida,
Constantin Lipănescu

grefier,
Eftimie Filiu

[pe verso] :

Zapisul răposatului Nicu Costoiu din Ploeşti ce s-au călugărit şi au dat şi un hănişor în Ploeşti.

Arh. St. Buc., *Schitul Ghighiu*, XIX-1.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

66

1834 noiembrie 15. Ploieşti.

Maghistratul oraşului cere lămurire Departamentului trebilor din lăuntru de unde să plătească pe vechilul care va merge la Bucureşti, în pricina de judecată cu Bălaşa văduva. *(Original).*

Cinstitului Departament al trebilor din lăuntru
Maghistratul oraşului Ploieşti

S-au luat în cunoştinţă cele scrise spre răspuns maghistratului prin porunca cinstitului Departament supt nr. 854 ca să orînduiască maghistratul vechil a să înfăţişa cu Bălaşa văduva la cinstitul divan judecătoresc pentru acel colţ de loc slobod al oraşului ce au vrut numita să-l cotropească. Căriia porunci întocmai urmate, să roagă însă maghistratul a avea dezlegare de unde să să plătească acelui vechil pentru stăruirea lui în Bucureşti pînă va lua pricina săvîrşire.

Și spre a să regularisi orînduirea vechilului, fiindcă în multe rînduri au scris cinstitul divan acelor marturi neguţători, să adastă porunca cinstitului Departament.

1834 noemvrie 15.

Prezident, Iordache Sulnescu
cilen : C. Șişman
cilen : [*sem. grecească*]

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 8.636/1834, f. 11.

67

1834 decembrie 17. Ploiești.

Ocîrmuirea judeţului Prahova roagă Departamentul trebilor din lăuntru să oblige pe neguţătorii din Bucureşti care au fost osîndiţi, să plătească despăgubirile cuvenite maghistratului oraşului Ploieşti, pentru încălcare de locuri. *(Original).*

Cinstitului Departament al pricinilor din lăuntru

Ocîrmuirea judeţului Prahova

Dintre cei ce au făcut călcare locurilor acestui oraş Ploieşti şi s-au osîndit prin hotărîrea trebunalului acestui judeţ, spre despăgubirea maghistratului, fiind şi dă acolea din oraşu Bucureştilor cei mai jos arătaţi cu numele şi anume :

lei 500 Petrache cavaf ce să află cu prăvălia în Cavafi, iar cu casa supt Mitropolie.
2.400 Hagi Iorga cavaf cu prăvălia asemenea, iar cu casa în zarzavagii de la Babic peste drum.
1.200 Hagi Gheorghiţă cu prăvălia asemenea, iar cu casa în mahalaoa armenilor.
2.000 Necolaie, *zet* Costache cavaf, ce şade în arasta la cavafi.

Potrivit cu cererea pomenitului maghistrat dă aici, plecat roagă Ocîrmuirea a să face punere la cale cu a fi siliţi de către cine să cuvine ca să-şi urmeze această răspundere, spre a să putea aduce întru săvîrşire această despăgubire, potrivit cu glăsuirea poruncii acestui cinstit Departament de supt nr. 883.

1834 dechemvrie 17.

Gheorghe Boldescu

secretar,
I. Bădulescu

Secsia enginerească

Nr. 3.864

[rezoluţia]:
Potrivit cu arătarea Ocîrmuirii să să scrie Agii oraşului a face înplinire şi să-i trimiţă la Vornicie.

Dechemvrie 21.

M. Cornescu

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru,* 8.636/1834, f. 30

68

1834 decembrie 21. Ploieşti.

Bănică armaşul înaintează jalbă domnitorului prin care arată că pe nedrept i se cere de oraşul Ploieşti 2.000 taleri despăgubire, deoarece cele două prăvălii ce le are le-a cumpărat prin mezat, şi nu a cotropit locul oraşului. *(Original).*

Prea Înălţate Doamne

plecată jalbă

Cu lacrămi fierbinţi năvălesc la prea bogată şi nemărginită mila mării tale şi plecat arăt că, la leat 1825 avgust 9, prin mezat am cumpărat de la un Stoica cojocar *sin* Manu două prăvălii la oraşu Ploieştilor *sud* Prahova, în rîndul cojocarilor în prăvăliile în binale iar nu în furci, *i* o căscioară ce este în dosul acestor prăvălii, cu locul lor, drept taleri 5.050. Care bani la zioa cumpărătorii i-am şi numărat, pentru care bani am bune dovezi, adeverirea zapisului şi de către cinstiţii ispravnici ai acei vremi că este vănzarea şi cumpărătoarea cu toată orînduiala ce să cuvine. Şi spre mai bună dovadă după zapisul cel adevărat s-au scos copia cea alăturată pe care i să va vedea coprinderea.

Și eu le-am stăpănit fără de nici o pricinuire de sănt ani opt, iar acum văz că fără dă nici un cuvănt drept, cei mai jos arătați oroșani au pus cu plată ungureni de mi-au tăiat ulucele adică împrejmuirea ce o aveam ocrotirea acestor binale. Și osebit ni se cere și taleri două mii, cu cuvănt că s-ar fi făcut pre pămîntul orașului și de nu vom da acești bani ce arăt mai sus, să-mi dărîme casa ce o am de zidu ... în dos în curte.

Ci fiindcă am cumpărat lucru în vederea tuturor oroșanilor, mai vîrtos după ce mi-au vîndut Stoica cojocar prăvăliile, au mai șezut doi ani cu chirie într-o prăvălie și au făcut gardu numitul pă unde s-au știut locul lui. Și de cunoștea că este călcare a vănzătorului și îmi vindea lucru ce nu este al lui, urma să-mi arate de atunci, pentru că au contrahtu făcut de la leat 1819 pentru acel locu că este al orașului ca să nu dau bani, iar nu tocma acum peste opt ani, nu trebuia ca să tăinuiască contractu și în diastima aceasta la leat 1830 le-am făcut de totu din nou aceste prăvălii fiind vechi și nici atunci nu mi-au arătat acel contrahtu ce zise că au.

Întîmplarea pagubii ce mi s-au întîmplat și cererea de bani ce mi să face prin jalbă am arătat dumnealui cinstit otcîrmuitorului și cinstit prezedent al județului Prahova, cerîndu înfățișare cu acei înpotrivitori și cu vînzătorul. Și mi-au dat răspuns așa că este slobodă carte de judecată de la leat 1832 septemvrie 26 cu nr. 375 la tot orașul în pricina aceasta și nu mai poate judecătoria intrar în de iznoavă cercetare aceștii pricini.

Cinstita judecătorie cînd au slobozit carte de judecată și au dat hotărîre, trebuința făcea după canoanele regulamentului, ca să cheme pă toți cei osîndiți ca să fie de față să arate fieșcare dreptățile și sineturile ce are și atuncea putea ca să dea hotărîre și nu mai rămînea nici un cuvînt.

Prea Înălțate Doamne,

Cu jurămînt arăt, în frica lui Dumnezeu, că eu de față nu am fost nici la înfățișare nici la măsurătoarea locului ci au pus temei cinstita judecătorie la arătările unora din oroșani care să aflä mădulare la maghistratu orașului. Care aceia sănt înpotrivitori și au dat hotărîre. Eu pînă în ceasul ce mi-au tăiat ulucele nu am știut.

Atuncea văzîndu-mă adichipsit am dat două jălbi cinstitii mari Logofeții cerîndu la fața locului înfățișare cu acei oroșani și cu Stoica vănzătorul. Și nu m-au înfățișat cu cuvănt că au trecut sorocu anaforalii. Eu acea anafora nu am văzut-o în ochii mei, nici vechil din parte-mi cu a mea iscălitură nu am avut în pricina aceasta. M-am întorsu iarăși înapoi la București și am dat al treilea jalbă cinstitii mari Logofeții cerînd ca să mă îndrepteze la cinstitul judecătoresc divan, secsia sivil, care jalbă este cu nr. 7.956 leat [1]833 dechemvrie 18, ce mă orăndueşte la acest cinstit divan dăndu și deosebită apelație și copie după zapisul cumpărătorii și copie de anafora ce am plătit la un logofăt al cinstitului trebunal, taleri 20, de mi-au scos-o în taină.

Și le-am dat dumnealui logofătului Costache Negrescu registrator acestui divan judecătoresc din porunca dumnealui prezidentului *biv vel* logofăt Alecu Ghica, [am] dat apelația dimpreună și cu celelalte hîrtii de la leat [1]833 dechemvrie 18 și de atuncea și pînă acuși totu am așteptatu ca să vie rândul să-mi trimiță țitație de a veni în judecată. Și nici o urmare nu s-au făcut până astăzi acei apelații ce am dat-o.

Eu iarăși nu am putut în diastima aceasta ca să mai vin la București din pricina întîmplărilor ce mi s-au întîmplat, de mi-au perit soția și am rămas cu trei copii, neavănd omu de nădejde ca să las să le poarte de grijă.

Acu mă pomenesc înstrîmtorat cu totu și silit de poliție ca să plătesc taleri 2.000 ce sînt trecut în foaia ce au dat unii din oroșani, sau îmi pecetluește prăvăliile și le dă maghistratu orașului cu chirie până să să plătească acești bani, din porunca cinstiti otcîrmuiri cu cuvînt că așa poruncește cinstita mare Logofeție ca să împlinească banii de la cei care au cotropit locul orașului și au trecut sorocu și n-au apelarisit. Eu cînd am aflat, am apelarisit precum arăt mai sus.

Prea Înălțate Doamne,

Pricina aceasta a mea are deosebire dintr-acele care îi osîndește ca să plătească bani pentru locul ce zise că s-au cotropit al orașului, aflîndu-mă și eu în semtul locului acestuia mă osîndește unii din oroșani care iubesc răzvrătirea ca să plătesc aceste taleri 2.000 nețiindu-mi în seamă cumpărătoarea ce am cumpărat de la mezat, măsurindu locu din furci, precum zise că au fost din vechime, și locul cel din dos cu casa mi l-au măsurat cum au vrut ei, nefiind eu de față. Și mă apucă ca să le plătesc de al doilea cu taleri 2 mii. Eu pă acele vremi nu știu ce ...., numiți după păcatele mele m-au adus Dumnezeu, la leat 1824, în Ploiești și la leat 1825 avgust 9 am cumpărat prin mezat aceste prăvălii în binale iar nu în furci, precum au măsurat ei, și mă apucă să plătesc, de au avut contract între dânșii de la leat 1819, când eu am cumpărat de la mezat, precum mai sus arăt. De ce au îngăduit pă Stoica vânzătorul ca să vânză, fiind vînzarea binalii de față, prin știrea stăpânirii, iar nu prin taină. Trebuința îi făcea ca să să arate cu contract la stăpînire, să nu le îngăduiască ca să vânză și locul cu casa ce au avut din dos. Și să-mi fi arătat și mie că vânzarea Stoicăi nu ie bună. Și eu mă trăgeam, iar nu să tăinuiască contractu și tocmai peste diiastimă de opt ani să mă apuce ca să plătesc al doilea.

Prea Înălțate Doamne,

De au vândut Stoica rău, fiindcă au fost orășeanu vechi, din luminată porunca mării tale să să îndatoreze numitul de a plăti ceia ce îl va călca cu analoghie, și eu să mă scaz. Și ce loc să va găsi cotropit de mine mai mult din ce mi-au vândut Stoica, de să va găsi cu cale de măria ta plătesc după hotărârea cinstitei judecătorii taleri 300 de stânjenu în dosu, fiindcă așa s-au hotărît de acei oroșani, iar nu taleri 2 mii

să fiu osîndit ca să plătesc de 2 ori acest loc. Cănd că eu astăzi mă stenahorisesc de cheltuiala casii avănd casă grea şi copii şi fără de chiverniseală, şi toate lucrurile împotrivă scumpe. Nădejdea mea este în chiria ce iau de la acele două prăvălioare dă-mi iconomisesc cheltuiala casii. Altu ajutor nu am decît alergu la înalta mila mării tale şi precum milostivul Dumnezeu din a sa pronie te-au orînduit domnu şi stăpînitor a fi nouă, ştiindu-te că eşti milostivu şi cu blăndeţe asupra săracilor, şi nu iubeşti răpirile şi nedreptatea, de aceia fierbinte mă rog, prea luminate Doamne, ca cu de aproape să să ia în băgare de seamă plăngerea supusului mării tale şi alăturatele hărţii ce le avusei pă lăngă această jalbă, copie de apelaţie ce am dat la cinstitul judecătoresc Divan şi jalba cinstitei mari Logofeţii, şi copie după zapisul cel adevărat de cumpărătoare, ca să mi să vază şi să să crează dreptăţile ce am.

Eu am alergat cu jălbi arătăndu-mi plăngerea mea, nimenea nu mi-au dat ascultare. Tot locul Ploieştilor este ştiut de toate stăpînirile că este şi au fost slobod şi toţi oroşanii după vremi au răpit locuri pă unde au vrut şi au făcut case, prăvălii şi locuri de pristos, şi văndu halea şi acuşi din locurile ce au de pristos la cei care vinu din alte părţi, precum şi eu am cumpărat, iară nu am răpit ca dănşii locu fără de a da vreo plată de bani.

Cele mai multe locuri în tărg au fost tot în furci şi de la Regulament încoace le-au făcut totu în binale de zid. Şi halea fac şi acuşi. Şi au eşit fieşcare sau în tărgu păn locul oraşului şi aceia nu să apucă ca să plătească nici un banu. Ci numai vreo zece doisprezece oameni să apucă ca să plătească o sumă de bani, cu cuvănt că au călcat locul din piaţa oraşului. Acolo piaţă nu este, drum de car nu este ca să meargă şi să să întoarcă, ci dos. Şi banii ce îi cer de la cei care zic că au cotropit locul să strănge ca la vreo şaisprezece mii de lei, zicănd ca să-i dea în trebuinţele oraşului.

Prea Înălţate Doamne,

Că cu voinţă este ca numai unii să să osîndească cu numire de plată, osăndindu-i ca pă clăcaşi, şi ceilalţi toţi să fie apăraţi. Socotesc că o astfel de adichie şi obicei nou nu va fi suferit la înalt auzul mării tale, şi de voiesc ca să facă şcoală, să dea toţi cu analoghie drept după starea fieşcăruia, fiindcă toţi au răpitu locul oraşului. Să dau şi eu taleri 500 şi să rămîi apărat de ceilalţi bani ce mi să cere. Şi să va face şcoală cu toate înbunătăţirile cele trebuincioase, numai acest obicei ce umblă unii din oroşani ca să-l facă, să trăeşti măria ta întru mulţi ani fericiţi, să nu să facă în luminatele zilele mării tale, unde să fie îndreptat de a mă judeca cu numitu vănzător. Şi pănă la sorocul ce mi să va pune de înfăţişare, să fie luminată porunca mării tale către cinstita otcîrmuire ca să fiu adăstatu pentru plata banilor ce mi să cere, că-mi scot sufletu ca să-i plătesc deodată, şi stare nu am de unde. Poate să-mi vănză prăvăliile dacă nu mi să va pune soroc mai îndelungat ca din anu în anu să plătesc cu analoghie, din chiria prăvăliilor, să pociu şi eu să-mi apandisesc hrana vieţii.

Şi cînd arătările supusului mării tale nu va fi adevărate, să mă pedepseşti măria ta. Şi cum duhul sfănt de va lumina asupra familii mele.

Prea plecat robu,

Bănică *vtori* armaş, *ot* oraşu Ploeştilor

Costantin rachieru
Gheorghe Chiţurea
Vergu Chiţurea
Ghiţă meşteru
Neculaie croitoru
Stoica cojocar, vănzător

[1]Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 8.636/1834, f. 67—68.

69

1834 [fără lună şi zi]. Ploieşti.

Numele preoţilor din oraşul Ploieşti care sînt obligaţi să dea „ploconul sfinţilor împăraţi". *(Original).*

Catastih de toată suma preoţilor dajnici ploconului sfinţilor înpăraţi, anul următor [1]834.

oraşu Ploeşti

Popa Dumitru *ot* Maica Precista
Popa Stilianu
Popa Grigore
Popa Manu *ot* Sf. Gheorghe
Popa Theodor
Popa Panait *ot* Sfinţii Voevozi
Popa Stroie
Popa . . . . . *ot* Sf. Pandelimon
Popa Ghiţă *ot* Buna Vestire
Popa Marin *ot* Sf. Vineri
Popa Necolae
Popa Nicolae *ot* Sf. Necolae-Nou
Popa Stoica *ot* Sf. Necolae-Vechiu
Popa Dobre *ot* Sf. Dimitrie
Popa Radu
Popa Costandin *ot* Sfinţii Împăraţi
Popa Alexandru
Popa Neculae

Popa Căinu *ot* Sf. Ioan
Popa Ioan
Popa Vasile *ot* Sf. Spiridon
Popa Lambru
Popa Ghiță *ot* Sfinții Ierarhi
Popa Necolae
Popa Radu *ot* spitalu Boldescului
Popa Dinu *ot* Sfînta Troiță
Popa Minea
Popa Gheorghe *ot* Sf. Haralambie
Popa Costandin *ot* Sf. Ilie
Popa Stan
Popa Antofil [?] *ot* Corlătești
Popa Radu *ot* Ploeștiori

32 de preoți

[Pe celelalte foi ale catastihului sînt însemnați preoții din plasele: Cîmpului, Tîrgșorului, Filipeștilor, Telega, în toatal 129 preoți].

Arh. St. Buc., *Mitr. Buc.*, CDXCVIII-6.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

70

1835 ianuarie 4. București.

Cîțiva negutători din București arată domnitorului că pe nedrept le-au fost dărîmate curțile prăvăliilor ce au în Ploiești, de asemenea că nelegală este și despăgubirea în bani ce li se cere, pentru neplata căreia Agia i-a băgat la închisoare. *(Original).*

Prea Înălțate și mult milostive Doamne,

Fierbinte jeluim prea mult milostivirii înălțimii tale, fiindcă în pricina de judecată ce săntem cu cățiva orășani din orașul Ploești i cu maghistratul acelui oraș *sud* Prahova ce s-au unit într-o glăsuire cu acei doi-trei orășani și ne-au tăiat curțile prăvăliilor ce le avem acolo fără de nici un dreptu, cerînd să ne prade și cu o sumă de bani pentru acele prăvălii ce le avem cumpărate și răscumpărate de părinții noștri și de noi cei mai josu arătați. Și la înfățișarea ce am avut cu dînșii la judecătoria acelui județ n-am rămas mulțumiți pă anaforaoa ce s-au făcut, pentru care am dat apelație cinstitului divan judecătoresc, ni s-au și primit atît copia de anafora căt și apelația dăndu-mi-să alăturatul nr. 481 de care ne-am și orînduit vechil ca să să înfățișeze cu acei părăți și cu maghistratul la vreme orînduită.

Dar fiindcă acum înpotrivă ne vedem apucaţi de cinstita Agie ca să înplinim o sumă de bani pentru acele prăvălii tot în pricina aceasta, după arătarea ce au făcut pârâţii şi otcârmuirii acelui judeţ, care otcârmuire după ale lor pâri au şi înştiinţat cinstitei mari Dvornicii din lăuntru nedesluşind pricina că noi sîntem orînduiţi în judecată cu ei la acest cinstit divan judecătorescu. Şi Dvornicia, prin pitacul ce au trimes cinstitei Agii fără de a şti împrejurările şi reclamaţiile ce avem cu dînşii, pă locu ne-au şi închis şi ne-au şi sorocit ca pînă miercuri, la două ale aceştii următoari să răspundem ceruţii bani.

De aceia cu plîngere alergăm la noianul milostivirii înălţimii tale ca să te milostiveşti asupra noastră a fi porunca milostivirii înălţimii tale către cinstita Agie ca pă de o parte să fim slobozi de la închisoare, iar pă de altă parte să să aducă acei neguţătoraşi împreună şi cu acel maghistrat a ne înfăţişa la cinstitul divan judecătoresc unde ne este şi apelaţia dată ce zicem că am dat supt. nr. de mai sus, cetindu-ni-se zapisele de cumpărătoare şi de răscumpărătoare precum şi alte cărţi de judecată de ispràvnicaţi şi de mai înainte, le vom înfăţişa cinstei judecătorii în pricina acestor prăvălii prin care ni să dă tot de către ei toate dreptăţile prin înscrisurile lor.

Robii mării tale,
Nicolae cavafu
Ghiţă *sin* Hagi Iorga cavafu
Hagi Gheorghiţă cavafu
Petrache cavafu de aici din oraşul Bucureşti

[rezoluţia]:

Noi Alexandru Dimitrie Ghica voevod cu mila lui Dumnezeu domn a toată Ţara Românească.

Dumnealui marele dvornic din lăuntru luînd în băgare de seamă jalba aceasta ne va arăta pricina cu desluşire şi cum pricina aceasta cu totul administrativă s-au supus tribunalului judeţului.

1835 ghenarie 4.

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru,* 8.636/1834 f. 36.

71

1835 februarie 4. Bucureşti.

Cîţiva neguţători din Bucureşti cer marii Vornicii din lăuntru să li se admită să plătească în rate anuale despăgubirea de 6.100 lei ce o pretinde oraşul Ploieşti de la ei, deoarece au suferit mari pagube de pe urma focului din anii trecuţi, ajungînd la „mare sărăcie". *(Original).*

Către prea cinstita marea Dvornicie din lăuntru
plecată jalbă

Fierbinte jeluim noi prea cinstitei marii Dvornicii că noi cu totul aflăndu-ne astăzi în mare ticăloşie şi prăpădenie din pericolul focului ce ne-au ars în trecuţii ani de ne-am dărăpărat cu totul, de am căzut la mare sărăcie. Și nefiindu-ne îndestul acum, ajungîndu-ne şi această osîndă de a plăti această sumă de bani de lei 6.100 ce ni să cere de către orășanii ploeşteni, putere nu avem acum nici într-un chip de a-i plăti deodată, că nouă îndestul ne este că din arderea focului cu nimic al nostru nu am rămas, ci cu milostivirea altor neguţători ne aflăm cu ajutorul lor de ne hrănim viaţa noastră astăzi.

De aceia cu plîngere ne rugăm şi cădem la noianul milostivirii prea cinstitei mari Dvornicii a să milostivi asupra sărăcii noastre a ne da un sorocu mai îndelungat, adică a plăti aceşti bani căte lei 1.500 pă anu, până ne vom plăti de această osăndă ce ne-au ajunsu fără nici un dreptu, ca să nu ni să pricinuiască cu totul prăpădenie şi sărăcie a ne rămănea şi copii vănduţi pă drumuri, că va fi cu păcatu şi va fi mare pominire în veci prea cinstitei marii Dvornicii, cu nişte osăndiţi ca noi.

Prea plecaţi supuşi,
Nicolaie cavaful
Hagi Ghiţă cavaful
Hagi Gheorghiţă cavaful
Petrache cavaful de aici din Bucureşti.

[pe verso rezoluţia] :

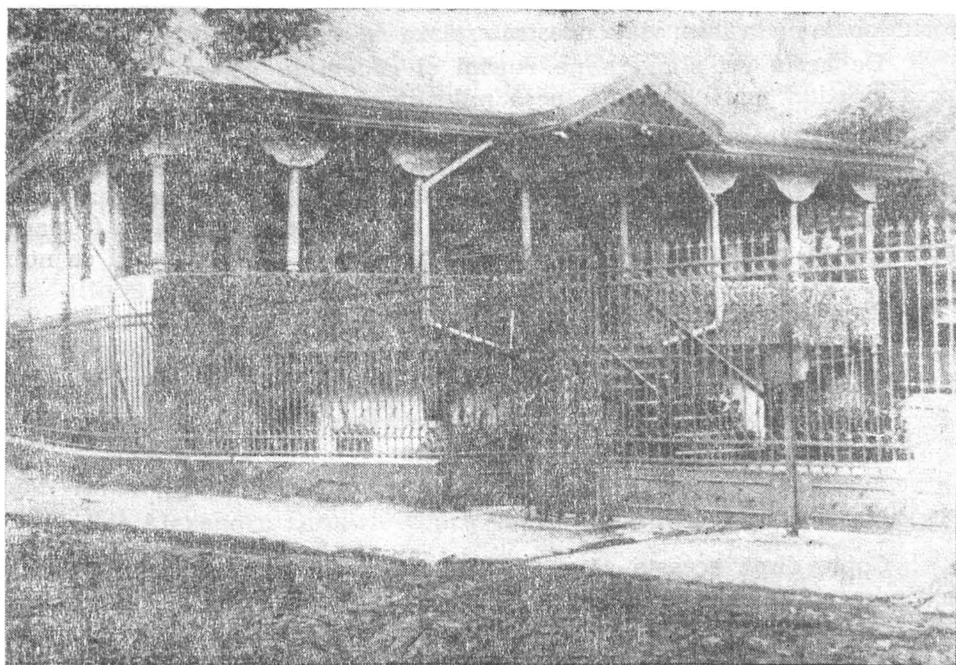
Copie după aceasta să să trimită la maghistratu oraşului Ploeşti scriindu-i-să ca să le ia în băgare de seamă cererea a lor şi să chibzuiască atît cele spre uşurinţa a lor spre a-şi răfui datoria cu un răspuns, cît şi a maghistratului folos dă a nu să prelungi între atît soroacele dă plată, precum ei ceru. Şi oricare legătură să va face între ei cu maghistratu, să să facă prin înscris şi prin tribunalu dă acolo, şi să răportuiască Departamentului de urmarea ce să va face.

Către aceasta să să scrie şi a şti ca supărare să nu le facă dă înplinirea banilor, ci numai să-i zorească a să duce la oraşu Ploeşti, spre acest sfîrşit.

Fevruarie 4.

[după scris se vede că e rezoluţia lui M. Cornescu]

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 8.636/1834, f. 44.

Casa Sfetescu-Căldăraru, renovată de D. Sfetescu, (str. Golești nr. 12; foto 1930).

1835 martie 8. București.

Divanul judecătoresc al țării judecînd pricina de neînțelegere dintre Bălașa văduza, soția lui Ioniță băcanul, și primăria orașului Ploiești, hotărăște ca ea să-și stăpînească locul mai departe „în bună pace și nesupărată de către maghistrat." *(Copie).*

Divanul judecătoresc al Prințipatului Valahii
secsia sivilă

Bălașa văduva, soția răposatului Ioniță băcanu din Ploiești *sud* Prahova, nerămăind mulțumită pe cartea de judecată a judecătorii acelui județ ce au arătat că s-au făcut asupra prigonirii ce are cu maghistratul acelui oraș pentru un colț de loc ce cere maghistratul a-l lua din stăpănirea ei, cu cuvănt că ar fi al orașului.

După apelația ce au dat către prezidenția acestui Divan, la 24 ale lui aprilie din anu 1833 cu nr. 207, vătaful de aprozi au înfățișat-o la Divan înaintea noastră cu polcovnicul Ghiță Măjaru vechil maghistratului numitului oraș, cu adiverință în scris. Unde citindu-să cartea de judecată a mai sus pomenitei judecătorii s-au văzut scrisă din 10 ale lui martie din anul 1833 și întrănsa arătate atăt provlimile și răspunsurile ale amăndurora prigonitoarilor părți, căt și coprinderea unui pitac isprăvnicesc, cu leat 1808 iunie 19, ce s-au înfățișat la judecîtorie după care pentru cuvintele ce întrănsa sănt arătate găsește cu cale numita judecătorie să rămăie acel colț de loc tot pă seama și folosu orașului.

S-au citit și mai sus numita apelație a jăluitoarii prin care s-au văzut zicănd că fără cu viață cuviință judecătoria au hotărăt a i să lua dintru a ei stăpănire acest colț de loc pe care atăt bărbată-su în viață, căt și ea după moartea lui l-a stăpănit fără supărare pănă acum, de sănt mai bine de treizeci de ani, neluîndu-i în băgare de seamă pitacu isprăvnicesc de mai sus pomenit, din care să face dovadă de stăpănirea bărbatăsău ce au avut asupra acelui colțu de loc.

Iar vechilu maghistratului înpotrivă au răspunsu că dintr-acel pitac s-ar fi făcînd înpotrivă dovadă că adică soțul jăluitoarii nu ar fi avut întru a sa stăpănire acel codru de loc și ceru a să îndatora jăluitoarea să scoață acel pitac spre a să vedea că este al orașului și ca pe un loc slobod al orașului voește maghistratul să facă prăvălii pe dănsul spre folosu cutii orașului ce este întocmit pentru înbunătățiri și alte obștești folosuri.

Iar jăluitoarea înpotrivă răspunse că acest pitac nu să află la dănsa, dar chiar și din cuprinsul lui să cunoaște că acest loc au fost al bărbatu-său, pentru căci întrănsul să arată că cănd a vrut un Leca zidarul să rădice umbrar în furci pe dănsul după davațalăcul bărbată-su s-au popritu fiind fost în stăpînirea lui iar nu pă al orașului. Și ca pe un loc ce l-au stăpănit atăt tatăl bărbată-su căt și însuși el căt au trăit, precum și de la moartea lui și pănă acum, fără de nici o supărare de către oroșani, cere să nu supere precum nu să supără nici ceilalți oroșani pentru locurile ce le-au închis și ei din locurile orașului și făcănd binale

şi namestii pă dănsele le stăpănesc şi pănă în zioa de astăzi, aducănd la Divanu spre dovada stăpănirii sale pă Ioniţă vameş şi pă Bănică *vtori* armaş şi pă Necolaie cavaful, care cercetăndu-să, au mărturisit în frica lui Dumnezeu însă Ioniţă vameşu că aflăndu-să vameş în Ploeşti de la leat 1828 şi pănă la leat 1830 ştie că locu acesta au fost închisu de soţu jăluitoarii, cu umbrar, şi el în vreo căteva rănduri au vrut să taie furcile ca să aibă loc carele să treacă. Dar după rugăciunea ce i-au făcut, i le-au lăsat.

Bănică *vtori* armaş că la leat 1824 mutăndu-să în Ploeşti au găsit pă bărbatul jăluitoarii stăpănind atăt prăvălia sa căt şi acest loc coprinsu cu umbrar, dar de la cine l-au avut luat de mai nainte şi cu ce docoment, zise că nu ştie.

Şi Necolaie cavaful că ştie că acest loc s-au stăpănit de soţu jăluitoarii şi de dănsa de la ciuma din zilele domnului Caragea şi pănă acum.

Iar vechilu maghistratului provalisi cum că acest Necolaie cavaful fiind şi el unul dintre cei osîndiţi de judecătorie a slobozi o parte de loc ce au fost coprinsu din locu pieţii oraşului, socotescu că nu să cuvine a să primi mărturia lui, căci de să va primi poate să dea mărturie pentru alţii. Căruia i s-au zisu că numai pentru această pricină pravila nu-l depărtează de a nu mărturisi ştiinţa lui.

După ace[a]sta l-am mai întrebatu de are maghistratul dovadă pentru acest colţ de loc că este al oraşului şi răspunse că are acel pitac isprăvnicesc, cum şi martori de i să vor cere, poate să aducă.

Deci judecănd Divanul fiinţa dreptăţii asupra aceştii pricini zice că maghistratul ce cere ca acest colţu de loc să-l ia din stăpănirea jăluitoarii cu cuvănt că este slobod al oraşului, după pravilă partea al 6 cap. 16 paragraf 4, fiind dator să dovedească provlima sa şi această dovadă nefăcăndu-o maghistratul nici la judecătoria judeţului, nici vechilu său la Divan înaintea noastră, decăt numai puind înainte coprinderea mai sus pomenitului pitac isprăvnicesc, şi pricinuind că poate să aducă martori cănd din coprinderea acelui pitac ce este trecutu în mai sus numita carte de judecată, să înţălege înpotrivă că locu acesta să afla în stăpănirea lui Petru, căci să arată că acel Leca zidarul ce au voit să facă zidiri pă dănsul s-au popritu după davaţalăcul tatălui bărbatului jăluitoarii iar nu după davaţalăcul oraşului, precum să cuvenea să facă de ar fi fost în stăpănirea oraşului.

Şi măcar că şi jeluitoarea pentru acest loc n-au avut să arate vreun sinetu, nici vechea stăpănire ce zice că au avut în curgere de 30 de ani şi mai bine, nu au putut să o dovedească cu martorii de mai sus arătaţi, căci ei mărturisesc stăpănirea jeluitoarii de la leat 1813 încoace şi nici de la leat 1808 pănă cănd s-au pornit maghistratul cu această cerere asupra jăluitoarii nu să vede încheiat sorocul paragrafului de 30 de ani pentru stăpănirea cu rea credinţă, dar fiindcă în pravila pămăntului la partea al 6 cap. 22, paragraful 3, să coprinde că cănd un lucru ce să cere, cuvintele amăndorora prigonitoarilor părţi au deopotrivă putere, atunci cel ce ţine lucrul cuvintează mai drept, şi codrul acesta de loc ce-l cere maghistratul de la dănsa, aflăndu-să în stăpănirea ei, după mai sus arătatul paragraf din pravilă, nu poate maghistratul să i-l ia din stăpănire.

De aceia și hotărăște Divanul să-l stăpânească jăluitoarea și de acum înainte în bună pace și nesupărată de către maghistrat.

1835 martie 8.

Prezident Divanului,
Grigore Filipescu

Nicolae Ghica
Ioan Cocorăscu
Alexandru Belu

procit, Spirache *treti* logofăt, grefier Divanului

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru,* 8.636/1834, f. 236—245.

73

1835 martie 12. Ploiești.

Pascu băcanul se jeluiește domnitorului că primăria orașului Ploiești vrea să-i ia pe nedrept locul și prăvălia ce are în oraș. *(Original).*

Prea Înălțate și mult milostive Doamne,

Fierbinte jeluesc milostivirii mării tale că eu aflându-mă hălăduitor la orașu Ploești, din *sud* Prahova, și după ale mele multe strădanii ce după vremi le-am cercat pentru oraș, străgănindu-mă prin judecăți și alte cheltuieli, dă sânt acum douăzeci dă ani cunoscându-să al mieu dreptu mi s-au dat și mie un locșor ca de 3 stânjeni pe care de atuncea mi-am clădit și eu o prăvălioară spre hrana vieții, aflându-mă om sărman cu 7 copii, și altu negoțu nu învârtesc, ca unu ce n-am nici o stare. Care prăvălioară chiar prin sinetu oroșanilor ce mi-l dă, îl mărturisește de al-l avea în stăpânire, nestrămutatu.

Acum pă lângă ceilalți oroșani ce umblă maghistratul a le lua locurile va să-mi hrăpească și acea prăvălioară a mea și eu să rămîiu cu arătații copii în periciune dă hrana vieții.

Pentru această pricină am mai datu o jalbă cinstitei mari Dvornicii, încă dăn leat 1832 și nici o ascultare nu am avut la a mea plângere, fără numai văz că cinstitul maghistrat mă învinovățește zicându că pentru aceasta m-am judecat și sânt trecut în anafora, lucru ceea ce eu nu știu, că pentru aceasta nici m-am judecat, nici am vreo anafora.

De aceia cu plângere alerg la mila mării tale ca un milostiv domn să te milostivești asupra sărăcii mele a să da luminată poruncă unde să cuvine a rămânea nesupăratu.

Și cum va fi mila mării tale asupra sărăcii mele.

Prea plecat supus,
Pascu băcanu *ot* oraș[u] Ploești

[rezoluția domnitorului]:

Noi Alexandru Dimitrie Ghica voevod cu mila lui Dumnezeu domn a toată Țara Rumânească.

Departamentul din lăuntru să ia în băgare de seamă coprinderea aceştii jălbi.

1835 martie 16.

şeful secsii,
C. Petrescu

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 8.636/1834, f. 85.

74

1835 martie 22. Ploieşti.

Costache, fiul lui Apostol, arată domnitorului că primăria oraşului Ploieşti vrea să-i ia pe nedrept o parte din locul ce are în spatele prăvăliei pe care a moştenit-o de la părinţii săi „cu veche stăpînire de 30 de ani." *(Original).*

Prea Înălţate şi mult milostive Doamne,

Jăluesc milostivirii mării tale că eu avănd o prăvălioară în oraşu Ploeşti, din *sud* Prahova, ce-i zice Bărăţia, cu puţinu loc în dos unde mă întrebuinţezu cu punerea de lemne şi vase seci. Care prăvălioară îmi este şi mie rămasă de la părinţi, cu veche stăpînire de 30 de ani, după chiar sinetul oroşanilor dat de atunci care mărturiseşte că după multele cheltueli ce au purtat, părinţii mei, ale oraşului, i să dă acestu loc pe care de atunci au clădit această prăvălioară. Şi tot pentru acest loc m-am judecat cu o vară a mea şi după dreptatea ce am avutu, mi s-au făcut anafora în care glăsueşte ca să am nestrămutată stăpănire.

Acum văzu că cinstitul maghistrat va [vrea] să-mi ia acel loc dă din dos[ul] prăvălii pe care mă slujescu cu cele mai sus pomenite, sub ce cuvănt al dreptăţii nu ştiu. Şi eu să rămăiu numai cu prăvălia când atuncea nici un negoţu nu pociu face întrănsa în vreme când cele de trebuinţă nu am unde le sprijini.

De aceia cu lacrămi mă rog milostivirii mării tale ca privind cu ochiul cel drept să te milostiveşti asupra sărăcii mele să fie luminată poruncă a înălţimii voastre unde va privi pricina ca să mi să facă poruncă către maghistratu locului a rămănea nesupărat avăndu-mi vechea stăpînire precum au avut-o şi răposaţi[i] miei părinţi, neavănd alt părlej de hrana vieţii, fără numai aceasta, care nu mă pociu odihni din pricina maghistratului.

Şi cum duhul sfânt va lumina mila cea înaltă a mării tale.

Prea plecat supus,

Costache, *sin* Apostol, *ot* oraş Ploeşti

Irezoluția domnuluil :

Noi Alexandru Dimitrie Ghica voievod cu mila lui Dumnezeu domn a toată Țara Românească.

Departamentul din lăuntru [*indscifrabil*] coprinderea aceștii jălbi.

1835 martie 26.

Departamentul pricinilor din lăuntru

Ocîrmuirea județului Prahovii va cerceta cu scumpătate coprinderea aceștii jălbi și va raportui în deslușire adevărul ce va descoperi, întorcînd totdeodată, atunci, înapoi și această jalbă în original.

Mihai Cornescu 1835 martie 29.

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 8.636/1834, f. 88, 103

75

1835 martie 22. Ploiești.

Nicolae Dănescu, unter — ofițer din al doilea polc, arată domnitorului că prăvăliile pe care le-a avut mama sa pe locul ce l-a cumpărat în 1816, au fost dărîmate de primăria orașului Ploiești care o mai obligă să plătească și suma de 750 lei drept amendă. *(Original).*

Prea Înălțate Doamne,

Cu plîngere fac arătare înălțimii voastre că mumă-mea la leatu 1816 au cumpărat niște locuri de prăvălii și prăvăiii în orașu Ploești, *sud* Prahova, unde se află și hălăduind. De atunci și pînă acum le-a stăpînit nesupărată de către nimeni, cînd acum s-a pomenit cu maghistratu acelui oraș că dărămă prăvăliile și clădește altele în loc luănd și locurile cele fără clădiri.

După care arătîndu-se cu reclamație la ocărmuirea locului și cu documenturile cumpărătorii acestor prăvălii, nu numai că nu au fost ascultată, ci încă s-a îndatorat a plăti și lei 750 cu cuvînt că s-a întins tot pă acel loc ce ni s-au hrăpit dă pomenitu maghistrat.

Înalte și milostive Doamne,

Mumă-mea fiind o femee văduvă de ani 16 și cu casă grea și din întămplările vremilor căzănd la scăpătăciune care văzîndu-o fără ajutor s-au pus în silnicie acel magistrat și nu numai că i-a luat acele locuri dărămînd și prăvălia, ci încă fără zăbavă au și făcut alte clădiri pă ele.

De aceia plecat mă rog înălţimii voastre ca să răvărsaţi nemărginita milostivire asupra noastră şi a porunci unde să cuvine spre a cerceta această pricină cu deamănuntu la faţa locului şi de nu vom fi mulţumiţi cu alegerea în scris de acolo, să se înainteze la mai înaltă dregătorie de aici.

Şi cum va fi mila înălţimii voastre,

Prea plecat rob din al 2-lea polc, roata a 6-a, unter-ofiţer,
Nicolae Dănescu

[rezoluţia domnului]:

Noi Alexandru Dimitrie Ghica voevod cu mila lui Dumnezeu domn a toată Ţara Rumânească.

Departamentul din lăuntru luînd în băgare dă seamă coprinderea aceştii jălbi, să cerceteze fără zăbavă şi să ne arate.

1835 martie 26.

Departamentul pricinilor din lăuntru,

Ocîrmuirea judeţului Prahova luînd în de aproape băgare de seamă coprinderea aceştii jălbi, va cerceta cu scumpătate toată împrejurarea şi va raportui în desluşire adevărul ce va descoperi întru aceasta, întorcînd totdeodată, atunci, înapoi şi această jalbă în original.

Mihai Cornescu 1835 martie.

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 8.636/1834, f. 89, 102

76

1835 septembrie [fără zi. Bucureşti].

Beizadea Constantin Caragea cere Departamentului din lăuntru să anuleze cererea Sfatului orăşenesc din Ploieşti, pentru banii ce cere pentru casele ce are în oraş, pe o anumită perioadă cînd aceste case au fost ocupate de armată sau au folosit ca sediu clubului „pentru petrecerea obştii". *(Concept).*

BEIZADEA COSTANDIN CARAGEA
anul 1835, septemvrie

Cinstitutului Depertament al trebilor din lăuntru

Cu cinste primindu-să otnoşenia acestui cinstit Departament nr. 1561 de la trecutul avgust 21, şi cele coprinsă luîndu-să în băgare de seamă, asupra cererii ce mi să face de a răspunde lei 400 în primirea cinstitului sfat orăşenesc, pă alsaminia lui iulie şi dechembrie [?] leat 1832.

Pentru care spre răspunsu, cu cinste să face cunoscutu că casile mele de supt nr. 818 arătate în văpseaoa Roşie, de la intrarea armiii într-acest prinţipat, necontenit au avut cfartir, pă d. colonelu Olenici, mai vărtos că şi în urmă după ce au plecat armia au fost încă diastimă de trei luni cu topografia rusească cfartiruite. De cât în leat arătat şi că au fost închiriate clupului *(sic)* pentru petrecerea opştii, şi atunci pă cătăţimea vremii înfiinţării clupului, iarăşi nu pociu fi răsăunzător, pentru că nici o casă închiriată întru asemenea nu au apucat stăpîni[i] de a plăti cfartiruri.

De aceia nici eu nu pociu fi, precum zic, răspunzător, ci să cunoaşte rea arătarea cinstitului sfat, pentru care şi cinstitul Depertament este rugat a mă apăra de o asemenea necuviincioasă plată.

Acad. R.S.R., CXCVII-165.
Concept, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

77

1835 [fără lună şi zi. Bucureşti].

La jalba unor neguţători şi rezoluţia domnitorului, Departamentul pricinilor din lăuntru raportează că respectivii neguţători n-au făcut apel în termenul cuvenit la hotărîrea judecăţii şi deci sînt obligaţi să plătească despăgubiri pentru locurile ce au cotropit din terenul oraşului Ploieşti. *(Original).*

Prea Înălţate Doamne,

După rezoluţia înălţimii voastre pusă la jalba a cinci lăcuitori din oraşul Ploeştii *sud* Prahova, anume :

Niţu cavafu
Anastasie bogasieru
Gheţu bogasieru
Iancu croitoru
Ioan cismaru

Depertamentul pricinilor din lăuntru plecat supune la cunoştinţa înălţimei voastre curgerea pricinei asupra jăluirii ce fac numiţii, că :

la anul 1832 fevroare 8 ocîrmuirea judeţului Prahova după reclamaţia unor din cei mai fruntaşi oroşani ploeşteni, prin raport supt nr. 313 au făcut arătare că unii din lăcuitorii acelui oraş nepăzind hotarele şi semnile pieţii tîrgului care totdeauna trebuie să fie slobodă pentru strîngerea norodului spre alişverişul ce fac cu cele trebuincioase de hrană şi folosul obştii după legătura ce au între dînşii prin în scris contract, s-au întins din vreme în vreme încă de mai nainte şi au strîmtorat această piaţă cu şandramale, guri de pivniţă şi umbrare, încît să pricinueşte mari împiedicări norodului şi să calcă legătura dintre dînşii ce este cunoscută mai dinainte stăpînirii şi întărită.

Potrivit cu care în urma corespondenţii ce s-au urmat întru aceasta cu maghistratul acelui oraş şi ocîrmuirea judeţului, s-au îndreptat pricina în cercetarea judecătorii judeţului Prahova, care după cartea de judecată ce au dat la 26 sept. tot al acelui an supt nr. 375 învinovăţează pă acei ce s-au dovedit la faţa locului că au călcat locul pieţii, să plătească stînjenii ce au coprins, dă vreme ce să făcuse pă dînsul zidiri, preţuind fieştecare stînjen din dosul prăvăliilor cîte lei 300 şi pentru cei din faţă îndoit.

Iar toate celelalte împrejmuiri de scînduri sau uluce ce vor avea pă acel loc să le ridice, sau nevoind să se dărîme. Şi cu banii ce să vor strînge, după locul cel găsit călcat, şi care să adună în număr de lei 19.325 să se clădească şcoală spre învăţătura tinerimei şi cîteva prăvălii în piaţă din a cărora chirie să să întîmpine cheltuelile şcoalei.

Această alegere a tribunalului Prahovei au făcut-o Departamentul cunoscută cinstitei Logofeţii a Dreptăţii spre a lua în băgare de seamă şi a-i întoarce răspuns de să poate face după dînsa urmarea ce coprinde, şi răspunde prin nr. 12.582 că după orînduiala ce să păzeşte asupra judecăţilor s-au scris tribunalului judeţului, că dacă în sorocul cel orînduit prin regulament nu vor porni, cei ce au strîmtorat piaţa, apelaţie, să pue în lucrare hotărîrea sa, iar în potrivă, urmează după ce să va cerceta prigonirea lor şi de către cinstitele divanuri să să facă urmare precum să va hotărî. Care acest răspuns al cinstitei Logofeţii s-au dat în cunoştinţa maghistratului spre a sa ştiinţă.

După aceasta, la 3 ale trecutului septemvrie ale acestui an, s-au primit raport de la maghistrat supt nr. 175 că tribunalul judeţului prin adresul său de la 13 iulie anul 1833 cu nr. 2.243 au făcut cunoscut ocîrmuirei de acolo că de vreme ce osîndiţii nu au dat apelaţie în sorocul legiuit, să să aducă la îndeplinire hotărîrea judecăţii, pe care acest temei maghistratul încă de atunci au început ridica clădirile de scînduri şi uluce cu care să împresurase locul obştesc şi a îndatora pe pîrîşi la celelalte răspunderi ce coprinde cartea de judecată mai sus arătată.

Trimeţînd totdeodată acel tribunal şi altă copie de carte de judecată, cu data iunie 24 anul 1833 supt nr. 188, urmată asupra jăluirei ce au făcut către cinstita Logofeţie a Dreptăţii un Hagi Iorga, i Hagi Gheorghe, i Niţu, i Petrache şi Nicolae cavafi de aici din Bucureşti ce au prăvălii acolo în oraşul Ploeştii şi care sînt trecuţi în cartea judecăţii de mai nainte anume şi osîndiţi deopotrivă cu ceilalţi. Şi prin care această carte din urmă face poliţă tribunalu pă jăluitori la hotărîrea judecăţii ce au dat întîiu, arătînd către aceasta maghistratul că cu aceasta a lor pornire cugetă jăluitorii să poată dobîndi drept de apelaţie spre a intra pricina şi în cercetarea cinstitelor divanuri.

În urma cărora Departamentul prin otnoşenia sa cu nr. 7.463 făcînd întrebare cinstitei Logofeţii a Dreptăţii dacă cei din urmă jăluitori au temeiu de apelaţii, au primit răspuns supt nr. 12.582 că nu au nici un drept, dă vreme ce au lăsat să treacă sorocul apelarisirei după cea dintîiu adevărată hotărîre a judecăţii tribunalului Prahovii.

Apoi pă un asemenea temeiu ce şi dreptatea îl înfăţoşază precum să vede, şi cinstita Logofeţie îl găseşte de destoinic în favorul maghis-

tratului, s-au poruncit ocîrmuirii județului Prahovei să aducă întru îndeplinire coprinderea cărții de judecată din anul 1832 cu nr. 375 și să îndestuleze pă maghistrat, iar jeluitorii către măriia voastră fără drept cuvînt voesc a prelungi plata hrăpitelor locuri cugetînd ei cu aceasta paguba obștii.

1835

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 8.636/1834, f. 33,60.

78

1836 octombrie 9. Ploiești.

Judecătoria județului Prahova hotărăște ca primăria orașului Ploiești să facă la loc șandramaua ce a dărîmat a lui Dimitrie Gheorghiu Filalitis, fiindcă acesta a făcut-o lîngă cafeneaua sa, pe locul ce-l avea cumpărat la mezat. *(Original).*

Judecătoria județului Prahova,

Chir Dimitrie Gheorghiu Filalitis, dă aici din orașul Ploești, au jăluit cinstitei mari Logofeții a Dreptății că într-acest oraș avînd o prăvălie cu cafenea deasupra, cumpărată dă la mezat în leat 1830, au stăpănit coprinsul acei binale nesupărat, înpreună cu o șandrama ce era făcută în fața cafenelii și dădăsubt avea prăvălioară bumbăcărie, din vechime, unde acolea lîngă această prăvălioară în galaria șandramalii au făcut dumnealui în urmă cuptor de pîine fără a da nici o întindere mai mult din coprinsul locului său.

Și în anul trecut s-au pomenit cu cinstitul maghistrat al acestui oraș silindu-l să dea lei 1.200 subt cuvînt că au făcut întindere și că într-acest chip este osîndit prin hotărîrea aceștii judecătorii, slobozită în leat 1832. Ci pentru că dumnealui n-au fost cu nimeni înfățișat la judecată, nici documenturile de stăpînirea prăvălii nu s-au cerut de judecată ca să să fi văzut, au cerut jeluitorul către cinstita mare Logofeție să-și afle îndestulare.

A căruia jalbă cinstita mare Logofeție a Dreptății pă lîngă otnoșenia cu nr. 2.828 au îndreptat-o în cercetarea cinstitului Divan judecătoresc secsia sivilă. Și acel cinstit Divan au răspuns cinstitii mari Logofeții prin otnoșenia cu nr. 1.023 de la 16 octomvrie leat 1835 că citindu-să jalba jeluitorului în ființa completului Divanului au văzut arătarea în cererea ce face jăluitorul. Și pentru că și jeluitorul s-au cunoscut îndatorat prin cartea de judecată a judecătoriei acestui județ Prahova, cu leat 1832 septemvrie 26, ce au dat pentru închiderea și strîmtorarea pieții orașului Ploești, față cu prezidentul maghistratului i cu procurorul judecătoriii a plăti lei 1.200 pentru trei stînjeni și șapte palme ce s-au găsit cu eșire lîngă cafeneaoa cea veche, fără să fi fost față la acea cercetare și fără a să vedea documenturile ce are pentru

Casa Griveţeanu (str. Karl Marx nr. 70, fostă str. Bunavestire).

acel acaret cumpărat de la mezat. Dînd dezlegare cinstitul Divan ca să să facă cuviincioasă punere la cale întru îndestularea jeluitorului cu cercetarea cererii sale. Iar cinstita mare Logofeţie pe lîngă porunca cu nr. 1 949 de la 21 ale trecutului fevruar către prezidenţiia aceştii judecătorii au alăturat copie după jalba jeluitorului chir Dumitru, cum şi copie după otnoşenia cinstitului Divan judecătoresc, scriîndu-să preşidenţiii să chibzuiască îndată cele spre îndreptare şi să răportuiască fără a pierde din vedere poruncile ce s-au mai trimis în pricina lui *vtori* armaş Bănică Basma atingătoare tot de asemenea pricină.

Prezendenţiia urmînd poruncii, pe deoparte au dat în cunoştinţa cinstitului maghistrat, tot într-acea zi cînd s-au primit porunca, ca să încoteneze a nu mai supăra pă jăluitor cu cerere de acei bani, sau cu dărîmarea binalii după acel loc dă pricină pînă nu să va cerceta împrejurările. Şi pă de altă parte s-au răportuit cinstitei mari Logofeţii împrejurările pricinii ca să să dea dezlegare să intre judecătoria în de iznoavă cercetare a pricinii faţă cu prigonitoarele părţi, a să da pravilnică hotărăre după cum s-au slobozit şi în asemănata pricină a lui *vtori* armaş Bănică Basma. Fiindcă în cartea de judecată cu leat 1832 nu s-au cercetat aceste pricini pravilniceşti ca să să fi văzut documenturile dă stăpînirea acareturilor, mai desluşindu-să şi într-acest raport că cinstitul maghistrat în urma primirii hîrtii din partea prezidenţiii au pus de au tăiat acea bina de prigonire, nepăzind precum s-au scris ca să îngăduiască pînă să va da *cararul* de la judecătorie. La care raport s-au primit răspunsul cinstitei mari Logofeţii supt nr. 4.870, de la 1 ale trecutului maiu, poruncindu-să judecătoriii să intre în de iznoavă cercetare a pricinii să să dea legiuita după pravilă hotărîre.

Iar pentru dărămarea binalii jeluitorului chir Dumitru de către maghistrat, să chibzuiască judecătoria cele ce va socoti de cuviinţă după care această poruncă încunoştiinţîndu-se cinstitul maghistrat a orînduri din parte-i vechil, vătaful de aprozi au înfăţişat la judecată pă jeluitorul chir Dumitru cu d. *treti* logofăt Costache Lazarul înputernicit cu vechilet înscris din partea cinstitutului maghistrat şi s-au văzut documentul jeluitorului acesta.

Leat 1830 martie 22, anafora a stărostii din Bucureşti către cel de atunci cinstit Divan judecătoresc a acestui Prinţipat cu coprindere, că pe temeiul poruncilor cinstitului Divan fiind scoase la vînzare cu mezat o prăvălie cu cafenea, într-acest oraş Ploeşti, în Pescării, a lui Theodor Costandin rachierul pentru plată dă datorie

Şi strigîndu-să la mezat, întru auzul tuturor de obşte, în soroc aproape dă unsprezece luni atît în politiia Bucureştilor cît şi aici în faţa locului prin orînduit dă dumnealor boeri ispravnici ai judeţului, la preţul cel din urmă au rămas asupra lui chir Dumitru Gheorghiu cu lei 7.000, numărînd banii pe deplin la stărostie, cerându-să ca să să dea şi întărirea cinstitului Divan în spre mai bună stăpânire cu linişte a cumpărătorului. Văzându-să în dos, tot la leat [1] 830 martie 25, întărirea cinstitului Divan ca stăpânirea cumpărătorului să fie nebîntuită, zicînd jeluitorul că pă cît coprins au avut această bina, atîta au stăpînit şi atîta cere să stăpînească fără a să întinde cu o palmă măcar.

Pentru care întrebăndu-să vechilul cinstitului maghistrat au răspuns că în leat 1819 au luat sfîrşit facerea cafenelii numai binaoa cea înaltă cu învelitoarea ei şi în faţa despre piaţa cea mică au avut şi o prăvălie bărbierie ce mai în urmă au fost bumbăcărie. În care prăvălie au fost şi *obahul* rusesc, şi este şi acum acea prăvălie tot într-un veliş.

La leat 1824 şi 1825 în puterea unui pieptulo-turnu au făcut răposatul Tudor rachierul ce au fost stăpîn acei prăvălii un umbrar învălit cu şindrilă pentru adăpostirea prăvălii bumbăcării. Şi în leat 1831 jeluitorul chir Dumitru au făcut subt acel umbrar brutărie, iar în leat 1832 s-au slobozit hotărîrea aceştii judecătorii arătîndu-să în dela pricinii maghistratului ce s-au văzut, desluşind că în faţa locului văzîndu-să închiderea pieţii dă către unii din oroşeni, urmare înpotriva aşezămîntului legat prin contract la leat 1820, alăturează judecata foaie de numele acelor oroşani şi de suma stînjenilor ce cu faceri de zidiri în binale s-au întins pă locul pieţii, i cu osebite faceri de curţi, dă scînduri, hambare, cuhnii, umblători, şandramale şi umbrare clădite şi săvîrşite în urma aşezămîntului contractului.

Şi măcar că s-ar fi cuvenit a să urma după contract cu a binalelor dărămare pînă în pămînt, dar chibzuindu-să fiindcă s-au văzut binale şi zidiri făcute, ca să nu să pricinuiască stăpînilor pagubă, s-au găsit cu cale ca să dea acum deodată a fi pentru totdeauna pentru acele zidiri binale fieşcare de stînjenii ieşiţi pe locul pieţii în lung în dosu prăvăliilor cîte lei trei sute de un stînjen, iar cei ce au eşit în faţa prăvăliilor îndoiţi bani, văzîndu-să îndatorind pă jeluitor a da lei 1.200 sub cuvînt că au făcut eşire lîngă cafenea cu trei stînjeni şi şapte palme.

Zicînd vechilul maghistratului că în temeiul aceştii hotărîri dă judecată au silit pe jeluitor să dea lei 1.200 şi să stăpînească şi acel cuptor zidit subt şandramaoa cafenelii. Iar de nu va da banii să să dărîme după cum asemenea s-au urmat şi cu alţii în duhul acei hotărîri de judecată. Şi după ce au văzut că jăluitorul prelungeşte şi nu răspunde banii, au răportuit cinstitei mari Vornicii ca să să dărîme acea şandrama cu coprinsul ce are zidit. Şi au primit spre răspuns porunca cinstitei Vornicii ce au înfăţişat-o de s-au văzut cu leat 1835 iulie 19 cu desluşire că primindu-să raportul maghistratului cu nr. 138 atingător de binaoa ce are chir Dumitru Gheorghiu pă locul cel slobod al oraşului, şi după aşternerea caldarîmului să găseşte eşită din liniia prăvăliilor celorlalte şi strică înfrumuseţarea acei uliţe.

Pentru care tribunalu local, prin anaforaoa sa cu nr. 375, îl osîndeşte şi pă numitul chir Dumitru a plăti la maghistrat lei 1.200, cinstita Vornicie luînd în băgare de seamă acest folos ce poate da arătaţii bani maghistratului, cum şi trebuinţa înfrumuseţării oraşului, s-au găsit de cuviinţă a să dărăma acea bina ce cade în liniia acei uliţă. Şi pentru arătaţii bani să rămăie chir Dumitru nesupărat.

Mai zicînd vechilul cinstitului maghistrat că după dezlegarea cinstitei Vornicii au şi dat în cunoştinţa lui chir Dumitru ca să puie a aridica acea zidire şi nevăzîndu-să nici o urmare, după datorie maghistratu au slobozit otnoşenie la cinstita poliţie a aduce la îndeplinire

coprinderea poruncii cinstitei mari Vornicii. Și pînă a nu primi maghistratu otnoșenia de la judecătorie ca să să dărîme binaoa pînă nu va da carar pricinii judecata, cinstita poliție au apucat de au săvîrșit îndatoririle ce au avut cu dărîmarea acei binale dă pricină.

Deci din cercetarea ce s-au făcut împrejurărilor aceștii pricini, s-au cunoscut că cumpărătoarea jeluitorului chir Dumitru a acei prăvălii cu cafeneaoa dasupra de la mezat este îndeplinită întru toate întocmai după glăsuirea pravilii la partea al 3-lea, cap. al 2-lea, paragraf 46 și 49 de la litera 22 în dovada ce s-au făcut din vrednicul document ce au înfățișat jeluitorul cu întărirea cinstitului Divan. Și în leat 1830 cînd jeluitorul au cumpărat această prăvălie, cu mezat, au fost în ființă șandramaoa în fața prăvălii și a cafenelii. Cînd atunci la vremea vînzării cu mezat după publicarisirea ce pravilnicește s-au făcut în auzul tutulor, nici un fel de pretenție din partea oroșanilor pentru dărăpănarea acei șandramali nu s-au făcut, nici mai nainte de cînd Tudor rachierul stăpînul acei prăvălii făcuse șandramaoa, nici în urmă în cursul stăpînirii jeluitorului pînă în leat 1832. Și cum după atîta curs de vreme nu mai putea cinstitul maghistrat a cere a să dărăpăna acea șandrama dacă la vreme și la vînzarea cu mezat n-au făcut pretenție oroșanii de să socotea că pot avea dreptate în temeiul contractului dă așezămînt cu leat 1820 și l-au ținut tainic fără să să fi păzit de către nimeni acel legat.

Asemenea și dacă cinstitul maghistrat au cunoscut că dărăpănarea acei șandramali privește în înfrumusețarea pieții nu urma să ceară bani lei o mie două sute și dacă da banii să rămîie șandramaoa nedărămată înțelegîndu-să dintr-aceasta că cugetarea au privit mai mult la interes dă bani și nedrept, iar nu la înfrumusețarea pieții, în care piață la locul acesta după băgarea de seamă ce s-au făcut de către judecată nu să poate aduce pieții nici un fel de vătămare sau strîmtorare, fiind îndestul de deschisă piața.

Și cinstitul maghistrat măcar de și avea porunca cinstitului Departament al trebilor din lăuntru ce au înfățișat-o de s-au văzut și să arată mai sus întemeiată pe raportul maghistratului fără să fi deslușit că nu poate avea piața nici o strîmtorare, nu trebuia să năvălească cu tăierea acei șandramale tocmai după ce au dat judecătoria în cunoștință porunca cinstitei mari Logofeții a Dreptății cu slobozire întru de iznoavă cercetare a aceștii pricini, și deosebit că porunca cinstitului Depertament al trebilor din lăuntru s-au văzut cu leat 1835 iulie, și tăierea șandramalii au fost la trecutul fevruarie 24 peste șapte luni.

În urma poruncii cinstitului Depertament, înțelegîndu-să că zăbava cinstitutului maghistrat de nu au pus în urmare îndată acea poruncă, au fost sfiindu-să ca să nu greșească, căci acea poruncă era slobozită numai pe temeiul raportului ce didese maghistratul și la urmă văzînd că pricina intră în judecată, de iznoavă au tăiat urmare înpotrivă și fără cuviință.

De aceia pentru că șandramaoa de la prăvălia jeluitorului în fața cafenelii au fost făcută cu mai mulți ani înaintea Regulamentului și cumpărată de la mezat, stăpînindu-să [de către] jeluitorul cu nebîntuire pînă în leat 1832, dînd deslușire pentru asemenea binale și Regulamen-

tul Organic, că cîte vor fi clădite și întemeiate din naintea Regulamentului să nu să strămute, după cum asemenea urma a nu să strămuta nici această șandrama.

De aceia găsim cu cale ca cinstitul maghistrat al acestui oraş cu cheltuiala sa să facă la loc șandramoa precît loc au fost și s-au aflat în ființă atît mai dinainte cît și de la cumpărătoarea jeluitorului de la mezat pînă cînd s-au dărăpănat, ca să o stăpînească jeluitorul chir Dumitru nebîntuit, potrivit precum au urmat stăpînirea pînă în leat 1832 ca un cumpărător de la sultan-mezat și în temeiu documentului ce are cu întărirea cinstitutului Divan.

1836 octomvrie 9.

Prezident,

Stolnicu Nicolaie Pardalos

Costandin Coțarida

grefier, Iancu Filiu

Ipe versol :

Eu nu m-am unit la această hotărîre pentru că deși s-au îndatorat numitul chir Dimitrie prin hotărîrea tribunalului acestuia, cu leat 1832 a da la cinstitul maghistrat lei 1.200, a da arătații bani pentru clădirea coptorului de brutărie ce făcuse supt șandramaoa prăvălii, și pentru că n-au voit a da bani s-au dărîmat după hotărîrea judecătorii și porunca cinstitei mari Vornicie.

Și cinstita judecătorie acum îndatorează pă cinstitul maghistrat ca să facă cu a sa cheltuială șandramaoa la loc cum au fost cînd numitu au cumpărat-o de la mezat, cu cuvînt că n-au făcut maghistratul nici un davațealăc la leat 1830 cînd s-au vîndut acea prăvălie ; la acel leat 1830 n-au fost maghistrat și în urmă au clădit dumnealui chir Dumitru cuptorul de brutărie și că s-au hotărît de judecată a da lei 1.200 nu pentru interesul maghistratului ci folos obștesc, căci cîte scosuri, șandramale, streșini s-au tăiat și s-au dărămat aici în Ploești ce nu era puse cu orînduială, și nici în coprinsul contractului, dacă să va îndatora cinstitutul maghistrat a plăti, nu va ajunge nici venitul maghistratului nici starea mădularilor lui, fiindcă această șandrama era scoasă din liniia altor prăvălii în piață și înădită de pălimaru cafenelii, iar nu făcută dintregu prăvălii.

Drept aceia cinstitul maghistrat fiindcă au urmat pe temeiu hotărîrii judecătorii nu va fi osîndit a plăti șandramaoa dumnealui chir Dumitrache, păzindu-să hotărîrea aceștii judecătorii.

Costandin Lipănescu 1836 octomvrie 15.

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 8.636/1834, f. 275—277.

79

1837 mai 1. [Ploiești].

Logofătul Ioniță Bordean împreună cu soția sa Zmaranda vînd căpitanului Eliiat și soției acestuia Ralița casele și locul ce au în mahalaua Sf. Ioan, pentru 15.000 taleri „în galbeni înpărătești, buni la dram". *(Original).*

Printr-acest înscris al mieu fac cunoscut că o pereche de case ale mele ce le am împreună cu locul lor ohabnic într-acest oraș Ploești, în mahalaoa sfîntului Ioan. Care case cu locul lor le am și eu făcute de mine pă locul cumpărat cu doaă zapise, am socotit dă cuviință și prin bună învoială le-am vîndut d[umnea]lui d. căpitan Eliiatu i d[umnea]lei cocoanii Ralița soțiia d[umnea]lui, adică spre a dumnealor nebîntuită stăpînire, să arată și semnile locului, însă lungul din drumul Cîmpini[i] merge pînă în locul răposatului moș Dragu, iar latul din drumul Puțului merge pînă în locul d[umnea]lui vameșului răposatul Dumitrache, care loc al răposatului vameșul îl are luat de la mine cu protimisis.

Și tocmeala ne-au fost drept lei 15.000, adică cincisprezece mii tocmai, în monedă de galbeni înpărătești buni cu blangu. [?] Deci să aibă a le stăpîni și dumnealor ohabnice în veci aceste case cu locul lor, precum și clironomi[i] dumnealor nesupărați de către niminea, sau de către rudele mele.

Și spre nebîntuita stăpînire îi dau dumnealor și zapisile cele vechi ale cumpărătorii locurilor de supt case, rugînd și pă cinstita judecătorie locală de au adeverit acest zapis după orînduială spre pașnica stăpînire a d[umnea]lui pomenitului cumpărător.

Și spre buna încredințare am iscălit însumi cu mîna mea.

1837 mai 1.

Ioan Bordean dinpreună cu soțiia mea Zmaranda ce o am luat în căsătorie de al doilea, vînzătorul adeverez, pe care bani i-am primit pă toți däplin în măinile mele, în galbeni înpărătești buni la dram.

Sterie Bordeanul, fratele vînzătorului, am fost față la această vînzare

Eu Stan boiangiu, rudă cu vînzător, martor

[pe verso]:

Judecătoria județului Prahova

După cererea ce prin jalbă cu nr. 1.410 de la 3 ale trecutii luni iunie leat [1]837 au făcut cătră această judecătorie logofătul Ioniță Bordeanu de a să adeveri zapisul acesta prin care vinde casile sale ce le are aici în orașul Ploești, în mahalaoa sfîntului Ioan.

Judecătoria vrînd ca să să îndăstuleze dă sînt aceste case drepte ale vînzătorului și dă este slobod a le vinde, precum și pentru d[umnea]lui cumpărătoru dă este volnic a cumpăra, au făcut cuviincioasele

formalităţi potrivit cu povăţuirea pravilii şi a organicescului Regulament, dîndu-să dă ştire şi tuturor celor cu cădere dă protimisis cîţi vînzătorul au încredinţat că sînt, dintre carii logofătul Steriie Bordeanu, fratile vînzătorului, i Stan boiangiu tot rudă cu vînzătoru au iscălit în zapis, iar Mariia de la satul Ţintea, sora vînzătorului, au dat înscris supt adeverirea suptocîrmuitorului plăşii Filipeştilor că să leapădă [dă] protimisis. Asemenea şi preoteasa Teodora *ot* satul Rumâneşti au dat înscris prin adeverirea suptocîrmuitorului plăşii Cîmpului că să leapădă dă protimisis, precum şi d[umnealei Zinca Chiriţească vecină, ce să află cu lăcuinţa în Bucureşti, au dat înscris că să leapădă dă protimisis prin cinstita politicească judecătorie a Ilfovului secsia 1 în dovada otnoşenii acei cinstitii judecătorii cu nr. 3.669 de la 20 noemvrie, au dat asemenea înscris că să leapădă dă protimisis şi Ioan Jipa tot vecin.

Şi nemairămîind la mijloc vreo pravilnică împiedicare, dă aceia să adeverează acest zapis după orînduială, pentru nebîntuită stăpînire a d[umnea]lui cumpărătorului.

1838 fevruarie 5.

Arh. St. Buc., *Achiziţii noi*, CXIX-51.
Original, stare foarte bună, pecetea judecătorii Prahova, în tuş negru.

80

1837 octombrie 2. Ploieşti.

Ioan Diamandi vinde lui Hagi Petre un loc ce-a fost al vistierului Pîrvu, lîngă obor, cu 13.800 lei, fiindcă avea nevoie de bani în treburile negoţului său. *(Original).*

Încredinţez cu acest zapis al mieu la cinstită măna dumnealui chir Hagi Petre popa Buzilă, precum să să ştie că un loc aicea în oraşul Ploeşti, lăngă obor, ce-a fost a dumnealui vistierului Părvu, leat 1835, îl făcuse vănzător şi prin adeverirea cinstitei judecătorii dată în dosul acelui zapis, tot la leat 1835 noemvrie 10, l-a răscumpărat acel loc de... Ecaterina soţia răpos[atului] Zamfir Nedelcu, fiica vănzătorului vistier Părvu, în protimisis de rudenie.

Iar pomenita Ecaterina cu soţul ei, mai în urmă, prin zapis cu leat 1836 ianuarie 22 au făcut acel loc vănzător către un Ioan Iliadi bogasieru drept lei 13.500. Şi dăndu zapisu la cinstita judecătorie a să adeveri, după pravilnica cercetare ce s-a făcut, găsindu-mă şi eu cu protimisis de vecinătate şi toţi ceilanţi mai de aproape rude şi vecini depărtăndu-să şi iscălind zapisu, am rămas numai eu şi am şi răscumpărat acel loc numărănd toţi banii prin ştirea cinstitei judecătorii. Şi mi s-au dat de la cinstita judecătorie zapisul adeverit tot la leat 1836 aprilie 10 cu dovadă ca stăpănirea mea în răscumpărătoarea ce-am făcut

să să urmeze cu nebăntuire, după cum am şi urmat stăpănirea până în zioa de azi, fără a fi de cinevaşi supărat.

Acum dar, fiindcă asupra negoţului mieu m-am cunoscut strămtorat şi ca să pot să întîmpinez alte ale mele folosuri ce le nădăjduiam, am văndut acel loc tot dumnealui mai sus numitului Hagi Petre în lei 13.800, cu prisos de lei 300 peste răscumpărătoarea mea, de la care răscumpărător am primit şi toţi banii deplin.

Și să aibă dumnealui şi tot neamul dumnealui a stăpîni în bună pace acel loc ale căruia semne şi măsurătoare măcar că să arată cu desluşire în cele mai sus numite două zapise adeverite de judecătorie, și acelea le-am dat la mîna dumnealui cumpărătorului, dar şi prin acest să deslușește că acest loc a fost în două bucăţi şi măsurîndu-se cu stînjenul răposatului domn Șerban Vodă, locul ce este în lung şi să învecineşte cu locul de zestre a lui Hagi Teodorache Gheorghie a eşitu latu în cap despre obor stînjeni 12, şi în cap despre locul vănzătoarei Ecaterina, fiica vistierului Pîrvu, stînjeni 25. Și lungul în faţa uliţii stînjeni 56.

Și cealaltă bucată de loc ce este despre apus în capul locului ce l-a fost poprit vistieru Pîrvu şi l-au dat danie la sf. mănăstire Căldăruşani, a eșit măsurătoarea latul stînjeni 31, palme 4. Și capul din sus despre hanul ce l-a răscumpărat viestieru Părvu de la postelniceasa Maria a eșit la măsurătoare stînjeni 26 şi lungul în faţa uliţii ce să deschide stînjeni 25, învecinîndu-se acel loc și cu alt loc al mieu ce rămîne pă seama mea. Asemenea să învecineşte cu locul dascălului Dragomir, iar alt vecin nu mai este.

Drept aceia fiindcă această vînzare am săvîrşit-o cu toată voinţa mea și am primit toţi banii deplin, de mi-am întămpinat negoţul mieu, am dat acest zapis la măna dumnealui cumpărătorul, rugănd şi pă cinstita judecătorie a acestui judeţ Prahova de au adevărat în formalităţile pravilei, ca stăpînirea cumpărătorului să fie în toată vremea temeinică şi nebăntuită.

1837 octomvrie 2.

Ioan Diamandi adeverez
Pantazi Diamandi martor

Adeverez eu vănzătorul că nu mai am nici o altă rudenie, decît numai noi amîndoi fraţi. Și cănd să va arăta cineva să fiu eu în răspundere Și am iscălit însumi.

Ioan Dimandi adeverez
Pîrvul Dănescu *treti* vistier, vecin
Dragomir dascălu, vecin
Eu Caterina fiica vistierului Pîrvu, vecin
Hagi Theodorache Gheorghiu

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1832, f. 69—70.

81

1837 noiembrie 12. Ploiești.

Maghistratul orașului Ploiești raportează Departamentului trebilor din lăuntru că a angajat cu 640 lei pe polcovnicul Ghiță Măjarul „carele este vrednic, cinstit și cu bună știință“ a fi vechil la București, în procesul ce are cu Bălașa văduva, soția răposatului Ioniță băncanul. *(Original).*

Cinstitutului Depertament al trebilor din lăuntru
Maghistratul orașului Ploești

După porunca cinstitului Depertament de supt nr. 1.604 ce au primitu maghistratul, s-au dat puțină întărziere pănă au găsitu și au tocmitu vechil cu plată în lei șase sute patruzeci, iar mai jos n-au stătut mijloc, pe d. polcovnic Ghiță Măjarul carele este vrednic, cinstit și cu bună știință a să înfățișa din partea maghistratului la cinstitu înalt Divan cu Bălașa văduva, soția răposatului Ioniță băcanu, pentru acel loc slobod ce cugetă numita a-l cotropi.

Îndatorăndu-l pă numitul vechil ca să pretanderisească toată cheltuiala ce au făcut maghistratul într-această pricină, căriia i s-au dat și adeverință în scris supt iscăliturile a șaptesprezece oroșani de știința acestui colțu de loc, de mărturie, adeverită și de cinstita poliție. Care vechil luni să pornește negreșit a veni spre înfățișare.

Iar pentru dojana ce să face maghistratului că n-au răportuit la vreme hotărărea cinstitului Divanu sivil, aceasta este greșeala fostului maghistrat, din leat 1835 martie 8 de cănd să vede hotărărea dată, că n-au urmat datoriilor sale cu a răportui. Iar acum, după poruncă, cu expedițiia să alătură pă lăngă aceasta hotărărea cinstitului Divan sivil.

Prezident,
Gh. Boldescu

secretar,
Const. Dănescu

an 1837, luna noemvrie 12
secsia enginerească, nr. 344

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 8.636/1834, f. 235.

82

1838 ianuarie 27, Ploiești.

Primăria orașului Ploiești cere Departamentului din lăuntru să precizeze care din cei aleși să rămîie membru și care supleant, Dache Vasiliu care merită „sau Hristache Țoncovici care însuși cere.“ *(Original).*

Cinstitului Departament al trebilor din lăuntru
Maghistratu orașului Ploești

Plecat supunem în cunoștința cinstitului Departament că la maghistratul acestui oraș fiind aleși doi cileni și doi supliianți, și anume cileni : *vtori* armaș Bănică și Marin Stanciul, i supliianți Dache Vasiliu și Hristache Țoncovici, dintre care armașu Bănică s-au întâmplat de au murit.

Prezedinția privind a fi deopotrivă om cu cel lipsitu, atât la starea vârstii câtu și la a sa destoinicie, ni s-au alunecatu părerea cunoștiinții asupra d. Dache Vasiliu carele s-au văzutu ales și de mai multe glasuri ale dipotaților. Osebit fiind și priveleghiatu neatins de vreo pagubă a cinstitei visterii, ci să nu facă drept numai o datorie a supunerii. Iar Hristache răspunzător în folosul cinstitei visterii aflîndu-se patentar în al doilea clasu la corporația băcanilor. Socotind dar că va fi bine însoțitu la căutarea trebilor d. Dache Vasiliu cu care săntem de la moartea armașului în căutarea celor de cuviință la maghistrat.

Acum prin adresul cinstitei ocărmuiri cu nr. 299 ni să face știre că după răportuirea ce au făcut cinstitului Departament să găsește de cuviință a fi Hristache în locu celui lipsitu, iar nu Dache. Ci fiindcă treaba este știută că totdeauna strigă și cere om care o poate săvârși, iar nu care va pohti să fie.

Datoria ne silește să îndrăznim a supăra auzul cinstitutului Depertament rugându-ne ca în ce chip va binevoi și va găsi de cuviință să ni să poruncească a face urmare, adică tot Dache cel care s-au cunoscutu a fi de cuviință, care să află în lucrare acum, să rămăie până la împlinirea anului, sau Hristache Țoncovici care însuși cere.

Prezedent,
Gh. Boldescu

cilen, Marin Stanciu

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 3.

83

1838 ianuarie 27. Ploiești.

Primăria orașului Ploiești arată Departamentului trebilor din lăuntru că nu poate îndeplini cererea ocîrmuirii județului care cere ca din cei 3 dorobanți ce-i are primăria în serviciu, în timpul zilei, 2 să slujească și noaptea la poliția orașului. *(Original).*

Cinstitului Departament al trebilor din lăuntru
Maghistratul orașului Ploești

Plecat supunem în cunoștința cinstitului Depertament că la maghistratu acestui oraș să află trei dorobanți, dintre care unul șade nelipsitu și zioa și noaptea în canțelarie, odăiaș păzind hîrtiile, iar doi toată zioa alergători după cele care sănt de trebuință ale maghistratului, până seara, rămăind noaptea slobozi pă la casile lor. Așa s-au găsitu urmarea aceasta de când s-au întocmit așăzarea acestui maghistrat.

Acum, prin adresul cinstitei ocărmuiri supt nr. 300 ni să dă în cunoștință că după cererea făcută a cinstitei poliții, prin raport cu nr. 30, către cinstita ocărmuire că numai cu oamenii ce-i are nu poate avea deajuns când să va întâmpla vreun foc. Și cerînd ca în toate nopțile să fie nelipsit a strejui la poliție și acești trei dorobanți ai maghistratului, găsește de cuviință cinstita ocărmuire ca să să facă urmare întocmai, adică supușii maghistratului, noaptea să fie strejuitori poliții.

Și cunoscînd că a da și pe păzitorul canțelarii facem noi greșeală, am îndatorat la supunere pe acei doi dorobanți, și deodată cu un cuvânt s-au lepădat din slujbă, dându-ne încredințare și printr-această alăturată a lor jalbă, că cu chipul acesta nu pot sluji.

Am căutat alți să așezăm în locu lor și nimeni nu să poate găsi ca să slujească zioa și noaptea. Ci fiindcă, fără de a lor voință, noi nu-i putem sili, neavând nici cuvânt a le sta împotrivă, căci așa le-au fost tocmeala numai zioa să slujească și noaptea să-și vază de casile și copiii lor, mai vărtos că mai de multe ori neputând săvărși în zi cele date asupră-le de la maghistrat, să zăbovesc în slujbă și până la un ceas două din noapte, grăbirăm a încunoștiința cinstitul Depertament, ca să nu cădem la vreo bănuială de nesupunere. Și ne rugăm a binevoi să ni să poruncească în ce chip să cuvine a urma, de vreme ce acești doi dorobanți ce sănt, zice că după a lor legătură slujesc cum au slujit și până acum, iar noaptea nu pot. Alții nu să pot găsi, decăt când, ferească Dumnezeu, să întâmplă numai o vestire de foc. Atunci nu numai de la maghistratu și de la ocărmuire i de la toți dregătorii aleargă, ci și tot norodul năvălește.

Prezedent,

Gh Boldescu

cilen, Dache Vasiliu
cilen, Marin Stanciu

secretar,
Constantin Dănescu

anul 1838, luna ghenarie 27
secsia 2, masa al 2, nr. 23

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 5.

84

1838 februarie 2. [Ploiești].

Primăria orașului Ploiești anunță pe starețul schitului Ghighiu să se prezinte cu acte doveditoare de proprietate asupra metohului ce are în orașul Ploiești, în pricina de judecată cu negutătorul Alexe Manea. *(Original).*

Maghestratul orașului Ploești
Sfinția sa părintele stareț al sfântului schit Ghigheul

După jalba ce au dat la acest maghestrat Mariia Greculeasa, văduva de aici, asupra d. Alecse Manea că nu-și urmează stăpânirea după coprinderea zapisului vănzări[i], atăt la suma stănjenilor de pămănt căt și cu alte multe asupriri, supărăndu-i ulița ce o are oprită numai pă seama trebuinții sale și a metohului sfăntului schit Ghigheul. În care uliță ș-ar fi deschis și cinci uși din prăvălia sa, cum și picătura streșinii îi curge pe pămîntul curții sale.

Deci ca o vecinătate, mai vărtos și din pămăntul metohului este învecinat, cu această pricină de prigonire, poftește maghestratul pe sfinția ta, ca ori însuți sfinția ta sau plirecsusio vechil să binevoiască a veni spre înfățișare, cu sineturile pămăntului ce-l are metohul, a face maghistratul alegerea cuviincioasă la fața locului.

1838 fevruarie 2.

Prezedent,
Gh. Boldescu

cilen, Dache Vasiliu
cilen, Marin Stanciu

secretar,
Constantin Dănescu

[pe verso] :

Maghistratul orașului Ploești, sfinții sale părintelui stariț *ot* schitul Ghigheul.

Arh. St. Buc., *Schitul Ghighiu*, XXIII — 3.
Original, stare foarte bună.

85

1838 februarie 10, Ploiești.

Primăria orașului Ploiești raportează Departamentului din lăuntru că are din timp întocmit bugetul, dar nu l-a trimis încă, așteptînd să vie comisia de la București, să-l revizuiască. *(Original).*

Cinstitutului Departament al trebilor din lăuntru
Maghistratul orașului Ploiești

Socotelile anului trecut fiind săvârșite și iscălite de răposatul fostul prezedent cu cilenii de mai nainte. Asemenea și pentru întocmirea bugetului pe următorul acest anu, noi după orânduială și după porunca cinstitului Departament cu nr. 699 prin care ni să hotărăște, ca cu expediția dă la 7 ale următoarei, să avem a le porni negreșit.

Gata le-am și avut. Și dând în știre cinstitei comisii a veni spre revizuire, după ce dumnealor au venit, zicând că au grabă să plece la București, prea puțin au avut răpaos de ședere aflându-să asupra călătorii Și n-am avut vreme a săvârși cuviincioasile băgări de seamă, lăsându-ne numai cu acest răspuns ca să avem adăstare până să va întoarce cinstitul ocârmuitor de la București și atunci va săvârși insuși revizuirea și va iscăli.

Ci ca să nu cădem noi în vină socotindu-să zăbava dintr-a noastră pricină, plecați nu lipsirăm a încunoștiința întâmplarea zăticnirii. Iar noi gata le-am avut și le avem atât vechile socoteli, cât și întocmirea noului buget.

Prezedent,

Gh. Boldescu

cilen : Marin Stanciu
cilen : Hristache Țoncovici

secretar,
Constantin Dănescu

anul 1838, luna fevruarie 10, nr. 44

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 28.

86

1838 februarie 25. Ploiești.

Primăria orașului Ploiești raportează Departamentului din lăuntru că dorobanții ce-i are nu primesc să facă de serviciu ziua la primărie și noaptea la poliție ; pentru înplinirea acestei sarcini se propune angajarea altor slujbași. *(Original).*

Cinstitutului Departament al trebilor din lăuntru
Maghistratul orașului Ploiești

În urma poruncii cinstitului Depertament ce am primitu de la următoarea lună fevruarie 10 cu nr. 726 pentru 3 dorobanți ai maghistratului care să cer la cinstita poliție să slujească noaptea. Cărora dân-

du-le în cunoştinţă a să însărcina cu această orănduială, adică zioa la maghistrat şi noaptea la poliţie, ne-au arătat cu hotărăt cuvăntu că ei nu potu şi să leapădă.

Le-am arătat şi cum că pentru căci vor sluji şi noaptea li să vor adăoga cevaşi leafă peste aceia care o ia. Şi n-au primitu. Am căutat alţii. Şi cu o slujbă ca aceasta a fi şi zioa şi noaptea deştepţi nu să trage nimeni a să aşăza. La a cărora neînţelegere a le sta împotrivă mai mult cu vreun cuvănt de înduplecare mijloc n-au fost şi nici că am mai pus în lucrare silinţă de vreo săvărşire cu chip de adăogire a lefii. În vreme ce după cea întru adevăr cunoştinţă este de prisos a le spori leafa. Şi de vor primi pentru lăcomie să ceară, spre a lor mulţumire, căci şi banii să pierde şi slujba să isteriseşte de căutarea cea cuviincioasă, nefiind la putinţă un om ce de dimineaţă până la un ceas două din noapte să stea în picere, să alerge, şi apoi toată noaptea până la zioă să fie deştept a umbla în strajă, să nu doarmă este lucru împotriva firii omeneşti

Iar dacă să cunoaşte după a cinstitei poliţii cerere că este o neapărată trebuinţă şi nu i să ajunge oamenii ce-i are, părerea maghistratului, făcănd chibzuire, socoteşte că s-ar cuveni spre înlesnire, ori epistaţii care s-au orănduitu acum îngrijitori la toate relile întămplări ale oraşului ce sănt cu plată pe lună căte lei 60 de om şi cu 18 vătăşeii mahalalelor ce sînt în fiinţă să împlinească cu toţi ceilalţi ai poliţii acea lipsă, ori să să caute osibiţi alţii doi pe care cu ceia ce să dezleagă de la cinstitul Departament a să da spor dorobanţilor maghistratului, să li să dea acelora a căror slujbă să fie numai pe noapte, a nu mai rămănea cuvănt de neputinţă. Fiindcă omul ce să va îndatora noaptea să aibă priveghere a fi deştept, urmează că zioa să fie în odihna sa.

Pentru aceia plecat supunem în cunoştinţa cinstitului Departament rugîndu-ne să binevoiască a slobozi hotărăre în ce chip va găsi de cuviinţă ca să nu cerce şi săvărşirea trebilor maghistratului înpiedicare fiindcă din 3 dorobanţi ce-i are, unul şade ziua şi noaptea nelipsit în canţelarie, iar doi aleargă de dimineaţa şi până la un ceas două din noapte. Numai cu aceşti doi căutăm şi noi trebile maghistratului, şi nu le rămîne vreme a sluji şi la poliţie.

Prezident,
Gh. Boldescu

cilen : Hristache Ţoncuvici
cilen : Marin Stanciu

secretar,
Const. Dănescu

anul 1838, luna fevruarie 25, nr. 63

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 34.

1838 martie 12. Ploiești.

Ștefan Țiplică arată marii Vornicii că primăria orașului vrea să-i ia pe nedrept una din cele 2 prăvălii ce are în Ploiești ; cere să i se facă dreptate. Jalba lui însă este pusă la dosar. *(Original).*

Cinstitii mari Dvornici a trebilor dăn lăuntru
plecată jalbă

Și printr-aceasta nu lipsiiu a-mi mai face arătat și cunoscut a mea tănguire cinstitii mari Dvornicii asupra pricinii ce să urmează între mine cu cinstitul maghistrat al orașului Ploești din *sud* Prahova care voește a-mi lua o prăvălie din două ce am, date și mie zestre de un Dobre Gamenu [?], vechiu orășanu.

Și de la trecutu leat [1]832 de cănd cerc supărări de la cinstitu maghistrat, n-am mai precurmat cu jălbi dănd atăt mării sale lui Vodă, prea înălțatului nostru domn, care cu luminate rezoluții s-au îndreptat tot către cinstit Depertament al trebilor dăn lăuntru, cum și cătră cinstita mare Dvornicie asemenea și cinstita mare Logofeție a dreptății.

La leat [1]837 s-au făcut cinstită poruncă a cinstitei mari Logofeții cătră cinstita judecătorie locală unde fiindu înfățișatu, cu documenturile ce am de vechea stăpănire, mi s-au dat dreptu, răportuind și cinstitei mari Logofeții dă dreptu ce am dovedit, făcînd și otnoșenie cinstitei mari Dvornicii împreună cu pomenitu raport dă dreptu ce-l am. Și unde așteptam că pă temeiu acelui raport de la cinstita judecătorie locală și otnoșenia cinstitei mari Logofeții să mi să dea și dă cinstita mare Dvornicie cinstită porunca cătră cinstitu maghistrat al orașului a rămănea nesupărat, acum împotrivă mă pomenesc că și chiria și prăvălia îmi poprește, chiria nevrănd să mi-o dea zicănd că este poruncit de maghistrat, lucru cu totu împotriva dreptății.

Apoi noi cei ce ne cunoaștem năpăstuiți alergăm la cele mai înalte stănții cu nemăngăiate plăngeri și dreptu ce-l cunoaștem că-l avem nu ni să sloboade ; apoi alt unde să mai alergăm, plecat mă rog să ni să facă cunoscut. Căci îndăstulă vreme este de cănd mă străgănesc într-această pricină, dărăpănăndu-mă cu tot, om în vărsta bătrăneților, aflăndu-mă cu casă împovărată dă copii, cu fată în vărstă, neavănd altă chiverniseală fără numai acele prăvălioare.

Și pentru ca să binevoiască cinstita mare Dvornicie a-mi cunoaște dreptu jăluirii înbereclisiiu într-aceasta și copia de raportul cinstitii judecătorii locală cum și otnoșenia cinstitei mari Logofeții care plecat mă rog a să lua în băgare de seamă. Și fiind crezute să să dea cuviincioasa hotărîre, iar de nu, iarăși plecat mă rog cu într-adins cinovnic al cinstitei mari Dvornicii să să trimiță la acea cinstită judecătorie locală ca de iznoavă să facă cercetare spre a mi să descoperi și mie dreptul adevăr, căci va fi cu păcat [să] sufer această adichie.

Plecat supus,

Stoica Țiplică ot Ploești din *sud* Prahova

[rezoluţia] :

Luându-se în băgare de seamă această reclamaţie s-a cunoscut că după răspunsul ce a dat Depertamentul Logofeţii dreptăţii, cu nr. 1.114 din 16 avgust, a încetat la otnoşenia aceştiia cu nr. 9.037 este desfiinţată cererea sa, şi va sta la delă.

Ioan Manu

1838 martie 15.

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 8.636/1834, f. 246.

88

1838 martie 22. Ploieşti.

Ioan Mateescu jeluieşte domnitorului, pentru a patra oară, cerînd să i se dea cuvenita despăgubire din contrabanda descoperită cînd neguţătorul Niculăiţă Piciurescu (Piţurescu, Piţura) a introdus clandestin în oraş, două buţi cu rachiu „şi un bîtlag de spirt ca de 70 vedre". *(Original).*

Prea înălţate Doamne,

Înprejurările ce mijlocesc de atîta vreme între mine cu un Niculăiţă Piciurescu neguţătorul, pentru două buţi de rachiu de prune şi un bîtlag cu spirit ca de 70 vedre, care pă vremea pă când mă aflam eu joc iscălitul ţiind cu contract venitul acsizurilor oraşului Ploeşti, l-am dovedit că le-au băgat în oraş cu chip tainic spre în parte-i folos şi a mea dărăpănare.

Sînt cunoscute înălţimii voastre din alte trei jălbi ce am mai dat tot într-această pricină, care şi de s-au îndreptat cu rezoluţiile înălţimii voastre către cinstitul Departament al trebilor din lăuntru şi de acolo către ocărmuirea locală cu poruncă, supt nr. 2.991 maiu 27 anul 1835, prin care îmi dă drept pentru buţile cu rachiu numai leguita taxă. Iar bîtlagu cu spirt să să supuie controbontului, supt cuvînt că fieşicare în casa sa şi cu lucrul său este stăpîn, fără să ia în băgare de seamă cercetarea făcută de maghistrat descoperitoare fiinţii adevărului.

Şi arătîndu-mă cu dînsa la cinstita ocîrmuire spre cuviincioasa punere la cale, unde aşteptam a vedea în faptă urmare măcar pentru acel bîtlag, împotriva cinstita ocîrmuire printr-un raport ce au îndreptat către cinstitu Depertament, în urma pomenitii porunci, mă depărtează şi de acesta, pe temeiu că după cercetarea făcută în fiinţa mea ar fi dovedit, că şi acela nu este supus la osînda controbontului, lucrul cu totul depărtat de a mea cunoştiinţă. Cînd la această cercetare ce să zice de ocîrmuire că s-au făcut, nici am fost faţă, nici am fost chemat. Şi cinstitul Departament luînd de temei m-au împovilat [?], prin porunca

Casă veche din Ploiești (str. Gh. Doja nr. 117).

cu nr. 3774 mai 18 anul 1836, a pierde și dreptul controbontului și să-mi iau numai leguita taxă de la toate vasile.

Așa dar, văzîndu-mă nedreptățit despre toate părțile, am năzuit iarăși de am supărat auzul înălțimii voastre, cerînd ca ori să mi să sloboază acest controbont sau să mi să înainteze pricina în dezbaterea tribunalului, împreună cu maghistratul, care nepăzind puterea condițiilor ce mi-au dat, n-au stăruit a mi le îndeplini după datoria ce au avut și chiar după hotărîrea sa după lucrările ce să văd în dela ce stă în canțelarie.

După care îndreptat fiind iarăși la cinstitul Depertament spre cuviincioasa îndreptare, cinstitul Depertament prin rezoluția pusă asupră-i, m-au mînat iarăși la porunca de mai sus cu nr. 3.774.

Apoi judece înălțimea voastră, cîtă învălmășeală s-au urmat într-aceasta din partea cinstitii ocîrmuiri, numai ca să-mi întunece dreptățile ce am prin destule dovezi ce am înfățișat.

De aceia și acum năzuind la dreapta și nemărginita înțelepciune a înălțimii voastre ca către un adevărat apărător al năpăstuirilor, mă rog fierbinte, ca binevoind să arătați milostivire a porunci unde să cuvine, ca ori să mi să sloboază acel controbont, după coprinderea poruncii cu nr. 2 991, sau să să îndatoreze maghistratul a mă despăgubi de la sine, ca unul ce însuși au mărturisit că am dreptul sau să mă dea în judecată cu acel Pițurescu spre a-mi afla îndestularea, potrivit cu pravilile întocmite. Căci va fi îndestul pagubile ce am suferit din pricina acestui huzmet, și străgănirile ce cerc într-această împrejurare, slobozindu-să de cinstitul Depertament un cinovnic a cerceta ființa adevărului spre a putea să mă despăgubesc.

Al înălțimii voastre plecat supus,

Ionu Mateescu *ot* oraș Ploiești de *sudu* Prahova

[rezoluției]:

Noi Alexandru Dimitrie Ghica voevod cu mila lui Dumnezeu domn a toată Țara Românească.

Depertamentul trebilor din lăuntru va face cuviincioasa punere la cale.

1838 martie 23.

șeful secsii,

C. Petrescu

[rezoluția Departamentului]:

Fiindcă după cercetarea făcută de ocărmuirea județului în urma poruncii Departamentului cu nr. 2.991, răspunde prin raport cu nr. 1.526 an 1836, că axizaru rău cere a lua acel controbont de la Niculăiță Pițura, fiind această pricină urmată de mai nainte și hotărâtă față cu maghistratul, a lua numai dreaptă taxă, iar nu de a să face controbant, potrivit cu care unindu-se și Departamentul au dat poruncă încă de

atunci supt nr. 3.774 a supune pă numitul Piţura a răspunde axizarului numai taxă pentru acele două buţi cu vin şi un bîtlag cu spirt. Şi apoi cererea ce face acum de a să supune iarăşi la controbant, fiind fără temei şi neprimită, aceasta va sta la delă spre ştiinţă.

1838 martie 31.

Ioan Manu

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838 f. 52—53.

89

1838 martie 23. Ploieşti.

Primăria oraşului Ploieşti arată Departamentului din lăuntru că-i trimite socotelile cheltuelilor particulare pentru Şcoala Naţională din localitate. *(Original).*

Cinstitului Depertament al trebilor din lăuntru
Maghistratul oraşului Ploieşti

Pregătindu-se cheltuielile particulare ce sănt pă seama Şcoalii Naţională, adeverite şi de comisiia întocmită a revizuirii, să alătură pă lăngă aceasta cinstitului Depertament, după poruncă.

Iar zăbava ce s-au mijlocit pănă acum, au fost că dumnealui prezedentul tribunalului s-au aflat bolnav.

De a căruia primire plecat să roagă maghistratul a-l împărtăşi cu cinstit răspuns.

Prezedent,
Gh. Boldescu

cilen : Hristache Ţoncuvici
cilen : Marin Stanciu

secretar,
Const. Dănescu

anul 1838, luna martie 23, nr. 114

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 48.

90

1838 aprilie 14. Ploieşti.

Ioan Mateescu arată domnitorului că nu i se face dreptate după rezoluţia dată pe alte jalbe de mai înainte; ocîrmuirea judeţului trimite marii Dvornicii informaţii false în pricina cu contrabanda făcută de neguţătorul Neculăiţă Piţurea. *(Original).*

Prea Înălțate Do[a]mne,

La pricina de judecată ce am avut cu un Neculăiță Pițurea din orașul Ploești pentru două buți de rachiu și un bătlagu de 70 vedre spirt, ce le-au băgat prin taină în oraș, noaptea, și le-au dășărtat în zăcătorile sale, la leat 1835 dichemvrie 20, pre căndu mă afla[m] eu acsizaru al acelui oraș.

Și judecăndu-mă cu pomenitul la sfatul orășenesc după jalba ce am dat, mi s-au dat drept a mi le înplini cinstita ocărmuire de la pomenitul Pițura și a mi le da de controbontu după condițiile ce le-aveam lo[a]te de la sfat la cumpărătoarea huzmetului.

Și ci[n]stita ocărmuire nevoindu nici într-un chipu a-mi înplini de la pomenitul buțile, am fost silit de am dat jalbă cătră prea înălțimea voastră unde prin luminată rezoluție îndrept[ată] către ci[n]stita mare Dvornicie. Și după răzbaterea ce s-au făcut au binevoitu și au slobozit ci[n]stita poruncă către ci[n]stita ocărmuire de supt nr. *[loc liber]* ca să-mi plinească ci[n]stita ocărmuire numai bătlagul de spirt.

Și ci[n]stita ocărmuire au dat răport cătră ci[n]stita mare Dvornicie că ne-au adus pă noi față și ne-au cercetat cu marturii ce am avut și n-am drept a face contrabontu. Cu totul înpotriva bunelor orăndueli, căci eu nici n-am fost chemat la vreo cercetare și nici n-am văzut cu ochii mei o [a]semenea lucrare din partea ci[n]stitii ocărmuiri.

Și ci[n]stita mare Dvornicie întemeindu-să pă raportul ci[n]stitii ocărmuiri au slobozit iarăși ci[n]stită poruncă cătră ci[n]stita ocărmuire ca să îndatoreze pă pomenitul de a-mi plăti taxiia legiuită, iar nu controbontu. Și eu nevoindu a primi tacsiia, am alergat iarăși la mila înălțimii voastre. Necontenatu am dat jălbi și prin luminatele rezoluții am fost îndreptat iarăși cătră ci[n]stita mare Dvornicie a-mi afla drepturile. Și ci[n]stita mare Dvornicie le-ndreptează cătră ci[n]stita ocărmuire ca să urmeze poruncii cei din urmă slobozite în care să coprinde să-mi plătească numai tacsiia.

Luminate Do[a]mne, am cerut prin jalba din urmă a să orăndui cinovnicu în fața locului și văz că nu-mi dă și jalba mi s-au pus la delă.

De aceia alerg iarăși cu genu[n]che plecate la mila înălțimii vo[a]stre ca să vă milostiviți asupră-mi, ca ori să se orănduiască cinovnecu ca să se cerceteze pricina în fața locului după dela pricinii ce stă în canțelariia cinstitii ocărmuiri, sau să porunciți a-mi aduce dela pricinii spre a să lo[a] în băgare de seamă drepturile mele ce am. Și mare pomenire veți avea că m-am stăns cu cheltuelile umblănd într-această pricină.

Plecat slugă,

Ionu Mateescu din orașul Ploești

anul 1838 aprilie 14

[rezoluția] :

Noi Alexandru Dimitrie Ghica voevod cu mila lui Dumnezeu domnu a toată Țara Rumânească.

Departamentul trebilor din lăuntru va face cuviincioasa punere la cale

1838 aprilie 19.

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 57—58.

91

1838 aprilie 30. Ploiești.

Ioan Mateescu înaintează pentru a zecea oară jalbă domnitorului cerînd să fie despăgubit în pricina de contrabandă făcută de regulătorul Neculăiță Pițurea. Anunță că dacă nu i se va face dreptate, toată viața va înainta jalbe „strigănd pentru îndestularea mea". *(Original).*

Prea Înălțate Do[a]mne,
plecată jalbă

Cu al zecelea jalbă dau înălțimii vo[a]stre pentru un Neculăiță Pițurea din Ploești, *sud* Prahova, pentru un contrabontu de două buți cu rachiu și un bătlagu de spirtu de vedre 70. Pentru care m-am judecat cu pomenitul la maghistratul acelui oraș, pentru care mi s-au dat drept a-i le lo[a] de contrabontu după glăsuirea condițiilor ce am avut date de la maghistrat, pă care mi le-au încredințat în măinile mele la cumpărăto[a]rea huzmetului. Unde făcăndu maghistratul răport cătră ci[n]stita ocărmuire ca să-mi împlinească acestu drept de mai sus, și ci[n]stita ocărmuire nu mi-au făcut nici o înplinire pănă acum.

Luminate Do[a]mne, la to[a]te jălbele ce am dat s-au îndreptat cătră ci[n]stita Vornicie ca să facă punere la cale. Și la jalba dintăiu au făcut ci[n]stita mare Vornicie poruncă cu nr. *[loc liber]* cătră ocărmuire ca să-mi înplinească controbontu numai acel bătlagu de spirt, iar pentru cele două buți să-mi plătească drept tacsie. Și pănă acum mă văz răbdător de drepturile mele.

Și printr-aceste din urmă jălbi am cerut și ceru ca să se orănduiască un cinovnicu spre cercetarea acestei pricini, sau să se aducă dela pricinii ca să se vază drepturile mele ce am. Și ci[n]stita mare Vornicie nu voește nici într-un chipu a face punere la cale, decăt jălbile ce vin să pună la delă.

De aceia, plecat mă rogu înălțimii vo[a]stre și printr-aceasta ca să binevoiți a porunci unde să cuvine a-mi lo[a] în băgare de seamă drepturile ce am care și săntu coprinse în dela maghistratului, ca ori a mi să împlini dreptul controbont, sau spre înființarea unui adevăr să se orănduiască un cinovnecu spre a le prevedea drepturile ce stau de față formăluite în cănțălariia maghistratului, potrivită articolelor cu care să văndu acsizurile.

Luminate Do[a]mne, de nu vei porunci mai straşnic întru această punere la cale, eu săntu hotărătu ca în viaţă-mi şi totdeauna să supăr cu jălbi luminatul auzu al măririi vo[a]stre, strigăndu pentru îndestularea mea.

Plecat,

Ionu Mateescul fostul acsizariu *ot* Ploeşti

anul 1838 aprilie 30.

[rezoluţia] :

Noi Alexandru Dimitriu Ghica voevod cu mila lui Dumnezeu domn a toată Ţara Rumânească.

Depertamentu trebilor din lăuntru va face cuviincioasa punere la cale.

1838 mai 3.

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru* 3.023/1838, f. 73—74.

92

1838 mai 5. [Ploieşti].

Silvestru, stareţul schitului Ghighiu, înaintează jalbă primăriei oraşului Ploieşti împotriva neguţătorului Alexe care a deschis mai multe uşi şi a scos şi streaşina casei lui în „ulicioara metohului nostru" de „nu mai putem răzbi de noroi". *(Original).*

Cinstitul prezident al maghistratului oraş Ploieşti.

smerită reclamaţie

Ulicioara metohului nostru este făcută într-adinsu numai pentru a noastră trebuinţă ori cînd vom intra ori cînd vom eşi în zi şi în noapte, să deschidem şi să închidem poarta din faţă, nimeni să nu ne ştie şi cu nimenea să n-avem prigonire.

După a noastră datorie ca nişte călugări, dar din nenorocirea noastră, dumnealui chir Alecse îndemnat fiind de un rău cuget ne-au dus la mîhnire căci poarta din pricină-i au rămas în slobozenie cinci uşi au scos din prăvălia dumnealui în uliţa noastră. Şi cînd ş-au făcut binaoa au lăsat şi streaşina să curgă pă uliţă, ca să nu mai putem răzbi de noroiu. Şi cînd avem trebuinţă a veni la metoh sau a eşi din metoh nu sîntem slobozi pînă nu-şi rîdică dumnealui carăle cu mărfurile din uliţă şi cu descărcarea şi încărcarea pă acele cinci uşi din prăvălia sa, din care pricină, nemaiputîndu răbda, am scos în trecutul anu metohul la mezat ca să-l vindem, să scăpăm de omul acesta.

Și ne-am înduplecat cu făgăduințele celor care ne-au dat locul metohului cum că o să să facă îndreptare. Dar încă nu am văzut în faptă vreo săvîrșire, ci fiindcă nu mai putem răbda năpăstuirea aceasta, cu înpresurarea uliții noastre de către dumnealui chir Alecse, alergarăm la cinstitul maghistrat ca un îndreptător ai locurilor înpresurate dintr-acest oraș, să binevoiască a face bunătate ca să ne îndestuleze cu cîștigarea dreptății noastre, adică poarta să o facem pe seama noastră, să să închiză de tot, a nu mai umbla omu pă dînsele, și strașina să și-o rîdice a lipsi picătura după uliță, și magaziile Nicolcii să să închiză.

Smerit stareț,
Silvestru ieroshimonah schitu Ghighiu

[rezoluția primăriei orașului]:

Maghistratul orașului Ploești.

Dumneavoastră deputaților ai mahalalii sfăntului Ioan
Dumneavoastră deputaților ai mahalalii sfintei Vineri.

Să citiți această jalbă cu bună înțelegere, luînd în deaproape băgare de seamă toate căte într-ănsa să coprinde.

Cu care mergînd la fața locului să cereți mai întăiu de la vechilul sfinții sale părintelui starițu al sfăntului schit Ghigheul ca să vă arate sineturile ce are pentru stăpănirea ulițí[i] de la metohul sfăntului schit. Și dovedindu-să vreo urmare înpotrivă de către dumnealui chir Alecse să arătați dumnealui ca să-și îndrepteze greșala spre odihna părintelui starițu, la toate căte să jăluește, după dreptatea ce va avea.

Iar cănd înpotrivă să va ivi alte înprejurări vrednice asupra celor care să vor vedea inscrise la sineturile ce va avea schitul, pentru ulița aceasta, atunci veți răportui la maghistrat ființa adevărului.

1838 maiu 5.

Prezedent, Gh. Boldescu

cilen, Marin Stanciu
cilen, Dache Vasiliu

secretar, Androne Murgulescu

Arh. St. Buc., *Schitu Ghighiu*, XXIII-4.
Copie de epocă, stare foarte bună.

93

1838 mai 14. [Ploiești].

Ștefan cojocarul cere primăriei să nu se închidă drumul metohului, fiindcă rămîne fără ieșire la casa ce și-a făcut pe locul cumpărat de la Maria, soția răposatului Gheorghe Grecu. *(Copie)*

Cinstitutului maghistrat al acestui oraș Ploești

plecată jalbă

Sînt acum șase ani de zile trecuți de cînd zapis am cumpărat loc sterpu de la jupăneasa Mariia grecoaica, soția răposatului Gheorghe Grecul, din trupul locului casi[i] dumisale, în mahalaoa sfăntului Ioan.

Și fiind locul înfundat mi-au dat deschidere de poartă în drumul metohului părinților ghighieni, ce răspunde în obor.

Și pă acest temeiu de document, am făcut casă i alte împrejmuiri cu îndestulă cheltuială avînd eșirea pă acest drum, nesupărat.

Acum dar mă pomenesc cu cățiva din orășani sculăndu-să în silnicie cerea a închide acest drum al metohului, supt ce cuvănt nu știu. Apoi dacă acest drum să va închide, au închis și drumu casii mele.

De aceia fac cunoscut cinstitului maghistrat că acestora ce fac o asemenea pretenție de a închide drumul să li să dea în cunoștiință ca mai întăi să mă despăgubească de acest acaret și așa vor putea pune în lucrare scoposul ce au, că vreme că dacă au avut un asemenea cuget de ce m-au îngăduit atăți ani pă acel drum și tocmai acum după ce am cheltuit tot ce am avut, de mi-am făcut casă a mă odihni, mai vărtos chiar din porunca cinstitului maghistrat am fost siliți de mi-am făcut și caldarăm ce este înaintea porții acestui drum ce răspunde în obor.

Mă rog dar, după dreptatea ce mă cunosc că am, să-mi aflu îndestularea.

Plecat supus,

Ștefan cojocaru de aici, mahalaoa sfăntului Ioan

Arh. St. Buc., *Schitu Ghighiu,* XXIII-4.
Copie de epocă, stare bună.

94

1838 mai 15. [Ploiești].

Barbu croitorul, din mahalaua Sf. Ioan, cere primăriei orașului să nu se închidă drumul ce duce la metohul schitului Ghighiu, deoarece nu mai are pe unde intra sau ieși din casă care nu este construită pe loc „apucat sau hrăpit de la oraș". *(Copie).*

Cinstitului maghistrat al orașului Ploești

plecată jalbă

Prin acesta fac cunoscut cinstitului maghistrat că atăt zestre căt și prin zapis avănd loc sterpu, în mahalaoa sfîntului Ioan, cu îndestulă cheltuială am făcut casă spre a mea lăcuință căt și alte împrejmuiri.

Dar fiind loc înfundat am cumpărat alt locșor ce răspunde în ulița metohului părinților ghighieni, pă a cării uliță ne avem intrarea și ieșirea.

Acum dar văz că unii din orăşani au început a presăra vorbe pă dinafară şi chiar prin jalbă ar fi cerând dă la cinstitul maghistrat ca să să închiză acel drum al metohului părinţilor, pă care noi ne întrebuinţăm. Dar sub ce cuvânt de dreptate nu ştim. Ci pentru că această urmare să atinge de îndatoririle şi căderile cinstitului maghistrat şi dacă cinstitul maghistrat va găsi de cuviinţă a să închide acel drum, atuncea plecat supui în cunoştiinţa cinstitutului maghistrat, ca ori cinstitul maghistrat sau acei orăşani ce fac această pretenţie să-mi plătească preţul locului şi clădirile ce să află în fiinţă şi atuncea vor putea dumnealor a-şi urma punerea în lucrare, mai vârtos că eu am loc de zestre şi cumpărat, iar nu apucat sau hrăpit de la oraş.

De aceia mă rog, după dreptate, să-mi aflu cuviincioasa îndestulare fiind şi caldarâmul de [*indescrifrabil*] în acel drum despre obor, pă unde eşim şi intrăm.

Plecat supus,

Barbu croitor, mahalaoa sfântului Ioan

Arh St. Buc., *Schitul Ghighiu,* XXIII-5.
Copie de epocă, stare bună.

95

1838 mai 15. [Ploieşti].

Deputaţii a două mahalale din Ploieşti, după cercetarea făcută la faţa locului, raportează primăriei că schitul Ghighiu are dreptate în reclamaţia făcută împotriva neguţătorului Alexe Manea. *(Original).*

Cinstitului maghistrat al acestui oraş

plecat raport

După această poruncă care iaste dată de la cinstitul maghistrat asupra noastră deputaţii mahalalii sfântului Ioan şi sfintei Vineri, aşternut în dosul jălbi[i] părintelui stareţu al sfântului schit Ghighiu, mergînd în faţa locului unde fiind dumnealui chir Alecse Manea cât şi sfinţiia sa părintele Ghenadie, vechil din partea părintelui stareţu, am cerut mai întâi spre pliroforie, documentul ce-l are sfântul schit pentru stăpânirea metohului şi a uliţii, ce-l are de aici în oraş.

Carele ne-au şi arătat un zapis cu leat 1828 dechemvrie 25 al răposatului Gheorghe Grecu i Mariia soţia lui cu copii lor şi alţi martori coprinzători de vinderea şi dăruirea pământului pe care s-au făcut acest metoh, atingătoru cu desluşire şi pentru uliţă, zicând chiar aşa că-i dă şi loc de uliţă să iasă de la metoh în obor.

Și lățimea uliții să fie de doi stănjeni, în care uliță face și legătură în zapis care să nu aibă voie vecinii a deschide portiță sau poartă decăt numai vănzătoru și cumpărătoru să-și deschiză doao porți.

Pă care temei al zapisului arată vechilul că ș-au făcut uliță și ș-au făcut poartă la fața oborului și au făcut și caldarăm pod de piatră, drept fața porții, după cum au fost porunca stăpănirii și au avut în stăpănire.

De aceia dar am intrat în scumpă cercetare și întru adevăr să dovediră, fără de tăgăduire, ușile cătte cinci deschise în ultița metohului De apururea cănd are trebuință dumnealui chir Alecse își face trebuințele sale pă ușile acele numite din ulița metohului. Prin care învederat este că face împiedicare părinților călugări că nu-și au slobozenia cuviincioasă să iasă pă uliță cănd vor avea trebuință.

Am cercetat și pentru poartă care poartă au și avut-o părinții, dar acum lipsește.

Noi dară asupra dreptății chibzuire, făcănd spre odihna petrecerii călugărilor ai sfăntului schit la acest metoh, găsim de cuviință ca părinții să-și facă poartă după cum au avut și mai nainte la fața uliții, ca să-și stăpănească metohul ulița întreagă după cuprinderea zapisului ce-l are.

Pentru care, de cercetarea ce am făcut noi, nu lipsim a înștiința cinstitul maghistrat.

[1] 838 mai în 15.

Ioniță Filip deputat mahalalii sfăntului Ioan
Costandin Brașoveanu deputatul sfintei Vineri
Necolae Gheorghiu depotatu sfintei Vineri
Costandin Gheorghiu depotatul sfăntului Ioan

Arh. St. Buc., *Schitul Ghighiu*, XXIII-7.
Original, stare bună.

96

1838 mai 17. Ploiești.

Judecătoria județului Prahova anunță primăria orașului Ploiești că dacă vrea poate să invoce dreptul de protimisis în privința locului vîndut de Iane Diamanditi băcanului Hagi Petre. *(Original).*

Cinstitului maghistrat al acestui oraș
Judecătoria județului Prahova

Cu cinste să alătureează copie întocmai de pe zapisul lui Iane Diamanditi prin care vinde cătră Hagi Petre băcanu un loc al său ce-l are lăngă oboru, drept lei 13.800, ca de va voi cinstitul maghistrat a să răscumpăra pă seama orașului, în temeiul vecinătății cu oborul, să să trimiță bani la judecătorie a-i primi Hagi Petre, ca să să adevereze zapisul

pa cea răscumpărătoare, iar de nu să va răscumpăra, să aibă răspunsu judecătoria, fiindcă nici o altă înpiedicare n-a mai rămas.

Prezedent,
stolnic N. Pardalos
Constandin Cuţarida,
Constandin Lipănescu

grafier, Filip

anul 1838, luna mai 17 nr. 1.538
oraşul Ploeşti

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1832, f. 68.

97

1838 iunie 24. Ploiești.

Primăria oraşului Ploieşti cere Departamentului din lăuntru să aprobe majorarea salariilor pentru logofătul şi secretarul primăriei, deoarece cu leafa ce primesc „nu poate un om să-şi îndăstuleze hrana vieţii." *(Original).*

Cinstitului Depertament al trebilor din lăuntru
Maghistratul oraşului Ploeşti

Plecat supunem la cunoştiinţa cinstitului Departament că la canţalariia acestui maghistrat să află doi scriitori cărora li să dă leafă pă lună : sicritarului lei o sută, şi logofătului lei şaptezeci. Și după starea oraşului cu felurimi de împrejurări ce să atinge de căderile maghistratului şi cu neîncontenitele corispondenţii, este trebuinţă de multă scriere care urmează a să face de om cu ştiinţă de condei. Și după arătatul preţ al simbrii cercăm împiedicări, căci nu să pot îndemna aşa oameni dăstoinici să slujească, fiind prea puţin, după cum să poate judeca. Că la o vreme ca aceasta nu poate un om să-şi îndăstuleze hrana vieţii cu aceşti bani, dar îmbrăcămintea şi încălţămintea sa.

Ci pentru o înlesnire a căutării trebilor şi pentru oareşicare ajutorinţă a lor, nu lipsim cu supunere a îndrăzni să aducem aminte, rugându-ne cinstitului Depertament ca de va binevoi să se milostivească asupra acestor scriitori, cu un puţin ajutor de adaos, adică să aibă pe lună : sicritarul lei o sută cincizeci şi logofătul lei una sută. Care rămâne la hotărârea şi bunăvoinţa a cinstitului Depertament.

Prezident,
Gheorghe Boldescu

cilen : Marin Stanciu
cilen : Hristache Ţoncovici

secretar,

Androne Murgulescu

anul 1838, luna iunie 24, nr. 372

[rezoluția] :

Dă vreme ce maghistratul cunoaște această trebuință dă adăogire neapărată, apoi va urma cu slobozirea lefilor precum arată, de la 1-iu viitorului iulie.

Ioan Manu [1838] iunie 27.

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 75.

98

1838 iunie 28, Ploiești.

Ocîrmuirea județului Prahova, înaintează copie Departamentului din lăuntru după cererea unor locuitori din Ploiești împotriva primăriei care a vîndut preotului Apostoliceanu un loc pe un preț foarte mic. *(Original).*

Cinstitului Depertament al pricinilor din lăuntru
Ocărmuirea județului Prahova

Spre mai bună pliroforie a acelui cinstit Depertament să alătură în copie jălbile mahalagiilor Sf. Ioan dintr-acest oraș, atingătoare de locu orașului ce l-au văndut maghistratu părintelui Apostoliceanu.

Apoi ca să nu să păgubească casa maghistratului i s-au dat aceasta în cunoștință după cea dintăiu jalbă a mahalagiilor ca să să întoarcă vănzarea și să să vănză prin mezat, după cererea mahalagiilor. Dar nici un fel de răspuns n-au întors ocărmuirii pănă acum. Și fiindcă mahalagii neîncetat strigă pentru iconomicoasa vănzare a acestui loc, de aceia pă deoparte s-au scris poliții ca să nu îngăduiască pă cumpărător a clădi cel mai mic lucru pă acel loc, iar pă de alta după datorie să supune la cunoștiința cinstitului Depertament spre a porunci cele de cuviință în folosu casii maghistratului, nefiind formalisită vănzarea.

1838 iunie 28.

A. Cocărăscu

secretar,

N. Vericeanu

nr. 2 644

[rezoluția]:

Să vă scrie maghistratului a da cuvînt asupra arătării aci coprinse, voind Departamentul a cunoaşte cum maghistratul au putut face o lucrare păgubitoare casii obşteşti şi fără mai întăi a încunoştiinţa pă Depertament.

Ioan Manu

[1838] iulie 1.

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 87.

99

1838 iulie 1. Ploieşti.

Judecătoria judeţului Prahova anunţă pe paharnicul Gheorghe Boldescu că Sandul coşarul a renunţat la dreptul de protimisis ce zicea că are asupra locului cumpărat de paharnic în oraşul Ploieşti. *(Copie).*

Judecătoria judeţului Prahovii
anul 1838, luna iulie 1-iu, nr. 2.070
Ploeşti

Cinstitului d. marelui paharnic

Gheorghe Boldescu

Măcar că prin două otnoşenii ale prezedenţii aceştii judecătorii, cu nr. 2.494 dechemvrie 23 leat 1837 şi nr. 1.268 aprilie 30 leatul următor, s-au fost adus pohtire d-le ca să vii spre înfăţişare cu Sandul coşarul, dintr-acest oraş Ploeşti, după jalba cu nr. 2.559 ce în copie s-au fost alăturat d-le, pentru pricina protimisisului unui loc vîndut d-le dă Nicolaie al moaşii Cojocaru, în cuvînt că s-ar fi aflînd frate cu vănzătorul.

Dar fiindcă acum s-au arătat în presuzvia judecătoriii însuşi Sandu coşarul cu jalba, ce în copie să alăturează, ce s-au trecut la nr. 1.721, arătându-se şi prin graiu că s-au lăsat de acea dava, nemaifăcînd nici o pretenţie dă protimi[su] său, mărturisind că nici nu este frate cu Nicolaie al moaşii.

De aceia să dă şi în cunoştiinţa d-le că s-au închis dela acestii pricini.

Prez.[ident],
stolnic N. Pardalos
Costandin Cuţarida

gra[fier],
Iancu Filiu

[mai jos] :

Către cinstita judecătorie a acestui judeţ Prahova

plecată jalbă

Cu supunere fac arătat cinstitei judecătorii că la jalba ce am înfăţişat pentru d. paharnic Gheorghe Boldescu în pricina unui loc ce i l-au vîndut frati-meu Nicolae, pe care vream a-l răscumpăra, rog a rămînea acea jăluire jos şi d[umnealui] paharnic să-şi aibă stăpînirea cu bună pace şi nesupărat de către mine, căci frate adevărat nu este, ci de cruce.

[1]838 iulie 17

Al cinstitii judecătorii prea plecat,

Sandu coşaru

[rezoluţie] :

Să vie la judecătorie singur a-şi da răspunsul singur prin viul său graiu în pricina aceasta.

[mai jos] :

Fiindcă Sandu coşaru atăt prin a sa jalbă căt şi de faţă în presustvie au arătat că nu mai face nici o pretenţie de protimisis, mărturisind că nici nu este frate cu Nicolae al moaşii. De aceia să închide dela şi să să dea în cunoştiinţa d-lui paharnic Gheorghe Boldescu.

N. Pardalos

[pe verso] :

Judecătoria judeţului Prahova

Această copie protocolindu-să din cuvînt în cuvînt şi găsindu-să scoasă întocmai după documentul înfăţişat de către d-lui clucer Gheorghe Boldescu, spre a fi crezută, s-a adeverit de judecătorie.

1844 noemvrie 24.

Acad. R.S.R., CCCLXX-115.
Copie, stare foarte bună, hîrtie verzuie; cîteva semnături indescifrabile.

100

1838 iulie 11. Ploieşti.

Primăria oraşului Ploieşti cere Departamentului din lăuntru să aprobe numirea a doi căruţaşi, cu 25 lei pe lună, care să ridice gunoiul ce se face în obor în zilele de tîrg. *(Original).*

Cinstitului Depertament al trebilor din lăuntru
Maghestratul orașului Ploești

Plecat supunem în cunoștința cinstitului Depertament, că rănduiții trei căruțași ce sănt cu tocmeală pă lună căte lei 25, să scoată gunoiul și tot murdalăcul dupăn piețile tărgului, afară la marginea orașului, până la trecuta lună ghenarie au fost așezați de cei mai dinainte mădulari ai maghistratului, ca să îngrijească numai pentru piețile tărgului, iar nu și pentru obor.

Noi văzînd că la obor să grămădește mulțime de gunoiu peste caldarămul făcut, n-au fost cu putință ca să înduplecăm pă cei vechi căruțași, ci am așăzat alții, cu zapis de la ghenarie 16, legăndu-să cum că vor curăța și oborul. Care s-au și pus în lucrare dupe a lor legătură. Dar văzănd că este multă lucrare, n-au putut să biruiască și s-au pornit cu această jalbă către maghestrat. Din care să poate loa pliroforie, ci fiindcă de să vor lăsa precum ei cer, numai spre curățirea piețilOr, rămîne oborul de să impresoară cu mulțimea gunoiului.

Mai vărtos avănd mare calabalăc marțea și miercurea, zilele tărgului, a-i sili după al lor zapis, cunoaștem și noi că le este peste putință.

Pentru care maghestratul dupe a sa datorie, ca să nu să întămple la o așa mare trebuință vreo zăticnire, nu lipsește a încunoștiința cinstitului Depertament, rugăndu-să ca de va binevoi să facă bunătate a slobozi voie încă pentru doi căruțași, tot cu aceiași tocmeală, căte lei douăzeci și cinci pe lună, a fi cinci să poată face curățirea cea cuviincioasă.

Prezident,

Gh. Boldescu

cilen : Marin Stanciu

secretar,
Androne Murgulescu

anul 1838, luna iulie 11
secsia 1-iu, nr. 404

[rezoluția] :
Să va răspunde maghistratului că acei trei căruțași, fiind legați prin contract, urmează a păzi condițiile contractului.

Totodeodată maghistratul poate lua măsuri ca acei ce vin în obor, cu care, să rădice fieșicare murdalîcu ce va face pă seamă-i, spre ajutoru acelor căruțași.

Ioan Manu [1838] iulie 16.

Arh. St. Buc. *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 90.

101

1838 iulie 29. Ploiești.

Ocîrmuirea județului Prahova arată Departamentului din lăuntru că nu e nimerită măsura ca țăranii care vin în zilele de tîrg la obor, să fie obligați să curețe ei „murdalîcu ce l-ar face". *(Original).*

Cinstitului Departament al pricinilor din lăuntru
Ocărmuirea județului Prahova

Maghistratu orașului prin hîrtia cu nr. 417 face cunoscut ocărmuirii ca în temeiul poruncii cinstitului Departament cu nr. 4.761 adresată către dănsu, să să supuie ca toți cei ce vin la zilele de tărgu în oraș, cu feluri de marfă, să-și ardice murdălicu ce l-ar face în curgerea vremii stăruirii sale.

Ocărmuirea s-au poprit a face rostirea deslușită, pentru că cu urmarea aceasta să dă o însemnată supărare negutătorilor și lăcuitorilor, întrebuințați, care poate să și înpiedice a lor venire.

De aceia să cunoscu datoare a supune mai întîiu în cunoștiința cinstitului Departament, totdeodată rugăndu-vă a avea dezlegare în cechip să urmeze.

1838 iulie 29

A. Cocorescu

secretar,
N. Vericeanu

secsia I-iu, nr. 3.039

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru,* 3.023/1838, f. 96

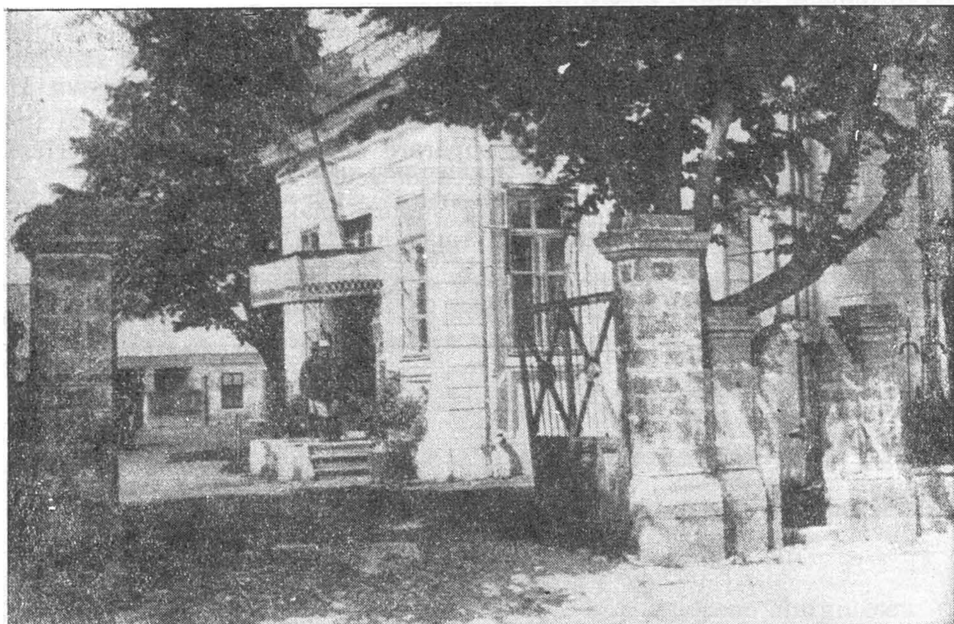
102

1838 august 7. Ploiești.

Șaizeci și doi de proprietari din orașul Ploiești arată judecătoriei județului Prahova că locul ce-l are de vînzare vistierul Pîrvu. ar fi bine să-l ia primăria orașului pentru lărgirea oborului și construirea Școlii Naționale, iar de nu să-l cumpere ei pe baza dreptului de protimisis. *(Original).*

Cinstitei Judecătorii acestui județ Prahova
plecată jalbă

Pentru un loc al vistierului Pîrvu ce-l are vecin cu lumina oborului, înțelegînd prin unii alții că este în tocmeală să-l vînză și neputînd afla la cine, în trecuta lună aprilie în 21 am dat înscrisă cunoștință către cin-

Casa Hagi Cantilli, unde a fost popota ofițerilor ruşi în timpul războiului pentru cucerirea Independenței ; mai apoi a fost găzduit în ea Cercul Militar, iar astăzi Casa Armatei, (str. Maxim Gorki nr. 31 ; fostă str. Fulgeanu).

stitul maghistrat ca să ia în băgare de seamă a nu să înstrăina locul acesta la altă mînă, fiind trebuincios pentru lărgimea oborului spre un folos de obşte, cum şi al Şcoalii Naţională.

După care a noastră vestire ne-am făcut, intrînd şi maghistratul în orînduiala lucrării datorii sale, la trecutut aprilie 29 ne-au arătat că pentru acest loc vrînd a dovedi pe cumpărător, au făcut rugăciune la această cinstită judecătorie. Şi spre răspuns desluşeşte curat că acest fel de vînzare nu să pomeneşte pă numele vistierului Pîrvu, decît numai că un han s-au vîndut la un Necula Gheorghiu brutaru. Iar în urma acelui răspuns, s-au primit la cinstitul maghistrat altă otnoşenie, din 17 mai supt nr. 1.538, insoţită cu copie de zapis al lui Iane Diamandi ce vinde acel loc d. Hagi Petre, cu coprindere că după protimisisul ce este, să îngrijească pentru banii răscumpărătoarii, de vreme ce să vecineşte cu lumina oborului.

După care cinstitul maghistrat raportuind cinstitului Depertament, de unde primindu-să răspuns că nu să slobod bani din casa maghistratului.

Acel înscris de la cinstitul Depertament dîndu-l cinstitul maghistrat în cunoştinţa noastră, ne-am şi înfierbîntat cu o mare îngrijire pentru nescăparea locului din mînă. Şi din pricină, după cum am mai făcut cunoscut, că toţi noi mai aleşi din proprietari care sînt destoinici şi la răspundere de bani, parte neguţătorească fiind, unii am fost pe la tîrguri, alţii pe la suhaturi unde avem vitele spre hrană, tocmai după ce am venit, adunîndu-ne şi văzînd coprinderea celor poruncite de cinstitul Depertament că bani nu sloboade, şi noi cunoscînd întru adevăr că acest loc de să va cumpăra pă seama oborului a să lărgi, osebit că să deşchide un mare folos obştesc, dar şi şcoala să împărtăşeşte de un mare ajutor, ne-am chibzuit cu scumpă băgare de seamă şi am hotărît duprin casele noastre să căpuim suma banilor, cîţi să vor dovedi că s-au dat cînd s-au răscumpărat de Iani de la fata vistierului Pîrvu. Şi în urmă noi cu mijlocul ce să va găsi de înlesnire, ne vom lua înapoi banii ce vom da.

Pentru care am şi răspuns înscris cu hîrtie cinstitului maghistrat hotărîrea cugetului nostru, de unde neprimind vreun răspuns, al 2-lea şi al 3-lea am făcut cercare cu hîrtie cerînd răspuns. Şi în cea după urmă, prin grai, ne-am arătat că cinstitul maghistrat ale sale datorii păzind, toate hîrtiile noastre le-au îndreptat la această cinstită judecătorie, de unde vreun răspuns n-au primit, decît tăcere.

Ci fiindcă noi ne cunoaştem amăgiţi de vicleşugul ce l-au lucrat însuşi vînzătorul cînd au dat acest loc supt răscumpărătoarea lui Iani Diamandi, căci datoriia îl supunea să arate şi vecinătatei cea mai multă care o are lumina oborului. Şi să ceară de la cinstitul maghistrat răspuns de răscumpără, sau să iscălească, să se lepede de protimisis. Această urmare n-au făcut-o, nici cinstita judecătorie n-au luat în băgare de seamă, ca să-şi facă formalităţile legiuite.

Noi dar acea vînzare a fetei vistierului Pîrvu şi răscumpărătoarea lui Iani Diamandi, nu o cunoaştem săvîrşită şi ne cerem protimisisul nostru, al feţii luminii oborului, că acel Iani de va fi venit şi va fi cu

cădere a să înpărtăşi şi el din acel loc, după cît i să va cădea în vecinătatea lui, poate să ia după pravilă. Iar noi cu cea mai multă vecinătate să rămînem isterisiţi de dreptul protimisis ce avem. Cunoscută este învederata năpăstuire, ca unii ce n-au avut de ştire pentru acel zapis, nici nu ni l-au arătat nimeni, atît vînzătorul, nici cinstita judecătorie nu ni l-au făcut cunoscut.

De aceia ne rugăm cinstitei judecătorii să binevoiască a lua în băgare de seamă cele mai sus coprinse, ca să să depărteze aceste rele cumpărători, ce sînt înpotriva pravilii, să nu să sloboază locul, să să primească banii în cinstitul trebunal. Şi fiindcă pe locul acesta să vede lucrări de împrejmuiri, de care noi nu avem nici o trebuinţă, să binevoiască cinstita judecătorie a pune în orînduială cele de cuviinţă, ca să nu să întîmple a să cere la urmă vreo cheltuială.

1838 august în 7.

Ai cinstitei judecătorii plecaţi

noi în număr şaizeci şi doi proprietari oroşani ce avem date iscăliturile noastre de răscumpărare către cinstitul maghistrat.

secretar,
Androne Murgulescu

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 109.

103

1838 august 8. Ploieşti.

Primăria oraşului Ploieşti raportează Departamentului din lăuntru despre situaţia locului pe care vistierul Pîrvu l-a vîndut lui Hagi Petre, fiul lui popa Buzilă, şi cere aprobare să fie cumpărat pentru lărgirea oborului *(Original).*

Cinstitului Depertament al trebilor din lăuntru
Maghistratu oraşului Ploeşti

Plecat supunem în cunoştinţa cinstitului Depertament că în acest oraş, lîngă lumina oborului, avînd un loc virane Pîrvul *treti* vistier de la Valea Popii *sud* Saac, în leat 1835, l-ar fi vîndut la un Hagi Petre *sin* popa Buzilă, de la care Petre l-ar fi răscumpărat Ecaterina fata vistierului Pîrvu, şi soţie lui Zamfir Nedelcu, cu protimisis de rudenie. Iar numita Ecaterina, în leat 1836, l-ar fi vîndut la un Ioan Iliadis bogasierul. Şi de la acel Ioan Iliadis cu răscumpărătoare de protimisis a vecinătăţii s-au coborît la un Ioan Diamandi în leat 1836 aprilie 16. Care Ioan Diamandi prin zapisul său îl vinde, în leat 1837

octomvrie 2, la Hagi Petre *sin* popa Buzilă tot cel dintîiu muşteriu care l-au fost cumpărat de la vistieru Pîrvu.

Pentru care de toate acestea meşteşugite vînzări, nici oroşanii, nici maghistratu n-au avut nici o ştiinţă, decît acum la trecuta lună maiu 18 s-au primit otnoşenia cinstitei judecătorii locale cu nr. 1.538 însoţită cu copie după zapisul lui Ioan Diamandi pentru cea din urmă vînzare către Hagi Petre. După care îndată şi maghistratul, prin raportul său cu nr. 300, au dat în cunoştiinţa cinstitului Depertament, rugîndu-să să binevoiască să sloboază bani din casa maghistratului spre răscumpărarea acestui loc.

De unde primindu-să cinstit răspuns cu nr. 3.708 s-au şi dat în cunoştiinţa oroşanilor, dar întîmplîndu-să a fi risipiţi dupe negoţul lor, pînă a să strînge toţi cei mai cu bună înţelegere, s-au pricinuit oareşicare zăbavă din întîmplare.

Iar după ce s-au strîns, răspunde maghistratul în scris de chibzuirea şi hotărîrea ce au făcut ca să răscumpere locul acesta cu bani du prin casele lor pentru un folos obştesc şi ai Şcoalii Naţională, precum mai pe larg să va da pliroforie din alăturata copie a înscrisului orăşenesc ce-l dă către acest maghistrat, care să trimise, după care şi maghistratul făcîndu-l cunoscut la cinstita judecătorie locală, cu cerere, nici un răspuns nu au primit, supărînd cu rugăciune pînă în al treilea rînd.

Şi văzînd pe deoparte mare tăcere, iar pe de alta o multă silinţă a lui Petre Hagiu ce să numeşte a fi cumpărător, cu grămădiri de materialuri i cu meşteri şi mulţime de lucrători ca să îngreuieze locul în cheltueli, n-au mai putut răbda oroşanii, ci au pornit şi din partea lor către cinstita judecătorie această osebită jalbă care prin copie să alătură. Şi nici după aceasta vreun alt răspuns n-au dat, decât prin grai au zis oroşanilor jeluitori, că nu au nici-o dreptate.

Ci fiindcă acest loc este de mare trebuinţă a să luoa pentru lărgimea oborului, căci marţea şi miercurea nu numai oborul să umple de mulţimea norodului, ci şi toate uliţile dimprejur. Iar lărgindu-se, osebit că este un mare folos obştesc, cu încăperea mulţimei producturilor ce vin la acest oraş, dar să adaogă şi bun folos la casa şcoalii.

Locul acesta dintru-ntîi cunoscîndu-l muşteriii că nu o să să poată lăsa de către oroşani, fiind de neapărată trebuinţă oborului, s-au uneltit de la începutul vînzării până acum tot vicleşuguri şi iconomii pă supt cumpăt şi de la vînzători şi de la cumpărători şi de la dregători, după cum întru adevăr este în fiinţă năpăstuirea la dreptatea ce are acest maghistrat orăşenesc de temeiu avînd dovadă aceasta.

Adică după ce au răscumpărat Ecaterina, fata Pîrvului vînzătorul, cu protimisis de rudenie şi l-au vîndut lui Ioan bogasierul, pe care cu protimisis de vecinătate l-au răscumpărat Ioan Diamandi, pe toţi cei cu cădere de protimisis rude şi vecini i-au iscălit, iar vecinătatea cea mai mare şi de temeiu care o are cu lumina oborului, n-au făcut-o cunoscută maghistratului, nici l-au întrebat atît vînzătorul i cumpărătorul, cum mai vîrtos nici cinstita judecătorie. Ci găseşte dă cuviinţă şi dă în răscumpărătoare dreptate numai lui Iane Diamandi care are

vecinătate numai în coastele acestui loc, puţin lucru la o margine. Şi protimisisul cel mai mare al luminei oborului îl trecea cu vederea, nebăgîndu-l în seamă. Care drept de protimisis după pravila pămîntului, fiindcă nu sîntem iscăliţi la acel zapis al răscumpărării lui Iani, îl cerem de la stăpînire a ni să da, neputîndu-să cunoaşte săvîrşită nici pînă acum răscumpărarea lui Iani de vecinătate, în vreme ce nu este făcută cu formalităţile legiuite.

Căci urma chiar cinstita judecătorie să cerceteze împrejurarea pricinii ca să afle pe cei cu cădere de protimisis. Şi după pravilă, să-l dea în căderea vecinilor ce nu să leapădă, numai acel drept care i să cuvine, iar nu protimisisul de la toată vecinătatea să-l pogoare numai pe obrazul unui vecin. Şi necunoscută este vînzarea ce o face Iani către Hagi Petre, pentru care pricină, fiindcă nici maghistratul, nici oroşanii nu s-au putut învrednici ca să dobîndească vreun răspuns de la cinstita judecătorie. Iar Hagi Petre cu cuvîntul cumpărării de la Ioan cel care îi vinde lucru care nu este desăvîrşit al său, nu încetează cu lucrarea vrînd să îngreuneze preţuirea locului.

Nu lipsim cu grabă, prin acest plecat raport, să arătăm pe larg toată curgerea pricinii cinstitului Departament, rugîndu-ne foarte să binevoiască a da în cunoştinţă cinstitei mari Logofeţii împiedicarea ce ni să face la dreptatea ce avem, ca să să poruncească cinstitei judecătorii a ne căuta protimisisul ce-l avem, ca nişte vecini la răscumpărătoarea de la Ioan bogasierul, să răspundem banii ce i-am numărat Ecaterinii fata Pîrvului vistierul la care va fi pălmaş după căderea lui şi Ioan Diamandi cu vecinătatea sa.

Prezident,
Gh. Boldescu

cilen, Hristache Ţoncuvici

secretar,
Androne Murgulescu

anul 1838, luna august în 8
secsia I-iu, masa II-lea, nr. 439.

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 106—107.

104

1838 august 16. Ploieşti.

Primăria oraşului Ploieşti raportează Departamentului trebilor din lăuntru că Hagi Petre a acceptat să primească preţul locului care va rămînea în proprietatea oraşului şi cere în acest scop aprobare să poată plăti banii din casa oraşului, după hotărîrea domnitorului. *(Original).*

Cinstitului Depertament al trebilor din lăuntru
Maghistratul orașului Ploești

După protimisisu ce are proprietarii oroșani la răscumpărarea locului din fața oborului ce s-au coborăt cu vănzarea tot la Hagi Petre, maghestratul prin raportul cu nr. 439 avgust 8, cu deslușire au încunoștiințat cinstititului Depertament, toată curgerea pricinii aceștiia, dupe care până acum neprimindu-să răspuns și din pricina că Hagi Petre se silea a îngreuia locul cu cheltueli, maghestratul și oroșanii siliți au fost de a să arăta către măriia sa Vodă. Și făcând rugăciune asupra răscumpărării acestui loc, măriia sa binevoind s-au milostivit de au înfățișat pă numitul Hagiu cu maghistratul și cu oroșanii, găsind de cuviință și hotărând ca să să întoarcă banii cumpărătorii și dreptele cheltueli, spre despăgubire, rămăind locul pă seama orașului, pentru lărgimea oborului, în folosul tuturor de obște.

Dupe care și Hagi Petre dănd înscris, supt a sa iscălitură, zapisul acesta, cum și alăturata listă, care prin copii să înfățișează pă lăngă aceasta.

Ci fiindcă măriia sa Vodă prin grai au slobozit poruncă că pentru banii răscumpărătorii acestui loc să să dea din casa maghistratului, care luminată glăsuire a mării sale o va face cunoscută cinstitului Depertament însuși d-nul Costache Stiriiadis ce au fost de față.

Suma banilor răscumpărătorii, după zapisul ce l-au arătat Hagi Petre, este lei treisprezece mii și opt sute.

Pentru acești bani ne rugăm cinstitului Depertament ca să fie cinstită poruncă de slobozenie a să număra din casa maghistratului, după luminată hotărâre a mării sale lui Vodă, a să da înapoi cumpărătorului.

Iar pentru suma banilor cheltuelilor, fiindcă arată Hagi Petre condeie fără de cuviință și neadevărate, iar nu potrivite în legăturile cuprinse, la chiar zapisul său, ce să vede supt a sa iscălitură, rămâne să să facă cercetare la fața locului, și căte cheltueli să vor dovedi întru adevăr, cu al 2-lea să răportuim cinstitului Depertament, suma cea adevărată ce să va alege

1838 avgust 16.

Prezident,
Gh. Boldescu

cilen, Hristache Țoncuvici
cilen, Marin Stanciu

secretar,
Androne Murgulescu

Secsia I-*iu*, masa al 2-lea, nr. 448.

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 111.

105

1838 august 16. Ploiești.

Briia, soția răposatului Stoica Țiplică din Ploiești, arată domnitorului formele ilegale prin care primăria orașului i-a luat o prăvălie; cere să i se facă dreptate. *(Original).*

Prea Înălțate și mult milostive Doamne,

Într-această patrie să răsună ca dintr-un bucium că de la întocmirea Organicescului Regulament fără de vreo abatere să păzește dreptatea pravilii și întocmitele orăndueli. Dar eu mă văzu cu totul depărtată de această auzire, încă cufundată și în nedestoiniciile văduvii, că răposatul bărbată-mieu Stoica Țiplică avănd în orașul Ploești, *sud* Prahova loc de prăvălie, au și făcut pă dănsul două prăvălii pe care cu nebăntuire le-au stăpănit pănă în trecutul leat 1833, cănd deodată s-au pomenit cu maghistratul acelui oraș poprind pă chiriașul acelor prăvălii ca să nu sloboază răposatului bărbată-mieu chiriia din amăndouă prăvăliile, ci numai de la una, supt cuvănt că ceilantă prăvălie este dată pă seama școalii orașului Ploești de cinstita judecătorie a acelui județ, prin hotărărea ce au slobozit în trecutul leat 1832.

Listul 92, paragraful 13 din pravila pămăntului zice, că părătul să se cheme la judecată pentru pricinile politicești carele să meargă îndată. Paragraful 14 deslușește pricinile pentru care nu să poate chema la judecată părății. Paragraful 15 coprinde că cănd părătul pentru pricinile politicești să va chema și nefiind oprit din întămplările arătate în paragraful 14, nu va veni la judecată, judecătoria să-i dea soroc de cinci zile și cănd nici atunci, fără dă nici o pricină, nu va veni, să-l osăndească în lipsă, la căte jăluește părătul.

Prin Regulamentul Organic, la articolul 248, să dezleagă ca să să trimiță îndată părătului copie adeverită după jalba jăluitorului și însoțită cu răvașul de soroc iscălit de dumnealui prezidentul. Cănd părătul nu va fi acasă și să va afla lipsind afară din ținutul judecătorii unde își are lăcașul său, prezidentul îi va trimite răvaș de soroc prin mijlocirea judecătorii locală întru care să va afla.

Articolu 251 are coprindere că de nu va veni părătul la judecată după întăia chemare, să va chema și a doua oară, și cînd după două chemări și hotărătele soroace nu să va înfățișa nici singur, nici prin vechil, atunci pricina să va judeca în lipsa lui, după dovezile protivnicului său, ce să va afla față.

La articolu 260, că cel ce să va osîndi de către judecătorie, de întîia cercetare, va avea soroc de trei luni ca să pornească apelație, care după înalta voie au rămasu numai de două luni. Acest soroc va curge pentru hotărările judecătoriilor ce să fac față fiind amăndouă părțile din zioa ce să va da. Iar pentru hotărările judecătoriii ce să fac în lipsa unii părți și să osăndește acea parte, va avea soroc de opt zile, de cănd să va face cunoscut hotărărea, după formalitățile legiuite, ca arătăndu-să osănditul într-acest curs dă vreme, la acea

judecătorie de către care s-au osăndit, să-și afle îndestularea. Și judecătoria va fi îndatorată la o asemenea întămplare, a intra în de iznoavă cercetare a pricinii. Iar nearătăndu-să osănditul într-acest soroc, va pierde dreptul apelaţii de opt zile, numai, iar nu şi cel de două luni la mai înaltă stanţie.

Pă răposatul bărbată-mieu nimini prin răvaş de soroc nu l-au chemat la judecată pentru această prăvălie luată de maghistrat cu silnicie, o dată şi de două ori a să putea osîndi în lipsă, cum articulul 251 glăsueşte. Ca să iasă aceasta la adevăr să va întreba cinstita judecătorie Prahova care au cercetat această pricină, i de au iscălit răposatul undevaşi pentru vreo chemare, căci eu după ştiinţa ce am, nici nu l-au chemat, nici nu i-au dat cinevaşi răvaş de soroc, nici n-au iscălit undevaşi că va fi primit asemenea hărtie.

Vreo hotărăre de judecată nimeni nu i-au dat în mănă, slobozită, ori prin înfăţişare cu cinevaşi sau în lipsă ca să să poată înainta cu apelaţie, ori la judecătorie în soroc de opt zile, ori la mai înaltă stanţie cum articolu 260 povăţueşte pă fieştecare. Cum şi pentru aceasta este mijloc ca să să facă dovada dacă o va fi primit bărbatu-mieu, că trebuie neapărat să fie iscălitura bărbată-mieu în condica de anaforale unde s-au trecut hotărărea cu care maghistratul îmi ia prăvălia, ori la poliţia oraşului, de nu va fi voit bărbată-mieu să primească anaforaoa, sau la vreun supt-ocărmuitor de va fi dosit bărbată-mieu de acasă.

Apoi dacă nimeni nu l-au chemat în judecată, nu i-au dat hotărăre în mănă, îmi este de mare mirare cum cinstitul maghistrat s-au întemeiat de mi-au luat de supt stăpănire prăvălia făcută cu mare strădanie, supt numire că este pă seama şcoalii oraşului, dată de judecătorie fără să ne întrebe şi pă noi de avem vreun document de a ei stăpănire, sau alte dovezi ce le pociu înfăţişa ori unde voi fi poruncită.

Şi pentru ca să afle răposatul bărbată-mieu supt ce au fost ascunse articolo de mai sus însemnat şi le-au scăpat din vedere, cinstita judecătorie Prahova când au slobozit hotărărea în leat 1832 împuternicind pă maghistrat de stăpăn, pă dreapta prăvălia mea, făcută cu mare strădanie, umblănd prin stănţii judecătoreşti adică cu jălbi date la înălţimea voastră, la cinstita marea Logofeţie a Dreptăţii şi la cinstita marea Dvornicie, după ce că şi-au pierdut toată starea mişcătoare şi nemişcătoare în curs de patru ani de zile, lăsăndu-mă împovărată cu patru copii nevărstnici, fată de măritat. Apoi, în trecuta lună ghenarie când s-au împuternicit maghistratul cu stăpănirea pă această prăvălie, cufundăndu-să la apilpisie că dreptatea au perit dinaintea ochilor săi, şi-au dat obştescul sfărşit, lăsăndu-mă în cea mai mare ticăloşie şi stinahorie a văduviii.

Eu printr-această, afundată în deznădăjduire, nu am alergat să fac altă cerere, nepravilnică, supărătoare auzului înălţimii voastre, fiind toate până acum întămplate din nenumăratele păcate să vede ce am săvărşit într-această vremelnică trecătoare şi ticăloasă lume pentru mine, fără numai dacă cinstita judecătorie Prahova când au slobozit hotărărea în trecutul leat 1832 cu care să foloseşte cinstitul maghistrat, au urmat legiuirilor întocmite, în pravila pământului şi în Regulamentul

Organic, dovedindu-să slobozită hotărăre cu toate formalitățile, mă făgăduesc că nu numai voiu înceta din această cerere, dar cer ca să-mi iau și pravilnică osăndă pentru căci îndrăsnesc a supăra auzul mării voastre cu jălbi pline de neadevărate pări, iar la din înpotrivă mă rog în numele milostivului Dumnezeu, al Maicii Domnului, și al tuturor sfinților, și în cel plin de măngăere al mării tale să-mi iau îndestulare că m-am apelpisit cu totul, a mi să da prăvălia în stăpănire, să pociu plăti datoriile făcute într-această pricină și a hrăni ticăloși copii atărnați de gătul mieu, cerînd în diminețe hrană, neputînd înceta din zicere, că sănt năpăstuită pă dintregul de cinstita judecătorie Prahova, prin hotărărea ce numai cinstitul maghistrat au văzut-o și au știut-o.

Prea plecată roabă a mării voastre,

Briia femeia, soția răposatului Stoica Țiplică *ot* Ploești *sud* Prahova, cu patru copii mici și fată.

Tribunalul Prahova va intra în cercetarea pricinii și va da în cunoștiință și Depertamentului Dreptății, de această poruncă.

Primirea la Judecătorie, avgust 19, leat 1838, nr. 2.297, masa nr. 2.296.

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 8.636/1834, f. 256, 271.

106

1838 august 16. Ploiești.

Hagi Petre dă înscris că cedează orașului Ploiești, contra cost locul ce-a cumpărat de la vistierul Pîrvu, pentru a se mări oborul unde se ține tîrg de două ori pe săptămînă. *(Copie).*

Jos iscălitul cu părlejul norocitei veniri a mării sale prea înălțatului nostru domn, într-acest oraș, avănd cinste a mă înfățișa și a supune la cunoștiința înălțimii sale pricina de prigonire ce am cu maghistratul local pentru un loc cumpărat de mine lăngă oborul orașului dă la dumnealui vistier Părvul. Și pe care cere orașul să-l răscumpere supt cuvănt de protimisis, ca să mărească localul *(sic)* acelui obor.

Deși înălțimea sa, după ascultarea drepturilor mele, au binevoit a mă îndreptăți, arătăndu-mi că pă a lor temei am tot dreptul a stăpăni acel loc, ca un pravilnic al lui proprietar, fără cea mai puțină supărare.

Dar în urmă însumi eu judecănd adevărul vorbirii și a povățuirilor ce au binevoit a-mi adresa înălțimea sa, că cererea maghistratului nu privește spre vreun în parte interes, ci spre îmbunătățirea și folosul obștii, hăläduitorilor, la care tot oroșanul este dator a contrebui și din numărul cărora sănt și eu însumi, am primit cu toată a mea bună primire și mulțumire a lăsa orașului protimisisul ce cere.

Drept aceia, prin acest al mieu înscris, mă îndatorez ca locul pomenit să-l dau orașului spre a să întrebuința în mărimea oborului, după cum sus însemnează, cu toate ce până acum am zidit pă dânsul, și maghistratul să-mi întoarcă atât banii cumpărătorii locului cât și toate dreptele cheltueli ce am făcut până acum, după dreapta socoteală ce voi înfățișa, spre a mea desăvârșită despăgubire.

Spre întemeere dar am iscălit cu însuși măna mea.

1838 avgust 16.
Ploești

Hagi Petre Hagi Buzilă

după original,
secretar,
Androne Murgulescu

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 112.

107

1838 august 26. Ploiești.

O delegație de cetățeni raportează primăriei orașului Ploiești, că deplanîndu-se la fața locului, au prețuit clădirile și materialele de construcție ce trebuie să se plătească lui Hagi Petre fiul lui Hagi Buzilă. *(Copie).*

Cinstitului maghistrat acestui oraș Ploești

Otonoșenia cinstitului maghistrat cu nr. 458, cu alăturată listă a cheltuielilor dată de Hagi Petre *sin* Hagi Buzilă, cu cinste primindu-să, am luat în băgare de seamă coprinderea ce are pentru locul vistierului Pîrvu, ce s-au arătat cumpărător numitu Hagi Petre.

Și din luminată poruncă a mării sale lui Vodă, numitu Hagiu au vîndut cu zapis orășanilor pentru lărgimea oborului acestui oraș, cerînd însă să să despăgubească de banii cumpărătorii locului și de dreptele cheltueli ce va fi făcut, după coprinderea zapisului său ce au dat.

Așa dar noi suptiscăliții, pă temeiul cinstitei otnoșenii, am mers cu toții la fața locului și intrînd în cercetarea materialurilor, după lista dată de Hagi Petre, atît la lucrurile clădite, la un grajd i la o pivniță începută și împrejmuirea curții de uluce, și [a] celorlalte materii ce sînt nelucrate, care să dovedesc cu încărcătură după lista ce au dat. Pentru că numitul Hagi Petre au avut pe un nepot al său nevîrstnic orînduit la cumpărătoarea materialurilor, și asupra meșterilor ce au lucrat, la care să vede încărcătura condeelor ce le arată la pomenita listă.

Și pentru ca să nu i să facă numitului vreo năpăstuire, noi am prețuit cu oareșice adăogire materialurile și celorlalte, precum în ală-

turata pe lîngă aceasta listă să arată, a fieşcăriia clădiri, adică lei 1.312 parale 33 cheltuelile la împrejmuirea curţii cu uluce ; i lei 1.209 cheltuiala grajdului ; şi lei 1.092 parale 10 cheltuiala pivniţii ce o are începută, şi cu un puţ ; şi lei 2.016 parale 20 materialurile nelucrate. Care aceste toate condee să adună în sumă de lei 5.630 parale 23, adică lei cinci mii şase sute şi treizeci i parale douăzeci şi trei, cu scăderi de lei 1.789 parale 38 după lista ce au înfăţişat pomenitul Hagi Petre scoasă după catastihul nepotului său, din condei în condei.

Pentru care condei al scăderii s-au împotrivit Hagi Petre zicând că dumnealui poate să dovedească acei bani că sînt în adevăr cheltuiţi.

Căruia i s-au zis de către noi, că peste aceste preţuiri ce să văd în listă, mai dovedind altele prisos, i să vor plăti. Am vrut ca să-i dăm şi înscris şi n-au primit.

Pentru care de urmare nu lipsim a încunoştiinţa cinstitului maghistrat.

1838 avgust în 26.

Marin Stanciu cilen maghistratului
Costandin Gheorghiu
Dache Vasiliu
Dumitrache Nicolau
Theodor Dancovici
Constandin Braşoveanu
Stoian Vasiliu
Alexe Manea
Constandin Drăgoescu
Alexandru Rădulescu

după original,
secretar,
Androne Murgulescu

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 126.

108

1838 august 28. Ploieşti.

Gh. Boldescu, primarul oraşului Ploieşti, prezintă domnitorului pretenţiile lui Hagi Petre asupra locului şi cheltuielilor făcute ; domnitorul porunceşte Departamentului din lăuntru să hotărască „asupra despăgubirii ce urmează să să facă". *(Original).*

Prea Înălțate Doamne,

După buna voință și luminată hotărâre a înălțimii v.[oastre] ce s-au dat asupra locului din fața oborului, ce căzuse cu vănzare la Hagi Petre, cu toată supunerea puind în orînduială cele de cuviință, am cerut de la numitul Hagi listă pentru suma banilor ce-i are cheltuiți peste prețul cumpărătorii locului. Și dăndu-ne o listă pentru toate cheltuelile ce au zis că are, în sumă de lei șapte mii patru sute douăzeci, parale douăzeci și una. Care listă trebuința urmînd a să cerceta de este întru adevăr coprinderea ei, s-au orănduit zece negutători proprietari din cei mai aleși și mergănd la fața locului, după băgările de seamă ce au făcut, au găsit cheltuială de lei 5.630 parale 23, iar nu lei 7.420 parale 21, precum cerea Hagi Petre.

Cunoscîndu-se mai mulți, ceruți prisos, din greșeala unui nepot al său lei 1.789 parale 38, pentru care pricinuind Hagiu a-i cere și aceia, numai în cuvăntul său ca să aibă mulțumire, și cu toate că fără de dreptate cugetă a-i cere, dar negutătorii au dat făgăduință că-l va încredința prin înscris, adecă de va dovedi Hagi și acești lei 1.789 parale 38 că sînt dați în cheltuelile locului să i să răspunză și aceia, dar nu s-au mulțumit.

Ci fiindcă cu bună orănduială suma cheltuelii este aleasă, precum dintr-această alăturată listă și alegere în scris a orănduiților zece negutători mai pe larg arată, după care așternîndu-se mai jos tot dreptul ce are să ia Hagi spre a sa despăgubire, n-au voit a să îndupleca ca să-și primească banii, cerînd împotriva lucrului ca să i să plătească și dobănda pentru doi ani, de cănd au intrat în tocmeală cu vănzătoru, iar nu de la zioa săvîrșirii vînzării când este adeverit zapisul de cinstita judecătorie locală. Care dobăndă pravilnică ce are să ia i să trece la suma socotelii ce să vede.

Și pentru a maghistratului urmare asupra aceștiia, cum și a numitului Hagi fără de cuvănt nemulțumire, nu lipsii a supune la cunoștința înălțimii v.[oastre].

Prea plecat slugă, 1838 avgust 28.

Gheorghe Boldescu

lei	*parale*	
13.800	—	banii cumpărătorii locului
138	—	dobănda pravilnică pă o lună de când s-au adeverit zapisul
5.630	23	suma banilor cheltuielilor ce s-au ales
19.568	23	

[rezoluția] :

Noi Alexandru Dimitrie Ghica voevod cu mila lui Dumnezeu domn a toată Țara Românească,

Depertamentu din lăuntru va hotărî asupra despăgubirii ce urmează să să facă numitului Hagi Petre de către maghistratu orașului Ploeşti pentru locul ce acesta ia de la acela.

1838 septemvrie 3.

I. Văleanu

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 131—132.

109

1838 septembrie 27, Ploiești.

Primăria orașului Ploiești raportează Departamentului din lăuntru asupra închirierii a cinci prăvălii din oraş, al căror venit este hotărît pentru Școala Națională. *(Original).*

Cinstitului Depertament al trebilor din lăuntru

Maghestratul orașului Ploeștī

Plecat spunem în cunoştiința cinstitului Depertament că împlinindu-să sorocul închirierii acestor mai jos numite cinci prăvălii ale Școalii Națională dintr-acest oraș, maghestratul urmăndu-și datoriile sale şi făcănd publicații prin baraban în auzul tuturor, de multe ori, la patru prăvălii au eșit mușterii, însă șapte sute lei două prăvălii ce le ține Hagi Iancu care în trecutul an au fost date cu lei 666 bani 81; și două prăvălii ce le-au ținut Iliciul boiangiu și Ghidan Iancu ovreiu lei 660, cae îrn trecutul an au fost de 560.

Iar prăvăliia de cofetărie ce au ținut-o Thoma Ioan băcanu ce să numeşte bordeiul lui Țiplică au eșit lei 1.515 care au fost dată pă trecutul an numai lei 785.

Dentr-aceşti muşterii pentru acele patru prăvălii nu să găsește a să mai adăoga vreun spor, mai vărtosu că și aceşti mușterii ce sănt cere a li să meremetisi învelișul carele au fost făcut nestatornic și le plouă marfa în prăvălie, precum s-au văzut. Și urmează a să meremetisi de va fi slobod, cu plată din chirie.

Iar prăvăliia de cofetărie cu prețul de lei 1.515 este asupra unui Radul Pavel și fiindcă Thoma Ioan băcanul care să află în prăvălie din pricina înțelegerii ce au luat, că soțiia lui Țiplică s-au pornit cu jalbă și cere judecată asupra aceștii prăvălii, nici prăvăliia nu o deșartă, nici la preț nu atărdisește, ci stă lucru batalisit. Ci ca să aibă știință cinstitutul Depertament pentru această necuviincioasă împiedicare, nu

lipsim a arăta, rugându-ne ca să avem cinstită poruncă în ce chip să facem urmare.

Osebit supărăm cinstitul Departament cu aducere aminte şi pentru cinstitul răspuns a ni să trimite la raportul ce am făcut cu nr. 476 în pricina înfăţişării ce cere soţia lui Ţiplică, că ne cere cinstita judecătorie locală să mergem la înfăţişare.

1838 septemvrie 27.

Prezedent,

Gh. Boldescu

cilen, Hristache Ţoncuvici
cilen, Marin Stanciu

secretar,

Androne Murgulescu

[rezoluţia] :

Preţurile chirii văzîndu-să cuviincioase se primesc şi maghistratul va îngriji a încheia contract cu numiţii muşterii. Şi totdeodată va alcătui listă de dregerile ce urmează a să face şi le va supune mai întîiu la Departament, ca pentru dînsele să se dea dezlegare.

Iar cît pentru nesupunerea acelui Toma a eşi din prăvălie, maghistratul să va înţelege cu ocărmuirea locală de a întrebuinţa asupră-i silnice mijloace.

Ioan Manu — Octomvrie 6.

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 181.

110

1838 octombrie 7. Ploieşti.

Mai mulţi deputaţi ai oraşului Ploieşti raportează Departamentului din lăuntru că au ales pe clucerul Gh. Boldescu, dar că sînt alţi deputaţi care sînt împotriva acestei alegeri. *(Original).*

Cinstitei mari Dvornicii a trebilor din lăuntru

plecată jalbă

Plecat facem cunoscut cinstitei mari Dvornicii că noi unii din deputaţii acestui oraş Ploeşti, am fost aleşi de mahalagii încă de la începutul noului Regulament, dîndu-ni-să în cunoştinţă îndatoririle ce

sînt puse asupră-ne. Și pentru alegere de mădulările maghistratului adunîndu-ne toți la casa Sfatului, și cu ceilalți deputați ce s-au schimbat din alte mahalale acum doi ani, am ales mădulări oameni cu haractir, și din boeri și din negutători. Și au slujit, aducînd și înfrumusețările acestui oraș în starea care acum să află, precum caldarîmu și folosul Școlii Naționale. Care toate acestea sînt precunoscute și prea-înălțatului nostru domn și cinstitei mari Dvornicii.

Și fiindcă la schimbarea unora din deputați, din anii trecuți, neunindu-să cu noi, am avut în anul trecut la alegerea mădulărilor sfatului oareșicare dispotă, care sînt știute și cinstitei mari Dvornicii, la trecutul septemvrie, de sînt acum două săptămîni am fost chemați în casa Sfatului de ni s-au cetit porunca cinstitului Departament pentru alegere de noi mădulări pe viitorime.

La care adunare am fost în număr douăzeci și unul din tot trupul dipotaților din acest oraș, lipsind numai patru, afară, pentru negoțul lor.

Și am chibzuit cele de folos obștesc toți într-o glăsuire unindu-ne, am hotărît pă dumnealui cluceru Gheorghie Boldescu, pă dumnealui Costandin Gheorghiu fostul cilen mai dinainte, pe chir Stan Marin, Ceaciu [?] Radovici, Dachie Vasiliu și Hagi Vîlcan, Hagi Theodoru casier. Pentru carii am și făcut înscrisul cuviincios, iscălindu-ne toți cei ce am știut carte, iar cei ce nu am știut, am pus pe scriitor de ne-au iscălit. Care înscris l-am dat în mîna dumnealui clucerului G. Boldescu.

Acum la două ale următorului octomvrie din înpotrivă unii din deputați ce și în anul trecut nu s-au unit, au făcut un plan răzvrătitor, și s-au dus în casa Sfatului, dar de este și cu știrea dumnealui prezedentului maghistratului, sau nu, nu putem ști, decît numai am dovedit că umblă să facă schimbare unora din mădulările de mai sus, ce noi toți îi cunoaștem voitori de bine obștii orașului, și să puie pe alții ajamii, carii nu cunoaște orînduiala lucrurilor maghistratului. Și această alegere să face prin taină, chemîndu-se cîte unul unul din deputații în casa Sfatului să puie iscăliturile, și fiindcă unii din deputați nu-și cunoaște temeiul iscăliturilor, de iznoavă face altă alegere iscălindu-să iarăși. Lucru cu totul înpotriva bunelor orîndueli.

De aceia plecat ne rugăm cinstitei mari Dvornicii să binevoiască a lua-o în deaproape băgare de seamă arătarea ce facem, și să sloboază cinstită poruncă către cinstita ocîrmuire, unde față și cu d. procoror să ceară de la dumnealui clucer G. Boldescu pomenita alegere ce am făcut-o toți deputații de obște. Și să să întrebe pe ce temei acum umblă a desființa acea alegere. Căci cînd din înpotrivă cu ale lor zavistii ce-i cunoaștem mijlocind, va rămînea desființată această alegere, dăm în cunoștința cinstitului Departament să binevoiască a fi cinstită poruncă ca să să schimbe toți deputații, puindu-să alții recunoscători de îndreptarea obștii, sau noi cei supt iscăliți ne desființăm de deputăție, și pe viitorime nu putem fi supuși la nici o răspundere.

Ai cinstitei mari Dvornicii prea plecați

[grecește] deputat Sfinți Înpărați

Hristache Țoncovici deputatu Sfintei Adormiri

Alexe Manea deputatu
Pavel Manole deputatu sfăntului Haralmbie
Andonache *sin* Radu Crețu depotatu sfăntului Dimitrie.

1838 octomvrie 7. Ploești.

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru,* 3.203/1838, f. 199.

111

1838 octombrie 8. Ploiești.

Deputații din Ploiești arată că au ales în conducerea orașului pe aceiași membri de anul trecut, fiindcă și-au făcut „cu sîrguință datoriile dumnealor în folosul obștii". *(Original).*

Vestindu-ni-să de către cinstita ocărmuire a județului Mușcel că este porunca cinstitei Vornicii a trebilor din lăuntru să facem alegerea mădulărilor cinstitului maghistrat al acestui oraș pentru anu viitor.

Noi în curs mai mult de două săptămîni chibzuindu-ne cu toții asupra aceştii alegeri și văzînd că dumnealor mădulările cinstitului sfat ce i-am ales pe anu trecut, s-au purtat cu bună orînduială și au căutat cu sîrguință toate datoriile dumnealor în folosul obștii, am găsit de cuviință dupe o bună chibzuire ca să rămăie tot dumnealor și pe anu acesta viitor, ca prin aceasta să-și îndoiască puterile a lucra toate și în toată vremea spre folosul obștii. Afară din supleanții ce-i orînduim pe dumnealor Petcu Pavel și Nicolae Mușetoiu.

De aceia făcănd aceasta cunoscută cinstitei cîrmuiri, o rugăm să binevoiască a da în cunoștința înaltei stăpîniri această alegere ca să hotărască ceia ce va găsi de cuviință.

1838 octomvrie 8.

Nicolae Mușetoiu deputatu mahalalii popa Ene
Gheorghe Popovici dipotatu mahalalii Sf. Gheorghe
Mihai Cojocar deputatu mahalalii popa Stoica
Neculae Voinescu dipotat mahalalii Bradului
Pantelimon popă, deputat *ot* mahalaua Schei
Oancea Patraulea depotat *ot tam*
Mihai Cărje depotat *ot* mahalaoa Valea
Mareș deputatu mahalalii *ot* Bughea de Sus
Gheorghe Bulug-bașa deputatu *ot tam*
Niță Roli depotatu *ot* mahalaua Vișoi

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru.* 3.023/1838, f. 173.

1838 octombrie 21. Ploiești.

Majoritatea deputaților din orașul Ploiești arată Departamentului din lăuntru împiedicările ce-a făcut Apostu Racoviceanu, secretarul județului, la alegerile pentru Sfatul orașului, dorind ca să fie ales el ca președinte sau prietenul său neguțătorul Nicolae Gheorghiu. *(Original).*

Prea cinstitei mari Vornicii a trebilor din lăuntru
prea plecată jalbă

Pă la sfîrșitu trecutei luni septemvrie ne-au vestit cinstita cîrmuire a județului, prin cinstita poliție a orașului, că este porunca cinstitului Depertament ca să facem alegere de mădulările cinstitului maghistrat pentru anul viitor. Dar nu ni s-au arătat și sorocul cînd să ne arătăm la cinstita cîrmuire, după care am rămas ca să ne chibzuim între noi deputați asupra aceștii alegeri.

D-lui Apostu Racoviceanu secretar acestui județ n-au încetat într-acea vreme a băga intrigi și neînvoiri între deputați, propuind ca să-l aleagă pe dumnealui de prezedent al maghistratului, către unii cu făgădueli folositoare, iar către alții cu îngroziri, zicîndu-le că, carii nu să vor unii la aceasta, să nu mai dea pe la cîrmuire.

Dar în sfîrșit văzînd că nu-și poate înplini cugetul, au zis ca să aleagă pe un prieten al dumnealui anume Nicolaie Gheorghiu neguțător. Și aceasta iarăși pe temei de făgădueli și îngroziri. Și cu acest mijloc au adus în voința dumisale pe opt din deputați.

Noi însă cei mai jos iscăliți, cugetînd a nu lucra cu părtiniri, ci dupe vrednicia persoanelor, și văzînd că mădulările cinstitului maghistrat ce i-am ales în anul trecut s-au purtat cu bună orînduială, au lucrat toate în folosul obștii și s-au silit în tot chipul spre înfrumusețarea orașului, și înțelegînd că în lucrările dumnealor n-au dat pricină să cază în urgia stăpînirii, am chibzuit ca să alegem tot pe dumnealor.

Și prin urmare pe temeiul art. al 7-lea din regulamentul oroșenesc, ne-am adunat în casa maghistratului și vorbindu-ne între noi cei iscăliți (căci cei uniți cu d. Racoviceanu n-au voit să vie) am făcut alăturatul pe lîngă acesta înscris, pe care iscălindu-l l-am ținut asupră-ne, ca să-l dăm la cinstita cîrmuire cînd vom fi chemați. Dar văzînd că nu ne mai vestește și vremea să întîrzie, ne-am strîns iarăși cu toții, și duminecă la 9 ale aceștiia ne-am dus la cinstita cîrmuire ca să-l dăm și ne-au zis dumnealui Racoviceanu că nu este vremea. Așa văzînd întîrzierea uneltită și fiind siliți să mergem pe la osebite trebuințe ale noastre, adecă la strînsul cîmpului, culesul viilor și altele și neștiind cînd o să fim chemați, pe deoparte am lăsat acel înscris iscălit de noi la unii din deputații ce au rămas în oraș, iar pe de alta am lăsat vechili cu înscris, eu Oancea Patraulea și Mihai Mirică, pe frații noștri ca la întîmplare de a fi chemați deputații, să să arate ei în locu-ne cu înscrisurile noastre.

Alaltăeri, sîmbătă, noaptea, ne-am pomenit cu dorobanți arătîndu-ne că a doua zi duminecă la 18 să ne adunăm la cinstita cîrmuire

Poarta curţii casei Hagi Cantilli (fostă Isprăvnicatul judeţului Prahova; foto 1926.

a face alegerea. Dumineca de dimineață iarăși ne-am pomenit cu căprari dorobanți și chiar tistul că ne zorește cu mare grabă, întocmai ca pe niște vinovați.

Noi deputații neputîndu-ne aduna cu toții în așa grabă, ne-am strîns numai 16, 8 cei dați în voința dumnealui Racoviceanu și 8 din cei zece ce eram iscăliți în foaia alăturată. Și băgîndu-ne în casa cinstitei cîrmuiri, au întrebat domnu secretar Racoviceanu (în lipsa domnului cîrmuitor) întîi pe cei uniți cu dumnealui, pe cine voiește să aleagă de mădulari. Acei deputați știind vorba au ales pe cei care le poruncise domnu Racoviceanu Întorcîndu-se și la noi, am arătat înscrisul acesta ce-l aveam făcut și nu ni l-au primit, zicînd ca să iscălim de al 2-lea în *[indescifrabil]* ocîrmuiri.

Am zis că nu sînt toți adunați, căci nu ni s-au dat păs a-i vesti într-un ceas. Dumnealui ne-a zis ca să iscălească cîți sîntem față, iar cei ce lipsesc și vechili frați ai celor duși mai departe nu sînt primiți. Și așa siliți ne-au pus de am iscălit numai șase cei ce ne aflam față. Am zis să nu să trimită raportul pînă nu să vor aduna toți și ne-au zis că aceasta nu este treaba noastră și că o să raportuiască.

Noi știind uneltirile dumnealui Racoviceanu și temîndu-ne, am dat jalbă peste cîteva ceasuri, cerînd soroc numai de 4 zile pînă cînd să ne adunăm toți cei iscăliți în înscris, cînd atunci ducîndu-mă și eu Mareș ca să iscălesc în alegere, nu m-au primit domnul secretar zicîndu-mi să mă duc a doua zi dimineața împreună și cu alți deputați. Și pe deoparte ne-au zis că ne dă sorocul cerut prin jalbă, iar pe de alta ducîndu-ne astăzi, eu Mihai Mirică și Gheorghe bulug-bașa ce am lipsit eri înpreună cu Mareș, ca să iscălim și să adeverim înscrisul nostru de mai nainte, ne-au zis că nu mai face trebuință de iscăliturile noastre, căci au trimis alegerea cu raportul la stăpînire.

Am rămas în mirare de asemenea urmare vicleană ce au uneltit, din care văzînd că dumnealui Racoviceanu secretaru are enteres la alegerea mădularilor sfatului aleși din porunca dumnealui, pentru că se silește în tot chipul ca să rămîie acesta ca să poată face în oraș orice va voi, neavînd cine să i se înpotrivească și temîndu-ne de răutățile ce face precum este nărăvit, mai vîrtos acum cînd se află și secretar si văzînd că drepturile noastre o să fie totdeauna loate în picere și în nici o vreme nu o să mai avem zile bune, cu înspăimîntare supunem plecat în cunoștiința cinstitului Depertament înșălătoarea urmare a domnului Racoviceanu, cu trimiterea înscrisului făcut într-un sfert.

Și cu umilință ne rugăm să se ia în băgare de seamă în ce chip își întrebuințează domnu Racoviceanu dreptu slujbii în care să află și cum umblă să ne înpileze și să ne stîngă drepturile, căci dumnealui nu caută să urmeze după regulament, ci după cum îl povățuește firea și enteresurile sale, pentru că n-au lăsat a să urma alegerea după art. al 7-lea, ci au făcut în cinstita cîrmuire unde să *[indescifrabil]* cei ce nu să unea cu voința dumnealui.

Și fiindcă noi sîntem mulțumiți și avem toată credința în persoanele însemnate în alăturatul înscris ce iaste ales de mădulări ai sfatului, ne rugăm plecat să fie înaltă poruncă ca de nu să va da cre-

zămînt iscăliturilor din jalbă și din înscris, să se facă de iznoavă alegere în casa sfatului precum poruncește regulamentul, unde să se adune toți deputații, poruncindu-se și dumnealui Racoviceanu ca să înceteze de a să mai amesteca în trebile noastre și a nu ne mai supăra. Căci dacă vom trage tot asemenea supărări și ne va mai amerința cu puterea slujbii dumnealui, vom cere voie de la stăpînire să ne aridicăm din oraș și să ne ducem unde vom vedea cu ochii, ca să nu mai trăim cu frică întocmai ca cînd am aștepta o urgie stăpînească. Căci dacă dumnealui într-o vreme așa scurtă, de cînd s-a orînduit secretar, au început să ne facă rău, dar mai trecînd vreme, nu o să așteptăm alta decît necazuri și chinuri.

Ai cinstitei marei Vornicii prea plecați,

Nicolae Mușetoiu deputat mahalalii popii Ene
Gheorghe Popovici dipotatu mahalalii Sf. Gheorghe
Mihai Cojocar deputat mahalalii popa Stoica
Necula Voinescu deputat mahalalii Bradului
Pantelimon popă, deputat *ot* mah. Scheilor
Oancea Patraulea deputat mah.[alaua] Schei
Mihai Cîrje deputat *ot* mah.[alaua] Valea
Mareș deputatu mahalalii *ot* Bughea de Sus
Gheorghe bulug-bașa deputat mahalalii *ot [tam]*
Nițu Roli depotatu ot mah.[alaua] Vișoi

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 171—172.

113

1838 octombrie 25. Ploiești.

Primăria orașului Ploiești, raportează Departamentului din lăuntru că la licitația ținută pentru vînzarea acsizelor cel mai mare preț 30.050 lei, l-a oferit negutătorul Athanasie Constandin. *(Original).*

Cinstitului Depertament al trebilor din lăuntru

Maghestratul orașului Ploești

Cu supunere privind porunca cinstitului Depertament supt nr. 6.670, și înțelegăndu-să coprinderea atingătoare fiind pentru îngrijirea vînzării acsizurilor acestui oraș pe viitorul an, îndată am și pus la orînduială cuviincioasa silință. Și publicuindu-să la toți de opște ai județului cum și în oraș prin baraban, la zilele hotărâte, s-au și strănsu mușterii ce au fost doritori, aici la presustviia maghestratului. Unde făcăndu-să strigarea mezatului, față cu d. ocărmuitoru județului, au ajunsu cel din urmă prețu pănă la lei treizeci mie și cincizeci, asupra lui Athanasie Constandin negutătorul, dupe cum mai pe larg să va

luoa pliroforie din cea adevărată listă a mezatului, care pă lăngă aceasta să trimise.

Și de săvărșirea urmării ce au făcut maghestratul asupra aceștiia, nu lipsi după poruncă a înștiința.

Prezedent,
Gh. Boldescu

cilen : Marin Stanciu

secretar,
Androne Murgulescu

anul 1838, luna octomvrie 25
secsia I, masa al doilea nr. 557.

[rezoluția] :

Poruncă că să întărește mezatul pă numele lui Athanasie Constandin neguțătorul, pă suma de lei treizeci mii cincizeci.

Ioan Manu. [1838] noemvrie **5.**

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 211.

114

[1838 noiembrie 7.] Ploiești.

Gh. Boldescu arată Departamentului din lăuntru că la rugămintea orășenilor a acceptat să fie din nou prezident al orașului Ploiești, dar unii care se simt stînjeniți în afacerile lor, împrăștie zvonuri false în legătură cu drepturile lui de cetățean al orașului. *(Original).*

Cinstitului Depertament al trebilor din lăuntru

Proprietarii orașului Ploești, la trecutul leat 1837 dichemvrie, viind la moșia mea Boldeștii unde mă aflam, au căzut cu rugăciune toți într-o glăsuire să primesc a le fi prezedent maghistratului. Și neputăndu-mă abate, una din datoriia creștinătății ce avem după lege asupra iubirei de oameni, a nu mă împotrivi la voința lor ca să le slujesc, și al doilea ca un proprietar ce mă aflu și însumi la acest oraș după glăsuirea Regulamentului să nu dau pricină dă supărare auzului înaltei stăpăniri, socotindu-mă de nesupus.

M-am făgăduit că pă căt îmi va sta putința, avănd de la Dumnezeu sănătate, voi *sluji*. După a cărora cerere orănduindu-mă stăpănirea,

și eu nu am pregetat, ci cu sărguință am săvărșit datoriile puse asupră-mi.

Acum la împlinirea sorocului urmănd trebuința ca să să aleagă alte mădulare la maghestrat pe viitorime, orășanii cu deputații lor, de sine-și unindu-să, ar fi găsit dă cuviință ca și pă anul acesta să le fiu tot eu prezedent. A cărora cerere pentru dănșii poate să o cunoască de vreo folosință, dar eu unde să auz vreo mulțumită, văz urăciune și pizmă asupra-mi numai dă la unii cei care au fost și sînt... ca să intre mădulari la maghestrat, umblănd să găsească pricină a mă depărta și din dreapta stăpănirea proprietății ce o am într-acest oraș, cu cuvănt că ași fi dat tot avutul mieu spitalului.

Și pă această dășartă părere să luptă a mă face strein, numai ca să lipsească împiedicarea lor ce o au dăspre partea mea și a putea avea înlesnire să intre dintre dănșii în slujbă la maghestrat, pricina fiind aceasta. Căci la toate căte reazămă nădejdea spre îndestularea hranii dă obște, aceia apururea sănt mușterii și uniți între dănșii la tovarășii asupra cărnii, asupra păinii și asupra lumănărilor dă seu, aflăndu-să toți lucrători acestor producturi. Și ca să nu aibă împiedicare la scădere dă prețuri, alcargă să dobăndească mai întăiu asigurarea maghestratului să fie pă seama voinții lor, a nu le sta împotrivă nimenea. Ci să înpileze la greotate pe cei ticăloși a cărora hrană a viețuirii le reazămă numai în tărg, să-și cumpere a-și îndăstula casa și copiii.

Văzănd dar că din pricina mea pierde acest mare folos, după ce păntre toți deputații s-au luptat cu toate meșteșugurile ce nu sănt tăgăduite, să-i înduplece la voința lor ca să-i înșale a cere mădulari maghistratului pe care-i vor voii ei, și văzănd că nu-i pot îndupleca, s-au pornit acum asupra mea, presărănd vorbe în oraș că nu sănt proprietar. Silindu-să a mă înstreina și dă dreptile mele pămănturi i acareturi ce le am dă atățea ani în orașul acesta.

Ci dă vreme ce acei cu cuget dă răutate, învederat este că de apururea, au gănd să unelteze iconomii, dă vicleșug ca să mă aducă la neodihnă a nu putea petrece cu liniștire.

Plecat nu lipsiu a supune la cunoștința cinstitului Depertament zizăniile ce umblă a plămădi în oraș, fără nici un cuvănt, cănd eu spre dovadă am la vederea tuturor pămănt cu binale pe dănsul, în mijlocul tîrgului, cum și locuri slobode, i cu livezi dă pometuri într-acest oraș, drepte ale mele, osebit de încăpările odăilor ce sănt supt han, cu pămăntul lui, care l-am dat spitalului săracilor bolnavi. Și mă cunosc proprietar orășan, iar nu strein, rugăndu-mă a li să porunci ca să mă lase în pace să mă odihnesc și să-mi poci căuta și trebile cu care stăpănirea mă însărcinează.

Și sănt plecat slugă,

Gheorghe Boldescu

Arh. St. Buc. *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 201.

115

1838 noiembrie 7. [București].

Departamentul din lăuntru arată ocârmuirii județului Prahova că Gh. Boldescu este „pămîntean din acel oraș" care a făcut un „însemnător bine spre folos obștesc" și deci merită a fi ales prezident al orașului, iar cei care clevetesc împotriva lui „să înceteze din asemenea cereri fără temei. *(Ciornă).*

Nr. 7.431, noemvrie 7.

Poruncă la Prahova

Să trimite acei ocârmuiri în orighinal, pă lângă aceasta, trei jălbi ce s-au primit dă la d. clucer Gheorghe Boldescu, unii din orașani și unii din deputați și le scriem ca luându-le în băgare de seamă, să cheme pă deputați și să le facă cunoscut că numitu boer fiind pămîntean din acel oraș, iar mai vârtos făcând și un asemenea însemnător bine spre folos obștesc, să cuvine nu numai a nu fi dăpărtat den căderile ce are dă... prezedent al maghistratului, ci încă urmează a-l îmbrățișa ca pă un bun oroșan și vrednic de laudă.

Iar dacă reclamanții nu sânt din numărul deputaților să le arate că ei n-au nici un drept a să amesteca într-această lucrare cu băgările dă seamă ce fac, dă vreme ce glasul obștii orașului să înfățișează prin deputații mahalalelor ce sânt împuterniciți întru aceasta.

Și prin urmare să înceteze din asemenea cereri fără temei.

Totdeodată va grăbi ocârmuirea a răspunde la porunca cu nr. 7.184 dă urmarea ce au făcut, întorcând și alăturatele jălbi înapoi.

1838 noemvrie.

[ciorna semnată de Ioan Manu].

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru,* 3.023/1838, f. 202.

116

1838 noembrie 15. Ploiești.

Ocîrmuirea județului Prahova raportează Departamentului din lăuntru că cetățenii care au uneltit împotriva lui Gh. Boldescu sînt cu totul neîntemeiați „pe vreun cuvânt de adevăr", și a dat ordin să se adune deputații mahalalelor și să facă alegerile cuvenite. *(Original).*

Cinstitului Depertament din lăuntru

Ocărmuirea de Prahova

Luându-să în băgare de seamă coprinderea poruncii cinstitului Departament, precum și cele pă lângă dânsa alăturate hărtii înfățișate din partea unora dintre deputații mahalalelor acestui oraș, spre răspuns cu plecăciune să face cunoscut că arătările urmate din parte-le sânt cu totul neînfiinţate pă vreun cuvânt de adevăr. În vreme ce ocărmuirea cunoscându-să datoare a face alegerea mădulărilor maghistratului, cu toate legiuitele forme, au și zorit a să aduna toți deputații mahalalelor în presustviia maghistratului, iar nu numai numărul ce reclamanții voia.

A. Cocărescu

secretar,
N. Vericeanu

anul 1838, noemvrie 15, nr. 4.523 Ploești.

[rezoluția] :

Urmând a răspunde ocărmuirea la porunca Depertamentului cu nr. *[loc liber]*, va sta aceasta spre ştiinţă.

[1838] noemvrie 19.

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 216.

117

1838 noiembrie 26. Ploiești.

Jurnalul încheiat cu ocazia alegerii consiliului de conducere a orașului Ploiești.

Jurnalu

Astăzi la douăzeci și șase noemvrie leatul următor, adunându-ne în presustvia maghistratului, noi cei iscăliţi deputaţi și faţă cu dumnealui d. ocârmuitor acestui judeţ Prahova, făcând alegerea mădulărilor maghistratului pentru anul următor, cu balotății, să însemnează cu cele mai multe glasuri dumnealor, și anume :

d. clucer Gheorghe Boldescu
d. Tudor Stoianu
d. Ţaciul Radoviciu

d. Hagi Vălcan,
d. Hagi Theodor casier
d. Stan Marin
d. Tudor Zaplan

Pentru care spre a să îndeletnici în lucrările legiuite, după întărirea se vor lua de către cinstitul Depertament, am iscălit.

1838 noemvrie 26.

Anghel Petru	Necula Ivan
Hristache Ţoncuvici	Tudor Stoian
Stoian Vasiliu	Ion Popişteanu
Dachi Vasiliu	Antonache Creţu
Hristea Petcu	Thoma Ioanu
Nicolae Gheorghiu	Alecsie Manea
Lambea Velcea	Costandin Braşoveanu
Ioniţă Vasiliu	Ioniţă Jipa
Ţaciu Radovici	Costandin Gheorghiu
Theodor Dancovici	Pavel Manole
Radu Pavel	Dumitru Dima

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 230.

118

1838 noiembrie 28. Ploieşti.

Ocărmuirea judeţului Prahova raportează Departamentului că s-a făcut alegerea „mădulărilor maghistratului" ; Departamentul confirmă ca preşedinte pe Gh. Boldescu. *(Original).*

Cinstitutlui Depertament din lăuntru

Ocărmuirea Prahova

În urma primirii poruncii cinstitului Depertament cu nr. 7.561, adunându-să numaidecât prin poliţia oraşului, deputaţii mahalalelor în număr de douăzeci şi doi, s-au şi făcut alegire de iznoavă a mădulărilor maghistratului, pă anul viitor, întocmai după orânduiala prescrisă în art. al 6-lea din orăşenescul regulament.

Pentru care cu plecăciune să alătură atît jurnalu deputaţilor, precum şi lista clasurilor [glasurilor] fieşcăruia nume, spre a să da cuviincioasa întărire.

Iar pentru ceia ce să atinge de nerăspunderea poruncilor cu nr. 7.184 şi 7.431, ocărmuirea cunoaşte în deplinătate încă de la 15 ale următorii prin raport cu nr. 4.525 şi 4.564.

A. Cocărescu,

secretar,
N. Vericeanu

anul 1838, luna noembrie 28, nr. 4,696

[*rezoluția*] :

Jurnalul alegerii văzându-să a fi după orînduială, să întărește mădulările, însemându-să de prezident cluceru Gheorghe Boldescu care să va împuternici osebit de prezident.

Ioan Manu [1838] dechemvrie 5.

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 229.

119

[1838 decembrie f. zi]. Ploiești.

Anastasie Constandin acsizarul roagă Departamentul trebilor din lăuntru să aprobe ca primăria orașului să-i primească banii în aceiași monedă în care îi încasează și el. *(Original).*

Cinstitului Depertament al trebilor din lăuntru

Prea plecată jalbă

Plecat supuși la cunoștiința cinstitului Departament că pe următoriu acest an strigarea mezatului ce s-au făcutu pentru acsizul oraș[ului] Ploești am fost prin cuvîntul acesta ca primirea și răspunderea banilor să fie după cursul vistierii. Și rămîind asupră-mi, cu această mulțumire, am legat și contract, dar începînd în căutarea acestii trebi am intratu la o mare greutate de împiedicare căci toți aceia ce sînt datori să plătească dreptul acsizului face strigare nevrînd a răspunde moneda banilor după cursul vistieriii, ci cu o glăsuire toți cere să plătească bani precum umblă în piiață și de nevoie silit sînt a-i primi, precumu toți de opște voește.

Dar fiindcă dupe contractu casieriu maghistratului îți cere bani după cursul viestierii și sînt în pagubă, ferbinte mă rogu, după cumu eu îi primescu de la cei care sînt datori a plăti acsizul, să vă milostiviți asupră-mi ca să să dea poruncă asemenea să-i priimească și la casa maghistratului căci eu cu nădejde cum că îmi va plăti fieșcare fără dă înpedecare am legat contractul cu răspundere după cursul vistieriii.

Și sînt prea plecată slugă,

Anastasie Costandin acsizarul orașului Ploești

Arh. St. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 240.

[1838 fără lună şi zi]. Ploieşti

Dumitru Ioan arată Departamentului din lăuntru că pe nedrept i se cere de primăria oraşului să plătească chiria pentru o prăvălie care fusese a răposatului Stoica Ţiplică. *(Original)*.

Cinstitiii mari Dvornicii a trebilor de multe (sic)

plecată jalbă

Dintre osîndiţii orăşeni ai Ploeştilor, pentru călcarea ce au făcut în piaţa tîrgului este şi un răposat Stoica Ţiplică cu lei 3.925, căriia prăvălii ce acum să află orăşenească.

Pentru care bani mă văz osîndit a-i plăti cu aflîndu-mă chiriaş numitii prăvălii. Cănd acum cu venirea d.[umnealui]serdarului Dinu Rîmniceanul, orînduitul cinstitii mari Dvornicii, mă văz strîmtorat foarte de cinstita poliţie, ca în soroc de 5 zile să duc arătaţii bani la cinstita otcărmuire a locului.

Supt ce cuvînt mă văz zorit a plăti eu arătaţii bani nu poci cunoaşte, cînd numitul Stoica Ţiplică ce este osîndit *are stare* a plăti.

În leat [1]833 măcar că mi s-au făcut cunoscut de cinstitu maghistrat prin hîrtie ca să nu mai dau chiriia acestii prăvălii numitului Stoichii, fiindcă prăvălia au rămas orăşenească, însă eu am răspuns tot prin hîrtie că am fost dat chiria numitului Stoichii de mai nainte, care hîrtie stă dovadă astăzi în delă la cinstitu maghistrat.

În urma acei hîrtii, au făcut tăcere cinstitu maghistrat, care acea îndelungată tăcere a atîtor ani din partea cinstitului maghistrat, m-au făcut de m-am ţinut tot de numitul Stoica. Şi cînd tocmai la trecutul leat [1]837 m-am pomenit că mi se cere chiria pă leatul [1]837 de către cinstitul maghistrat, fiindcă au rămas prăvălia pă seama oraşului, iar acum osîndindu-mă să plătesc tot eu şi chiria trecuţilor 5 ani, toată suma de mai sus.

Plecat mă rog cinstitii mari Dvornicii ca să binevoiască a o lua în băgare de seamă plîngerea mea, cunoscîndu-mă cu totul năpăstuit la această cerere, cînd eu am plătit odată. Al doilea să mai cuvine a plăti ?

Şi cînd casa răposatului Stoica are stare a plăti ceruţii bani ; şi iarăşi dacă cinstitu maghistrat s-au îngrădit cu tăcere o vreme îndelungată, de nu mai mi-au făcut altă cerere peste răspunsul ce l-am fost dat în leat [1]833.

Binevoiască cinstita mare Dvornicie a prejudeca cele urmate şi să se milostivească a porunci cui să cuvine a fi slobod de supt această osîndă, ca nu eu osîndit, şi casa răposatului Stoichii nesupărată. Şi cînd tocmai în cursul oblăduirii d-voastre cînd norodul de obşte simte renaşterea lor dăspre drepturile sale.

Prea plecat supus,

Dumitru Ioan *[greceşte]* din oraşul Ploeşti

Arh. St. Buc., ***Vornicia din lăuntru*, 8.636/1834, f. 344 ,345.**

[1838 fără lună și zi. Ploiești].

Locuitorii mahalalei Sf. Ioan arată ocîrmuirii județului Prahova că ei oferă 40 galbeni împărătești pentru locul pe care primăria orașului l-a vîndut preotului Apostoliceanu cu 16 galbeni. *(Original).*

Cinstitei ocărmuiri a județului Prahova

plecată jalbă

Și cu al doilea, cu plecăciune încunoștiințăm cinstitei ocărmuiri că după cererea prin jalbă ce am făcut cinstitei poliții [a să popri lucrarea binalii pă locul orășenesc ce l-au vândut cinstitutul maghistrat la părintele Apostoliceanu. Pentru care și cinstita poliție au și făcut cinstitei ocărmuiri cunoscut prin hîrtie.

Care loc cunoaștem că cînd s-au făcut această vînzare au fost cu galbeni înpărătești șaisprezece, și acum vedem numai doisprezece dați la casa maghistratului. Și pentru că această vînzare cunoaștem că este cu pagubă simțitoare casii maghistratului, fiindcă noi sîntem mușterii pentru acest loc și dăm galbeni înpărătești patruzeci.

Pentru care și cinstita ocărmuire au și înaintat hîrtie la cinstitul maghistrat că a noastră cerere este cuviincioasă, și să să strige cu toba și cine va da mai mult, poprindu-să și lucrătorii dintr-acea bina.

Înpotrivă vedem că în loc să să poprească lucrătorii din lucru binalii, ei mai rău lucrează. De aceia și printr-aceasta cu plecăciune ne rugăm cinstitei ocărmuiri ca pă deoparte să să poprească din lucru acea bina, iar pă de alta să ni să facă cunoscut de este a noastră cerere de cuviință, sau nu, răportuind cinstita ocărmuire pentru această vînzare și prea cinstitului Depertament al pricinilor din lăuntru, vînzarea acelui loc cu pagubă simțitoare casii maghistratului, căci cinstita ocărmuire să aibă pentru aceasta dezlegare.

Cinstitei ocărmuiri plecați,

noi mahalagii *ot* sfîntu Ioan, prin deputat
Ioniță Jipa

[pe verso se află copia primei jalbe înaintată poliției iar aceasta, cu raport, a îndreptat-o ocărmuirii] :

Un loc alături cu hanu părintelui Apostoliceanu, din drumul cel mare ce să cheamă Drumul mocanilor, care acel loc este pă seama orașului. Acum vedem că părintele Apostoliceanu au pus de face bina pă dînsul. Și aflînd că cinstitul maghistrat l-ar fi dat numitului în drept galbeni înpărătești 12 și pentru că vedem că această vînzare nu este spre folosul maghistratului ci spre paguba maghistratului, că noi cei în jos arătați dăm pă acest colț de loc galbeni înpărătești patruzeci la casa maghistratului, cu folos mai multe de douăzeci și opt galbeni la cinstitul maghistrat

Deosebit arătăm că dacă va face trebuință, poate acest loc să i să facă vînzarea prin tobă, şi cine va da mai mult.

De aceia cu supunere ne rugăm cinstitei poliţii, ca pă deoparte să să poprească din lucru acei meşteri, iar pă de alta, ne rugăm ca să să facă cunoscut și cinstitei ocărmuiri că această vînzare să să puie în lucrare, precum mai sus arătăm, cu folos trebii la cinstitul maghistrat

Ai cinstitei poliţii plecaţi,
noi mahalagii, prin deputatu mahalalii, Joniță Jipa, al sfîntului Ioan.

Arh. Ss. Buc., *Vornicia din lăuntru*, 3.023/1838, f. 88.

122

1839 ianuarie 6. [Ploiești].

Primăria oraşului Ploieşti arată că după cercetarea ce au făcut cei 4 deputaţi din 2 mahalale, la faţa locului, schitul Ghighiu are toată dreptatea să-și facă poarta pe unde a fost, iar neguţătorul Alexe Manea să fie obligat să-şi astupe uşile ce le-a deschis în uliţă. *(Original).*

Maghestratul orașului Ploești

Cu jalba ce să vede, dată de sfinţia sa părintele stariţ al schitului Ghigheu, la trecuta lună maiu 5, pentru supărarea uliţi[i] metohului ce are de către dumnealui chir Alecse Manea, arătându-să la acest maghestrat, şi maghestratul orănduind spre cercetare patru deputaţi din doaă mahalale.

Care dupe cercetarea ce au făcut la faţa locului, supt a numiţilor deputaţi iscălitură, arătă în scrisa alegere ce să vede făcută. Dar fiindcă tot deodată s-au ivit asupra aceştii împrejurări şi din partea unora din oroșani, cu cerere în scris, către maghestrat a să închide uliţa metohului cu cuvânt că nu este de cuviinţă să calce călugării faţa oborului, intrănd pă uliţă la schit.

Ci găseşte cu cale a să face în capul uliţii o prăvălie în folosul şcoali[i] publice. La a cărora pornire socotindu-să de dreaptă, vrănd a se uni şi maghestratul, ca pentru un folos obştesc şi puind în lucrare astuparea uliţi[i], înpotrivă s-au ivit alte trei jălbi, una tot de la stareţul acestui schit, alta de la Barbul croitorul şi una de la Ştefan cojocaru, care au statornice binale în fundul uliţi[i], căte trei cu o glăsuire, că de vreme ce s-au cheltuit cu cumpărătoarea locurilor i cu facerea binalilor, de atăţia ani stăpăneşte în pace şi nu li s-au descoperit această cerere ca să n-aibă uliţă să iasă, ci au făcut tăcere atăt foşti[i] mădulari ai maghestratului ce era într-acea vreme, căt şi orășani[i], fiindu-le apururea în vederea ochilor la mijlocul oraşului, aflăndu-să mai vărtos ca un lucru ce au fost ştiut şi primit de dumnealor, i-au zorit de au cheltuit şi au făcut şi caldarăm, pod dă piiatră în capul uliţi[i], unde să vecineşte cu oborul.

Cerănd acuma ca ori maghestratul, sau acei orăşani care fac cerere pentru astuparea uliţi[i] să le plătească locul şi binalile, şi ei vor lipsi cu totul de vreme ce nu sănt slobozi să iasă de la înfundătura ce au pe uliţă.

Ale cărora jălbi luăndu-se în băgare de seamă şi intrănd maghestratul cu tot dinadinsul în cercetare s-au dovedit întru adevăr plăngerea ce fac, căci de cănd au clădit binalile, totdeodată cu deschiderea uliţi[i] nu s-au găsit nici o pără de înpotrivire asupră-le de la vreun oroşan, sau de la maghestrat.

Mai vărtos că după ce au făcut tăcere în petrecere de atăţia ani, apoi spre mai buna întemeere de stăpînire a lor, i-au înpilat de au făcut şi caldarăm, pod dă piiatră, în capul uliţi[i] unde să învecineşte la obor, cu a lor cheltuială.

Luînd dar în deaproape băgare de seamă şi coprinderea glăsuiri[i], cuvintelor din slobozita hărtie a numiţilor oroşani, care văzăndu-să rezimată în nădejdea celor coprinzătoare în porunca cinstitului Depertament supt nr. 1.999 ce este în canţelariia maghestratului, şi citindu-să acum, să desluşaşte curat, că pănă la trecutul leat 1835 martie 29 oricine vor fi apucat pămănt la acest oraş, mult puţin căt va fi coprins, să şi-l stăpănească cu bună pace şi nesupărat de niminea.

Iar de la acea poruncă, pe viitorime, să nu mai îndrăznească nimeni a să cuteza la vreo întindere de loc.

Din care s-au luat îndestulată înţelegere că fără de cuviinţă este pornirea acelor oroşani cu cerere să închiză uliţa, neavănd desluşită cunoştinţă pentru coprinderea legături[i] ce să hotărăşte în porunca cinstitului Depertament pe care o numeşte în jalbă drept dovadă, fiind înpotrivitoare cereri[i] ce face. De vreme ce binalile jăluitorilor şi uliţa este întru a lor stăpănire mai nainte cu şapte ani trecuţi, pănă la darea aceştii porunci în maghestrat.

Drept aceia, după cercetarea ce s-au făcut, la faţa locului, de toate înprejurările pricini[i], în puterea mai sus pomenitei porunci a cinstitului Depertament şi pe temeiul cercetări[i] acestor patru deputaţi de a doaă mahalale, care l-au făcut la faţa locului, precum se vede, maghestratul găseşte cu cale dupe dreptate, ca schitul Ghighiul să-şi aşaze poarta în capul uliţi[i] unde au fost şi dumnealui chir Alecse Manea să-şi astupe la loc uşile ce le-au avut deschise în uliţă. Şi atăt schitul i Mariia Greculeasa ce au dat acea uliţă căt şi Barbul croitorul, i Ştefan cojocaru, jăluitori să-şi stăpănească această uliţă în bună pace, nesupăraţi de nimeni, avăndu-şi poarta pe seama lor.

1839 ghenarie 6.

Prezedent,
Gh. Boldescu

cilen, Theodor Stoian
cilen, Ţaciul Radovici
secretar, Iordache Murgulescu

Arh. St. Buc., *Schitu Ghighiu*, XXIII—1—6, f. 6—7.
Original, stare foarte bună.

1839 mai 1. [Ploiești].

Mușa și soțul ei Gheorghe Hristu grecul se împacă cu Silivestru starețul schitului Ghighiu, pentru o casă din mahalaua Sf. Voevozi, ce a rămas de pe urma răposatului Stan băcanu. *(Original).*

Noi supt iscăliți prin acest înscris al nostru ce-l dăm la mîna părinților Ghighieni facem cunoscut că casa ce o avem în orașul Ploești, mahalaoa Sfinților Voivozi, cu tot coprinsul ei, coborîtă de moștenire de la răposatul Stan băcanu, soțul surorii mele răposata Dumitrana. Care casă pomenitul Stan, prin diiata sa, ar fi lăsat-o danie sfîntului schit Ghigheu. Apoi după diiata răposatii soră-mii, judecîndu-mă o vreme îndelungată, după drepturile ce am avut, judecata me-au dat-o în stăpînire.

Iar părinți[i] ghighieni pornind jalbă stăpîniri[i] tot în pricina aceștii case, care s-au îndreptat către cinstita judecătorie locală unde ne-am și înfățișat. Dar pentru ca să să precurmeze toate străgănirile și zadarnicile cheltueli ce pot a să urma pe viitorime, prin judecăți, și ca nici sufletile răposaților să nu să vatăme, ne-am învoit în chipul acesta, însă :

Eu Mușa dimpreună cu soțul mieu Gheorghe Hristu grecul în toată viiața noastră pă viitorime avem a ne odihni în case pănă la sfîrșitul vieții noastre amîndurora, fără a avea vreo supărare întru nimic de către părinți, neavînd voe ca să înstreinăm vreo parte de loc din trupul locului casi[i], ci să-l păstrăm întreg, după cum să află.

Către aceasta acum am dat sfîntului schit, pentru sufletul nostru, doao sute dramuri argint pentru ferecatul uni[i] sfîntă evanghelie a schitului ce să face acum.

Și după petrecerea noastră din viiață, amîndurora, atuncea tot rămasul nostru mișcător și nemișcătoru cît să va afla, lăsăm cu sufletele noastre a ne moșteni sfîntul schit pănă la un ac, înpreună și cu casa din sus arătată, căci așa ne-am învoit cu părinți[i], fiindcă noi moștenitori firești nu avem.

De aceia și părinți[i] să îndatorează că după ce ne vom da obștescul sfîrșit, cu a părinților cheltuială, arădicîndu-ne pă amîndoi să ne îngroape la schit făcîndu-ne toate pomenile după pravila pravoslavnicilor.

Și pă lîngă aceasta am dat părinților și un deosebit înscris, tot cu acest leat 1839 aprilie 8, adeverit de către cinstita poliție, din partea soro-mii Gherghinii, cu coprindere că așezămîntul aceștii danii către schit este și cu voia și primirea ei, neavînd schitu vreo supărare.

Și pentru mai adevărată credință am iscălit eu Mușa cu punerea degetului la numele meu, ca să să crează, iar eu Gheorghe soțul Mușii am iscălit însumi cu mîna mea, rugînd și pă cinstita judecătorie locală de l-au adeverit după orînduială, a să păzi coprinderea întoc-

Clucerul Gheorghe Boldescu, fondatorul primului spital din Ploiești, 1831.
Zinca Boldescu, soția clucerului Gh. Boldescu.

mai nestrămutată, dîndu-ne şi noao asemenea înscris din partea schitului spre a să păzi coprinderea despre amîndoao părţile întocmai, nestrămutată.

1839 mai 1.

Eu Muşa, soţiia lui Gheorghe grecu, adeverez
Gheorghe Hristo adeverez *(grecește)*

Adeverirea judecătoriei judeţului Prahovii

Muşa, sora răposatei Dumitrana, ce au ţinut în al doilea căsătorie pă răposatul Stan băcanu, prin jalba trecută la nr. 805 de la 15 ale trecutei luni martie, au cerut a să adeveri înscrisul acesta de înpăciuire ce au făcut cu sfinţiia sa arhimandritu Silivestru stariţu sf. schit Ghigheu pentru rămasul răposatului Stan băcan, care fiind înputernicită la această învoire şi din partea soră-si Gherghina cu înscris de la 8 aprilie și adeverit de poliţia oraşului Ploești, după rugăciunea ce și prin graiu au făcut în presuzvia judecătorii amîndoao părţile, spre a fi crezut, să adeverează.

1839 dechembrie 15.

Prezident,
clucer N. Pardalos

[semnătură indescifrabilă]

Tache Golescu

Arh. St. Buc., *Schitul Ghighiu*, XXI-11.
Original, stare foarte bună, întărit cu pecetea judecătoriei.

124

1839 iulie 11. [Ploiești].

Judecătoria jud. Prahova anunţă pe stareţul schitului Ghighiu să se prezinte pentru perfectarea împăciuirii ce a făcut cu Muşa soţia răposatului Gheorghe Hristu grecul. *(Original).*

Prezidentu judecătoriii judeţului Prahova, anul 1829 luna iulie 11, nr. 2.909

Sfinţiii sale arhimandritului Silivestru stareţul sfîntului schit Ghighiu.

Asupra pricini[i] dintre acel sfînt schit cu Mușa și Gherghina surorile pentru o casă dintr-acest oraş, urmînd a să face cuvenita punere la cale, asupra înpăciuri[i] ce s-au urmat, ești sfinția ta pohtit ca îndată, după primirea aceștii otnoșănii, să vii la judecătorie a să face urmare.

Prezident,
stolnic N. Pardalos

procit
ajutor, Antonie Dobrogeanu

[pe verso]:
Otnoşenie

Sfinţiii sale arhimandritului Silivestru stareţul sfîntului schit Ghighiu.

Nr. 2.909

Arh. St. Buc., *Schitul Ghighiu*, XXI-12.
Original, stare foarte bună.

125

1842 ianuarie 13. Ploiești

Lică rachieru, fiul lui Petre Mortasip, împreună cu soția sa, Mira Cantaragioaica, prin dania ce fac lasă după moartea lor anumite lucruri schitului Ghighiu, bisericii Sf. Haralambie și unor rudenii de ale lor. *(Original).*

De vreme ce întămplarea morții este nevăzută și însuși îngerilor necunoscută, pentru că numai la Dumnezeu sănt toate știute.

Drept aceia şi noi Lică rachieru, *sin* Petre Mortasip, înpreună cu soţia mea Mira Cantaragioaica din oraşu Ploeşti, mahalaoa sfăntului Haralampie *(sic)* pă ulița Tărșorului, am socotit mai nainte pănă a nu ne coprinde sfărşitu vieții noastre, neavănd nici copii din trupul nostru. Și pănă ne sănt minţile întregi și sănătoase, să facem diiată arătănd într-ănsa cui ce lăsăm lucruri mișcătoare și nemișcătoare și pă unde am să dăm și luăm, pă cum în jos să arată, pă anume.

1842 ghenarie 13.

1 casă pă pimniță cu doaă case tot într-un înveliș
1 porumbar pă șase furci, în curte, cu hambar întrănsu. Însă casa cu locul ei ca la doaă pogoane, de jur-prejur îngrădită cu gard bun cu streașină i cu porți bune mari la fața uliții Tărşorului. Locul, căt

în faţă atât şi în dos, să învecineşte despre răsărit cu Ion rotaru şi despre apus vecin cu Stanca văduva; şi în fund spre amiază-noapte vecin cu Andrei muncitor.

Aceasta din tot sufletul şi cugetele noastre o lăsăm sfintei mănăstiri danie, la Ghighiu, spre pomenirea tuturor.

3 cantară mari ce le avem date cu chirie în trebuinţa oraşului Ploeşti, unul este de ocă ţine şase sute şaizeci, cu . . . galbenu; şi două căntare sănt supt acesta puţin mai mici, însemnate cu numele răposatului Matei cantaragiu, pă... ohabnice, cu aiarăle lor ce sănt la Pârvu ţiganu meşteru care drege căntarele, le [le]săm tot sfintii mănăstiri Ghighiu.

Iar neşte locuri de arătură ce le avem ohabnice aici pă moşia oraşului, în mahalaoa sfăntului Haralampie, în ţarină, despre răsărit, vecin cu d. jupăn Tudor bogasieru *sin* Stoianu, şi despre apus vecin cu Dragomir păscaru, şi despre amiază-zi drum păn ţarină.

Şi din acest loc împărtăşesc eu Mira pă soţul mieu Lică cu un pogon de loc. Mai lăsăm şi lui Ion rotaru cumnatu-mieu şi fratele soţii mele Mira, iarăşi un pogon de loc tot din trupu acelui loc.

Mai lăsăm încă un pogon tot din acel loc sfintii biserici sfăntului Haralampie, danie.

2 boi de jug, cu căruţa, le lăsăm iar sfintii mănăstiri Ghighiu, danie
1 vacă cu viţel, mulgătoare, tot mănăstirii o lăsăm.
1 malotea îmblănită cu nurcă şi pesurile narea [?], şi la spate oae, faţa tratidam, iar la numita mănăstire o lăsăm
1 scoarţă de lă[nă], de coţi 16, tot mănăstirii o lăsăm
1 căldare mare de o vadră, pă seama mănăstirii

Aceste toate, de mai sus arătate, după cum să văd, să-şi aibă toată voia a le stăpăni în pace de către tot neamul nostru, nesupărăndu-să întru nimic. Asemenea şi noi să rămănem nesupăraţi, odihniţi în casa noastră i cu toate slobode pănă la sfărşitu vieţii noastre.

Şi din venitul şi osteneala noastră pănă la sfărşitu vieţii pă fieşicare an să fim datori a slobozi sfintii mănăstiri Ghighiu căte un sărindar.

Asemenea şi părinţii cinstitului schit Ghighiu să fie îngrijoritori ca la vremea morţii noastre să ne călugărească că de aceasta sănt doritori. Şi atunci să primească toate cele mai sus lăsate, toţi care pă unde lăsăm, la sfărşit să le primească.

Şi de bună credinţă, neştiind carte, am rugat pă scriitor de ne-au iscălit numele şi noi am pus degitile la nume, în loc de pecete, ca să să crează.

Eu Lică rachieru, *sin* Petre Mortasip, împreună cu soţia mea Mira, adeverez

Eu Mira soţia Lichii rachieru, înpreună şi adeverez
Ion rotar fratele dumneaei jupănesi]i[Mini [Miri], adeverez
Stoica cizmar
Eu Dumitru Ion martor la aceasta
Şi am scris eu Iordache cojocar cu zisa dumnealor şi martor

Lică rachier, *sin* Petre Mortasip, şi soţia sa Mira dintr-acest oraş Ploeşti, mahalaoa Sf. Haralambie, înfăţişându-să în presustviia judecătoriii şi văzându-să amîndoi cu minţile întregi, au încredinţat într-o glăsuire că coprinsele din această diiată sînt urmate cu amăndurora bunăvoinţă şi primire.

De aceia pă temeiurile arătate şi după cererea ce au făcut prin jalbă trecută la nr. 145, judecătoria au dat adeverire aceştii dieţi, trecîndu-să şi la condică, după orînduială.

Prezident,

maior I. Costescu
C. Bălăceanu
Gr Şişman

[1]842 ghenarie 23, nr. 2

Arh. St. Buc., *Schitul Ghighiu*, XXIV-1.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran ; întărit cu pecetea judecătoriii, în tuş negru.

126

1842 mai 2. Ploieşti.

Petcu cizmarul se înţelege cu Silivestru stareţul schitului Ghighiu în legătură cu averea rămasă de pe urma răposatului Nica Costoiu care înainte de a muri se călugărise sub numele de Anastase monahu. *(Original).*

În prigonirea ce mijlocea între mine supt-iscălitul cu sfîntul schit Ghighiu, după jalba ce am dat cinstitei judecătorii acestui judeţ Prahova, pentru rămasurile mişcătoare şi nemişcătoare ale răposatului unchi-mio Nica Costoiu ce s-au călugărit de părinţii ghighieni, numindu-să Atanasie monahul, şi s-au îngropat la sfîntul schit Ghighiu.

Care rămasuri să orînduia prin diiata ce-şi făcuse numitul răposat a să lua de sfîntul schit şi de mine, precum într-însa să arată.

Astăzi cu primirea şi cu voinţa amăndorora părţilor, ca să nu ne mai judecăm, ne-am înpăciuit în chipul acesta :

Sfîntul schit Ghighiu să stăpînească din avutul răposatului unchi-mio, hanul dintr-acest oraş Ploeşti, mahalaoa sfîntului Dimitrie, cu pămîntul lui şi tot coprinsul ce are, al căruia sinet l-am dat sfîntului schit, precum şi edecurile hanului să fie tot ale sfîntului schit.

Şi pe lîngă acestea mă îndatorez eu a da sfîntului schit şi lei una mie în naht, pentru ca să rămîie viile cu căminul din judeţul Saac, ce să pusese în diiată a se stăpîni de sfîntul schit pă seamă-mi, i una sută vedre vin cu vas cu totul.

Drept care acestea sfîntluui schit va desface dările şi luările răposatului care să coprind în diiată. Iar celălalt avut, adică viile ce să arată mai sus, din judeţul Saac, dealul Strehaia și dealul Vîrful văii Mieilor, cu pămîntul lor și imprejmuirile precum să află, ale cărora sineturi le-am primit, i vasele ce să găsesc în fiinţă la ele, precum și cele de la hanu din Ploești dat sfîntului schit, fiind dator eu pentru cele streine vase a le da stăpînilor după unde sînt luate, precum și un cazan de aramă, i un cal, toate acestea rămîn pă seamă-mi.

Drept aceia, spre a să păzi între noi coprinsile aceștii învoeli, întru toate întocmai, am făcut două asemenea înscrisuri, dînd unul la mîna altuia, supt ale noastre iscălituri și adeverite de cinstita judecătorie.

1842 mai 2

Eu Petcu cizmaru, adeverez

[pe verso] :

Judecătoria judeţului Prahova

Sfinţiia sa arhimandritul Silivestru stariţu sfîntului schit Ghigheu şi Petcu cizmarul viind în presusdvia aceştii judecătorii au încredinţat într-o unire prin viul graiu că, prin înpăciuirea coprinsă în două asemenea înscrisuri, au precurmat cu desăvîrșire prigonirea ce au avut pentru rămasurile răposatului Nica Costoiu unchiul celui de al doilea ce s-au călugărit și s-au îngropat la sfîntul schit Ghigheu, numindu-să monahicește Atanasie monahu.

De aceia după cererea ce au făcut prin grai cît şi prin jalba trecută la nr. 902, judecătoria au dat adeverire acestor înscrisuri de înpăciuire, trecîndu-să şi la condică.

1842 maiu 4.

Prezident,

maior I. Costescu
Gr. pitar Cişman

Arh. St. Buc., *Schitul Ghighiu,* XIX-3.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran ; întărit cu pecetea judecătorei, în tuş negru.

127

1842 mai 26. Ploiești

Reprezentantul primăriei și deputaţii mahalalii măsoară locul hanului ce a rămas danie schitului Ghighiu, de la Nica Costoiu, în mahalaua Sf. Dimitrie. *(Original).*

Cinstitului maghistrat al acestui oraș Ploești.

După otnoșenia cinstitei judecătorii locală din 16 ale următorului maiu, cu nr. 1.227, atingătoare de măsurătoarea locului hanului dintr-acest oraș, mahalaoa sfîntului Dimitrie, ce-l are danie de la răposatul Nica Costoiu ce pă numele monahicesc s-au numit Atanasie. Și prin adresul cinstitului maghistrat din 20 tot ale următoarei, cu nr. 438 ni să face poftire a-i face măsurătoare, următori fiind, supiscăliții am mers în fața locului și cu stînjinu obștesc am măsurat toată întinderea acestui loc.

Și au ești lățimea în fața drumului . . . stînjeni doaozeci și noao și o palmă, i din lungimea din față până în fundu, stînjeni șaizeci și cinci, iar mijlocul stănjeni doazeci și cinci, și fundul stîngeni doaozeci și doi și doao palme.

Aceasta este toată întinderea locului, fiind pă doao părți înpresurat cu gard și în fund codru cu sălcii.

De aceia după datorie, nu lipsiim a încunoştiinţa cinstitului maghistrat urmarea făcută în faţa locului.

1842 mai 26

Ioan Stoicescu
Dimitrie Dima } dipotați mahalalii sfîntului Dimitrie
Antonache Crețu

[pe verso]:

Judecătoria județului Prahova

Sfinția sa arhimandritul Silivestru starețul sfîntului schit Ghigheu prin jalba de la 15 maiu trecut cu nr. 1.037 cerînd a să face măsurătoare întidenri[i] locului hanului dintr-acest oraș Ploeşti, ce-l are danie de la răposatul Nica Costoiu carele pă numele monahicescu s-au numit Anastasie, pentru că nu are documenturi locul de mărimea lui, s-au făcut pohtire cinstitului maghistrat al orașului prin otnoşenia nr. 1 227 de la 16 ale aceiași luni a orăndui un cilen al său, au prin cunoștiința vecinilor i a deputaţilor mahalali[i] și a altor mahalagii să facă măsurătoarea locului.

De unde, pă lîngă răspunsul cu nr. 474 s-au primit această în orighinal alegere, arătătoare de măsurătoarea acestui han. Care alegere adeverindu-să și de către judecătorie, s-au dat sfîntului schit spre a-și avea stăpînirea după a ei coprindere.

Prezident,

maior I. Costescu
C. Bălăceanu

Gr. Sişman

anul 1842, luna iunie 6, nr. 1.494

Arh. St. Buc., *Schitul Ghighiu*, XIX-4.
Original, stare foarte bună, hîrtie verzuie, cu filigran.

1843 septembrie 20. [București].

Neofit mitropolitul poruncește egumenului de la mănăstirea Valea, din jud. Muscel, să contribuie la ajutorarea celor sinistrați de incendiul din orașul Ploiești. *(Original).*

Neofit cu mila lui Dumnezeu arhiepiscop și mitropolit al Ungrovlahiei.

Cuviosului igumen al mănăstirii Valea, *sud* Mușcel

Nu ne îndoim că te vei fi înștiințat de nerorocita întîmplare cu arderea unei însemnătoare părți a orașului Ploești *sud* Prahova. Și din care pricină multe familii de acolo, din cele ce odată se bucura de soarta lor, astăzi au rămas suspinînd și cu lacrămile pe obraz, pentru căci și-au pierdut a lor stare, și poate unii au ajuns de nu au ce mînca.

Asemenea credem că orice inimă simțitoare au auzit această tristă întîmplare, nu poate ca să nu fi conpătimit de prada ce le-au pricinuit năprasnicul foc. Pentru că astfel fiind cu adevărat făcut omul de la Dumnezeu ca să simță nenorocirea aproapelui său și să compătimească cu el, este tot odată îndatorat prin sfintele scripturi ca să săvîrșească către unii ca aceștia fapte bune. Și atunci numai poate să gîndească și să se mîngîie că printr-unele ca acestea și altele asemenea împlinește porunca sa.

Despre această tristă întîmplare înștiințîndu-să și măriia sa au chemat prin publicația ce au dat, iubirea de milostivire a inimilor simțitoare ca să alerge cu ajutor, după proeresis, și putere către nenorociții pomeniții orășani. Iar mai cu osebire a chemat spre acest ajutor partea bisericească. Și înștiințîndu-ne acum că mulți din boeri, negutători și *[loc rupt]* du prin sate, încă și chiar izrailiteni (lucru cevași *[loc rupt]* pentru pravoslavnicii creștini) că au ajutat pă acei nenorociți, iar partea bisericească, afară numai de sf. Mitropolie, episcopiile și vreo trei patru din părinți igumeni, și aceia cu un bagatel lucru.

Am socotit de trebuință și de datorie ca să te înștiințăm și să te îndemnăm ca să faci și cuvioșiia ta din parte-ți ajutorul ce te vei proeresi după haracterul ce porți și după cinstea mănăstirii ce ocărmuești.

Și acest ajutor cu raport din parte-ți îl vei trimite fără zăbavă la canțelaria noastră.

ierodiacon,
Zosima

anul 1843, luna septemvrie 20
nr 2.833

[pe verso] :

Cuviosului igumen al mănăstirii Valea, *sud* Muscel nr. 2.833

[mai jos, însemnarea] :

D. pomojnic de rîuri dînd acesta, să-mi trimiţă dovada primirii.

Arh. St. Buc., *M-rea Stacropoleos*, XXVIII-3.

Original, deteriorat ; întărit cu o frumoasă pecete în tuş negru şi una în ceară roşie care închide plicu.

129

1844 ianuarie 10. [Bucureşti].

Mitropolia din Bucureşti, la îndelungata întîrziere, porunceşte egumenului de la mănăstirea Valea, din jud. Muscel, să trimită cît mai repede un ajutor pentru sinistraţii de pe urma incendiului din Ploieşti, „a cărora nădejde şi mîngîiere este aţintită către inimile cele miloase". *(Original).*

Canţelaria sfintei Mitropolii văzînd că după o îndelungată trecere de vreme nu s-au primit din partea acestei mănăstiri nici un fel de ajutor pentru nenorociţii neguţători din Ploeşti, *sud* Prahova, cărora li s-au pricinuit simţitoare pagubă cu focul întămplat acolo, precum mai pă larg vi s-au încunoştiinţat prin porunca preosfiinţii sale părintelui mitropolitu.

De aceia, după datorie şi poruncă, plecat vă roagă să binevoiţi a proftacsi acel ajutor ca să să înpărtăşească pomeniţilor nenorociţi neguţători a cărora nădejde şi mîngăere este aţintită către inimile cele miloase şi milostive ale pravoslavnicilor creştini.

ierodiacon,

Zosima

anul 1844, luna ghenarie 10

nr. 107

Cinstitului sfinţii sale părintelui igumen al mănăstirii Valea, *sud* Muscel.

Arh. St. Buc., *M-rea Stavropoleos*, XXVIII-4.

Original, stare foarte bună ; pecete în ceară roşie care închide plicu.

130

1844 martie 22. [Ploiești].

Dumitru Dima împreună cu soția sa Rada vînd lui Dinu căldăraru un loc în orașul Ploiești, mahalaua Sf. Dumitru, în drumul Rîfovului, pentru 450 lei. *(Original).*

Eu supt iscălitu dau bun și credincios zapisul mieu la măna d. jupăn Dinu căldăraru, precum să să știe că avîndu eu un locu în orașu Ploeștilor, mahalaoa Sf. Dimitrie, în drumu Răfovului, ce să răzoreaște despre namiazi cu Ștefan Ciurea și despre miază-noapte cu Alecu *ot* Tofiloiu. Care loc să află în stănjeni fața la drum, cinci stînjeni și trei palme și la mijloc cinci stînjeni și șase palme și fundul de la apus șase stînjeni și lungu o sută șaizeci și șase.

Care acest loc l-am dat de a mea bună voe cu tocmeală și cu învoială bună în drept lei 450, număr patru sute cincizeci. Care acești bani i-am primit toți deplin. Care acest loc l-am vîndut de a mea bună voe, nesilit de nimenea, dimpreună cu soția mea i cu copii[i] mei. Și dumnealui să aibă a stăpăni, neam din neam, copii din copiii, dumnealui nesupărați de nimenea căt Dumnezeu va dărui.

Și cănd s-au făcut acest zapis au fost și alte obraze față care să vor vedea iscăliți.

Și spre mai bună și mai întemeiată credință ne-am iscălit însuși cu măinile no[a]stre.

1844 martie 22.

Dumitru Dima dimpreună cu soția mea Rada, vănzători, adeverim.
Luca Dumitriu fiu dumnealor, adeverez
Antonache Crețu . . . . față
Stan vizitiu, față
Ene *zet* Neagu, față
Ioniță . . . . . ., față
Vasile . . . . ucula [?], față
Mateiu . . . , față

Acad. R.S.R., CCIII-9.
Original, stare bună, hîrtie verzuie.

131

1844 martie 25. [București].

Alexandru Vilara, șeful Departamentului Dreptății, poruncește căpitanului Costache Cantacuzino să se prezinte la tribunalul de Prahova unde a fost numit judecător în locul serdarului Ghiță Cantacuzino. *(Original).*

Departamentul Dreptății
Dumnealui căpitanului Costache Cantacuzino

Fiindcă prin înalt ofisu mării sale lui vodă cu nr. 229 din 24 ale curgătoarii luni, dumneavoastră v-ați orănduit în post de judecător la tribunalul Prahova în locul dumnealui sărdarului Ghiță Cantacuzino, Departamentul grăbește a da, de aceasta, în cunoștiința dumneavoastră și totdeodată vă pohtește ca, fără întîrziere, să mergeți la postul ce vi să încredințează.

Seful departamentului,
A. Vilara

nr. 2.638
1844 martie 25
secsia I, masa 3

[pe verso] :

Cinstit d.[umnealui] căpitan Costache Cantacuzino nr. 2.638

Acad. R.S.R., CCIII-10.
Original, stare bună, hîrtie verzuie, fără filigran.

132

1844 aprilie 14. Ploiești.

Lică (Leca) rachieru se împacă cu Silvestru, starețul schitului Ghighiu, pentru o casă din mahalaua Sf. Haralambie. *(Original).*

În urma jălbii ce a dat sfinția sa arhimandritul Silvestru starețul Ghighian la cinstita judecătorie Prahova, asupra mea supt-iscălitul, pentru casa cu locul ei și toate împrejmuirile dintr-acel oraș Ploești, mahalaoa sfântul Haralambie, ce eu împreună cu răposata soția mea Mira, prin diiată din anul 1842 ghenarie 13, adeverită diiata de zisa cinstita judecătorie Prahova supt nr. 2, afierosisem sfântului schit Ghighiu pentru pomenirea noastră.

Mai nainte de a ne înfățișa la judecată, cu toată voința și mulțumirea noastră a amăndorora părților, ne-am învoit în chipul următor, ca să înceteze cu desăvîrșire prigonirea. Adică în odăița cea mică a ziselor case să șăz cu până când voiu merge la sfântul schit, iar odaie cea mare ce este tot supt un acoperiș cu odăița zisă, prăvălioara ce am făcut la poarta casii, i pivnița și toate celelalte din prejmuiri să le dăm cu chirie, din care chirie făcând mai întăi totdeauna mere-

metul trebuincios, la care ceia ce va mai rămănea să împărţesc eu cu sfăntul schit în două.

Şi spre încredinţarea aceştii învoeli după ce am făcut două asemenea înscrisuri de am dat unul la mîna altuia, am rugat apoi şi pă cinstita judecătorie Prahova de l-eau adeverit, închizănd şi dela pricinii.

1844 aprilie 14.
Ploeşti

Eu Leca rachierul adeverez
Ioan Stoienescu, martor
Ioan Matache, martor

S-a scris de mine, după dorinţa amîndurora,

I. Finţeanul

Judecătoria Judeţului Prahova

În pricina de judecată mijlocită între sfinţiia sa arhimandrit Silivestru stariţu Ghighian cu Leca rachieru pentru o casă cu locul ei şi celelalte împrejmuiri dintr-acest oraş Ploeşti, mahalaoa Sf. Haralambie, mai nainte de a să înfăţişa în judecată, dînd amîndouă părţile jalbă care s-a primit la nr. 984 cu arătare că s-au învoit cu chipul arătat într-aceste două asemenea înscrisuri ce a dat unul la mîna altuia spre încetarea cu desăvîrşire a arătatei prigoniri.

De aceia judecătoria după a înşile cerere urmată prin mai sus nomerarisita jalbă, şi pentru că au încredinţat de faţă într-o glăsuire prin viul grai, că coprinsele din înscrisele de înpăciuire, sînt urmate cu deopotrivă bună voinţă şi mulţumire, au dat adeverire acestor înscrisuri de întărire, trecîndu-să şi la condică.

1844 aprilie 14.

Cantacuzino

[indescifrabil]
I. Finţeanul

Arh. St. Buc., *Schitul Ghighiu*, XXIV-2.
Original, stare bună ; întărit cu pecetea judecătoriei în tuş negru.

133

1848 mai 10. [Ploieşti].

Evdochia soţia răposatului Stan Nan, se înţelege cu stareţul schitului Ghighiu, pentru o prăvălie din piaţa tîrgului. *(Original).*

Înscris

Supt iscălita printr-acest înscris al meu fac cunoscut că o prăvălie din piața tîrgului, învecinată cu Cazan și pă de alta cu nepotu-meu Ioniță, care prăvălie fiind a răposatului bărbatu-meu Stan Nan, pă care au și lăsat-o cu înscris și prin diată sf. schit Ghighiu de sînt acuma ani zece, dar după moartea mea s-o ia sf schit în stăpînire, iar eu pînă atunci să o stăpînesc și să-i iau venitu ei.

Din care venit să am a da sf. schit lei cincizeci, nr. 50, pă fieșcare an. Așa dar am și urmat pănă astăzi cu răspunderea datorii mele. Iar acum dărăpănăndu-să prăvălia cu totul, nemai putînd nici o chirie să iau pă dînsa, m-am învoit cu părintele Silivestru arhimandritu starețu al sf. schit Ghighiu de i-am dat-o în stăpînire de acum ca să facă Banicea [?] pă acel loc și mie să-mi răspunză pă fieșcare an cîte lei trei sute nr. 300, tocmai.

Și eu să nu mai am a mă amesteca întru nimic la acea prăvălie. Și pînă la al meu sfîrșit să se urmeze cu plata de mai sus, iar după ducerea mea din viață să nu mai aibă a plăti nimuruia nimic după coprinderea dieții și a legatului ce s-au dat de răposatu soțu-meu dimpreună cu mine.

Și spre a-și avea temeiu și urmarea întocmai, am iscălit eu prin punerea de deget, fiind și alte cinstite obraze față la aceasta a noastră învoială.

[1]848 mai 10.

Evdochia soția răposatului Stan Nan
Stănică Marez, martur
Hagi Petre Hagi
Ioan Moeciu [?] I, martor
Ioniță Gheorghiu nepotu răposatului Stan Nan

[pe verso] :

1848 iunie 2
S-au răspuns astăzi întocmai chiria pe anul următoriu ce să coprinde din 300 lei, față prin d .Niță Mateiescu
Ioannu Panaiotescu martur
Carastan martor

Arh. St. Buc., *Schitul Ghighiu*, XVIII-3.
Original, stare bună ; două semnături indescifrabile.

134

1848 iulie 8, Ploiești.

Ioniță Gheorghiu lumînănaru se împacă cu starețul schitului Ghighiu pentru peretele unei prăvălii. *(Original).*

Înscris

Prin care supt iscălitul fac cunoscut printr-acest al meu înscris ce-l dau la mîna părintelui Silivestru arhimandritu stareţu sfîntului schit Ghighiu, spre a fi ştiut că păretele pivniţi[i] despărţitor între noi i al prăvăli[i] pănă la învălitoarea mea, ce l-am făcut eu cu a mea cheltuială, pă locul meu şi fiindcă acum cu facerea binali[i] a sf. schit l-am îngăduit de au dat în păretele meu puind şi grinzile toate cele trebuincioase într-însu. Şi acum despăgubindu-mă de toate cheltuielile mele ce s-au găsit de cuviinţă şi nu mai am nici o pretenţie.

Şi spre încredinţare am dat acest înscris, fiind faţă şi alte obraze. Mai zic şi aceasta ca la facerea acestui înscris am primit şi bani[i] învoiri[i].

[1]848 iulie 8.

Ioniţă Gheorghiu lumănăraru, adeverez
Stănică Marin am fost faţă la această învoială

Lei 500, adică cinci sute, bani[i] învoeli[i] după înscrisu ce i-am dat, i-am primitu prin d. Mateiescu.

Ioniţă Gheorghiu

[pe verso]:

Sinetul lui Ioniţă cu prăvălia din tîrgu oraşul[ui] Ploeşti

Arh. St. Buc., *Schitul Ghighiu*, XVIII-4.
Original, stare bună, format mic.

135

1851 noiembrie 26. [Ploieşti].

Ilie Ghiurgiu tabacu prin diata ce face lasă averea ce are soţiei sale, cît va trăi, iar după moartea ei să rămîie schitului Ghighiu. *(Original).*

Diiată

Mai nainte de viitorul mieu sfîrşit dintr-această viaţă trecătoare şi pănă cînd mă aflu cu minţile sănătoase, temăndu-mă de ceasul cel fără de veste, carele nu este cunoscut firii omeneşti, fără numai prea atotputernicului Dumnezeu, drept aceia dar şi eu robul ziditorului mieu, am chibzuit şi am făcut aşezămîntul acesta în chipul următor, însă:

Fiindcă alţi moştenitori şi rudenii mai de aproape nu mai am aici decăt pe soţiia mea, cea de al doilea căznicie, anume Rada. Cu care de şi n-am dobîndit copii a ne clironomisi, dar pentru că am convieţuit în fericită linîştire şi pentru că am multă încredinţare asupra caracterului ei, că adică mă va căuta la toate neputinţele mele pănă la sfîrşitul vieţii, cum să cuvine. Şi după moarte-mi îmi va face pomenirile cele sufleteşti, după orînduială creştinească.

Pe aceste temeiuri și drept semn recunoștinții către mai sus numita mea soție o las din tot sufletul mieu a stăpîni tot avutul mieu mișcător și nemișcător, ca o firească moștenitoare ; și care a mea avere să însemnează jos, însă :

1-lea O pereche case în mahalaoa Sf. Ilie cu două odăi în catul de sus și alte două dedesuptul lor, și cu tot coprinsul lor ce este astăzi în ființă, adică porumbarul, grajdul, cuhnia și magazia ce sînt tot în curtea acestor case, dimpreună cu toate celelalte scule ale casii, adică haine, așternuturi, arămuri și bani naht căt va fi de la mila lui Dumnezeu. Afară însă de apartamentul casilor ce sînt într-un acoperiș cu acestea pe care le-am fost dat zestre răposatei fiicei mele Anica, și care au a fi în stăpînirea fiului ei și nepot al mieu anume Toma *sin* Nicolaie Stoienescu, pă lîngă care i s-au mai dat numitului și alte două odăi cu casile lor de alăturea și dedesuptul lor tîmplărie care au fost ale răposatului fii-mieu Ghiță. Alt sănătate.

2-lea Pe soru mea Sofiia de la Machedonia, orașul Melinicul, Țara Turchiei, să va împărtăși din tot avutul mieu cu lei cinci sute, nr. 500 lei ; precum și trei nepoți tot de acolo cu căte lei cincizeci, avînd a să împărtăși ei și cu partea mea ce mi s-ar cuveni de la mai sus numita soru-mea.

3-lea Orice datorie de luări și dări are a-i înplini soția ca o firească clironoamă ce meritează a fi după a sa vrednicie, cinste și credință ce am cunoscut asuprăi, fiind femeie cu bune sentementuri.

4-lea După moartea soții mele, numită mai sus, are a rămînea tot avutul nostru pă seama sfîntului schit Ghighiu dintr-acest județ Prahova, pentru săvîrșirea sufletelor noastre.

Deci dar ca să-și aibă această diiată pravilnica tărie, am rugat pă cinstita judecătorie locală de au adeverit, iar eu am iscălit însumi cu mâna mea și pecetea.

1851 noemvrie 26.

Ilie Giurgiu *[în grecește]*

Judecătoria județului Prahova

D-lui Ilie Giurgiu dintr-acest oraș prin jalba ce au dat la judecătorii la 28 noemvrie curgător, reghistrată la nr. 6.785, a cerut a să adeveri această diiată rînduitoare cum are a să urma cu averea sa după încetare-i din viață.

După care viind în presudstvia judecătorii reclamatul au mărturist prin viul său grai că această diiată este în adevăr a d-sale.

De aceia judecătoria o adeverează numai precăt să atinge de iscălitură, trecîndu-să în condica legiuită.

[1]851 noemvrie 28.

Iorgu Cantacuzino
pentru clucer,
Shina

[pe verso] :

Copie întocmai după diiata lui Ilie tabacu Giurgiu . . . .
după moartea soţii sale chironomireşte tot avutul ei
. . . . s-au săvărşit.

Arh. St. Buc., *Schitul Ghighiu*, XIX-5.
Copie de epocă, stare bună.

136

1854 august 10. [Bucureşti].

Mitropolia trimite la schitul Ţigăneşti pe femeia Niţa, fiica lui Nicolae Curelea din Ploieşti, care doreşte să se facă călgurăriţă. *(Original).*

Nifon cu mila lui Dumnezeu arhiepiscop şi mitropolit al Ungrovlahiei

Cuvioasii Fevroniia stareţa schitului Ţigăneşti.

Înfăţişătoarea cu această Niţa femeia, văduva *sin* Nicolae Curelea, din mahalaoa sfîntului Nicolae Vechiu, oraş Ploeşti, au dat jalbă către noi arătănd dorinţa ce are de a îmbrăţa *(sic)* cinul călugării, Cerere făcănd de a fi primită într-acel schit Ţigăneşti.

Drept aceia fiindcă din dovada ce ni s-au înfăţişat, ne-am încredinţat că nu are nici un fel de pricină potri[vi]toare dorinţii sale.

Scriem cuvioşii tale ca dacă te vei fi înţeles cu dînsa şi mijloacele schitului va fi înlesnitoare pentru primire, dăm dezlegare printr-aceasta ca să să primească acolo, cu orînduiala ce au şi celelalte surori. Şi la vremea cuvenită, după încredinţarea cei vei lua-o pentru ale ei bune purtări corăspunzătoare către datoriile cinului călugăriii, ne vei raportui ca să dăm dezlegare de urmare.

şeful mesii,
Hr. Dimitriu

nr. 2.877
anul 1854, avgust 10
masa I-iu

[pe verso] :

Cuvioasei stareţi a schitului Ţigăneşti
nr. 2.877

Arh. St. Buc., *M-rea Ţigăneşti,* XXII-8.
Original, stare bună ; întărit cu pecetea mitropoliei, în tuş negru.

1855 decembrie 2. [Ploieşti].

Niculae Ioan Mogoş, din Ploieşti, vinde logofătului Ioan Popescu un loc în mahalaua Sf. Vasile, „la faţa drumului Câmpinii" cu 750 lei. *(Original).*

Zapis

Prin care încredinţez eu supt iscălitul la măna dumnealui logofăt Ioan Popescu spre a fi ştiut că un trup de loc slobod ce-l am aici într-acest oraş Ploeşti, mahalaoa Sf. Vasile, cumpărat şi de mine prin act formal de la dumnealui pitarul Mihăilă Hristodor.

Astăzi, de a mea bună voie, l-am vîndut dumnealui mai sus-pomenitului în drept tocmeală peste tot lei şapte sute şi cincizeci, nr. 750 Pe care bani ai tocmeli[i] i-am şi primit pe toţi deplin în măinile mele.

Iară acest locu este măsurat drept cu stănjenu obştesc la faţa drumului Cămpini[i] stănjeni opt şi palme cinci, nr. 8 şi palme 5, mergînd lungimea din drumul Cămpinii şi pînă în locul lui Ioan Bărbulescu, are în lungime stănjeni 30. Iară partea despre miazănoapte să învecineşte cu locul dumnealui Tănase *zet* Radu Tomşăneanu, iară partea de la vale să învecineşte cu locul lui Toma *sin* Dumitru, iară lăţimea acestui pomenitu loc este deopotrivă cu faţa.

Şi fiind spre pacinica dar liniştita stăpănire a cumpărătorului i-am dat acest înscris zapis ca să stăpănească ohavnic acest loc în veci, orice ar voi să facă cu dănsul.

Şi spre mai bun temei am rugat pe scriitor[u] acestui zapis de-mi-au iscălit numile, iară eu am pus degetul drept numile meu în loc de pecetie, ca să să crează, rugănd şi pă alte obraze de oameni de-s-au iscălit de martori.

[1]855 dechembrie 2.

Eu Neculaie Ioan Mogoş împreună cu soţia mea şi cu copiii mei vînzători, adeverez

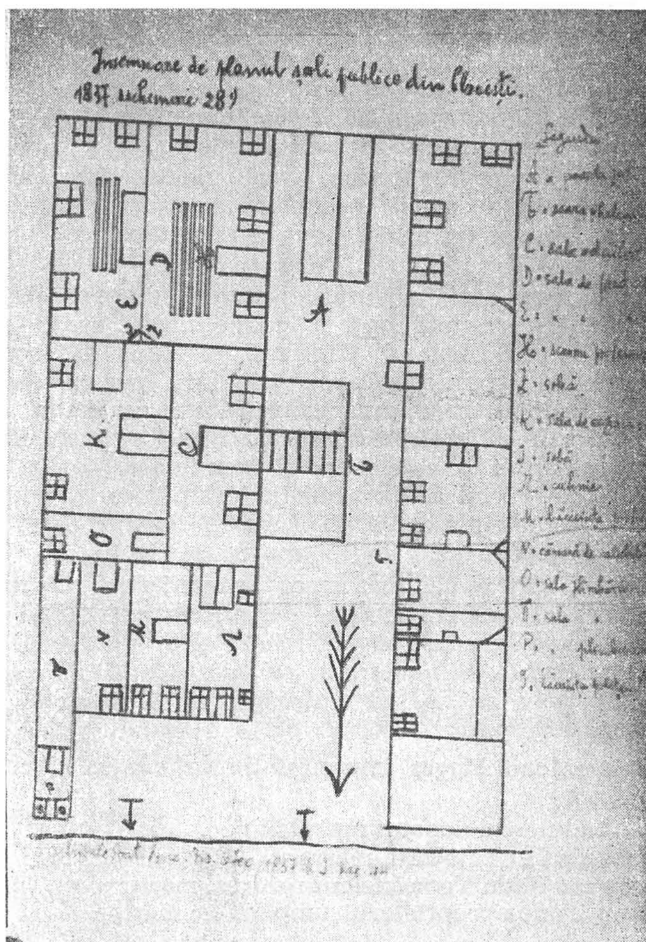
Anastase Bădulescu, depotat mahalali[i]
Ei Mihăiţă *sin* Ilie cojocaru, martoru
Eu Tănase *zet* Radu Tomşăneanu rozoraş, martor
Eu Stoianu Saulea proprietaru cumpărător, martor

G. Popescu, scriitor

[pe verso] :

Pentru locul coprins în faţa acestui zapis fac cunoscut că astăzi de a mea bună voie îl dau danie sfinţiia lor maicilor de la schitul Roşioara ca să facă clădire pe dînsul, pentru trebuinţa schitului, ca să fiu pomenit la acel sf. schit, înpreună cu numile ce să aşterne aci mai jos.

[1]856 ghenarie 6.

Planul primei școli elementare publice din Ploiești.
(1837)

Ioan Popescu împreună cu soţia mea Bucura adeverez, din oraşu Ploeşti, mahalaoa sfântu Vasile

Epraxia schimonahiia
Platonida schimonahiia
Iacov iermonah
Stana prezvitera
Ioachim ierei
Eva prezvitera
Ioan Bucura
Constandin Joița
Dumitru
Mariia
Aftanasiia monaha
și cu tot neamul lor

Arh. St. Buc., *Mitrop. Buc.*, CLXXXII-19.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

138

1856 august 18. Ploiești.

Costandin Radnegru se înţelege cu schitul Ghighiu să i se plătească toate datoriile, iar după moartea lui, întreaga avere ce are o lasă schitului. *(Original).*

Act

prin care să face cunoscut că eu supt iscălitu de a mea bună voinţă, nesilit de nimenea, am căzut cu rugăciune la sfinția lor părinţi ghighieni ca să primească a mă plăti de datoriile ce datorez către dumnealor Tănase Dimitriu de lei una mie cu dobînda lor și alți lei șapte sute ce am a da dumnealui Răducan Cocioabă de la Valea Călugărească ; i lei optzeci tot a mea datorie la Costache Cîrnu.

Și după rugăciunile ce le-am făcut, s-a milostivit și le-a primit, pe care le-a și plătit.

Pentru sfîrșitul acestui nemărginit bine și eu le-am dat locul cu binaoa după dînsul pe care o am în mahalaoa Sf. Vineri dintr-acest oraș Ploești, a-l stăpîni ohavnic după încetarea mea din viață. Și cu îndatorire a mă înmormînta, a-mi face legiuitele soroace tot cu de la sfinţiia lor cheltuială, spre întocmai urmare că să va păzi acest act întocmai fără abatere despre mine, m-am iscălit însumi, adeverindu-l după orînduială.

1856 avgust 18.

Costandin soțul răposatii Zmaranda

scriitor și mator,

R. Popescu

[pe verso] :

Poliţia oraşului Ploeşti

Costandin Radnegru mărturisindu-şi verbal în pretoriul poliţii iscălitura din faţă, să încredinţează şi de poliţie în urmarea cerere făcută prin reclamaţie.

Şeful poliţii,

[indescifrabil]

1856 avgust 18.

nr. 1.174

Arh. St. Buc., *Schitul Ghighiu*, XIII-3
Original stare foarte bună.

139

1857 aprilie 23, Ploieşti

Cîţiva locuitori din Ploieşti închiriază de la monahul Dimoschin [Damaschin] casele şi prăvălia ce are în mahalaua Sf. Haralambie, pe uliţa Tîrgşorului. *(Original).*

Contract de închirierea prăvălii şi a caselor din curte ce le are aici în mahalaoa sfântului Haralampie părintele Dimostin monah.

Supt iscăliţii de mai jos dăm bun şi credincios contractul nostru la măna părintelui Dimoschin monah spre a fi ştiut că ne-au închiriatu acaretul ce-l are aici în oraşu Ploeşti, în mahalaoa sfăntului Haralampie, uliţa Tîrşorului. Adică prăvăliia din faţă precum şi casele din curte supt cuvănt tot acaret. Care acest acaret este dăruit sfintii mănăstiri Ghighiului şi fiinducă şi părintele să află supus mănăstirii au rămas tot în a părintelui îngrijire şi a-l chivernisi cu închiriere. Pe care acum ni l-au închiriat nouă pe ani şase, adică leat 1857 aprilie 23 şi pînă în leat 1863 aprilie 23, cu tocmeală pe an căte lei o sută douăzeci, nr. 120, tocmai.

Iar acest acaret l-am primit în bună stare prăvăliia cu odaia ei, bună, fără geamuri, şi o sobă la odaia prăvălii i două paturi de scănduri, uşile bune. Casa din curte, a mare, cu odaia ei, o sobă şi două paturi, fereştiile la toate fără geamuri, i un dulap în perete la casa mare ; şi în sală o poliţă, uşile bune fără broaşte ; la pivniţa caselor două uşi bune dedesupt ; curtea de jur împrejur să va face de noi de gard, bună, şi ne va ţinea în seama chirii, precum şi altele

ce vom mai face înprejuru acestui acaret, lucru nemişcător, ni să va ţinea tot în seamă, ca la soroc să avem a le da în bună stare.

Şi toate lucrurile nemişcătoare ce le vom face să rămîie pă seama acaretului, iar bani ce va mai rămînea din chirie, după ce să va face tot meremetu la aceste încăperi, ne îndatorăm a-i da în două cîştiuri pă an. Ne mai îndatorăm şi cu îngrijirea, cu măturatu coşurilor a nu să întîmpla ceva din a noastră nebăgare de seamă, căci atunci va fi supt a noastră răspundere.

Şi spre a părintelui siguranţie i-am dat acest contract, precum şi părintele asemenea unul nouă.

De aceia am iscălit mai jos, ca să să crează şi a-şi avea temeiul pentru totdeauna.

1857 aprilie 23.

Stoica Ionu adeverează

Eu Martinu . . . . . . adeverez

[indescifrabil]
Eu Ştefan Gane, faţă

Ghiţă Costandin, faţă

[indescifrabil] cu zisa şi învăţătura mai sus numiţilor şi faţă

[pe verso] :

Zapisul ce-l dăm noi părintelui Dimoschin monah pentru că ne-au închiriat acaretu ce-l are în mahalaoa sfântului Haralampie.

Arh. St. Buc., *Schitul Ghighiu*, XXIV-3.
Original, stare foarte bună ; două semnături indescifrabile.

DOCUMENTE TÎRGŞOR

1636 octombrie 15 [Tîrgşor].

Manea şi Radu, feciorii popii Mănilă [Mănăilă] din Trestieni, vînd jupînului Tudor Mostaţă de la Tîrgşor, partea lor de moşie din Ratina, cu 12 ughi. *(Original).*

† Adecă eu Manea i Radul feciorii popii Mănil *ot Trestiiani*, scris-am zapisul nostru să fie de bună credinţă la măna jupănului Tudor Mostaţă de la Tărşor.

Cum să să ştie că i-am văndut dumnealui toată partea noastră de moşie de la Ratina peste Cricov ce să va aleage, toată partea noastră den cin pănă în cin, drept bani gata ughi 12. Şi am luat toţi bani[i] gata în măinile no[a]stre. nesiliţi de nimelea *(sic)*, ca să-i fie dumnealui moşie stătătoare şi coconilor dumnealui în veaci.

Şi cănd s-au făcut această scrisoare întămplatu-se-au mulţi megieşi care să vor iscăli mai jos, ca să să crează.

Pis measiţa octomvrie 15 *dni*, leat 7145[1636].

Eu Manea
Eu Radul
Eu Negre *ot* Trestiiani, martor
. . . . . . *ot* Trestiiani, martor
Ivanco *ot* Trestiiani, martor
Radul iuz.[başa] *ot* Tărşor, mărturie
Stan iuz.[başa] *ot tam*
Ilezu *ot tam*, martur
Conda Sărbul *ot* Tărşor

[pe verso] :

Zapisul de la feciorii popii Mănilă de la Ratina
[în josul unei însemnări greceşti, de trei rînduri, se află următoarele semnături] :

Dumitrașco logofăt
Costandin Părvul
Eu popa Zărmă, martor
Eu Borcea logofăt
Eu Manole postelnic, martor
Tudor logofăt

Arh. St. Buc., *Mitr. Buc.*, LX-3.
Original, stare potrivită ; o semnătură nu se poate citi fiind locul rupt. Doc. e copiat în *ms.* 130, f. 215 v. — 216 și *ms.* 132, f. 36.

2

1638 octombrie 20. Tîrgșor.

Stan iuzbașa din Tîrgșor vinde lui Stroe vistierul pe rumînul Radu Cernea împreună cu cei patru feciori ai săi și 40 stînjeni „de ocină" din satul Dărmănești. *(Original).*

† Scris-am eu Stan iuz.[bașa] *ot* Tărșor acesta al mieu zapis ca să fie de mare credință la măna lui Stroe vistierul, cum să să știe că i-am văndut dumnealui un rumăn anume Radul Cernea și cu feciorii lui anume Măinea i Radul și Stănil și Pătru și cu 40 de stănjini de ocină din sat din Dărmănești, de preste tot hotarul căt să va aleage, derept *[loc liber]* bani gata. Și i-am văndut de a mea bună voe, fără nici o silă, cu știrea tuturor megiașilor.

Și la aceasta tocmeală a noastră fost-au mulți boiari mărturii : Sima vistier, i Tudur clucer Știrbeaiu, Marcu logofăt, Șerban logofăt, Arvatu spătar, i Deadul Bucureștianul *ot* Călinești și Stanciul ginerile zugrav.

Și am scris eu Ivan spătar *snă* Tudor clucer acest zapis.

Pis measița octomvrie 20 *dni,* leat 7147 [1638].

Stroe vistier
Eu Stan iuz.[bașa]
Tudor clucer Știrbeaiu
Șărban logofăt
Dumitrașco clucer *ot* Filipești
Gheorghie postelnic
Ivan *snă* [Tudor] Știrbeaiu
Harvat spătar
Eu Deadul *ot* Călinești, bucureștian

[pe verso] :

Zapisu lu Stan iuz.[bașa] pentru Radul romănul Cernea *ot* Dărmănești, la măna lui Stroe vistier, cu moșii cu tot.

M.I.O.B., nr. 13.751.

Original, stare foarte bună, hîrtie groasă, cu filigran ; toate cele opt semnături sînt însoțite de opt peceți inelare în tuș, interesante.

3

1662 iunie 22. [București].

Grigorie Ghica voievod poruncește lui Antonie vornicul din Negoești, ca să ridice satele din județul Prahova spre a lucra la biserica din Tîrgșor. *(Original).*

† *Milostiiu bojiiu Io Gligorie Ghica voevoda gospodar zemle Vlascoe devat gospodstvo-mi siiu povealenie gospodstvo-mi bolearim gospodstvo-mi* Antonie vornecul *ot* Negoești, ca să fie volnic cu această carte a domnii mele de să măe satele din județul Prahova de să lucreaze la besearica domnească de la Tărșor. Însă satele care sănt rănduite la foița cea iscălită den visteria domnii meale.

Și de cătră nimeni opreală să n-aibă, așa iaste învățătura domnii meale.

I is. [pravnic] sam reci gospodstvo-mi.

Iunie 22 *dni,* leat 7170 [1662].

Acad. R.S.R., CXCVI-218.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran ; întărit cu pecetea domnească în tuș roșu.

4

1671 iunie 6. Tîrgșor.

Lazăr și Neagu, nepoții lui Stan, vînd m-rii din Tîrgșor două locuri care se află între uliță și heleșteu, în preț de 2 ughi, *(Copie).*

Adecă eu Lazăr și Neagul, nepoții lui Stan *[indescifrabil]* din Tărșor, scris-am al nostru zapis ca să fie de mare credință la sfănta mănăstire. Cum să să știe că i-am văndut doaă locuri dă casă în Tărșor și cu locul dă grădini și cu căt să va afla. Însă den uliță pănă în heleșteu, drept bani gata ughi 2, ca să fie sfintei mănăstiri moșie în veaci.

Și mărturie la această scrisoare fost-au mulți boiari anume Neagul căpitan și Dumitrașco căpitan *ot* Ploești și popa Marin și Vasile postelnic și alții mulți care își vor pune iscăliturile mai jos.

Și am scris eu popa Ifrim *ot* Tărșor. Și păntru credință am pus deagetul.

Leat 7179 [1671], iunie 6 *dni*.

* Eu Lazăr

* Eu Neagul

* Eu popa Marin, martor

Arh. St. Buc., *ms.* 718, f. 779.

5

1671 decembrie 9. [București].

Antonie Vodă acordă m-rii din Tîrgșor, pe care a construit-o, vama Tîrgșorului și Ploieștilor cu cele 12 sate, și 200 bolovani de sare de la ocna Telega. *(Copie).*

Milostiiu bojiiu obladaiostom i gospodstwuiostom văsei zemle Ungrovlahiscoe.

Hrisovul domnii mele sfintii și dumnezeeștii mănăstiri domnii meale de în orașul Tărșor, ce să cheamă Turnul, unde sănt doaă cinstite hramuri și prea sfinte săboarele sfinților și voivozilor îngerești Mihail și Gavril, și sfăntul și de *[indescifrabil]* făcător *sti.* Nicolae, și părintelui egumenului chir Danail, și tuturor călugărilor căți vor fi lăcuitori într-această sfăntă mănăstire.

Pentru că după tocmeala sfintii bisearici a răsăritului, după ce s-au adevărat leage sfăntă, rădăcinăndu-să obiceai a toată lumea, deci fieșcarele creștin, luminați împărați și milostivi domni, prea sfinții arhierei și fieșcarele dăn putearnicii lumii au zidit și au înălțat case dumnezeești întru numele sfinții sale domnului nostru Is. Hs. și le-au întărit cu mile fieșcarele după socotința și prilejul lui. Întru care și noi robii lui Dumnezeu Io Antonie voevod cu fiul mieu Io Neagul voevod den mila și darul lui Dumnezeu domni Țării Rumănești urmănd celora ce au cugetat sufletile a să sătura de sfintele biserici și case dumnezeești, truditu-ne-am și noi cu puțintel *[indescifrabil]* de am făcut această sfăntă mănăstire ce scrie mai sus.

Și după aceaia, în domniia mea, împeună cu toți cinstiții și credincioșii boiarii domnii meale, și cu cinstitul și prea sfințitul părintele nostru chir Theodosie arhiepiscop și mitropolit a toată Ungrovlahiia, socotit-am ce ar fi de treabă și ajutoriul sfintii mănăstiri, de am întărit și am miluit domniia mea cu vama tărgului Tărșor și cu vama tărgului Ploeștii cu ceale 12 sate, și cal domnesc să nu dea. Așijderea și dă la ocnă de la Telega să i să dea pă an bolovani 200. Ca să fie acest venit sfintii și dumnezeeștii mănăstiri de ajutoriu și sfinților călugări căți vor fi lăcuitori de hrană și dă înbrăcăminte. Iar domnii mele și răposaților părinților domnii meale în veaci pomeană.

Și după petrecaniia domnii meale, pre care domn va milui Dumnezeu cu domniia mea a fi domn și biruitoriu acestui cinstit scaon al domnii Țării Rumănești, încă îl rog cu numele domnului și măntuitorului Is. Hs. ce iaste în Troiță slăvit, să aibă a cinsti și a [în]noi și a-ntări acest cinstit hrisov al domnii meale, pre tocmeala și mila sfintii mănăstiri, precum scrie mai sus.

Pre acela domnul Dumnezeu să-l cinstească și să-l întărească și să-l miluiască întru domniia lui și la [celălalt] veac să dobăndească judecata cea de bucurie a sufletului. Iar care domn nu va înnoi nici va întări, ci va călca și va strica și va sparge, pre acela domn, împreună cu îndemnătorii lui, să spargă trupurile lor aici, să fie goniți din casile lor, agonisita lor să o moștenească striinii, să-i rămăie copii săraci și muiarea lui văduvă, să n-aibă cine să-i miluiască și la [a] doaua venire a Domnului să iasă osăndit dănaintea feații sfinții sale judicătoriului, diavolul să stea de dreapta lui ducăndu-l să-l muncească în veac, și să fie afurisit de 318 sfinți părinți de la Nicheia. Cinste să aibă cu Iuda și cu afurisitul Ariia la un loc și cu alți necredincioși ovreai, cei ce strigară asupra domnului nostru Is. Hs. zicănd : luați-l, luați-l și îl răstigniți pe el, săngele lui să fie asupra lor și asupra feciorilor în veaci.

. . . . *svedetenie postavleaem gospodstvo-mi :* Mareș *vel* ban al Craiovii, Ghiorghe *vel* vornic, Radul *vel* logofăt, Șărban Cantacuzino *vel* spătar, Popa *vel* vistier, Ghincea *vel* clucer, Mihai Cantacuzion *vel* postelnic, Vălcul *vel* paharnic, Ivașco *vel* stolnic, Stoian *vel* comis, Radul Năsturel *vtori* logofăt.

Dumitrașco logofăt *pis.*

Leat 7180 [1671] dechemvrie 9 *dni.*

Arh. St. Buc., ms. 718, f. 751—752.

6

1672 aprilie 12. [București].

Grigorie Ghica voievod, în urma jalbei dată de egumenul Daniil, scutește pe doi meșteri lemnari și 6 „oameni streini“ de toate dările ca să poată fi de folos mănăstirii din Tîrgșor care „n-are de nici o parte nici un ajutoriu“. *(Original).*

† Milostiiu bojiiu Io Gligorie voevod i gospodar zemli Vlașcoi davat gospodstvo-mi siiu povelenie gospodstvo-mi.

Părintelui Danil carele iaste năstavnic la svănta și dumnezeiască mănăstire a lu Antonie voevod unde iaste hramul svăntului arhanghel Mihail, în orașul domnii meale în Tărșor.

Ca să fie în pace sventei mănăstiri 2 meşteri de lemn anume Drăghici, i Radul şi cu 6 oameni streini fără bir şi fără nici o gălceavă. Păntru că au venit Daniil, carele iaste nastavnic, aicea la domniia mea de s-au jăluit cum la această sväntă mănăstire ce o au fost făcut Antonie Vodă, n-au apucat ca să o miluiască nici cu moşăi nici cu ţigani, nici cu nici de unele, ci iaste numai piiatra, ci n-are de nici o parte nici un ajutoriu, fără căt au fost aceşti 2 meşteri cu acei 6 oameni streini prejupt [împrejurul] mănăstire de au căutat și au posluşit de ce au trebuit. Iar acum şi aceia s-au răsăpit și au rămas svănta mănăstire sängură.

Într-aceia domniia mea m-am milostivit pre aceşti oameni, ce scriu mai sus, de i-am ertat de bir, de taleri, de miiare cu ceară, de găleata cu făn, de călărie [?], dă fum, de podvoade, de mertic, de cai de olac, de toate cheltuialele oraşului de către judeţ. Numai să fie den tăriia şi de hrană svintei mănăstiri și domnii meale pomană. Iar de altele slujbe şi măncături căte sänt preste an de toate să aibă bună pace și răpaos în zilele vieţii domnii meale.

Aşijderea şi voi birarilor şi voi toate slujile domnii meale, oricarii de ce slujbă veţi umbla, în vreame ce veţi vedea această carte a dom[nii meale], iar voi încă să căutaţi să vă feriţi și foarte în bună pace să lăsaţi pre aceşti oameni carii scriu mai sus, că i-am ertat însumi domnia mea.

Iar cine să va ispiti a-i învălui preste această carte a domnii meale acela om mare certare va avea şi cu rea scărbă de către domnia mea, pentru că aşa iaste *[loc rupt]* domnii meale.

I sam reci gospodstvo-mi

Aprilie 12 *[loc rupt] ot Adam,* leat 7180 [1672]

Gligorie Ghica voevod [m.p.].

[pe verso] :

Cartea lui Grigore voevod Ghica pentru 2 lemnari şi 6 posluşnici scutiţi.

Acad. R.S.R., CCCLXXVII-1.
Original, stare proastă din cauza umezelii; întărit cu semnătura şi pecetea inelară a domnitorului, în tuş roşu, decolorat.

7

1672 mai 13. Tîrgşor.

Radu vinde m-rii Turnu din Tîrgşor un loc cu casă și grădină, pentru 2 ughi. *(Copie).*

Adecă eu Radul scris-am acest zapis al mieu ca să fie de mare credință la măna părintelui egumenului Daniil *ot* sfănta mănăstire care să chiamă Turnul. Cum să să știe că am văndut partea mea de loc căt să va afla, cu loc dă casă, cu grădină cu pomii, pre căt sănt ai miei, ca să fie de moșie sfintei mănăstiri.

Și o am văndut drept ughi 2. Alta, am socotit să fie și păntru pomană. Și cînd am făcut această tocmeală au fost mulți oameni buni anume Neanul căpitan și Stoica iuzbașa și Gheoca iuzbașa, și care își vor pune iscăliturile mai jos.

Și păntru credință mi-am pus iscălitura mai jos și am scris eu cu măna mea.

Leat 7180 [1672] mai 13 *dni.*

× Eu Radul
× Eu Ilie
× Popa Ifrim
× Stoica iuzbașa, mărtor
× Ghioca iuzbașa, martor
× Eu Neagul, martor
× Neanul căpitan, martor
× Eu popa Marin, martor

Arh. St. Buc., *ms.* 718, f. 781 v.

8

1672 iulie 15. [Tîrgșor].

Necula aprod din Tîrgoviște vinde lui Daniil, egumenul mănăstirii din Tîrgșor, un pogon și jumătate vie părăsită, în dealul Scăienilor, cu 9 ughi. *(Original).*

† Adecă eu Necula, aprod *ot* Tărgoviște, scriu și mărturisesc cu al meu zapis ca să fie de bună credință la măna părintelui ermonah Daniil egumenul de la sf[ăn]ta mănăstire a lui Antonie Vodă *ot* Tărșor.

Cum să să știe că i-am văndut niște vie părăsită din dealul Scăianilor, un pogon și jumătate și *[loc rupt]* stănjăn de ocină ca să fie viia boerit drept ughi 9, bani gata. Și ne-au fost și nouă de cumpărătoare de la Agrica din Scăiani, alăturea cu viile mănăstirii unde ne-au fost [*loc rupt*] de care pre unde am urdinat noi cu locul *[loc rupt]* toate.

Și o am văndut de a mea bună voe, cu știrea vecinilor mei, ca să fie moșie stătătoare în veaci.

Și la tocmeală fost-au mărturie popa Efrim *ot* Tărșor, i *[loc rupt],* i diiacon Iorga, i Ivan roș, i Gheorghe logofăt, i Dumitru *[loc rupt]* și alți[i] cari vor iscăli mai jos.

Și pentru credință am scris eu cu măna mea și am pus și iscălitura.

Iulie 15 *dni*, leat 7180 [1672].

Necula aprodul
Gheorghe logofăt *sin [loc rupt]*
Popa Efrim
Eu Ocioga [?] *[loc rupt] ot* Tărşor

Acad. R.S.R., CCCLXXV-143.
Original, rupt și pătat de umezeală, hîrtie aproape putredă.

9

1673 mai 6. [Tîrgșor].

Pîrvu, feciorul lui Stan vătaful de șelari din Tîrgoviște, vinde mănăstirii Turnu, din Tîrgşor, două pogoane şi o cestfertă de vie în dealul Scăienilor, o cestfertă de loc sterp și o jumătate pogon de livadă, cu 24 ughi și jumătate. *(Original).*

† Adecă eu Părvul împreună cu frate-mieu Pătraşco, feciorii vătafului Stan de şelari *ot* Tărgovişte, scris-am acesta zapis al nostru ca să fie de mare credință la măna sfintei mănăstiri ce să chiamă Turnul în Tărșor unde sănt doaă sfinte hramuri, săborul sfinților îngeri și sfăntul Nicolae.

Cum să să știe că i-am văndut în dealul Scăianilor, 2 pogoane de vie și o cezvrăte, și în po[a]lele vii o cezvrăte de loc sterp. Și *i-am* văndut o jumătate de pogon de livade den viile lui Marin căp.[itan], în jos, pre lăngă drum și den jos de drum pre unde au fost şopronul, derept bani gata ughi 24 *pol*.

Care vii le-au fost cumpărat tată-meu de la Macsin cu zapise ; și le-am dat și aceale zapise la sfănta mănăstire. Și am văndut acea vie, ce scrie mai sus, de bună voia noastră, cu știrea tuturor megiiașilor de pren-prejurul locului, ca să fie sfintii mănăstiri moșie în veaci.

Și cănd se-au făcut această scrisoare fost-au mulți boiari și preoți carii-și vor pune iscăliturile mai jos.

Și pentru mai adevărata credință ni-am pus mai jos peciatea și iscălitura, ca să se crează.

Measița mai 6 *dni*, leat 1673, 7181

Și cănd am văndut aceste vii fost-au egumen iermonah Dionisie.
Eu Pătrașco
Eu Părvul
Eu popa Efrem am scris

Eu ieromonah Daniil
Ivan Arşul
Eu Gherghe Ventelescul
Eu Gherghe logofăt
Neagul părcălab

Acad. R.S.R., CCCLXXV-145.
Original, deteriorat de umezeală, hîrtie cu filigran.
Numele lui Pătraşco, de la începutul documentului, e şters şi scris de-asupra „scos *ot* divan fiind vănzarea fără ştirea lui *iscal vtori* logofăt." De asemenea e tăiată cu cerneală şi pecetea inelară din josul documentului, deasupra numelui lui Pătraşco.

10

1673 [fără lună şi zi]. Bucureşti.

Grigore Ghica voievod reînnoieşte şi întăreşte m-rii Turnu din Tîrgşor toată vama tîrgului din Tîrgşor şi Ploeşti, iar cei 200 bolovani de sare de la ocna Telega să fie liberi călugării să-i vîndă „unde vor putea". *(Copie).*

Milostiiu bojiiu Io Grigorie Ghica voevod i gospodar zemli Ungrovlahiscoe.

Dumnezeu cel ce au zis luminii dentru întunearec să răsară, acela răsărind [în] inimile noastre, cătră luminarea împărăţii domnului nostru Is. Hs. de la carele ne iaste şi noaă dată darul şi mila, pentru că după tocmirea sfintii bisearici a Răsăritului, după ce s-au adevărat leagea sfăntă, rădăcinăndu-să, cade-i-să fieşcăruia creştin, luminaţi împăraţi şi pravoslavnici şi milostivi domni, ori... dăn putearnicii lumii, den mila şi dăn darul celui de la Dumnezeu, neputinţele neputincioşilor a le întări, mai vărtos sfintele şi dumnezeeştile biserici şi mănăstiri.

Deci şi domniia noastră, după cum scrie şi mărturiseşte sfănta, dat-am domniia noastră şi am miluit sfănta şi dumnezeiasca mănăstire dăn Tărşor ce să cheamă Turnul unde sănt cinstite şi prea sfinte hramuri arhangheli Mihail şi Gavril şi sfăntul şi dă ciude făcătoriu *sti* Nicolae, şi părintelui egumenului şi tuturor călugărilor căţi vor fi lăcuitori într-această sfăntă mănăstire. Ca să fie sfintei mănăstiri toată vama tărgului Tărşorul şi toată vama tărgului Ploeştii şi cu ceale 12 sate care sănt de ocolul tărgului, şi cai domneşti să nu dea. Aşijderea iar să fie sfintei mănăstiri ce scrie mai sus, de la ocna Telega sare bolovani 200 să aibă a luarea această sare pre an cănd vor lua şi alte mănăstiri. Şi să fie volnici călugării să şi-o vănză unde vor putea. Pentru că această sfăntă şi dumnezeiască mănăstire fostu-o-au zidit şi o au înălţat creştinul Antonie voevod şi au fost miluit cu aceaste venituri care sănt

mai sus scrise, precum am văzut domniia mea și hrisovul lui Antonie Vodă.

Drept aceia domniia mea încă am înnoit și am întărit această milă sfintii mănăstiri cu acest cinstit hrisov al domnii meale, ca să-i fie de întărire și dă ajutoriu și călugărilor dă hrană și de înbrăcăminte, iar domnii meale și răposaților părinților domnii meale în veaci pomenire.

Așijderea și alți pravoslavnici și milostivi domni care vor avea milă și dar de la Dumnezeu a fi domni și biruitori Țărăi Rumânești, încă să aibă a cinsti și a înnoi acest hrisov al domnii meale, pre această milă și tocmire aceștii sfinte mănăstiri. Ca și domnul Dumnezeu ce e în Troiță slăvit, să-l cinstească și să-l miluiască și cu ertăciune de toate păcatele și greșalele lui.

318 *sej sveditelie postavleaim gospodstvo-mi:* Ghiorghe Băleanu *biv vel* ban, Stroe *biv* vornic, Vintilă *vel* ban, Neagoe *vel* vornic, Ivașco *vel* logofăt, Toader Sturzea *vel* spătar, Hrizea *vel* vistier, Badea *vel* clucer, Stoian *vel* postelnic, Curuia *vel* paharnic, Preda *vel* stolnic, Matei *vel* comis.

Pis Radul *vtori* logofăt i Dumitrașco logofăt în orașu Bucureștilor.

Leat 7181 [1673, fără lună și zi].

Arh. St. Buc., *ms.* 718, f. 752—753.

11

1674 octombrie 15. [Tîrgșor].

Șerbu, fiul lui Dumitru din Starchiojd vinde mănăstirii din Tîrgșor un pogon jumătate și o prăjină de vie în dealul Scăienilor, din funia Mordănească, cu ughi 18, costande 10. *(Original).*

† Adecă eu Șărbu, *snă* Dumitru *ot* Starchiojd, scriu și mărturisesc cu aceasta al meu zapis ca să fie de mare credință la sfântă mănăstire din Tărșor care iaste a lui Antonie Vodă.

Cum [să] se știe că i-am văndut niște vii în de[a]lul Scăianilor, însă pogoane 1 *pol* și o prăjină. Și acele vii sănt din fune Mordănească, pe lăngă viile mănăstirii. Și acele vii le-[a]m fost cumpărat eu de la Calotă văru-meu, feciorul unchiu-meu Stoicăi.

Și le-[a]m văndut dirept bani ughi 18, costande 10, și când le-am văndut, le-[a]m văndut de a mea bună voe și cu știre tuturor fraților mei și rudelor și vecinilor dinprejur, ca să-i fie sfintii mănăstiri moșie stătătoare în veci.

Și când se-au făcut acest zapis și tocmeală fost-au mulți boiari aldămășari și mărturie, anume din Scăiani Mirce iuz[bașa]; i Dragotă logofăt *ot* Starchiojd, i Stoica frate-său *ot tam,* i Dumitru *ot*... i Filip *ot* Pațe [?] și alți mulți carii își vor pune iscăliturile mai jos.

Și pentru mai adeverită credință pusu-ne-[a]m și degetul mai jos, ca să se crează.

Pis octomvrie 15 *dni,* leat 7183 [1674].

× Eu Mircea martor *ot* Scăiane
× Eu Dragotă martor
× Eu Șărbu
× Eu Isac *ot* Matei postelnic
× Eu Stanciul
× Eu Neguț cel bătrăn
× Eu Crăstiian am măsurat viia
× Nica căpitan, martor

Pis az Tudor [?] iuz.[bașa] *ot* Starchiojd, mărturie
[pe pagina a doua] :

Și aceste vii carii sănt scrise, cumpăratu-le-am Daniil egumenul *ot* Tărșor, carii am fost.

[pe verso] :

Zapis de la Șărbul *ot* Starchiojd.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-146.
Original, deteriorat din cauza umezelii.

12

1675 septembrie 11. [Tîrgșor].

Popa Marin vinde postelnicului Neagoe trei cesferte de vie pe care și el le cumpărase de la Dumitru Bica, și un pogon și trei cesferte de vie cumpărate de la Manole, fiul lui Bustea din Tîrgșor. *(Original).*

† Adică eu popa Marin scris-am și mărturisesc cu acesta al mieu zapis ca să fie de mare credință la măna dumnealui Neagoe postelnic.
Cum să să știe că am văndut dumnealui 3 cezvărți de vie, care vie o am fost luat și eu de la Dumitru Bica dirept bani gata ughi 3, costande 5.
Și iar i-am mai văndut dumnealui 1 pogon și cizvărți 3 de vie, care vie iar o am fost luat de la Manole *snă* Bustii *ot* Tărșor și de la jupăneasa lui Ana. Însă [pentru] această vie am făcut dumnealor 2 sărindare dirept bani gata taleri 10 ; încă o am dat dumnealui, cu toți pomii căți va avea înprejur și cu livade, dirept bani gata taleri 12. Și o am dat dumnealui de a me[a] bună voe și cu știrea tuturor vecinilor dinprejur, să-i fie dumnealui moșie stătătoare i ohabnică în veci, și coconilor și nepoților și strănepoților dumnealui.

Și când am făcut acest zapis fost-au mulți oameni buni mărturie care ș-or pune mai jos iscăliturile.

Și pentru mai adeverită credință mi-am pus mai jos iscălitura, ca să să crează.

Și am scris eu Șărban. . *ot* Popești.

Septemvrie 11 *dni,* leat 7184 [1675].

Eu popa Marin
Eu . . . . . mărturie

[pe verso] :

Zapisul popii lui Marin de viile *ot* Tărșor, din grădini.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-147.
Original, deteriorat de umezeală.

13

1676 aprilie 13. [Tîrgșor].

Marin cu femeia sa Lupa, și cu fiul lor Paraschiva, vînd lui Ivan din Tîrgșor două pogoane de vie în dealul Scăienilor, cu 12 ughi jumătate. *(Original).*

† Adică scris-am eu Marin și fămeia mea anume Lupa și cu fiiu-meu Paraschiva acesta al meu zapis, ca să fie de mare credință la măna jupănului Ivan *ot* Trășor.

Cum să să știe că i-am văndut 2 pogoane de vie în dealul Scăianilor, drept bani gata ughi 12 *pol*. Și o am văndut de a mea bună voia noastră și cu știrea tuturor vecinilor și din sus și din jos, ca să fie dumnealui moșie, feciorilor lui căți Dumnezeu îi va da.

Și cănd s-au făcut acest zapis au fost mulți boiari mărturii, anume : Paraschiva roș *ot* Trășor și Părvul postelnicul *ot tam,* și Ilie roș *ot tam,* și Calotă călărașul *ot tam.*

Și am scris eu Radul cumnat lu Marin. Și pentru credință ne-am pus și iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Pis measița aprilie 13, leat 7184 [1676].

Marin
Eu Radul *sin* . . . .
Părvul postelnic
Paraschiva roș
Vasilie roș
Calotă
Eu popa Iorga
Eu. . . . . *sin* Dragoslav
Eu Gherghe logofăt *sin* Ilie păharnic

[pe verso] :

Zapis Dospinii și al lui Statie de viile din Scăeni.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-148.
Original, deteriorat din cauza umezelii.

14

1677 noiembrie 16. [Tîrgşor].

Maria, fata lui Antonie Vodă din Popeşti, lasă, după moartea sa, mănăstirii din Tîrgşor, un pogon şi jumătate de vie în dealul Scăienilor şi zece stupi, pentru a fi îngropată la mănăstire şi a i se face sărindar. *(Original).*

† Adecă eu jupăneasa Mariia, fata lui Antonie *voivod* [1] *ot* Popeşti, scris-am al mieu zapis cu mare blestem la petrecania mea de moarte. Precum să să ştie că am lăsat la sfănta mănăstire de la Trăşor un pogon şi jumătate de vie în dealul Scăianilor şi zeace stupi, ca să mă îngroape la sfănta mănăstire şi [să]-mi facă şi un sărindar pentru ceale bucate care am dat, precum scrie mai sus, că bani n-am avut să dau.

Iar cine s-ar ispiti din întru tot neamul meu a strica acea pomană, ce scrie mai sus, acela om să fie afurisit şi blestemat [de] Is. Hr. şi de 318 [oteţi].

Şi am scris eu popa Marin *ot* Trăşor, carii am fost duhovnic jupăneasii Marii, *i* popa ~~Albul *ot* Popeşti~~.

Pis measiţa noemvrie *dni* 16, leat 7186 [1677].

[pe verso] :

Zapisul Marii de pogonul de vie din Scăiani

Acad. R.S.R., CCCLXXV-150.

Original, deteriorat, hîrtie cu filigran ; jupîneasa Maria are o frumoasă semnătură grecească.

15

1678 aprilie 2 [Tîrgşor].

Locuitorii birnici din satul Scăieni vînd egumenului mănăstirii Tîrgşor, cu 23 ughi, via lui Udrea birnicul, fugit, pentru a-i plăti partea lui de bir. *(Original).*

† Adecă noi satul Scăianii birnicii scris-am zapisul nostru ca să hie de meare credinţă la măna egumentului de la monastire de la Tărşor.

Cum să se ştie că i-am văndut viia Udrii birnicul, însă vie care iaste pre lăngă viile sfintii monastiri, că fiind Udrea fugit şi plătindu-i noi partea lui de bir, i-am văndut viia însă pogon 1 *i pol,* derept bani gaata ughi 23.

Iar de va hii vreo glăceaavă să avem a o luarea şi a o purtarea noi săteanii birnicii care scrie mai sus.

---

[1] acest cuvînt e scris cu altă cerneală, pe deasupra rîndului.

Și o am văndut ca să hie moșie stătătoare sfintii monastiri în veaci. Și când s-au făcut acesta zapis întămplatu-s-au de au fost mulți oameni buni, *na im:* popa Goicea ot Scăiani, Mircea iuzbașa *ot tam*, Stan Sărbul, i Vladul postelnic *ot tam*, i Pascul, i Tudor *snă ego* Staan, Daan ceaușul, i Neagoe scăianul și cari-și vor pune mai jos iscăliturile.

I taco pisah az Vladov gram.[atic] să să povealenie sie liude ije pisu vișe.

Pis aprilie 26 *dni*, leat 7186 [1678].

Și pentru mai adevărată credință, pusu-ne-am mai jos deagetul și iscăliturile, ca să să crează.

Eu Ivan birnic, Ivașco birnic, Ion birnic *[loc rupt]*
Bratul, Șărban, Radul birnic, Crăstean, Ștefaan, Mircea
iuz.[bașa], Stoian, Bădila, Dumitru și alalți toți săteanii birnicii.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-149.
Original, deteriorat de umezeală, hîrtie cu filigran.

16

[1678—1707. București].

Dosoftei patriarhul Ierusalimului, la cererea egumenului Paisie, întărește m-rii Turnu din Tîrgșor toate milele și privilegiile date de Antonie Vodă și reînnoite mai apoi și de Duca Vodă. *(Copie).*

Dosoftei cu mila lui Dumnezeu patriarhu Ierusalimului și cu tot ținutul, înaintea patrierșii noastre venit-au egumenul popa chir Paisie, dă la mănăstirea dă la Tărgșor care să cheamă Turnul, zicănd cum acea sfântă mănăstire iaste întemeiată dă domnul Antonie Vodă și miluită cu vama dă la aceaste doaă tărguri Ploești și Tărșorul ca să fie sfintii mănăstiri dă hrană. Și dăndu-le și hrisovul mării sale cu mare blestem cine ar strica această pomană.

Apoi, după petrecaniia lui, pă cine au adus Dumnezeu domn Țării Muntenești, intărit-au această pomană și cu hrisoavele domnilor cum am văzut patriarșiia noastră și cinstit hrisovul mării sale Ducăi Vodă dă întărire și cu mare blestem cine ar strica această milă.

Deci iată didem și cartea patriarșii noastre cu mare legătură asupra celor ce vor strica această pomană aceștii sfinte mănăstiri ce iaste mai sus zisă, pă cum zice și cinstită cartea mării sale Ducăi Vodă, au boiari mari au mici, au alți slujitori domnești au boierești, au cei ce țin aceaste tărguri și vor lăcomi[i] dă vor lua și den obiceaiul mănăstirii, au den vamă, au de judecată măcar din cei vor lua ce ar fi a sfintei mănăstiri și să vor amesteca ca să facă pagubă și stricăciune obiceaiul mănăstirii. Unii ca aceia să fie afurisiți și legați dă vlădica Is. Hs. și dă

318 părinți. Așijderea și dă patrierșiia noastră să fie legați și afurisiți, cu Iuda și cu Ariia să fie la un loc ; pietrile și leamnile să putrezească, iar trupurile lor să stea tot întregi, și să nu să aleagă dă ei nici dă casile lor nimic. Iar întărind și miluind să fie ertați și blagosloviți.

Aceasta am dat patrierșiia noastră să fie, amin.

Arh. St. Buc., *ms.* 718, f. 772 v.-773

17

1680 ianuarie 17. [Tîrgșor].

Anghelina, soția pitarului Pătrașco, înpreună cu fiul ei Barbu din Urzîceni, vînd egumenului mănăstirii Turnu din Tîrgșor, un sălaș de țigani ce fusese cumpărat de la vistierul Radu Bilciurescu cu 145 taleri. *(Original).*

† Adecă eu Anghelina jupăneasa lu Pătrașco pitar, denpreună cu fiiu-său Barbul *ot* Urziceani, scris-aam și mărturisim cu acesta al nostru zapis ca să fie de maare credință la măna părintelui igumenului de la svănta mănăstire *ot* Tărșor ce să chiamă Turnul.

Cum să să știe că am văndut, de a noastră bună voie, un sălaș de țigani, anume Neacșul țiganul i țiganca lui Stana și cu 4 copii anume *[loc liber].*

Caare țigani au fost cumpărați de la Radul vistier Bilciurescul și de la jupăneasa lui Ancuța. Și l-aam văndut derept bani gata taleri 145. Și când am văndut acest sălaș de țigani au fost cu știrea tuturor rudeniilor noastre, ca să fie sfintii mănăstiri moșie stătătoare, în veaci ohabnic

Și când s-au făcut acest zapis au fost mulți boiari mărturie carii-și vor pune iscăliturile mai jos. Și pentru maare și adevărată credință, ne-am pus pecețile și iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Ghenarie *17 dni,* leat 7188 [1680].

Eu Anghelina jupăneasa lu Pătrașco pitar Barbul
Az Barzul *snă* Pătrașco pitar bucureșteanul
Oana căpitan, martor
Az. . . . vel stolnic, martor
Neacșul căpitan, mărturie
Az Radul *snă* Tudor Hagiul, mărturie

[pe verso] :

Zapisul jupănesii Anghelinii a lui Pătrașco pitar de la Urziceni, de țigani

Acad. R.S.R., CCCLXXV—151.
Original, deteriorat de umezeală ; două semnături indescifrabile.

1681 aprilie 1. [Tîrgşor].

Nicodim călugărul dăruieşte mănăstirii Tîrgşor un pogon de vie în dealul Scăienilor, iar cît va trăi el va lua venitul viei pentru hrană. *(Original).*

† Adecă eu Nicodem călugărul scris-am zapisul mieu la măna lu Paise egumenul *ot* Tărşor, ca să hie de mare credinţă. Cum să se ştie, m-am călugărit la mănăstire la Tărşor şi am dat un pogon de vie în dealul Scăianilor, însă pe lăngă viile mănăstirii, ca să hie mie pomeană. Însă moşie ohabnică şi stătătoare în veaci. Şi pănă voi hi eu viu să mă hrănească moşiia pe mene, iară pe [după] petreacerea mea să hie viia mănăstirii, în veaci.

Iară cine să va scula peste cuvăntul mieu, veri feciori, veri nepoţi, veri nepoate, veri feate, veri cine să va scula den oamenii miei, veri judecători care vor căica acesta al mieu zapis, să hie afurisit şi anatema acela om şi acela judecător şi să hie şi blestemat şi afurisit de trei sute şi 18 oteţi care sănt în Necheia.

Şi mărturie ermonah Sofronie şi Mitrofan diiaconul.

Şi am scris eu Iorga dascalul *ot* Tărşor.

Şi pentru mai adevărată credinţă mi-am pus şi iscălitura mai jos, ca să se crează.

Pis aprilie 1 *dni,* 7189 [1681].

Eu Nicodim călugărul
Iermona[h] Sofronie
Mitrofan diiacon
Eu popa Vladul *ot* Trăşor
Eu popa Marin, mărturie
Iane logofăt, mărturie
Nica copil den casă, martor

Acad. R.S.R., CCCLXXV—152.
Original, stare potrivită ; două semnături greceşti indescifrabile.

19

1682 ianuarie 15. [Tîrgşor].

Sarul, nepotul Vălcului din Scăieni, vinde lui Damaschin, egumenul mănăstirii Tîrgşor, două răzoare de vie în dealul Scăenilor, cu 5 lei. *(Original).*

† Adecă eu Sarul, nepotul Vălcului *ot* Scăiani, scris-am zapisul mieu la măna părintelui egumenului de la sventa mănăstire *ot* Tărşor, Damaschin. Precum să să ştie că i-am văndut doao rozoare de păragină

Casa Cantili — Obrocea din Ploieștiori

(foto 1925)

până în vale, în dealul Scăianilor, însă pre lăngă vii sventei mănăstiri, derept bani gata lei 5. Ca să fie sventei mănăstiri în veac, neclătită. Și mărturii carei *(sic)* vor pune iscăliturile mai jos.

Și am scris eu Iosif monah cu zisa lor. Și pentru credință mi-am pus iscălitura mai jos, ca să să crează.

Pis ghenarie 15 *dni,* 7190 [1682].

Eu Sarul *ot* Scăiani, nepotul Vălcului
Eu popa Marin *ot* Scăiani, martor
Vasilie postelnicul *ot* Stănceşti, mărturie

[pe verso] :

Zapisul viilor ot Scăiani de la Sarul.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—153.
Original. stare potrivită, hîrtie cu filigran. Un al doilea exemplar original al actului de mai sus se află la cota CCCLXXV—154.

20

1690 mai 8. [Ploești].

Costantin, fiul unchiașului Niculii din Ploiești, vinde egumenului Paisie de la m-rea Tîrgșor, un pogon de vie în dealul Scăienilor, jud. Saac. *(Original).*

† Adică eu Constandin *snă* unchiaşului Niculii Piscoi *ot* Ploeşti, dinpreună cu fămeaia mea anume Marica, scris-am acesta al nostru zapis ca să fie de bună credință la măna sfinții sale părintelui iegumenului Paisie de la sfănta mănăstire *ot* Tărşor.

Cum să să ştie că am văndut sfinții sale un pogon de vie din dealul Scăienilor, care este alături cu via tătăni-micu Niculii, care vie este dată de pomană la sfănta mănăstire la Tărșor unde este tată-micu Nicula îngropat.

Deci eu neîntrebănd pre părintele igumenul, am vîndut jupunului Grozii bucureşteanul, şi apoi înțelegănd părintele egumenul n-au îngăduit, căci este între via Tărşorului şi între viile mănăstirii Sărindarului. Și rămăind jupunul Grozii de acele vii, dinaintea judecății naintea sfinții sale părintelui igumenului *[loc rupt]* şi denaintea *[loc rupt]* lor, au căzut să fie viile ale mănăstirii Tărşorul, căci să rozoresc.

Dirept aceasta am făcut acesta zapis ca să fie sfintei mănăstiri *[loc rupt]* şi ohabnic în veci. Iar banii carii i-au dat jupunului Grozii *[loc rupt]* vii, să-i dea părintele iegumenul Tărşoreanul înapoi.

Și când s-au făcut acesta zapis fost-au mulți boeri şi megiaşi mărturie care îşi vor pune mai jos iscăliturile.

Și noi pentru mai adevărată credință, pusu-ne-am mai jos degitele și iscăliturile, ca să să crează.

Mai 8 *dni*, 7189 [1690].

Eu Costandin
Eu Marica
Pană, martor
Ianache *ot* Stăncești, martor
Eu popa Oprea, martor

Acad. R.S.R., CCCLXXV-161.
Original, proastă conservare, pătat și rupt din cauza umezelii ; primii doi semnează prin punere de deget.

21

1691 februarie 24. Tîrgșor.

Dospina, soția lui Ivan Roșu, vinde m-rii Turnu din Tîrgșor un loc cu pivniță de piatră pe Ulița cea Mare, care fusese cumpărat de la Cîrstea vistier. *(Copie).*

Adecă eu Dospina fămeaia care am fost a lui Ivan Roșu din Tîrgșor și înpreună cu ficiorii miei anume Stan și Ivan, dat-am acesta al nostru zapis ca să fie dă mare credință la măna sfinții sale părintelui Damaschin egumen dă la sfănta și dumnezeiasca mănăstire Tărșorului, ce să chiamă hramul sfăntului săbor arhanghelul Mihail.

Cum să să știe că i-am văndut sfinții sale, aici în Tărșor, o pimniță dă piatră cu locul ei căt ține, precum ni l-au arătat și în lung și în lat, și s-au și măsurat cu stănjenul. Însă lungul din Ulița cea Mare pănă în locul nostru, și latul pe drum pă din josul punții pănă în locul mănăstirii, și pă din susul punții alăturea cu Ulița cea Mare pănă în locul Cărstii vistier, precum scrie și în zapisul cel dă cumpărătoare.

Care și noi această pimniță și locul ei o am cumpărat dă la Cărstea vistier cănd au fost logofăt și cu zapis dă la măna lui.

Și am văndut această pimniță dă a noastră bună voe, fără dă nici o silă, sfinții sale părintelui egumenului ca să fie sfintei mănăstiri moșie stătătoare în veaci. Și am luat toți banii gata în măinile noastre taleri 10.

Și cănd s-au făcut acest zapis întămplatu-s-au dă au fost mulți oameni buni care să vor iscăli mai jos. Și noi pentru mai adevărata credință pusu-ne-am pecețile și numele mai jos, ca să să crează.

Leat 7199 [691] fevruarie 24 *dni.*

Eu Dospina, eu Stan, eu Ivan
Eu monah Ioasaf
Eu Necula, martor

Eu Vasile postelnic *ot* Stănceşti, martor
Eu Stan părcălab, martor
Eu Pătru, martor
Ioan *snă* Stan *ot* Stănceşti, martor
Ignate egumen *ot* Nucet, martor

Arh. St. Buc., ms. 718, f. 780.

22

1691 mai 28. Tîrgşor.

Dumitra soţia Mihului căpitan, împreună cu fiii ei Constantin şi Trandafir, fiind în „vreme de nevoi şi de lipsă şi de foame", vînd egumenului Damaschin de la mănăstirea Tîrgşor o ţigancă, Marina, cu 3 copii, pentru 30 taleri. *(Original)*

† Adecă eu jupăneasa Dumitra a Mihului căpitan, înpreună cu feciorii miei, anume Constandin *i brat ego* Trandafir, făcut-am zapisul nostru ca să fie de mare credinţă la măna părintelui egumenului Damaschin de la svănta mănăstire *ot* Tărşor.

Cum să să ştie că ajungăndu-ne vreme de nevoi şi de lipsă şi de foame, văndutu-i-am svinţii sale nişte ţigance anume Marina cu doao feate şi un copil anume Stoiana şi Ioana şi Radu. Şi i-am văndut svinţii sale drept bani gata taleri 30. Şi aceşti bani i-am luat toţi gata în măinile noastre, ca să fie svinţii sale de moşie şi svintii mănăstiri în veaci, iar cine se-ar scula peste zapis[ul] nostru cu vreo gălceavă, cum ca să întoarcă, măcar soţiia mea Mihul căpitan, măcar altul de în neamul nostru, să fie închinat înaintea judecăţii ughi 100, pentru că i-am văndut la vreme de nevoi, precum iaste mai sus zis.

Şi cănd am făcut acesta zapis fost-au mulţi boiari mărturie care au iscălit mai jos, ca să să crează.

Şi noi pentru mai adevărată credinţă pusu-ne-am deagitile mai jos, ca să să crează.

Şi am scris eu popa Marin de la Biserica Domnească *ot* Tărşor, cu zisa dumnealor.

Mai 28 *dni,* leat 7199 [1691].

Dumitra
Eu Costandin
Eu Trandafir
Mihu căpitan martor
Eu Anghel *sin* Gherghe clucer
Eu Gherghe *sin* Lupului judeţului *ot* Tărşor
Vasilie postelnicul *ot* Stănceşti, mărturie
Az Stan logofăt *ot* Popeşti, martor

[pe verso]:

Zapisul ţigancelor de la Mihul căpitan.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-165.
Original, stare potrivită, pătat de umezeală

23

1691 iunie 6. Tîrgşor.

Zlate din Tîrgşor vinde un loc de casă şi grădină mănăstirii de acolo, cu 200 „bani gata". *(Copie).*

Adecă eu Zlate den Tărşor scris-am al mieu zapis ca să fie de mare credinţă sfintei mănăstiri. Cum să să ştie că am văndut un loc dă casă în Tărşor şi cu grădină şi cu căt să va afla. Însă den uliţă pănă în gărlă, drept bani gata 200, ca să fie sfintii mănăstiri moşie în veaci.

Şi mărturie la această scrisoare au fost mulţi boiari anume: Neagul căpitan *i* Dumitraşco căpitan *ot* Ploeşti şi popa Marin şi Vasile postelnic şi alţi care işi vor pune iscăliturile mai jos.

Şi am scris eu popa Ifrim *ot* Tărşor.

Leat 7199 [1691], iunie 6 *dni.*

Eu Zlate
Eu popa Marin, martor

Arh. St. Buc., *ms.* 718, f. 778 v.

24

1691 iunie 24. [Bucureşti].

Constantin Brîncoveanu voievod întăreşte mănăstirii Tîrgşor stăpînirea asupra unor ţigance cumpărate de la Dumitra, soţia lui Mihul căpitan şi de la feciorii ei Costandin şi Trandafir, cu 30 taleri. *(Original).*

† *Milostiiu bojiiu Io Costandin voevod i gospodin zemle Vlahiscoe davat gospodstvo-mi siiu poveleanie gospodstvo-mi.*

Sfintii şi dumnezeeştii mănăstiri den oraşul domnii meale de în Tărşor şi părintelui Damaschin egumenul înpreună cu alalţi călugări ce vor fi vieţuitori la această sfântă mănăstire.

Ca să fie sfintii mănăstiri trei ţigance anume Marina cu doao feate anume Stoiana şi Ioana şi un copil anume Radul. Care ţigani au fost ai

Mihului căpitan şi ai jupăneasii lui Dumitrii. Şi lipsind Mihul căpitan de la casa lui, iar jupăneasa lui Dumitra împreună cu feciorii ei Costandin şi Trandafir, lor fiindu-le păs şi nevoe de bani pentru treaba casii lor şi vrănd să vănză aceşti ţigani, făcut-au tocmeală cu părintele Damaschin egumenul de la sfănta mănăstire den Tărşor de i-au văndut aceaste ţigance şi copilul de ţigan ce scriu mai sus, derept taleri 30, cu zapis de la măna lor de vănzare, cu iscăliturile lor şi cu boiari mărturie iscăliţi în zapis, precum am văzut domniia mea şi zapisul lor la măna părintelui Damaschin egumenul.

Derept aceaia şi domniia mea încă am dat această carte a domnii meale părintelui Damaschin egumenul ca să aibă a ţinerea şi a stăpănirea aceşti ţigani ce sănt mai sus zişi, să fie sfintii mănăstiri moşie stătătoare în veac.

I naco da neeast poreci gospodstvo-mi.

Iunie 24 *dni,* leat 7199 [1691].

Acad. R.S.R., CCCLXXV-166.
Original, pătat şi ros de umezeală ; întărit cu pecetea inelară a domnului, în tuş roşu.

25

1692 februarie 28. Tîrgşor.

Fraţii Ion şi Apostol, nepoţii lui Gherghe Buchişoară, vînd un loc de casă mănăstirii din Tîrgşor. *(Copie).*

† Adecă eu Ion înpreună cu frate-mieu Apostol, nepoţii lui Gheorghe Buchişoară *ot* Tărşor, scris-am zapisul nostru la măna părintelui egumenului Damaschin de la sfănta mănăstire d-aci Tărşor. Cum să să ştie că i-am văndut un loc dă casă, care loc au fost cumpărat moşu nostru Ilie păharnicul dă la popa Neagul, dirept bani gata taleri zeace, ca să fie sfintii mănăstiri în veaci neclătit. Şi am văndut dă a noastră bună voe, fără dă nici o silă, şi cu ştirea tuturor vecinilor şi din sus şi din jos.

Şi când am văndut, fost-au mulţi oameni buni care-şi vor pune iscăliturile mai jos.

Şi pentru mai adevărata credinţă, mi-am pus şi deagetele mai jos, ca să să crează.

Şi am scris eu iermonah Iosif dascalul *ot* Tărşor, cu zisa lor.
× Eu Ion
× Eu Apostol
× Vasile postelnic *ot* Stănceşti, martor

Arh. St. Buc. *ms.* 718, f. 781.

26

1692 martie 17. [Tîrgşor].

Cărstiian călugărul împreună cu nepoţii săi Tudor şi Negoiţă, moşneni din Scăieni, vînd egumenului Damaschin de la mănăstirea Tîrgşor, un loc de vie în dealul Scăenilor, cu 5 ughi. *(Original).*

† Adecă eu Cărstiian călugărul înpreună cu nepotu-mieu Tudor şi cu nepotu-mieu Negoiţă, carii săntem den Scăeni moşneani, scris-am zapisul nostru la măna părintelui Damaschin egumen *ot* sfănta mănăstire Tărşor, ca să fie de bună credinţă.

Cum să să ştie că i-am văndut un loc de vie, pădure, loc sterp, în dealul Scăianilor, care iaste printre viile mănăstirii Tărşorului, însă loc de 2 *pol* cestvărţi de vie, derept bani ughi 5. Şi am luat aceşti bani toţi gata în măinile noastre. Şi noi am dat acest zapis la sfănta mănăstire ca să ţie acest loc cu bună pace şi să fie moşie sfintei mănăstiri stătătoare în veac.

Şi când am făcut acest zapis s-au întîmplat de au fost şi mărturii anume carii mai jos au iscălit. Şi noi pentru credinţă ne-am pus mai jos deagetele, ca să să crează.

Martie 17 *dni,* leat 7200 [1692].

× Eu Chiril monah
× Eu Tudor
× Eu Negoiţ[ă]
Eu popa Marin *ot* Scăiani, martor
Vasilie postelnicul *ot* Stănceşti, martor

[pe verso] :

Zapisul lui Cărstiian călugăr *ot* Scăiani.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-168.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran ; trei semnături greceşti indescifrabile.

27

1692 iunie 7. [Bucureşti].

Constantin Brîncoveanu voievod porunceşte lui Tudor din Scăieni, care are un pogon de vie între viile mănăstirii Tîrgşor, să-şi caute vie în altă parte pe care să i-o cumpere egumenul, sau să primească bani pentru acel pogon de la mănăstire. *(Original.*

Milostiiu bojiiu Io Costandin voevod i gospodin zemle Vlahiscoe, pisah gospodstvo-mi ţie Tudore ot Scăiani.

Cătră aceasta-ţi fac domnia mea în ştire pentru că aici la domnia mea făcu jalbă părintele egumenul Damaschin de la Tărşor zicănd cum că a-i văndut un pogon de vie în dealul Scăianilor între viile mănăstirii şi pre-dă-oparte şi despre altă parte, şi pe den sus şi pre den jos tot viile mănăstirii. Ţe-au fost zis în căteva rănduri, au să-ţi găseşti altă vie să-ţi cumpere, au să-ţi dea banii pre dănsele, după cum au cumpărat şi alte vii, au să vii de faţă la Divan. Și nici vii nu pohteşti, nici bani, nici de faţă vei [vrei] să vii.

De care aceasta tu vezi bine că fiind pogonul tău ocolit de viile mănăstirii, nu vei putea ţinea acolo între dănsele, căci că cu acel pogon de vie al tău mai mult decăt venitul lui faci pagubă în viile mănăstirii.

Deci iată că-ţi poruncesc domniia mea să cauţi de iaste aşa, au să-ţi iai banii ce-i va fi preţul după cum să vănd viile acolo, au să-ţi găseşti alt pogon de vie să ţi-l cumpere, au de nu vei vrea nici aşa, nici aşa, să vii să stai de faţă ca să văz domniia mea cu ce cale ţii tu acel pogon de vie; că neviind voi trimite domniia mea dă te va aduce cu treapăd.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

Iunie 7 *dni,* leat 7200 [1692].

Acad. R.S.R., CCCLXXV-169.

Original, pătat de umezeală, hîrtie cu filigran ; nesemnat de domnitor, dar întărit cu pecetea inelară în tuş roşu.

28

1692 august 1. [Tîrgşor].

Tudor din Scăieni, împreună cu soţia sa Vişa, vînd un pogon de vie mănăstirii Tîrgşor, fiind situat între viile mănăstirii. *(Original).*

† Adecă eu Tudor înpreună cu fămeaia mea anume Vişa şi cu feciorii miei anume Ion, dat-am zapisul nostru ca să fie de bună credinţă la sfănta mănăstire *ot* Tărgşor şi la măna părintelui egumenului Damaschin.

Cum să să ştie că am avut un pogon de vie în mijlocul viilor mănăstirii şi nesuferindu-mă şi văzănd şi eu că nu voi putea ţinea, m-am tocmit cu părintele egumenul Damaschin şi cu alalţi călugăraşi înpreună, de bună voia mea. Și mi-au dat bani gata taleri 25 ; şi am luat aceşti bani toţi gata în măinile noastre, ca să fie svintii mănăstiri moşie stătătoare în veac.

Și cănd am făcut acesta zapis fost-au mulţi oameni buni boiari mărturie care vor iscăli mai jos. Și pentru mai adevărată credinţă pusu-ne-am şi noi deagitile mai jos, în loc de peceate, ca să să crează.

Și am scris eu popa Marin *snă* popa Daniil *ot* Tărgşor, cu zisa lor.

Measiţa avgust 1 *dni,* leat 7200 [1692].

Eu Tudor
Eu Vişa
Eu Ion
Az Antonie iuz.[başa], martor
Duca *vel* cupar, martor
Eu popa Marin *ot* Scăiani, martor
Gheorghe iuz.[başa], martor
Udrea cămăraş mărturie
Vasilie postelnicul *ot* Stănceşti, mărturie.

Acad. R.S.R.. CCCLXXV-170.
Original, pătat şi ros de umezeală ; vînzătorii pun degetul alături de semnăturile făcute de popa Marin.

Pe a doua foaie a acestui document se află un cuprins aproape asemănător ; scriitorul actului, popa Marin, spune însă de data aceasta că e din Tîrgşor, nu din Scăieni, şi că e fiul lui popa Dragomir, nu al popii Daniil. În afară de semnăturile vînzătorilor actul acesta are semnat ca martor, numai pe monahul Mitrofan.

Acad. R.S.R. CCCLXXV-170 bis

29

1692 august 16. [Tîrgşor].

Voico cămăraşul împreună cu soţia lui Dumitra vînd mai mulţi ţigani mănăstirii Tîrgşor, pentru 221 taleri. *(Original).*

† Adecă eu Voico cămăraşul dat-am zapisul mieu ca să fie de bună credinţă la măna sfinţii sale părintelui egumenului Damaschin de la sfănta mănăstire Tărşorul unde iaste hramul sfinţilor îngeri şi al sfăntului de minuni făcător ierarh Nicolae şi a tuturor călugăraşilor care să vor afla lăcuitori la această sfăntă casă.

Precum să să ştie că i-am văndut nişte ţigani anume : Tatul şi cu ţiganca lui Despa, şi ficiorii lui Matei i Stan, i Marie, i Samfira şi copila ei Rada, Necula cu ţiganca lui Marie şi cu un copil Stanciul, şi Costea cu ţiganca lui Voica, Dobra sora lor cu copilul ei Matei, i Andrei ţiganul. Care ţigani mi-au fost şi mie de cumpărătoare. Şi i-am văndut sfinţii sale de a mea bună voe ; şi i-am văndut sfinţii sale derept bani gata taleri 221. Şi mi-au dat sfinţiia sa aceşti bani toţi deplin în măna mea. Şi i-am văndut să fie sfintii mănăstiri ţigani stătători ohabnici în veaci.

Şi i-am dat sfinţii sale şi zapisele lor de cumpărătoare. Şi cănd am făcut acesta zapis fost-au şi boiari mărturie care au iscălit.

Şi eu pentru mai adevărată credinţă am întărit zapisul mai jos cu iscălitura mea şi cu peceate mea, ca să să crează.

Și am scris eu Dumitrașco cu învățătura dumnealui.

August 16 *dni*, leat 7200 [1692].

× Eu Voico căm.[ăraș]
× Eu Dumitra
× Duca *vel* cupar, martor
× Gheorghe iuz.[bașa] *ot* Tărșor, martor
× Socol *biv vel* medelnicer, mărturie
Udrea cămăraș, mărturie
× Eu Vasilie postelnicul *ot* Stăncești, mărturie

[pe verso] :

Zapisul lui Voico căm.[ărașul] pentru țigani.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-171.
Original, pătat rău de umezeală ; semnăturile lui Voico și Dumitra sînt însoțite de aceeași frumoasă pecete inelară ; o semnătură indescifrabilă.

30

1692 august 24. [Tîrgșor].

Ghica din Tătărani dă de pomană mănăstirii din Tîrgșor o vie în dealul Scăienilor, așa cum dăduse și soția sa un pogon de vie înainte de a muri. *(Original).*

† Adecă eu Ghica din Tătărani dat-am scrisoarea mea la măna părintelui Damaschin egumenul și a tuturor călugărașilor de la sfănta mănăstire de la Tărgșor. Precum am dat o vie de pomeană, în dealul Scăienilor, aproape de viile mănăstirii, ce s-ar aleage den 2 zapise. Partea mea o am dat de pomeană sventii mănăstiri ca să fie veacinică moșie sventii mănăstiri, ca și noi să ne pomenim la sfănta și dumnezeiasca besearică.

Și o am dat de a mea bună voie, vie care o am avut de cumpărătoare deînpreună cu fămeaia [mea] cu Stanca. Iar pentru un pogon de vie care au fost al fămeii Stancăi, cumpărată de ia [ea], l-au fost lăsat la moartea ei să să dea la svănta mănăstire la Tărgșor, de pomeană, ca să se pomenească la svănta leturghie, precum scrie scrisoarea preoților cărora se-au întămplat de o au pricișțuit și o au ispoveduit la moartea ei, ci după cuvăntul ei și acela să fie lăsat la svănta mănăstire.

Și cănd se-au făcut aceasta scrisoare fost-au mulți oameni buni mărturie care-și vor pune și iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Și pentru credință mi-am pus și deagetul mai jos, ca să se crează.

Pis measița avgust 24 *dni*, leat 7200 [1692].

× Eu Ghica
× Eu Oprea, sluga lui Istrate, martor
× Eu Ilie iuzbașa, martor

[pe verso]:

Zapisul Ghicăi pentru danie de viia de la Scăiani.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-172.
Original, stare bună, pătat de umezeală ; hîrtie cu filigran

31

1692 august 29. Tîrgoviște.

Constantin Brîncoveanu voievod întărește mănăstirii Tîrgșor două pogoane de vie și a treia parte dintr-un pogon și o prăjină, în dealul Scăienilor, aproape de viile mănăstirii, care au fost date danie de Ghica din Tătărani și soția sa Stanca ; întărește de asemenea niște țigani pe care îi cumpărase de la Voico cămărașul și de la soția lui Dumitra. *(Original).*

Milostieiu bojieiu Io Costandin Basarab voevod i gospodin văsoe zemle Ungrovlahiscoe davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi.

Sfintii și dumnezeeștii mănăstiri den orașul domnii meale den Tărșor, unde iaste sfăntul hram arhistratig Mihail i Gavriil și sfăntul de minuni făcătoriu Necolae Mira — Licheischie, și părintelui Damaschin egumenul și tuturor călugărilor căți vor fi lăcuitori într-această sfăntă mănăstire.

Ca să fie sfintii mănăstiri doao pogoane de vie și dentr-un pogon și o prăjănă a treia parte, în dealul Scăianilor *ot sud* Saac, aproape de alalte vii ale mănăstirii, toată partea Ghicăi *ot* Tătărani, ce au avut înpreună cu fămeaia lui Stanca [1] de cumpărătoare acolo în dealul Scăianilor de la Vlădil și de la feciorii lui, cu zapis de la măna lor de vănzare și cu mărturii.

Întru care zapis scrie că au văndut Vlădil doao pogoane de vie, un pogon Ghicăi, altul lui Crăciun cumnatul Ghicăi, derept ughi 54 cu casa de la vie și cu vasele viii. Iar un pogon au fost al Stancăi fămeaia Ghicăi de zeastre de la părinții ei. Iar a treia parte dentr-un pogon și o prăjină au cumpărat Ghica de la Dumitra fămeaia Radului și de la fie-sa Rada *ot* Strămbeani, cu zapis de la măna lor de vănzare. Întru care zapis scrie un pogon și o prăjină văndut la trei oameni : Ghica și cumnatu-său lui Crăciun și lu Dobre, derept ughi 18.

Deci făcăndu-se trei părți, s-au venit Ghicăi a treia parte dentr-un pogon și o prăjină. Și tot au ținut Ghica cu fămeaia lui Stanca aceaste vii pre seama lor cu bună poace. Iar după aceaia Stanca fămeaia Ghicăi cănd au fost la moartea ei, au lăsat cu sufletul ei pogonul ei ce au avut de zeastre sfintii mănăstiri să-i fie de pomeană. Și după moartea ei și

[1] În doc. din 1696 ianuarie 13 e trecută Maria.

bărbatul ei Ghica ştiind cum au lăsat fămeaia lui, Stanca, partea ei de vie, el încă au socotit şi pentru sufletul lui şi al părinţilor ca să aibă pomeană, de au dat şi partea lui de vie ce au avut în dealul Scăianilor, cum iaste mai sus zis.

Precum am văzut domnia mea zapisul Ghicăi de daniia acestor vii, [şi] scrisoarea preoţilor anume popa Costandin, i popa Dumitraşco *ot* Tătărani de mărturisealǎ, cum că au lăsat Stanca, fămeaia Ghicăi, la moartea ei un pogon de vie la mănăstire, şi zapisele ceale vechi de cumpărătoarea lor, la măna părintelui Damaschin egumenul de la sfânta mănăstire de la Tărşor.

Şi iar să fie sfintii mănăstiri din Tărşor nişte ţigani anume Fătul ţiganul cu ţiganca lui Despa şi cu feciorii lui *[loc rupt]* şi cu o fată a ei anume Rada *[loc rupt]* şi cu soru-sa Dobra si *[loc rupt]* ţiganul. Pentru că aceşti ţigani cumpăratu-i-au părintele Damaschin *[loc rupt]* de la Voico cămăraşul şi de la jupăneasa lui Dumitra dirept bani gata taleri 221, cu zapis de la măna lor de vănzare, şi cu mulţi boiari mărturii iscăliţi în zapis. Precum am văzut domnia mea şi zapisul lui Voico cămăraş ce au făcut înpreună cu jupăneasa lui Dumitra de vănzarea acestor ţigani la măna părintelui Damaschin egumenul ce au cumpărat la sfănta mănăstire.

Derept aceaia şi domnia mea încă am dat această carte a domnii meale sfintii şi dumnezeeştii mănăstiri den Tărşor, ca să-i fie aceaste vii din dealul Scăianilor şi aceşti ţigani ce scriu mai sus moşie ohabnică şi stătătoare în veac.

I ne ot cogojdo neposl... pere... gospodstvo-mi sej ubo svedeatel postavleaem gospodstvo-mi : pan Ventil *vel* ban, i Alexandru *vel* vornic, i Dincă logofăt, i Mihai Cantacozeno *vel* spătar, i Matei *vel* vistier, i Costandin *vel* cliucer, i Dumitraşco *vel* postelnic, i Cornea *vel* paharnic, i Şerban *vel* comis, i Costandin *vel* sluger, i Mihalcea *vel* pitar ; *i* is.[pravnic] Şerban *vtori* logofăt.

I na pisah az Mihai, *snă* Stan logofăt, *vă na stol gradu ot* Tărgovişte.

Measiţa avgust 29 *dni, vă leat* 7200 [1692].

Io Costandin voevod [m.p.].

Şerban *vtori* logofăt *procitoh*

Acad. R.S.R., CCCLXXV-173.
Original, pătat de umezeală şi rupt ; pecete aplicată.

32

1693 noiembrie 5. [Tîrgşor].

Pătru, fratele lui Voico cămăraşul, vinde egumenului Varlam de la mănăstirea Tîrgşor o fată de ţigan, anume Maria, cu 16 taleri „ca să fie mănăstirii roabă în veaci". *(Original).*

† Adecă eu Pătru dat-am zapisul mieu la măna părintelui egumenului Varlam și altor părinți carii vor fi lăcuitori în sfănta mănăstire Tărșor. Precum să să știe că i-am văndut o fată de țigan anume Maria, fata Staicului țiganul. Care mi-au fost și mie cumpărăto[a]re de la Ivan feciorul jupănului Stoicăi abagiu den Tărgoviște.

Și o[a]-m văndut derept bani gata taleri 16 ; și o[a]-m văndut de a mea bună voe, ca să fie mănăstirii ro[a]bă în veaci. Iar de va fi vreo gălceavă pe urmă, să o trag eu.

Și la această tocmeală fost-au mulți oameni mărturie carii ș-or pune și iscăliturile mai jos.

Și pentru mai adevărată credință mi-am pus și iscălitura mai jos, ca să să crează.

Noemvrie 5 *dni,* leat 7202 [1693].

Eu Pătru fratele lui Voico căm.[ăraș]
martor Ilie al mănăstirii

[pe verso] :

Zapisul Marii țigăncăi de la Pătru frate lu Voico cămărașului.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-174.
Original, foarte pătat de umezeală.

33

1694 iunie 2. [Tîrgșor].

Istratie, fiul lui Ghinea căpitanul, vinde egumenului Varlam de la mănăstirea Tîrgșor doi țigani cu 50 taleri ca să plătească „pentru dăjdiile țării". *(Original).*

† Adecă eu Istratie feciorul Ghinei căpitanului înpreună cu jupăneasa mia Dospina și cu coconii miei.

Dat-am zapisul nostru la măna părintelui Varlaam egumenul de la sfănta mănăstire *ot* Tărșor, ca să hie de bună credință, precum să să știe că i-am văndut 2 țigani ai miei anume Pătru *i snă ego* Vladul, *po* bani gata taleri cincizeci, cumpărați den banii miei afară dintr-ai casii carii au fost de la părinții noștri, fiind eu la lips[ă] pentru dăjdiile țării și neavănd de unde plăti, am întrebat pre mumă-mia și pre frații miei pre toți.

Și s-au văndut cu știrea tuturor, ca să hie sventei mănăstiri țiganii robi în veci. Și i-am văndut de a mea bună voe, nesilit de nimeni.

Iar pentru zapisele care am avut vechi pre țigani, nefiind zapisele de faață să le dau, iar cănd vor eși zapisele să nu să crează, ce să aibă a le lua egumenul care va fi la sfănta mănăstire care scrie mai sus.

Și cănd am făcut acest zapis fost-au mulți boiari mărturie și oameni buni, carii mai în jos să vor iscăli.

Și pentru credință mi-am pus isclălitura mai jos, ca să să crează.

Iunie 2, 7202 [1694].

Az Istratie am *iscal*

Az Dospina a lui Istratie am [iscălit]

[pe verso]:

Zapisul lui Istratie pentru țiganii.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-176.
Original, deteriorat și cu lipsuri din cauza umezelii.

34

1694 iunie 27. [Tîrgșor].

Dobre diaconul, ginerele lui Dumitrașco din Scăieni, face schimb de vie cu mănăstirea Tîrgșor. *(Original).*

† Adecă eu Dobre diiaconul, ginerele lui Dumitrașco den Scăeni, dat-am acesta al mieu zapis ca să fie de bună credință sfintei mănăstiri Tărșorului și părintelui egumenului chir Varlaam și tuturor călugărilor căți vor fi lăcuitori la acea sfăntă mănăstire.

Precum să să știe că avănd eu o jumătate de pogon de vie pre de ceia parte de drum pre lăngă viile sfintei mănăstiri. Și avănd și sfănta mănăstire o jumătate de pogon de vie și 2 prăjini peste drum despre viile noastre, ne-am voit de am făcut schimb să țiu eu cea jumătate de pogon de vie și ceale 2 prăjini care au fost ale svintei mănăstiri peste drum despre viile noastre. Și să ție svănta mănăstire cea jumătate de pogon de vie a mea care iaste peste drum despre viile svintei mănăstiri.

Și cănd am făcut această voială și tocmeală, fost-au preoți și mulți oameni buni mărturie carii vor iscăli.

Și pentru mai adevărată credință mi-am pus degetul și iscălitura mai jos, ca să să crează.

Și am scris eu Neagoe logofăt de la svănta episcopie Buzău.

Iunie 27 *dni,* vleat 7202 [1694].

× Eu Dobre diiaconul
× Eu popa Marin mărturie
Eu Dumitrașco martor
Ilie sluga mănăstirii, martor.

[pe verso] :

Zapisul de vii care s-au schimbat cu diiaconul Dobre *ot* Scăiani.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-177.
Original, stare potrivită, pătat de umezeală, hîrtie cu filigran.

35

1695 martie 4. [Tîrgșor].

Radu și frate-său Tudor, din Scăieni, vînd egumenului Varlaam de la mănăstirea Tîrgșor, un pogon de vie pentru 18 taleri. *(Original).*

† Adecă eu Radul dănpreună cu frate-mieu Tudor din Scăiani, nepoții babii Agrichii, dat-am zapisul nostru la măna sfinției sale părintelui egumenului Varlaam de la sfănta mănăstire Tărșor.

Precum să să știe că i-am văndut un pogon de vie carele iaste în vărful viei mănăstirii lăngă Grozia. Și l-am văndut de a noastră bună voe, nesiliți de nimenilia, *po* bani gata taleri 18, ca să hie sfintei mănăstiri moșie stătătoare în viaci.

Și o am văndut cu știria tuturor vecinilor dănprejur.

Și cănd s-au făcut acest zapis fost-au mulți oameni buni mărturie carii să vor iscăli mai jos.

Measița martie 4 *dni,* leat 7203 [1695]

Eu Radul
Eu Tudor
Eu Ilie martor, slugă mănăstirii
Eu Gavriil, mărturie
Eu Nicodim, măturie

[pe verso] :

Zapisul de vie de la Tudor.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-178.
Original, stare potrivită, pătat de umezeală, hîrtie cu filigran.

36

1695 decembrie 1. [Tîrgșor].

Vasile postelnicul din Stăncești, vinde m-rii Turnu din Tîrgșor un loc cu pivniță de piatră situat între pivnița lui Antonie Vodă și aceia a lui Ivan Gădea, în preț de 7 taleri. *(Copie).*

† Adecă eu Vasile postelnic de la Stănceşti, *snă* Savii postelnic den Negoeşti, scris-am zapisul mieu ca să fie de bună credinţă la măna sfinţii sale părintelui egumen Varlaam dă la sfănta mănăstire dă la Tărşor şi altor părinţi care vor fi lăcuitori la sfănta mănăstire.

Precum să să ştie că i-am văndut sfintii mănăstiri o pimniţă cu locul împrejur căt iaste den pimniţa lui Antone Vodă pănă în pimniţa lui Ivan Gădii, care iar iaste a sfintei mănăstiri cumpărată.

Şi lungul locului den gardul grădinii lui Calotă Roşul pănă în Uliţa cea Mare. Pentru că acest loc au fost cumpărat dă moşu-mieu Chirul, deci mie fiind dă vănzare, l-am văndut sfintii mănăstiri dă a mea bună voe, ca să fie sfintii mănăstiri moşie stătătoare în veaci.

Şi cănd am văndut acest loc, s-au văndut cu ştirea tuturor vecinilor şi den sus şi den jos, drept bani gata taleri 7.

Şi cănd am făcut acest zapis fost-au şi alţi boiari şi oameni buni care să vor iscăli mai jos.

Şi pentru mai adevărata credinţă, mi-am pus iscălitura şi deagetul mai jos, ca să să creazä.

Leat 7204 [1695] dichemvrie 1 *dni.*

Eu Vasile postelnic *ot* Stănceşti
Iane *ot* Stănceşti, martor
Oprea croitor, martor
Ilie iuzbaşa, martor

Arh. St. Buc., *ms.* 718, f. 778

37

1696 ianuarie 13. [Tîrgşor].

Ghica împreună cu soţia sa Maria şi fiul lor Ghica, arată că ajungînd la „multă lipsă de sărăcie" şi rugîndu-se de egumenul mănăstirii Tîrgşor, acesta le-a dat 75 taleri pentru un pogon şi jumătate din via ce făcuseră danie mănăstirii, mai înainte vreme. *(Original).*

† Adecă eu Ghica denpreună cu fămeia mea Mariia [1] şi cu fie-mieu Ghica, dat-am zapisul nostru ca să hie de mare credinţă la măna părintelui egumenului Varlaam şi altor călugări carii vor fi lăcuitori în sfănta mănăstire Tărşorul.

Precum să să ştie că avănd eu nişte vii ale meale, pogoane 2, le-am închinat încă mai dinainte vreme sfentii mănăstiri, cu zapise şi cu hrisov domnesc la sfănta mănăstire ca să hie mie de pomeană şi părinţilor miei.

---

[1] În documentele din 1692 august 29 e trecută Stanca.

Iar apoi rămăind la multă lipsă și sărăcie și văzăndu-mă și părintele egumenul că am rămas la lipsă și rugăndu-mă și eu, mi-au făcut sfenția sa bine de mi-au plătit un pogon și jumătate de vie și cu casa și 1 tocitoare și 1 coriță, și calea casii pre unde mearge la vie drept bani gata taleri 75. Iar ce s-ar afla mai mult dentr-acest pogon și jumătate iar să hie de pomeană la sfănta mănăstire ce scrie mai sus, precum au fost închinată și mai denainte vreame, că așa m-am tocmit, de a mea bună voe, fără dă nici o silă, ca să hie sfentiei mănăstiri moșie stătătoare în veaci.

Și cănd s-au făcut acest zapis fost-au boiari și oameni buni carii să vor iscăli mai jos. Iar eu pentru mai adeverită credință mi-am pus iscălitura și deagetul mai jos, ca să să crează.

Și am scris eu Necula logofăt *ot* București, cu zisa dumnealor.

Pis measita ghenarie 13 *dni,* leat 7204 [1696].

Eu Ghica
Eu Mariia
Eu Ghica *snă* Ghica
Mate[i] Tătăranul
Tatul căp.[itan] *ot* Ploești, mărturie
Eu Gherghe iuz.[bașa] *ot* Tărșor, marter
Mirica comis
Ioan căpitan, mărturie
Eu Dumitru slujitor
Eu Tudor *sin* lui Coman iuz.[bașa] *ot* Ploești

[pe verso]:

Zapisul Ghicăi de vii de la Scăiani

Acad. R.S.R., CCCLXXV-179.
Original, stare potrivită, scriere frumoasă.

38

1696 martie 20. [Tîrgșor].

Dumitrașco logofătul, fiul lui Mihai clucerul din Netoți, împreună cu soția sa Zamfira, fata lui Micu din Pitești, vînd mănăstirii Tîrgșor, o țigancă cu 18 lei. *(Original).*

† Adică eu Dumitrașco, *snă* Mihai clucer *ot* Nitoți, înpreună cu jupăneasa mea anume Sanfira, fata Micul[ui] *ot* Pitești, scris-am zapisul meu la măna părintelui egumenul Varlam *ot* sfănta mănăstire Tărșor și altor călugări care vor fi lăcuitori *ot* sfănta mănăstire Tărșorul.

Hanul „la Pistol“, str. Văleni
foto 1920

Precum să să ştie că i-am văndut o ţigancă anume Dumitra, fata Ilinii ţiganci, care mi-au fost şi mie dată de zestre de la soacră-mea Sofiica, fata Udrii päharnic. Și i-am văndut drept bani gata taleri 18; şi i-am văndut de a mea bună voe, fără de nici o silă, ca să fie sfentii mănăstiri robă *(sic)* în veaci.

Iar de va fi vreo gălceavă pă urmă să o trag eu.

Și pentru credinţă am scris eu cu măna mea, ca să să crează, şi mărturii carii să vor iscăli mai jos.

Martie 20 *dni,* leat 7204 [1696].

Dumitraşco logofăt *ot* Nitoţi
Sanfira jupăneasa mea [1]
Eu Ilie *ot* Tărşor, martor

Acad. R.S.R., CCCLXXV-181.
Original, stare potrivită, pătat şi ros de umezeală pe margini.

39

1697 aprilie 23. [Tîrgșor].

Dospina împreună cu fiul său State vînd egumenului Varlaam un loc de casă în Tîrgşor „pre lăngă zidul mănăstirii despre uliţa den jos, despre făntăni“, pentru 3 taleri. *(Copie).*

† Adecă eu Dospina dinpreună cu fiiu-mieu State dat-am zapisul nostru la măna sfinţii sale părintelui egumen Varlaam.

Precum să să ştie că am văndut sfinţii sale un loc de casă şi o casă aicea în Tărşor pre lăngă zidul mănăstirii despre uliţa den jos, despre făntăni, drept bani gata taleri 3.

Și o am văndut dă a noastră bună voe, nesiliţi dă nimeni.

Și cănd s-au făcut acest zapis fost-au mulţi oameni buni mărturie care mai jos să vor iscăli.

Și păntru mai adăvărata credinţă pusu-ne-am şi iscălitura şi degetul mai jos, ca să să crează.

Leat 7205 [1697] aprilie 23 *dni.*

Eu Dospina
Eu State
Eu Ilie iuzbaşa, martor

Arh. St. Buc., *ms.* 718, f. 779

[1] Tot el o semnează şi pe soţie, de aceia e formula de mai sus.

1697 noiembrie 5. [Tîrgșor].

Pană logofătul, fiul logofătului Drăghici din Filipești, împreună cu soția sa Despa, vînd egumenului Varlaam de la mănăstirea Tîrgșor, o țigancă Dumitra, cu fata ei Ilina, pentru 26 taleri. *(Original).*

† Adecă eu Paană logofăt, *snă* Drăghici logofăt *ot* Filipești, denpreună cu jupăneasa mea Despa, scriem și mărturisim cu acesta al nostru zapis, ca să fie de bună credință la măna sfinției sale părintelui egumenului Varlaam *ot* Tărgșor și a altor părinți carii vor fi lăcuitori la sfănta mănăstire.

Precum să să știe că am văndut o țigancă anume Dumitra și cu o fată a ei anume Ilina. Care mi-au fost și mie de cumpărătoare de la jupăneasa Anghelina Urziceanca. Și o am văndut drept bani gata taleri 26, care am luat acești bani toți gata deplin în măinile noastre. Și noi încă am dat aceaste roabe sfintiei mănăstiri Tărgșorului, ca să fie roabe ohabnice în veaci, întărind și cu acest zapis la măna părintelui egumenului, fiind și alți boiari mărturie, care mai jos să vor iscăli.

Și noi încă pentru mai adevărată credință ne-am pus iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Și am dat și zapisul cel vechiu, care mi-au fost mie de cumpărătoare, la măna părintelui egumenului.

Și am scrie eu Nicula logofăt cu învățătura dumnealor.

Noemvrie 5 *dni,* leat 7206 [1697].

Pană logofăt
Despa
Udrea cămăraș, mărturie

[pe verso]:

Zapisul Dumitrii țigancii de la logofăt Paană.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-182.
Original, stare potrivită, scriere frumoasă; interesantă semnătura cămărașului Udrea.

41

1698 iulie 14. [Tîrgșor].

Iosif ieromonahul, al cărui nume mirenesc a fost popa Ion din Brănești, împreună cu frații și unele rude, închină mănăstirii Tîrgșor schitul lor de la Turburea, cu trei pogoane de loc și o parte de moșie. *(Original).*

† Adecă eu Iosif ieromonahul care m-au chemat pre numele mireneasc popa Ion den Brăneşti *ot* sud Saac, împreună cu fraţii miei Vişan diiacon, i Cărstea, şi cu soru-mea Simzeana care o au ţinut Manea juz.[başa], împreună şi cu nepotu-mieu Ion, feciorul Radului.

Dat-am acest zapis al nostru ca să fie de bună credinţă la măna părintelui Varlaam egumenul de la sfănta mănăstire Tărşorul şi a tot soborul, carii vor fi lăcuitori într-această sfăntă mănăstire. Cum să să ştie că avănd un schitişor la Turburea cu loc de trei pogoane, unul locul schitului şi 2 de vie înprejur. Care ni le-au dat şi nouă Lupul stegar cu fraţii lui Milea i Neagul, cu nepotu-său Cernica, pentru sufletul lor, încă de cănd au fost vleat 7180 [1672] tot o am ţinut cu bună pace pănă acum în zilele mării sale domnu nostru Io Costandin voevod.

Iar acum ajungănd la vreame de bătrăneaţe, găndit-am noi dentru inemile noastre ca să-l dăm să fie supt ascultare, să-l caute, mers-am la părintele egumenul Varlaam de am închinat acest schitişor cu locul, cum semnează mai sus.

Şi iar am mai închinat noi schitului moşie în Turburea den trei moşii ce ţinem a treia parte, adică un moş care ne-au fost şi noao de moşie, den cămp, den pădure, den apă, den siliştea satului, den pomet, den tot venitul de peste tot hotarul căt să va aleage tot a treia parte.

Şi să aibă voe părintele egumenul înpreună cu alţi părinţi carii vor fi lăcuitori într-această sfăntă mănăstire Tărşorul să puie ei preot acolo la schit să fie purtător de grije, după cumu-i vor porunci părinţii de toate

Pentru că am mers noi de a noastră bună voe, de nimeni siliţi de am închinat acest schit cu totul, precum semnează mai sus, ca să ne fie noao în veaci pomenire şi sfintei mănăstiri de întărire şi părinţilor călugărilor de hrană.

Şi încă şi noi întărim această danie cu mare blestem, care den noi sau den neamul nostru să va scula ca să facă într-alt chip peste această danie, unii ca aceia să fie anathema şi afurisiţi de 318 sfinţi părinţi de la Nicheiia, lăcaş şi parte să aibă la un loc cu Iuda şi cu afurisitul Ariia.

Şi cănd am făcut această danie fost-au mulţi boiari şi oameni buni mărturie carii vor iscăli numele lor mai jos. Şi noi încă am întărit cu iscăliturile, ca să să crează.

Pis Ioanichie monah cu învăţătura lor.

Iulie 14 *dni*, leat 7206 [16981].

× Eu popa Iosif
× Eu Vişan diiacon
× Eu Cărstea
× Eu Neagoe
× Eu Ion *ot* Brăcarea, martor
× Eu Negre martor
× Eu Simziana
× Eu Ilie martor *ot* Brăcarea

× Eu Costandin
× Eu Ion, *vnuc* Manei iuz. [bașa], martor
× Eu Statie *ot* Brănești, martor
. . . . . Hăzescul, martor

[pe verso]:

Zapisul schitului de la Turburea, pentru vie.

Acad R.S.R., CCCLXXV-183.

Original, deteriorat în special în partea de jos, hîrtie fără filigram; scriere frumoasă, chiar minunată, pentru un călugăr.

Comuna Turburea se află la răsărit de Văleni, deci destul de departe de m-rea Tîrgșor.

42

1698 iulie 15. [Tîrgșor].

Drăghici paharnicul, fratele lui Mirică comisul, împreună cu fiul său Pană, vînd egumenului Varlaam de la mănăstirea Tîrgșor, un țigan cu 28 lei. *(Original).*

† Adecă eu Drăghici păharnic, fratele Miricăi comis, împreună cu fiiu-mieu Pană și cu featele meale *[loc liber].*

Dat-am acesta al mieu zapis ca să fie de bună credință la măna părintelui Varlaam egumenul de la sfănta mănăstire Trăgșorul. Cum să să știe că avănd eu un țigan anume Cărstea feciorul Bobolii țiganul, care mi-au fost de la părinții miei. Tot l-am ținut cu bună pace, iar cănd au fost acum mers-am la părintele egumenul de m-am tocmit cu sfințiia sa și i l-am văndut direpț bani gata lei 28. Și am luat acești bani toți gata deplin în măna mea, pentru că i l-am văndut dă a mea bună voe, de niminilea silit, și cu știrea fraților miei și a nepoților și a tot neamului mieu.

Direpț aceaia am dat acest zapis al mieu la măna părintelui egumenului și a tot soborul carii sănt lăcuitori într-această sfăntă mănăstire ce iaste mai sus zis, să-l ție și să-l stăpănească cu bună pace.

Și cănd am făcut această tocmeală fost-au mulți boiari și oameni buni mărturie carii vor pune iscăliturile mai jos.

Și eu încă pentru mai adeverită credință am întărit cu iscălitura mea, ca să să crează.

Și am scris eu Ioanichie monahul cu zisa lui.

Iulie 15 *dni,* leat 7206 [1698].

Drăghici păharnic
Antonie
Neagul
Mirica comis

Voico cămăraș, martor
Iane Stăncescu, mărturie.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-184.
Original, stare potrivită, pătat și ros de umezeală pe margini.

43

1698 august 8. /București/.

Rafail egumenul mănăstirii Babele, împreună cu țiganii mănăstirii, dă zapis lui Pană logofătul pentru țiganca Dumitra ce fusese vîndută mănăstirii Tîrgșor de către acesta, iar acum se află la mănăstirea Babele. *(Original).*

† Adecă eu egumenul Rafail *ot* sfănta mănăstire Babele, înpreună cu toți țiganii sfintei mănăstiri, dat-am zapisul nostru la măna lui Pană logofăt pentru Dumitra țiganca dumnealui și fii-sa Ilina, că găsind-o dumnealui aici la noi, la mănăstire, și vrănd ca să o ia să o ducă la mănăstire la Tărgșor să o dea în seama egumenului Varlam, fiind văndută acolo, iar noi o am luat pe chezășia noastră de acum pănă la */indescifrabil/* să va încălzi, să avem a o da și a o da în seama egumenului Varlam la Tărgșor.

Iar de să va întămpla a fugi să avem noi a o găsi, noi să o dăm acolo la mănăstire .... să fie spălat de gălceavă.

Și mărturii care vor iscăli mai jos. Și pentru mai adevărată credință ne-am pus mai jos iscălitura, ca să să crează.

Avgust 8 *dni,* leat 7206 [1698].

Nicolae logofăt Poinarul, martor
Eu Rafail egumenul *ot* Babele
Mircea Sărageaoa *ot* steagul lui .... ot București, mărturie.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-185.
Original, stare bună, pătat de umezeală ; scriere interesantă.

44

1700 februarie 20. /Ploiești/.

Ivan căpitan de cămărași, împreună cu toți slujitorii din Prahova, vînd egumenului mănăstirii Tîrgșor viile lui State, feciorul lui Ivancea din Tîrgșor, care a fugit și nu și-a plătit birurile ce era dator. *(Original).*

† Adecă eu Ivan căpitan *ot* Prahova *za* cămăraşi inpreună cu toţi slujitorii de aici dăn Prahova, anume: Tatu căpitan, Antonie *ot* Tărşor, i Borcii, i Crăciun *ot* Tătărani, i Radul păduraarul *ot taam*, Radul *snă* Oncii, Oprea Ociora, Matiiu *ot tam*, Iane greeul *ot* Ploeştii, Todor Păuleseul, Dumitru Bălcescul, Stoian *ot* Ploeşti Nicula *brat* Stoian, Mihalachi *ot* Tărşor, Dragoslav, Iordachie *ot* Belcinea, Petrache *ot tam*, Ion Paparit, dat-am zapisul nostru ca să fie de bună credinţă la măna svenţii saale părintelui iegumenului *ot* Tărşor.

Precum să să ştie că i-am văndut svenţii saale viilii lui Staate *snă* Ivan Gădei *ot* Tărşor. Însă să să ştie vii căt a văndut pogonul, şi am văndut pogonul po bani gaata taleri *[loc liber]*.

Şi aceste vii le-am văndut pentru paarti lui de biriu, de haracio şi de seama cea maarii caari au tricut, şi de ploconul hanului şi de alta .... căt ar işi de la vistierie. Că acest om anume Staate şi cu frate-său Ivan jăluind şi niişi .... de biriul lui, noi nu am vrut să-i plătim năpastii biriul lor, ci le-au văndut viile lor cu porunca mării saale lui Vodă, pă cum scrie mai sus, ca să fie părintelui ...

Şi pentru credinţă ne-am iscălit mai jos şi ne-am pus şi degetul, ca să să crează.

Pis eu Mihaiu ceauşul *ot* Prahova

Fevruarie 20 *dni*, leat 7208 [1700].

Ivan căpitan *ot* Prahova
Antonie iuzbaşa *ot* Tărşor
Borce
Crăciun
Radul Păcurarul
Crăciun *ot* Tătărani
Mihalachie
Radul *snă* Oncii
Oprea Ociora
Matei *ot tam*
Dragoslav
Tudor
Ion Paparit
Necula *ot* ......
Dumitru *ot* ......
Dumitru Bălcescu

[pe verso]:

Zapisul Dospinii şi a lu Statie de viile de la Scăiani.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-186.
Original, rupt şi pătat de umezeală.

45

1700 iunie 2. [Tîrgşor]

Statie împreună cu mama sa Dospina şi fratele său Ivan vînd egumenului Varlaam de la mănăstirea Tîrgşor, pentru mănăstire, 3 pogoane de vie în dealul Scăienilor, cu 56½ taleri pogonul. *(Original).*

† Adecă eu Statie împreună cu mumă-mea Dospina şi cu frate-mieu Ivan, dat-am acesta al nostru zapis ca să fie de bună credinţă la măna părintelui Varlaam, egumenul de la sfănta mănăstire Tărşorul, şi a tuturor părinţi călugări carii vor fi lăcuitori într-această sfăntă mănăstire, ca să fie de bună credinţă.

Cum să să ştie că avănd noi vii în dealul Scăianilor şi fiindu-ne vănzătoare, mers-am la sfinţiia-sa dă ne-am tocmit şi le-am văndut, însă pogoane 3, pogonul căte bani taleri 56 *pol*, care fac taleri 169 *pol.*

Care vii ne iaste şi de moşie de la părinţii noştri şi de cumpărătoare.

Şi după tocmeală am luat toţi banii gata, deplin, în măinile noastre, ca să ţie şi să stăpănească sfănta mănăstire, ce iaste mai sus zis, aceaste vii, cu bună pace în veaci.

Pentru că le-am văndut de bună voia noastră, de niminilea siliţi. Şi cănd am văndut aceaste vii, fost-au cu ştirea tot neamului nostru şi a vecinilor noştri şi den sus şi den jos. Şi mărturii încă au fost la această tocmeală care şi-au pus numele şi iscăliturile mai jos.

Şi noi încă pentru mai adeverită credinţă ne-am pus numele şi iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Şi am scris eu Ioanichie monah cu zisa lor.

Iunie 2 *dni*, leat 7208 [1702].

Eu State
Eu Dospina
Eu Ivan
Eu Necula, martor
Eu Ilie iuz. [başa], mărturie

[pe verso]:

Zapisul lui Staie den Tărgşor, pentru *[loc liber]* pogoane de vie ce le-a cumpărat den dealul Scăianilor de la dănşii.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-187.
Original, stare bună, pătat de umezeală.

1700 noiembrie 12. Tîrgșor.

Boierii orînduiți arată că, din porunca domnitorului Constantin Brîncoveanu, au măsurat toată moșia Tîrgșor și au dat a patra parte din ea m-rii Tîrgșor, iar partea de moșie dată m-rii a fost hotărnicită cu pietre „ca să o stăpânească cu bună pace dă către tărșoreani". *(Copie).*

Noi 4 boieri care am fost rănduiți din porunca mării sale domnului nostru Io Costandin voievod, care ne vom iscăli mai jos, împreună cu dumnealui cinstitul și credinciosul boiarul mării sale domnului nostru, cu dumnealui *vtori* vistier Brătășan, pre care l-au trimis măriia sa vodă să fie între noi, mai pentru credință, ca să măsurăm toată moșiia Tărșorului, și să aleagem a patra parte dă moșie să dăm sfintii mănăstiri Tărșorului care iaste făcută dă măria sa răposatul Antonie voevod, întru hramul sfăntului arhanghelul Mihail.

Deci noi văzănd porunca mării sale lui Vodă, strănsu-ne-am toți la un loc și am măsurat toată moșiia peste tot hotaru. Și s-au aflat la capul moșii dăspre Prahova, den hotarul Stănceștilor den jos pănă în hotarul den sus al Stoeneascăi stănjeni 1.000 Dintru acești stănjeni ales-am a patra parte sfintii mănăstiri, pă din sus, stănjeni 250.

Tras-am și al doilea trăsură pă la movila cu roata și s-au aflat stănjeni 1.335 ; ales-am și aici parte mănăstirii stănjeni 334. Tras-am și a treia parte din hotaru Cărstii vistier, din Crăiască din jos prin mijlocul moșii, pă drumul Brașovului pănă în hotaru dă sus al Stoeneascăi s-au aflat stănjeni 4.000 ; și am ales și aici sfintii mănăstiri stănjeni 1.000.

Tras-am și pre den sus de Crăngul lui Bot și s-au aflat stănjeni 2.080, ales-am și partea mănăstirii stănjeni 400. Tras-am și pre la capul moșii despre Ploești, den hotaru Tătăranilor pă drumul Domnișorului pănă în hotaru de sus al Păuleștilor, și s-au aflat stănjeni 3.100 ; ales-am și parte mănăstirii stănjeni 485.

Și văzănd noi că această moșie iaste pă une locuri mai lată, pă alte locuri mai îngustă, pentru aceasta o am tras pen [prin] 5 locuri împreună cu toți tărșoreanii ca să n-aibă mai mult gălceavă. Și noi după porunca mării sale lui vodă, unde i s-au venit partea sfintii mănăstiri am pus pietre, ca să o stăpănească cu bună pace dă cătră tărșoreani.

Și păntru aceasta am dat și noi această scrisoare la măna părintelui Varlaam egumen și altor călugări care vor fi lăcuitori în sfănta mănăstire ca să stăpînească ce iaste mila mării sale lui vodă, de acum înainte cu bună pace.

Și pentru credință, pusu-ne-am toți iscăliturile și pecețile mai jos, ca să să crează.

Și am scris eu Neagul *snă* Antone *ot* Tărșor.

Leat 7209 [1700] noemvrie 12 *dni*.

Udrea cămăraș
Iane Cocorăscu logofăt

Pârvan vistier
Marco căpitan

Arh. St. Buc., *ms.* 718, f. 776—777.

47

1701 mai 28. [Tîrgșor].

Drăghici paharnicul din Bucov, fiul lui Nedelco, împreună cu feciorul său Pană, vînd egumenului Varlaam de la m-rea Tîrgşor un copil de ţigan anume Crăciun *(Original).*

† Adecă eu Drăghici păharnic *ot* Bucov, *snă* Nedelco paharnic împreună cu copilul mieu cu Pană, dat-am zapisul mieu părintelui Varlaam egumenul *ot* Tărşor şi altor părinţi carii vor fi lăcuitori în sfănta mănăstire.

Precum să să ştie că am văndut sfinţiei sale un copil de ţigan anume Crăciun pe bani gata taleri *[loc liber]* ca să fie sfintei mănăstiri ţigan stătătoriu în veaci, pentru că l-am văndut de a noastră bună voe, nesiliţi de nimeni.

Și cănd am făcut acest zapis fost-au boiari şi oameni buni mărturie carii mai jos să vor iscăli.

Iar noi pentru mai adeverită credinţă pusu-ne-am iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Şi am scris eu Nicula logofătul cu învăţătura dumnealor.

Pis measița mai 28 *dni,* leat 7209 [1701].

Eu Drăghici păharnic
Eu Pană *snă* Drăghici păharnic

[pe verso] :

Zapisul lui Drăghici păharnic, *snă* Nedelco păharnic *ot* Bucov, şi cu fiiu-său Pană, pentru un copil de ţigan anume Crăciun.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-188.
Original, stare potrivită, pătat de umezeală.

48

1702 martie 6. [Tîrgșor].

Teofil, egumenul mănăstirii Pribegii, ctitoria marelui logofăt Barbu Bădeanu, vinde egumenului Varlaam de la mănăstirea Tîrgşor, pentru mănăstire, un ţigan pe nume Mușat, cu 38 taleri. *(Original).*

† Adecă eu Teofil ermonah egumenul sfintiei şi dumnezeieştii mănăstiri Pribigii carea mănăstire iaste a dumnealui Barbului Bădeanul *biv vel* logofăt.

Dat-am zapisul mieu la măna sfinţiei sale părintelui Varlaam egumenul sfentiei mănăstiri Tărgşorul. Precum să să ştie că avănd mănăstirea dumnealui Barbului logofăt un ţigan anume Muşaat şi ţiind o ţigancă a mănăstirii Tărşorului de multă vreame, ani 10, şi au făcut cu ţiganca mănăstirii 2 feate.

Deci fiind sălaşul tocmit n-am putut să-l spargem, ci am făcut tocmeală cu părintele, ce scrie mai sus, şi l-am văndut pă bani gata taleri 38.

Şi cănd l-am văndut pre acest ţigan, l-am văndut cu ştirea dumnealui Negoiţă păharnic Bădeanul *snă* Barbului logofăt ctitorul sfintiei mănăstiri şi cu scrisoarea dumnealui iscălit. Şi s-au şters şi din zapisele care au fost de cumpărătoare.

Deci şi noi am dat acest zapis la măna părintelui egumenului ce scrie mai sus, ca să-l stăpănească sfănta mănăstire cu pace, pentru că s-au văndut cu ştirea tuturor ctitorilor mănăstirii. Şi să aibă pace şi de către toţi egumenii căţi vor fi în urma noastră, pentru că în locul acestui ţigan s-au cumpărat cu banii lui alt ţigan mănăstirii.

Şi pentru mai adevărată credinţă m-am iscălit eu singur, cu măna mea.

I na pisaz az Nicula logofăt cu învăţătura sfinţiei sale.

Martie 6 *dni,* leat 7210 [1702]

Teofil eromonah egumen mănăstirii *ot* Barbul

[pe verso]:

Zapisul de cumpărătoarea lui Muşat ţiganul.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-190.
Original, stare bună, pătat de umezeală ; scriere frumoasă.

49

1702 iunie 21. [Tîrgșor].

Dima cupeţul şi soţia sa Voichiţa, fata lui State din Stănceşti, vînd egumenului Varlaam de la mănăstirea Tîrgşor un ţigan, pe nume Cărstea, cu 37 taleri. *(Original).*

† Adică eu Dima cupeţul dinpreună cu soţul mieu Voichiţa, fata lui State din Stănceşti.

Dat-am zapisul nostru la măna sfinţiei sale părintelui egumenului Varlaam de la sfănta mănăstire de la Tărşor.

Precum să să ştie că i-am văndut un ţigan anume Cărstea drept bani gata taleri 37, pentru ca să fie rob sfintiei mănăstiri în veaci. Şi de nimeni să nu aibă nici o băntuială, pentru că l-am văndut de a noastră bună voe. Şi am luat noi aceşti bani, ce scriu mai sus, toţi deplin în măinile noastre.

Drept aceaia şi noi i-am dat acesta al nostru zapis, ca să-l stăpănească despre toate rudeniile noastre, cu bună pace.

Şi când am făcut acest zapis fost-au boiari şi oameni de treabă carii mai jos să vor iscăli.

Iar noi şi pentru mai adeverită credinţă ni-am pus iscăliturile mai jos, ca să să crează.

I na pisah az Nicula logofăt.

Iunie 21 *dni,* leat 7210 [1702].

Eu Dima
Eu Voicheţa

[pe verso]:

Zapisul jupănului Dimei pentru vănzarea Cărstii ţiganului.

Acad. R.S.R. CCCLXXV-191.
Original, stare bună, pătat de umezeală ; scriere frumoasă.

50

1702 noiembrie 26. [Tîrgşor].

Popa Dumitru din Chiojd, împreună cu feciorii săi Drăgoi, Goicea şi Balea, vînd egumenului Varlaam de la mănăstirea Tîrgşor un pogon de vie în dealul Scăienilor, cu 27 taleri. *(Original).*

† Adecă eu popa Dumitru din Chiojd, dimpreună cu feciorii miei Drăgoi, Goicea i Balea.

Dat-am zapisul mieu la măna sfinţiei sale părintelui Varlaam egumenul sfintiei şi dumnezeeştii mănăstiri Tîrşorul unde iaste hramul săborul sfinţilor îngeri, şi altor părinţi carii sănt lăcuitori în sfănta mănăstire.

Precum să să ştie că am văndut sfintiei mănăstiri un pogon de vie în dealul Scăianilor, lăngă viile mănăstirii, din sus de case. Şi am văndut pogonul *po* taleri 27, pre bani gata.

Drept aceaia să fie sfinţiia sa părintele egumenul, ce scrie mai sus, volnic să stăpănească această moşie cu pace, pentru că o am văndut dă a mea bună voe, nesilit de nimeni.

Şi cănd am făcut acest zapis fost-au oameni de mărturie carii să vor iscăli mai jos. Iar noi pentru mai adeverită credinţă ne-am pus iscăliturile cu măinile noastre, mai jos, ca să să crează.

Casa Alexandru Mişu, fosta Prefectura de poliţie, în 1933 (str. Teatrului — fostă str. dr. Radovici). Pe locul acesteia s-a construit Teatrul de Stat din Ploieşti.

Și am scris eu Necula logofătul cu învățătura lor.

Noemvrie 26 *dni*, leat 7211 [1702].

Eu popa Dumitru, a me pecete
Eu Drăgoi
Goice
Bale

[pe verso]:

Zapisul popei lui Dumitru *ot* Chiojd pentru un pogon de vie ce l-au văndut în dealul Scăianilor, care pogon iaste pre lăngă viile mănăstirii Tărşorului.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-193.
Original, stare bună, pătat de umezeală, hîrtie cu filigran.

51

1704 martie 12. [Tîrgşor].

Dumitra, soția lui Voico cămăraşul din Tătărani, dă egumenului Ioasaf de la mănăstirea Tîrgşor doi copii de țigan în locul unei țigance cu un copil pe care îi datora mănăstirii. *(Original).*

† Adecă eu Dumitra, fămeaia lui Voico cămăraşul din Tătărani, dat-am zapisul mieu la măna sfinției sale părintelui Ioasaf egumenul sfintii și dumnezeeştii mănăstiri Tărşorul, unde iaste hramul săborul sfinților îngeri şi sfăntului făcătoriului de minuni Nicolae, şi a tuturor părinților carii vor fi lăcuitori într-acea sfăntă mănăstire.

Precum să să ştie că cumpărăndu-se o țigancă cu un copil şi neluîndu-se la mănăstire, au întărziat lucrul. Acuma apucăndu-mă pentru țigancă şi pentru copilul de țigan şi neavănd de unde să dau țiganca şi copilul de țigan, am dat un copil de țigan anume Marin şi o copilă de țigan anume Neaga ca să fie sfintii mănăstiri de ajutor, robi, pănă la săvărşitul lor, pentru că aşa am făcut tocmeală cu părintele egumenul ce scrie mai sus.

Și cănd am făcut acest [zapis] fost-au oameni marturi carii să vor iscăli mai jos. Iar eu pentru mai adevărată credință, mi-am pus peceatea în loc de iscălitură, mai jos, ca să să crează.

I na pisah az Nicola logofăt cu învățătura ei.

Martie 10 *dni*, leat 7212 [1704].

Eu Dumitra fămeaia lui Voico cămăraşul
Eu popa Nectarie, martor

Eu monah Partheni, martor
Eu Ilie sluga mănăstirii, martor

Cumpărăndu-să acest copil de țigan și copila care scrie mai sus în .... copila anume Neaga o au luat dumnealui sărdarul și mi-au dat banii căți am dat pre dănsa taleri 15, tribuindu-i dumnealui de o *[loc rupt]*.

[pe verso]:

Zapisul Dumitrii fămeaia lui Voico cămăraşul din Tătărani, pentru un copil de țigan anume Ivan și pentru o copilă de țigan anume Neaga.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-195.
Original, stare potrivită, cu unele lipsuri, pătat de umezeală.

52

[1704—1709. Tîrgșor].

Ioasaf egumenul de la mănăstirea Tîrgșor dă o adeverință provizorie că a vîndut lui Preda căpitan de Gherghița, o țigancă, Marina cu 30 de taleri. *(Original)*.

Dat-am scrisoarea mea ca să fie de bună credință.
Precum să să știe că i-am văndut o țigancă anume Marina, Predii căpitan *ot* Gheorghița. Și mi-au dat dumnealui taleri 30 ; și cu acei bani am cumpărat un țigan anume Tudoran.
Drept aceasta i-am dat această scrisoare, pănă vom face zapisul.

Ioasaf egumen *ot* Tărgșor
Nectarie ermonahos

Arh. St. Buc., Mitr. Buc., CCCLIV-34.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

53

1706 martie 20. [Tîrgșor].

Antonie, fiul Miricăi comisul, primește în schimb de la mănăstirea Tîrgșor, un copil de țigan și 19 taleri, pentru țiganul Șteful ce a fugit la mănăstirea unde s-a și căsătorit cu o țigancă. *(Original)*.

† Adecă eu Antonie, *snă* Miricăi comis, dat-am zapisul mieu la măna sfinții sale părintelui igumenului Ioasaf *ot* sfănta mănăstire Tărșorul.

Precum să să ştie că avănd eu un ţigan anume Şteful şi fiind ţiganul fugit la sfănta mănăstire, ţiind o ţigancă a mănăstirii, neputăndu-se despărţi sălaşul, ne-am tocmit de a noastră bună voe dă mi-au dat părintele un copil de ţigan anume Tudoran, feciorul lui Ion ţiganul. Deci fiind copilul mic, ne-am tocmit dă mi-au dat şi bani taleri 19. Ca să-i fie sfintii mănăstiri acest ţigan stătător în veaci. Și întămplăndu-se a fugi copilul la mănăstire să aibă sfinţiia sa a mi-l da. Aşijderea întămplăndu-se a fugi şi ţiganul care l-am dat noi, iar la noi, să avem a-l darea. Iar fugind ţiganul într-altă parte să aibă sfinţiia sa a şi-l căuta.

Direptu aceaia am dat acest zapis *la măna* [1] sfinţii sale ca să stăpănească sfănta mănăstire cu pace, pentru că aşa ne-am tocmit de a noastră bună voe.

Și cănd s-au făcut acestu zapis s-au întămplat ş-alţi boiari mărturie care vor iscăli mai jos.

Și pentru credinţă am iscălit mai jos, cu măna mea, ca să să crează.

Martie 20 *dni*, leat 7214 [1706].

Eu Antonie *snă* Miricăi comis
Eu Duca *snă* Miricăi
Tudor logofăt, martor
Az Dumbravă căpitan, martor
Az Ghinea păr.[călab] *ot* Negoeşti
Marco căpitan *ot* Ploeşti, martor
Zarosche păr.[călab] *ot* Tătărani, martor

[pe verso] :

Zapisul pentru Şteful ţiganul *ot* Antonie *sin* Miricăi comis.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-198.
Original, stare potrivită, pătat de umezeală.

54

1706 aprilie 6. [Tîrgşor].

Stanciul pîrcălabul împreună cu feciorii săi Pană, Matei şi Preda, vînd mănăstirii Tîrgşor un ţigan, anume Stoica, cu 45 taleri. *(Original).*

† Adecă eu Stanciul, părcălabul din Negoeşti, înpreună cu feciorii miei carii să vor iscăli mai jos, dat-am zapisul mieu sfinţiei sale părintelui Ioasaf egumenul sfintiei mănăstiri Tărşor.

Precum să să ştie că am văndut sfinţiei sale un ţigan anume Stoica, drept bani gata taleri 45, ca să-i fie sfinţiei sale acest ţigan de

[1] se repetă.

toată slujba şi ohabnic în veaci şi să-l stăpănească sfinţiia sa cu bună pace, pentru că l-am văndut de a mea bună voe.

Şi când l-am vândut, fost-au oameni buni mărturie carii să vor iscăli mai jos, iar eu pentru mai adevărată credinţă pusu-mi-am iscălitura şi peceatea mai jos, ca să să crează.

Şi am scris eu popa Nicola, cu învăţătura lor.

Measiţa aprilie 6 *dni,* leat 7214 [1706].

Stanciul părcălab
Pană, i Matei, i Preda *snă* Stanciului părcălabul.

[pe verso]:

Zapisul de cumpărătoarea Stoicăi ţiganul de la Stanciul părcălabul din Negoeşti.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-199.
Original, stare potrivită, pătat de umezeală.

55

1706 septembrie 8. [Tîrgşor].

Vlad cu femeia sa Dragna vînd mănăstirii Tîrgşor un pogon de vie, cu struguri, în dealul Scăienilor, cu 44 taleri, iar Roată vinde o jumătate de pogon de vie, cu 22 taleri. *(Original).*

† Adecă eu Vlad, dinpreună cu fămeaia mea Dragna, dat-am zapisul mieu la măna sfinţiei sale părintelui Ioasaf egumenul sfintii şi dumnezeeştii mănăstiri Tărşorul.

Precum să să ştie că i-am văndut un pogon de vie în dealul Scăianilor. Care pogon au fost între viile mănăstirii, cu struguri, drept taleri 44. Ca să fie sfintii mănăstiri moşie stătătoare în veaci, pentru că o am văndut de a noastră bună voe, nesiliţi de nimeni.

Aşijderea am văndut şi eu Roată şi cu fămeaia mea *[loc liber]* o jumătate de pogon de vie în dealul Scăianilor, cu struguri, drept taleri 22, care au fost între rozoarele vii mănăstirii.

Şi am luat toţi aceşti bani deplin în măinile noastre. Şi când s-au făcut acest zapis, fost-au şi alţi oameni marturi carii mai jos să vor iscăli. Iar noi pentru mai adevărată credinţă pusu-ne-am deagitile în loc de iscălitură mai jos, ca să să crează.

Şi am scris eu Nicola erei *ot* mănăstirea Tărşorului, cu învăţătura lor.

Septemvrie 8 *dni,* leat 7215 [1706]

Eu Vlad
Eu Dragna fămeaia lui Vlad
Eu Roată

[pe verso]:

Zapisul lui Vlad și al Dragnei fămeaia lui Vlad, pentru un pogon de vie în dealul Scăianilor, și al lui Roată de o jumătate de pogon în dealul Scăianilor.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-200.
Original, stare potrivită, pătat de umezeală.

56

1706 octombrie 25. [Tîrgșor].

Stan și femeia sa Vișa vînd egumenului Ioasaf de la mănăstirea Tîrgșor 7 prăjini de vie „făcătoare" și 3 prăjini țelină, cu 14 taleri. *(Original).*

† Adică eu Stan înpreună cu fămeia mea Vișa dat-am zapisul nostru la măna părintelui egumenul Ioasaf *ot* sfentei mănăstiri Tărșorul.

Precum să să știe că am văndut sfinții sale prăjini de vie prăjini de vie făcătoare [roditoare] și țealină prăjini 3, drept bani gata taleri 14, însă loc răscumpărat. Și am văndut de a noastră bună voe, nesiliți de nimeni, și cu știrea tuturor vecinilor carii vor iscăli mai jos.

Și pentru mai adevărată credință ne-am pus deagetul și iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Și au fost și Radul sarageaoa văru-mieu la tocmeală și Stan ginerile lui *sin* Haidăul.

Și am scris eu Dumbravă ispravnicu domnesc, cu zisa lor.

Octomvrie 25 *dni*, leat 7215 [1706].

Eu Stan
Eu Vișa fămeia lui Stan
Eu Radul sarageaoa, martor
Eu Stan ..... , martor
Eu Vlad cumnată-mieu, martor
Dragnea fămeia mea
Eu Stan ginerile lui *sin* Haidăul, martor
Eu Rohat [?] cumnată-mieu, martor
Sora fămeaia mea
Pană Negoescul *vel* săimean

[pe verso]:

Zapisul lui Stan Flore pentru un pogon de vie *ot* Scăiani.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-201.
Original, stare potrivită, pătat de umezeală.

57

1707 iunie 28. [Tîrgșor].

Radu logofăt vinde paharnicului Ilie, cu 30 taleri, o țigancă pe care o ține Badea, țiganul mănăstirii Tîrgșor. *(Original).*

† Adică eu Radu logofăt dat-am scrisoarea mea ca să hie de bună credință la măna dumnealui păharnic Ilie.

Precum să să știe că i-am văndut dumnealui o țigancă a mea, care țigancă ține un țigan al mănăstirii de la Tărșor, anume Badea. Și i-am văndut dumnealui direpț bani gata taleri 30. Deci, de acum înainte, să aibă a o stăpănirea dumnealui în veaci, dumnealui și coconii dumnealui căți Dumnezeu îi va dărui.

Și pentru mai adevărată credință me-am pus iscălitura mai jos, ca să să crează, și alte mărturii carii vor iscăli mai jos.

Și am scris eu Iordache, cu zisa dumnealui.

Iunie 28 *dni,* leat 7215 [1707].

Az Radul logofăt

[pe verso] :

Zapisul Radului vlădica pentru Badea țiganca *(sic), za* taleri 30.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-202.
Original, stare potrivită, pătat și rupt în două locuri din cauza umezelii.

58

1709 iunie 2. [Tîrgșor].

Paraschiva soția Balii logofăt din Starchiojd, împreună cu fiul ei Dumitru, vînd egumenului Ioasaf de la mănăstirea Tîrgșor, 5 pogoane de vie cu casă și cramă, în dealul Scăienilor, și trei cesferte de țelină cu 210 1/2 taleri. *(Original).*

† Adecă eu Paraschiva, fămeia Balii logofăt *ot* Starchiojd, denpreună cu fii-mieu Dumitru, dat-am zapisul nostru la măna sfinții sale părintelui Ioasaf egumentul *ot* sfănta mănăstire Tărșor.

Precum să să știe că am văndut noi pogoane de vie sfinții sale în dealul Scăianilor, însă pogoane 5, pogonul *po* taleri 40, și cu casa și cu crama care să află pre funiia Mordănească, și trei cedvărți dă țealină denaintea casii ; care ne-au dat și pă țealină taleri 4 *pol* și pentru cramă taleri 6.

Deci noi o am văndut sfinții sale de a noastră bună voe și cu știrea fraților și a cumnaților și cu a vecinilor după înprejur și dăn sus și dăn jos

Și acești bani toți gata în măinile noastre i-am luat, care s-au făcutu peste tot taleri 210 *pol*.

Și la tocmeala noastră fost-au mulți oameni buni mărturie care să vor iscăli mai jos.

Și noi pentru mai adevărată credință ne-am pus numele și iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Și am scris eu Gheorghe logofăt sluga dumnealui Costandin Corbeanul *vel* pitar, cu zisa lor.

Și ocorit [?) s-au dat cu viile împreună, iar alt nimic.

Iunie 2 *dni*, leat 7217 [1709].

Eu Paraschiva fămeia Balii logofăt
Eu Dumitru *sin* Bali logofăt
Eu Șărbul *brat* Balei logofăt, martor
Eu Gheorghe *sin* popa Dumitru, martor
Eu Dumitru *sin* Drăgoi pitar Chiojd, martor
Eu Oprișan iuzbașa, *brat* Paraschiva fămeaia Balii logofăt, martor
Az Stoica logofăt Chiojd, martor
Popa Dumitrașco *ot* Chiojd
Lefter, căpitan martor
Eu Ilie *ot* Scăiani
Eu Ion *snă [loc rupt]*.

/pe verso/ :

Zapisul de viile Balii logofăt *ot* Chiojd.

Acad. R.S.R. CCCLXXV — 204.
Original, stare potrivită, rupt în partea de jos din cauza umezelii.

59

1709 iunie 22. /Tîrgșor/.

Ilie cu femeia sa Călina și cu feciorii lor, vînd egumenului Ioasaf de la mănăstirea Tîrgșor, un pogon de loc, lîngă viile mănăstirii, cu 7 taleri. *(Original)*.

† Adică cu Ilie cu fămeaia mea Călina i cu feciorii miei dat-am zapisul nostru la măna sfinții sale părintelui Ioasaf egumenului de la sfănta mănăstire *ot* Tărșor.

Precum să să știe că i-am văndut un pogon de loc la Balea pă lăngă viile mănăstirii drept taleri 7. Și acești bani i-am luat noi toți deplin. Și o am văndut noi de bună voia noastră.

Și când s-au făcut acest zapis fost-au oameni care să vor iscăli mai jos, ca să să crează.

Și pentru mai adevărată credință ne-am pus numele și degetele mai jos, ca să să crează.

Iunie 22 *dni*, leat 7217 [1709].

Eu Ilie vănzător
Eu Călină vănzătoare
Lefter căpitan, martor
Eu Stan martor
Eu Stanciul vierul, martor
Az Dumbravă cupeț, martor

Acad. R.S.R., CCCLXXV-205.
Original, proastă stare de conservare.

60

1711 martie 3. [Tîrgșor].

Frățilă din Scăieni dă egumenului Parthenie de la mănăstirea Tîrgșor 7 pogoane de vie în dealul Scăienilor, primind în schimb viile de la Cernătești și 30 taleri în plus, fiindcă pămîntul de acolo e „în dajde". *(Original).*

† Adică eu Frățilă *ot* Scăiani dat-am zapisul mieu ca să fie de mare credință la măna sfinției sale părintelui Parthenie egumenul *ot* sfănta mănăstire Tărșorul.

Precum să să știe că avănd eu niște vii la Scăiani, pre lăngă viile mănăstirii, pogoane 7, așa m-am voit de bună voia mea cu părintele de am făcut schimb, de am dat viile meale de aicea care sănt pre lăngă viile mănăstirii și mii-au dat sființiia sa viile de la Cernătești care sănt de la Sarul. Și fiind pămăntul de la Cernătești în dajde, așa m-am voit cu sfinția sa de mii-au mai dat taleri 30. Și acești bani i-am luat eu toți gata den măna sfinții sale.

Și cănd s-au scris acesta zapis fost-au mulți oameni buni martori carii vor iscăli mai jos.

Și am scris eu Nectarie ermonah, cu zisa sfinției sale și al dumnealui.

Martie 3 *dni*, leat 7219 [1711]

Eu Frățilă *ot* Scăiani
Eu Ghinea părcălabul *ot* Negoești, martur
Eu Antonie *ot* Tărșor
Eu Stan viiariul
Eu Stanciul viiariul
Az Marin *ot* Tărșor, martur

[pe verso] :

Zapisul lui Frăţilă pentru viile de la Scăiani.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-206.
Original, stare potrivită, pătat de umezeală.

61

1713 martie 12. [Tîrgşor].

Şase megieşi, din porunca domnitorului Constantin Brîncoveanu, cercetează dacă Radu Gigîrtu are parte în moşie Hăbud pe care moşneanul Stănislav a vîndut-o mănăstirii Tîrgşor. *(Original).*

† Adecă noi megiiaşii carii ne vom şi iscăli mai jos, anume : Nicodim călugărul *ot* Crivină, i Rafail călugărul *ot* tam, i Preda *ot* Tărăceani, i Danciul *ot* Hăbod, i Oprea călăraşul *ot* Ploeşti, Iordache călăraşul *ot* Tărşor, carii săntem luaţi de Stănislav moşneanul *ot* Hăbud şi de Radul Gigărtul *ot* Negoeşti, cu porunca mării sale domnului nostru Io Costandin voevod Brîncoveanu.

Pentru că vănzănd acest Stănislav partea lui de moşie în Hăbud sfintei mănăstiri *ot* Tărşor, mai pre urmă s-au sculat Radul Gigărtul cu gălceavă asupra acestui Stănislav moşneanul *ot* Hăbud, zicănd că are şi el parte de moşie în Hăbud. Şi zicea că au văndut rău Stănislav sfintei mănăstiri.

Deci părintele egumenul *ot* Tărşor au apucat pre Stănislav foarte cu strănsoare mare, ca să-şi descopere acest lucru cu Radul. Apoi Stănislav neavănd într-alt chip cum să facă, ne-au străns pre noi pre toţi şi-am mers la moşie în Hăbund şi aşa am adevărat cu sufletele noastre că nu are Radul nici măcar o palmă de moşie în Hăbud, ci au umblat [ca] un om făr de socoteală. Iar părintele egumenul *ot* Tărşor să aibă a stăpăni moşiia aceasta cu bună pace, precum şi pănă acum.

Iar Radul nu are nici o moşie în Hăbud şi de ar şi scoate Radul niscare scrisori vreodată, să nu să crează nici de noi, nici la Divan, nici la alte judecăţi, pentru că foarte am adevărat bine, că nu are Radul nici o parte de moşie în Hăbud.

Aşa mărturisim cu sufletele noastre, fiind unii din noi oameni bătrîni ca la 80 de ani şi mai mari.

Martie 12 *dni*, leat 7221 [1713].

× Eu Nicodim monah *ot* Crivină
× Eu Rafail monah
× Eu Preda
× Eu Danciul
× Eu Oprea
× Eu Iordache

[pe verso]:

Zapisul Hăbudului, de hotărnicie.

Acad. R.S.R., CCCLXX-90.
Original, stare potrivită, hîrtie cu filigran; fiecare semnătură are alăturea punerea de deget.

62

1713 mai 21. [București].

Alecsandri vornic de doamnă restituie egumenului Parthenie de la mănăstirea Tîrșor o datorie de 845 taleri, iar pentru dobîndă îi dă moșiile Valea lui Dobrotă și Vai-de-Ei din județul Saac și niște locuri de vie. *(Original).*

† Adecă eu Alicsandri vornecul dă doamnă, dat-am zapisul mieu la măna sfinții sale părintelui Parthenie, egumenul *ot* sfănta mănăstire Tărșorul, ca să fie dă bună credință. Precum să să știe că luînd eu nește bani ai sfintii mănăstiri dă m-am hrănit cu dănșii, capetele ce au fost i-am dat toți gata și dăplin taleri 845, iar pentru dobănda banilor ce s-au făcut, m-am voit cu sfinția sa părintele egumenu dă i-am dat nește moșie *ot sud* Saac ce să chiiamă Valea lui Dobrotă i Vai-de-Ei și nește locuri *de vie* precum au ales 6 boiari ce au fost trimiși den porunca mării sale domnului nostru Io Costandin voevod. Dănd sfinții sale și zapisele ceale vechi pă aceaste moșăi și cartea mării sale lui vodă și cartea celor șase boiari ce au fost ales această moșăi[e] dăspre alți moșteni, și cartea sfinții sale părintelui Anthim mitropolitul Țării Românești.

Drept aceaia am dat zapisul mieu ca să stăpănească părintele egumenul și sfănta mănăstire Tărșorul cu bună pace.

Și pentru credință am iscălit mai jos, ca să să crează; și boiarii mărturie care să vor iscăli mai jos.

Mai 21 *dni*, leat 7121 [1713].

Grigorie Băleanul *vel* vornic, mărturie
Șerban *vel* logofăt, mărturie
Șărban Bj. *vel* .... , martor
. . . . *vel* postelnic, mărturie
Pătrașco Breazoianul *vel* sărdar, mărturie
..... Năsturel *vel* sluger, mărturie
Lefter vornic *za* do[a]mna, mărturie
Neagoe Topliceanul *vtori* pitar, mărturie
Radul Hrizea *vel* vornic Tărgoviște, mărturie
Măinea [?] *vel* șătrar, mărturie
Tudor logofăt *za* do[a]mna, martor

Acad. R.S.R., CCCLXXV-208.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; trei semnături interesante și o mică pecete inelară.

63

1714 septembrie 25. [Tîrgşor].

Orhat împreună cu soţia sa Sora dă egumenului Parthenie de la mănăstirea Tîrgşor, o jumătate pogon de vie pentru care avusese pricină cu proegumenul Ioasaf, primind în plus 9 taleri. *(Original).*

† Adecă eu Orhat împreună cu fămeia mea anume Sora dat-am zapisul nostru la măna sfinţiei sale părintelui Parthenie egumenul *ot* Tărşor.

Precum să să ştie că avănd noi o pricină de la proegumenul Ioasaf pentru o *pol* pogon de vie în dealul Scăianilor şi găsind eu şi o scrisoare pentru acea vie zicănd că iaste de la măna mea. Apoi eu m-am împăcat cu sfiinţiiia sa, sfinţiia sa neîndurăndu-se pentru sărăcia noastră, ne-au dat sfinţiia sa taleri 9 ca să fie sfinţiei sale şi sfintii mănăstiri în veci.

Şi cănd s-au făcut acestui zapis fost-au mulţi oameni mărturie cari să vor iscăli mai jos. Şi pentru mai adevărată credinţă, ne-am pus şi deagitile în loc de iscălituri.

Septemvrie 25 *dni,* leat 7223 [1714].

Eu Orhat, i Sora, i Oancea fii-său
Eu Stanciul *ot tam,* martor
Eu Stan

Acad. R.S.R., CCCLXXV-209.
Original, stare potrivită, pătat de umezeală.

64

1716 martie 3. Bucureşti.

Nicolae Alexandru Mavrocordat voievod dăruieşte şi întăreşte mănăstirii Turnu din Tîrgşor a patra parte din moşia domnească Tîrgşor. *(Original).*

Milostiiu bojieiu Io Nicolae Alixandru voevod i gospodar vsoi zemli Ungrovlahiscoe davat gospodstvo-mi siiu povealeaniiu gospodstvo-mi.

Sfintii şi dumnezeeştii mănăstiri den oraşul domnii meale den Tărşor, ce să chiamă Turnul, care iaste făcută şi înălţată den temeliia ei de răposatul Antonie Vod[ă], unde să cinsteaşte şi să prăznuiaşte sfăntul hram arhistratig Mihail i Gavriil, şi părintelui *[loc liber]* egumenul, şi a tot săborul sfintii mănăstiri.

Ca să fie sfintii mănăstiri den toată moşiia Tărşorului a patra parte *ot sud* Prah.[ova]. Pentru că această moşie a Tărşorului fiind peste tot moşie domnească, domniia mea m-am milosticit de am dat şi

Vechiul liceu de băieți din Ploiești, construit de Alex. Orăscu în 1865, (str. Teatrului nr. 10).

am miluit pre sfănta mănăstire cu a patra parte dentr-această moşie, dupre cum iaste aleasă, hotărâtă şi împietrită încă den zilele lui Costandin Vod[ă] Brăncoveanul, den porunca domnii sale, de Barbul Brătăşanul *biv vtori* vistiiar şi cu 4 boiari vecini de acolo anume : Udrea cămăraşul *ot* Vai-de-Ei, i Iane logofăt Cocorăscul, i Părvan *biv treti* vistiiar, i Marco căpitanul *ot* Ploeşti.

Însă să să ştie şi hotarăle aceştii moşii de către altă moşie a tărşoreanilor la capul moşii despre Praova Vade... den hotarul Stănceştilor, pănă în hotarul de sus al Stoineascăi stănjeni 1.000. Dentr-aceştea ales-au partea sfintii mănăstiri a patra parte den sus stănjeni 250. A doao trăsură pă la movila cu roata aflatu-se-au stănjănit 1.335 ; dentr-aceştea ales-au partea sfintii mănăstiri stănjăni 334 ; a treia trăsură den hotarul Cărstii vistiiariul den Crăiasca în jos pren mijlocul moşii pă drumul Braşovului pănă în hotarul de sus al Stoineascăi s-au aflat stănjăni 4.000. Ales-au partea mănăstirii iar a patra parte stănjăni 1.000.

Tras-au şi pe den sus de Crăngul lui Bod şi se-au aflat peste tot stănjăni 2.800. Dentr-aceşia ales-au partea mănăstirii stănjăni 700. Tras-au şi la capul moşii despre Ploeşti den hotarul Tătăranilor, pe drumul Domnişorului, pănă în hotarul de sus al Păuleştilor, şi au aflat stănjăni 3.100. Dentr-aceştea ales-au partea mănăstirii a patra parte stănjăni 775

Şi văzănd acei boiari că moşiia pre alocurea iaste mai lată şi pre alocurea mai îngustă, pentru aceaia o au tras pren cinci locuri denpreună cu toţi tărşoreanii, de i-au tocmit şi i-au aşăzat cu voia tuturora. Şi pe unde au ales partea sfintii mănăstiri au pus pietri şi au făcut seamne după obiceai, ca să să ştie pre unde va ţinea sfănta mănăstire.

Dupre cum am văzut domniia mea şi cartea lu Costandin Vodă Brăncoveanul şi cartea lui Ştefan Vodă la sfănta mănăstire pentru această moşie a mănăstirii.

Drept aceeaia şi domniia mea încă am dat această carte a domnii meale sfintii şi dumnezeeştii mănăstiri Tărşorul ca să aibă a ţinea şi a stăpăni den toată moşiia Tărşorului a patra parte, den piatră în piatră şi den semn în semn, cum să scrie mai sus, ca să fie sfintii mănăstiri în moştenire, iar domnii meale şi răposaţilor părinţilor domnii meale veacinică pomeană.

Şi am întărit cartea aceasta cu tot sfatul cinstiţi şi credincioşi boiarii cei mari ai Divanului domnii meale : pan Gligorie Băleanul *vel* ban ; i pan Pătraşco Brezoianul *vel* dvornic, i pan Radul Dudescul *vel* logofăt, i pan Radul Golescul *vel* spătar, i pan Şerban Bojoreanul *vel* vistiiar, i pan Mănăilă *vel* cliucer, i pan Dumitrachie *vel* postealnic, i pan Radul *vel* păharnic, i pan Costandin *vel* stolnic, i pan Tudorachie *vel* comis, i pan Iordachie *vel* slugear, i pan Şerban Greceanul, vel pitar, şi ispravnic Costandin Conţescul *vtori* logofăt.

Și se-au scris cartea aceasta în anul dentăi al domnii meale, aici în orașul scaunului domnii meale în București, de Gheorghe logofăt nepotul lu Gheorghe Șufar *ot* Târgoviște.

Measița martie 3 *dni*, leat 7224 [1716].

Io Nicolae voevoda [m.p.].

Radul Dudescul *vel* logofăt *procitenomu*

Acad. R.S.R., CCCLXX-74.
Original, stare bună, hîrtie groasă; întărit și cu pecetea domnească aplicată (timbrată) și cusută.

65

1716 martie 4. București.

Nicolae Mavrocordat voievod înnoiește mănăstirii Turnul din Tîrgșor daniile făcute de înaintașii săi, anume vama tîrgurilor Ploiești și Tîrgșor, cu 12 sate din ocolul tîrgului; 200 bolovani de sare de la ocna Telega, și o scutește de cai domnești. *(Original).*

Milostieiu bojieiu Io Nicolae voevod i gospodar văsoe zemli Ungrovlahiscoe davat gospodstvo-mi sieiu povealeniiu gospodstvo-mi.

Sfintii și dumnezeeștii mănăstiri den Tărșor, ce să chiamă Turnul, unde să cinstesc sfintele hramuri arhistratigi Mihail și Gavriil și sfântul și de minuni făcătoriu Nicolae Mirlicheschi, și părintelui *[loc liber]* egumenu de la această sfântă mănăstire și a tot săborul sfintii mănăstiri.

Ca să fie sfintii mănăstiri toată vama tărgului Ploeștii și toată vama tărgului Tărșorul și cu 12 sate ce sânt de ocolul tărgului, și cai domnești să nu dea. Așijderea iar să fie sfintii mănăstiri, ce scrie mai sus, de la ocna Telega pre an sare bolovani 200 să aibă a-i luarea când iau și alte sfinte mănăstiri. Și să fie volnici părinții călugări să și-o vânză unde vor vrea.

Pentru că această sfântă mănăstire ziditu-o-au și o au înălțat răposatul și creștinul Antonie Vodă și o au miluit cu aceaste venituri ce scrie mai sus, precum am văzut domniia mea și hrisovul lui Antonie Vodă și hrisovul lui Grigorie Vodă și hrisovul Ducăi Vodă și hrisovul lui Șerban Vodă și hrisovul lui Costandin vodă Brăncoveanul și hrisovul lui Ștefan Vodă, făcute și întărite unul pre altul pre aceaste mili ale sfintii mănăstiri.

Drept aceaia și domniia mea încă am miluit și am întărit aceaste mile ale sfintii mănăstiri cu acest cinstit hrisov al domnii meale ca să poată fii sfintii mănăstiri de ajutor și de întărire și părinților călugări de hrană și de îmbrăcăminte, și stătătoare și neschimbată în veaci. Iară domnii meale și răposaților părinților domnii meale veacinică pomenire.

Așijderea și în urma domnii meale pre carele va aleage domnul Dumnezeu a fi domn și stăpănitoriu țărăi aceștiia, încă-l rugăm cu numele domnului și dumnezeului nostru Is. Hs., ce iaste în Troiță slăvit, ca să cinstească și să înnoiască acestui cinstit hrisov al domnii meale pre această milă și tocmire, ce se-au zis mai sus, sfintii mănăstiri. Ca și pre dînsul domnul Dumnezeu să-l cinstească și să-l miluiască întru domniia lui cu pacinică stare și îndelungată viiață până la sfărșitul vieții domnii sale, și în veacul viitoriu să-i fie sufletul la răpaos veacinic, amin.

Și am întărit hrisovul acesta cu tot sfatul cinstiții și credincioși boiarii cei mari ai Divanului domnii meale : pan Gligorie Băleanul *vel* ban, i pan Pătrașco Breazoianul *vel* vornic, i pan Radul Dudescul *vel* logofăt, i pan Radul Golescul, *vel* spătar, i pan Șerban Bojoreanul *vel* vistiiar, i pan Mănăilă *vel* cliucer, i pan Dumitrachie *vel* postealnic, i pan Radul *vel* păharnic, i pan Costandin *vel* stolnic, i pan Tudorachie *vel* comis, i pan Iordachie *vel* slugear, i pan Șerban Greceanul *vel* pitar, și ispravnic Costandin Conțescul *[vtori logofăt] [loc rupt]*.

Și s-au scris hrisovul acesta în anul dentăi den domniia domnii meale, aici în orașul scaunului domnii meale, în București, de Gheorghe logofețelul *vnuc* Gheorghe Șufariul *ot* Târgoviște.

Measița martie 4 *dni*, leat 7224 [1716].

Io Nicolae voevoda [m.p.]

Radul Dudescul *vel* logofăt *procitenomu*

Acad. R.S.R., CCCLXXVII-4.
Original, hîrtie groasă, cerată ; rupt și cu lipsuri în două locuri ; pecetea timbrată căzută.

66

1717 martie 14. București.

Ioan Mavrocordat voievod întărește daniile făcute mănăstirii din Tîrgșor de către domnitorii dinaintea lui și anume : să ia vama tîrgurilor Ploiești și Tîrgșor, cu a celor 12 sate ce sănt împrejurul lor, precum și alte privilegii ; desființează ținerea tîrgului de la Negovani, aprobat de Ștefan Cantacuzino, care aduce pagubă m-rii din Tîrgșor. *(Copie).*

Milostiiu bojiiu Io Ioan voevod i gospodin văsoe zemli Ungrovlahiscoe davat gospodstvo-mi siiu povelenie gospodstvo-mi.

Sfintei și dumnezeeștii mănăstiri den Tărșor care să numeaște Turnu, unde să cinsteaște și să prăzmuiaște hramul arhistratigului Mihail și Gavriil și a făcătoriului dă minuni Necolae dă la Mira-Lichiei, ca să fie sfintei mănăstiri toate daniile și toate milosteniile ce fac den răvnă dumnezeiască pravoslavnicii domni la sfintele și dumnezeeștile lăcașuri și mănăstiri.

Iaste cu cuviinţă şi cu cale a să întări, a să adeveri şi a să aşăza dă cei ce unul după altul îi miluiaşte proniia cea dumnezeiască cu stepena şi cu vredniciia stăpânirii pravoslavnicilor ţări, pentru ca să să păzească şi să ţie toate hotărârile ceale după dreptate a fieştecăruia domn nezmintite şi nemişcate în veci, de vreame ce şi legile ceale bisericeşti şi obiceaiurile ceale politiceşti o cer şi o iubesc.

Aceasta păntru aceaia învrednicindu-se şi pre noi mila cea bogată a lui Dumnezeu cu oblăduirea şi stăpânirea Ţării Rumăneşti, avem datorie netăgăduită a cerceta şi a păzi neclătite hotărârile ceale cu cale ale domnilor ce au stăpânit această ţară mai naintea noastră.

Drept aceaia dă vreame ce răposatul Antonie Vodă au zidit den temelie sfânta şi dumnezeiasca mănăstirea Tărşorului şi înzestrîndu-o toate alalte tribuincioase eişi, au închinat şi vama tărgului Ploeştilor Tărşorului cu a celor 12 sate ce sănt înprejurul lor, ca să fie dă hrana părinţilor ce vor fi lăcuitor acolo şi păntru chiverniseala sfintii mănăstiri, întărind această milă şi cu hrisov după obiceai. Şi s-au păzit necurmată şi încredinţată hotărărea lui dă toţi domnii cei ce au urmat dupre el prin hrisoave întărite şi adevărate, precum am văzut domniia mea hrisovul lui Antonie Vodă şi al lui Gligorie Vodă şi al Ducăi Vodă şi al lui Şărban Vodă Cantacozino şi a răposatului Costandin Vodă Brăncoveanul şi al lui Ştefan Vodă Cantacozino.

Însă în zilele lui Costandin Vodă făcînd Mihai spătar Cantacozino o mănăstire ce o au numit Sinaia, s-au fost rugat lui Costandin Vodă să-i dea volnicie să facă tărg şi în gura Urlaţilor ca şi în Ploeşti şi ca şi în Tărşor într-o zi dă săptămînă, pentru ca să dea vama acelui tărg la mănăstirea Sinaii. Iar Costandin Vodă văzănd că de va da acea volnicie să vor strica tărgurile ceale vechi, adecă a Ploeştilor şi a Tărşorului şi să va păgubi mănăstirea Tărşorului, n-au dat acea volnicie, fiind fără cale, ci numai au hotărît să să facă acolo în gura Urlaţilor tărg slobod toamna pre vremea culesului, în patru săptămâni, să ia mănăstirea Sinaia căte într-o zi dă săptămănă, adecă marţea, care s-au poroclit Tărgul Cucului. Şi ce s-ar aduna după vamă într-aceale patru săptămăni să ia mănăstirea Sinaia. Iar mai mult de patru tărguri să nu să facă.

Deci cănd au fost în zilele lui Ştefan Vodă măcar că şi el înnoise hrisovul mănăstirii Tărşorului, iar Mihai spătar s-au fost rugat nepotu-său, lui Ştefan Vodă, ca să facă tărg în gura Urlaţilor păste tot anul căte într-o zi dă săptămănă, adică marţea. Şi aşa cu multă rugăciune şi mijlocire au plecat pă Ştefan Vodă de au dat acea volnicie, după voia lui, încăt l-au şi mutat de acolo dă unde să făcea ceale patru tărguri ce s-au zis la Năgovani pre o moşie a Sinaii, întărind cu hrisov ca să să ţie depururea. Iar apoi cănd au fost în zilele mai marelui nostru frate Necolae Vodă văzănd egumenu dă la mănăstirea Tărşorul că s-au stricat tărgul cel vechiu ce să făcea în Ploeşti şi în Tărşor din pricina tărgului celui nou, neputănd obicni *(sic)* paguba ce li să făcea, au stătut de faţă înaintea domnii sale la Divan cu egumenul de la Sinaia, arătîndu-şi şi hrisoavele domnilor ce avea la măna lui.

Domniia sa aşa au socotit, dinpreună cu Anthim ce au fost mitropolit ţărăi, şi cu boiarii că nu iaste cu cale a să strica tărgurile ceale vechi cu acel tărg nou, căci să făcea pagubă şi mănăstirii Tărşorului şi domnii[i] den vama Gherghiţii, stricăndu-se şi acea vamă, păntru acea pricină. Şi au hotărăt să să facă iar tărgurile ceale vechi, iar tărgul de la Negovani ce scrie în hrisovul lui Ştefan Vodă să lipsească, dupre cum mai pre larg arată în hrisovul fratelui nostru Neculae Vodă.

Drept aceaia şi domniia mea au întărit cu acestu hrisov al domnii meale ca să aibă a să face tărg în Ploeşti i Tărşor în toată vreamea peste an miercurea ca şi mai înainte vreame, iar tărgul de la Negovani să lipsească.

Şi m-am milostivit domniia mea dă am iertat această sfăntă mănăstire şi sare pre an dă la ocna Telega, bolovani 200, cănd vor lua şi alte sfinte mănăstiri să fie volnici părinţii călugări să o vănză unde vor putea.

Drept aceaia poftim şi rugăm pre toţi blagocistivii domni, care după vremi vor oblădui în urma noastră această ţară creştinească, să păzească nezmintite, neclintite aceaste ce [să] coprind în hrisovul domnii noastre, întărind şi adeverind cu înnoirea hrisoavelor domniilor sale. Ca şi domnul să-i păzească cu domnie îndelungată şi pacinică stare şi în veacul viitor să-i sălăşluiască în lăcaşurile drepţilor.

Şi am întărit hrisovul acesta cu tot sfatul şi cu credincioşi boiarii domnii meale : pan Pană Negoescul *vel* ban, *i* pan Costandin Greceanul *vel* vornic, *i* pan Iordache Creţulescul *vel* logofăt, *i* pan Şărban Greceanul *vel* spătar, *i* pan Matei Fălcoianul *vel* vistier, *i* pan Şărban Herăscul *vel* clucer, *i* pan Dumitrache *vel* postelnic, *i* pan Necolae Ruset *vel* păharnic, *i* pan Şărban *vel* stolnic, *i* pan Costandin Băleanul *vel* comis, *i* pan Hasan *vel* sluger, *i* pan Barbul *vel* pitar, şi ispravnic Ştefan *vtori* logofăt.

Şi s-au scris hrisovul acesta în anul cel dintăi al domnii meale aici în oraşul scaunului domnii meale, în Bucureşti, dă Lefter logofăt.

Leat 7225 [1717] martie 14 *dni*.

Arh. St. Buc., *ms.* 718, f. 759 v.—762.

67

1717 aprilie 10. [Tîrgşor].

Alisiia vinde egumenului mănăstirii Tîrgşor o jumătate cesfertă de ţelină, în capul viei lui Frăţilă, cu un taler. *(Original).*

† Adică eu Alissia dat-am zapisul mieu la măna sfinţii sale părintelui igumen *ot* sfănta mănăstire Tărşor.

Iaste cu cuviință și cu cale a să întări, a să adeveri și a să așăza dă cei ce unul după altul îi miluiaște proniia cea dumnezeiască cu stepena și cu vredniciia stăpânirii pravoslavnicilor țări, pentru ca să să păzească și să ție toate hotărârile ceale după dreptate a fieștecăruia domn nezmintite și nemișcate în veci, de vreame ce și legile ceale bisericești și obiceaiurile ceale politicești o cer și o iubesc.

Aceasta păntru aceaia învrednicindu-se și pre noi mila cea bogată a lui Dumnezeu cu oblăduirea și stăpânirea Țării Rumânești, avem datorie netăgăduită a cerceta și a păzi neclătite hotărârile ceale cu cale ale domnilor ce au stăpânit această țară mai naintea noastră.

Drept aceaia dă vreame ce răposatul Antonie Vodă au zidit den temelie sfânta și dumnezeiasca mănăstirea Tărșorului și înzestrîndu-o cu toate alalte tribuincioase eiși, au închinat și vama târgului Ploeștilor și a Tărșorului cu a celor 12 sate ce sânt înprejurul lor, ca să fie dă hrana părinților ce vor fi lăcuitor acolo și păntru chiverniseala sfintii mănăstiri, întărind această milă și cu hrisov după obiceai. Și s-au păzit necurmată și încredințată hotărârea lui dă toți domnii cei ce au urmat dupre el prin hrisoave întărite și adevărate, precum am văzut domniia mea hrisovul lui Antonie Vodă și al lui Gligorie Vodă și al Ducăi Vodă și al lui Șărban Vodă Cantacozino și a răposatului Costandin Vodă Brâncoveanul și al lui Ștefan Vodă Cantacozino.

Însă în zilele lui Costandin Vodă făcînd Mihai spătar Cantacozino o mănăstire ce o au numit Sinaia, s-au fost rugat lui Costandin Vodă să-i dea volnicie să facă târg și în gura Urlaților ca și în Ploești și ca și în Tărșor într-o zi dă săptămînă, pentru ca să dea vama acelui târg la mănăstirea Sinaii. Iar Costandin Vodă văzând că de va da acea volnicie să vor strica târgurile ceale vechi, adecă a Ploeștilor și a Tărșorului și să va păgubi mănăstirea Tărșorului, n-au dat acea volnicie, fiind fără cale, ci numai au hotărît să să facă acolo în gura Urlaților târg slobod toamna pre vremea culesului, în patru săptămâni, să ia mănăstirea Sinaia câte într-o zi dă săptămână, adecă marțea, care s-au poroclit Târgul Cucului. Și ce s-ar aduna după vamă într-aceale patru săptămâni să ia mănăstirea Sinaia. Iar mai mult de patru târguri să nu să facă.

Deci când au fost în zilele lui Ștefan Vodă măcar că și el înnoise hrisovul mănăstirii Tărșorului, iar Mihai spătar s-au fost rugat nepotu-său, lui Ștefan Vodă, ca să facă târg în gura Urlaților păste tot anul câte într-o zi dă săptămână, adică marțea. Și așa cu multă rugăciune și mijlocire au plecat pă Ștefan Vodă de au dat acea volnicie, după voia lui, încât l-au și mutat de acolo dă unde să făcea ceale patru târguri ce s-au zis la Năgovani pre o moșie a Sinaii, întărind cu hrisov ca să să ție depururea. Iar apoi când au fost în zilele mai marelui nostru frate Necolae Vodă văzând egumenu dă la mănăstirea Tărșorul că s-au stricat târgul cel vechiu ce să făcea în Ploești și în Tărșor din pricina târgului celui nou, neputând obicni *(sic)* paguba ce li să făcea, au stătut de față înaintea domnii sale la Divan cu egumenul de la Sinaia, arătîndu-și și hrisoavele domnilor ce avea la mâna lui.

Domniia sa așa au socotit, dinpreună cu Anthim ce au fost mitropolit țărăi, și cu boiarii că nu iaste cu cale a să strica tărgurile ceale vechi cu acel tărg nou, căci să făcea pagubă și mănăstirii Tărșorului și domnii[i] den vama Gherghiții, stricăndu-se și acea vamă, păntru acea pricină. Și au hotărăt să să facă iar tărgurile ceale vechi, iar tărgul de la Negovani ce scrie în hrisovul lui Ștefan Vodă să lipsească, dupre cum mai pre larg arată în hrisovul fratelui nostru Neculae Vodă.

Drept aceaia și domniia mea au întărit cu acestu hrisov al domnii meale ca să aibă a să face tărg în Ploești i Tărșor în toată vreamea peste an miercurea ca și mai înainte vreame, iar tărgul de la Negovani să lipsească.

Și m-am milostivit domniia mea dă am iertat această sfăntă mănăstire și sare pre an dă la ocna Telega, bolovani 200, când vor lua și alte sfinte mănăstiri să fie volnici părinții călugări să o vănză unde vor putea.

Drept aceaia poftim și rugăm pre toți blagocistivii domni, care după vremi vor oblădui în urma noastră această țară creștinească, să păzească nezmintite, neclintite aceaste ce [să] coprind în hrisovul domnii noastre, întărind și adeverind cu înnoirea hrisoavelor domniilor sale. Ca și domnul să-i păzească cu domnie îndelungată și pacinică stare și în veacul viitor să-i sălășluiască în lăcașurile drepților.

Și am întărit hrisovul acesta cu tot sfatul și cu credincioși boiarii domnii meale : pan Pană Negoescul *vel* ban, *i* pan Costandin Greceanul *vel* vornic, *i* pan Iordache Crețulescul *vel* logofăt, *i* pan Șărban Greceanul *vel* spătar, *i* pan Matei Fălcoianul *vel* vistier, *i* pan Șărban Herăscul *vel* clucer, *i* pan Dumitrache *vel* postelnic, *i* pan Necolae Ruset *vel* păharnic, *i* pan Șărban *vel* stolnic, *i* pan Costandin Băleanul *vel* comis, *i* pan Hasan *vel* sluger, *i* pan Barbul *vel* pitar, și ispravnic Ștefan *vtori* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta în anul cel dintăi al domnii meale aici în orașul scaunului domnii meale, în București, dă Lefter logofăt.

Leat 7225 [1717] martie 14 *dni.*

Arh. St. Buc., *ms.* 718, f. 759 v.—762.

67

1717 aprilie 10. [Tîrgșor].

Alisiia vinde egumenului mănăstirii Tîrgșor o jumătate cesfertă de țelină, în capul viei lui Frățilă, cu un taler. ***(Original).***

† Adică eu Alissia dat-am zapisul mieu la măna sfinții sale părintelui igumen *ot* sfănta mănăstire Tărșor.

Precum să să ştie că i-am văndut o jumătate de cesvărte de ţelină păn capul vii lui Frăţilă drept taleri 1. Şi pentru adevărată credinţă am dat zapis la măna sfinţii sale, ca să să crează.

Aprilie 10 *dni*, leat 7225 [1717].

Eu Alisiia vănzătoare
Eu Stanciul vieriul mănăstirii, martor

Acad. R.S.R., CCCLXXV-210.
Original, stare potrivită, pătat de umezeală.

68

1719 februarie 22. [Tîrgşor].

Ilina, soţia paharnicului Ghiorma de la Cocoräştii Caplii, împreună cu cei doi fii ai săi Radu şi Iane vînd mănăstirii din Tîrgşor un ţigan cu o fată în preţ de 32 taleri. *(Original).*

Adecă eu jupăneasa Ilina a păharnicului Ghiormei de la Cocorăştii Caplii, împreună cu fii-mieu Radul i Iane, dat-am zapisul nostru la măna sfinţii sale părintelui Parthenie egumen *ot* sfănta mănăstire Tărşorul.

Precum să să ştie că am văndut sfinţii sale, un ţigan anume Neagoe cu o faată a lui anume Moise. Şi i-am văndut în taleri 32 şi aceşti bani i-am luaat toţi în măinile noastre. Şi i-am văndut de a noastră bună voe, nesiliţi de nimeni, ca să fie sfintei mănăstiri şi a tot soborul în veaci.

Şi cănd s-au făcut acest zapis fost-au preoţi şi alţi oameni mărturie care să vor iscăli mai jos, iar noi pentru mai adevărată credinţă ne-am pus iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Fevruarie 22 *dni*, leat 7227 [1719]

Jupăneasa Ilina, i fii-mieu Radul, i Iane
Popa Pavel, martor
Neculae monah Tărşoreanul, martor

[pe verso]:

Zapisul lui Neagoe ţiganul şi al fetii lui.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-211.
Original, stare bună, pătat de umezeală.

69

1719 martie 20. [Tîrgşor].

Ștefan călugărul, împreună cu frate-său Mihul vînd egumenului Parthenie de la mănăstirea Tîrgşor, 2 cesverți de țelină cu livadă, în preț de 3 taleri. *(Original).*

† Adecă eu Ştefan călugărul, împreună cu frate-mieu Mihul, dat-am zapisul nostru la măna sfinției sale părintelui igumenului Parthenie *ot* Tărşor

Precum să să ştie că i-am văndut sfinției sale 2 cezverți de țealină cu livade cum mearge peste gard pănă în drum, însă la vale, direpț taleri 3. Și aceşti bani i-am luoat noi în măna noastră.

Și o am văndut de a noastră bună voe, nesiliți de nimeni.

Și pentru mai adevărată credință ne-am iscălit numele. Și am pus şi deageatile mai jos, ca să să crează.

Martie 20 *dni,* leat 7227 [1719].

Eu Ștefan călugărul, vănzător
Eu Mihul, vănzător

[pe verso] :

Zapisul lui Ştefan călugăr pentru 2 cizverte țelină cu livade.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-212.
Original, stare bună, pătat de umezeală.

70

1719 octombrie 15. [Tîrgșor].

Calea, soția răposatului Necula Peticilă, împreună cu nepotul său Paraschiva vînd egumenului de la mănăstirea Tîrgşor, o cesverte de vie, pe lîngă via mănăstirii, cu 4 taleri. *(Original).*

† Adică eu baaba Caali caari am fost femeia Neculii Peticilă *[indescifrabil]* cu nepotu-mieu Paraschiva caari este fecior fii-mieu Neculi daataam zapisul nostru ca să fie de bună credință la măna părintelui egumenului *ot* svănta mănăstire Tărşor.

Precum să să ştie că i-am văndut-o svinți[i] saale o civriti [cesverte] de vie din dealul Scăianilor. Şi această vie este pă lîngă via svinții saale, drept bani gaata taleri 4.

Și o am văndut de a noastră bună voie şi cu ştirea tuturor vecinilor noştri dinprejurul nostru.

Și cànd se-au făcut acest zapis au fost mulți oameni buni mărturie caare mai jos să vor iscă[li]. Și pentru credință ne-am pus și degetile mai jos, ca să să crează.

Și am scris eu Misail monahul cu zisa lui.

Octomvrie 15 *dni,* leat 7228 [1719].

Eu baaba Maale [Caale], vănzătoare
Eu Paraschiva *snă* Neculii
Eu popa Pană, mărturie

[pe verso] :

Zapisul Neculii de vie de la Scăeni

Acad. R.S.R., CCCLXXV-213
Original, stare potrivită, pătat de umezeală.

71

1720 august 5. [Ploiești].

Ion împreună cu soția sa Voica vînd egumenului Parthenie de la mănăstirea Tîrgșor o jumătate pogon de vie cu trei taleri și jumătate. *(Original).*

Adecă eu Ion *ot* Scăeni înpreună cu Cărstian și cu fămeaia mea anume Voica, făcut-am zapisul nostru ca să fie de mare credință la măna sfinții sale părintelui Parthenie egumen *ot* Tărșor.

Precum să să știe că am văndut sfinții sale pogon de loc *pol,* însă loc răscumpărat în dealul Scăenilor, alăturea cu viile sfinții sale care le-au cumpărat de la Balea.

Și am văndut această jumătate de pogon de loc drept bani gata, taleri 3 *pol,* ca să aibă sfinția sa a o stăpăni cu pace și să-i fie sfinții sale moșie stătătoare în veaci.

Și cănd am făcut această tocmeală fost-au toți vecinii după înprejur și alți boiari mărturie care să vor iscăli mai jos.

Și noi pentru mai adevărată credință pusu-ne-am deagitele și iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Și am scris eu popa Voinea.

August 5 *dni,* leat 7228 [1720].

Eu Ion
Eu Cărstian
Eu Voica

Andrei căpitan *ot* Ploeşti, martor
Az Dumbravă cupeţ, martor
Az Albul postelnic, martor

[pe verso]:

Zapisul lui Ion ot Scăiani pentru o jumătate de poogn de loc [ce] au văndut mănăstirii.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-214
Original, stare potrivită, pătat dc umezeală.

72

1725 mai 20. [Tîrgşor].

Matei Cocorăscu, fiul logofătului Iane Cocorăscu, vinde mănăstirii Tîrgşor moşia Stoieneasca, vecină cu moşia Tărşoreanca proprietatea m-rii şi cu aceia a marelui logofăt Iordache Creţulescu, cu 79 bani stînjenul, adică în total 338 taleri vechi. *(Copie).*

Eu Matei Cocorăscul, *snă* Iane logofăt Cocorăscul, dinpreună cu jupăneasa mea anume Ilinca, dat-am acest zapis al nostru la măna sfinţii sale părintelui Parthenie egumen şi a tot săborul sfintii mănăstiri Tărşor.

Cum să să ştie că i-am văndut sfinţii sale moşiia noastră Stoieneasca care iaste pe din sus alăturea cu moşiia dumnealui Iordache Creţulescu *vel* logofăt. Iar pe din jos iaste alăturea cu moşiia sfintii mănăstiri Tărşoreanca. Care această moşie au fost cumpărată dă moşu mieu Radul *vel* logofăt de la Mihalcea banul. Şi pănă acum o au stăpănit această moşie dumneaei vară-mea Ilinca, fata Vladului Cocorăscu *vel* logofăt. Iar la mutarea dumneaei dintr-această lume o au lăsat noaă danie. Deci rămăind şi datorie a dumneaiei şi neavănd cu ce plăti, am văndut noi această moşie de a noastră bună voe sfintei mănăstiri Tărşor.

Şi măsurăndu-se moşiia pe trei locuri s-au aflat la capul moşii den sus stănjeni 873, la mijloc stănjeni 692, la capul moşii la drumul Braşovului stănjeni 397, care socotindu-se dă s-au făcut moşiia masă, s-au făcut stănjeni 651 *pol.* Dintr-aceşti stănjeni s-au scos stănjeni 7 *pol* pentru măncătura apii şi au rămas să fie dă toată stănjeni 644.

Si au tocmit stănjenul pe bani 79, care s-au făcut la toţi stănjenii taleri 338 vechi. Şi aceşti bani toţi dăplin ni i-au dat sfinţiia sa în măinile noastre şi noi am dat sfinţii sale zapisul nostru ca să-i fie sfinţii sale şi sfintei mănăstiri moşie stătătoare în veaci, să o stăpănească cu bună pace şi de către nimeni supărare să n-aibă, pentru că am văndut cu ştirea a tot neamul mieu şi cu ştirea dumnealui Iordache Creţulescul *vel* logofăt.

Şi la măsurătoarea moşii fost-au şi Marin părcălab şi Radul părcălabii dumnealui Creţulescului, ca să nu fie vreo pricină.

Şi pentru mai adevărata credinţă am întărit zapisul acesta mai jos cu iscăliturile şi peceţile noastre, ca să să crează.

Şi am scrie eu Necolae monah Tărşoreanul cu zisa şi cu învoitura dumnealor.

Leat 7231 [1723] mai 20 *dni.*

Matei Cocorăscul
Ilinca
Iosaf ermonah, martor
Nictarie ermonah, martor
Anthim ermonah
Neagul logofăt *za* Divan, martor

Arh. St. Buc., *ms.* 718, f. 777—778

73

1727 iunie 5. [Tîrgşor].

Gligorie logofătul, nepotul vistierului Radu Bilciurescu vinde lui Nicolae monahul de la Tîrgşor o funie de moşie în Crîngul Sasului, jud. Prahova, cu 20 taleri. *(Copie).*

Adică eu Gligore logofăt, *sin* Pană logofăt, *vnuc* Radul vistier Bilcirescul, scriu şi mărturisesc cu acest credincios zapis al mieu ca să fie de bună credinţă la măna sfinţii sale părintelui Nicolae monah *ot* Tărşor.

Precum să să ştie că avănd eu o funie de moşie în Crăngul Sasului, care să cheamă funea lui Mustache, alăturea pă lăngă funea lui Alexe, însă pă cum scriu în foile cele de împărţele ale bătrănilor.

Şi făcănd eu această funie de moşie a mea vănzătoare, fiindu-mi trebuinţă de bani, am fost mers la sfinţiia sa de m-am tocmit de i-o am văndut sfinţii sale toată funiia mea, drept bani gata taleri 20.

Şi mi-au dat sfinţiia sa aceşti bani toţi deplin în măna mea. Pentru aceia şi eu încă am dat sfinţii sale acest credincios zapis ca de acum nainte să aibă o stăpăni sfinţiia sa această moşie cu bună pace, şi tot neamul ce să va trage din sfiinţiia sa.

Şi la tocmeala aceasta au fost oameni buni marturi.

Şi eu pentru mai adevărată credinţă am iscălit mai jos, întărind cu pecetea, sa ca să crează.

Iunie 5 *dni,* 7235 [1727].

Eu Gligorie logofăt, *vnuc* Radu vistier Bilcirescu, vănzător

Arh. St. Buc., *ms.* 132, f. 173 v.

74

1727 iunie 5. [Tîrgșor].

Catrina, soția răposatului Șerban Stăncescu, — „fiind la multe datorii și nevoi" — vinde monahului Nicolae de la Tîrgșor două funii și jumătate de pămînt la Crîngul Sasului, jud. Prahova. *(Copie).*

Adecă eu jupăneasa Catrina care am fost soția răposatului Șărban Stăncescu, înpreună cu copii[i] miei anume : Safta i Radu.

Scriem și mărturisim cu aceast credincios zapis al nostru ca să fie de bună și adevărată credință la măna sf. părintelui Nicolae monah *ot* Tărșor.

Precum să să știe că rămăind eu, în urma soțului mieu ce am zis mai sus, la multe datorii și nevoi și în alt chip neavănd cum face și avănd și eu la Crăngul Sasului cu alți părtași dinpreună 2 *pol* funii de moșie care să chiamă funea lui Potrovule i a lui Ghionii și *pol* dă fune den funea Nicăi al Stoi.[căi], care săntem într-o fune de *[loc liber]*.

Și făcănd eu aceste funii de moșie vănzătoare, am fost mers la sfinția sa de le-am văndut aceste funii de moșie drept bani gata taleri 50, tocmind funia căte taleri 20. Însă după cum sănt înpărțelele bătrănilor, în foaia cea de împărțeale.

Și acești bani, ce scriu mai sus, ni i-au dat sființii sa toți deplin în măinile noastre.

Pentru aceia și noi încă am dat sfinții sale această scrisoare, ca de acum înainte să aibă a stăpăni sfinția sa aceste funii de moșii, cu bună pace, și tot neamu ce s-ar trage din sfinția sa.

Și când am făcut această tocmeală au fost mulți oameni buni mărturii. Și noi pentru mai adevărată credință ne-am iscălit mai jos, întărind cu pecețile, ca să să crează.

Iunie 5 *dni,* 7235 [1727].

Eu jupăneasa Catrina Stănceasca, vănzătoare
Eu Safta *sin ego,* vănzătoare
Radu *sin ego,* vănzător

Arh. St. Buc., *ms.* 132, f. 173 v.

75

1734 iunie 7. [Tîrgșor].

Frățilă vinde mănăstirii Tîrgșor o vie cu 50 de taleri vechi, pe care o cumpărase și el de la un oarecare Ratea. *(Original).*

Adic[ă] eu Frățil[ă] dinpreun[ă] cu fămeia mia anume Ilinca dat-am zapisul nostru la măna sfin. părintelui egumen Tărșorean, chir Ioasaf.

Pe cum să să ştie că i-am văndut un pogon de ţealin[ă], care pogon e cumpărat de la Ratea. Şi stănjini 4 care i-am cumpărat de la Ion Rătea. Şi aceşti stă[n]jini sănt de la Velica.

Şi i-am văndut sfin.[tei] mănăstiri Tărşor de bun[ă] voia noastră, nesiliţi de nimini, drept bani taleri 50 vechi. Şi aceşti bani i-am luat în măna mia, toţi.

Şi pentru mai adevărata credinţă mi-am pus şi degetul mai jos, ca să să crează. Şi cănd s-au făcut acest zapis fost-au mulţi oameni martori carii să vor iscăli mai jos.

Iunie 7 *dni*, leat 7242 [1734).

Eu Frăţilă, vănzător
ieromonach Chiril, martor
Ştefan monah . . . . , martor
Şi am scris eu Daniil cu zisa lui Frăţilă

Acad. R.S.R. CCCLXXV — 215.
Original, deteriorat mult de umezeală şi cu unele lipsuri.

76

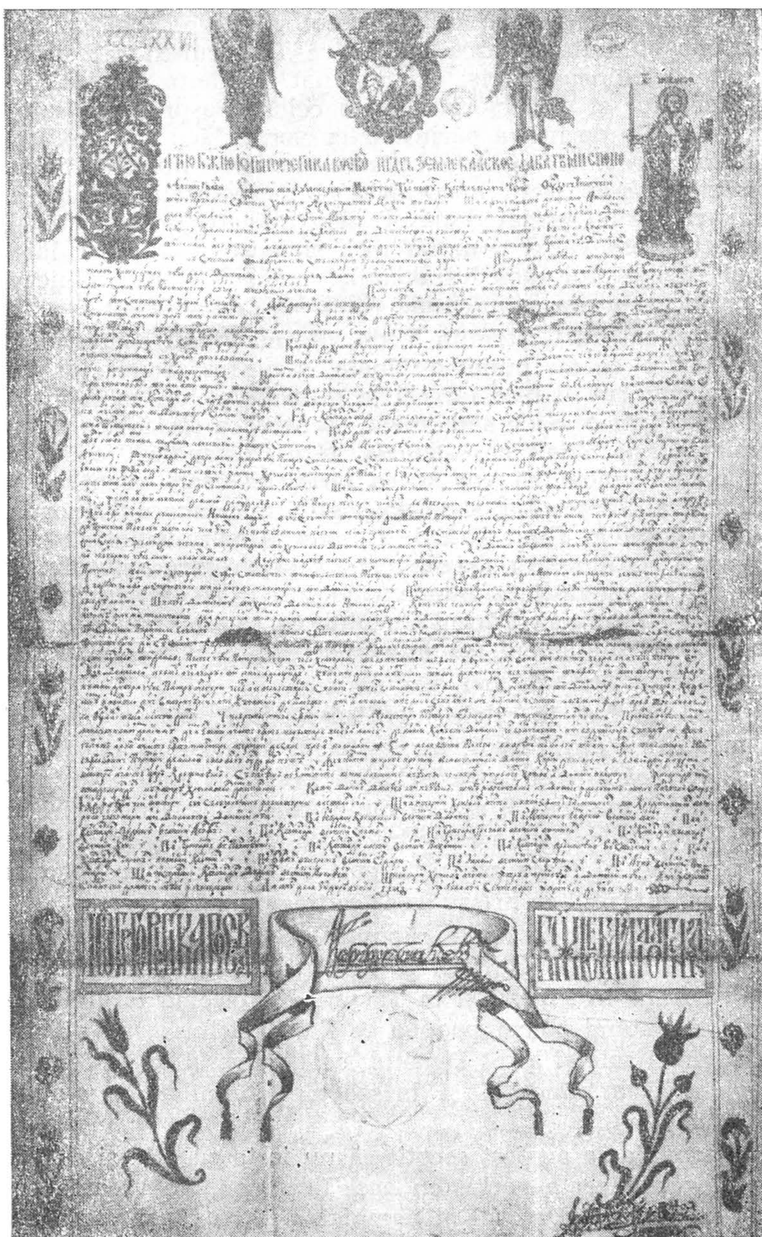
1735 septembrie 30. Bucureşti.

Grigorie Ghica voievod înnoieşte mănăstirii Turnu din Tîrgşor daniile făcute de înaintaşii săi, anume: vama tîrgurilor Ploieşti şi Tîrgşor, 200 bolovani de sare anual de la ocna Telega; o scuteşte de banii calului domnesc şi confirmă ridicarea dreptului de a se face tîrg la Negovani. *(Original).*

Milostiiu bojiiu Io Grigorie Ghica voevod i gospodar zemle Vlahiscoe, davat gospodstvo-mi siiu povealenie gospodstvo-mi.

Sfintei şi dumnezeeştii mănăstiri Tărgşorul, care să chiamă Turnul, unde să cinstesc şi să prăznuesc sfintele hramuri arhistratigul Mihail şi Gavriil şi al făcătoriului de minuni Nicolae de la Mira-Lichiei. Ca să fie sfintei mănăstiri toate daniile şi toate milosteniile ce fac din răvnă dumnezeiască pravoslavnicii domni la sfintele şi dumnezeeştile lăcaşuri şi mănăstiri, iaste cu cuvinţă şi cu cale a să întări, a să adeveri şi a să aşeza de cei ce unul dupre altul îi miluiaşte pronia cea dumnezeiască cu stepina şi cu vredniciia stăpănirii pravoslavnicilor ţări. Pentru ca să se păzească şi să se ţie toate hotărările cele după dreptate a fieştecăruia domn nezmintite şi nemişcate în veci. De vreame ce şi legile ceale bisericeşti şi obiceaiurile ceale politiceşti o cer şi o iubesc aceasta.

Pentru aceia învrednicindu-ne şi pre noi mila cea bogată a lui Dumnezeu cu oblăduirea şi stăpănirea Ţărăi Rumăneşti, avem datorie

Hrisovul lui Grigore Ghica prin care întărește m-rii Turnul din Tîrgşor **daniile înaintaşilor** săi. (1735 sept. 30).

netăgăduită a cerceta și a păzi neclătite hotărîrile ceale cu cale ale domnilor ce au stăpânit această țară mai înainte de noi.

Drept aceaia de vreme ce răposatul Antonie Vodă au *[loc rupt]* temelie sfănta și dumnezeiasca mănăstire Tărșorul și înzestrăndu-o cu de toate alte trebuincioase eiși, au închinat la sfănta mănăstire și vama tărgului Ploeștilor și a Tărșorului cu a celor doasprezeace sate dinprejurul lor, ca să fie de hrana părinților ce vor fi lăcuitori acolo și pentru chiverniseala sfintei mănăstiri, întărind această milostenie cu hrisov după obiceai. Și s-au păzit necurmată și încredințată hotărărea lui de toți domnii cei ce au urmat după el, prin hrisoave întăritoare și adeveritoare, precum am văzut domniia mea și hrisovul răposatului Antonie Vodă și al răposatului moșului domniei meale Grigorie Ghica voevod, și ale altor trecuți și răposați domni.

Însă în zilele lui Costandin Vodă, făcănd Mihai spătariul Cantacuzino o mănăstire ce au numit-o Sinaia, s-au fost rugat lui Costandin Vodă să dea volnicie să facă tărg și în gura Urlaților, ca și în Ploești și ca și în Tărșor într-o zi de săptămână, pentru ca să să dea vama acelui tărg la mănăstirea Sinaii ce s-au zis. Iară Costandin Vodă văzănd că de va da acea volnicie, să vor strica tărgurile ceale vechi ce s-au zis, al Ploeștilor și al Tărșorului, și să va păgubi mănăstirea Tărșorului, n-au fost dat acea volnicie, fiind fără de cale, ci numai au hotărăt să se facă acolo în gura Urlaților tărg slobod toamna pe vremea culesului, în patru săptămăni, să ia mănăstirea Sinaia căte într-o zi de săptămănă, adecă marțea, care s-au poreclit Tărgul Cucului. Și ce s-ar aduna dupre vamă, într-aceale patru săptămăni, să ia mănăstirea Sinaia, iar mai mult de patru tărguri să nu se facă.

Iar cănd au fost în zilele lui Ștefan Vodă, măcar că și el înoise hrisovul mănăstirii din Tărșor, iar spătariul Mihai s-au rugat lui Ștefan Vodă ca să se facă tărg în gura Urlaților peste tot anul căte într-o zi de săptămănă, adecă marțea. Și așa cu multe rugăciuni și mijlociri au plecat pe Ștefan Vodă de au dat acea volnicie pe voia lui, încăt l-au și mutat de acolo de unde să făcea patru tărguri ce s-au zis, la Negovani pe o moșie a Sinaii, întărind cu hrisov ca să se ție apururea.

Iar cănd au fost în zilele răposatului Nicolae Vodă, văzănd egumenii și părinții de la mănăstirea Tărșorul, că s-au stricat tărgul cel vechiu ce să făcea în Ploești și în Tărșor, din pricina tărgului celui nou ce s-au zis, neputănd obicni paguba ce li să pricinuia, au stătut de față înaintea domniei sale și a tot Divanul, cu egumenul de la Sinaia, jăluindu-și paguba și arătăndu-și și hrisoavele domnilor ce s-au pomenit mai sus.

Deci domniia sa au fost socotit că nu iaste cu cale și cu dreptate a să strica tărgurile ceale vechi, cu acel tărg nou, de vreame ce aducea pagubă și mănăstirii Tărșorul și domniei, pentru că și vama Gherghiții să strica dintru această pricină, au ales și au hotărăt să fie statornice și nestrămutate tărgurile ceale vechi. Iar tărgul cel nou de la Negovani să se rădice, să nu să mai facă acolo, de vreme ce au fost de stricăciune

şi de pagubă mănăstirii şi daniei cei vechi. Pentru că nici sfănta pravilă nu îngăduiaşte să se ia milosteniia de la o mănăstire şi să se dea la alta.

Şi văzănd domniia mea şi hrisovul domnii sale Nicolae Vodă, cum că ceale ce cuprind întrănsul sănt hotărăte cu cale şi cu dreptate, domniia mea încă m-am milostivit de am întărit şi am înoit mila aceasta cu acest hrisov al domniei meale.

Aşijderea fost-au făcut jalbă la domniia sa Mihai Vodă sfinţiia sa părintele egumenul *[loc rupt]* de la această sfăntă mănăstire ce mai sus iaste numită, cum că în zilele domnii sale Necolai Vodă s-ar fi sculat vinăricearii din *sud* Saac, înpreună şi cu căpitanul de Ploeşti, fără de nici o cale şi voe de la domnie, de a *[loc rupt]* şi ei toamna la vreamea culesului căte un tărg şi doao peste ceale patru tărguri ce sănt hotărăte şi obicinuite a să face în Urlaţi, luînd vama şi venitul ce era la aceale tărguri ei.

Deci domniia sa căutănd acest lucru şi bine adeverindu-l, cum că nici decum n-au avut cale şi voe de nicăiri a să ispiti şi a face ei alte tărguri, afară numai dintr-aceale patru tărguri ce sănt ale mănăstirii Sinaii, şi sînt obicinuite a să face.

Drept aceia dar şi domniia mea încă am hotărăt, ca de acum înainte nici vinăricearii, nici căpitanul de Ploeşti, nici alt nimeni nici decum să nu aibă voe a să mai ispiti ca să mai facă vreun tărg acolo la Urlaţi, măcar cătuşi de căt, ci să rămăe mila sfintei mănăstiri Tărşorul tot pe deplin şi dupe obiceaiul cel vechiu.

Pre lăngă aceasta m-am milostivit domniia mea de am ertat această sfăntă mănăstire ce s-au zis mai sus, de banii calului domnesc cel obicinuit, nici odinioară să nu dea. Încă să aibă a lua această sfăntă mănăstire mertic de sare pre an bolovani 200 de la ocna Telega, la vreame cănd vor lua şi alte sfinte mănăstiri. Şi să fie volnici părinţii de acolo să o vănză unde vor putea.

Însă poftim şi rugăm pre toţi blagocestivii domni, carii după vremi vor oblădui în urma noastră această ţară creştinească, să păzească nezmintite şi neclătite acestea ce coprind întru acest hrisov al domnii noastre, întărindu-l şi adeverindu-l cu înoirea hrisoavelor domniilor sale, ca şi domnul Dumnezeu să-i păzească şi să-i învrednicească cu domnie îndelungată şi cu pacinică stare, iar în veacii cei viitori să-i sălăşluiască în lăcaşurile aleşilor săi.

Şi am întărit hrisovul acesta cu tot sfatul cinstiţilor şi credincioşilor boiarilor celor mari ai Divanului domniei meale : pan Iordache Creţulescul *velichii* dvornic, i pan Manolache Lambrino *velichii* ban, i pan Costandin Dudescul *velichii* logofăt, i pan Costandin *velichii* spătar, i pan Grigorie Greceanul *velichii* vistiiar, i pan Costandin Năsturel *velichii* clucer, i pan Grigorie *vel* postealnic, i pan Costandin Costin *velichii* paharnic, i pan Costandin Brăncoveanul *vel* stolnic, i pan Costandin Cioranul *velichii* comis, i pan Barbul Văcărescul *velichii* sărdariu, i pan Ianache *velichii* slugeariu, i pan Lupu *velichii* pitariu şi ispravnic Costandin Dudescul *velichii* logothet.

Și s-au scris hrisovul acesta, întru al treilea an al domniei meale, aici în orașul scaonului domniei meale, în București, la anul de la zidirea lumii 7244 [1735] în luna lui septemvrie în treizeci de zile.

Io Grigorie Ghica voevoda [m.p.].

Costandin Dudescul *vel* logofăt *procitoh*

Acad. R.S.R., CCCLXXVII — 7.

Original, stare relativ bună, pergament, întărit cu semnătura și pecetea domnească; are frumoase ornamentații.

77

1739 iunie 11. [Tîrgșor].

Monahul Ilarion face schimb de țigancă cu Ioasaf egumenul de la mănăstirea Tîrgșor. *(Original).*

Ilarion monah dat-am acest al mieu zapis la măna sfinții sale părintelui egumen de la sfănta mănăstire Tărșorul, chiriu chir Îosaf. Precum să să știe că luănd un țigan al mănăstirii, anume Ilie, o țigancă a mea anume Marica și întămplăndu-să de au făcut cununie după leage, noi așa ne-am așezat cu sfinția sa, ca să-mi dea țigancă pentru țigancă, schimb.

Deci sfinția sa temăndu-să ca să nu fugă țiganca mea de la mănăstire, eu așa m-am legat cu sfinția sa, cum că țiganca nu va fugi .... mănăstirii .... toate poruncile casii ce ar fi .... va fugi țiganca și va lipsi de la mănăstire... fugăndu-i țiganul ei, eu să aib a răspunde pentru dănsa și a-i da seama. Iară sfinția sa să aibă a-mi da o țigancă schimb, după cum ne-am așăzat.

Și pentru credință am iscălit mai jos, ca să să crează.

Iunie 11 dni leat 7247 [1739].

Am luat țigancă pentru țigancă pă o fată anume Neacșa.
Ilarion monah
Nicodim ermonah *ot* Tărșor, martor
Eu ..... Trășor, martur
Ilie ermonah, martor
Paisie monah, martor
Eu ...... *ot* Mitropolie slugă, martur

Acad. R.S.R., CCCLXXV — 216.

Original, deteriorat mult din cauza umezelii; locurile rupte le-am marcat prin puncte de suspensie.

Ploieştii în 1871, vedere generală.

1740 ianuarie 16. București.

Constantin Mavrocordat voievod înnoiește mănăstirii Turnul din Tîrgșor daniile făcute de înaintașii săi : vama tîrgurilor Ploiești și Tîrgșor ; 200 bolovani de sare de la ocna Telega ; scutirea de banii calului domnesc ; „ridicarea" tîrgurilor de la Negovani și Urlați. *(Original).*

Milostiiu bojiiu Io Costantin Nicolae voevod i gospodar zemle Vlahiscoe davat gospodstvo-mi siiu povealenie gospodstvo-mi.

Sfintei și dumnezeeștii mănăstiri Tărșorul, care să chiamă Turnul, unde să cinstesc și să prăznuesc sfintele hramuri arhistratigul Mihail și Gavriil și al făcătoriului de minuni Nicolae de la Mira-Lichiei.

Ca să fie sfintei mănăstiri toate daniile și milosteniile ce au făcut den rîvnă dumnezeiască pravoslavnicii domni la sfintele și dumnezeeștile lăcașuri și mănăstiri, care iaste cu cuviință și cu cale a să întări, a să adeveri și a să așeza de cei ce unul dupe altul îi miluiaște pronia cea dumnezeiască cu stepena și vredniciia stăpânirii pravoslavnicilor țări.

Pentru ca să se păzească și să se ție toate hotărările ceale dupe dreptate a fieștecăruia domn, nezmintite și nemișcate în veaci. De vreame ce și legile ceale bisericești și obiciaiurile ceale politicești o cer și o iubesc aceasta.

Pentru aceaia învrednicindu-ne și pre noi mila cea bogată a lui Dumnezeu cu oblăduirea și stăpânirea la părintescul scaun al Țării Rumânești, avem datorie netăgăduită a cerceta și a păzi neclătite hotărările ceale cu cale ale domnilor ce au stăpânit această țară mai nainte de noi.

Drept aceaia, de vreame ce răposatul Antonie Vodă au zidit din temelie sfănta și dumnezeiasca mănăstire Tărșorul și înzestrîndu-o cu de toate alte trebuincioase eiși, au închinat la sfănta mănăstire și vama tărgului Ploeștilor și a Tărșorului cu a celor 12 sate de penprejurul lor, ca să fie de hrana părinților ce vor fi acolo și pentru cheverniseala sfintei mănăstiri, întărind această milostenie cu hrisov dupe obiciai. Și s-au păzit necurmată și încredințată hotărărea lui de toți domnii cei ce au urmat dupe el prin hrisoave întăritoare și adeveritoare, precum am văzut domniia mea și hrisovul răposatului Antonie Vodă cu leatul 7180 [1672]. Așijderea și hrisovul răposatului întru fericire și pururea pomenitului părintelui domnii meale Nicolae Alexandru voevod și ale altor următori domni, făcute și întărite unul dupre altul pe mila ce s-au zis mai sus.

Însă în zilele domnii sale Costandin Vodă Brăncoveanul făcând Mihaiu spătariul o mănăstire ce au numit-o Sinaia, s-au fost rugat lui Costandin Vodă să dea volnicie să facă tărg și în gura Urlaților ca și în Ploești, și ca și în Tărșor într-o zi de săptămână, pentru ca să dea vama acelui tărg la mănăstirea Sinaii ce s-au zis. Iară Costandin Vodă văzând că de va da acea volnicie să vor strica tărgurile ceale vechi ce s-au zis, al Ploeștilor și al Tîrgșorului, și să va păgubi mănăstirea Tărșorul, n-au

fost dat acea volnicie, fiind fără de cale, ci numai au hotărît să se facă acolo în gura Urlaţilor tărg slobod toamna, pe vremea culesului în patru săptămăni, să ia mănăstirea Sinaia căte într-o zi de săptămănă, adecă marţea, care s-au poreclit Tîrgul Cucului.

Şi ce s-ar aduna dupre vamă într-aceale patru săptămăni, să ia mănăstirea Sinaia, iar mai mult de patru tărguri să nu să facă.

Iar cănd au fost în zilele domniei sale lui Ştefan Cantacuzino voevod, măcar că şi domniia sa înnoisă hrisovul mănăstirii den Tărgşor, iar spătariul Mihai s-au fost rugat domnii sale lui Ştefan Vodă ca să facă tărg în gura Urlaţilor peste tot anul căte într-o zi de săptămănă, adecă marţea. Şi aşa cu multe rugăciuni şi mijlociri au plecat pe Ştefan Vodă de au dat acea volnicie pe voia lui, încăt l-au şi mutat de acolo de unde să făcea ceale patru tărguri ce s-au zis, la Negovani pe o moşie a Sinaii, întărind cu hrisov ca să se ţie apururea.

Iară cănd au fost în zilele răposatului părintelui domniei meale Nicolae Alexandru voevod văzănd igumenul şi părinţii de la mănăstirea Tîrşorul că s-au stricat tărgul cel vechiu, ce să făcea în Ploeşti şi în Tărşor, din pricina tărgului celui nou, ce s-au zis, neputănd obicni paguba ce li să pricinuia, au stătut de faţă înaintea domnii sale şi a tot Divanul cu igumenul de la Sinaia, jăluindu-şi paguba şi arătăndu-şi şi hrisoavele domnilor ce s-au pomenit mai sus.

Deci domniia sa au fost socotit că nu iaste cu cale şi cu dreptate a să strica tărgurile ceale vechi cu acel tărg nou, de vreame ce aducea pagubă şi mănăstirii Tărşorul şi domniei, pentru că şi vama Gherghiţii să strica dintru această pricină, au ales şi au hotărăt să fie statornice şi nestrămutate tîrgurile ceale vechi, iar tărgul cel nou de la Negovani să nu să mai facă acolo, de vreame ce au fost de stricăciune şi de paguba mănăstirii şi daniei cei vechi, pentru că nici sfănta pravilă nu îngăduiaşte să se ia milosteniia de la o mănăstire şi să se dea la alta.

Şi văzănd domniia mea şi hrisovul răposatului părintele domnii meale şi ale altor următori domni, cum că ceale ce coprind într-ănsul sănt hotărăte cu cale şi cu dreptate, domniia mea încă bine am voit de am întărit şi am înoit mila aceasta cu acest hrisov al domnii meale.

Aşijderea fost-au făcut jalbă la domniia sa Mihai Vodă, sfinţiia sa părintele igumenul de la această sfăntă mănăstire, ce mai sus iaste numită, cum că în zilele răposatului părintelui domnii sale s-ar fi sculat vinăricearii din *sud* Saac, dinpreună şi cu căpitanul de Ploeşti fără de nici o cale, sau voe de la domnie, de au fost făcănd şi ei toamna la vreamea culesului *[loc rupt]* tărg şi doao peste ceale patru tărguri ce sănt hotărăte şi obicinuite a să face în Urlaţi, luînd vama şi venitul ce era aceale tărguri ei.

Deci domniia sa *[loc rupt]* acest lucru şi bine adeverindu-l, cum că nici decum n-au avut cale şi voe de nicăiri a să ispiti şi a face ei alte tărguri, afară numai dintr-aceale patru tărguri *[loc rupt]* mănăstirii Sinaii şi sănt obicinuite a să face, au hotărăt cu hrisovul domnii sale ca nici decum să n-aibă volnicie căpitanul de Ploeşti, sau vinăricearii

din Săcuiani să facă vreun tărg, afară numai dintr-acele patru tărguri ce sănt obicinuite a să face.

Drept aceaia şi domniia mea încă am hotărăt ca de acum înainte nici vinăricearii, nici căpitanul de Ploeşti, nici alt nimeni nici decum să n-aibă voe a să ispiti ca să mai facă vreun tărg acolo la Urlaţi, măcar cătuşi de căt, ci să rămăe mila sfintei mănăstiri Tărşorul tot pe deplin după obiceaiul cel vechiu.

Aşijderea să fie sfănta mănăstire, ce s-au zis mai sus, ertată de banii calului domnesc cel obicinuit, după cum au fost ertată de răposatul Antonie Vodă ctitorul şi de alţi următori domni, nici odinioară să nu dea. Şi iar să aibă a lua această sfăntă mănăstire mertic de sare pre an bolovani 200 de la ocna Telega, la vreame cănd vor lua şi alte sfinte mănăstiri, dupe cum şi mai nainte au luat cu hrisoavele altor răposaţi domni. Şi să fie volnici [părinţii călugări] să o vănză unde vor putea.

Însă poftim şi rugăm pre toţi blagocestivii domni carii dupe vremi vor oblădui în urma noastră această ţară creştinească, să păzească nezmintite şi neclătite aceastea ce coprind întru acest hrisov al domnii noastre, întărindu-l şi adeverindu-l cu înoirea hrisoavelor domniilor sale, ca şi domnul Dumnezeu să-i păzească şi să-i învrednicească cu domnie îndelungată şi cu pacinică stare, iar în veacii cei viitori să-i sălăşluiască în lăcaşurile aleşilor săi.

Şi am întărit hrisovul acesta cu tot sfatul cinstiţilor şi credincioşilor boiarilor celor mari ai Divanului domnii meale : pan Iordache Creţulescu *velichii* dvornic, i pan Matei Măgureanul *velichii* ban *Cralevschii,* i pan Costandin Dudescul *velichii* logofăt, i pan Grigorie Greceanul *vel* vistiiar, i pan Ianache *velichii* spatar, i pan Antonache *vel* clucеariu, i pan Dumitraşco Adamache *velichii* postealnic, i pan Şerban Căndescul *vel* paharnic, i pan Barbul Văcărescul *velichii* stolnic, i pan Andronache vel comis, i pan *[loc liber] vel* sărdar, i pan Ştefan Dudescul *vel* medelnicear, i pan *[loc liber] vel* pitar ; şi ispravnic Ştefan Văcărescul *vtorii* logofăt.

Scriindu-se hrisovul acesta în oraşul scaunului domnii meale în Bucureşti, întru al cincilea ani din a treia domnie a domniei meale, de popa Stanciul de la Biserica Domnească din Curte.

Leat 7248, [1740] *measiţa* ianuarie în 16 zile.

Costandin Dudescul *vel* logofăt *procitoh*

Ştefan Văcărescul *vtori* logofăt *procitenomu*

Acad. R.S.R., CCCLXVII—8.

Original, pergament, de format mare, rupt în cîteva locuri, ornamentat frumos : în partea superioară stema ambelor ţări încadrată de doi îngeri, în stînga doc. o majusculă, iar în dreapta, pandant, sf. Nicolae. Documentul n-a fost semnat de domnitor şi n-a avut nici pecete.

1743 noiembrie 27. [București].

Mihai Racoviță voievod confirmă mănăstirii Tîrgșor să stăpînească moșia Hăbud, numită Scutași, din jud. Dîmbovița, în care pretindea că are parte un oarecare Micul din Hăbud. *(Original).*

† *Milostiiu bojiiu Io Mihai Racoviță voevod i gospodar zemli Vlahiscoe davat gospodstvo-mi siiu povealeniiu gospodsvo-mi.*

Cuviosului egumen de la sfănta mănăstire Tărgșorul, chir Antonie, ca să aibă a ținea și a stăpăni cu cartea aceasta a domnii meale moșia Hăbudul ce să zice Scutașii *ot sud* Dămbovița.

Care moșie cumpărănd-o egumenul Varlaam, ce au fost pe acea vreame egumen la această sfăntă mănăstire, de la Stănislav feciorul lui Șărban din Scutași și de la verii lui Neacșul, i Danciul, i Stoica, cu zapisul lor de la leat 7207[1699]. Și stăpănind-o mănăstirea 15 ani tot cu pace, apoi s-au fost sculat un Micul de acolo din Scutași cu gălceavă asupra egumenului, în zilele răposatului domn Costandin Basarabă voevod.

Deci egumenul îndată l-au tras pe acel Micul să-l aducă la Divan, și el cunoscănd că umblă rău și fără de nici un temiŭ, au căzut cu rugăciune la egumenul ca să-l iarte, să nu-l mai aducă la Divan. Și au dat zapis la măna egumenului cu mare legătură cum că nu să va mai ispiti nici el, nici feciorii lui a să mai întinde căt vor trăi măcar la ... pe moșie. Iar de s-ar mai amesteca la cevași sau ar mai scorni vreo gălceavă pentru acea moșie să fie închinați și gloabă, după cum am văzut domniia mea și zapisul lui scris de la leat 7221 [1713].

Și așa iarăși au stăpănit sfănta mănăstire acea moșie tot cu pace treizeci și unul de ani. Dar în anul trecut, la leat 7250 [1742], fostu-s-au sculat iar Micul acela și cu alte rude ale lui de au fost făcut moară pe moșia aceasta a mănăstirii, neîntrebînd pe egumen. Pentru care zicăndu-i egumenul cu a cui poruncă s-au dus de au făcut moară pe moșia mănăstirii, el iar au răspuns de au zis că are moșie și el într-acel hotar.

Apoi egumenul au venit aicea de a dat jalbă la domniia mea pentru acel Micul și rudele lui. Și domniia mea am trimis de i-au adus aicea și au stătut față la Divan cu mai susul numit egumen. Și citindu-să zapisele de vănzarea acei moșii și zapisul Micului de legătura ce să legase cănd să mai sculase cu gălceavă, s-au cunoscut că rău și fără de cale, tocma ca niște oameni răi, s-au pus de au făcut moară pe moșia mănăstirii, și să și făcea moșnean făr de nici un temei.

Pentru aceia am hotărăt domniia mea, de vreme ce au făcut moară pe moșie streină neîntrebănd pe stăpănul moșiei, să rămăe și moara ceaia supt stăpînirea mănăstirii, ca împreună cu moșia Hăbudul care de atăta sumă de ani o stăpăneaște mănăstirea să aibă a stăpăni și moara aceaia cu bună pace de către acei oameni ce o au făcut-o în semeția lor.

Iar neprimind, egumenul să o stăpânească să aibă voie a o sfărăma de tot, după moșia mănăstirii, pentru că așa iaste porunca domnii meale.

I is.[pravnic] saam rece gospodstvo-mi

Noemvrie 27 *dni*, leat 7252 [1743].

Mihai Racoviță voevod [m.p.].

procit vel logofăt

[pe verso]:

Cartea lui Mihai Vodă Racoviță pentru moș[ia] Hăbudul.

Acad. R.S.R., CCCLXX—93.
Original, stare potrivită, hîrtie fără filigran.

80

1744 ianuarie 20.

Safta logofeteasa arată cum a lăsat răposatul ei soț, printr-o diată, să se împartă țiganii între mănăstirea Tîrgșor și nepoata sa Maria Bărcăneasca. *(Original).*

Să să știe foița de țigani[i] care sănt de casă, i de zestre, i care sănt de cumpărătoare, după cum arată în jos, anume :

Ghenarie, 20 *dni*, leat 7252 [1744].

1 țigan anume Avraam cu 2 feciori iaste de casă, iar țiganca lui iaste a nepoate[i] Marii Bărcăneascăi
1 țigan anume Mihai Carabelea, cu 1 fecior, iaste iară de casă, iară țiganca lui iaste streină
1 țigan anume Dobre iaste de casă, iară țiganca lui anume Stana, cu 2 copile, iaste de cumpărătoare
1 țigan anume Oana, feciorul Neagului Lungul, iaste de casă.
1 țigan anume Ioan, frate lui Mihai Carabeli, iaste iară de casă ; acesta iaste fugit la Focșani, iar copii nu știu căți va fi avănd
1 țigan anume Mihai, feciorul Chițului, acesta iaste iară de casă ; acesta au laut o țigancă de la mănăstirea Tărșorului ce la împărțeală va rămănea iară al mănăstirii
1 țigan anume Stancul i cu o soră a lui anume Neaga iaste iar de casă ; pentru acest țigan anume Stancul așa m-am așăzat cu igumenul de la Tărșor, încă și cu știrea nepoatei Marii Bărcăneascăi fiind acest țigan și ciung de o mănă și cu lovitură, de am dat schimb la mănăstire o

țigancă a mea de zestre anume Tudosiia, și această țigancă mai are și doi copii anume Tudorachie, i Ioan. Și acești doi copii i-am lăsat la biserica mea den București, iară pentru Neaga soara *(sic)* Stancului au furat-o un țigan al Pitișteancăi, ci va lua schimb pentru dănsa.

1 țigancă anume Brata, iaste de casă

Pentru acești țigani care sănt de casă, așa au lăsat dumnealui boiariul mieu în diiata dumnealui, jumătate să-i ia mănăstirea Tărșorului, iară jumătate să-i ia dumneaei nepoata Mariia Bărcăneasca

Safta logofeteasa

Să să știe țiganii care sănt de zestre ai mumei boiarului mieu, i de cumpărătoare, după cum arată în jos :

1 țigan anume Paraschiva, feciorul Frangulii, de cumpărătoare, iară țiganca lui anume Sava iaste dintr-o țigancă anume Stana care au fost de zestre a mumei dumnealui ; are și un fecior anume Cărstea

Acest sălaș de țigani cu totul al mănăstirii Tărșorului, cu feciori, cu fete cu tot

1 țigan anume Nedelco, feciorul lui Crăciun țiganul, iară de cumpărătoare ; țiganca lui am luat-o schimb de la Ștefanachie clucer, pentru că au fost luată o țigancă a noastră un țigan de la Mislea soră cu Stana țiganca care au fost fată Neagului Lungul ; muma lor de cumpărătoare de la Poinariul

Deci avănd Misleanul cu Mărgineanul iară să facă schimb au dat altă țigancă Mărgineanul anume Ana, schimb pentru Sanda țiganca. Care au fost luat de la Milea acest sălaș. Acest sălaș iară [iaste] cu totul al mănăstirii Tărșorului

1 țigan anume Badea, i Paraschiva, frați amăndoi, i cu Nedelco țiganul care mai sus s-au scris, frați cătești trei, i o țigancă anume Boba iară soră lor.

Acest sălaș iară iaste de cumpărătoare.

Acest țigan anume Badea au fugit la Filipești și au luat o țigancă de acolo ; Boba țiganca au luat iar un țigan *ot [indescifrabil]* de la Bucov. Are și o copilă acest sălaș, iară al mănăstirii Tărgșorului.

1 țigancă anume Marica, soră lui Dobre țiganul, iar den țigancele de zestre. Această țigancă iaste fugită. Cănd să va găsi iară, la mănăstire să fie

1 țigan anume Mitrea, frate Frangulii, iară de cumpărătoare de acolo, iară țiganca lui iaste de casă ; are 2 fete : 1 o ține un țigan al Brădeanului anume Chiva și alta *[loc rupt]* fete, ci fetele să cade să fie *[loc rupt]*, iar o fată anume Stana o țigancă *[loc rupt]* al nepoatei Marii Bărcăneascăi

Aceste 2 fete ale Voicăi țigancii sănt iară de casă, fiind mumă-sa de casă, iar Mitrea țiganul iaste de cumpărătoare

1 țigan anume Paraschiva iaste luat schimb de la Neaga Lămboae pentru Avraama țiganca care au fost din țigancile de zestre, iară țiganca lui anume Despa iaste den țigancile de zestre, are și un copil, iară ai mănăstirii Tărșorului.

Pentru Ana ţiganca de la Mărgineni mi-au fost dat igumenul de Mărgineni o copilă de ţigan bolnavă şi eu am dat-o schimb clucerului Ştefanachie pentru o ţigancă a lui anume Slamna care au luat un ţigan al nostru. Şi mi-au întors-o îndărăt din poruncă domnească. Şi eu văzănd, iară am trimis-o îndărăt. Ci să aibă părintele igumenul a-mi da altă * fată de ţigan, fără de zăbavă, ca să o dau logofătului al doilea lui Dumitraşco, pentru acea ţigancă de la Ştefanachie.

Pentru aceşti ţigani aşa au lăsat dumnealui boiariul mieu : cei de casă să să împarţă în doao cu dumneaei nepoata Mariia Bărcăneasca şi cu mănăstirea Tărşorului, iară cei de zestre ai mumei dumnealui şi cei ce i-au cumpărat dumnealui, cu banii dumnealui, îi lasă toţi mănăstirii Tărşorului.

Eu aşa ştiu şi mărturisesc după cum va adevăra şi diiata dumnealui. Şi pentru întărirea mi-am pus pecetea şi iscălitura mai jos.

Ghenarie 20 *dni,* leat 7252 [1744].

Safta logofeteasa

Acad. R.S.R., CCCLXXV—217.
Original, stare potrivită, hîrtie cu filigran ; întărit cu pecetea inelară şi semnătura Saftei logofeteasa.
* acest cuvînt se repetă

81

1749 martie 15. [Tîrgşor].

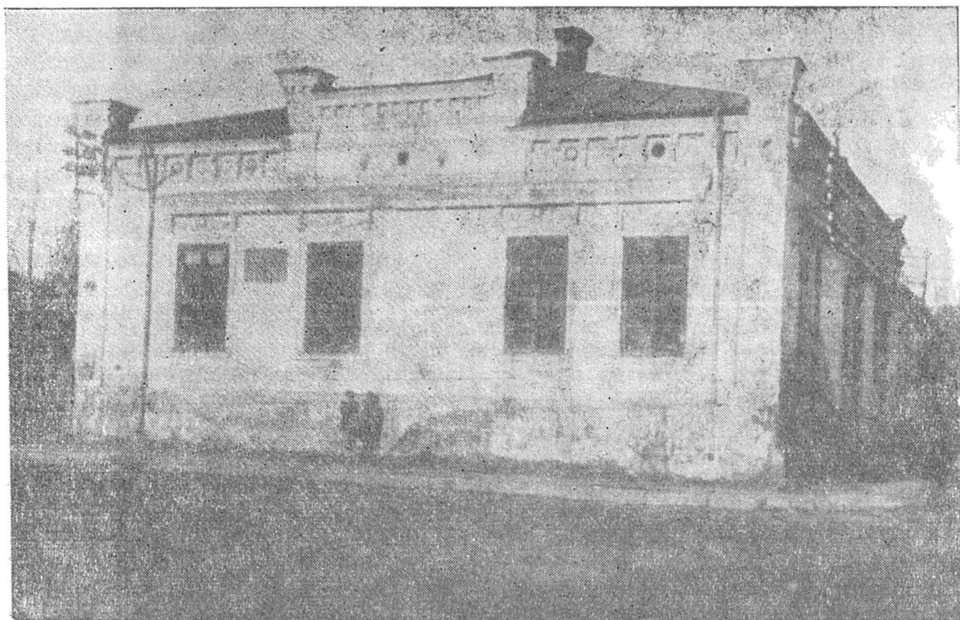
Constantin Mănescu cedează mănăstirii Tîrgşor o ţigancă, primind în schimb 35 taleri. *(Original).*

† Adecă eu Costandin Mănescul, denpreună cu jupăneasa mea anume Despina, dat-am acesta adevărat zapis al nostru ca să fie de bună credinţă la măna sfinţii sale părintelui chiriu chir Daniil egumenu sfintei mănăstiri Tărşorului şi a tot părinţilor călugări căţi să află lăcuitori la sfănta mănăstire.

Precum să să ştie că avănd eu o fată de ţigan anume Ilina fata Zlatei. Şi fiind în casă, s-au întămplat de au venit feciorul lui Dragomir ţigan mănăstirii, anume Costea, de mi-au furat-o den casă şi s-au cununat cu dănsa.

Deci eu vrănd să-mi iau ţiganca, nepohtind să iau schimb ţigancă pentru ţigancă, aşa m-am aşezat cu sfinţiia sa părintele egumen ca să nu să desparţă cununia şi am tocmit-o cu bani drept taleri 35. Şi după tocmeală am luat aceşti bani toţi banii deplin în măinile noastre.

Drept aceaia am dat sfinţii sale zapisul acesta ca de acum înainte să aibă a stăpăni această ţigancă sfănta mănăstire cu bună pace de cătră noi. Şi cine va avea a răspunde pentru dănsa, cu mine să-şi caute.

Vechea poştă a oraşului.

Şi pentru mai adevărata credinţă mi-am pus iscălitura şi pecetea mai jos, să să crează, şi mărturii care mai jos să vor iscăli.

Martie 15 *dni*, leat 7257 [1749].

Costandin Mănescul vă[n]zător
Dospina soţia me[a]
Luca ieromonah proegumen *ot [loc rupt]*, martor

[pe verso] :

Zapisul lui Costandin Mănescul pentru cumpărătoarea Ilinii ţigancii.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—218
Original, deteriorat şi pătat din cauza umezelii.

82

1749 august 20. [Bucureşti].

Grigorie Ghica voievod porunceşte egumenului mănăstirii Tîrgşor să vie la Divan să se judece cu Ion, fiul lui Micul, pentru partea de loc ce zice că are în moşia Hăbud. *(Original).*

† *Milostiiu bojiu Io Grigorie Ghica voevod i gospodar pisah gospodstvo-mi.*

Cuvioase igumene de la mănăstirea Tărşorul, îţi facem în ştire că aicea la domniia mea au dat jalbă Ion al Micului *ot* Hăbud din *sud* Dămb.[oviţa] zicănd că avănd tată-său o moşie acolea la Hăbud dimpreună şi cu alţi moşneani, s-ar fi sculat acei moşneani pentr-ascuns, fără ştirea tătăne-său, şi ar fi văndut moşiia la mănăstirea Tărşorul. Şi n-au văndut numai partea lui dă moşie, ci au văndut şi partea lor.

Şi după moartea tătăne-său tot au stăpănit ei moşiia, iar acum luănd sfinţia ta hotarnici de ai hotărăt moşiia, le-ai fi împresurat şi moşiia lor. Şi avănd ei şi moară acolea pă moşiia lor, făcută de tată-său, luîndu-le moşiia le-ai fi luat şi moara.

Pentru care te sorocim, văzănd cartea domnii meale, să te scoli să vii aicea cu scrisorile ce vei fi avănd, să staţi faţă la Divan, ca să vi să hotărască judecata, că neviind, să ştii că vom trimite om domnesc dă te va aduce făr de voia sfinţii tale şi vei da şi...

Şi în alt chip nu va fi, că aşa iaste porunca domnii meale

Tolico pisah gospodstvo-mi.

Avgust 20 *dni*, 7257 [1749].

procit vel logofăt

Acad. R.S.R., CCCLC—97.
Original, stare potrivită, hîrtie fără filigran, pătată şi roasă de umezeală.

1750 ianuarie 19. [București].

Grigorie Ghica voievod confirmă mănăstirii Tîrgșor să stăpînească moșia Scutași din Hăbud, pe care a cumpărat-o egumenul Varlaam de la Stănislav „fecior lui Șărban din Scutași", în 1699; se arată că Radu Gigîrtu, Micul și fiii acestuia Vîlcul și Ion nu au nici un drept în această moșie. *(Original).*

† *Milostiiu bojiiu Io Grigorie Ghica voevod i gospodar zemliia Vlahiscoi davat gospodstvo-mi sie poveleanie gospodostvo-mi.*

Sfintei și dumnezeeștii mănăstiri ce să numește Tărșorul *ot sud* Prah.[ova] și sfinții sale egumenului de la această sfântă mănăstire chir Daniil, ca să aibă a ținea ș ia stăpâni moșia Scutașii din Hăbud *ot sud* Dămboviță. Însă den hotarul Cărsteștilor până în hotarul Pătrăreaștilor și din apa Praovei până în izvor, cu siliștea satului și cu moara din apa Cricovului, după seamnile și cu hotarăle ce să coprind în zapisul de cumpărătoarea aceștii moșii cu bună pace de către Vîlcul și de cătră Ion feciorul Micului din Hăbud.

Pentru că această moșie o au cumpărat răposatul Varlaam igumen aceștii sfinte mănăstiri, de la Stănislav fecior lui Șărban din Scutași și de la frații și surorile lui și de la toți cetașii lor moșneanii din Hăbud, cu zapis *ot* leat 7207 [1699].

Și au stăpânit-o mănăstirea tot cu pace până la leat 7220 [1713], iar atunci s-au fost sculat un Radul Gigărt din Hăbud asupra lui Stănislav vănzătorul moșnean ce s-au zis mai sus, zicând că are și el moșie în Scutași și cum că rău i-au fost văndut Stănislav la mănăstirea Tărgșorul. Când după porunca domniei răposatului Costandin Vodă Brăncoveanu au fost luat 6 megiiași carii cercetănd, nici decum pă Radul Gigărt cu moșie în Hăbud ce-i zic Scutași, nu l-au găsit. Ci au adevărat că toată moșiia aceia au fost a lui Stănislav, după cum cartea acelor 6 megiași adeverează *ot leat* 7221 [1713] dăndu-o să o stăpânească mănăstirea toată, precum o au cumpărat-o.

Iar după aceaia, tot într-u acel an s-au fost sculat unchiaș Micul, adecă tatăl Vîlcului și al lui Ion, cei care acum au tras pe egumen la judecată, și au fost călcat moșia și au fost bătut și pe stuparii mănăstirii.

Deci egumenu vrănd să-l tragă la judecată și el cunoscănd că au umblat rău, au fost dat zapis cu legătură că de s-ar mai amesteca cevași în moșie să să globească cu taleri 10, după cum zapisul lui arată.

Și așa au tot stăpănit mănăstirea acea moșie până întru a doao domnie a domnii sale Mihai Vodă Racoviță, la leat 7250 [1742], când atunci iar s-au fost sculat Micul, tatăl Vălcului și al lui Ion, și cu alte rude ale lui de au fost făcut moară pe moșia aceasta a mănăstirii, neluînd voe de la egumen. Când întrebăndu-l egumenu cu a cui știre au făcut moară pe moșia mănăstirii, iar el au fost zis cum că are și el moșie întru acel hotar. Apoi egumenu știind că moșia toată iaste a mănăstirii, au fost dat jalbă la măria sa Mihai Vodă Racoviță pentru acel Micul și pentru rudele lui. Și domnia sa au trimis de i-au adus aici și eșind față la Divan cu egumenu li s-au cetit toate scrisorile și zapisele.

Și cunoscănd domnia sa că ei n-au nici o moșie, neavănd nici scrisori, nici alt temei, şi cum că în silă au făcut acea moară pe moşia mănăstirii şi să fac moşneani, au fost hotărăt domniia sa dă au stăpănit mănăstirea Tărgşor toată moşia Hăbudul, dănd voe egumenului prin hrisovul domnii sale *ot* leat 7252 [1744] ca să stăpănească şi acea moară ce o făcuse Micul, de vreame ce au făcut-o pe moşie streină. Iar neprimind egumenu să o stăpănească, să aibă voe să o strice dă tot după moşia mănăstirii.

Iar cănd au fost la leat 7253 [1745] întru al patrulea domnie a domnii sale Costandin Nicolae Vodă, iar Micul, tatăl acestor mai sus numiţi Vălcul şi Ion cu cetaşii lui iar s-au fost sculat tot cu asemenea pară asupra egumenului Antonie de la Tărgşor. Și orănduind să să judece la dumnealor veliţii boiari, aşa au fost zis cum că are şi el moşie în hotar[u] Hăbudul şi în Scutaşi şi cum că măcar că scrisorile i s-au luat dăn mănă, dar are mărturii.

Cănd la acea judecată arătănd egumenu zapis[u] lui Stănislav cu care au cumpărat mănăstirea acea moşie, şi cealelalte scrisori ce să arată mai sus, şi au fost cercetat dumnealor şi pe 8 mărturii ce le-au fost adus Micul la judecată să-i mărturisească lui. Carii după ce au auzit ce să coprinde într-acel zapis al lui Stănislav, însuşi aceale mărturii au mărturisit că moşie mai mult într-acel hotar de căt să coprinde supt aceale seamne ale zapisului Stănislav, nu iaste.

Și aşa au fost hotărăt şi dumnealor ca toată moşia să o stăpănească mănăstirea cu pace.

Dar Micul şi cu un Oana şi cu alţi cetaşi ai lor, nici pe aceaia nu au fost odihnit, ci iar de iznoavă au eşit la Divan înaintea domnii sale Costandin Vodă. Și domnia sa împreună cu toţi veliţii boiari cercetănd toate scrisorile mănăstirii s-au adevărat cum că toată moşia Hăbudul iaste a mănăstirii. Și au întărit cartea cu iscăliturile tuturor veliţilor boiari, hotărănd ca să stăpănească mănăstirea Tărgşor toată moşia Hăbudul şi moara.

Și aşa au stăpănit mănăstirea moşia şi moara păn la luna trecută a lui iunie întru al doilea an dintru a doaa domnie a domnii meale. Deci atunci sculăndu-să Iane şi Ion împreună cu alţii mulţi din rudeniile lor, ne-au dat jalbă arătănd, cum că osebit dă moşia ce o are mănăstirea de cumpărătoare, mai au şi ei moşie pe care şi moară şi-au fost făcut, şi cum că egumenii iar fi scos şi din moşie şi din moară.

Și domnia mea, după jalba lor, am orănduit pe credincios boiariul domnii meale Ianache Halipliul *vel* vornic *za* Tărgovişte drept 6 boieri şi pe alţi 6 hotarnici împreună cu un portar să meargă la acel hotar dă moșie Hăbudul, să cerceteze după scrisori și dovezi. Și scoţănd întăi moşia mănăstirii ce să coprinde în zapisul lui Stănislav, de va mai prisosi cevaşi, să o dea lui Iane şi lui Ion şi altor cetaşi ai lor.

Deci dumnealui vornicul dă Tărgovişte, împreună cu ceilalţi boiari, după porunca domnii meale, au mers la Hăbud în faţa locului şi au cetit zapisul de cumpărătoare acei moşii şi toate scrisorile mănăstirii, pre rînd. Și cercetănd lucrul foarte cu amăruntul, prin carte de blestem,

fiind și alți împrejureani, au adevărat cumpărătoarea mănăstirii, bună și dreaptă. Încât după zapisul mănăstirii au adevărat moșia din Hăbud unde căuta Iane și Ion parte, că iaste toată a mănăstirii Târgșor.

După aceaia au fost cerut și la Iane i la Ion ca să scoată niscareva scrisori să adevereaze cum că ar fi mai avănd și ei moșie întru acest hotar. Și ei n-au avut nici o scrisoare, fără decăt au fost scos o carte a sfinții sale părintelui mitropolit țării chir Neofit, de blestem, asupra celor ce vor ști pentru acea moșie să mărturisească adevărul.

Și mai mult avănd bănuială asupra unui Ioasaf proegumen de la mănăstirea Târgșor, zicănd Iane și Ion că acel Ioasaf le-ar fi luat un hrisov, cu înșălăciune, de la măinele lor. Ci de va primi proegumenul Ioasaf carte de blestem cum că n-au luat el acel hrisov de la dănșii și cum că au stăpănit mănăstirea moșiia Scutașii peste tot hotaru, după cum să coprinde în zapisu mănăstirii de cumpărătoare, și cum că de-i știe pe dănșii că numai au moșie întru acel hotar, să vor odihni și ei.

Și primind proegumenu carte de blestem într-acestași chip, ei sin-guri dă a lor bună voe, au fost hotărât înaintea boiarilor hotarnici că nu să vor mai tinde nici la moșie, nici la moara mănăstirii, ci să stăpănească mănăstirea cu pace.

Și așa proegumenul Ioasaf au primit carte de blestem în doaă rănduri înaintea hotarnicilor, după poncturile ce să arată mai sus că au fost zis ei, unde au fost și alți megiași față.

Și așa au dat dumnealui vornecul Târgoviștii cu ceialalți boiari hotarnici carte de adeverință la măna egumenului ca să stăpănească mănăstirea toată moșiia Scutași și moara după apa Cricovului, după semnile și hotarăle ce să coprind în zapis și în hrisovul răposatului Radului Vodă, ce iaste dată mănăstirii de Sănislav moșnean vănză-torul moșii.

Deci Iane *[loc rupt]* n-au fost odihniți, ci au venit cu altfel de pără, jăluindu-să că nu *[loc rupt]*.

Deci am poruncit domniia mea, de i-am scos cu egumenul față la Divan, înaintea domnii meale.

Și așa pără Iane, Vîlcul și Ion, cum că dumnealui vornecul *za* Tărgoviște avînd alte trebi ale domnii mele, n-au putut mearge la hotăr-nicie, ci împreună cu ceialalți hotarnici orînduind pă Costandin portar Lipovean, care avănd și el alăturea o moșie ce-i zic Cărstiiasca, au îm-pins pă egumen spre moșiia Pătrăreasca, și pe dănșii i-au scos fără de moșie. Când puind domniia mea de au cetit zapisu cu care au cumpărat mănăstirea moșiia, însuși Iane și Ion au primit ca să-și ia mănăstirea moșiia pă acele seamne căte să coprind în zapis.

Și domniia mea de iznoavă am orănduit pă Andrei căpitan *za* cazaci *ot* Tărgoviște, poruncindu-i ca să meargă la moșiia Hăbudul și prin do-vada împrejureanilor să cerceteze și să adevereaze toate semnile și ho-tarăle moșii ce să coprind în zapisele lui Stănislav. Și de va mai prisosi moșie întru acel hotar al Hăbudului să facă știre domnii mele. Dar Andrei căpitan n-au urmat după cum i s-au poruncit, ci s-au fost pus de au tras moșiia și au osebit mănăstirii o sumă de stănjeni și dedease și lui Iane i Vîlcului, i lui Ion altă sumă de stănjeni încă îndoit

mai multă moșie dedease lor dă căt mănăstirii, încăt săcase și moara ce o luase de la mănăstire, și o dedease iar lor. Și au făcut seamne și au fost pus și pietre, lucru care lui nu i să poruncise.

Deci egumenul neodihnindu-să, au venit la Divan împreună cu ei și eșind față înaintea domnii meale, am pus de s-au cetit întăi zapis lui Stănislav vănzătorul, apoi cartea acelor 6 megiași și zapisul de legătura Miculii tatul Vălcului și al lui Ion, și cartea domnii sale Mihai Vodă și cărțile dumnealor veliților boiari și cartea de hotărnicie a dumnealui *vel* vornic *za* Tărgoviște. Și s-au văzut cum că Vălcul și Ion cu cetașii lor din Hăbud n-au nici o parte de moșie. Pentru că zice în zapisu lui Stănislav că au văndut moșiia Hăbudul, adecă din moșiia Cărsteasca pănă în moșiia Pătrăreasca și din apa Praovei [Prahovei] pînă în izvor.

Deci cercetănd domniia mea, ne-am adevărat, mai vărtos den starea moșiilor, de vreme că de o lature iaste moșiia Cărsteasca a polcovnicului Constandin Lipovean și de ceia parte iaste moșiia Pătrăreasca a mănăstirii Tărgșor.

Iată dar că mai mult moșie în hotaru Hăbudul, de căt să coprinde într-acel zapis, nu iaste. Ci cartea lui Andrei căpitan fiind foarte fără de cale făcută, în Divan s-au luat de la măna Vîlcului și a lui Ion și însuși domniia mea am spart-o și am dat-o la măna egumenului hotărăndŭ împreună cu sfinția sa părintele mitropolitul țării, chiar Neofit, și cu dumnealor veliții boiari, ca de acum înainte să stăpănească mănăstirea Tărgșor toată moșiia Hăbudul ce-i zic Scutașii den moșiia Cărstiasca pănă în moșiia Pătrăreasca, și din izvor pănă în apa Cricovului, pe unde au fost umblat mai nainte apa Praovei, după cum scrie zapisu lui Stănislav, și moara dintr-acea apă a Cricovului, cu bună pace de către Iane și de cătră Vîlcul și de către Ion și de către tot neamul lor, și să plătească la mănăstire și tot venitul morii ce va dovedi egumenul că au luat Vîlcul și Ion de la luna lui septemvrie pănă acum.

I is. [pravnic] saam rece gospodstvo-mi.

Ghenarie 19, leat 7258 [1750].

Grigorie Ghica voevod [m.p.].

Acad. R.S.R., CCCLXX—99.

Original, cam rupt din cauza îndoiturilor, hîrtie groasă, de format mare, cerată, fără filigran.

84

1752 februarie 14. București.

Grigorie Ghica voievod dăruiește mănăstirii Tîrgșor din jud. Prahova, 100 taleri anual din vama tîrgului Ploiești, și o închină, metoh, spitalelor de la Sf. Pantelimon, cu embatic pe an de 100 de taleri, scutind-o de dăjdii către vistierie și cămara domnească. *(Original).*

Milostiiu bojiiu Io Grigorie Ghica voevod i gospodar zemle Vlahiscoie davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi.

De vreame ce sfănta mănăstire Tărşorul, din *sud* Prah.[ova], unde să cinsteaşte şi să prăznuiaşte hramul sfinţilor marilor voevozi şi arhangheli Mihail şi Gavriil, care din temelie iaste zidită şi înălţată de domniia sa răposatul Antonie Vodă, care sfăntă mănăstire nefiind înzestrată cu alte mile fără numai cu vama tărgului din Ploeşti. Şi după vremi luîndu-să toate vămile ce au fost închinate pe la mănăstiri, pe seama domnească, s-au luat şi de la această sfăntă mănăstire.

Iar cănd au fost la leat 7243 [1735] în domniia domnii meale dintăi, făcăndu-ne jalbă *[loc liber]* egumenul, ce au fost într-acea vreame la mai sus numita mănăstire, pentru mila de vamă ce avusease, şi domniia mea văzănd scăpătăciunea mănăstirii, m-am milostivit de i-am făcut parte ca să ia şi mănăstirea din vama Ploeştilor din grău, din mălai, din orz, din mei, din făină şi de la prăvălii la zi de tărg şi peste an, i din roate, din *[loc rupt]*, din carul de oale, din car de lănă, din caru cu vase de lemn, şi de la scaunile cu carne, din pănze de zeghi şi din strae, din carul de făn şi din legumi, din pită, din scoarţe, din poame, şi din altele ; iar din carul de peaşte numai căte bani 40 şi peaşte ocă 3. Iar ce mai prisoseaşte, după cum coprinde catalogul, vom lua vameşii domneşti împreună cu vama vitelor, seului şi untului şi a caşcavaiului, de la ceară şi de la buţile cu miare, şi buţile cu vin, şi de la alte mărfi ce merg în tărg.

Şi aşa, după mila ce am făcut domniia mea, au şi luat mănăstirea această vamă cătăva vreame. Iar după ce ne-am mutat domniia mea, cu domniia în Ţara Moldovei, din pricinile vameşilor, domnii cei ce au căzut stăpănitori în urma domnii meale aici în ţară, au luat toată vama Ploeştilor pă seamă domnească. Şi au rămas sfănta mănăstire lipsită de toată mila ce au avut. Şi de cănd i s-au luat mila aceasta, chivernisind sfănta mănăstire foarte cu greu, au rămas la mare scăpătăciune şi la multă datorie, încăt şi sfănta biseareică cu toate împrejmuirile rămăind şi dăzvălite, au început a să dărăpăna.

Deci dar după ce ne-au miluit Dumnezeu cu a doao domnie aici în Ţara Rumănească, cănd au fost acum întru al patrulea an din domniia domnii meale, aflăndu-să egumen la această mai sus numită sfăntă mănăstire, cuviosul chir Daniil, cu mare rugăciune au venit de au căzut la domniia mea arătăndu-se tot păsul şi neputinţa sfintei mănăstiri, arătăndu-ne şi hrisovul domnii meale de mila ce i-am fost făcut în domniia dintăi, precum scrie mai sus.

Care văzănd domniia mea, n-am putut treace cu vedearea cea multă scăpătăciune a mai sus numitei mănăstiri, ci iarăşi m-am milostivit ca să-i dăm pe deplin mila ce i-am fost făcut în domniia dintăi, ca să-şi ia ceale mai sus numite din vama Ploeştilor.

Numai ştiind domniia mea că pururea vor avea pricini vameşii domneşti cu oamenii mănăstirii, şi nu va putea să aleagă mănăstirea nimic, şi după vremi din pricinile vameşilor iarăşi să va lua toată vama aceasta pă seama domnească precum şi întăi, şi vrănd domniia mea să facem un lucru mai cu temei şi statornic, am socotit ca pentru mila

aceasta ce au avut mănăstirea de lua din vama Ploeştilor, să aibă a-ĭ da vameşii de acolo, în toţi anii, căte taleri o sută, fără dă tocmeală.

Însă şi când să va vinde vama aceasta, iar vameşii tot să aibă a da la mănăstire această sumă de bani în toţi anii, după cum scrie mai sus. Și vameşilor li să va ţinea în seamă la cămară, cu pecetluitul domnii meale. Iar când va rămânea vama pă seama domnească şi nu să va vinde, atunci vameşii cei ce vor fi orânduiţi văzând hrisovul acesta al domnii meale, nimic altă poruncă să mai aştepte ci să aibă a da în toţi anii căte aceşti taleri *[loc liber]* la numita mănăstire, după această hotărăre ce am făcut printr-acest cinstit hrisov al domnii meale.

Și osibit de mila aceasta ce am făcut cu mai sus numita mănăstire, din dumnezeiască râvnă îndemnat fiind de am zidit şi am înălţat sfânt lăcaş întru cinstea şi lauda sfăntului marelui mucenic şi tămăduitoriu Pandeleimon, cu spitaluri împrejur pentru săracii bolnavi. Unde pre lăngă alte danii şi mile ce am dat domniia mea, socotitu-s-au împreună cu sfinţiia sa părintele mitropolitul ţării chir Neofit al nostru întru Hs. duhovnicesc părinte, şi cu tot sfatul cinstiţilor şi credincioşilor boiarii Divanului domnii meale, ca să să închine metohuri la mai sus ziseIe spitaluri, cu tocmire şi cu aşăzământ ce să dea pe an pentru hrana săracilor bolnavi *[loc rupt] ce* s-au închinat, mai în urmă s-au socotit şi pentru această mai sus numită mănăstire Tărgşorul, care nefiind mai nainte închinată nicăiri, nici de răposaţii ctitori nici de alţi răposaţi domni, s-au dat acum ca să fie de ajutoriu mănăstirii sfete Pandeleimon cu aşăzământ să dea embatichi pe an căte taleri 100. Care bani să-i dea de doao ori într-un an *[loc rupt]* sfete Gheorghe taleri 50 şi la sfete Dimitrie iar taleri 50, ca să fie pentru hrana şi chivernisirea săracilor bolnavi. Care aşăzământ au fost şi cu toată voia şi priminţa atăt *[loc rupt]* a lui chir Daniil egumenul, căt şi cu a tuturor părinţilor călugăraşi ce să află lăcuitori la mai sus numita mănăstire.

Deci pentru întărirea aceştii tocmeli *[loc rupt]* aşăzământ, ce cu bună şi plăcută lui Dumnezeu *[urmează un spaţiu mai mare rupt, unde a fost îndoitura doc.]* mai sus numita mănăstire, în linişte şi în *[loc rupt]* acest cinstit hrisov al domniei mele, am luat *[loc rupt]* sfânta mănăstire Tărgşor ca să fie cu totuluşi tot slobodă şi în pace de toate dăjdiile şi orânduielile veri căte ar eşi peste an de la vistierie şi de la *[loc rupt,* de nici unile să nu să supere : de zaherea, de chereastea, de împrumutare, de haraciu, de ajutorinţă şi de dajdea mucarelului şi de toate alte angarii, orice s-ar întămpla a eşi pe mănăstiri şi pe alte breasle la vreame de tribuinţă.

Aşijderea şi de dijmărit căţi stupi şi rămători ar avea ale sale dreapte bucate ca să fie scutite şi apărate, de nici unile nici un val şi nici o supărare să nu aibă, fără numai după aşăzământul ce şi-au făcut ca să dea pe an embatichi la sfete Pandeleimon, ca să fie pentru chivernisirea săracilor bolnavi şi a posluşnicilor spitalurilor.

Drept aceaia pentru ca să să păzească acest aşăzământ nestrămutat atăt pentru săracii bolnavi căt şi *[loc rupt]* de la vama Ploeştilor ce am făcut cu mai sus numita mănăstire, am întărit acest cinstit hrisov al domnii meale cu toţi cinstiţi şi credincioşi boiarii Divanului domnii

meale : pan Barbul Văcărescul *vel* ban, i pan Costandin Dudescu *vel* vornic, i pan Costandin Brăncovean *vel* logofăt, i pan Nicolache Roset *vel* spătar, i pan Ștefan Văcărescu *vel* vistier, i pan Dumitrașco Racoviță *vel* clucer, i pan Dumitrașco Sturzea *vel* postelnic, i pan Costandin Obedeanu *vel* paharnic, i pan Toma Crețulescu *vel* stolnic, i pan Pana... *vel* comis, i pan Ianacache *vel* sluger, i pan Grigorașco Razo *vel* pitar ; și ispravnic Costandin Brăncoveanu *vel* logofăt.

Și s-au scris întru al patrulea an dintr-a doao domnie a domnii meale a Țării Rumânești, în scaunul domnii meale, în București, de Radu logofăt *za* Divan.

7260 iar de la Hr. 1752 fevruarie 14 *dni*.

Io Grigorie Ghica voevoda [m.p.].

Costandin Brăncoveanul *vel* logofăt *procitenomu*.

Acad. R.S.R., CCCLXXVII—9.
Original, format mare, rupt și mîncat de carii ; pecetea timbrată căzută.

85

1752 februarie 15. [Ploiești].

Maria, fiica unchiajului Cioban din Cărbunești, jud. Saac, încredințează pe egumenul Daniil de la mănăstirea Tîrgșor că de bună voia ei s-a căsătorit cu Vasile țiganul și că se va supune la toate slujbele și va fi „plecată și supusă tocmai ca o roabă". *(Original).*

† Adică Mariia, fata lui uncheaș Cioban *ot sud* Saac din satul Cărbuneștilor, dat-am zapisul mieu [1] la cinstită mîna sfinții sale părintelui egumenului Tărșoreanului chir Daniil.

Precum să să știe că întămplăndu-se de am căzut în curvie cu un țigan anume Vasilie, feciorul lui Dragomir țiganul, al sfintei mănăstiri a Tărșorului, făcănd și un copil. Care pricină dupe ce au aflat sfințiia sa părintele egumen nesuferind acest feliu de spurcăciune la mănăstire au pus de m-au și certat cu bătae, dăndu-mi poruncă ca nici decum să nu mai auză sfințiia sa acest feliu de lucru scărnav, ci să mă duc unde voi ști.

Deci eu avănd dragoste și înpreunare cu acel mai sus numit țigan, n-am putut a mă depărta nici a mă dizlipi de dînsul. Ci iarăși am făcut ce am făcut și m-am înădit cu el. Și mai făcănd și alt copil, petrecănd tot necununați, sfințiia sa părintele egumen iarăși au aflat și trimițănd m-au adus înaintea sfinții sale și ne-au întrebat, săntem cununați ? Noi am zis cam de frică că săntem și cununați, dar la *sud* Saac.

La care pricină cercetănd părintele egumen cu amăruntul pe urma noastră, ne-au găsit mincinoși și cum săntem necununați.

Sfințiia sa ce să facă alt fără numai să întrebe pe sfințiia sa părintele mitropolitul și aducînd aminte sfinții sale pricina noastră, sfințiia

[1] Acest cuvînt se repetă

sa părintele mitropolit a trimis carte prot.[opopului] Manole întru care i s-au fost poruncit protopopului de către prea sfinţiia sa părintele mitropolitul ca să mă cheme faţă şi să mă întreabe de iaste cu voia mea sau cu vreo silă.

Care poruncă aducăndu-o la părintele prot.[opop] şi chemăndu-mă şi pre mine faţă, şi încă şi alte mărturii preoţi carii mai jos să vor iscăli, m-au întrebat iaste şi cu voia mea ca să ţiu ţigan sau nu-mi iaste. Eu am răspuns că iaste cu voia mea şi cum că din bună voinţă l-am primit pre acest mai sus numit ţigan să-mi fie el mie bărbat şi eu lui muiare şi să-i dau ascultare atăt lui ca unui bărbat, căt şi la toate posluşaniile mănăstirii, la ceale ce să vor porunci de cătră sfinţiia sa părintele egumen. Şi să fiu plecată şi supusă tocmai ca o roabă, precum şi cealelalte roabe ţigance.

Acest fel de cuvinte auzind părintele protopopul din gura mea, au pus de ne-au cununat.

Drept aceaia am dat acest zapis la cinstită măna a sfinţii sale părintelui egumen ca să fie pentru mai adevărata şi întărita întemeere.

Şi eu pentru credinţă, iscălindu-mi-să numele, me-am pus degetul în loc de peceate, ca să să crează.

Fevruarie 15 *dni,* 1752.

Eu Mariia, fata lui unchiaş Cioban, adeverez
popa Costandin *ot* Ploeşti, martor
Eu popa Gheorghie, martor
Eu popa Dumitraşcu, martor, pe cum am auzit din gura ei
Eu popa Radul, mărturie, cum am auzit de[n] gura ei
Eu Dobre *ot* Tărşor, martor
Eu Petrea Tărșoreanu, martor, că am auzit den gura ei.

Scris-am acest zapis eu Vladul dascal slovenesc *ot* Ploeşti.

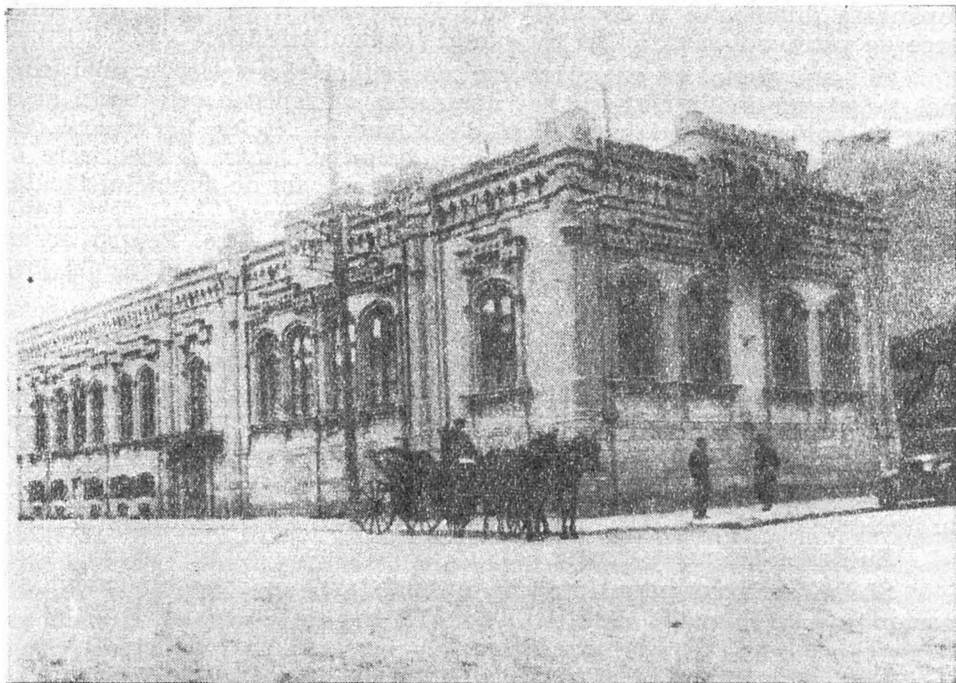
Acad. R.S.R., CCCLXXV—219.
Original, deteriorat de umezeală ; cîteva semnături indescifrabile.

86

1752 iunie 7. [Tîrgşor].

Petru moşneanu, măcelar, împreună cu soţia sa Dochiţa, vînd lui Radu cojocaru din Tîrgşor partea lor de moşie din Dălbăneasca, cu un taler şi jumătate stînjenul. *(Original).*

† Adecă eu Petru moşnean, înpreună cu soţiia me anume Dochiţa, i cu fiul nostru anume Frăţilă, dat-am acest adivărat al nostru zapis la măna dumnealui jupănului Radului cojocar *ot* Tărgşor ca să-i fie

Vechea Prefectură a județului Prahova. Casa A. Ergas (Mamaciu) construită de arh. C. H. Kertsch în 1872.

dumnealui de bună şi adevărată credinţă pe cum să să ştie să i-am văndut dumnealui partea me de moşie din Dălbăneasca, în stănjeni 51 şi un sfert, care ţine peste tot hotarul din apa Prahoviţa, care şi trece peste Prahova ce[a] mare asu[pra] Ploeştilor, pănă la odaia lui Buşcă, care merg toate moşiile de să lovesc cu capul într-acel hotar.

Şi i-am văndut stăjănu *po* bani taleri 1 *pol* care fac peste toţi bani taleri şaptezeci şi şapte, avănd şi dumnealui alt cin de moşie alăturea cu noi cumpărat de la Pană diiacon.

Şi am văndut de a nostră bună voe şi nesiliţi de nimeni ca să-i fie dumnealui moşie ohabnică în veci, ca să o stăpănească dumnealui şi jupăneasa dumnealui şi coconi[i] căţi Dumnezeu îi va dărui, cu bună pace de cătră noi şi de cătră tot nimul [neamul] nostru.

Şi i-am văndut cu ştirea tuturor moşnenilor şi a vecinilor miei care mai jos să vor iscăli. Şi i-am dat dumnealui şi zapisele cele vechi şi o carte de hotărnicie care iaste făcută de dumnealui Ştefan Văcărescul *vel* vistiar care cănd ni-au hotărăt au avut boiariia clucer, şi mai iaste o carte iar ca aceasta, la o fămeia ce o chiamă Ioana, tot de dumnelui făcută însă pă partea ei, hotărăndu-să şi o parte şi alta. Şi am luat aceşti bani care sănt mai sus numiţi toţi deplin în măinile noastre. Pentru aceia am întărit şi noi zapisul cu iscăliturile noastre puind şi degitile mai jos, ca să să crează.

Iunie 7 *dni*, 7260 [1752].

Eu Petru moşnean denpreună cu soţiia me acum Dochiţa i cu fiul nostrul Frăţilă, vănzători.

Isachiia egumen l-am [iscălit] pă doi zloţi, iar de va fi mai jos, nu iscălesc

Eu Badea moşnean, martor

Şi am scris eu popa Iordache *ot* mah.[ala] cu zisa dumnealui şi martor

[pe verso] :

Scoţăndu-ne la judecată părintele igumenul şi dănd judecata ca să cumpere părintele, mi s-au dat toţi banii dăplin ce scrie aici în zapisul acesta.

Aceasta adeverez.

Iunie 20 *dni*. 7260 [1652].

Eu Petre măcelar, vănzător

Neofit *ot* mah.[ala], martor

M.I.O.B., nr. 37.400

Original, stare bună, hîrtie groasă, cerată, cu filigran ; o semnătură grecească, indescifrabilă.

1752 decembrie 11. Bucureşti.

Matei Ghica voievod înnoieşte şi întăreşte mănăstirii Tîrgşor dania părintelui său, Grigorie Ghica voievod, de 100 taleri anual din vama Ploieştilor, precum şi scutire de dăjdii către vistierie şi cămara domnească. *(Original).*

Milostiiu bojiiu Io Matei Ghica voevod i gospodar zemle Ungrovlahiscoe davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi.

Sfintei şi dumnezeeşti mănăstiri Tărgşorul unde să cinsteaşte şi să prăznuiaşte hramul sfinţilor şi fără de trupuri puteri marii voevozi şi arhistatighi Mihail şi Gavriil, care iaste zidită şi înălţată din temeliia ei de domniia sa răposatul Antonie Vod[ă], şi cuviosului chir Daniil igumenul şi altor părinţi călugări ce să află lăcuitori la această sfântă mănăstire. Ca să aibă sfănta mănăstire milă de la domniia mea să ia în toţi anii din vama Ploeştilor căte taleri o sută. Care bani să aibă a-i da vameşii de doao ori pe an, însă la svete Dimitrie taleri 50 şi la svete Gheorghie taleri 50.

Pentru că răposatul Antonie Vod[ă] după ce au săvărşit sfănta aceasta mănăstire, n-au apucat să o şi înzestreze cu toate ceale trebuincioase pe deplin, adecă cu moşii, cu vii, cu ţigani şi cu altele asemenea. Ci numai i-au dat să ia vama tărgului Ploeştii ce să face peste săptămănă. Care vamă şi mai în urmă alţi răposaţi domni tot au lăsat-o sfintei mănăstiri, de era părinţilor călugări de chiverniseală, luîndu-să acea vamă pănă de curănd tot pă seama mănăstirii, pănă cănd luîndu-să milile mănăstirilor pă seama domnească, s-au luat şi vama Ploeştilor de la această sfăntă mănăstire, şi au rămas de tot a nu avea de nicăiri nici un ajutor de chiverniseală. Şi aşa de pre o parte rămăind lipsită de mila ce avea, despre alta căzănd igumeni iconomi răi, au rămas sfănta mănăstire la multă lipsă şi scăpătăciune încăt şi sfănta bisearică cu toate alte împrejmuiri rămăind dăzvălite începuse de tot a să şi dărăpăna, pănă ce domniia sa răposatul întru fericire părintele domniei meale, Io Grigorie Ghica voevod, viind cu a doao domnie aici în Ţara Rumănească şi pă lăngă această mai sus numită mănăstire Tărşorul mai văzănd şi alte mănăstiri şi schituri aseamenea rămase la multă lipsă şi scăpătăciune, care prin cercetare cunoscăndu-să că mai mult din cea rea chiverniseală a iconomilor le pricinuiaşte, a socotit domniia sa înpreună cu sfinţia sa părintele mitropolitul ţări[i], chir Neofit, şi cu dumnealor veliţii boiari în ce chip şi cu ce mijloc ar putea să aducă iarăşi în bună stare şi întregime.

Şi aşa cu deobşte sfat, văzănd că nici într-un chip nu vor putea să ţie de eluşi neavănd şi alţi purtători de grijă, acest mijloc au găsit ca şi mănăstirile avănd răpaos să poată să-şi vie la întregime şi starea ce au fost mai nainte, şi ţara să aibă mai mare folos, au milostivit domniia sa de le-au rădicat dăjdiile, ertăndu-le să fie de tot nedajnice. Şi le-au închinat metoaşă mănăstirii sfăntului Pandeleimon, care cu răvnă dumnezeiască au înălţat-o şi au înfrumuseţat-o nu numai spre veacinică pomenirea domnii sale, ci şi spre folosul a toată obştea, făcănd

și spitaluri de săraci bolnavi, de unde să-și afle a tot odihna și hrana vieții, cât și tămăduirea boalii, orânduind și pe mănăstioarile ceale închinate să ajutoreaze la spitaluri cu ce vor putea după starea ce s-au aflat, ca să fie din dăstu[l] și pe deplin chiverniseala săracilor bolnavi. Adecă le-au făcut așăzământ fieștecăriia mănăstiri prin hrisovul domnii sale ca să știe ce să dea baticul *(sic)* pe an, așăzând și igumenași pe la fieștecare schit, oameni cuvioși și vreadnici spre a chivernisi sfintele aceale dumnezeești case.

Deci și la această mai sus numită sfântă mănăstire Tărșorul aflându-să igumen acest cuvios ieromonah chir Daniil, carile văzând dărăpănarea și cea multă scăpătăciune a mănăstirii, au venit și cu rugăciune au căzut la domniia sa arătând cum că mai în trecutele vremi să chivernisia mănăstirea aceasta cu mila ce avea de vama Ploești.

Domniia sa nici într-un chip n-au putut treace cu vederea scârba și obida igumenului, ci s-au milostivit de i-au făcut ca să ia în toți anii, din numita vamă a Ploeștilor, câte taleri o sută.

Și iarăși cu deobște sfat socotind domniia sa, înpreună cu sfințiia sa părintele mitropolitul și cu dumnealor veliții boiari, că nu va putea să să ține de eluși și a purta dăjdile visteriei aflându-să la atâta scăpătăciune, ci iarăși rădicându-i toate dăjdile au închinat-o metoh mănăstirii sfântului Pandeleimon, făcându-i așăzământ prin hrisovul domnii sale, ca să dea embatichi pe an câte taleri o sută. Și acești bani să aibă a-i da într-un an de doao ori, adecă la sfete Gheorghie taleri 50 și la sfete Dimitrie taleri 50, iar mai mult de nimic să nu fie supărată.

Deci dar, din mila lui Dumnezeu, învrednicindu-ne și noi de am venit cu domniia țării aceștiia rumânești, în părintescul și strămoșăscul domniei meale scaon, și văzând domniia mea întocmire ca aceasta, cu bun așăzământ și plăcută lui Dumnezeu orânduială, ce au făcut domniia sa răposatul părintele domniei meale, din care nu numai sfintei aceștii mănăstiri și părinților călugări de acolo li să pricinuiește liniște, pace și odihnă, ci și la toată obștimea țării mare folos, prin chiverniseala și îndăstulata hrană a săracilor bolnavi ce să află în spitaluri la sfete Pandeleimon cu ajutoriul ce să dă și de la această mănăstire pre an, precum s-au numit mai sus.

Drept aceaia și domniia mea încă am înnoit și am întărit mila aceasta printr-acest al nostru domnesc hrisov ca să aibă sfânta aceasta mănăstire să ia în toți anii câte taleri o sută din vama Ploeștilor, însă la doao vremi, precum s-au numit mai sus, și să fie în pace, slobodă și ertată de toate dăjdile și orânduelile vericâte ar eși peste an de la visterie și de la cămară, de nici unile cu nimic să nu să supere, de zaharea, de cherestea, de haraciu, de împrumutare, de ajutorință și de dajdea mucarerului, și de toate alte angarii orice s-ar întâmpla a eși pe mănăstiri și pe alte breasle la vreame de is ..... iință. Așijderea și de dijmărit stupi și rămători ce va avea ale mănăstirii drepte bucate, și de vinărici tot vinul ce va face în viile mănăstirii să fie scutite și apărate, de nici unile nici un val și nici o supărare să nu aibă, fără numai */loc rupt/* să aibă a-și da embatichiul la sfete Pandeleimon, pe an câte taleri o sută, însă la sfete Gheorghie taleri 50 și la sfete Dimitrie

taleri 50. Și pentru ca să să păzească acest așăzămînt *[loc rupt]*, atăt pentru mila ce am făcut sfintei mănăstiri din numita vară și cu scuteala, căt și embatichiul cu care să ajutorează săracii bolnavi de la spital, am întărit hrisovul acesta cu toți cinstiți și credincioși boiarii Divanului domnii meale : pan Barbul Văcărescul *biv vel* ban, i pan Costandin Dudescul *vel* vornic, i pan Ioan Roset *vel* ban, i pan Ștefan Văcărescul *vel* logofăt, i pan Costandin Crețulescul *vel* spătar, i pan Matei Roset *vel* vistier, i pan Toma Crețulescul *vel* clucer, i pan Alexandru Suțul *vel* postelnic, i pan Matei Cantacuzino *vel* paharnic, i pan Radul Văcărescul *vel* stolnic, i pan Dimitrache Ghica *vel* comis, i pan Ianache *vel* sluger, i pan Costandin *vel* pitar. Și ispravnic pan Ștefan Văcărescu *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta în anul dintăi al domniei meale aici în orașul scaonului domniei meale, Bucureștii, de Radul logofăt *za* Divan, la leat 7261 [1752], iar de la naşterea lui Hristos 1752 dichemvrie 11 *dni*.

Io Matei Ghica voevoda [m.p.].

Ștefan Văcărescu *vel* logofăt procitoh
Tudor *vtori* logofăt *procitoh*

Acad. R.S.R., CCCLXXVII—10.
Original, rupt în cîteva locuri din cauza umezelii și îndoiturilor, hîrtie de format mare, cu filigran ; întărit și cu pecetea domnească, aplicată (timbrată).

88

[1752—1753. Bucureşti].

Ștefan Văcărescu mare logofăt face un schimb de două țigănci cu Daniil egumenul mănăstirii Tîrgșor. *(Original).*

Adeverez cu această scrisoare a noastră la măna părintelui egumen, de la sfăntă mănăstire Tărșorul, chir Daniil. Precum să să știe că întămplăndu-să de au luat un țigan al nostru pe o țigancă a mănăstirii anume Ilina, care această țigancă avănd și o soră anume Ilinca. Și pentru ca să nu să desparță una de alta ne-am așezat cu sfinția sa de i-am dat alte doao țigance schimb în loc, care țigance sănt tot de potriva acestora, una anume Rada, alta anume Alicsandra, care și noao ne sănt de cumpărat, după cum arată zapisele lor de cumpărătoare, care zapise le-am dat noi la măna sfinții sale părintelui egumen ca să aibă de acum înainte a le stăpăni mai sus numitul egumen cu bună pace aceste doao țigance care s-au numit mai sus. Pentru că noi singur, de bună voia noastră, ne-am așăzat cu sfinția sa de am făcut schimb.

Și pentru mai adevărata credință am întărit zapisul acesta cu iscălitura noastră și *[loc rupt]* mărturii.

[Dichemvrie . . . . 1752—1753]

Ștefan Văcărescu *vel* logofăt
C. *vel* vornic, martor
I. *vel* ban, martor
Costandin Brăncoveanu *biv vel* logofăt, martor.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—220.
Original, stricat de umezeală, rupt, cu lipsuri; întărit cu semnătura mitropolitului de atunci, în greceşte.

89

[circa 1754, Bucureşti].

Panait Antonie, fiul lui Dobre Scaun din Tîrgşor, se roagă de mitropolitul ţării ca prăvăliile ce-au fost dăruite de neamul său să fie lăsate pe seama mănăstirii, sau Mitropolia să aibă grijă ca biserica să fie înzestrată cu cele necesare şi reparată, fiindcă plouă în ea. *(Original).*

Prea sfinţite părinte mitropolite,

† Cu lacrămi jăluim milostivirii sfinţiii tale, fiindcă sfânta mănăstire de la Tărşor fiind foarte veche, neamul nostru văzănd sfânta mănăstire la rău hal, s-au milostivit şi au dat două prăvălii de a fi de ajutor şi dregerea sfintii mănăstiri.

Și aceste prăvălii au fost pănă la părintele popa Simion, şi cătă vreme au fost acest preot au fost nesupărat de bir. În urmă au venit un popă Mănăilă ce au fost egumen la Aninoasa şi rămăind şi un popă Dumitraşco, fecior popii Simion, şi şi acela au fost nesupărat de bir, care avem şi pecetluitu lui la noi.

Și această danie, prea sfinţite părinte, cănd au dat-o această danie neamul nostru au lăsat şi piatră de mormăntul stăpănului prăvăliilor şi şi cărţi s-au luat la biserică.

Și fiindcă sfănta biserică au rămas la rău hal şi prăvăliile s-au luat supt stăpănirea sfintei Mitropolii, ne rugăm prea sfinţiii tale ca după cum au fost înainte prăvăliile ale mănăstirii, să să dea şi acum la sfănta biserică spre a să drege, sau de va fi a rămănea la sfănta Mitropolie să se dreagă de către prea sfiinţia ta, fiindcă s-au dezvelit şi cănd plouă nu are oamenii unde şădea.

Și cum va fi mila prea sfinţii tale, care nici cărţi nu are, nici sfite, fiindcă s-au prăpădit cele vechi, că şi sfănta mănăstire este foarte veche.

Ai sfinţii tale prea plecaţi slugi,

Panait Antonie *sin* Dobre Scaun, i
Vasile de la Tărşor, *sud* Prahova

Arh. St. Buc., *Mitr. Buc.* CXCVII—6.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

90

1760 martie 9. București.

Scarlat Grigorie Ghica voievod, la cererea egumenului Daniil și după anaforaua prezentată de marii boieri, dăruiește mănăstirii Tîrgșor întreaga moșie domnească a Tîrgșorului. *(Original).*

Io Scarlat Grigorie Ghica voevod bojieiu milostiiu gospodar vsei zemli Vlahiscoi.

Din toate ceale mai alease și mai lăudate lucruri la cei ce de la Dumnezeu li s-au dat a stăpăni, carii după zisa dumnezeescului apostol să numesc slugi dumnezeești, fapta cea bună iaste mai aleasă și mai lăudată, de vreame ce stăpănirile de la Dumnezeu sănt tocmite, și printr-acealea stăpănitorii datori sănt legile ceale așăzate și obiceaiurile ceale din-nceput și norodul cel de supt stăpănirea lui a întări și a păzi. Iar mai vărtos fintele lăcașuri unde dumnezeeștile taini să săvărșăsc și unde cei ce s-au făgăduit a petreace viiață îngerească mai presus de lume, aflăndu-să rugător neîncetat pentru împărați, pentru domni și pentru tot norodul. La acealea mai desăvărșit lauda și facerea de bine iaste, căci le va ajutori și ceale ce vor fi de trebuința lor va săvărși, și încă va și mai adaoge ce l-ar lumina Dumnezeu (osebit de ceale de trecuții domni) ajutorind trebuincioasă chiverniseala vieții lor, precum și alți domni au dat și au miluit sfintele lăcașuri unde Dumnezeu i-au îndreptat, și ce i-au luminat. Fiind datori și lăcuitorii du prin aceale sfinte lăcașuri a le sluji întru ceale sufletești, adecă a ruga neîncetat pre Dumnezeu pentru sănătatea trupurilor a celor făcători de bine și pentru măntuirea sufletelor lor.

Drept aceaia dar și eu, întru Hs. Dumnezeu binecredinciosul blagocestivul și Hs. iubitoriu domn, Scarlat Ghica voevod den mila lui Dumnezeu domn Țării Rumănești, fiiul răposatului întru fericire Grigorie Ghica voevod, înștiințăndu-se domniia mea de la cuviosul igumen chir Daniil, de la sfănta mănăstire Tărgșor, prin răvașul său de rugăminte, cum că sfănta mănăstire au avut mai nainte de la alți trecuți domni milă de lua vama Ploeștilor și a Tărgșorului cu 12 sate înprejur, carea au fost coprinzănd ca 5.000 de taleri și 200 bolovani de sare, și cu acestea s-au fost chivernisind mănăstirea.

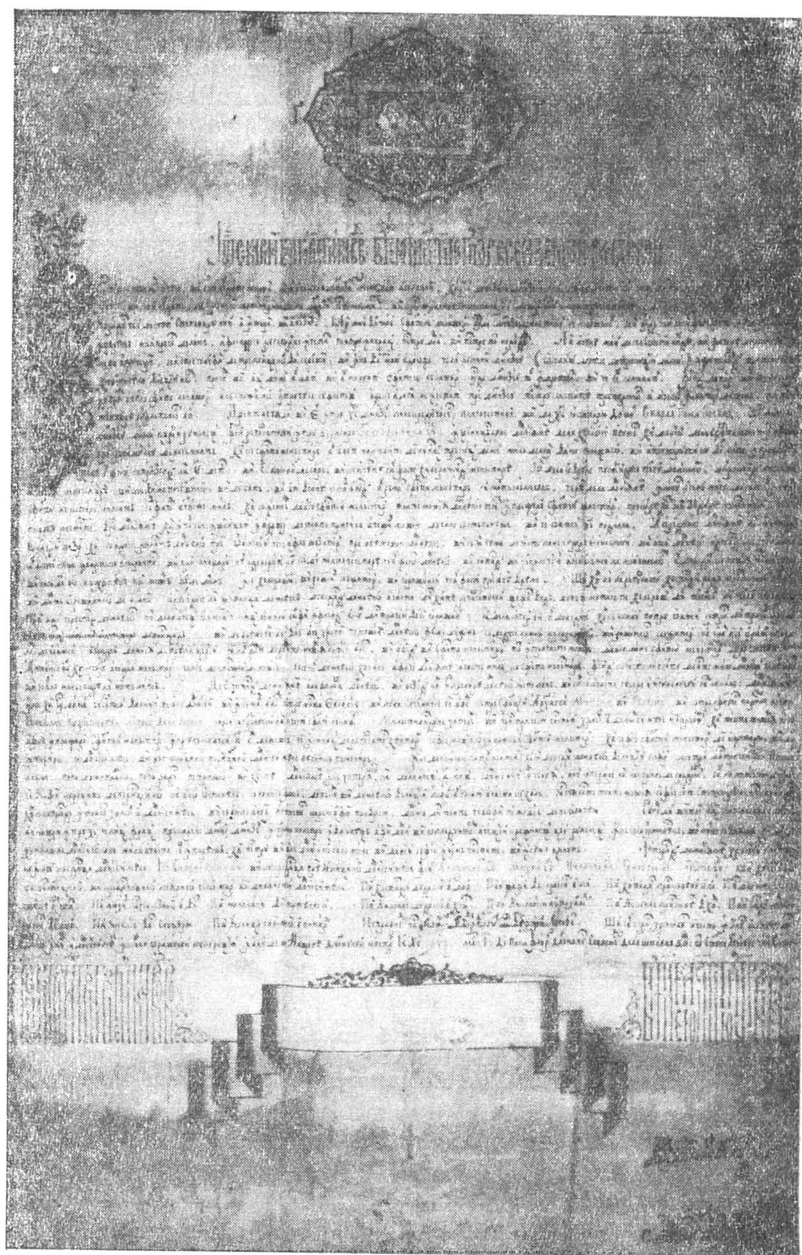
Iar de la o vreame pustiindu-să tărgul de acolo și rămăind lipsită mănăstirea și de vama Ploeștilor și de sate și alt venit nemaiavănd, au rămas sfănta mănăstire la multă slăbăciune, cerea de la domniia mea în locul acelor mile de care au rămas sfănta mănăstire lipsită să-i facem această milă, ca să închinăm danie sfintei mănăstiri toată moșiia domnească ce iaste înprejurul sfintei mănăstiri, pre carea iaste și zidirea mănăstirii. După a căruia rugăminte vrănd domniia mea ca întăi să ne înștiințăm în adevăr de toată pricina aceștii moșii de cine să stăpăneaște și ce oameni șăd pe dănsa, am orănduit domniia mea la

dumnealor veliţii boiari ca să aducă înaintea dumnealor pre oamenii ce să află şăzători pre acea moşie domnească. Şi să ia seama de iaste bună cearerea igumenului. Şi aşa dumnealor aducând pre acei oameni au luat seama foarte cu amăruntul şi prin anafora ne-au adeverit cum că după toată cercetarea ce au făcut dumnealor şi citind şi cărţile ce au acei oameni la măinile lor, au dovedit că moşiia iaste domnească şi li să dă voe să să hrănească pre moşie fără de dijmă, însă călăraşii şi roşii slujitori şi oroşanii ce au fost prea acea vreame. Şi cum că la răposatul Costandin Vodă Brăncoveanul le-au luat şi dijmă oroşanilor de acolo, aducându-o la Jitniţa domnească, dovedind dumnealor aceasta din cartea răposatului Ştefan Vodă, după ce mutase pe călăraşii din Târgşor la târgul Ploeştii.

Şi mai cercetând dumnealor, tot de la aceşti oameni, cîţi oameni s-ar fi aflând acum dintr-acei vechi oroşani, iar de la singuri ei au dovedit cum că numai patru oameni să trag dintr-acei oroşani, iar ceialalţi sânt tot adunătură de prin ţară. Şi de vreame ce acea voe a să hrăni pe moşiia domnească fără de dijmă să dedease numai călăraşilor şi roşiilor slujitori când era acel oraş înpodobit de oameni avându-i domniia de treaba ţării, iar n-au fost dăruită moşiia să fie a lor, şi având şi sfânta mânăstire tot într-această moşie danie dată sfintei mănăstiri de răposatul Antonie Vod[ă] ctitorul aceştii mănăstiri o mie de stânjăni de moşie, găsesc dumnealor cu cale a face domniia mea această milă cu sfânta mănăstire, fiindcă iaste lipsită de alte mile domneşti ce le-au avut şi să află mănăstirea la multă lipsă.

Deci citind domniia mea anaforaoa dumnealor şi văzând cum izbrănirea dumnealor iaste bună şi cum că această cearere a igumenului iaste cu cale, domniia mea încă ca un domn ce săntem volnici pe ale domniei şi încă mai ales pentru multa evlavie şi buna cucernicie ce avem către sfinţii arhangheli Mihail şi Gavriil şi către sfântul părintele nostru Nicolae arhiepiscopul Mirelor de la Lichia carii să prăznuesc la acest sfânt lăcaş, milostivindu-ne, hotărăm, şi printr-acest cinstit hrisov al domniei meale izbrănim, ca toată moşiia ce să află înprejurul sfintei mănăstiri împreună cu acei 1.000 stânjeni de moşie ce-s închinaţi de răposatul ctitor să fie moşie ohabnică a sfintei mănăstiri de ajutoriu şi de întărire, iar domniei meale şi răposaţilor părinţilor domniei meale veacinică pomenire.

Însă de la acei patru oameni (ce i-au dovedit dumnealor veliţii boiari că să trag dintr-acei vechi oroşani) anume : popa Dumitraşco, popa Radul, Petrişor şi Cărstea, domniia mea încă hotărîm ca de la aceşti 4 inşi dijmă nici cum să nu ia, nici supărare la locurile de grădini sau la livezile de fîn ce vor fi curăţite de părinţii lor cu a lor osteneală, să nu li să facă, după cum şi dumnealor veliţii boiari au găsit aceasta cu cale. Iar cealaltă toată moşiia să fie supt stăpânirea mănăstirii, după cum să cuprinde într-acest hrisov al domniei meale, şi să aibă a lua igumenul, carele ar fi pre vremi, dijma din toate ce vor fi pe moşie, după obiceai.

Hrisovul lui Scarlat Grigore Ghica prin care dăruieşte m-rii din Tîrgşor, întreaga moşie domnească a Tîrgşorului.

Rugăm dar și pre alți blagocestivi domni ai noștri întru Hs. iubiți frați, pre carele domnul Dumnezeu în urma noastră îl va aleage a fi domn și oblăduitoriu aceștii creștinești Țări Rumânești, încă să să umilească și bine să voiască ca și cu hrisoavele domniilor sale mila aceasta să o întărească, ca pentru și ale domniilor sale mile și danii să fie în urmă cinstite și în seamă ținute.

Întărind domniia mea hrisovul acesta cu însăși credința domniei meale Io Scarlat Ghica voevod și cu credința prea iubiților domniei meale fii Alexandru voevod, Mihail voevod, Nicolae voevod, Grigorie voevod, i Gheorghie voevod și cu tot sfatul cinstiților și credincioșilor boiarilor celor mari ai Divanului domniei meale: pan Costandin Dudescul *vel* dvornic, pan Ștefan Văcărescul *vel* ban, pan Costandin Brăncoveanul *vel* logofăt, pan Dumitrașco Sturzea *vel* spătar, pan Mihai Cantacozino *vel* vistier, pan Manolachi *vel* postealnec, pan Nicolae Dudescul *vel* cliucer, pan Nicolachi *vel* paharnec, pan Neculae Brăncovean *vtori* comis, pan Sandu Bucșănescul *vel* stolnic, pan Ianachie vel slugeariu, pan Ioniță Guliano *vel* pitariu, ispravnec pan Ioan Văcărescul *vtori* logothet.

Și s-au scris hrisovul acesta în anul al doilea din domniia întâi a domniei meale în scaunul orașului Bucureștii, în anul de la nașterea domnului nostru Is. Hs 1760 martie 9, de popa Floru dascalul slovenesc de la școala dom.[nească] *ot* sveantăi Gheorghie cel Vechiu.

Costandin Brăncoveanul *vel* logofăt *procitoh*

Ioan Văcărescul *vtori* logofăt *procitenomu*

Acad. R.S.R., CCCLXX—75.

Original, stare foarte bună, hîrtie lipită pe pînză de mătase verde, chenar și frumoase ornamentații aurite. Documentul nu e întărit nici prin pecetea domnească și nici prin semnătură care trebuia să fie în cartușul de jos, acesta fiind gol.

91

1760 noiembrie 15. București.

Scarlat Grigorie Ghica voievod iartă mănăstirea Tîrgșor de toate dările existente, precum și de celelalte care se vor pune în viitor; de asemenea îi întărește vechile privilegii acordate de domnitorii de mai înainte. *(Original).*

Io Scarlat Grigorie Ghica voevod i gospodin zemli Vlahiscoi.

Sfintii și dumnezeeștii mănăstiri Tărgșorul din Prah.[ova] unde să cinstează și să prăznuiaște hramul sfinților mai marilor voevozi arhangheli Mihail și Gavriil, care iaste din temelie zidită și înălțată de domniia sa Antonie voevod. Ca să fie în pace și ertată de toate dăjdiile și orăduialele veri căte ar eși de la vistierie și cămara domniei meale peste an, de nici unile să nu să supere, de zahareale, de cheresteale, de

împrumutare, de haraciu, de ajutorință, de dajdea mucarelului și de alte angarii orice s-ar întâmpla a eși pe alte mănăstiri. Și să aibă a scuti de dijmărit stupii i rămătorii ce va avea ale mănăstirii dreapte bucate.

Așijderea orănduesc domniia mea să aibă a lua de la vameșii *ot* Ploești pe fieștecare an căte taleri 100, și cănd va fi vama văndută li să vor ține vameșilor acești bani în seamă cu pecetluitul domniei meale. Iar cănd va rămănea pe seama domnească și nu să va vinde, atunci vameșii cei ce vor fi văzănd hrisovul acesta al domniei meale, tot să aibă a darea această milă ce scrie mai sus. Pentru că această sfăntă mănăstire neavănd de nicăiri nici un ajutoriu, domniia sa răposatul întru fericire părintele domniei meale, Io Grigorie Ghica voevod, au închinat-o metoh la sfănta mănăstire Panteleimon care din răvnă dumnezeiască s-au îndemnat de au făcut-o domniia sa cu spitaluri păn prejur, după cum să veade, orănduind ca să dea mănăstirea aceasta Tărgșorul numai embatichiu la mănăstirea Panteleimon, pe an către taleri 100, însă la sventăii Gheorghie taleri 50 și la sventăii Dimitrie iar taleri 50, ca să fie pentru hrana și chiverniseala săracilor bolnavi din spitaluri. Și pentru aceasta au orănduit și mila ce scrie mai sus, dupe cum mai pe larg arată în hrisovul măriei sale care l-am văzut și domniia mea.

Drept aceaia dar și domniia mea m-am milostivit de am înoit și am întărit printr-acest cinstit hrisov al domniei meale, ca pre cum scrie mai sus toate să se păzească nestrămutat, ca să fie sfintei mănăstiri de întărire și chiverniseală, iar domniei meale și răposaților întru fericire ai domniei meale veacinică pomenire.

Pentru care poruncim domniia mea vameșilor *ot* Ploești văzănd hrisovul acesta al domniei meale, nemic zăticneală să nu faceți, ci după cum poruncim mai sus așa să urmați.

Așijderea și voi zapciilor ce veți fi orănduiți cu veri ce dăjdi, nemic de răndul dăjdiilor să nu să supere mai sus numita mănăstire, fără numai să aibă a-și da embatichiul ce scrie mai sus la sfănta mănăstire Panteleimon.

Și am întărit hrisovul acesta cu însuși credința domniei meale Io Scarlat Ghica voevod și cu credința prea iubiților domniei meale fii : Alexandru voevod, Mihai voevod, Nicolae voevod, Grigorie voevod, Gheorghie voevod, și cu tot sfatul cinstiților și credincioșilor boiarilor celor mari ai Divanului domniei meale ; pan Costandin Dudescul *velichii* vornic, pan Ștefan Văcărescul *vel* ban, pan Costandin Brăncoveanul *vel* logofăt, pan Dumitrașco Sturzea *vel* spathar, pan Mihaiu Cantacuzino *vel* vistiiar, pan Mandachi *[loc rupt]*, pan Nicolae Dudescu *vel* clucer, pan Nicolae *vel* paharnic, pan Sandul Bucșănescul *vel* stolnic, pan Nicolae Brăncoveanul *vel* comis, pan Ianachi *vel* slugear, pan Ioniță Guliano *vel* pitar ; și ispravnic pan [Costandin Brăncoveanul] *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta întru al doilea an den întăia domnie a domniei meale a Țării Rumănești, în orașul scaunului domniei meale Bucureștii, de Stanciul logofețelul, la anii de la zidirea lumii 7269 [1760], iar de la nașterea domnului și măntuitorilui nostru Is. Hristos, 1760 noemvrie 15 *dni*.

Io Scarlat Ghica voevoda [m.p.]
Costandin Brâncoveanul *vel logofăt procitoh*
Scarlat Grecianu *vtori logofăt procitenomu*

Acad. R.S.R., CCCLXXVII—12.
Original, deteriorat din cauza umezelii, cu unele locuri lipsă : întărit şi cu pecetea inelară domnească în tuş roşu.

92

1777 iunie 19. [Ploieşti].

Dumitrache sărdarul orînduieşte pe logofătul Stan Urlăţeanu şi pe căpitanul Bărcă să hotărnicească moşiile de la Vai-de-Ei şi Valea lui Dobrotă ale mănăstirii Tîrgşor. *(Original).*

† Dumneata logofete Stane Urlăţene i căpitan Bărcă sănătate vă pohtim de la Dumnezeu.

După aceasta vă înştiinţăm că sfănta mănăstire Tărgşoru are moşie la Valea lui Dobrotă, stănjeni 476, aşijderea şi moşia Vai-de-Ei, stănjeni 115 dupe cum văzum şi o carte de hotărnicie la măna egumenului Tărgşoreanu *ot* leat 7218 [1710] a şase boeri hotarnici în care alege aceşti stînjeni să-i stăpănească Neofit Savastie şi Alexandru vornecu, adică cei ce au închinat la Tărgşor, după cum dintr-acea carte veţi înţălege.

Ci dar iată că vă scriem şi vă orănduim să mergeţi acolo în faţa locului, şi fiind toţi moşnenii faţă, să le alegeţi această moşie. Şi făcănd semne să o deosebiţi de către a moşnenilor.

Aşijderea scrie tot într-acea hotărnicie să stăpănească Neofit Savastie şi Alexandru vornicu 17 *pol* pogoane de vie în dealul Goränit, în hotarul Prisecenii, ce au fost ale lui Tudor ; şi tot alăturea într-acel hotar 15 pogoane cu obrăţiia lor ce au fost ale Milii şi ale Balii.

Ci dar şi pentru aceste vii să cercetaţi prin moşnenii de acolo şi alţi oameni bătrăni înprejuraşi şi să le dovediţi şi să le descoperiţi. Şi atăt pentru moşie căt şi pentru vie, alegerea ce veţi face, să daţi în scris supt iscălitură-vă.

Aşijderea să alegeţi şi 190 stănjeni de moşie din moşia Valeasca i cu alte livezi, precum veţi înţălege din cartea de hotărnicie a celor 6 boeri hotarnici. Care aceşti stănjeni şi livezi le dă hotarnicii supt stăpănirea moşnenilor *ot* Valea lui Dobrotă fiindcă această moşie tot a lui Neofit i Alexandru vornic s-au ales, dar fiindcă moşnenii au dat moşie din moşia lor, *ot* Valea lui Dobrotă, lui Neofit i lui Alexandru vornic, dă aceia dă hotarnicii această moşie moşnenilor *ot* Valea lui Dobrotă

Care faţă fiind înaintea noastră şi moşnenii ziseră că dintr-aceste locuri ar fi stăpănit, dar nu toate. Ci pentru aceşti stănjeni şi livezi făcînd cercetare faţă fiind şi moşnenii Vaideştii şi alţi împrejuraşi

oameni bătrăni, după semnile și arătarea cărții de hotărnicie să alegeți și acești stănjeni și să-i osebiți de către moșiia Vaideștilor, făcănd semne.

Și să dați înscris supt iscălitură-vă alegerea ce veți face-o.

Aceasta.

1777 iunie 19.

Al dumneavoastră de binevoitor,

[indecifrabil] Dumitrache sărdar

Acad. R.S.R., CCCLXXV—222.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

93

1784 februarie [f. zi. Tîrgșor].

Inventar de toată averea mișcătoare și nemișcătoare a mănăstirii Tîrgșor dat în mîna noului egumen Antonie. *(Original).*

Catastișul de avutul sfintei mănăstiri Tărșorului, atăta mișcătoare căt și nemișcătoare, carele s-au făcut la februarie leat 1784, și s-au dat în seama sfinții sale părintelui igumen chir Antonie.

Vitele de vaci

8 boi de jug
8 boi neînvățați
3 gonitori
3 gonitoare
5 mănzate
2 mănzați
1 vițel
———
35 [30]

Bivoli

2 bivolițe sterpe
2 bivolițe cu pui în păntece
2 pui de bivoli de căte un an
1 gonitoare
4 bivoli mari neînvățați
1 mănzat
———
12

3 cai de călărie
4 oi cu miei în păntece
5 oi sterpe
1 rămător
95 mătci stupi
210 ulei seci pentru roi

Bucatile

140 banițe grău gata, cu baniță de oca 20
50 oca făină
27 banițe meiu
270 banițe porumb coceni } cu banițe de ocă patruzeci
100 ocă bob
130 ocă mazăre
250 ocă fasole
10 ocă miere
5 cară făn
195 vedre vin în doaă buți

Arginturile

6 candile mari
1 măna Maicăi Precistii
1 sabie în măna arh.[angelului] stratigului Mihail
1 cădelniță cu scaun rupt și bucățile sănt
1 sfănt potir cu tot tacămul lui
2 evanghelii slovenești fericate, cu căte cinci picioare pe o parte, ca nuca
1 păiasă dă sărmă cu pahtalele ei
1 brău sărbesc, de bucăți 20, poleit
1 sfănta cruce de cimișir și fericată și poleită cu șapte heruvimi și cu 356 grăunțe mărgăritor mărunt și cu alte 28 grăunțe mărgăritare mai mari și cu alte pietre scumpe și proaste ; și are lipsă 2 pietre ; scaunu ei un leu dă cimișir
3 pahară pentru zioa praznicului, dă vin
1 pahar, dă rachiu, cu 2 toarte
1 sfăntă cruce iar dă cimișir și ferecată cu argint.

20

4 candele de aramă
2 cădelnițe iar de aramă
1 sfănt potir, cu tot tacămu lor, de cositor

Odăjdiile sfintei biserici

1 sfită lastră grea, cu fir
1 pereche rucavițe iar cu flori de fir
1 epitafie atlaz roșu

1 sfită canavaţu verde, cu flori dă fir
1 stihar albastru cu flori dă fir
1 sfită citnău
2 procoviţe bărisiu verde
1 petrafir citnău
1 pereche rucaviţe tot asemenea
3 procoviţe citnău
1 pereche rucaviţe şamalagea
1 pereche rucaviţe ghirmesut cu fir
1 patrafir dă cutnie
1 stihar turungiu, cu flori de fir
1 patrafir lăudanu roşu, flori de fir
1 pereche rucaviţe tot asemenea
1 antemis de cit
8 poale la icoane, însă 4 atlaz roşu şi alte 4 mai ponosite
3 dvere la uşile cele împărăteşti
1 poală la iconostas, belacoasă roşie, cu flori de fir
1 poală *ipac* la iconostas, mai veche
1 aeru dă cutnie în vărgi
1 antemis atlaz verde
2 mese de bogasiu pă sfăntu preastol
1 patrahir dă cutnie în vărgi, fără ciucuri
1 patrahir belacoasă verde

Arămurile casii

2 cazane bune, cu ţevile lor, i tot tacămul
1 cazan *ipac,* cu ţevile lui, vechiu
1 căldare mare pentru oi
63 tipsii mari
28 tipsii mai mici
1 căldare de butcă, cu ţevile ei vechi
1 tingire mare cu capacu ei bun
1 tingire mare fără capac
6 tingiri mici, bune nu vechi şi numai una cu capacu ei
1 tavă pentru plăcinte
1 sinie veche
4 capace dă tingiri mai vechi
12 capace dă tingiri mai mici, bune, nu vechi
5 talere cositor, bune
7 talere de aramă, vechi
1 creştelniţă
1 strecurătoare cu căpăcelul ei
2 căldări de casă
1 burdar pentru apă dă trandafir
1 lighian cu ibricul ei bun
4 iprice *(sic)* pentru cafea
1 solniţă de cositor pentru masă
4 zarfuri de tuci pentru caavea [cafea]

Hiiarăle casii

1 părcche fiare de plug
1 topor
1 vătraiu
1 cleşte de foc
1 grătar la cuhnie
2 lanţuri pă supt car
2 căntare, unul mare altul mic
1 părechc cruci pentru 2 cai înaintaşi
5 seceri
2 obezi pentru ţigani
1 cerc dă buţi
2 hiiară de înherat vitele
3 sape
1 părechc hiiară de cai
4 ocă fier nelucrat

Sculile casii

1 mindir cu lănă, de pănză
1 *ipac* seltea [saltea] terpit
6 perne însă 2 terpit şi 2 lănă în vărgi
1 covor vechi
1 scoarţă
5 peşchire
16 şărvete de masă
2 mese dă pănză
1 brîişor cusut
2 procove de lănă pentru bucate
4 saci de bucate
6 ocă cănipă netoarsă
1 plasă pentru peşte
8 piei de vită, mari cu mici
4 coţi postav pentru paturi

Cărţile sfintei biserici

21 bucăţi dă cărţi greceşti
1 penticostar rumănesc
1 osmăglasnic sărbesc
1 floarea cuvintelor, slovenesc
5 mineie pă căte 2 luni, sloveneşti, cu parimii rumăneşti
1 minei *ipac* sărbesc, întreg
1 apostol rumănesc
1 evanghelie jumătate rumănească şi jumătate grecească
1 evanghelie *ipac* rumănească
6 mineie pă căte 2 luni, greceşti

Casa Hagi Niţă Pitiş (1857), mai tîrziu Hanul Buştenari, lîngă Hanul Bacîrea.

1 paraclitichi grecesc
2 trioade greceşti
1 molitvelnic grecesc
2 orologhioane greceşti
1 apostol grecesc
2 liturghii greceşti
1 psaltirie grecească
1 ceaslov grecesc
1 apostol *ipac* grecesc

51

Vasile i alte scule

6 buţi seci pentru vin
6 burii *ipac,* mari cu mici
3 burie pentru ţinut bucate
3 putini pentru struguri
2 hărdaie pentru struguri
3 tocitori
1 corătă de călcat struguri
1 baniţă pentru bucate
1 fedeleş
2 găleţi
1 car pentru boi, vechi, cu 8 cercuri şi cu două întinzători, 1 cu 4 plăviţe de fier
1 căruţă de cai
2 juguri pentru boi
1 moară cu o roată umblătoare

Ţiganii mănăstirii

1 Mihai
1 Dragnea muerea lui
1 Păuna fii-sa
1 Stancul *sin* Păunii, dă un an
1 Stan
1 Ion *sin* Stan, dă 3 ani
1 Stana muma lui Stan

7

Viile

12 pogoane de vie în dealu Păuleştilor, lucrătoare
4 pogoane în dealu Scăieni, lucrătoare
10 pogoane *ipac* la Scăieni, părăginite
9 pogoane la Valea Poienii, lucrătoare
8 pogoane la Valea Ursoii, lucrătoare

43

Moşiile

1 moşiie Vistiereasa dă lăngă mănăstire, *sud* Prahova
2 funioare *ipac* Bleajoia i Strănbeni *sud* Prahova
3 funioare *ipac* Balaca, Colacu dă piatră i Boldeştii, sud Saac
1 moşiie Vai-de-Ei, *sud* Saac
1 moşiie Orboiasca, *sud* Prahova
2 moşii *sud* Buzău, însă Rătunda şi Şopărliga
1 moşiie Hăbudul, *sud* Dămboviţă

12

Această catagrafie este făcută de mine cel în jos iscălit, din porunca dumnealui Dumitrache *biv vel* stolnic, epitropul sfintei mănăstiri al sfăntului Pandeleimon.

1784.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—223.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.
Al doilea exemplar al actului de mai sus, în limba greacă, CCCLXXV—224.

94

1784 septembrie 1. [Tîrgşor].

Moşnenii din Valea lui Dobrotă şi Vai-de-Ei dau asigurare egumenului de la mănăstirea Tîrgşor că atunci cînd va veni la ei, vor merge cu toţii să aleagă partea de moşie ce se cuvine mănăstirii. *(Original).*

† Adecă noi oamenii moşneni din Valea lui Dobrotă, i noi oamenii moşneni din Vai-de-Ei, dat-am zapisul nostru la măna sfinţii sale părintelui egumen Tărşoreanu.

Ca să să ştie ca cănd va veni sfinţiia sa acolo la noi să avem a eşi cu toţi să alegem partea mănăstirii, însă în Valea lui Dobrotă stănjeni 477 şi în Vai-de-Ei stănjeni 115, după cum au ales 6 boiari hotarnici ce au hotărât acea moşie. Şi să alegem şi stănjeni 190 ce să numesc că sănt a lui Ghiga [?].

Pentru aceia am dat zapisu nostru la măna sfinţii sale, ca să să crează.

Septemvrie 1, 1784.

Eu Vasile Vaideescu
Ion Vaideescu
Tudor Ureche *ot* Valea lui Dobrotă
Eu Dobre *ot tam*
Gheorghie Vaideescu
Panait Vaideescu
Nedelco *ot tam*
Stanciu Dobrotă

[pe verso] :

Pentru moşia Dobrotă i Vai-de-Ei.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—221.
Original, stare bună, format mic, hîrtie cu filigran.

95

1785 fevruarie 2. [Bucureşti].

Mihail Şuţu voievod, la jalba dată de egumenul de la Tîrgşor, porunceşte ispravnicilor din jud. Saac să oprească pe locuitorii din Valea lui Dobrotă şi Vaideei care ar tăia lemne de pe moşia mănăstirii şi le-ar duce spre vînzare. *(Original).*

† *Milostiiu bojiiu Io Mihail Costandin Suţul voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.*

Dumneavoastră ispravnicilor *ot sud* Saac sănătate. Vă facem în ştire că la domniia mea au dat jalbă cuviosul egumen al sfintii mănăstiri Tărşor, din *sud* Prahova, cum că pă moşiia mănăstirii Valea lui Dobrotă i Vaideei dintr-acel judeţ, are şi pădure şi ar fi tăind-o lăcuitorii cei duprin-prejur. Şi ceru a fi opriţi.

Pentru care vă poruncim să cercetaţi şi dă va fi pădure roditoare dă ghindă sau dumbravă ţinută, care dupe obicei şi dupe dreptate au a fi opriţi, să daţi poruncă lăcuitorilor ca să nu o mai taie, oprindu-i şi zăticnindu-i a o avea ferită.

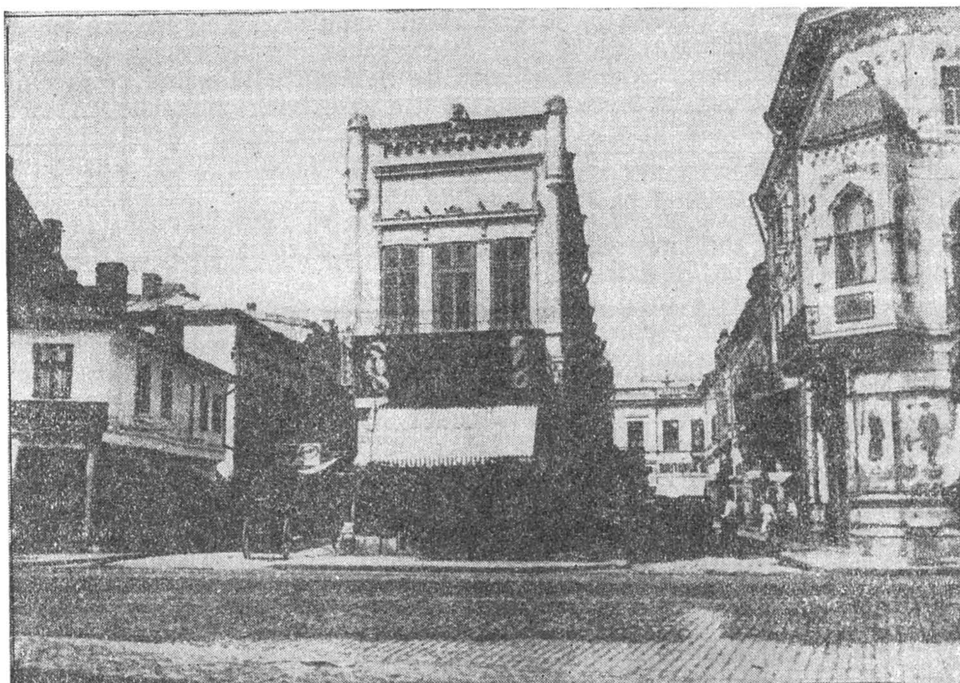
Şi această carte să să dea la măna omului mănăstirii ce-l va avea orănduit a păzi. Iar dă va fi pădure din cele neoprite pentru lemne dă foc sau crănguri pentru alte mărunţişuri, la aceia nu sănt opriţi lăcuitorii, ce vor fi şăzători pă însuşi moşiia aceia, a tăia numai lemnile ce vor fi trebuincioase casele lor, că pentru aceia clăcuiescu, fără numai cherestea dă vănzare dă vor vrea să facă să taie sau alte lemne dă neguţătorie, pentru aceia au a să aşăza lăcuitorii întăi cu omul mănăstirii ca să plătească dijma obicinuită. Şi aşa vor fi slobozi.

I saam receh gospodstvo-mi.

1785 fevruarie 3.

vel logofăt

Acad. R.S.R., CCCLXXV—225.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran ; întărit cu pecetea domnească, cea mică, în tuş roşu.

„Arastaua“, sediul breslei cavafilor; în stînga vechea casă Tache Dumitrescu, fostă Temelie Dinescu-primar.

1785 februarie 15.

Constandin medelnicer orînduieşte pe protopopul Iane şi pe doi boieri să hotărnicească moşiile de la Vai-de-Ei şi Valea lui Dobrotă proprietatea mănăstirii Tîrgşor. *(Original).*

† Sfinţiia ta părinte protopop Iane şi dumneavoastră vătaşe Dumitraşco şi căpitan Ioane sănătate vă pohtim de la Dumnezeu să vă dăruiască.

După aceia vă facem în ştire că sfănta mănăstire Tărşoru are moşie la Valea lui Dobrotă stănjeni 476, aşijderea şi moşiia Vai-de-Ei stănjeni 115, după cum văzum şi o carte de hotărnicie la măna părintelui egumen Tărşoreanu, *ot* leatu 7218 [1710] a şase boieri hotarnici în care alege aceşti stănjeni să-i stăpânească Neofit Savastie şi Alexandru vornicu, adecă cei ce au închinat la Tărşor, după cum dintr-acea carte veţi înţelege.

Ci dar iată că vă scriem şi vă orănduim să mergeţi acolo, în faţa locului, şi fiind toţi moştenii faţă să le alegeţi această moşie. Şi făcând semne să o deosebiţi de către a moştenilor.

Aşijderea scrie tot într-acea hotărnicie să stăpânească Neofit Savastie şi Alexandru vornicu 16 *pol* pogoane vie în dealu Gorănetu, în hotaru Priseceni, ce au fost ale lui Tudor şi tot alăturea într-acel hotar 15 pogoane cu obraţiia lor ce au fost ale Milii şi ale Balicii.

Dar şi pentru aceste vii să cercetaţi prin moştenii de acolo şi alţi oameni bătrăni împrejuraşi şi să le dovediţi, să le descoperiţi şi atăt pentru moşie căt şi pentru vie alegerea ce veţi face să daţi în scris supt iscăliturі-vă.

Mai arată părintele egumen Anton că tot într-acea hotărnicie scrie că au mai avut Neofit Savastie şi Alexandru vornicu încă stănjeni 190 tot acolo Şi au fost să facă schimb să rămăe aceşti stănjeni moştenilor Vaideeşti şi mănăstirea să ia alţi stănjeni în Valea lui Dobrotă şi nu s-ar fi urmat acest schimb a să face.

Ci dumneavoastră să cercetaţi şi pentru aceasta prin cartea de blestem ce au adus părintele egumen.

Şi de toate, căte mai sus scriem, alegănd şi izbrănind să daţi în scris supt iscăliturile dumneavoastră ca şi de la noi să li să adevereze acea alegere.

Şi fiţi dumneavoastră sănătoşi,

Costandin medelnicer,
Ion *[indescifrabil]* sluger

1785 fevruarie 15.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—226.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

1785 iunie 19. [Ploieşti].

Moşnenii din Vaideeşti dau înapoi 305 stînjeni de moşie şi 32 pogoane de vie, de asemenea şi popa Vasile 7 pogoane de vie, ce-au cotropit din moşia mănăstirii Tîrgşor; pentru folosirea locului pe trei ani trecuţi vor plăti numai cheltuiala ce s-a făcut cu cei patru boieri hotarnici. *(Original).*

† Adică noi moşnenii Vaideeştii dat-am zapisul nostru la măna sfinţii sale părintelui egumen Antonie Tărşoreanu.

Precum să să ştie că viind cu poruncă domnească şi cu boeri hotarnici ca să-şi aleagă partea de moşie a sfintii mănăstiri ce au avut tot într-un hotaru Vaideeşti. Deci noi i-am dat dăplin stănjeni 305 din cap în cap, însă din cap din sus despre soare-răsare din hotaru cu lacu cu răchiţele şi pănă în capu moşii dăspre soare-apune pănă în hotaru ce să vecineşte această moşie pănă în hotaru popii Drăghici.

Şi i-am dat dăspre marginea pădurii din Valea Neculii şi pănă unde s-au înplinit suma stănjenilor. Şi au pus boerii hotarnici piatra. Aşijderea am mai dat sfintii mănăstiri pogoane loc dă vii 32, cu delniţa lor, după cum să coprinde în cartea de hotărnicie a şase boeri hotarnici la leat 1710.

Aşijderea au mai dat şi tovarăşu nostru de moşie, popa Vasile, alte şapte pogoane de loc de vie, care deosebită vănzare era de la moşă-său, care s-au făcut peste tot pogoane 39 *pol*, cu delniţa lor.

Şi aceste pogoane le-am dat din capu moşiii despre soare-apune pă coasta ce să numeşte *[indescifrabil]*, puindu-să şi 2 pietre păn colţu acestor numite pogoane pănă în sus, iar capu dă din jos dă în valea cea seacă. Iar pentru venitu moşii ce ne cerea părintele de trei ani, ne-am învoit cu sfinţiia sa că, altă supărare să n-avem fără de numai în frica lui Dumnezeu, ce cheltuială va fi făcut acum la această hotărnicie cu patru boeri hotarnici, să dăm. Aşijderea şi pentru locu dă stănă ce l-am văndut noi în anii trei trecuţi, să aibă şi sfinţiia sa a-şi pune stănă pă locu mănăstirii şi oile să umble pă moşiia no[a]stră ce să numeşte Fundu lui Stan, i hotaru Moldoveanului, pă apa Cricovului.

Iar altă supărare să nu mai avem; şi de acum înainte să avem pace unii de către alţii şi să ne stăpănim moşiia după cum ni s-au ales acum dă aceşti patru hotarnici.

Şi pentru credinţă ne-am pus numele şi degitele în loc dă pecete, ca să să crează, unde am rugat şi pă dumnealor boeri hotarnici dă s-au iscălit mărturie.

Iunie 19 *dni,* 1785.

Eu popa Vasile adeveresc
Eu Gheorghie Diian, adeverez
Eu Coman adeverez
Eu popa Iane protopop, martor
Eu Gheorghe Vaidiescu adeverez

Dumitraşcu *vnuc* Gheorghe
Ivan adiverez
Badea adiverez
Stan *vnuc* popa Vasile
Gligore adeverez
Necula Inimă-rea adeverez
Dumitru nepot popii
M. ceauş hotarnic, martor
Pătraşco martor, hotarnic
Şi am scris cu Iorga căpitan cu zisa lor şi martor

Acad. R.S.R., CCCLXXV—227.
Original, stare potrivită, hîrtie cu filigran.

98

1785 iunie 20. [Ploieşti].

Moşnenii din Dobroteni (Valea lui Dobrotă) se înţeleg cu egumenul Antonie, de la mănăstirea Tîrgşor, să dea înapoi 286 stînjeni ce-au cotropit din moşia mănăstirii. *(Original).*

† Adecă noi moşnenii Dobroteni care mai jos ne vom iscăli, dat-am zapisul nostru la măna părintelui egumen Antonie Tărşoreanu.

Precum să să ştie că viind sfinţiia sa cu poruncă domnească şi cu patru boieri hotarnici ca să aleagă partea de moşie a sfintii mănăstiri Tărşoru ce era tot într-un hotaru cu moşiia noastră Dobroteni şi din stănjeni 477 ce să coprind în cartea de hotărnicie a şase boeri, fiindcă ne-am învoit cu moşnenii Vaideeştilor prin schimb, cum zapisele adeverează, de au dat moştenii Vaideeşti stănjeni 190 sfintii mănăstiri unde mai avea sfănta mănăstire tot într-acel hotaru. Au rămas să dăm noi mănăstirii din moşiia noastră Dobroteni numai stănjeni 286 pe care i-am dat deplin pe marginea despre miază-zi, din cap în cap.

Iar pentru căte pogoane de vie s-au aflat făcute vii de noi moşnenii şi au intrat în măsura moşii mănăstirii, să avem a-i da alte pogo[a]ne întocmai la faţa podu... unde au fost vii mai înainte. Iar partea noastră de moşie, după cum să va coprinde în cartea boerilor hotarnici, au rămas de la vale despre apa Sărăţelului cu siliştea satului.

Şi după această învoire şi alegere ce am făcut cu voire despre amîndoao părţile, am dat zapis unii la măna altora, ca de acum înainte să stăpănim fieştecare părţile ce ne-am învoit şi prin hotar ne-am deosebit unii de către alţii să stăpănească cu bună pace.

Şi pentru buna credinţă, ne-am pus degetile la iscălitură în loc de pecete, ca să să crează, unde am rugat pă dumnealor boeri hotarnici ca să iscălească martori.

Iunie 20 *dni,* 1785.

Eu popa Petre *ot tam,* adeverez
Eu Pascul ceauşul *ot tam,* adeverez
Eu Gheorghie ceauşul „ „ , adeverez
Eu Stoica „ „ , adeverez
Eu Neagul „ „ , adeverez
Eu Cărstiian „ „ , adeverez
Eu Cărstiian „ „ , adeverez
Eu Cărstian *brat ego,* Pascul, adeverez
Eu unchiaş Pătraşcu, adeverez
Eu unchiaş Dobran, adeverez
[indescifrabil] biv ceauş agiesc, hotarnic şi martor
popa Iane protopop, hotarnic şi martor
Pătraşco *[indescifrabil]* hotarnic, martor

Şi am scris eu Iorga căpitan cu zisa moşnenilor şi martor.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—228.

99

1785 iunie 25.

Din porunca domnitorului Constantin Suţu şi prin carte de blestem se alege partea de moşie a mănăstirii Tîrgşor de a moşnenilor din Valea lui Dobrotă şi din Vai-de-Ei. *(Original).*

† Din luminată poruncă a pre înălţatului nostru domn Io Mihail Constandin Suţu voevod, fost-am orănduiţi de dumnealui Grigore *biv vel* medelnicer i de dumnealui Costandin Movilă *biv [loc liber]* medelnicer, ispravnici *sud* Saac, ca să sforăm şi să aleagem părţile de moşie ale sfintei mănăstiri Tărgşoru ce are în hotaru Văii lui Dobrotă, cum şi în hotaru Vaideesc, dentru acest judeţŭ, de către moşnenii *ot* după jalba egumenului Antonie Tărgşoreanu ce au făcut către măria sa vodă.

Deci după poruncă cănd au fost la zi şi la soroc, strănsu-ne-am în faţa locului la moşiia Vaideesc, unde fiind de faţă şi răzaşi şi toţi moşnenii, cum şi egumenu Tărgşoreanu.

Şi mai întăi cetindu-să toate scrisorile şi zapisele ale fieşicărora moşneni, cum ş-ale mănăstirii Tărgşoru de partea moşii ce o are de la Neofit Savastie i de la Alexandru vornicul. Şi fiindcă în zapisele moşnenilor suma de stănjeni căt au, nu arăta, ci numai în cartea de hotărnicie numai stănjenii mănăstirii. Şi zicea că ce moşie au mai rămasŭ din stăngenii mănăstiri să stăpănească moşnenii.

Întrebănd pe moşnenii şi pe răzaşi de vreme că în zapisele moşnenilor lipseşte suma stănjenilor, hotarăle săntŭ de jur înprejur pe deplinŭ. Şi ne arătară moşnenii că le au deplin fiindcă dă curănd s-au mai tras această moşie de s-au alesŭ partea moşii popii lui Drăghiciu. Şi cum că

pe în căpătăie săntŭ hotare pietre, iar păn co[a]stele moşii despre miază-zi unde să răzoresc cu moşnenii Dobroteni au hotaru apa Sărăţuicăi. Care nici moşnenii Dobroteni nu tăgăduiră.

Iar pen coastele moşii despre miază-noapte, unde să răzoresc cu moşnenii Pociovalişteni afară din 2 hotare cele den căpăteu de acolea în colo să hotăresc cu Valea Neculii care asemenea nici moşnenii Pociovaleşteni nu tăgăduiră.

Şi văzănd că hotarele aceştii moşii sănt descoperite, am zis moşnenilor ca să ne ducă la hotaru din capu moşiii. Şi ducăndu-ne :

Întăia trăsură ; pus-am sfoara din hotaru din capu moşii despre soare-răsare, de la capu cu răchiţele din colţul despre miază-noapte. Şi mai întăi citind toate scrisorile şi zapisele ale fieştecăruia şi fiindcă în este biserica întru acea piatră. Şi de acolea dreptŭ în cale apa Sărăţuicăi unde să hotăraşte cu moşnenii Dobroteni ; şi au eşit sfori 26 şi stănjeni 22 ce fac stănjeni 672.

Al doilea trăsură ; mers-am la mijlocu moşii şi am pus sfoara din matca apii din piatra ce este în malu Sărăţuicăi, ce este lăngă un gorun înherat, şi am tras drept pe coaste pe lăngă via lui Gheorghe *sin* Iancul diaconu, pe despre soare-răsare eşind la drumu ce merge de-acurmezişu pe slemne la un loc ce să cheamă la Strimtoare unde săntu 2 fagi înheraţi şi de acolea am pogorăt drept de vale în matca Văii Neculii unde să hotăraşte cu moşnenii Pociovalişteni. Şi au eşit sfori 26 şi stănjeni 24 ce fac stănjeni 699.

Al treilea trăsură ; pus-am sfoara din hotaru ce să hotăraşte cu moşiia Priseaca, a popii Drăghiciu, la capu despre soare-apune. Şi am tras în sus peste coastă şi am pogorăt în Valea Seacă viind cu sfoară pă lăngă hotaru şăt.[rarului] Marin ce este lăngă un măru, care hotaru l-au deosebit din moşiia popii Drăghiciu şi l-au dat şăt.[rarului]. Şi am tras peste Valea Seacă pe la capu coastii Draghiască ce este tot din hotaru Vaideesc. Şi am mersŭ cu sfoara pe la nişte fagi înheraţi pogorănd dreptŭ de vale în apa Sărăţuicăi, unde să hotăraşte cu moşiia Dobroteasca. Şi acolo lipsind hotaru s-au pus hotare în prundu apii, în dreptul unui plop mare şi au eşit sfori 25 [?] şi stînjeni 1, ce fac stănjeni 501. Iar căte trele trăsurile fac stănjeni 1.872 din carele după obiceiŭ scăzănd 2 părţi rămăne una bună stănjeni 624, care vrănd să intrăm în treaba . . . . stănjenilor mănăstirii Tărşor, văzum că în cartea de hotărnicie cu 6 boeri, leatu 7218 1710 au ales partea mănăstirii dintru acest hotaru Vaidiescu stănjeni 115, iar egumenu Tărşoreanu cere stănjeni 305 arătăndu-ne un zapis al numiţilor moşneni Vaidieşti de învoirea ce au fost făcut cu moşnenii Dobroteni pentru stănjeni 190, ce au fost făcut moşii lor schimb la hotărnicia ce mai înainte au ales partea de stănjeni ce avea Neofit Savastie i Alexandru vornicu, atăt în hotaru Vaidiesc cum şi în Valea lui Dobrotă şi unde era să ia mănăstirea acei stănjeni 190 din hotaru Vaidiesc. I-au dat moşnenii Dobroteni din hotaru lor Dobroteni şi pentru aceşti stănjeni au fost primit moşnenii Dobroteni parte de moşie a unui Ghigoe cu livezile lui ce avea în hotaru Vaidiesc, fiindcă unii din moşnenii Dobroteni s-au fost aflat pe acea vreme cu casile lor pe acea parte de moşie a lui Ghigoe şi acum în-

Casa Wagner (Piața Fructelor)
foto 1930

voindu-se moşnenii prin zapise ce au dat unii la măna altora care ne-au rugat şi pe noi de ne-am iscălit mărturii. Şi şi-au primit fieştecare schimbu cel vechi înapoi.

Au voit moşnenii Vaidieşti ca să dea mănăstirii acei stănjeni 190 ce-i luase de la hotărnicie în hotaru Dobroteni şi ei să stăpănească partea acelui Ghigoe cu livezile lui, fiind tot în hotaru lor Vaidiesc.

Deci după vechiul obicei am lăsat siliştea satului cu apa Sărăţuicăi moşnenilor *ot tam* şi am dat mănăstirii Tărşoru pe de margine păduri[i] despre miază-noapte, puind sfoara din capu moşii despre soare-răsare din hotaru, cu lacu cu răchiţile şi a mersŭ dreptŭ pen poiană până în coasta unde au fost pimniţa popii lui Vasile, strămoşu popii lui Vasile, ce să află acum, care însuşi mărturisi că pe acolea vinea capu moşii Vaidieşti.

Şi în vatra acei pimniţe s-au pus piatră lăngă un nuc înherat şi până la acest hotar au eşit sfori 12 şi stănjeni 27 ce fac stănjeni 322.

Şi am dat mănăstirii iar de la acest numit hotaru şi pînă în colţul pietrii în apa Sărăţui au rămasu stănjeni 350 ai moşnenilor.

Al doilea trăsură, mers-am la mijlocu moşii şi am pus sfoara din hotaru din Valea Nucului de unde să hotăraşte cu moşnenii Potcavăleşti şi am mers cu sfoara drept peste coastă, pe unde sănt cei 2 fagi înheraţi, pogorănd până în dreptul casii numitului de acum popii lui Vasile şi aici lîngă un păru ce s-au înherat s-au pus hotaru piatră. Şi până la acest hotaru au eşit sfori 13 şi stănjeni 4 care fac stănjeni 329. Şi am dat mănăstirii iar de la acest numit hotaru şi până la apa Sărăţuică au rămas stănjeni 370 ai moşnenilor.

Al treilea trăsură, mers-am la piatra din capu moşii despre soare-apune unde să hotărăşte cu popa Drăghiciu şi puind sfoara dintru acest numit hotaru, am mers drept în sus pe coaste şi pogorînd în Valea Seacă pe lăngă hotaru de la măr al şăt.[răresii] Marii şi trecănd peste Valea Seacă în livezi, de marginea livezii lui Dobre .. .... ce o are de zestre de la Mihalache, între un măr şi între un plop ce s-au înherat, am pus piatră, eşind până la acest hotarŭ sfori 10 şi stănjeni 14 ce fac stănjeni 264. Şi am dat lui stănjenii, care căte trele trăsurile fac stănjeni 915, care dupe obicei scăzăndu-se 2 părţi rămăne una bună, stănjeni 305.

Şi de la numitu hotaru până la apa Sărăţuicăi, la hotaru din prund au rămas stănjeni 236 ai moşnenilor Vaidieşti. Iar numiţii stănjeni 305 ce s-au dat mănăstirii pe de marginea pădurii despre Potcavelești, din hotaru văii nucului şi până pe la mijlocu moşii pe unde s-au pus de noi hotaru, cum mai sus arată, cu semnile lor, să aibă a-i stăpăni sfănta mănăstirea Tărşoru, din capŭ în capŭ şi de preste tot hotaru, cu bună pace atăt de către moşnenii Vaideeşti, cum şi de către moşnenii Potcavaleştenii, păzînd fieştecarele nestrămutat hotaru ce s-au hotărît.

Care după dreapta hotărnicie ce s-au făcut, dat-am această a noastră carte adeverită cu iscăliturile noastre la măna egumenului Tărşoreanul ca să aibă a stăpăni mănăstirea Tărşoru aceşti stănjeni 305, din hotaru moşii Vaideeşti, cu bună pace.

Deosebit de acești stănjeni 305, mai ceru egumenul Tărșoreanu locu de paragine de vii de pogoane 32 *pol* dupe cum să cuprinde în cartea a 6 boeri hotarnici cu leat 7218 [1710].

Întrebat-am pe moșnenii Vaideești că unde au acest locŭ să dea mănăstirii, și dederă din capu moșiilor pe coasta Draghiască de unde să hotăra cu moșiia popii lui Drăghiciu spre soare-răsare până unde s-au împlinit cu prăjina cea veche pogoane 32 *pol*, cu delnițele lor cum să coprinde vănzarea moșneni.

Și [la] aceste pogoane pe la capu din sus despre namiazi s-au pus pietri, iar capu despre miază-noapte cu delnița lor dau în Valea Seacă.

Lăngă acestu locu de pogoane, mai arăturatu-s-au *(sic)* încă pogoane șapte, de la popa Vasile moșneanu, pe care le-au fost văndut tată-său la alt loc și acum s-au dat tot la un loc cu care mai avea mănăstirea.

Și de la acest hotar de la numita moșie Vaideiască luănd toate săvîrșire atăt de alegerea stănjenilor cum și de locul de pogoane de vii.

Dupe poruncă mers-am și la moșiia Valea lui Dobrotă ca iarăși să sforăm și să alegem partea sfintei mănăstiri Tărșoru de stănjenii ce să coprinde în cartea de hotărnicie a 6 boieri cu leat 7218 [1710] că s-au ales întru acest hotarŭ al Văii lui Dobrotă.

Deci când au fost la zi și la soroc strănsu-ne-am la numita moșie unde fiind față și răzeșii și toți moșnenii cum și egumenu Tărșoreanu. Și mai întăi citind toate scrisorile și zapisele ale fieștecăruia și fiindcă în zapisu moșnenilor suma de stănjeni nu arăta, ci numai în cartea de hotărnicie mai sus arătată, după ce au ales stănjeni 476 ai lui Alexandru Vornicu i a [lui] Neofit Savastie, care stănjeni săntŭ acum ai mănăstirii Tărgșoru, apoi zic că ce stănjeni mai rămăn să-i stăpînească moșnenii Dobroteni.

Așijderea și în zapisele răzașilor, moșneni Gornenii, iarăși suma stănjenilor nu arată, ci numai pogoane și cu părțile de moșie a vînzătorilor căte au avut.

Și văzănd noi că în zapisele și cărțile amăndurora moșneni suma de stănjeni nu arată, i-am întrebat de iaste moșiia Dobroteni cu hotarăle ei deplin. Și ne arătară că păn căpătăie sănt hotară, iar păn coastele moșii despre miază-noapte este hotaru apa Sărățuicăi cu care să hotărăsc cu moșnenii Vaideești care la alegerea numitii moșii am văzut că așa s-au urmatŭ iar prin coastele moșii ; despre miază-mi unde să hotărăște cu moșnenii Gornenii, hotaru nu au. Ci numai s-au urmat pe un drum vechiu ce merge pe semne, pe lăngă care drum făcînd moșnenii Gorăneni vii, pivnițe cu curțile lor, au fost mutat drumu cel vechiu de pe la vale în moșiia Dobroteni. Și pentru aceasta au avut mare pricină moșnenii între dănșii. Care într-alt chipŭ nu putem a descoperi adevăru de la moșneni.

Ci am întrebat de este și vreun strein cumpărătorŭ de vii și ne arătară că este un Radu ce au fost ceauș de slujitori. Pe care întrebîndu-l de cătă vreme este cumpărătorŭ, și ne arătă că sănt 30 de ani mai bine de când de la moșnenii Gorăneni au cumpărat locu de și-au făcut vie.

Și la acea vănzare au fost toți moșnenii de față. Care mai cerănd ei pentru acelŭ locu, la vale, să-i mai vînză, însuși moșneanu vănzătoru împreună cu ceilalți moșneni i-au zis că de unde au văndut la vale ei nu mai au treabă că este moșiia Dobroteni și fiindcă acelu loc ce i-au văndut da cu capu în drumu cel vechiu și în marginea drumului despre Dobroteni au fost un copaciu stejaru mare, l-au fost înherat numiții moșneni Goräneni zicănd Radului că de acolea la vale să nu mai mute drumu.

Și auzind noi acestea și văzînd și copaciu înherat, era să punem hotaru. Dară moșnenii Gorneni ziseră că pănă nu va lua Radu carte de blestem nu să odihnesc. Și dăndu-i-să carte o primea, dar noi l-am lăsat pînă a doua zi ca să să socotească de adevăr, să vază bine pe unde au fost drumu cel vechiu să ne arate.

Și a doua zi de dimineță, față fiind toți moșnenii, au primit Radu carte de blestem, mărturisind adevăru că însuși elŭ au dat gardu pe la acelu copaciu înherat și au mutat drumu pe de la vale. Văzînd că așa au urmat, moșnenii Gorneni și dintr-acelŭ copaciu au plecat cu carte de blestem în cap pă unde au știut drumu cel vechiu, pănă [*loc rupt*] moșneni Gorneni, care pe alocurea să cunoaște pănă în drumu cel vechiu [*loc rupt*] mutase gardu curților pe loc de al Dobrotinilor cum s-au găsit la 2 inși, însă la Costandin vecinu Radului care și o cruce ce făcuse de marginea drumului celui vechiu o pusese lăngă gardu ce-l făcuse nou, care cruce o am mutat la locu ei.

Și au rămas gardu să. ... să și-l mute numitu Costandinu pe hotaru pe unde au mărturisit Radu. Așijderea și preotu popa Radu să-și mute gardu ce l-au făcut nou, cu cumnată-său, din josu vii, unde acum să află porumbu, de la pimniță și pănă la jumătate unde este cotit să-și mute gardul pe hotaru ca să se îndrepteze.

Iar de acolo la vale cum merge drumu spre soare apune fiindcă face drumuri, nu să știa care este hotaru. Și ca să nu fie asupriți nici o parte nici alta, am pus sfoara din marginea unui drum pănă la altă margine și am făcut sfoara în două și pe unde au venit, s-au mulțămit amăndouă părțile și s-au pus hotară 6 de rănd din capu drumului celui vechiu de unde s-au început drumul cel vechiu ce merge de la via [*loc liber*] pe semne și pă la colțu moșii Dobroteni despre soare-apune.

Și de această învoire ce s-au făcut la hotară și-au dat și zapise moșnenii unii la măna altora în care ne-au rugat și pe noi de ne-am iscălit mărturii.

Și așa descoperindu-se și hotaru al moșii Dobroteni despre miază-zi, pus-am sfoara din capu moșii Dobroteni den piscu, din colțul despre namiezi unde să hotărăște cu moșnenii Goräneni, iar înainte despre soare răsare cu șătr.[ăreasa] Mariia. Și am mersŭ de la vale păn pădure pănă în Poiana Turcului a șăt.[răresii] ; și de acolo drept de vale în matca apii Sărățuicăi, la piscul pietrii, unde este bisericuța în piatră. Și acolo în piatră să hotărăște cu moșia Vaideiască.

Și pănă la acest hotar au eșit sfori 25 și stănjeni 4 care fac stănjeni 629.

A doua trăsură, pus-am sfoara din piatra din gura drumului de la via [*loc liber*] unde este mijlocu moşii. Şi am mers drept de vale pen Poiana ...... drumului şi de acolea de vale în matca apii Sărăţuicăi în hotar, eşind cu sfoara drept casa lui Gheorghie ceauş în vădişor; şi au eşit sfori 29 şi stănjeni unul care fac stănjeni 726.

Al treilea trăsură, pus-am sfoara din matca Sărăţuicăi unde este hotaru în prundu apii, şi am tras în sus pe vale până în slomne deasupra, în capu vii, drept hotaru ce este în livedea de pomi a lui Ion Tătaru, de unde de acolo în sus să îngustează moşiia.

Şi de la hotaru de la Ion mers-am drept în copaciul trăsnit şi trecând peste drum, lăngă gardul vii lui Frone Serghiescu, alăturea la un nucu ce-i înherat, la hotaru din capu moşii despre soare-apune au eşit sfori 31 ce fac stănjeni 775, iar la controlea trăsurilor sfori 85 şi stănjeni 5, ce fac toate suma stănjenilor 2.130, care dupe obiceiŭ scăzănd 2 părţi şi rămăind una bună stănjeni 710.

Despre aceştia măcar că în cartea de hotărnicie a 6 boeri cu leat 7218 [1710] au ales partea mănăstirii, adică a lui Alexandru vornicu şi a lui Neofit Savastie, care acum este a mănăstirii Tărşoru stănjeni 477, dar după învoirea moşnenilor Dobrotenii cu Vaideştii ce prin zapise au dat unii la măna altora de stănjeni 190 care au fost avut la numita hotărnicie şi acum primindu-şi iar fieştecare moşnean vechiul schimb înapoi, dupe cum pre larg să cuprind în cartea de acum de hotărnicie a moşnenilor Dobroteni şi mai vărtos şi zapise[le] lor ce au dat unii moşneni la măna altora, care ne-au rugat şi pe noi de ne-am iscălit martori, acelui schimb de stănjeni 190 pe care stănjeni i-au dat moşnenii Vaideeşti mănăstirii din hotaru lor Vaideesc şi aşa au rămas să ia mănăstirea dentru acest hotar Dobroteni numai stănjeni 286.

Şi după vechiu obiceiu a rămăne siliştea satului cu apa Sărăţuicăi moşnenilor, am dat mănăstirii marginea despre Gorăneni.

Pus-am sfoara din capu moşii despre soare-răsare din piatra din pisc şi pînă în Poiana Turcului a şăt.[răresii], am dat mănăstirii stănjeni 300 şi am pus hotaru piatră în dreptul unui frasin mare ce este în livedea şăt.[răresii]. Şi dintru acest hotar şi până în vale în apa Sărăţuică [i], în hotar, au rămas stănjeni 329 ai moşnenilor.

A doua trăsătură, din hotaru din mijlocu moşii cei din gura drumului cum vine de la via [*loc liber*] şi drept de vale în poiana Podu Ulmului unde au fost viile Voinii iuzbaşa, am dat mănăstirii stănjeni 300 ... de la acest hotar şi până la vale, în apa Sărăţuică-i ce este hotaru, au rămas stănjeni 435 ai moşnenilor.

Al treilea trăsură, pus-am sfoara din piatra din capu moşii despre soare-apune ce de la gardu vii lui Frone Serghiescu şi până la hotaru din livedea lui Ion Tătaru am dat mănăstirii stănjeni 250, iar dintru acest hotar şi până la apa Sărăţuicăi, la hotaru din prundu apei, rămăn stănjeni 525 ai moşnenilor.

Iar la către trele trăsurile de stănjenii ce s-au dat mănăstirii sănt stănjeni 861, din care după obiceiu scăzîndu-se 2 părţi rămăne una bună stănjeni 287 ce s-au ales cu numitele hotară pe de marginea despre miază-zi unde să răzoraşte cu moşnenii Gorăneni să aibă sfănta mănăs-

tirea Tărşoru a-i stăpîni cu bună pace atăt de către moşnenii Dobroteni cum şi de către moşnenii Gorăneni, păzind fieştecare nestrămutate hotarăle ce s-au pus care în frica lui Dumnezeu cu de-a-măruntu cercetat şi adeverite fiind, cum mai sus arătăm, după drept hotărnicia ce s-au făcut.

Dat-am această a noastră carte la măna egumenului Tărşoreanu ca să aibă a stăpîni sfănta mănăstire Tărşoru aceşti stănjeni 287, adică două sute optzeci şi şapte din hotaru numitei moşii Dobroteni, cu bună pace.

Aşijderea să stăpînească sfănta mănăstire şi stănjeni 305, adică trei sute şi cinci ce s-au ales din hotaru moşiei Vaideiani, precum în faţa aceştii cărţi adeverează şi cu locul de pogoane ce s-au deosebit cu semnele lor, precum mai sus scriem.

1785 iunie 25.

Mareş *biv* ceauş. agiesc
popa Iane protopop
Pătraşco martor
Iorga căpitan

Acad. R.S.R.. CCCLXXV—229.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

100

1785 iunie 25. [Tîrgşor].

Însemnare de cheltuiala ce s-a făcut la hotărnicia moşiei de la Valea lui Dobrotă şi Vai-de-Ei, din judeţul Saac, proprietatea mănăstirii Tîrgşor. *(Original).*

Însemnare de cătă cheltuială am făcut la hotărnicia moşii de la Vaideeşti i Dobrota.

1789 iunie 25.

	taleri	*bani*
12 vedre vin căte taleri 1	12	—
24 ocă peşte căte parale 8	84	36
2 ocă untdelemn căte parale 8	12	—
10 ocă bob	1	—
20 ocă fasole	2	—
10 ocă ceapă	1	30
240 păini	7	—
2 ocă oţet	—	24

taleri	*bani*	ce am cheltuit la alte madele
71	18	porunca domnească către dumnealor boiari
71	—	la Logofeția ...... de au făcut poruncă către boernași hotarnici întăi
71	—	*ipac* pă urmă, că nu s-au lăsat pe aceia
15	—	am cheltuit eu în trei rănduri la dumnealor boeri ispravnici
5	—	*ipac* mai cheltuiți la București până am scos jalba
7	—	dumnealui stolnicului Mareș hotarnicului
20	—	Iorgăi căpitan
2	—	chile grău popii Iane protopop
5	—	unchiaş Pătrașco mazil
2	—	la 2 slujitori ai cinstitei isprăvnicii
12	—	la cei cu sfoara care trăgea
5	—	la Matei logofăt condicar de au trecut hotărnicia în condică

taleri 178 *pol,* 48 bani

Acad. R.S.R., CCCLXXV—230.
Original, stare bună, format îngust.

101

1792 noiembrie 3. [București].

Filaret mitropolitul, vrînd să mărească via Chiriazi și Valea Poienii, poruncește egumenului [Antonie] de la m-rea Tîrgșor să dea via mănăstirii și să primească alta în schimb. *(Copie).*

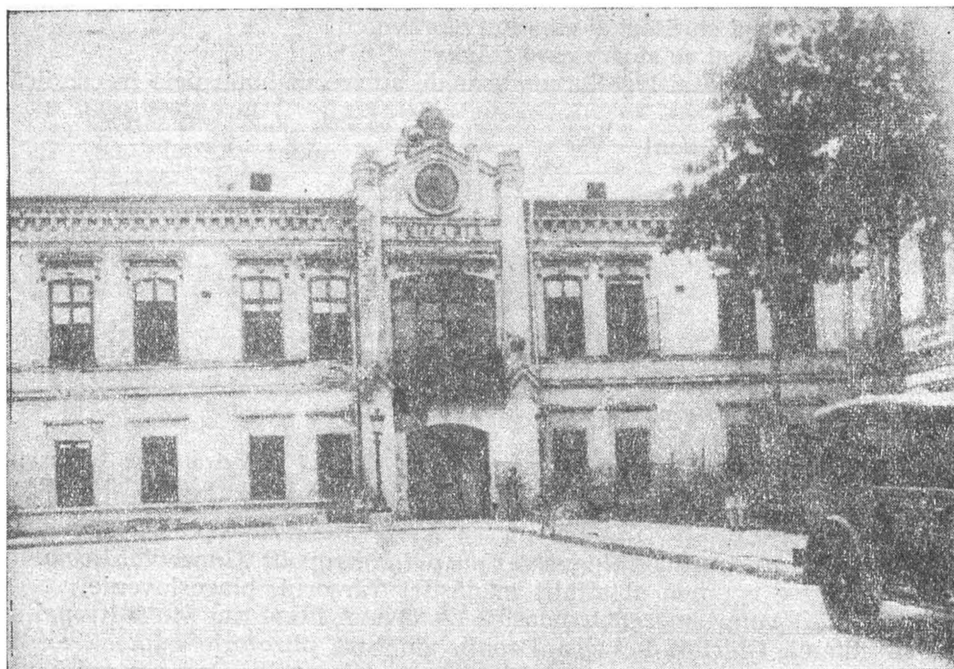
Filaret milostiiu bojiiu arhiepiscop i mitropolit Ungrovlahiscoie.
Cuvioase egumen al sfintii mănăstiri Tărșorul, blagoslovenie.

Fiindcă voim smereniia noastră ca să mai înmulțim via Mitropoliii ce să chiamă Chiriazi i Valea Poenii, am luat pliroforie cum că ar fi avănd și această mănăstire vie alăturea cu a Mitropolii. Deci am orănduit pe cuviosul chir Anthim egumenaș i schit [?] Iordăcheanu ca să meargă să vază acea vie a mănăstirii Tărșorul.

Ci scriem cuvioșii tale ca să mergi și cuvioșia ta împreună. Și mai întăi, măsurîndu-să cu prăjina să să facă foae căte pogoane sînt vie lucrătoare. Și de va fi avănd și obrație, iarăși să ni să arate ca căt loc, însă măsurat.

Al doilea, să să arate starea viii, ca ce fel să află lucrată și ce fel de viță, iaste tănără ori mai bătrănă.

Care foae să ni să trimiță, fiind iscălită de cuvioșiia ta i dă orănduitul nostru, căci voim a face schimb, să dăm altă vie a Mitropolii și să luăm pe aceasta, precum s-au urmat și cu mănăstirea Radul Vodă. Că asemenea luând vie alăturea cu a Mitropolii, la Chiriazi, s-au dat schimb cea de la Delicel și s-au luat aceia.

Vechea primărie a orașului Ploiești, în 1910.

Am arătat omului nostru lui chir Anthim şi viile Mitropolii anume care sănt a să da schimb. Ci arătîndu-le şi văzăndu-le şi cuvioşia ta care să va socoti a fi de potriva acei vii a Tărşorului, să avem ştire ca să să facă orănduială cu aşezămănt schimbului.

Aceasta să va urma şi fii blagoslovit.

1792 noemvrie 3.

Arh. St. Buc., *ms.* 143, f. 33.

102

1792 decembrie 8. [Bucureşti].

Mănăstirea Tîrgşor face schimb cu Mitropolia din Bucureşti, dînd o vie în dealul Ursoaii jud. Săcueni şi primind o altă vie în dealul Ţintea din jud. Prahova. *(Original).*

Adeverez cu această scrisoare a mea la sfănta Mitropolie a Bucureştilor unde să cinsteşte şi să prăznuieşte hramul sfinţilor împăraţi Costandin şi Elena şi la prea cinstită blagoslovitoarea dreapta prea sfiinţii sale părintelui mitropolitului ţării chirio chir Filaret.

Precum să să ştie că avănd sfănta Mitropolie o vie în dealul Ţintea, *sud* Prahova, pogoane şase şi trei prăjini vie lucrătoare i livede dă pomi alăturea de două pogoane cu namestiile ce să află în obraţiile aceştii vii, adică o casă dă zid şi un şopron dăzvălit.

Şi sfănta mănăstire Tărşorul avănd * altă vie în dealul Ursoi[i] *sud* Saac, pogoane şapte şi patrusprezece prăjini şi jumătate vie lucrătoare, i şapte prăjini ţelină, i doaă prăjini dă obraţie pă care sănt nişte păreţi dă pivninţă dă lemn şi o căşcioară dă gard.

Încă trăind răposatul prea sfinţiia sa părintele mitropolitu Cozma s-au învoit cumine a face schimb ca să dau eu la Mitropolie această vie de la Ursoaia, fiindcă mai sănt şi alte vii alăturea ale Mitropolii şi să primesc eu altă vie dă la Mitropolie deopotrivă cu aceasta.

Dar întămplăndu-să prea sfinţii sale pristăvire şi neapucănd ca să ia treaba sfîrşit prin zapise dă schimb, acum am făcut rugăciune şi cerere prea sfinţii sale părintelui mitropolitului ca să dea această vie dă la Ţintea mănăstirii fiindcă iaste aproape, unde îmi iaste cu îndemănare de a o lucra, şi aşa să ia treaba sfărşit.

Şi primindu-mi-să cererea dă cătră prea sfinţiia sa, am săvărşit acest schimb, dăndu-să via dă la Ţintea supt stăpănirea Tărşorul şi Mitropolia au primit via dă la Ursoaia.

Însă fiindcă la această vie prisoseşte un pogon şi unsprezece prăjini şi jumătate de vie lucrată mai mult dăcăt via dă la Ţintea, pentru aceasta au orănduit milă prea sfinţia sa părintele mitropolitu ca să fie doi preoţi dă mir la mănăstire, scutiţi în toată vremea. Şi mi-au dat şi taleri 200,

adecă doaă sute, ca să să învălească casa şi şopronu de la acea vie *ot* Ţintea.

Deci, pentru mai buna încredinţare a stăpănirii acestor schimburi, am dat la Mitropolie această scrisoare supt a mea iscălitură, precum şi dă la sfănta Mitropolie am primit asemenea supt pecetea şi iscălitura prea sfinţii sale, ca să să crează.

1792 dechemvrie 8.

Antonie igumen Tărşoreanu, adeverez
Gheorghe Predescu *biv vel pitar*, mărturie
M. clucer, mărturie
Velcea *biv treti* logofăt, mărturie

Am scris cu zisa sfinţii sale şi sănt mărturie
Gavril logofăt Mitropolii

[pe verso]:

Zapisul igumenului Antonie Tărşoreanu pentru via de la Ursoaia.

1792 dechemvrie 8.

Arh. St. Buc., *Mitr. Buc.*, LXXI—16.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran. Vezi *ms*. 143, f. 58 v—59.
* acest cuvînt se repetă.

103

1792 decembrie 8. [Bucureşti].

Mitropolia din Bucureşti face schimb cu mănăstirea Tîrgşor dînd o vie şi livede de pruni în dealul Ţintea, jud. Prahova, pentru o vie „lucrătoare" din dealul Ursoaii, jud. Săcuieni. *(Copie)*.

Adeverim cu această scrisoare a noastră sfintei şi dumnezeeştii mănăstiri Tărşorul, *ot sud* Prahova, unde să cinsteşte şi să prăznuiaşte hramul sfinţilor mai marilor voevozi Mihail şi Gavriil şi la măna cuviosului igumen al aceştii mănăstiri chir Antonie, ca să să ştie că avănd sfănta Mitropolie o vie în dealul Ţintea, *sud* Prahova, pogoane şase şi trei prăjini vie lucrătoare, i livede de pomi alăturea de doaă pogoane, cu namestiile ce să află în obraţiile aceştii vii, adecă o casă de zid şi un şopron dezvelit

Şi numita mănăstire avănd altă vie în dealul Ursoii, *sud* Saac, pogoane şapte şi patrusprezece prăjini şi jumătate vie lucrătoare, i şapte prăjini ţelină, i doaă prăjini de obraţie pă care sănt nişte păreţi dă pivniţă de lemn şi o căşcioară dă gard.

Încă trăind răposat fratele mitropolitu chir Cozma s-au fost învoit cu numitul igumen a face schimb ca să dea la Mitropolie această vie de la Ursoaia, fiindcă mai sănt și alte vii alăturea ale Mitropolii și să primească altă vie de la Mitropolie, deopotrivă cu aceasta.

Dar întămplîndu-să frăţii sale pristăvire și neapucănd ca să ia treaba sfărșit prin zapise de schimb, acum ne-au făcut rugăciune și cerere cuviosul igumen chir Antonie ca să-i dăm această vie de la Ţintea fiindcă iaste aproape de mănăstire, unde are îndemănare de a o lucra, și așa să ia treaba sfărșit.

A căruia cerere primindu-să de smerenia noastră, am săvărșit acest schimb dăndu-să via de la Ţintea supt stăpănirea Tărșorului și Mitropolia au primit via de la Ursoaia. Însă fiindcă la această vie prisosește un pogon și unsprezece prăjini și jumătate de vie lucrată mai mult de căt via de la Ţintea, pentru aceasta am orănduit milă de la noi ca să fie doi preoţi de mir la mănăstire, scutiţi în toată vremea. Și am dat și taleri 200, adecă doaă sute, ca să să învălească casa și șopronu de la acea vie *ot* Ţintea.

Deci pentru mai buna încredinţare a stăpănirii acestor schimburi, am dat la mănăstire această scrisoare întărită cu pecete și iscălitura noastră, precum și de către mănăstire am primit asemenea supt iscălitura cuvioșii sale, ca să să crează.

Aceasta scriem.

Filaret mitropolit al Ungrovlahii, adeverez

1792 dechemvrie 8.

Arh. St. Buc., *Ms.* 143, f. 58 v—59; vezi *Mitr. Buc.*, LXXI—16.

104

1796 martie 16.

Vintilă paharnicul scrie lui Dionisie egumenul mănăstirii Tîrgșor privitor la învoiala cu oamenii de pe moșia Vaideești, jud. Saac, pentru pășunatul vitelor. *(Original).*

Cu fiască evlavie mă închin sfinţii tale

Părinteasca scrisoarea sfiinţii tale am primit și am văzut cele ce-mi scrii pentru oamenii de la Vaideești. Ci să vede că-mi scrii ca cum te-am fi adipit noi și nu-ţi aduci aminte că ne-ai scris că vei [vrei] să le ei cu topuzul din măna oamenilor. Iar acum să cunoaște că nu ai fost necăjit ca atunci și ne-ai scris după cum să cade. Și arăt sfinţii tale, că pricina este așa, că viind oamenii de ș-au arătat jalba lor, am scris sfinţii tale înpreună cu răvașul ce ai scris către oamenii mănăstirii.

Am scris și noi zapciilor ca dreptul lor să și-l dea și de nu li să ajunge moșiia unde șed și pasc vitele și pe alte moșii să-și dea erbăritul sau claca să o facă în două cu stăpănii moșii unde să află șăzători. Și

sfinţiia ta când voieşti, vino ca să trimitem să aducă pe acei oameni ca să le dăm porunci a urma atât după condica domnească şi după obiceiu pământului şi după cum să cade asupra dreptului.

Iar de nu voieşti a veni şi pohteşti a te duce la Bucureşti, nu eşti poprit sfinţiia ta şi poţi merge şi ştim că jalba ce o vei da sfinţiia ta va să o facă măriia sa, havalea, iar aici la noi de a să cerceta. Și nu va face măriia sa vodă nedreptate lăcuitorilor dajnici. Şi nici noi nu voim nedreptatea nici a sfintii mănăstiri, nici a lăcuitorilor. Și din două care vei voi sfinţiia ta, sau aici de vei veni sau la Bucureşti de vei merge, de către noi nu eşti popritŭ

Și sănt al sfinţii tale fiu sufletesc, Vintilă paharnic

[1]796 martie 16.

Că noi dă căt a păzi dreptul şi a stăpănului moşii şi a lăcuitorilor, nu putem într-alt chip.

[pe verso]:

Cinstit şi al mieu sufletesc părinte, sfinte părinte Dionisie Tărşorean, cu fiiască ertăciune.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—246.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

105

1797 februarie 13. [Znagov].

Logofătul Mihai, omul mănăstirii Snagov, dă zapis provizoriu pentru un schimb de ţigance ce s-a făcut între mănăstirea Tîrgşor şi mănăstirea Snagov. *(Original).*

Adică eu cel mai jos iscălit dat-am acest credincios zapisul mieu la cinstita măna sfinţii sale părintelui egumen chiriu chiar Dionisie Tărşoreanu.

Cum să să ştie că ducănd pă Maria fata ţiganca a sfintii mănăstiri Snagov în locu Bălaşii fetii, fata Voicăi ţigancii, a sfintii mănăstiri Tărşor şi făcăndu-o teslim în măna sfinţii sale părintelui egumen, am primit cinstit zapis din măna sfinţii sale către părintele egumen *ot* Snagov. Și pănă a i să trimise zapisul sfinţii sale, de la mănăstirea Snagov, am dat eu acest zapis al mieu, ca să să crează.

[1]797 fevruarie 13.

Mihai logofăt, omul sfintii mănăstiri Snagov, adeverez.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—254.
Original, stare bună.

106

1799 august 5. [București].

Dionisie egumenul mănăstirii Tîrgşor înaintează jalbă domnitorului în legătură cu o vie din dealul Scăienilor care fusese cotropită de urmașii unui preot. *(Original).*

Prea Înălţate Doamne,

Jăluesc mării tale că sfănta mănăstire Tărșor are o vie [de] patru pogoane și jumătate în dealul Scăenilor, cumpărată cu zapis, care din cei mai dinaintea a mea egumeni s-au dat unui preot a o lucra căt va trăi, luăndu-i rodu și după moartea lui să fie iarăși a mănăstirii.

După ce au murit preotul, s-au luat înapoi viia și fiindcă după măsurătoarea ce am făcut, am găsit numai un pogon și jumătate, iar ceialaltă pănă la patru pogoane să stăpăneşte în silnicie de către prioteasă și nepoţi, mă rog mării tale să fie luminată porunca înălţimii tale către dumnealor boeri ispravnici din *sud* Saac ca să aleagă și descopere viia mănăstirii, după coprinderea zapisului, ca să nu să păgubească mănăstirea că va fi cu păcat și va fi pomenire vecinică mării tale. Și ce va fi mila înălţimii tale.

Al mării tale fierbinte rugător către Dumnezeu şi plecată slugă,

Dionisie Tărşoreanu

[rezoluția pe verso]:

Io Alexandru Costandin Moruzi voevod i gospodar.

Dumneavoastră ispravnicilor ai judeţului să cercetaţi pricina atît înaintea dumneavoastră, cît și la faţa locului de va fi trebuinţă de alegere. Și asupra dreptăţii urmînd, să hotărîţi în scris și să îndreptaţi. Iar de nu să vor odihni de acolo să-i sorociţi la Divan, cu carte de judecată.

1799 avgust 5.

vel logofăt

Acad. R.S.R., CCCLXXV—260.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; întărit cu pecetea domnească, în tuș roșu.

1802 august 2. [Tîrgşor].

Investar de toate lucrurile „mişcătoare şi nemişcătoare" ale mănăstirii Tîrgşor, făcut din porunca lui Alexandru Suţu voievod. *(Original).*

Catastih de toate lucrurile mănăstirii Tărşorul din *sud* Prahova, mişcătoare şi nemişcătoare, ce s-au găsit acum la catagrafiia ce s-au făcut din luminată porunca mării sale prea înălţatului nostru domnŭ Alexandru Suţul voevod.

Odăjdiile

1 sfită dă cutnie căptuşită cu bogasiu albastru cu sănţifu malteh ghiurghiuliu.
1 stihar de malteh ghiurghiuliu cu sănţifu tot de malteh galben, căptuşit cu bogasiu galben.
1 patrafir belicoasă cu fir galben cu şireturi şi cu cruci, şiret bun cu patru ciucuri dă ibrişim, verzi.
1 patrafir dă chiesmeriu cu căptuşala malteh ghiurghiuliu, cu cinci cruci dă şiret fără ciucuri.
1 sfită serasir albŭ cu fir, dar foarte spartă, iar căptuşeala iaste bună.
1 sfită belacoasă verde cu flori dă fir, căptuşala bogasiu roşu.
1 stihar belacoasă albastră cu flori dă fir, spartă, căptuşala bogasiu albastru, bună.
1 stihar cutnie în vărgi, roşie, cu sănţif bogasiu roşu, căptuşit cu astar.
1 pereche rucaviţe asemenea.
2 patrafire de malteh, unul cu cruci de pantişpanuri, şi la amăndouă ciucuri dă ibrişim.
8 poale mari de icoane dă malteh ghiurghiuliu şi cu sănţif galben, căptuşite cu astar bun.
4 poale dă icoane dă atlaz vechi, roşii, fără căptuşală.

În biserică

2 mese pă sfăntu preastol, una de bogasiu verde necăptuşită şi alta de malteh în vărgi, căptuşită, dar vechi.
2 *ipac* mese mici la proscomidie, asemenea.
1 epitafion, pă atlaz roşu, căptuşala spartă şi zugrăveala ştearsă.
1 aer canavăţ alb cu cruci şi prin colţuri canavăţ verde cu fir, numai la cruci şi la colţuri.
2 procoveţe asemenea.
1 aer dă cutnie în vărgi, spart.
1 aer dă bogasiu negru verde, vechiu şi spart.
3 dvere albe cu flori, materie bună, dar vechi şi sparte.
1 pereche rucaviţe canavăţu, roşii, cu flori dă fir, vechi.
1 sfănt potir disc zvăzdă [?] i li[n]guriţă dă cositor.

Tot în biserică

1 copie dă hier
1 taler de cositor anafornită
2 sfinte antemise, unul de atlaz piersiciu, altu bogasiu, vechi
1 clondiraş de plumb, cu sfănt mir
2 sfeşnice de alamă mici la sfănt preastol şi proscomidie
3 cădelniţe de alamă, una bună şi două stricate
1 cruce dă cimişir [?], făr de coadă
13 icoane mici, însă 12 în toc şi una osebit prăznicară
1 sfăntă cruce nouă, îmbrăcată cu argint, dată de răposatul Dărstea
4 icoane despotiches, însă două noaă
1 iconostas i tetrapodu dă lemn cu căte o meşcioară bogasiu vănăt, vechi
2 sfeşnice maricu căte trei făclii dă lemn zugrăvite, cu tinichelile lor
2 făclii mari dă ceară, una la icoana arhanghelilor şi alta la mormănt

În tindă

2 sfeşnice mici, purtăreţe
2 icoane mari despotiches, în tindă
2 sfeşnice mari, cu 3 făclii dă ceară
3 icoane mici : Maica Precista, Înălţarea şi sf. Troiţă
1 colimbithră de aramă
3 candile de alamă
1 icoană mică Maica Precista, sus în casă

Cărţile bisericii, rumâneşti

1 triod mare cu strastie
1 mineiu mare peste tot anul
1 pentecostar dăzlegat
1 apostol
1 psaltirie
1 ohtoih
1 evanghelie

Cărţile sărbeşti sănt toate, dar stricate

Cărţi greceşti

2 onrologhioane
2 efcologhioane
10 minee dă 12 luni
1 paraclitichis
2 trioade cu unul fărămat
1 penticostar
1 evanghelie

1 leturghie
1 apostol
1 psaltirie
1 filadă a sfăntului Visarion
1 neoclimaca
1 filadă a sfăntului Haralampie *(sic)*

Tot cărţi greceşti

1 chiriacodromion fărămat
1 fărămată şi lipsă a lui Sofronie pentru credinţă
1 aghiazmatorion scris cu măna

Lucruri ale mănăstirii : în cămară, în pivniţă şi pe afară în curte şi în case.

4 zarfuri proaste sadea de tumbac
6 topoară, cu unul frănt şi o bardă, adică şase
1 scatolcă cu 4 clondire, iar două sănt lipsă
1 lingură de roate
1 zăbală veche dă telegari
1 cui dă fier, dă căruţă, dăn inimă
1 tărnăcop
2 cuţitoi
2 cercuri de roate
2 lănţişoare scurte, dă căruţă
15 oca seu într-o schimbe
1 tron sec
2 cosoare
2 *pol* ocă lănă spălată
2 fiare dă înfierat vite i stupi
1 ghin de roate
1 saltea, faţa dă lănă în vărgi, umplută cu lănă
11 perne dă pănză braşovenească, însă : 7 cu lănă şi patru cu paie, din care trei au feţe dă pînză muscălească, vechi şi rupte
1 macat dă pănză muscălească, vechi şi spart
5 mindire dă pănză de Braşov, cu paie
1 plapămă dă cit, fără cearşaf
1 muşama pă pat şi supt muşama păslă
2 harare vechi şi sparte
3 mese dă lemn, una mică rătundă, alta lungă pă picere şi alta mică pă picere naltă, în casă.
6 scaune dă cele nalte
1 scaun lung
2 zăblaie dă călţi, unul bun şi altul spart
1 ciur dă fier
2 plăşi dă peşte, una prea veche, iar alta bună
1 sac dă călţi

1 cruce dă căruță cu cruciulițele, cu cărceile și cuiu de oiște, dă hier
1 bute de roată de căruță, cu 4 cercuri i bucele
9 putinele dă brad, cu mari cu mici
7 ocă bob cu tahmin vechi
5 hărdaie
2 căntare, unul mare, altul mic
9 ciure dă orz
2 hălbii
12 piei de oi moarte

Tot lucruri de ale mănăstirii

2 banițe
2 guri dă piei de hamuri vechi
2 curele de rădvan
2 opritori } vechi
2 căpețele dă frău
1 plug cu hearele lui
3 lopeți dă lemn
4 mii dă șindrilă cu tahmin
— niște loitre vechi dă căruță
7 lemne de osii pentru car
8 buți și două butoaie dă bucate
1 cercŭ dă fier dă buți, fără chei
5 adică cinci burie mici de rachiu
2 pălnie de lemn
10 lăni de oile nespălate, ocă 11 și trei litre
3 burie dă vin, ca de către 20 vedre, însă 2 cu vin și unul sec
1 otgon de buți, vechi
3 lanțuri de car
2 cară de boi, cu căte 4 cercuri la fieșcare roată și cu cuie dă fier în capu osiilor, însă, la unul două roate stricate și cu patru tănjăli cu cărceile lor
2 perechi fiară dă cai, fără chei
1 leucă cu fier și două zbanțuri de căruță
1 pereche hamuri naintași, cu hățurile lor, vechi
1 pereche guri dă hamuri naintași, cu ștreangurile lor
2 roate mici dă butcă, cu hiarele lor, fără bucele, vechi
3 tocitori și o bute de varză și un buriu dă oțet.
6 tălpi nepuse la nimic, afară din trei tălpi tăete și puse la proptitul porumbului.
2 sănii de boi
11 buți dă vin, dezlegate și căte un fund lipsă la opt buți
3 pături de cai
1 țesală turcească
2 grătară dă fier la cuhnie
3 bucăți dă piele tăbăcită

3 coţi şi un rup postav prost vechi dă aşternut pă laviţă
2 căpisteri de pâine i două site i 2 hărdaie de lapte şi 2 putineie i o piuă de sare
134 stupi la trei stupini, cei mai buni
84 *ipac* stupi proşti, carii nu sânt a să îndrepta
118 uleie seci, bune cu rele
70 chile porumb, i două porumbare, unul mare la mănăstire şi altul mic la Prahova, care neputându-să măsura s-au pus cu tahmin şi s-au pecetluit de noi
20 cară fân cu tahmin în patru clăi, fân vechi de an, afară dintr-o claie veche de ani trei, lăsată de părintele Dionisie
— saele făcute în pădure, de ani, însă de lemne proaste, făcute de oamenii mănăstirii
13 adică treisprezece mii şindrilă s-au bătut la merimetu odăilor şi la grajd, in vremea părintelui Drăstii, din şindrila şi cuiele ce primise de la părintele Dionisie, şi s-au dat meşterului plată *po* bani noaăzeci de mie.
12 cercevele la divanul cel mare, însă mici la jumătatea ferestrelor şi unsprezece cu sticle, iar una sticlă spartă. Jumătate sânt făcute in vremea părintelui Dărstii, dar lipsesc din alte case, sparte, însă dă cele mici asemenea şase şi dă cele mari trei.
5 pogoane arate în câmp porumb şi săpate
1 car cositură grâu }
1 cositură orz } făcute din arătura mănăstirii
8 clăi ovăz }
2 iepe mari, una vânătă şi alta roaibă, cu mânji dă estimp
3 noateni, însă : una iapă murg şi doi cai : unul roib şi altu murg
5 adică cinci aceştiia sânt în herghelie la Radul
2 cai învăţaţi, unul roib şi altu vânăt
2 cai vineţi telegari, avându-i Petrache la Bucureşti ; s-au făgăduit să-i aducă
4 capete de râmători, însă :
  2 scroafe fătătoare
  2 grăsuni
2 bivoliţe fătătoare, din care una este cu mălacu mic
1 gonitoare dă trei ani
2 gonitoare de câte doi ani

5

2 mălaci dă câte un an

7

12 boi de jud
8 vaci mari, cu patru viţei dă estimp
5 gonitoare
5 mânzaţi de an

30

4 vedre dă rachiu, s-au adus de la viie, dă tăscovină
117 pari dăspicați s-au găsit în mănăstire
500 ocă sare la mănăstire
52 banițe grău nespălat, cu banița *za* ocă 22
18 *ipac* banițe grău spălat, într-un ambar
10 banițe meiu
13 banițe porumb } la moară, cu banița de zece ocă
9 banițe grău
2 scări mari purtărețe

În grădina mănăstirii este ceapă multă și după tahmin vor fi ca cinci mii ocă, i ca cinci mii fire praz și dooă mii căpățîni dă varză, 57 funii usturoi

Moara mănăstirii cu trei roate umblătoare cu pietrile lor, însă cele de la roata din mijloc, supțiri

Grădina de la moară : gardul este stricat, iar parii dăspicați cei vechi sănt, și lipsesc ca a patra parte dă pari.

Viile mănăstirii s-au scris mai la vale.

Moșiile ce sînt văndute, arenda

Moşia Blejoaia *sud* Prahova, văndută pă doi ani la Miiu în taleri 215 ; s-au început anul de la aprilie 23 leat 1802 până la leat 1804.

Trei funioare de moşii adică Balaca, *i* Colacu dă piatră, *i* Boldeştii din *sud* Saac, văndute pă trei ani la Paraschiva dă la Văleni în taleri 1.200, de la octomvrie leat 1801 pănă la leat 1804, din care au dat taleri 900, iar taleri 300 au rămas la arendaș, și are legătură ca să facă pivniță dă piatră, curte dă gardŭ, grajdŭ de nuele și odaie și să învelească odaia *i* pivnița cu șindrilă.

Moșia Rătunda și Șopărliga din *sud* Buzău, văndută la Tudor Cernăvodean în taleri 1.000, pă doi ani, de la octomvrie leat 1801 până la leat 1803.

Moșiia Orboiasca din *sub* Prahova, văndută pă patru ani la Tudor de la Rășani în taleri 360 ; începutu anilor de la sfete Gheorghie aprilie 23 leat 1802 pănă la leat 1806.

— Un sfeșnic de alamă cu mucarile lui
— 6 coase
— Podeala grajdului este cam stricată

Țiganii mănăstirii

— Un sălaş de țigani, însă :
Stan cel mare, Bița țiganca lui, Ioan, Anghel, Dumitru, Iana fata, Safta
— Un sălaș, însă :
Radu, Eftinca soția lui ; Marica țiganca văduvă cu o fată Culina ; Sofiica Văduca, văduvă bătrănă
— Un sălaș, însă :
Stan ; Stana soția lui ; Dumitrache copilu lor

1 lighean cu ibricu lui, ocă 3
182 şi trei litre, adică o sută optzeci şi două ocă în doaă cazane mari de rachiu, i un lambicu, *i* tipsii şi talere, i tingiri şi căldări, cu alte măruntăi
3 talere dă cositor, cu unul spart
6 lacăte de biserici i la porţi şi la alte locuri.
136 oi mari
12 capre mari
46 miei cu şase ezi, adică patruzeci şi şase
19 miei ce s-au văndut
7 jghiaburi dă lemn, însă nepuse la streaşănă

La viia de la Păuleşti s-au făcut gard cu poartă de uluce, însă fără de streaşină, la care : 300 de pari dăspicaţi, fiindcă au mai fost vechi, la care s-au cheltuit taleri 7 *pol.*

Viile mănăstirii trei s-au lucrat de toate lucrurile pănă la sapa după lăstar, iar la plevilă, fiind în urmă schimbarea, nu s-au plătit ; cum şi sapa după plevilă s-au plătit de părintele Dionisie, şi în urmă să va alege. Iar viia de la Ţintea s-au săpat de toamnă jumătate, iar dă primăvară au rămas.

Sănt şi o bute şi un buriu la Valea Poenii şi două buţi de prune la viia *ot* Păuleşti.

1 sfredel
3 sape, adică trei
2 seceri
11 ocă miţe, din tunsura mieilor
70 ocă făină într-un sac

După acest catastih s-au făcut toate teslim în măna sfinţii sale părintelui Dionisiie, igumenu mănăstirii Tărgşorul, de la Petrache nepotul răposatului vlădicăi Dărstii carele au avut chivernisirea mănăstirii pănă s-au făcut igumen părintele Dionisiie.

1802 avgust 2.

Costandin Filip
Răducanu *biv treti* logofăt
Dan postelnic

Acestea ce să văd mai sus, adică zestrea mănăstirii, le-am primitŭ în zaptu mieu și am iscălit,

Dionisiie egumen *[în grecește]*

Acad. R.S.R., CCCLXXV—273.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran, format îngust şi lung. A fost publicat fragmentar de I. Cojocaru, *Documente privitoare la economia Ţării Româneşti, 1800—1850*, Bucureşti, 1958, doc. 2, p. 68—72.

108

1802 noiembrie 26. [București].

Nicolae din Păulești, jud. Prahova, se jeluiește domnitorului împotriva lui Petre, nepotul arhiereului Drăstea, pentru o pricină de bani în care e arătat ca vinovat și egumenul m-rii Tîrgșor. *(Original).*

Prea Înălțate Doamne,

Jăluesc mării tale pentru Petre nepotu vlădicăi Drîstii că din lucru plevili[i] viii să face să-mi mai dea taleri 13, 30 și nu va [rea] să mi-i dea, cu cuvănt că vinurile le-au luat egumenu ce să află acum la Tărșor. Și fiindcă amăndoi sănt în București, mă rog mării tale să fiu orănduit la un zapciu ca ori dă la unul, sau dă la altul să mi să facă înplinire. Și ce va fi mila mării tale.

Rob mării tale,

Niculae dă la Păulești *sud* Prahova

[rezoluția pe verso] :

Dumneata *biv vel* caminar Nestore, epitroape al mănăstirii sfîntului Pandeleimon, fiindcă ești orînduit de către domnia mea a cerceta pricina și socoteala între egumenul Tărșorean cu Petre nepotu răposatului arhiereu Drăstea, să cercetezi și jalba aceasta și dă la cine să va cuveni a-și lua jăluitorul dreptul său, să-și afle dă la dumneata îndăstularea lui.

1802 noemvrie 26.

biv vel medelnicer

Acad. R.S.R., CCCLXXV—275.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

109

1802 decembrie 6. [Tîrgșor].

Dionisie egumenul mănăstirii Tîrgșor face schimb de țigani. *(Original).*

Încredințez cu zapis[ul] meu la măna sfinții sale părintelui egumen Tărșoreanu Dionisie, precum să să știe că avînd eu o țigancă anume Ilinca, fata Iftica ce iarăși eu am dat-o schimbŭ mănăstirii și mi-au dat altă țigancă pentru că fiind măritată Iftica dupe un țigan al mănăstirii anume Radu, am dat și pe această Ilinca iarăși mănăstirii. Și mi-au dat mănăstirea altă țigancă anume Marica, cu o copilă mică ce o are făcută din curvie.

Drept aceia să aibă mănăstirea a o stăpăni cu bună pace de către mine şi de către tot neamu meu, cum şi eu asemenea să stăpănesc ţiganca ce mi s-au dat de mănăstire.

Şi pentru mai adevărată credinţă am iscălit mai jos, ca să să crează.

1802 dechemvrie 6.

[indescifrabil] adeverez

Acad. R.S.R., CCCLXXV—278.
Original, stare foarte bună, hîrtie de format mic, cu filigran.

110

1805 martie 16. [Bucureşti].

Constantin Alexandru Ipsilant voievod, după anaforaua primită, hotărăşte pricina de neînţelegere dintre Petre, nepotul răposatului egumen Drista, şi Dionisie egumenul mănăstirii Tîrgşor. *(Original).*

Prea Înălţate Doamne,

Petre, nepot răposatului arhereu Dristas nerămăind odihnit la hotărărea judecăţii dumnealui căminarul Nestor, epitropul mănăstirii Sf. Pandeleimon, ce din luminată porunca mării tale le-au cercetat prigonirile ce are cu chir Dionisie cel de acum Tărgşorean pentru socotelile mănăstirii Tărgşor, prin apelaţie să roagă mării tale ca cu luminată poruncă să să orănduiască alţi boieri spre a cerceta socotelile răposatului unchi-său de venit şi cheltueli cu deamănuntu. Şi de va rămînea să ia cevaşi de la mănăstire să i să dea, iar de va rămînea dator să răspunză.

Şi de către măria ta ni să porunceşte cu dumnealui ceauş de aprozi ca înfăţişînd pe amîndouă părţile înaintea noastră, să theorisim mai întîi anaforaoa dumnealui căminar Nestor ce au fost orănduit a le cerceta pricina, apoi cererile jăluitorului şi răspunsurile egumenului, cum şi socoteala ce va fi a mănăstirii. Şi dreptatea alegînd, să arătăm mării tale în scris prin anafora.

Următori fiind luminatei poruncii mării tale, zapciu cel orănduit i-au înfăţişat pe amăndouă părţile înaintea noastră. Şi întrebînd pe jeluitor la ce nu este mulţumit şi ce are a provalisi înpotriva anaforalii dumnealui căminarului Nestor, acelaş răspuns ne dete ce în jalbă să roagă, ca să dea socoteala de venit şi cheltuiala mănăstirii în cătă vreme au stătut igumen răposat unchi-său. Şi de va rămînea, să răspunză mănăstirii, să plătească, iar de va rămînea să ia, să i să întoarcă. Şi să i să dea şi lucrurile sale ce au rămas acolo la mănăstire şi apoi va face şi el zestrea teslim, după catastih de perilavi.

Am citit şi anaforaoa dumnealui căminarului şi am văzut-o prea cu orînduială şi după dreptate făcută. Cererea jăluitorului pentru a-şi da lu-

crurile sale este cu cale, iar pentru a i să theorisi socotelile de venit şi cheltueli, şi de va rămînea dator să înplinească, sau de va avea să ia să i să dea, este cu totul înpotriva orînduelii şi obiceiul embaticurilor. Căci unui embaticar nu este obicei a i să lua socoteli de venit şi cheltueli nici-odată.

Drept aceia fiindcă şi răposatul Dristas, precum ne pliroforisim din luminată cartea mării sale Alexandru Vodă Moruzi cu carele orîndueşte epistat la această mănăstire, au avut dată această mănăstire asupră pentru oareşicare ajutor la cheltuelile sale, aflîndu-să în vărsta bătrăneţilor, ca un embaticar socotindu-să, fiindcă au şi răspuns embatichiu pe doi ani mănăstirii Sf. Panteleimon, precum ne pliroforisim de la dumnealui căminar epitrop, nu încape peradosis de venit şi cheltueli. Ci de şi au stătut igumen fără de două luni doi ani, însă venitu să şi-l ia deplin pe doi ani precum au răspuns şi embatichiu şi să dea zestrea mănăstirii în păr pînă la una, iar căştig şi paguba a sa urmează a fi precum şi la alţi embaticari.

Şi găsim cu cale ca cu luminată porunca mării tale să să orănduiască un logofăt al Divanului practicos, să meargă la faţa locului, unde dinpreună cu unul din domnealor boeri ispravnici ai judeţului, faţă aflăndu-să amîndouă părţile i cu zapciul cel orănduit şi cu omul epitropii mănăstirii Sf. Panteleimon, mai întîi să silească pe jăluitor Petre să înplinească toată zestrea mănăstirii după catastih de perilavi în starea care s-au aflat, şi apoi prin supţire cercetare alegănd venitu moşiilor şi altor acareturi ale mănăstirii pe doi ani deplin, să fie slobod Petre a şi le lua căte n-au apucat să şi le arădice, cum vinuri, rachiuri, porumb, făn şi altele asemenea.

Şi iarăşi ce lucruri să vor dovedi de ale răposatului Dristea, sau de ale lui Petre la mănăstire, să fie slobod Petre a le lua. Cum şi ce lucruri ale igumenului Dionisie să vor dovedi rămase la mănăstire încă de la scoaterea sa din igumenie şi făcute zapt de Petre precum ne arătă igumenu, neintrate în zestrea mănăstirii, iarăşi să fie silit Petre a le răspunde.

Şi fiindcă Petre înpotriva poruncilor domneşti au văndut venitu unor moşii pe trei şi patru ani (carii cumpărători de moşii au şi dat jalbă mării tale şi s-au arănduit la noi spre cercetare) acelor cumpărători să silească Petre a le înplini banii i cu dobînda lor pe vremea ce n-au apucat să stăpînească pînă la înplinirea sorocului cumpărătorii, şi să rămîie moşiile slobode pe seama mănăstirii, precum le-au şi luat.

Şi aşa într-acest chip exoflisindu-să unul de către altul vor face arătare în scris pe larg mării tale numiţii orînduiţi de izbrănirea ce au făcut, şi orînduitu logofăt luînd catastih de teslimatu zestrii mănăstirii iscălit de igumenu Dionisie, să-l aducă aici ca să să dea la epitropia sfîntului Panteleimon.

Hotărărea însă cea desăvîrşită rămăne a să face de către înaltă înţelepciunea mării tale, D[osithei] al Ungrovlahiei.

1803 martie 16.

vel logofăt

[rezoluția domnului] :

Io Costandin Alexandru Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Petre nepot răposat proin Drista, nerămăind odihnit nici la anaforaoa aceasta a prea sfinții sale mitropolit și a dumnealui *vel* logofăt, s-au înfățișat la Divan înaintea domnii mele, cu Dionisie cel de acum igumen al mănăstirii Tărgșor, unde nici un cuvînt vrednic înpotrivă nu avu Petre a provalisi osebit, decăt iarăși cerea ca să intre în theorie de socoteală, a căruia cerere o găsim și domnia mea dășartă, pentru că unchi-său fiind embatichiar are datorie precum au luat mănăstirea așa are a o da iarăși în starea aceia cu toate ale ei întregi, și precum nu să cere vreo socoteală de veniturile ce au luat, așa nici de cheltuială, care venituri găsim și noi cu cale să și le ia pă acei doi ani. Și măcar că zise Petre că acum n-are de unde lua nici acele venituri pentru că igumenu Dionisie găsindu-le gata la mănăstire le-au vîndut, dar la aceasta i s-au zis că prin cercetare la fața locului ce venituri să va dovedi că au fost pe acei doi ani care să cuvine răposatului Drista și le va fi văndut Dionisie, să va îndatori Dionisie a pune prețul acelor văndute la loc, iar altele mai multe, ori bucate, sau roduri de vinuri pă trei ani pentru doi ani ce au avut mănăstirea n-are a cere.

Deci întru toate găsim domnia mea dreaptă și cu cale anaforaoa prea sf. mitropolitului și a dumnealui *vel* logofăt, o întărim ca întocmai să să urmeze atăt pentru celelalte, cum și pentru moșii a rămănea slobode pă seama mănăstirii, și Petre să întoarcă banii cumpărătorilor pă vremea ce n-au stăpănit, afară din Hagi Dimitrie ce cu buiurdizma domnii mele are a fi arendaș pănă la soroc, pentru care orănduim dar pe Dinul logofăt dă Divan, i cu sluga domnii mele *[loc liber]* de la zapciu cel orănduit, și cu orănduitul ce va fi din partea epitropului mănăstirii sfîntului Panteleimon, să meargă cu amăndouă părțile la numita mănăstire unde dinpreună și cu unul din dumnealor ispravnicii județului să facă urmare întocmai și întru toate precum să coprinde mai jos. Cum și pentru lucrurile care sănt ale răposatului Drista și le orăndueşte prin diata sa la unii și la alții, cu cale iaste anaforaoa prea sfinții sale mitropolitului și a dumnealui *vel* logofăt ce ne-au făcut la iunie 13 ca să să vănză și dă vreme ce sănt datorii la mijloc, mai cu dreptate este și mai de folos sufletesc acelui răposat a să plăti datoriile cu din vănzarea acestora decăt a să da milostenie. Vănzarea însă a acelor lucruri și plata datoriilor zicem însă să să facă prin știrea și a lui Petre.

1803 iunie 25.

vel logofăt.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—280.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; întărit cu pecetea domnească în tuș roșu.

111

1803 iunie 28. [Tîrgșor].

Dionisie protosinghelul mănăstirii Tîrgşor cere de la domnitor ca trimisul mănăstirii să fie împuternicit să caute şi să aducă sălaşele de ţigani ce au fugit în timpul răzmeriţii nemţeşti. *(Original).*

Prea Înălţate Doamne,

Jăluesc mării tale că sfănta mănăstire dăn trecuta răzmiriţă a nemţilor are căteva sălaşă dă ţigani fugiţi şi răspănditi, pe carii fiindcă i-am dovedit că s-ar fi aflînd acum la judeţele de la vale către Focşani, pe la unii alţii, mă rog mării tale, să fie luminată poruncă către dumnealor ispravnici[i] judeţilor, ca oriunde va dovedi și va cunoaşte orănduitul om ce trimiţ despre partea mănăstirii, ţigani de ai mănăstirii, prin cercetare să aibă ajutor de la dumnealor, a-i rădica şi a-i aduce la sfănta mănăstire.

Și cum va fi mila mării tale.

Al mării tale prea plecat și către Dumnezeu rugător,

Dionisie protosinghel şi [egumen] sfintii mănăstiri Tărgşor din *sud* Prahova

[rezoluţia domnitorului, pe verso] :

Io Costandin Alexandru Ipsilant voevod i gospodar.

Dumneavoastră ispravnicilor să cercetaţi şi unde va dovedi omul mănăstirii ţigani buni şi drepţi ai mănăstirii, prin aujtorul dumneavoastră să i să facă teslim. Iar arătăndu-să cinevaşi cu pricină asupra lor, să-i judecaţi. Și asupra dreptăţii urmănd, să hotărăţi în scris şi să îndreptaţi. Sau de nu să vor odihni de acolo să-i sorociţi la Divan, cu carte dă judecată.

1803 iunie 28.

vel logofăt

biv vel clucer

Acad. R.S.R., CCCLXXV—283.

Original, stare potrivită, hîrtie cu filigran; întărit cu pecetea domnească, în tuş roşu.

112

1808 ianuarie 15. [Bucureşti].

Mitropolitul Dosithei împuterniceşte cu carte de blestem pe Costandie, episcopul Buzăului, să cerceteze pricina mănăstirii Tîrgşor cu moşnenii de pe moşia Vaideeşti proprietatea mănăstirii. *(Original).*

Dositheu milostiiu bojiiu arhiepiscop i mitropolit zemli Ungrovlahiscoe.

Iubitoriule dă Dumnezeu frate episcoape al sfintii episcopii Buzău, chir Costandie ; întru duhul sfînt iubit frate, şi în tocma slujitor.

De la milostivul Dumnezeu pohtim să să dăruiască frăţii tale întreagă sănătate şi tot fericitul bine, iar de la smerenia noastră molitvă şi părintească blagoslovenie trimitem frăţii tale.

După acesta înştiinţăm frăţii tale că cuviosul chir Gavriil, igumenu Tărgşoreanul, arată smereaniei noastre cum că dăn moşiia Vaideeşti, dăn *sud* Saac, ce o are mănăstirea s-ar fi călcănd dă către moşnenii răzaşi luînd dăn moşie întru a lor stăpănire.

Pentru care, spre descoperirea şi îndreptarea, cerşu cuviioşiia sa de la smerenia noastră această carte cu înfricoşat blestem şi cu groaznică afurisanie asupra mai sus zişilor, ca însuşi cei bătrăni şi tineri carii vor fi ştiind să arate dreptul în adevăr pă unde sănt vechile semne şi hotară ale numitei moşii şi pă unde s-au urmat vechea stăpănire atăt dă către mănăstire căt şi dă către neamul lor.

Ci dar dă va fi aşa, oricare din mai sus zişii va mărturisi chiar dreptul adevăr în frica lui Dumnezeu, nimic viclcşug făcănd. Care din ei va fi acela ce va urma dreptăţii, să fie ertat şi blagoslovit, iar dă care cumva atăt mai sus zişii moşneni, cum şi alţii ce vor fi ştiitori şi trăitori acolo nu va mărturisi chiar dreptul, precum vor şti, dă coprinderea numitei moşii, ci ori pentru lăcomiia sau pentru pizmă va tăinui cătuşi dă căt din dreaptă ştiinţa sa, oricare va fi acela netemătoriu dă Dumnezeu şi dă al său suflet, care nu va urma dreptăţii, proclet să fie şi afurisit dă domnul nostru Isus Hristos şi dă 318 sfinţi părinţi dă la Nicheia şi dă toate sfintele săboară.

Aşijderea şi dă smereniia noastră, fierul, pietrile să să topească şi să să risipească, iar trupul aceluia după moarte întreg să rămăie şi nedezlegat. Parte şi lăcaş să aibă la un loc cu Iuda vănzătorul şi cu afurisitul Ariia, să să dăsfacă pămăntul şi să-l înghiţă dă viu cu pre Dathan şi Aviron, să moştenească bubele lui Gheezi, să-l lovească cutremurele lui Cain. Şi pănă nu va mărturisi adevărul, ertăciune nu va avea.

Aceasta scriem,

Dositheu al Ungrovlahiei

1808 ghenarie 15.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—292.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

113

1808 iulie 13. [Bucureşti].

Gavril, egumenul mănăstirii Tîrgşor, în jalba ce înaintează Divanului ţării, arată că fostul egumen Dionisie nu are dreptate în cererile de despăgubire ce face ; cere să se facă cercetare la faţa locului, prin carte de blestem, şi să se amîne judecarea procesului în toamnă, după trecerea perioadei de muncă. *(Original).*

Cătră prea cinstit Divan al Prinţipatului Valahii

plecată jalbă

Selefu mieu proegumenu Tărgşoreanu, chir Dionisie, zice că acum de curănd ar fi făcut clironom al său pe un Nicolae ce zice că îi iaste nepot, şi să numeşte pre sine Mavroghiene.

Acest Nicolae clironomul, fiind sudit franţozesc, au dat jalbă cinstitutului Divan zicănd că numitul Dionisie unchiul său ar fi avănd să ia de la mănăstire şi de la mine preste patruzeci de pungi de bani din vremea a două egumenii ale sale la această mănăstire Tărgşorul care este metoh al sfăntului Pandeleimon.

După a cărui jalbă sănt acum peste *[loc liber]* zile, de cănd m-au adus aici cu mumbaşir şi rănduit fiind în cercetarea dumnealui *vel* logofăt de Ţara de Jos, Dimitrache Ghica, ca faţă şi cu dumnealui stolnicul Costandin Predescu, epitropu sfăntului Pandeleimon, să cerceteze cererile selefului mieu ce le face prin numitul sudit şi să arate Divanului prin anafora.

Ne-am înfăţişat înaintea dumnealui *vel* logofăt fiind şi dumnealui stolnicu epitropul, cum şi însuşi Dionisie, s-au cercetat toate cererile lui căte una una. Şi cele mai multe s-au găsit că sănt nedrepte şi neprimite, iar numai pentru două condee s-au găsit că este cu cale a să face cercetare în faţa locului, cu carte de blestem.

Şi au rămas să facă dumnealui *vel* logofăt anafora pe cercetarea şi alegerea dreptăţii ce au cunoscut-o dumnealui faţă cu toate părţile.

Sănt două săptămîni de atunci şi ce este pricina de nu mai face anafora nu poci să ştiu, nici nu poci să înţeleg. Deci pentru această lungă tăcere şi prelungire a facerii anaforalii, sănt silit să arăt cinstitului Divan dreptăţile mănăstirii şi ale mele. Care şi însuşi dumnealui *vel* logofăt, la cercetare, le-au judecat şi le-au hotărît întocmai, precum mai jos le arăt.

Taleri 5.464 cere selefiu mieu de la mănăstire, cu cuvănt că au chieltuit în *[loc liber]* ani ai egumenii sale cei dintăi.

Pentru acest condei trei temeiuri ale dreptăţii sănt care aneresesc, leapădă şi nu primesc această cerere a sa : întăi căci în socoteala prin care cere această sumă, arată numai cheltuieli, daturi, iar venituri şi luaturi nu arată nici măcar o para.

Cu ce minte, pă deoparte socoteşte să înghiţă veniturile tăcăndu-le de tot. Şi pă de altă parte să ceară a i să plăti suma cheltuelilor deplin, eu nu poci să pricep ce fel de socoteală este aceasta.

Al doilea, că la condeile aceştii sume ce zice că au cheltuit, nu le arată cu amănuntul, ci numai cinurile, adecă că am cheltuit atăţia bani de m-am judecat pentru cutare moşie şi am cheltuit atăţea bani de am făcut cutare lucru la mănăstire.

Eu de n-aş fi poprit de cel de al treilea temei al dreptăţii, care mai jos îi voi arăta, aş cere o amăruntă socoteală şi o legătură prin zapis să dea, că de-l voi dovedi mincinos, pă faţă, numai la un condei sau două, să-şi piarză cererea ca un alcătuitor de minciuni. Dar nu poci

să o fac aceasta, pentru că acest de al treilea temei, toate aceste vorbe și crisologhii, cu un cuvânt le precurmă și le stinge, căci și cinstitutului Divan și tuturor de obște sănt știute, că un igumen embatichiar, de ar lua venit căt de mult, n-are nimenea să-i ia socoteala, precum și de ar cheltui căt de mult, sînt buni cheltuiți și nu poate să ceară de la nimeni nici măcar o para.

Și oricare igumen embatichiar urmează de își ia măsurile ca să nu cheltuiască mai mult peste venit, căci apoi și însuși el știe bine că acel prisos al cheltuelii peste venit, nu poate să-l ceară de la nimeni și îl pierde.

Taleri 2.062 cere cheltuiala ce zice că au făcut *[loc liber]* ani ai egumeniii cei de al doilea. Tot aceiași aneresis iaste și la acest condei, precum mai sus pre larg iaste arătat.

Încă aici poci zice că primind această de al doilea igumenie și tăcănd trei ani ce i-au mai egumenit, fără a cere cevași, cu aceasta au făcut dovadă că s-au mulțumit a să dăspăgubi cu trei ani ai egumenii de al doilea. Iar de va zice că egumenia i s-au dat ca să o aibă în toată viața sa, aceasta iaste minciună, pentru că în amîndoauă cărțile de igumenie ale sale nu coprinde nici că s-au orănduit a fi igumen în toată viața lui, nici că i s-au dat igumenia în vreun soroc hotărăt de atâția ani, ca să poată zice că l-au scos mai nainte de înplinirea sorocului și de aceia își cere cheltuiala (cu toate că și atunci poate să-l supue dreptatea să arate prin jurămănt în adevăr și venitu ce au luat și cheltuiala ce au făcut).

Deci cănd nici egumenie de aviu nu i s-au dat, nici vreo simfonie de ani hotărăți nu are, cu ce cuvănt voește să treacă preste legiuitul canon al embaticharilor nu poci să pricep.

Însuși arată că adecă, prin vrednicia sa, au adus venitu mănăstirii la stare de trei mii lei. Apoi de ce nu socotește că a da pe an o sută de lei embatichiu și a lua trei sau patru mii de lei, acesta iaste un destul folos pentru sineși, încă îi prisosește să să poată îndura a bate și vreun cui la săraca mănăstire.

Ci cu această nemulțumire a sfinții sale face dovadă pentru sineși de oacoristos plioneziia care nici odată nu poate fi înpăcată, nici mulțumită.

Eu aș fi bucuros să să cerceteze prin blestem, ca să să vază de au făcut sfințiia sa cevași la mănăstire într-atîta sumă de ani pacinici cât au igumenit și să să vază și ce am făcut eu într-acești turburați de răzmiriță doi ani trecuți de cănd igumenesc, și apoi s-ar vedea pă față toată durerea, buna iconomie și vrednicia sfinții sale.

Taleri 1.250 cere de la mănăstire, care bani zice că i-au plătit sfinția sa la dumnealui logofăt Ralet datorie a răposatului Dristos din vremea ce Drista să afla năstavnic la mănăstirea Tărșor.

Adevărată iaste arătarea sfinții sale, dar însă n-are dreptate să-i ceară de la mănăstire, pentru că iaste anafora a prea sfinții sale părintelui mitropolitu, întărită de domn, care poruncește ca acești bani să-i plătească sfinția sa de la sineși. Iar de nu va primi să-i plătească, iaste

altul care să încarcă a-i plăti şi să să orănduiască igumen în locu-i, fără a nu să încărca mănăstirea.

Deci de nu-i plăcea sfinţii [sale] această poruncă, trebuia să zică atunci eu nu-i plătesc, ci plătească altul şi facă-să igumen în locul mieu. Mai vărtos că după ce au plătit aceşti bani, au mai igumenit alţi doi ani şi jumătate şi s-au folosit cu venitul mănăstirii de trei ani.

Taleri 4.250 cere preţul venitului mănăstirii de la anu 1805 pe fiecare an, fiindcă sfinţiia sa ş-au plătit embatichiul, însuşi zice că ca un embaticar al sfinţii sale să cade să fie şi venitul, bine zice, nu mă înpotrivesc la aceasta. Ci facă-să cercetare prin carte de blestem şi pe căt să va dovedi că au rămas la mănăstire din venitul anului [1]805 şi l-aş fi luat eu, să-i plătesc, dar să plătească şi sfinţiia sa toată zestrea mănăstirii cătă au răpus-o şi lipseşte.

Taleri 2.687 cere preţ de lucruri ale sale ce zice că i le-am poprit eu cănd au eşit din egumenie. Să să facă şi pentru aceasta cercetare, iarăşi prin carte de blestem şi de să va dovedi vreun lucru al său rămas la mănăstire şi luat de sine, să i-l plătesc.

Prea sfinte părinte şi prea cinstiţi boeri, fiindcă mă ţine în Bucureşti cu grea cheltuială şi mai vărtos acum în luna lui iulie cănd este vremea a tot folosul de agonisita casii şi mă prăpădesc cu totul, mă rog faceţi milă, ca ori să ne înfăţişem la Divan, să să aleagă la un fel, sau să să pue un soroc pănă după culesul viilor, ca să aib şi eu răpaos să-mi străng răsipa du peste cămp, ca să nu să prăpădească cu totul.

Şi cum va fi mila constitului Divan.

Al prea cinstitului Divan, plecat,

Gavriil Tărşoreanu

[*pe verso*]:

Dă la Divan

Zapciule ce eşti orănduit, cu anaforaoa dumnealui fratelui *vel* logofăt de Ţara de Jos, prin ştirea cinstitului consulat al Franţii, să înfăţişezi pă amăndoă părţile la Divan, înaintea noastră.

1808 iulie 13.

biv vel medelnicer

Acad. R.S.R., CCCLXXV—293.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

141

1809 iunie 1. [Bucureşti].

Mitropolia din Bucureşti dă moşia Rătunda din jud. Buzău, cu arendă de 100 taleri pe an, lui Gavriil egumenul mănăstirii Tîrgşor. *(Copie).*

Dositheu *milostiiu boji iiu* arhiepiscop i mitropolit Ungrovlahii

Venitul moşii Rătunda din *sud* Buzău, al sfintei Mitropolii, pă acest următoriu an cu leat opt sute noaă ce se începe de la întăi iunie şi pănă la leat opt sute zece iunie, l-am dat cuviosului igumen Tărşoreanu, chir Gavriil, în arendă, taleri una sută tocmai.

Care bani fiindcă i-au răspuns pre toţi deplin, aici la iconomia Mitropolii, are să facă zapt numita moşie, adunând veniturile din toate după obiceiul pămăntului, nefăcănd mai multă supărare lăcuitorilor, peste adeturile moşii ce sănt obişnuite a da, privighind şi pentru hotarăle moşii a nu să cotropi de către vecini răzaşi.

Şi la înplinirea sorocului să aibă a o lăsa numita moşie în zaptu Mitropolii.

1809 iunie 1.

Arh. St. Buc., *ms.* 161, f. 83 v.—84 ; la f. 65 verso se arată că cu acelaş preţ o luase în arendă şi în anul 1808

115

1810 ianuarie [f. zi. Bucureşti].

Mitropolitul Gavril numeşte egumen la mănăstirea Tîrgşor pe arhimandritul Cleonic, în locul răposatului egumen Gavril. *(Original).*

Cu mila lui Dumnezeu smeritul mitropolit Gavriil, al prea sfîntului şi îndreptătorului sinod cilen şi al aceluiaş în Moldavia, Valahiia şi Basarabia exarh şi cavaler.

† Dupe orănduiala şi cuviinciosul obicei, mănăstirea Tărgşorul unde să prăznueşte hramul sfinţilor arhangheli Mihail şi Gavriil, au avut totdeauna proestos, igumen, sau arhimandrit. Şi acum întămplăndu-să a răposa protosinghel[u] Gavriil ce au fost proestos acei mănăstiri, cere trebuinţa a să orăndui altul în locui.

Pentru aceia dar printr-această carte orînduim proestos la mai sus numita mănăstire Tărgşoru, metoh mănăstirii sfîntului Pandeleimon, pe prea cuviosul arhimandrit Cleonic carele făcînd toate lucrurile mănăstirii zapt, mişcătoare şi nemişcătoare, căte cu catastih de prilavi i s-au încredinţat, să să silească a le întemeia, a le spori şi a le aduce la bună şi lăudată stare. Şi mai vărtos să aibă toată purtarea de grijă pentru biserică ca să să păzească într-ănsa de apururea dumnezeiasca doxolosie întocmai după tipicul pravoslavnicii noastre biserici a răsăritului ; preastol sfînt jertfelnic să să păzească îmbrăcat şi înpodobit totdeauna cu toată cuviinţa, asemenea şi sfintele vase, precum şi odăjdiile bisericeşti să fie de ajunsŭ şi cuviincioase materii, candelile, făcliile şi trebuincioasele cărţi să nu lipsească, precum şi pomenirea prea fericiţilor ctitori să să facă la vreme cu toată orănduiala şi cu un cuvănt să fie bun chivernisitor în năuntru în biserica lui Dumnezeu.

Să-şi răspunză şi obicinuitul embatichiu la spitalurile mănăstirii Sf. Pandeleimon. Și aşa, cînd să vă purta cinstit cu bună rînduială şi va iconomisi bine lucrurile mănăstirii atăt înăuntru căt şi pe afară, cu sporiri şi adăogiri întru toate, va fi nestrămutat din proestoşiia acei mănăstiri.

Poruncim dar şi tuturor posluşnicilor aceştii mănăstiri parte bisericească şi mirenească ca să cunoaşteţi pe mai sus numitul de proestos acei mănăstiri, dăndu-i cuviincioasa cinste, supunere şi ascultare la cele ce să va porunci şi vă va povăţui, spre folosul mănăstirii, căci ori de care vom lua ştire că s-au arătat cu vreo înpotrivire, îşi va lua pedeapsa.

Aceasta,

Constandin Predescu stolnic, epitrop.

1810 ghenarie [f. zi].

dat de la logofeţia Mitropolii Valahii

Acad. R.S.R., CCCLXXV-301.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; nesemnat de mitropolitul Gavril ci întărit numai cu pecetea lui în ceară roşie, aplicată.

116

1810 februarie 5. [Bucureşti].

Cleonic, egumenul mănăstirii Tîrgşor, face aşăzămînt cu Constantin Predescu, epitropul spitalului Pantelimon, cu ocazia numirii sale ca egumen al acestei mănăstiri. *(Original).*

Gavriil mitropolit şi exarh adeverim

Spitalu săracilor *ot* mănăstirea sfăntului Panteleimon avănd metohul său mănăstirea ce să numeşte Tărşor din *sud* Prahova, dă către prea-osfinţitu mitropolit şi exarh chir Gavriil m-am orănduit proestos la numitu metoh prin tocmeală şi aşăzămănt ce am făcut cu dumnealui *biv vel* stolnic Constandin Predescu, epitropu spitalului, într-acestaşi chip :

Toate căte să coprind în osebita cartea prea-osfinţii sale, ce mi s-au dat la mănă pentru cea din lăuntru mănăstirii bună orănduiala besericească, să am a le păzi şi a le urma întocmai.

Toate cele căte vor fi stricate zidiri şi învălişuri atăt la mănăstire căt şi la alte namestii după la moşiile şi viile mănăstirii, să fiu dator a le meremetisi, a le drege şi a le face şi din nou cele care nu vor fi prin putinţă a mai sta.

Hrisoavele i zapisile şi toate alte scrisori ale mănăstirii, fiind căteva sărbeşti să fiu dator cu cheltuiala mea a le tălmăci şi a face condică în care să să treacă toate cu orănduiala lor şi să să întărească acea condică ori de prea-osfinţitul mitropolit sau de slăvitu Divan.

Toate viile căte la are mănăstirea să fiu dator a le lucra bine şi cu silință ca să să întemeeze și să vie în bună stare.

Doi preoţi să ţiu la mănăstire nelipsit, cum şi călugăraşi să adun pă căt va fi puterea casii.

Pe robi[i] mănăstirii, în slujba trebilor casii, metahirisindu-i cu blăndeţe ca să nu fugă şi să să răsipească.

Să fiu dator prin faceri de hotărnicii a căuta şi a dăscoperi cele drepte şi adevărate hotară ale moşiilor mănăstirii, pe unde vor fi înpresurate.

Să fiu dator a da ajutor la spitalu săracilor taleri trei mii pentru plata datoriilor în care au încăput spitalu din vremea celor mai nainte epitropi, cum şi pentru facerea besericii care este căzută de tot până în faţa pământului, şi are a să face de iznoavă din temelie.

Să nu fiu slobod niciodată a mă împrumuta cu zapis pă numele mănăstirii, fără de ştirea prea-osfinţitului mitropolit şi a dumnealui epitropului.

Toate cele din läuntru mănăstirii şi cele după afară căte pe anume sănt arătate în catastih de perilavi a mea, să fiu dator a le păstra şi a le chivernisi cu bună iconomie, ca nu numai să nu lipsească şi să să prăpădească cevaşi, ci încă să le aduc la mai bună stare, sporire şi adăogire.

Deci fiindcă am numărat suma de bani, ajutorul ce să arată mai sus, şi s-au primit toţi deplin la epitropia spitalului, mi s-au dat dar atăt osebită carte a prea-osfinţitului mitropolit şi exarh de proestoşiia aceştii mănăstiri, cum şi dumnealui epitropu mi-au dat asemenea zapis cu acesta la măna mea, cu care acestea pă cătă vreme mă voi purta cinstit cu bună orănduială, şi voi iconomisi bine lucrurile mănăstirii, răspunzănd şi obicinuitu embatico al spitalului pe tot anul, am a fi nestrămutat din proestoşiia mănăstirii, şi am iscălit.

Cleon arhimandrit Tărşoreanu.

1810 fevruarie 5.

[pe verso]:

Zapisul arhimandritului Cleonic Tîrşoreanul de aşăzămănt igumenii sale.

1810 fevruarie 5

Acad. R.S.R., CCCLXXV-305.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

117

1811 iunie 1. [Bucureşti].

Mitropolitul ţării autorizează pe Constantin Predescu, epitropul spitalului Pantelimon, să plătească 1.000 taleri nepoţilor răposatului Cleonic fost egumen al mănăstirii Tîrgşor. Pe verso adeverinţa de primirea banilor dată de nepoţii lui Cleonic. *(Original).*

Molitvă şi părintească blagoslovenie trimitem dumitale arhon stolnic Dinule epitroape al spitalului Sf. Panteleimon.

Diaforaoa ce curge între nepoţii şi clironomii răposatului arhimandritului Cleonic, ce au fost proestos la mănăstirea Tărşoru, cu mănăstirea Sf. Panteleimon, este ştiută dumitale şi cu toate că după cercetările ce s-au făcut şi pliroforiia ce am luat nu au nici o dreptate la cererile ce fac, dar fiindcă să află cu totu scăpătaţi, hotărîm ca să li să dea de la mănăstire taleri una mie ca o milostenie. Pe carii dându-i dumneata vei lua adeverinţă de la mîna lor de exoflisis că n-au a mai pretenderisi cu nici un fel de cuvănt sau pricini vreun ban de la mănăstire. Cu care adeverinţă şi cu acest pitac al nostru vei fi scăzut la socoteală.

[1]811 iunie 1.

Al dumitale p[ărinte] sufletesc

. . . .

[pe verso]:

După această poruncă a preaosfinţii sale părintelui mitropolit, ne-au răspuns dumnealui *biv vel* stolnic Constandin Predescu, epitropu spitalului săracilor *ot* mănăstirea sfîntului Panteleimon, aceşti taleri una mie pe care i-am primit gata şi deplin în mîinile noastre.

Deci fiindcă, după puterea zapisului de aşăzămînt al răposatului arhimandrit Cleonic, nu aveam nici un cuvînt de dreptate a cere nimic nici de la mănăstirea sfîntului Panteleimon, nici de la mănăstirea Târgşor, şi fiindcă aceşti bani ni s-au dat ca o milostenie numai şi numai pentru multa scăpătăciunea a noastră, de aceia dar dăm şi noi acest zapis al nostru de exoflisis la epitropia spitalului ca de acum înainte amăndoaă mai sus numitele mănăstiri să fie în bună pace atăt despre noi căt şi despre verice alte rudenii ale răposatului, fiindcă nu avem să cerem nimic nici de la o mănăstire nici de [la] alta ; precum şi niscareva încurcături sau verice fel de pricini ar eşi cu vreun fel de pretenţione de la mănăstire, din vremea igumenii răposatului Cleonic, noi să fim răspunzători şi să avem a le dăsface cum vom şti, iar numitele mănăstiri să fie cu tot în pace şi nesupărate.

1811 iunie 20.

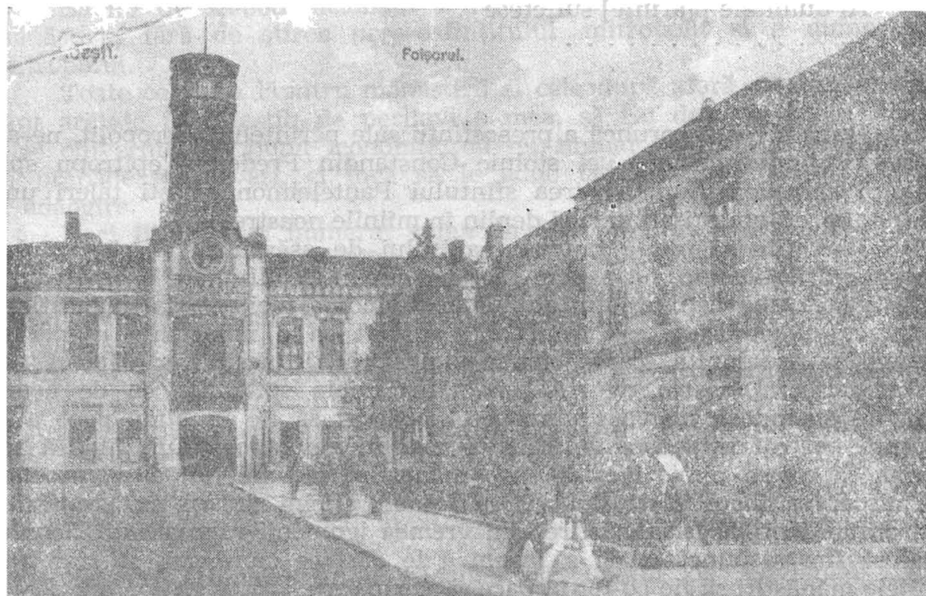
Eu Mihai, nepot răposatului, adeverez
Eu Maxim, nepoata răposatului, adeverez
[indescifrabil] logofăt Mitropolii, mărturie

[pe verso]:

Exoflisis al clironomilor răposatului arhimandrit Cleonic igumen Tîrşorean.

1811 iunie 20.

Acad. R.S.R., CCCLXXV-307.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

Vechea primărie a orașului (1868), cu foișorul de lemn.

118

1812 iunie 23. [București].

Epitropia spitalului Sf. Pantelimon arată sumele de bani pe care trebuie să le dea metoașele pentru plata datoriilor țării. *(Original).*

În ce chip s-au cisluit taleri 1.650 pe metoașăle Sf. Pantelimon, pentru darea ajutorului dă estimp în plata datoriilor țării, după înscris porunca ce am primit de la prea-osfințitul mitropolit.

1812 iunie 23.

taleri	
300	Morînglavu
260	Fedeleșoiu
70	Cobia
80	Cornetul
270	Tîrșoru
210	Poiana
160	Măxineni
100	Brebul
200	Găiseni
1.650	adică una mie șase sute și cincizeci

Costandin Predescu stolnic

Arh. St. Buc. *Mitr. Buc.*, CDLI—1.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

119

1813 iulie 3. [București].

Grigore Ghica, epitropul spitalului Pantelimon, aprobă ca egumen la mănăstirea Tîrgșor pe Danail după ce acesta plătește 1.500 taleri ajutor pentru spital *(Original).*

Fiindcă cuviosul arhimandrit chir Danaiil cînd s-au rînduit igumen la mănăstirea Tîrgșorului, care este metoh al spitalului săracilor *ot* mănăstirea sfântului Panteleimon, n-au urmat a da ajutorul cel cuviincios la spital, precum s-au urmat atăt de ceilanți de mai naintea sa igumeni ai numitei mănăstiri, cum și de toți ceilanți igumeni și epistați ai tuturor metoașelor spitalului, nici s-au rănduit prin învoirea

şi primirea noastră a ctitorilor, precum nici săntem iscăliţi la cartea ce i s-au dat atunci de igumenie. De aceia dar, acum provalisindu-i-să că nu este cu dreptate a rămănea spitalul săracilor păgubaş de acel cuviincios ajutor al metohului său, care să face la înplinirea grelelor cheltueli ale ţinerii spitalului şi a celor după vremi învechite dărăpănate și căzute, care acum căte una una să prefac de iznoavă din temelie, precum toate de faţă să văd

Însuși cuvioșăia sa, fiind cunoscător aceştii dreptăţi a spitalului, din bună voința sa au dat acum ajutor la spital taleri una mie cinci sute, pă cinci ani. Care bani fiindcă s-au primit toţi gata şi deplin la epitropia spitalului, i să dă dar această carte a noastră cu care să aibă a sta în igumeniia numitului metoh pînă să vor înplini cinci ani, adică până la viitorul leat 1817 martie 25, fiind dator a urma și de acum înainte cu darea a taleri trei sute embatiscol pe tot anul pînă la înplinirea sorocului de cinci ani. Iar la înplinirea numitului soroc rămâne metohul slobod pe seama spitalului.

1813 iulie 3.

Grigore Ghica

C. Predescu stolnic

Acad. R.S.R., CCCLXXV—313.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

120

1814 ianuarie 20. [București].

Marii boieri înaintează domnitorului anafora în pricina dintre Nicolae Mavroghene sudit franțuzesc, nepotul răposatului egumen Dionisie de la Tîrgșor, şi mănăstirea Tîrgşor, pentru despăgubirea de bani ce pretinde cel dintîi. *(Original).*

Prea Înălțate Doamne.

După luminată porunca mării tale ce ni s-au dat la jalba lui Nicolae Mavroghene suditul franțozesc, ca să facem cercetare pentru ceia ce zice el, cum că un Dionisie protosingheru ce au murit s-au aflat în viiaţa lui igumen la mănăstirea Tărșorul metohul sfăntului Pandeleimon, și ar fi avănd să ia bani dă la numita mănăstire, aleși prin judecăţi. Care bani cere să i să înplinească lui ca unui moștenitor.

Ne arătă dumnealui *vel* hatman al Divanului o adevereință a lui în scris prin care zice că fiind şubred, n-au putut să vie la judecată, ci au trimis anaforalele ce are, spre a să vedea dă către noi. Care

anaforale s-au şi citit înaintea noastră, şi văzum că una este *ot* leat 1806 mai 26, de sănt ani şapte trecuţi, a dumnealui *vel* vornic Dumitrache Racoviţă, fiind *vel* logofăt dă Ţara dă Jos, coprinzătoare că pentru taleri 5.464 cheltuiala ce zicea acel Dionisie că ar fi făcut la mănăstire în opt ani ai egumenii sale cei dintăi, de vreme ce după scoaterea sa din egumenie mai în urmă s-au orănduit iarăşi egumen şi au egumenit alţi trei ani, n-are cuvănt să ceară căci însuşi el, prin jalba sa ce au dat atunci, zicea că orănduindu-să dă iznoavă egumen, de aceia au contenit a mai face cerere dă această cheltuială.

Careva să zică că, singur el şi-au precurmat cererea, cum şi pentru taleri 2.062 ce zicea că au cheltuit la mănăstire în al doilea egumenie iarăşi nu are cuvănt a-i cere, pentru că însuşi el mărturisea prin jalba de atunci că au adus mănăstirea în stare de dă venit pe an peste taleri 3.000 din care să înţelege că acei bani nu i-au cheltuit din punga sa, ci din venitul mănăstirii. Iar pentru taleri 1.250 ce au plătit la dumnealui *vel* vornic Isaac Ralet datoria, cu zapis făcut de răposatul arhiereul Drăstea, din vremea ce să afla năstavnic la Tărşor, are dreptate a i să înplini, însă nu dă-n a clironomii Drăstii, ci chiar dă la Gavriil cel dă atunci egumen al Tărşorului. Şi apoi Gavriil să-şi caute cu clironomii Drăstii. Asemenea şi pentru taleri 4.250 venitul mănăstirii pă anul [1]805 al egumenii sale în care embatichiul sfăntului Pandeleimon l-au plătit el, iar acest venit al mănăstirii l-au luat Gavriil.

Pentru taleri 2.687 preţul lucrurilor sale ce zicea că i le-ar fi luat Gavriil, să să cerceteze la faţa locului şi dovedindu-să arătarea lui adevărată, să i să facă înplinire de la însuşi Gavriil.

Ceilaltă anafora ieste de la leat [1]808 iunie 14, de sănt ani cinci trecuţi, a răposatului Dumitrache Ghica fiind epistat logofeţii Ţării de Jos, asemenea următoare, faţă fiind şi dumnealui *biv vel* clucer Costandin Predescu, epitropul sfăntului Pandeleimon, ne arătă şi dumnealui o hotărăre făcută prin judecată cu Divan în leat [1]809 iunie 12 de prea sfinţiia sa părintele mitropolit Dositee i de părintele episcopu Buzăului şi de dumnealor boerii Comitetului, la asemenea pără ce pornise şi atunci acest Nicolaie jăluitorul, în care scrie că pentru cheltuelile ce cerea Dionisie din vremea a două egumenii ale sale nu este mănăstirea datoare a le plăti, căci n-au fost orănduit cu tocmeală în scris a fi egumen nici în toată viaţa lui nici cu ani hotărîţi ca să poată găsi pricină că s-au scos fără dă vreme şi să ceară a i să lua socoteala. Însă şi atunci nu numai cheltuelile lui să le arate, ci şi venitul ce au luat, ce au fost embaticar, dănd pă an embatichiu la sfete Pandeleimon căte taleri 100, iar el lua de la mănăstire venit pe an căte trei şi patru mii dă lei. Şi în unsprezece ani ai egumenii sale îndăstul s-au folosit din venitul mănăstirii.

De aceia să hotărăşte să rămăie mănăstirea apărată de cererea acestor două condee de cheltueli. Aşijderea şi pentru condeiul datorii ce au plătit Dionisie la dumnealui vornic Ralet scrie Comitetul că au văzut anafora a preasfinţii sale mitropolitu ţării, din leat [1]802 maiu 5, cu întărire domnească, pă vremea cănd să afla Dionisie egumen la Tărşor, în care să coprindea că de va voi Dionisie a plăti această datorie

bine, iar de nu, este altul carele să încarcă să o plătească fără dă a însărcina pă mănăstire și să să orănduiască acela egumen în locul lui. De care zice Comitetul că primind Dionisie de a plăti această datorie cu șartul ce să arată mai sus, și rămăind nescos din egumenie, încă doi ani și mai bine, nu putea să o ceară de la mănăstire. Iar pentru venitu din leat [1]805, i pentru lucrurile lui Dionisie, să să cerceteze la fața locului cu carte de blestem și dovedindu-să luate de Gavriil egumen, el să le plătească, dar să să cerceteze și zestrea mănăstirii. Și de să vor dovedi niscaiva lucruri lipsă din vremea egumenii lui Dionisie, să le plătească jăluitorul Nicolaie ca un clironom.

Am întrebat pe clucerul Costandin, epitrop, ce urmare s-au făcut după această hotărăre a Comitetului și zise că în loc să silească jăluitoru pă acel de atunci egumen Gavriil, l-au silit Gavriil pă dănsul și nici într-un chip n-au fost următor a pune hotărărea în lucrare. Ci au tăcut patru ani și șapte luni și tocmai acum cere de la mănăstire lucruri ce însuși Dionisie au zis că i le-au luat Gavriil. Care Gavriil murind au venit clironomii ai lui dă la Iași și au luat tot rămasul său, rămăind mănăstirea păgubașă și dă zestrea cea răpusă dă Dionisie ; și cel de acum egumen este al patrulea egumen după Gavriil.

Deci, după cercetarea ce am făcut și noi cu deamănuntul asupra aceștii pricini, văzum că judecata Comitetului *ot* leat [1]809 iunie 12 este urmată cu dreptate și bună orănduială, după care asemenea găsim și noi cu cale, ca pentru acele două condee de cheltuieli i pentru condeiul datorii, să rămăie mănăstirea Tărșorul în pace și nesupărată de către jăluitorul Nicolaie. Iar pentru condeiul venitului mănăstirii din leat [1]805 ce au zis Dionisie că ar fi fost al egumeniii sale și l-au luat Gavriil ce să rănduise atunci egumen în locul său i pentru lucrurile lui ce au fost zis că i le-au oprit iarăși Gavriil, măcar că nu să cădea a să da ascultare jăluitorului, căci n-au pus hotărărea Comitetului în lucrare atunci cănd trăia Gavriil și putea să dea răspunsul la pările lui Dionisie, mai vărtos cănd Gavriil l-au și silit spre aceasta scoțănd și cartea dă blestem ce o văzum la măna epitropului, ci au lăsat treaba baltă și s-au dus la Giurgiu. Și tocmai acum, peste patru ani și șapte luni, cănd Gavriil să află mort, și egumen de la mănăstire este al patrulea după dănsul, să arată și cere de la mănăstire lucruri care însuși Dionisie au zis că i le-au luat Gavriil, iar nu că au rămas la mănăstire. Arătănd epitropul că după moartea lui Gavriil au venit clironomii de la Iași și au luat tot rămasul său, rămăind mănăstirea și păgubașă dă zestrea cea răpusă dă Dionisie.

Dar pentru ca să nu mai rămăie jăluitorului nici un cuvănt dă pricinuire, găsim cu cale să fie luminată porunca mării tale, cu logofețel dă Divan, ca luănd pă jăluitorul i pă egumen Tărșoreanul să meargă la fața locului, unde prin carte dă blestem să facă cercetare. să să dea jăluitorului, dar să răspunză și el lipsa dă zestre a mănăstirii ce să va dovedi că s-au răpus în vremea lui Dionisie, cu un clironom al său. Iar nedovedindu-să nimic dintr-acestea la mănăstire, să rămăie mănăstirea dă cătră jăluitor și pentru păra acestor condee.

S-au când nici acum nu va avea jăluitoru a merge la fața locului spre cercetare, să să dea luminată întărirea mării tale numitei mănăstiri spre a nu mai fi păra lui nici într-o vreme ascultată.

Iar hotărârea rămâne la măriia ta.

1814 ghenarie 20.

Radu Golescu *vel* ban, Barbu Văcărescu *vel* vornic, Grigore Băleanu *vel* logofăt.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—314.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.
Mai este o copie veche (CCCLXXV—315) care are în josul ei următoarea însemnare : „Această copie de anafora a dumnealor veliților boeri, fiind scoasă întocmai după cea adevărată, pentru a fi crezută, am adeverit-o cu iscălitura.

1817 mai 7.

Mihail Cornescu *vel* logofăt

protocălit cu Răducanu
***vtori* logofăt Divanului**

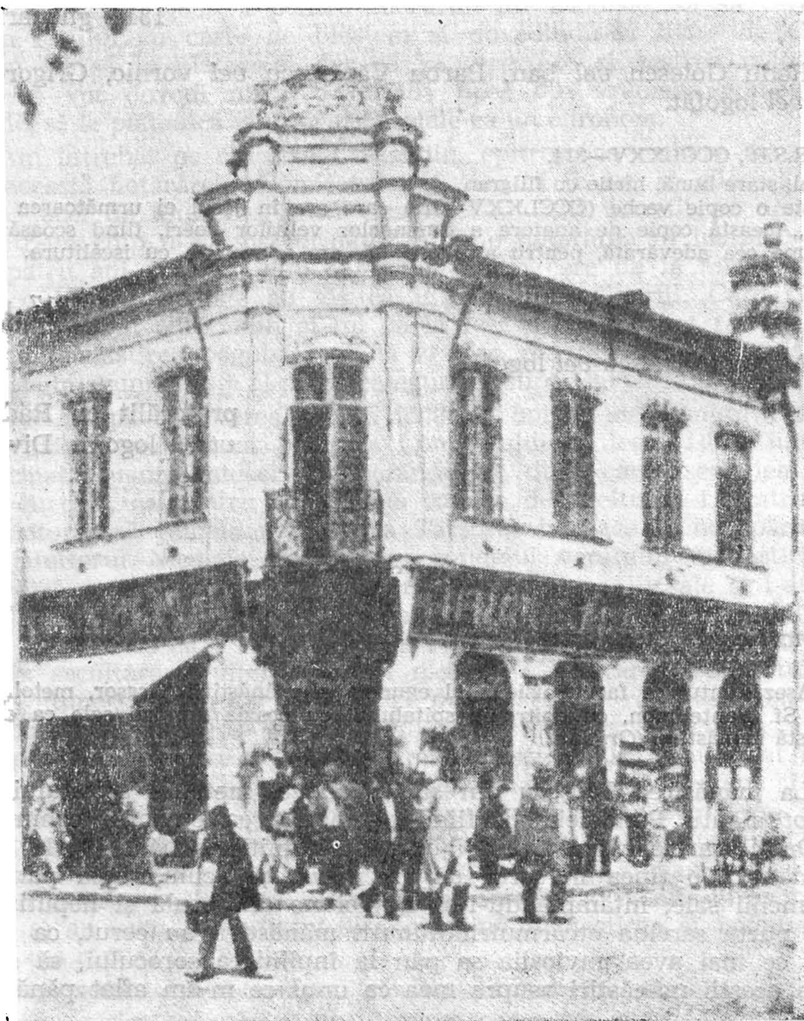
121

1815 martie 25. [București].

Așezămîntul ce face Paisie noul egumen al mănăstirii Tîrgșor, metohul spitalului Sf. Pantelimon, cu epitropia spitalului, cu ocazia numirii sale ca egumen la această mănăstire. *(Original).*

La mănăsirea Tărșoru din *sud* Prahova, metohul spitalului săracilor *ot* sfântu Pandeleimon, fiind egumen prea cuviosul arhimandrit chir Daniil carele având luată igumeniia numitii mănăstiri prin înscris așăzământ a o ținea în soroc dă cinci ani. Și acum, după patru ani ai igumenii sale, întâmplându-i-să slăbiciune din boală și neputință de a mai purta sarcina otcârmuirii numitii mănăstiri, au cerut, ca pentru un an ce mai avea cuvioșiia sa păn la înplinirea sorocului, să să dea ținerea aceștii mănăstiri asupra mea ca unul ce m-am aflat până acum iconom acolo.

A căruia cerere fiind cuviincioasă pentru dreptatea ce avea de a ținea mănăstirea încă un an, s-au primit de epitropia spitalului. Fiind însă că eu în diiastima vremii de când mă aflu în slujba mănăstirii mi s-au cunoscut vrednicia, buna iconomie și cinstitele urmări ale datorii podvigului mieu, și fiindcă am făcut cerere și rugăciune ca să mi să dea igumeniia aceștii mănăstiri și de la înplinirea acestui următor an înainte iarăși asemenea cu soroc orânduit pre cât să va socoti.

Vechiul local al Tribunalului, 1870, (fost Hanul Hagi Petre Buzilă).

Și epitropia spitalului, după datorie chibzuind cele ce privesc spre folosul metohului, și socotind că unul ca mine cercat și cunoscut dă vrednic și bun iconom și cu știință dă toate rânduelile și trebile acei case mănăstirești, nu să cuvine a fi dăpărtat, de aceia dar mi s-au și primit cererea și printr-această înscris-simfonie a epitropii mi s-au dat epistasia numitului metoh Tărșoru, în soroc de șase ani, cu acest fel de așăzământ și legătură precum mai jos în deosebite ponturi pre larg să arată :

1. Atât pentru trebuința grelilor cheltueli ale ținerii spitalului, cât și pentru trebuința facerii de iznoavă a multor acareturi ale sale, care pentru vechimea lor să află dărăpănate și stricate, prin bună voire m-am așăzat, cu epitropia spitalului, de am dat taleri una mie cinci sute prosfora adică ajutor, la cheltuelile spitalului.
2. Să am a răspunde osebit pă tot anul la spital embatichiu *po* taleri trei sute, care bani să am a-i da la fieșicare zi întîi de ghenarie.
3. Fiindcă zidu mănăstirii, partea cea dăspre vale, este stricat și trebuie a să drege cu temei, să fiu dator ca lipind temelie nouă pă din jos și astupând măncăturile zidului și cu picioare dă zid întemeindu-l, să bat pă urmă dăn jos și taraci cât ține zidirea, ca nu din ploi măncându-să, să cază.
4. Moara mănăstirii care este pă moșiia Tărșoru, pe apa iazului Prahovii, fiindcă pentru vechimea ei este stricată și putredă, să fiu dator a o preface dă iznoavă, cu toate ale ei dăn nou.
5. Viile mănăstirii să fiu dator a le lucra și a le întemeia bine, ca să nu fie lipsă de viță nicăiri, făcând și garduri înalte *[loc rupt]*... ții și vase unde va fi trebuință.
6. Să nu fiu slobod a mă îndatora pă numele mănăstirii măcar cât dă puțin, cu nici un fel dă cuvânt sau pricină. Și de să va întâmpla a ieși pă obștea mănăstirilor țării vreo dare, ori de zaherea, sau de altă numire, la care dă nevoie să să puie și metohurile spitalului, dreptul analogon ce va ajunge pă acest metoh să am a-l răspunde de la sine-mi, iar să nu le încarc asupra mănăstirii.
7. La zioa hramului mănăstirii să am a face pomenirea prea fericiților ctitori, cu parastas și cu masă săracilor, după putința casii.
8. Acareturile mănăstirii cele nemișcătoare să le strâng venitul, cu bună silință, fiind aceasta cel mai întâi folos al casii, ca nu prin lenevirea și necăutarea mea să să înpuținеze după vremi venitul mănăstirii, cu pricinuirea ce obicinuesc lăcuitorii a zice că n-au avut obicei, precum și preveghere să am apururea de a nu să înpresura și a să călca hotarăle, ci încă și cele care vor fi călcate, să mă judec, să le descoper și să le hotărnicesc, cu a mea cheltuială.
9. Toată zestrea mănăstirii, mișcătoare și nemișcătoare, dupe catastih de perilavi ce este să mi se dea acum iscălit de arhimandritul Daniil și adeverit de epitropie, care toate sânt să mi să facă teslim în mâinile mele, dă numitul arhimandrit, să fiu dator a o paradosi la înplinirea sorocului dă șase ani, adică la viitorul leat 1821 martie

25 nu numai întreagă şi deplin, ci încă şi sporită şi adăogată întru cele mişcătoare, precăt îmi va fi putinţa.

10. Rănduiala bESERICEască să am a o ţinea cu preoţi şi ţărcovnic căntăreţ, săvărşindu-să sfintele dumnezeeşti slujbe în toate zilele necontenit, ca să să pomenească numele preafericiţilor ctitori, încă şi sfintele vase, i odăjdii şi cărţi bisericeşti, i altele veri căte voi face înlăuntru bisericii i în mănăstire şi pe afară : învălişuri, dregeri, meremeturi, ca nişte închinate lui Dumnezeu, după înplinirea sorocului, să rămăie toate ale mănăstirii.

11. De mi să va întămpla, ca unui om, sfărşit vieţii în cursul acestor şase ani, să rămăie metohul slobod în stăpănirea spitalului şi atăt ajutoru dă bani ce am dat, căt şi toate cele ce vor fi făcute şi adăogate dă mine, ca nişte închinate lui Dumnezeu, să fie ale mănăstirii, fără a putea clironomii mei să pritenderisească vreun ban.

12. Măcar numai la unul din aceste ponturi de nu voiŭ fi următor întocmai, să fie volnică epitropia a mă lipsi din epistasia metohului şi atăt banii ce am dat căt şi cele ce voi face, să fie ale mănăstirii, fără a putea să pretenderiseascŭ vreun ban cu nici un fel dă pricinuire.

Deci fiindcă cu acest fel dă aşăzămănt am primit metohul acesta în epistasia mea, am dat dar acest adevărat zapis la epitropia spitalului, dăndu-mi şi epitropia asemenea zapis la măinile mele.

1815 martie 25.

Paisie . . . .
Grigore Ghica
Dumitru . . . . mărturie

[pe verso] :

Contractul igumenului Tîrşoreanul chir Paisie ce s-au rînduit în locul arhimandritului Daniil — 1815 martie 25.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—316.
Original, ros de umezeală în partea dreaptă, hîrtie cu filigran.

122

1817 februarie 20. [Tîrgşor].

Paisie egumenul mănăstirii Tîrgşor aduce la cunoştinţa serdarului Nicolae Trăsnea, epitropul spitalului Pantelimon, lipsurile din zestrea mănăstirii făcute în vremea egumeniei răposatului Dionisie. *(Original).*

Cu părintească evlavie mă închin dumitale

Cu părintească scrisoare nu lipsiiu a face ştire dumitale că la această următoare lună în 18 altă trebuinţă avănd pănă la satul Stănceşti moşiia dumnealui slugerului Dinul Coţarida unde între alte vorbe

ale noastre, au început domnul sluger Dinul Coțarida a deschide vorbă pentru căți egumeni s-au schimbat și au și murit la sfănta mănăstire. Într-acestași chip, la leat 1801 aflăndu-mă eu logofăt de taină la curtea gospod din poruncă domnească fiind orănduit a merge la sfănta mănăstire de a face catagrafie pentru toate zestrile sfintei mănăstiri, până la o ață, fiindcă la sfănta mănăstire aflăndu-să pe acele vremi egumen Dionisie și scoțăndu-să din egumenie, s-au orănduit purtător de grijă la sfănta mănăstire răposat vlădica Dărstoreanu, avănd și un nepot al său anume Petrache carele acel Petrache rămăsese purtător de grije în sfănta mănăstire.

Și întămplăndu-să moarte răposatului vlădichii la București s-au orănduit egumen iarăși Dionisie proin. Și făcăndu-să catagrafie de toate zestrile sfintei mănăstiri, s-au găsit lipsă din zestrile sfintei mănăstiri niște bivoli, i boi, vaci văndute de Petrache, nepot răposatului vlădică Dărstoreanul, ca la taleri 800 sau 900.

Și neavănd numitul Petrache bani a răspunde lipsa zestrii mănăstirii i s-au prețuit un porumbar cu porumb, i o bute cu vin și niște nuci. Și așa au făcut înplinire zestrii mănăstirii și s-au exoflisit între dânșii. Și la exoflisisul lor, fiind eu de față, nu s-au arătat numitul Petrache nici cu vreun zapis de datorie a fi sfănta mănăstire sau niscareva catastihuri de cheltueli, fără numai am făcut împlinirea banilor suma ce arăt mai sus, iară alt prisos nu s-au aflat măcar un vițel. Și după cum știu adevăru și țiu și minte, făcui această arătare părinte[lui] egumen Tîrșoreanului chir Paisie ca de va face vreo trebuință la alte obraze mai mari voi arăta drept adevăr după știința ce o am.

Iară eu Paisie, egumen Tărșoreanul zmerit între ieromonahi, nu lipsii a înștiința dumitale făcănd arătare dumnealui și părintelui arhimandrit.

Fiind al dumitale plecat și către Hristos rugător,

Paisie Tîrșoreanu

1817 fevruarie 20.

[adresa pe verso] :

Întru cinstită măna dumnealui arhon sărdar chiriu chiriu Niculae Trăsnea, cu plecăciune.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—320.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran ; semnătura egumenului în grecește.

123

1818 februarie 17. București.

Gheorghe Caragea voievod scutește mănăstirea Tîrgșor de toate dăjdiile și îi întărește privilegiile acordate mai înainte de alți domnitori. *(Original).*

Sfintei și dumnezeeştii mănăstiri Tărşor unde să cinsteşte şi să prăznuiaşte hramul sfinţilor şi fără de trupuri puteri, mai mari voevozi și arhistratighi Mihail și Gavriil, care iaste zidită şi înălţată din temelie de domniia sa răposatul Antonie voevod, și cuviosului igumen chir Paisie şi tuturor părinţilor călugări cîţi să află lăcuitori la această sfîntă mănăstire.

Ca să fie sfînta mănăstire în pace şi iertată de toate dăjdiile şi orînduelile ce va eşi dă la vistieria domnii meale pe alte mănăstiri : dă nici unile val și supărare să nu aibă.

Așijderea și drepte bucatele mănăstirii, încă să fie scutite, stupii i rămătorii dă dijmărit și vinul dă vinăriciu, i o pivniţă în oraş[ul] Ploeştilor, scutită și apărată dă vamă, de fumărit, de cămănărit, dă vinul domnesc și dă ortul vătăşesc.

Și iar să fie sfintei mănăstiri milă să aibă în toţi anii mertic de sare de la ocna Telega pe an bolovani una sută, la vremea cînd vor lua și alte mănăstiri, și să facă cu dînsa orice va vrea, și de către nimeni bîntuială să nu aibă.

Așijderea să aibă a ține și liude zece oameni streini și fără de pricină de dajdie, pentru carii aducînd adeverinţă dă la ispravnicii judeţului că sînt întocmai, să li să dea și pecetluiri gospod dă la vistieria domnii meale, ca să fie în pace și ertaţi dă toate dăjdiile și angariile. Numai și igumenu să aibă a-și da embatichiul la mănăstirea sfîntului Panteleimon unde iaste Tărşorul închinat, a să putea ajutora săracii bolnavi dă la acel spital.

Care milă au avut-o sfînta mănăstire și dă la fraţii domni dă mai nainte precum le-am adeverit domniia mea din hrisoavele domniilor sale ce ni s-au arătat dă le-am văzut.

Drept aceia și domniia mea am binevoit de am înnoit și am întărit aceste mili, ce să coprind mai sus, ca să să păzească pă deplin.

Și am întărit hrisovul acesta cu însuși domneasca noastră iscălitură și pecete, i cu credința prea iubiţilor domnii meale fii Gheorghie Caragea voevod, Costandin Caragea voevod, marturi fiind și dumnealor cinstiţii și credincioşii boeri veliţi ai divanului domnii meale : pan Isaac Ralet *vel* ban, pan Gheorghie Arghiropulo *vel* spătar, pan Barbul Văcărescul *vel* vistiiar, pan Dumitraşco Racoviţă *vel* dvornec de Ţara de Sus, pan Costandin Băleanu *vel* logofăt dă Ţara dă Sus, pan Iordache Slătineanu *vel* dvornec dă Ţara dă Jos, pan Alexandru Mavrocordat *vel* postelnic, pan Costandin Dudescul *vel* dvornic al treilea, pan Petrache Ritoridis *vel* logofăt al streinelor pricini, pan Necolae Golescu *vel* logofăt dă obiceiuri, pan Ioan Știrbei *vel* dvornic al obştirilor, pan Alexandru Ghica *vel* logofăt dă Ţara dă Jos, pan Dumitrache Hrisoscolescu *vel* dvornic dă politiie, şi ispravnec pan Alexandru Ghica *vel* logofăt dă Țara dă Jos.

Şi s-au scris hrisovul acesta întru al şaselea an dintru întiia domnie a domnii meale, aici în oraşul scaunului domnii meale,

Hrisovul lui Ioan Gheorghe Caragea prin care scutește m-rea Tîrgșor de dăjdiile către Vistierie (1818 februarie 7).

Bucureştii, la anii dă la naşterea domnului Dumnezeu şi mîntuitorului nostru Isus Hristos 1818 fevruarie 7, dă Chiriţă logofătul dă divan

Io Ioan Gheorghe Caragea voevod [m.p.].

Alexandru Ghica *vel logofăt procitoh*

trecut în condica divanului

Răducanu sărdar

Acad. R.S.R., CCCLXXVII—17.
Original, stare bună ; întărit cu semnătura şi pecetea domnească.

124

1818 februarie 19. [Tîrgşor].

Paisie egumenul m-rii Tîrgşor scrie serdarului Nicolae Trăsnea, epitropul m-rii Sf. Pantelimon, în privinţa nemulţumirii ce arată locuitorii ungureni din Crîngul Teiului ; deasemenea cere voie să facă un clopot mare pentru mănăstire. *(Original).*

Cu zmerită evlavie mă închin dumitale arhon sărdar

Cu zmerită scrisoare nu lipsiiu a cerceta pentru bună şi fericită sănătatea dumitale cum să află, ca aflându-să pe deplin să dau har milostivului Dumnezeu dintru a căruia bogată milă mă aflu şi eu sănătos.

Al doilea, în trecutele zile am primit o cinstită scrisoare a dumitale întru care mi să scrie pentru ungurenii *ot* Crăngul Teiului ce să află cu lăcuinţa lor [pe] moşiia sfintei mănăstiri arătând dumitale mult halt... că nu pot să trăiască în sat dă mine

La care ştiut fie dumitale că aceşti ungureni, semeţi şi zurbagii, anţărţ dănd moşiia în arendă la nişte neguţători, cu sinfonie pă 3 ani, şi din pricina acestor ungureni nu au putut ca să menţie moşiia după sinfonia noastră, fără numai cu vai cu chiu au ţinut moşiia numai un an.

Acum am dat moşiia la alt negăţător şi pentru acesta au dat jalbă mării sale lui Vodă şi s-au judecat la isprăvnicat şi au eşit mincinoşi şi ruşinaţi afară şi din pricina lor nu poci să stăpănesc moşiia mănăstirii, că aceşti ungureni semeţi de căteori stau împotriva arendaşilor la toate dijmurile lor nu să supun să plătească după vechiul obicei şi după cum plătesc şi lăcuitori[i] pământeni. Şi cînd văd că nu-şi află dreptate pă la zapcii i isprăvnicat, fac supărare dumitale arătînd multe minciuni, la care când mă aflam la Bucureşti am arătat la dumnealui ispravnic dă streini zurbalăcurile lor şi s-au făcut şi poruncă către orănduiţi[i] zapcii ca să cerceteze la faţa locului şi de va

fi după arătarea mea, să să ridice 4—5 familii de zurbagii din sat. La carele s-au cercetat, la fața locului, și s-au hotărât de către zapcii ca să ridice 5 familii a nu să mai face zizănii; că care obraz este acela să-și gonească oamenii plecați din moșiile lor.

Iarăși, arăt dumitale pentru arama ce să află la sfânta mănăstire oca 49, însă lingheruri i sahane 88, și nu sănt acum de nici o trebuință, fără numai am socotit ca din acea aramă să popresc 12 lingheruri să să afle în mănăstire, iară ceilaltă aramă ce nu face trebuință și cu un clopot mic, spart, ce să află, să mă cheltuiesc să pui să fac un clopot mare bun ca să fie spre pomenire, după cum am făcut și celelalte învederate. Ci fiindcă un clopotar ce au făcut clopotele la mănăstirea Mărgineni să află acum aici, voesc a-l face acum clopotul ca să fie la aceste zile ce vin, având cinstit răspunsul dumitale a fi următor.

1818 fevruarie 19.

Al dumitale zmerit plecat și către Hristos rugător,
Paisie Tîrșoreanu

și să fie primite aceste :

300 melci
100 ooă
2 ocă unt proaspăt

[adresa pe verso] :

Cinstit dumnealui sărdar Nicolae Trăsnea, epitropul sfântului Panteleimon, cu zmerită evlavie, să să închine.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—322.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran ; semnătura egumenului în grecește.

125

1819 mai 23. [Ploiești].

Ispravnicii județului Prahova, sînt anunțați de cei trimiși, că locuitorii care fuseseră izgoniți de pe moșia Crîngul Teiului cer să se prețuiască casele tuturor, indiferent dacă le-au ridicat înainte sau le-au lăsat pe loc. *(Original).*

Cu multă plecăciune închinăndu-mă sărutăm cinstită măna dumneavoastră.

La 18 ale aceștii următoarei luni am primit cinstită porunca dumneavoastră, — coprinzătoare că la prigonirea ce are părintele egumen Tărșorean cu lăcuitori[i] streini *ot* Crăngul Teiului, pentru izgonirea lor după numita moșie, ca să nu rămăie lăcuitorii năpăstuiți,

este hotărăre a li să plăti namestiile toate cu bani, — să facem cercetare dă coprinsul fieșcăruia, adică casile ce va avea cu cât ar putea face alta, i curățăturile dă făn i dă bucate ce vor fi avănd ca căt s-ar cuveni plata lucrurilor ce vor fi făcut pănă le-au curățit să facem foaie curată dă toate pentru fieșicare, să arătăm cinstitului isprăvnicat.

Următori fiind cinstitei porunci, împreună cu părintele egumenul i cu numiții lăcuitori și cu alți oameni negutători streini mergănd în fața locului unde mai întăi ducăndu-ne lăcuitori[i] la o casă a unui Bucur slujitor de am văzut-o prețuindu-o cu negutători[i] în taleri 80, de la aceia mergănd la altă casă a unui Matei Săcuiu, și văzăndu-o, s-au prețuitu în taleri 60; mai fiind încă o casă a unui Nica *brat* Bucur slujitor rămasă neprețuită fiindcă au dăruit-o numitu starostii dă la Ploești. Care și aceștii case numindu-i-să prețuirea face taleri 50, fiind mai proastă.

Alte case deosebit și în ființă decăt aceste dă mai sus arătate nu mai sănt, ci pă toate celelalte și le-au rădicat lăcuitori[i], dă mai nainte, dă ș-au făcut case unii tot pă numita moșie a mănăstirii, alții pă alte moșii. Și neavănd în ce chip face prețuire caselor celor rădicate rămăne cum judecata [va găsi] cu cale, fiindcă numai semnile casilor să cunosc, iar vreun lemn sau altcevași din namestii nu să vede.

Am cerut să mergem să ne arate curățiturile fieșicare ce are ca să le prețuim, precăt s-ar cuveni plata curățatului fieșcăruia, și nu au vrut lăcuitorii a da supunere zicănd mai întăi să prețuiască casile tuturor celor nevăzute ce și le-au rădicat, apoi să meargă să ne arate și curățiturile. Noi lucru ce nu vedem cu ochii nu putem ce prețuire pă neștiință să facem, arătăndu-le că pentru acele case va da hotărăre judecata.

Ei cu un cuvănt, într-un glas, ziseră că ori să să facă prețuire tuturor caselor sau nici la una, că ei nu umblă în cheltuială de atăta vreme numai pentru trei case. Și răsipindu-să n-au voit să meargă și pă la curățituri, zicănd că nu-s mulțumiți și vor, dă iznoavă, să vie înaintea dumneavoastră.

Iar noi de urmare nu lipsirăm a înștiința cinstitului isprăvnicat, și cu toată plecăciunea săntem.

Ai dumneavoastră plecate slugi,

Petrescu *treti* logofăt

[pe verso] :

În cinstită măna dumnealor boerilor ispravnici ai acestui județ Prahova, cu cinste și multă plecăciune.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—325.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

Pavel P. Eliade, cu soţia, circa 1860, prof. şi director al Şcolii Comerciale.

Gara de Sud din Ploieşti, în 1877.

1819 mai 29. [Ploiești].

Isprăvnicatul de Prahova aduce la cunoştinţa hătmăniei cum s-a urmat în pricina preţuirii caselor unor locuitori străini ce fuseseră obligaţi să se mute de pe moșia Crîngul Teiului proprietatea mănăstirii Tîrgşor. *(Original).*

Cătră cinstita hătmănie

de la isprăvnicatul Prahovii

Dumitrache aprodul viind cu volnicia cinstitei hătmănii ca să facă urmare luminatei hotărări gospod ce este dată la anaforaoa dumnealor veliţilor boeri, pentru prigonirea ce să urmează între igumenul mănăstirii Tărşorul cu streinii lăcuitori de la Crăngul Teiului, ce au fost şăzători pe moşiia mănăstirii.

Și după luminată poruncă orănduind pă zapcii plășii ca să meargă la faţa locului şi să preţuiască casele ce vor fi i curăţiturile livezilor de făn, după luminată poruncă au şi făcut urmare trimiţînd isprăvnicatului această înştiinţare care empericlisindu-o să trimite cinstitei hătmănii spre a să da pe larg pliroforie, că mergănd la faţa locului au găsit numai trei case în fiinţă, iar celelalte rădicate și făcute unele tot pe moşiia mănăstirii, iar altele pe alte moșăi, care neaflăndu-să în fiinţă, nu s-au putut face preţuirea.

Cu care înştiinţare viind la isprăvnicat numiţii lăcuitori înpreună şi cu orănduitul mumbaşir, arătară că nu sănt mulţumiţi pă preţuirea ce au făcut, la faţa locului, zapcii cu alţi oameni streini, cerănd ca să li să plătească atăt casele ce nu sănt în fiinţă căt și acele trei case care s-au găsit, cu toate cele făcute de dănșii, adică bordee, coşară, coteţe, garduri şi altele.

Care aceste necoprinzăndu-să în luminata poruncă, li s-au făcut cunoscut că este să li să plătească numai casele ce vor fi în fiinţă, i curăţitul livezilor de făn și osteneala ce vor fi făcut cu rădicarea şi strămutarea caselor celorlalte, iar alt nimic.

Dar neînduplecăndu-să a să învoi de aici, nu lipsește isprăvnicatul a face ştiut cinstitei hătmănii urmarea ce s-au făcut, ca chibzuindu-să acolo ori în ce chip, să să trimită poruncă a să da carar și izbrănire aceştii pricini.

1819 maiu 29.

Costandin

[pe verso]:

Către cinstita hătmănie de la isprăvnicatul Prahovii

Acad. R.S.R., CCCLXXV—327.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

127

1819 iunie 4. [Tîrgșor].

Locuitorii din Crîngu Teiului, care după jalba egumenului Paisie au fost osîndiți să se mute de pe moșia mănăstirii, dau înscris că au primit 930 taleri pentru mutarea caselor și curățitul celor 62 pogoane ce stăpîneau, și nu mai au nici o pretenție de la mănăstire. *(Copie).*

Adică noi cei mai jos iscăliți ce am fost șăzători la Crăngul Teiului pe moșiia schitului Tărșoru din *sud* Prahova ce este metoh al spitalului de la mănăstirea sfăntului Panteleimon. Și pentru că ne era casele noastre în mijlocul arăturilor dă bucate, apururea vitele noastre făceau stricăciune și păgubi și la alți lăcuitori și necontenit era pricini dă gălcevuri și dă judecăți cu schitul.

Și așa după jalba ce au dat egumenu schitului eromonah chir Paisie, am fost osăndiți dă către judecată ca să ne rădicăm casile și să le mutăm la altă parte, puindu-ne și soroc. După care hotărăre noi n-am fost următori a le rădica la sorocul ce ni s-au spus. Și mai dănd jalbă părintele egumen s-au și făcut poruncă către dumnealor boerii ispravnici, ca cu voie fără de voie, să ne sfărame casile și să ne mute dintr-acel loc.

Și noi dănd jalbă la măriia sa Vodă, cerănd ca să ne plătească schitu casile și curățăturile ce am făcutu și judecăndu-ne întăi la Departament cu dumnealui paharnic Nicolaie Trăsnea epitropul spitalului, și al doilea la dumnealor veliții boeri, s-au și dat luminată întărire ca cu orănduit mumbașir al cinstitii hătmănii prin marafetu dumnealor boerilor ispravnici să facă prețuire atăt casilor căt și curățăturilor dă livezi ce am avut făcute.

Care mergînd înpreună cu zapcii plășii ce au fost orănduiți din partea dumnealor boerilor ispravnici, după prețuirea ce au făcut, nemulțumindu-ne, ne-am întors cu mumbașir iarăși aici la București noi cei mai jos iscăliți fiind vechilii din partea tuturor și a celorlalți.

Apoi socotindu-ne să mai intrăm în judecăți, putea să ni să întămple nu numai întărziere dar și mare stănjere, am venit la dumnealui paharnic Nicolae Trăsnea epitropu puind mijlocitor pe orănduitu mumbașir dă am căzut la pace, adică : la cei ce au apucat dă ș-au rădicat lemnile casilor și le-au mutat în altă parte, să ni să plătească numai lucru, iar trei case ce sănt în ființă adică una a lui Bucur slujitor și una a lui Mateiu Săcuiu și alta a Nicăi *brat* Bucur slujitorul, cu toate lemnile și împrejmuirile lor, să ni le plătească și să rămăe pe seama schitului, precum și șaizeci și două pogoane dă loc ce sănt curățite dă noi, care să arată pe nume mai jos, iarăși să ni le plătească și să rămăe și acelea iarăși pe seama schitului.

Și așa pentru ca să lipsească toate acele pricini ce au curs pănă acum, ne-am învoit și ne-am împăcat într-acestași chip, adică să ne dea taleri noaă sute pentru toate pretențiile noastre ce arătăm mai sus.

Și după rugăciunea noastră primită fiind de dumnealui paharnic, ne-au și răspuns din partea schitului acești bani taleri nooă sute în măinile noastre, pe care i-am și primit.

Și afară dintr-acești bani, mai fiind o casă a lui Neagoie *sin* Florea și lemnile aceștii case s-au luat dă omul schitului dă au făcut carăte. Și acum iarăși dădum lui paharnic i s-au plătitu cu taleri treizeci, care să fac cu toții taleri nooă sute treizeci, primiți dă noi în măinile noastre.

Deci schitu Tărșorul să rămîie bună stăpănă atăt pă toate lemnile ale acelor trei case ce s-au găsit în ființă nerădicate să facă cu dănsele ce-i va fi voia, precum și șaizeci și doă pogoane ce au fost curățite dă noi să rămăie iarăși pă seama schitului făcănd cu dănsele ce-i va fi voia ca o stăpănă. Și dă acum înainte nu mai avem a mai face nici o pretenție, nici că vom mai cerca vreo judecată că așa ne-am legat și ne-am învoit.

Și această învoire a noastră s-au făcut și prin știrea cinstitii hătmănii ca să nu ne mai rămăie în urmă vreun cuvănt nici pentru lucru casălor cei ce au rădicat lemnile și s-au mutat în altă parte, nici pentru trei case ce s-a găsit în ființă nerădicate, nici pentru șaizeci și doă pogoane ce au fost curățite dă noi. Dănd la măna dumnealui epitrop și anaforaca dumnealor veliților boeri ce este întărită cu pecetea mării sale lui Vodă, precum și înștiințarea a dumnealor boerilor ispravnici.

Și pentru a să păzi această învoire ne-am rugat și dă cinstita hătmănie dă au adeverit-o spre a-și avea puterea ei întru toate dă cele ce să arată mai sus.

Și pentru mai adeverită credință ne-am pus numele și degitele mai jos, ca să să crează.

1819 iunie 4.

Eu Bucur slujitorul *ot* Crăngu Teiului din *sud* Prahova, adeverez
Eu Simion Drăgan, *ot tam* adeverez
Eu Zahei Băicoianu *ot tam* adeverez
Eu Ion Ungureanu *ot tam* adeverez
Eu Neagul *sin* Florea *ot tam* adeverez
Eu Mihăilă *sin* Vasile *ot tam* adeverez

Pogoanele dă curățitură ce ni s-au plătit și acum rămăn bune pă seama schitului.

pogoane :

8 Simion
3 Mihăilă
8 Zahei
4 Gheorghe Cojanu
3 Ion *zet* Simion
4 Mihăilă *zet* Vasile
5 Neagu

1 Precup
4 Matei
5 Nica *brat* Bucur
5 Ion *sin* Bucur
2 Bucur slujitor

62, adică șaizeci și două dă pogoane

De la Hătmănie

Cu acest zapis viind înaintea noastră lăcuitorii *ot* satul Crăngul Teiului ce au fost șezători pe moșia schitului Tărgșor din *sud* Prahova, și arătănd că este dat cu mulțumita și voința lor, s-au adeverit și de către noi.

1819 iunie 4.

vel hatman

[pe verso]:

Zapisul clăcașilor din moșia Crîngul Teiului a mănăstirii Tîrșorul, pentru rîdicarea caselor lor din locul unde să clădise satu și a să muta în alt loc.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—329.
Copie de epocă, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

128

1820 februarie 5. [Tîrgșor].

Paisie egumenul mănăstirii Tîrgșor înștiințează pe Ștefan egumenul mănăstirii Colțea, că îi trimite 11 zapise ale moșiei Rotunda și un hrisov al mănăstirii Tîrgșor. *(Original).*

Cu părintească evlavie

† Cu părintească scrisoare viu spre fericirea sănătății dumitale. Iată că trimiseiŭ 11 zapise ale moșii Rătunzi cum și un hrisovŭ al mănăstirii Tîrșor ce mi-ai zis dumneata ca să ți-l trimit. Și de primirea zapiselor i a hrisovului dumneata să-mi trimiți înscris.

Și iată că trimisei și colonaș dă argint, primindu-le să le tragi căte dramuri sănt și ce fel dă argint este, însă 9 bucăți.

Primește 200 melci și să am ertăciune viind vremea înpotrivă și zăpada mare.

Și sănt al dumitale zmerit,

Paisie Tîrșoreanu

1820 fevruarie 5.

colănași de 9 bucăți, dramuri 56

[adresa pe verso] :

Către dumnealui Ștefan egumen Colții, cu evlavie

[mai jos] :

Scrisoarea egumenului prin care trimite 12 bucăți sineturi la epitropie pentru moșiia Rătunda.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—330.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; semnătura egumenului în grecește.

129

1820 martie 25. [București].

Epitropia spitalului Pantelimon arată că lui Paisie egumenul mănăstirii Tîrgșor i se mai prelungește arenda acestei mănăstiri, pe încă doi ani, pentru că a dovedit pricepere și bună gospodărie, făcînd o serie de reparații în plus peste cele prevăzute în contract. *(Original).*

Mănăstirea Tărgșorul, din *sud* Prahova, ce este metoh al spitalului săracilor bolnavi *ot* sfăntu Pantelimon, fiind fost dată prin contract cu leatu o mie opt sute cincisprezece, martie în douăzeci și cinci, cuviosului chir Paisie în soroc dă șase ani, cu legătură prin ponturi a preface din nou zidurile schitu[lui] și a meremetisi și cele stricate, precum să coprinde într-acel contract.

Carile într-acel an s-au și apucat la prefaceri de au făcut dintrănsele, iar la leatu o mie opt sute șaisprezece întămplăndu-se o rea vijelie ce au dat, au surpat cu totul atăt învălitoarea bisericii, i a casilor, i a odăilor și a tuturor șoproanelor. Care această rea întămplare nefiind întru nimică osăndit, și pentru că spitalul neavănd putere, aflăndu-să în grele cheltueli, nu au avutu părlej dă mijloc ca o datorie a sa a să înpovăra și cu această grea stricăciune a o face la loc.

Ci cunoscăndu-i-să vrednicia și buna iconomie prin cinstitele urmări ale datorii podvigului său și după a sa sărguință și dorire ce au avut către acest schit, i s-au și făcut adaos încă doi ani a avea acest schit peste sorocul contractului dă șase ani, cu legătură ca nu numai să urmeze a face cele coprinzătoare în ponturile contractului celui mai dinainte, dar și acele stricate de vijelia cea întămplătoare a le preînnoi și a le face toate la loc.

Deci, după ale sale bune iconomii și dorințe ce au avut și mai nainte, acum i s-au dovedit în faptă osîrdia și buna rărvnă cu care s-au silit de au prefăcut și dregănd nu numai cele după contractu cel mai dinainte, dar și cele din urmă din întîmplarea vijelii stricăciuni le-au săvărșit la loc toate, făcănd încă îndoite adăogiri și înbunătățiri încăt s-au înfrumusețat și acest schit cu vederea bunii fapte, spre lauda sa.

Istrate Negulescu, prefect al Județului Prahova (1877)

Pentru care aceste plăcute slujbe ce au arătat în scurtă vreme i să cuvenea și alte răsplătiri cuviincioase.

Pentru aceaia dar, ca să să bucure și cuvioșia sa de osărdia și plăcutele osteneli ale sale, i s-au mai adăogat stăpânirea acestui schit încă pă trei ani, făcând socoteală a șase ani ce să coprindea în contractu dintăi cu leatu o mie opt sute cincisprezece martie 25 și a celor adăogiri ce i s-au mai făcut încă doi ani la leatu o mie opt sute șaisprezece.

Și cu acești trei ani ce i să mai adaogă acum are a mai avea acest schit întru stăpânirea cuvioșii sale dă acum și dă la luna lui martie viitor în 25 cu leatu o mie opt sute douăzeci încă șase ani, adică până la leatu o mie opt sute douăzeci și șase, martie 25.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—331.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran ; nu are nici o semnătură.

130

1820 august 30. [Tîrgșor].

Paisie egumenul mănăstirii Tîrgșor anunță pe căminarul Nicolae Trăsnea, epitropul spitalului Sf. Pantelimon, că urmează să se facă hotărnicia moșiei Blejoiu, a mănăstirii, precum și a moșiei vecine cu aceasta, Ploieștiori, a logofătului Iordache Slătineanu. *(Original).*

Cu zmerită evlavie mă închin dumitale arhon căminar.

Cinstită scrisoarea dumitale ce mi-ai trimis, cu bucurie o am primit și de fericirea sănătății dumitale foarte m-am bucurat. Singur am vrut să viu aci, dar fiindcă dumnealui *vel* logofăt Iordache Zlătineanul au scos un boerŭ hotarnic, din poruncă gospod, anume Costandin șătrar Calistrat. Și fiindcă acea moșie Ploeștiori a dumnealui logofăt Iordache Zlătineanul să află vecinăndu-să cu o moșioară a mănăstirii Tărșorului, ce să numește Blejoiu. Care această sfoară de moșie a mănăstirii totdeauna au fost călcată și cotropită de epistații dumnealui. Și acum fiindcă au intrat în cercetare numitul boerŭ hotarnic nu poci să lipsesc de aci până nu voi vedea-o hotărâtă.

Iară pentru moșia Rătunda îmi scrii ca să-ți trimiț în scris căte clăi dijmă au luat, grău orz și alte. Întrebănd pă arendaș îmi spuse că nu are până acum de știre, fără numai au trimis ca să facă cercetare. Iară căt pentru un suhat al mănăstirii, din pricina epistatului al domnului clucer Mihăiță Filipescu, au rămas nevăndut pă anu trecut cum și pă acest următor an.

Iară căt pentru un boerinaș hotarnic, de aci din partea locului, care scrii dumneata, nu să găsește, nici că să cade să caut pă altu, fiindcă dumnealui Serghie dorobanțul au mai fost acolo la numita moșie de au tras-o și găsește lipsă stînjeni 355 din zapisele mănăstirii. La care iată că trimisei și trăsurile dumnealui ca să iei curată pliroforie, fiind dinpreună cu părintele arhimandrit la fața locului.

Iară voind dumneata voi trimite la dumneata pă numitu mai sus hotarnic fiind omu ediat [?] și să-i arăți și toate zapisele care să află la dumneata, iară pentru harta care o au făcut, fiind singuri, cum au vrut au făcut.

1820 avgust 30.

Al dumitale plecat și către Hristos rugător,

Paisie Tărșoreanu *[grecește]*

[pe verso] :

Cinstit și al mieu bun povățuitor dumnealui căminar Nicolae [Trăsnea], epitrop sfăntului Panteleimonu, cu zmerită evlavie.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—332.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

131

1824 septembrie 24. București.

Grigorie Dimitrie Ghica voievod scutește mănăstirea Tîrgșor „de toate dăjdiile și orînduelile" ce vor ieși de la vistieria domnească și îi întărește și vechile privilegii, dar egumenul să-și plătească regulat embaticul la mănăstirea Pantelimon. *(Original).*

Io Grigorie Dimitriu Ghica voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

Sfintii și dumnezeeștii mănăstiri Tîrșorului unde să cinstește și să prăznuește hramul sfinților și fără de trupuri puteri mai mari voevozi și arhistratii Mihail și Gavriil, care este zidită și înălțată din temelie de domniia sa răposatul Antonie voevod, și cuviosului igumen chir Paisie Hiotu și tuturor părinților călugări cîți să află lăcuitori la această sfîntă mînăstire.

Ca să fie sfînta mînăstire în pace și ertată de toate dăjdiile și orînduelile ce va eși de la vistieriia domnii mele pe alte mînăstiri, de nici unile val și supărare să nu aibă.

Așijderea și drepte bucatele mînăstirii, încă să fie scutiți și stupii, i rîmătorii de dijmărit și vinul de vinăriciu, i o pivniță în orașul Ploeștilor, scutită și apărată de vamă, de fumărit, de căminărit, de vin domnesc și de ortul vătășesc.

Și iarăși să fie sfintii mînăstiri milă, să aibă a lua în toți anii mertic de sare de la ocna Telega pe an bolovani una sută, la vremea cînd vor lua și alte mînăstiri, și să facă cu dînsa orice va vrea, și de către nimeni băntuială să nu aibă.

Așijderea să aibă a ținea și opt oameni scutiți, cu pecetluiri după orînduiala vistierii domnii mele, ca să fie pentru poslușania sfintii

mănăstiri. Numai și igumenu să aibă a-și da embatichiul la mînăstirea sfîntului Pandeleimon unde este Tîrșorul închinată, a să putea ajutora săracii bolnavi de la acel spital.

Care mili le-au avut sfînta mănăstire de la frații domni de mai nainte, precum ne-am adeverit domniia mea din hrisoavele domniilor sale.

Drept aceia învrednicindu-ne domnul Dumnezeu cu domnia aceştii pravoslavnice Ţări Rumâneşti, am binevoit de am înnoit şi am întărit aceste mili ce să coprind mai sus, ca să fie sfintii mînăstiri de ajutor şi de întărire, iar domnii mele şi răposaţilor părinţilor domnii mele vecinică pomenire.

Și am întărit hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele Io Grigorie Dimitriu Ghica voevod i cu credinţa prea iubiţilor domnii mele fii : Costandin voevod, Gheorghie voevod, Scarlat voevod, Grigorie voevod, Panaiotache voevod, Dimitrie voevod. Martori fiind şi dumnealor cinstiţii şi credincioşii boerii veliţi ai divanului domnii mele : pan luminatul beizadea Gheorghie Ghica epistatul postelnicii cei mari, pan Costandin Creţulescu *vel* ban, pan Barbul Văcărescu *vel* vistier, pan Istrate Creţulescu *vel* dvornic de Ţara de Sus, pan Grigorie Filipescu *vel* spătar, pan Costandin Filipescu *vel* dvornic de Ţara de Jos, pan Iordache Golescu *vel* dvornic al treilea, pan Ioan Știrbei *vel* dvornic al patrulea, pan Fotache Știrbeiŭ *vel* logofăt de Ţara de Jos, pan Mihalache Racoviţă *vel* logofăt de Ţara de Sus, pan Nestor *vel* logofăt al streinilor pricini, pan Ioan Fălcoianul *vel* logofăt de obiceiuri, pan Ștefan Bălăceanul *vel* hatman, pan Mihalache Greceanul *vel* agă, pan Mihai Filipescu *vel* dvornic al politii, pan Costache Zefhari *vel* comis, şi ispravnic pan Fotache Știrbei *vel* logofăt de Ţara de Jos.

Și s-au scris hrisovul acesta, întru al treilea an dintru întîia domnie a domnii mele, aici în oraşul scaunului domnii mele, Bucureşti, în anii de la zidirea lumii 7333, iar de la naşterea domnului Dumnezeu şi mîntuitorului nostru Isus Hristos o mie opt sute douăzeci şi patru septemvrie 24, de Radul logofăt de divan.

Io Grigorie Dimitriu Ghica voevod [m.p.].

procit Știrbei *vel* logofăt

Acad. R.S.R., CCCLXXVII—18.
Original, stare foarte bună, hîrtie cerată de format mare ; întărit cu semnătura şi pecetea domnească.

132

1825 octombrie 4. [Bucureşti].

Beizadea Costache Caragea cere domnitorului să hotărască în pricina ce a avut pentru moşia Tîrgşorul pe care o dăduse în arendă răposatului Ioan Băltăreţu pentru o sumă de bani ce o luase cu împrumut de la acesta. *(Copie).*

Hrisovul lui Grigore Dimitrie Ghica prin care scutește m-rea Tîrgșor de dăjdiile către vistierie. (1824 sept. 24).

După luminată porunca mării tale ce ni să dă la această arătare a luminăţii sale beizadea Costache Caragea, făcînd cuviincioasa chibzuire asupra cererii luminăţii sale, ne-au trimis luminăţia sa de am văzut anaforaoa ce am făcut mării tale de la trecutul aprilie 21 pentru pricina veniturilor moşii Tărşorul a luminăţii sale ce au avut-o în arendă răposatul Ioan Băltăreţ, drept o sumă de bani ce au avut să ia de la luminăţia sa, întărită şi dă înălţimea ta dă la 20 ale trecutului mai, ca să să facă urmarea cercetării ce am găsit cu cale de către orînduit de aici prin ajutoru dumnealor ispravnicilor judeţului. Adică să să cerceteze în faţa locului unde să fie şi Băltăreţul i vechilu luminăţii sale prin carte dă blestem asupra lăcuitorilor de acolo şi a isprăvniceilor acei moşii, de au luat sau nu luminăţia sa beizadea, de la acea moşie, vreun venit pă cinci ani, ce au fost dat prin contract Băltăreţului de la 26 ale lui octomvrie leat [1]817 pînă la leat 1821, *bez* cărăle de făn ce au arătat luminăţia sa că au luat, care era orînduit prin contract să-l dea Băltăreţului, şi *bez* rămăşiţurile ce va fi avînd de ani de mai nainte, ori clacă, sau alte venituri. Şi ce s-au făcut venitul acelor ani, dă către cine s-au strîns şi căt anume fieşcare condei şi cui s-au dat, luminăţii sale, sau la cine au rămas, vin, rachiu cine a vîndut, venitu a trei roate dă moară ce le dăduse Băltăreţului la casa dă jos, i al căşăriii, şi orice alte venituri cine l-au luat.

După care în orice chip să va dovedi să facă alegere în scris, precum pă larg să arată într-aceea anafora. Acum dă vreme că din pricină că s-au bolnăvit atunci Băltăreţul şi au murit, au rămas cercetarea acestor[a] nesăvîrşită şi Efrosina, fata Băltăreţului, s-au lepădat de moştenirea părintească.

Pentru care după anaforaoa ce am făcut mării tale, s-au orînduit cu îngrijirea periusii Băltăreţului şi a dăsfacerii pricinilor sale Departamentul epitropii obştirilor.

De aceia cuviincioasă este cererea ce face luminăţia sa şi găsim cu cale să să orînduiască cu mai sus luminată întărirea mării tale un credincios al înălţimii tale ca dinpreună cu vechil din partea epitropii, care să părtinească asupra dreptăţilor răposatului, i cu luminăţia sa beizadea sau cu vechil din parte-i, să meargă în faţa locului unde prin carte dă blestem să puie în lucrare cercetarea pricinii aceştia, după cum să coprinde într-acea anafora asupra căriia s-au dat luminată întărirea mării tale.

Iar hotărîrea [cea desăvîrşită să va face de înălţimea ta].

1825 octomvrie 4.

Costandin Bălăceanu *vel* ban, Theodor Văcărescu *vel* dvornic, Iordache Golescu *vel* dvornic, Scarlat Grădişteanu, Dimitrie Bibescu *vel* dvornic, Nestor *vel* logofăt, Aleco Creţulescu *vel* dvornic.

Arh. St. Buc., *ms.* 1.130, f. 42 v.—43.

1825 noiembrie 27. [Bucureşti].

Nicolae Trăsnea, epitropul spitalului Pantelimon, se judecă cu beizadea Costache Caragea, ginerele banului Ianache Moruzi, pentru o cîrciumă de pe moşia Tîrgşor. *(Copie).*

După luminată porunca mării tale ce ni să dă la această jalbă a dumnealui *biv vel* clucer Nicolaie Trăsnea, epitropu spitalului sfîntului Pandeleimon, orănduitul zapciu hătmănesc l-au înfăţişat înaintea noastră prin vechil cu adeverinţă în scris, Mincul Mardagiu *biv vtori* vistier cu medelnicer Hristache Greceanul vechil din partea luminăţii sale beizadea Costache Caragea unde au fost faţă şi însuşi luminăţia sa.

Şi la cercetarea ce am făcut pricinii aceştia, am cerut mai întîiŭ la vechilu jăluitorului de are vreun sinet atăt pentru acea moară ce cade în trupul moşii Tîrgşorul a luminăţii sale, căt şi pentru de a avea cărciumă cu vănzare de vin i rachiu lîngă moară. Şi au răspuns că schitul Tărşorul, ce este metoh al spitalului, nu are nici un sinet ori pentru moară sau cărciumă, ci din vechime de sumă de ani au stăpînit acea moară înfundată în moşia Tîrşorul a luminăţii sale, unde au avut şi cărciumă cu vînzare de vin şi rachiu, nepoprit atăt de răposatul banul Ianache Moruzi, socru luminăţii sale, căt şi de luminăţia sa după ce i s-au dat zestre această moşie, pănă cînd au poruncit arendaşului luminăţii sale de au tăiat cepul buţii cu vin de la acea cărciumă a morii.

După care întrebîndu-să şi vechilu luminăţii sale ce răspunde, n-au tăgăduit că schitul Tărşorul are în trupul moşii luminăţii sale acea moară pă care o stăpîneşte înfundată de sumă de ani, şi nu să împotriveşte luminăţia sa nici de acum înainte de a nu avea schitu stăpănirea acei mori. Iar pentru cărciumă zise că n-au avut schitul la acea moară din vechime, fiind fost totdeauna poprit de a nu vinde vin sau rachiu acolo, căci cade în spinarea satului moşii luminăţii sale. Iar de la vremea ruşilor încoace, s-au tot cercat oamenii schitului să puie vin şi rachiu ca să vînză în casa moşii, şi luminăţia sa înţelegînd de una ca aceasta de apururea i-au poprit tăind cepurile.

Deci prigonirea fiind numai pentru cărciuma de la acea moară, căci vechilu jăluitorului zice, cum că din vechime de sumă de ani au vîndut oamenii schitului acolo vin şi rachiu prin vederea chiar şi a răposatului banului Ianache Moruzi socrul luminăţii sale, ce au fost stăpîn al aceştii moşii, fără de a fi poprit sau supărat întru nimic, precum şi după ce s-au dat dă zestre această moşie luminăţii sale iarăşi au avut schitu vănzare de vin şi rachiu acolo pănă în anii trecuţi, cănd au tăiat luminăţia sa cepul buţii. Iar luminăţia sa beizadea să înpotriveşte că n-au avut schitul la acea moară şi cărciumă cu vîn-

Ploieşti, 1902, Piaţa Legumelor.

zare de vin și rachiu ca să vînză, i-au poprit luminăția sa tăind cepurile.

De aceia, spre descoperirea adevărului, găsim cu cale să să dea luminată porunca mării tale către dumnealor boeri ispravnici ai județului, să cerceteze în fața locului, atăt prin alte dovezi, căt și prin carte dă blestem dă va fi trebuință. Și de să va dovedi că au avut schitu din vechime cîrciumă la moară cu vînzare de vin și rachiu, prin vederea chiar și a răposatului banului Ianache Moruzi socru luminății sale căt au trăit, fără de a fi poprit sau supărat întru nimic, precum și după ce s-au dat dă zestre luminății sale această moșie, pînă cînd i-au tăiat cepul buții.

Atunci dreptate are schitul la cererea ce o face și nu numai să fie slobod a avea și de acum înainte cărciumă cu vînzare de vin și rachiu la acea moară, fără dă a mai fi poprit sau supărat întru nimic de luminăția sa, ci încă să să cerceteze ce pagubă s-au pricinuit schitului de cînd au tăiat luminăția sa cepul buții de la acea cărciumă și au poprit vînzarea vinului i a rachiului, și pînă acum, și să facă alegere în scris, ca să să îndatoreze luminăția sa a răspunde dreptul schitului, neputînd să să ajute întru nimic cu provlima ce o face vechilu luminății sale, că cade acea cărciumă în spinarea satului moșii luminății sale. Pentru că așa să înțelege atunci că moara au avut-o schitul înpreună cu cărciuma din vechime nesupărat nici de răposatul banul Ianache Moruzi ce au fost stăpîn aceștii moșii.

Iar de să va dovedi că schitu din vechime și cît au trăit răposatul banul Moruz, n-au acolo la acea moară și cărciumă cu vînzare de vin sau de rachiu, ci numai din vremea rușilor încoace s-au cercat oamenii schitului a pune vin și rachiu și luminăția sa nu i-au îngăduit, ci i-au poprit tăind cepurile, rămîne bine cunoscut că numai stăpînirea morii au avut, ca o fundată, fără dă a avea și privileghiu cîrciumii.

Și pentru cuvintele ce le arată vechilu luminății sale că este în mijlocul moșii și în capu satului luminății sale, nu are dreptate schitu a avea nici de acum înainte cărciumă cu vînzare de vin și rachiu acolo la acea moară. Și să fie cu totul poprit, sau fiind pricina într-alt chip, și de nu va rămînea vreo parte mulțumiți cu alegerea isprăvnicatului în scris să-i sorocească a veni la luminat Divanu mării tale.

Iar hotărîrea cea desăvîrșită să va face de înălțimea ta.

1825 noemvrie 27.

Costandin Bălăceanu *vel* ban, Theodor Văcărescu *vel* dvornic, Iordache Golescu *vel* dvornic, Scarlat Grădișteanu *biv vel* dvornic, Dimitrie Bibescu *vel* dvornic, Nestor *vel* logofăt, Aleco Crețulescu vel vornic.

Arh. St. Buc., *ms.* 1.130, f. 58 v.—59.

1825 decembrie 3. [București].

Anaforaua marilor boieri în pricina dintre clucerul Nicolae Trăsnea, epitropul spitalului Sf. Pantelimon, și beizadea Costache Caragea, pentru moșia Tîrgșor din județul Prahova. *(Copie).*

Prea Înălțate Doamne,

Din luminată porunca mării tale zapciu hătmănesc înfățișînd înaintea noastră pă dumnealui *biv vel* clucer Nicolae Trăsnea, epitropul spitalului *ot* sfăntul Panteleimon, prin vechil cu adeverință în scris Mincul Mardagiu *biv vel* vistier cu medelnicerul Hristache Greceanu vechilu din partea luminății sale baizadea Costache Caragea, unde au fost față și însuși luminăția sa, am cercetat pîra ce face jeluitorul cum că schitul Tîrșorul, din *sud* Prahova, ce este metoh al acestui spital, are a patra parte din tot trupul moșii Tîrșorul pă care ar fi zidit și sf. schit. Iar celelalte părți să stăpînesc de către luminăția sa beizadea Costache Caragea ; și epistații luminății sale în silnicie calcă hotarăle moșii schitului, încă fac și arături, și nu dau nici dijma cea obicinuită schitului.

Cerînd a să vedea de judecată atît sineturile schitului, cît și ale luminății sale și la dreptatea ce va avea schitul să-și afle cuviincioasa îndăstulare, prin orînduit hotarnic la fața locului, arătîndu-ne vechilu jeluitorului clucer și aceste de mai jos însemnate, însă :

7209 [1700) noemvrie 12, de ani 125, carte de hotărnicie a patru boeri ce au fost rînduiți din porunca răposatului întru fericire domn Costandin Vodă Brîncoveanu, însă Udrea cămărașu, i Ianache Cocorăscul logofăt, i Pîrvul vistier și Marcul căpitan ca să măsoare toată moșiia Tîrșorului și să aleagă a patra parte de moșie să o dea mănăstirii Tîrșorului coprinzătoare că mergînd în fața locului am măsurat toată moșiia peste tot hotarul. Și s-au aflat la capul moșii despre Prahova, din hotarul Stănceștilor de Jos, pînă în hotaru de sus al Stoeneascăi stînjeni una mie, din care au ales a patra parte a mănăstirii stînjeni 250. A doua trăsură pre la movila cu roata și s-au aflat stînjeni 1.335, și au ales partea mănăstirii stînjeni 334. A treia trăsură din hotarul Cîrstii vistierului din Crăiasca de Jos prin mijlocu moșii pă drumul Brașovului pînă în hotarul de sus al Stoeneascăi stînjeni 4.000, și au dat mănăstirii stînjeni 1.000. A patra trăsură pă din sus de Crîngul lui Bot stînjeni 2.800, și au dat mănăstirii stînjeni 700. A circea trăsură pă la capul moșii despre Ploești din hotarul Tătăranilor pă drumul Domnișorului pînă în hotarul de sus al Păuleștilor stînjeni 3.100, și au ales partea mănăstirii stînjeni 775.

Care moșie văzăndu-o că este pă unele locuri mai lată pă alte locuri mai îngustă, pentru aceia au tras-o pă cinci locuri, ca să nu aibă mai multă gîlceavă. Și unde au venit partea mănăstirii au pus piatră ca să o stăpînească cu bună pace de către tîrșoreni.

7222 (1714) mai 29, de ani 112, copie după hrisovul răposatului întru fericire domn Ștefan Vodă Cantacuzino ce au dat-o mănăstirii din orașul Tîrșorul, în care au așternut toată coprinderea hotărnicii de mai sus, întărindu-o ca să stăpînească mănăstirea Tîrșorul această a patra parte de moșie din trupul Tîrșorului, din piatră în piatră și din semn în semn, în bună pace, după numita carte de hotărnicie.

După acestea întrebîndu-să vechilu luminății sale ce răspunde, au zis cum că după ce s-au coborît celelalte trei părți din trupu Tîrșorului în stăpînirea răposatului banului Ianache Moruzi, socrul luminății sale, de sînt ca la 40 de ani, au luat hotarnici din poruncă domnească de i-au ales suma stînjenilor ce au avut din hotarăle cele netăgăduite ale vecinilor rezași de din jos, prin șase trăsuri, rămîind partea mănăstirii iarăși osebită despre Stoeneasca pă unde i s-au dat prin hotărnicia cea veche. Și numai la trăsura cea de al treilea s-au arătat, pricinuind egumenu dintr-acea vreme că nu ar fi fost pă deplin stînjenii schitului după cea veche hotărnicie. Și au rămas să-și caute înpresurarea cu vecinii cei despre Stoeneasca care îl va fi călcat, căci răposatul banu Moruzi n-au luat mai mulți stînjeni din cîți sînt arătați tot în cea veche hotărnicie.

Iar la celelalte cinci trăsuri, au rămas egumenul schitului mulțumit. Și așa atît răposatul banul Moruzi, cît și luminăția sa beizadea au stăpînit moșiia Tîrșorul după această hotărnicie, în curgere de 40 de ani, fără de nici o supărare despre partea schitului, și fără de a să mai face vreo dava de către egumenii schitului, sau de către epitropii spitalului sfîntului Panteleimon, nici asupra trăsurii a treia, cunoscînd și însuși egumenu că de va fi acolo vreo lipsă de stînjeni s-au înpresurat de vecinii cei despre Stoeneasca, după care nu știe luminăția sa să să fi întins cu stăpănirea peste suma stînjenilor ce-i are în partea de moșie a schitului, și nici că să înpotrivește de a nu-și lua schitul boeri hotarnici a-i alege moșiia. Numai fiindcă despre vecini[i] de din jos ai moșii luminății sale sînt hotară netăgăduite, numite și în hotărnicia cea veche a schitului, să să înceapă trăsurile dintr-acele hotară spre a i să înplini luminății sale suma stînjenilor pă de deplin. Și apoi să tragă moșiia schitului, ca de va fi vreo călcare la vreun loc, să să cunoască de cine s-au înpresurat și cu acela să-și caute schitul judecata, nefiind dator luminăția sa pentru neîngrijirea igumenilor să sufere vreo pagubă, sau să umble împreună prin judecăți spre a-i descoperi și a-i lămuri moșiia schitului, ca una ce au fost aleasă și înpietruită despre partea ce o stăpînește luminăția sa, și prin cea veche hotărnicie a acelor patru boeri.

Arătîndu-ne vechilu luminății sale o carte de hotărnicie *ot* leat 1785 dechemvrie, de ani 40, iscălită de răposatul Ștefan *biv vel* clucer, fiind fost atunci *biv vel* pitar, i de răposatul sărdar Antonie Fotino aflîndu-să într-acea vreme șetrar, coprinzătoare că au fost rînduiți din porunca răposatului întru fericire domn Mihai Vodă Șuțul ca să hotărnicească moșiia Ploeștii a răposatului banului Ianache Moruzi de către toți vecinii împrejureni. Și mergînd în fața locului, după ce au citit toate

scrisorile cîte s-au găsit pă la cei cu moșii împrejurul aceştii moşii, au cercetat toate hotarăle și văzînd că întru această moșie sînt doă hotară, unul Ploeşti și altul Tîrșorul din care are și mănăstirea Tîrșorului a patra parte pă din sus, cu un hrisov al mării sale răposatului întru fericire domn Constantin Vodă Brîncoveanu; după ce au sforît hotarul Ploești, arată că au ales și hotarul Tîrşorul cu şase trăsuri, fiind foarte lung, și pă alocurea mai lat, pă alocurea mai îngust, și fiind şi mai de nainte ales cu cinci trăsuri, după cum s-au văzut în numitul hrisov, însă :

— întîia trăsură, la capul de la răsărit despre Ploeşti din hotarul Tătăranilor, din drumul ce vine la Rudul, dinpotriva movilii ce este de marginea satului, drept în sus pă drumul Domnișorului, pînă unde s-au ajuns stînjeni 2.325 la semnul ce s-au făcut la a treia trăsură a Ploeștilor. Și la această trăsură fiind de o parte moșiia Tătărani a dumnealui *vel* vistier și de ceilaltă parte pînă unde s-au împlinit suma stînjenilor moşiia sfintei mănăstiri Tîrşorul, tot dintr-acest hotar, au rămas odihnit atît vechilu dumnealui *vel* vistier cît și cuviosul egumen mănăstirii Tîrşorul, fiindcă au rămas și suma stînjenilor mănăstirii deplin de acolea pînă la hotaru Păuleștilor.

— al doilea trăsură, din hotarul moșii Negoești a dumnealui Manolache Brîncoveanu *biv vel* logofăt care este aleasă și înpietrită de mai nainte, şi au mers pă din sus de Crîngu lui Bot pînă în dreptul movilii cu tufele unde s-au înplinit stînjeni 2.100; și au făcut semn înfierînd și doi meri pădureţi. Pe care trăsură au rămas odihnit atît vechilu dumnealui *vel* logofăt cît și egumenu mănăstirii Tîrşorul.

— al treilea trăsură, la mijlocul moșii din marginea apii Dădulеştilor ce să numise în hrisov Crăiasca, din piatra ce au primit cartea de blestem trei martori că au pomenit-o de hotar vechi. Şi au mers drept după coprinderea hrisovului pă drumul Brașovului, pînă unde s-au înplinit stînjeni 3.000, partea banului Moruzi, unde s-au făcut şi semn. Și la această trăsură nu s-au odihnit egumenu mănăstirii Tîrşorul cu pricină că nu s-ar fi înplinit și suma stînjenilor mănăstirii dintr-acest hotar al Tîrșorului. Care pricinuire n-au fost vrednică de a păgubi pă răposatul banu Moruzi, fiindcă pă din jos cîtă moşie s-au găsit călcată de hotaru moşii Deduleasca, s-au descoperit prin carte de blestem de *[loc şters]* început trăsură, iar cîtă va fi călcată pă din sus, adecă despre partea mănăstirii de alte hotară, ce sînt alăturea cu partea mănăstirii, este dator egumenu schitului cu boeri hotarnici să o descopere. Și de vor fi alese și înpietrite acele hotară cu cărţi de hotărnicie din urma hrisovului aceștii moșii ce totdeauna au fost la schit, care cărţi nu vor vor putea anerisi pentru trecerea *[indescifrabil]*, atunci rămâne mănăstirea Tîrșorul a fi păgubașă, pentru lenevirea sa, căci avînd hrisovul în mînă nu și-au păzit hotarul a nu să călca de vecini, și căci au tăcut după ce au văzut că s-au călcat, cu care tăcere au făcut stăpînirea acelora bună.

— al patrulea trăsură, din capul moșii Deduleascăi, pă drumul Brașovului, însă pă marginea drumului despre Prahova, pînă unde s-au înplinit stînjeni 2.400. Și au făcut semn. Care trăsură au făcut-o cu

cuvînt că moşiia din drumul Domnişorului pînă la drumul Braşovului, adecă la a treia trăsură este mai lat, iar din drumul Braşovului de la această a patra trăsură pînă la capul ce trece apa Prahovii să îngustează, fiindcă de acolo să înjugă pînă trece de Prahova cu alt hotar de moşie, ce să zice Stoeneasca al mănăstirii Tîrşorului şi bisericii Creţulescului, care alegîndu-l după scrisorile ce li s-au arătat, aşa au deosebit şi hotarul moşii Tîrşorului, din care au ales şi partea mănăstirii şi partea răposatului banului Moruzi, şi au rămas şi egumenu odihnit.

— Al cincilea trăsură, la movila cu roata ce şi în hrisov să coprinde de hotarul moşii Stănceştii, adecă din capu moşiii ce este hotărîtă şi împietrită cu carte de hotărnicie de 12 boieri, mergînd drept în curmezişu moşii pînă în marginea branişti din susul unei movili unde s-au înplinit stînjeni 1.001 partea banului Moruzi. Şi s-au făcut semn de marginea drumului ce merge pă marginea braniştii, rămîind odihnit atît stăpînitorii moşii Stănceşti cît şi egumenu Tîrşoreanu.

— Al şaselea [trăsură], la capul moşii dupeste apa Prahovii, care cap al moşii este pă la iaz din piatra moşii Cocoraştii ce să desparte de moşiia sfintei Mitropolii, Crîngul Sasului, în sus pă drum, pînă unde s-au împlinit stînjeni 750 partea banului Moruzi unde s-au făcut semn de marginea drumului. Şi au rămas odihnită atît sfînta Mitropolie cît şi mănăstirea Tîrşorul, fiind de faţă egumenul Tîrşoreanul ce au fost vechil şi din partea Mitropolii.

Şi apoi au socotit suma stînjenilor de la trei trăsuri, adecă a trăsurii dintîi de la capul despre Ploeşti de la răsărit, a trăsurii din mijlocul moşii de stînjeni 3.000 şi a trăsurii de la capu moşiii despre apus: Şi s-au găsit stînjeni 6.075 din care, lepădînd două părţi după obicei, au rămas masă stînjeni 2.025 şi după acestea arată şi semnele ocolului a toată moşiia Ploeştii i Tîrşorul.

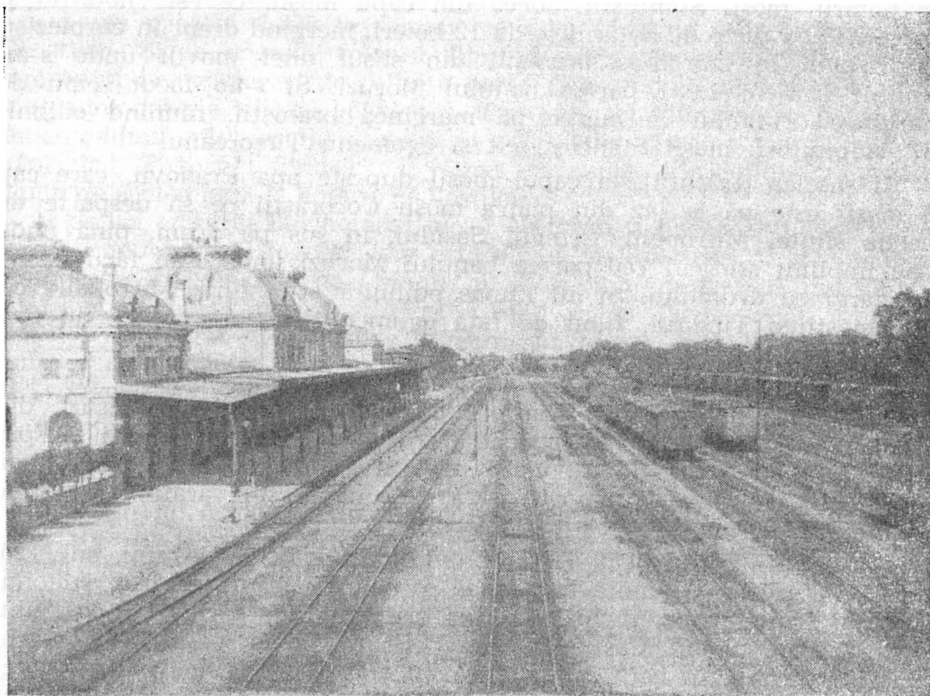
Deci fiindcă în leat 7209 [1700] noemvrie 12, de sînt ani 125, s-au făcut mai sus numita hotărnicie ce o are schitul Tîrşorul, metohul sfîntului Panteleimon, de patru boeri orînduiţi din porunca răposatului întru fericire domn Costandin Vodă Brîncoveanu, peste tot hotarul moşii Tîrşorului, în care să arată că au tras-o prin cinci trăsuri, începîndu-le toate dăspre moşiile cele din jos pînă în hotarăle moşiilor celor de din sus, pă lîngă care au ales a patra parte a mănăstirii de către celelalte trei părţi ce au mai rămas pă din jos.

Însă, întîia trăsură, la capul despre Prahova din hotarul Stănceştilor de Jos pînă în hotarul din sus al Stoeneascăi stînjeni 1.000, din care s-au dat a patra parte partea schitului stînjeni 250.

A doua trăsură, pă la movila cu roata stînjeni 1.335; şi au ales partea mănăstirii stînjeni 334.

A treia trăsură, din hotarul Cîrstii vistierului din Crăiasca de Jos prin mijlocul moşii pîn drumul Braşovului pînă în hotarul din sus al Stoeneascăi stînjeni 4.000, şi au dat schitului stînjeni 1.000.

A patra trăsură, pă din sus de Crîngul lui Bot stînjeni 2.800, şi au dat schitului stînjeni 700.

Gara de Sud din Ploieşti, în 1903.

A cincea trăsură pă la capul moșii despre Ploești din hotarul Tătăranilor, pă drumul Domnișorului, pînă în hotarul din sus al Păuleștilor stînjeni 3.100; și au ales partea schitului stînjeni 775, deosebindu-o cu pietre de către celelalte trei părți dintr-acel hotar Tîrșorul. Care hotărnicie peste 13 ani în urmă, adecă la leat 7222 [1714] mai 29 de sînt ani 112, s-au întărit și prin hrisovul răposatului domn Ștefan Vodă Cantacuzino.

Apoi după vremi coborîndu-să acele trei părți ce au mai rămas în trupul Tîrșorului în stăpînirea răposatului banului Ianache Moruz socrul luminății sale beizade Costache Caragea, vedem că la leat 1785 dechemvrie, de sînt ani 40, din porunca răposatului întru fericire domn Mihai Vodă Șuțu, s-au făcut alegere acestor trei părți de către acei doi boeri răposați Ștefan *biv vel* clucer și serdar Antonie Fotino prin cartea de hotărnicie ce ne-au arătat vechilu luminății sale, care s-au așternut mai sus, de față atît cu egumenu schitului de atunci cît și cu toți vecini rezași, coprinzătoare că le-au ales acele trei părți prin șase trăsuri, fiind moșiia foarte lungă și pe alocurea mai lată, pă alocurea mai îngustă, mai vîrtos că și de mai nainte au fost aleasă cu cinci trăsuri, după cum s-au arătat în hrisovul schitului, însă întîia trăsură la capul de la răsărit despre Ploești, din hotarul Tătăranilor, din drumul ce vine la Rudul dinprotiva movili[i] ce este de marginea satului, drept în sus pă drumul Domnișorului pînă unde s-au ajuns stînjeni 2.325 la semnul ce s-au făcut, rămîind mulțumit și egumenul schitului și ceilalți vecini, căci au rămas suma stînjenilor schitului deplin, de acolea pînă în hotaru Păuleștilor.

Al doilea trăsură din hotarul moșii Negrești al răposatului banului Manolache Brîncoveanul, care au fost aleasă și înpietrită de mai nainte și au mers pă din sus de Crîngu lui Bot pînă în dreptul movili[i] cu tufele unde s-au înplinit stînjeni 2.100 și au făcut semn înfierînd și doi meri pădureți. Și s-au odihnit atît vechilu răposatului banului Brîncoveanu cît și egumenu schitului.

A treia trăsură la mijlocul moșii pă marginea apei Deduleștilor ce să numesc în hrisov Crăiasca din piatra, ce au primit carte de blestem trei martori că au pomenit-o de hotar vechiu, mergînd drept pă drumul Brașovului pînă unde s-au înplinit stînjeni 3.000 și au făcut semne Și la această trăsură nu s-au odihnit egumenu schitului, cu pricinuire că nu s-au înplinit și suma stînjenilor schitului, pentru care zic numiții hotarnici că n-au fost vreadnică pricinuirea sa de a păgubi pă răposatul banul Moruz, fiindcă pă din jos, cîtă moșie s-au găsit călcată de hotarul moșii Deduleasca, s-au descoperit prin carte de blestem, de unde s-au început trăsura. Iar cîtă va fi călcată pă din sus, adică despre partea schitului de altă hotară ce sînt alăturea au îndatorat pă egumen ca cu boeri hotarnici să o descopere și de vor fi alese și înpietrite acele hotară cu cărți de hotărnicie din urma hrisovului aceștii moșii ce totdeauna au fost la schit, care cărți nu să vor putea anerisi pentru trecerea vremii, atunci să rămîie schitu păgubaș pentru lenevirea sa, căci avînd hrisovul în mînă nu și-au păzit hotarul a nu

să călca de vecini, și căci au tăcut după ce au văzut că s-au călcat, cu care tăcere au făcut stăpînirea acelora bună.

Al patrulea trăsură din capul moșii Deduleasca pă drumul Brașovului, însă pă marginea drumului despre Prahova, pînă unde s-au înplinit stînjeni 2.400. Și au făcut semne alegînd și partea schitului la această trăsură ce au adăogat cu cuvînt că moșiia din drumul Domnișorului pînă la drumul Brașovului, adecă la a treia trăsură este mai lată, iar din drumul Brașovului de la această a patra trăsură pînă la capul ce trece apa Prahovii să îngustează, fiindcă de acolea să înjugă pînă trece de Prahova cu alt hotar de moșie ce să zice Stoeneasca al schitului, și al bisericii Crețulescului. Și au rămas și răposatul banul Moruz și egumenu schitului odihnit.

Al cincilea trăsură la movila cu roata ce în hrisov să numește din hotarul moșii Stănceștilor, adecă din capul moșiii ce este hotărîtă și împietruită cu carte de hotărnicie de 12 boeri, mergînd drept în curmezișul moșii, pînă în marginea braniștii din susul unei movili unde s-au înplinit stînjeni 1.001, partea banului Moruz, și s-au făcut semne de marginea drumului ce merge pă marginea braniștii, rămîind odihniți atît stăpînitorii moșii Stăncești cît și egumenu Tîrșoreanu.

Al șaselea trăsură, la capul moșii dupeste apa Prahovi[i] care este pă la iaz din piatra moșii Cocorăștii ce desparte de moșiia Cringu Sasului a sfintii Mitropolii în sus pă drum pînă unde s-au înplinit stînjeni 750, partea banului Moruz, unde s-au făcut semn de marginea drumului. Și au rămas odihniți atît sfînta Mitropolie cît și egumenu Tîrșoreanu.

După care făcîndu-să acum cercetare de către noi, vedem că și acești doi boeri hotarnici au ales acele trei părți din trupul Tîrșorul ale răposatului banului Moruz cu începerea trăsurilor tot după hotărnicirea cea veche a schitului Tîrșorul, despre hotarăle vecinilor celor de din jos. Cu această osebire numai că au început măsurătorile de la capu cel de la răsărit despre Ploești din hotarul Tătăranilor, iar nu de la capul cel despre Prahova din hotarul Stănceștilor de Jos. Și au mai prisosit o trăsură, peste celelalte cinci ce să coprind în hotărnicia cea veche, adecă cea de la capul moșii Deduleasca pentru pricinile ce le arată. Dar cu această urmare a numiților doi boeri hotarnici nici o pagubă nu au pricinuit la moșiia schitului Tîrșorul, pentru căci trăsurile s-au început tot din hotarăle vecinilor ce sînt coprinse în cea veche hotărnicie, care s-au dovedit la fața locului după sincturile ce au avut acei vecini răzași.

Și la trăsura ce au adăogat-o, nu numai că au înplinit și suma stînjenilor răposatului banului Moruz, și suma stînjenilor schitului Tîrșorul pînă în moșiia Stoeneasca, ci încă au rămas și amîndouă părțile mulțumiți, precum asemenea arată acești doi hotarnici că și la celelalte patru trăsuri, egumenu schitului dintr-acea vreme au rămas iarăși odihnit, numai la al treilea trăsură, de la mijlocul moșii din marginea apii Deduleștilor ce să numesc în hrisov Crăiasca, nu s-au mulțumit egumenu cu acea pricinuire că nu s-ar fi înplinit și suma stînjenilor

schitului. Însă fiindcă hotarul despre moșiia Crăiasca s-au descoperit atunci prin carte de blestem ce au primit-o acei trei martori de unde au început trăsura.

Și în curgere de 40 de ani trecuți nemai arătîndu-să egumenu schitului sau epitropii sfîntului Panteleimon cu nici o dava, nici asupra aceștii trăsuri, și stăpînindu-să de răposatul banul Moruz acele trei părți din trupul Tîrșorului i de luminățiia sa beizade, după ce i s-au dat de zestre, întocmai după hotărnicia acestor doi boeri.

Nu i-au mai rămas acum schitului Tîrșoru nici un cuvînt ca să defăimeze această hotărnicie, ci s-au săvîrșit cu toată orînduiala după chiar mulțumirea egumenului de atunci, și după coprinderea vechei hotărnicii și după mărturia acelor lude trei ce au dat prin carte de blestem la semnul hotarului moșii Crăiasca, atîta numai de să va fi întins luminăția sa beizade cu stăpînirea la vreo trăsură peste suma stînjenilor ce i s-au dat în moșiia schitului, are dreptate jeluitorul epitrop al sfîntului Panteleimon să ceară a să slobozi acea înpresurare dinpreună cu venitul ce să va fi luat.

Și fiind că vechilul luminății sale beizade Costache Caragea zice cum că nu știe luminăția sa să fi trecut cu stăpînirea peste suma stînjenilor ce-i are în moșiia Schitului.

De aceia găsim cu cale, cu luminată porunca mării tale, să să orînduiască la fața locului un boer cu știință de hotărnicie din partea schitului, pă care îl va cere jăluitorul epitrop, să meargă la fața locului cu mumbașir portărel, unde după ce să va strînge în fața locului, atît vechilu din partea luminății sale, cît și toți ceilalți vecini rezași cu sineturile lor, să urmeze apoi orînduitorul hotarnic a trage această moșie Tîrșoru din hotarăle cele netăgăduite ale vecinilor celor de din jos ce sînt arătate în hotărnicia ce o are luminăția sa beizade care este unită cu cea veche hotărnicie, însă la trăsura al treilea de la mijlocul moșii din hotarul Crăiasca, să cerceteze a să dovedi semnul hotar pe care au primit acei trei martori cartea de blestem. Și tot de acolo să o înceapă, mergînd întocmai prin semnele ce să numesc într-această hotărnicie ca să se înplinească mai întîi suma stînjenilor fieșcăriia trăsuri a moșii luminății sale. Și de nu va fi pietre sau alte semne firești întru despărțirea aceștii moșii de către partea schitului, să facă orînduitul hotarnic linie dreaptă de la o trăsură pînă la alta peste toată lungimea moșii și să pue pietre și semne statornice. După care de să va dovedi că luminăția sa beizade au trecut cu stăpînirea peste suma stînjenilor ce au avut, și peste linia fieșcăriia trăsuri în moșiia schitului, ci încă să cerceteze orînduitul hotarnic și ce venit s-au luat de luminăția sa de la acea înpresurare, de cînd au făcut-o și pînă acum. Și să facă alegere în scris, ca să se îndatoreze luminăția sa a răspunde dreptul schitului.

Apoi, după aceasta, să tragă și moșiia schitului de la înplinirea stînjenilor fieșcăriia trăsuri a moșii luminății sale, pînă în hotarele vecinilor de den sus ce să vor fi numind în sineturile ce le vor fi avea, spre a i să da stînjenii schitului toți pă deplin cîți să coprind în

hotărnicia cea veche, osebindu-o despre acei vecini cu pietre şi cu semne statornice, şi să dea carte de hotărnicie la schit după orînduială.

Iar de să va ivi vreo prigonire despre vecinii cei de din sus şi nu va rămînea vreo parte mulţumiţi, pietre să nu pue la acea parte deloc, ci numai semne să facă. Şi cu alegerea sa în scris, şi pe larg de curgerea acei pricini, să-i sorocească a veni la luminat Divanu mării tale, precum şi cînd va fi vreo prigonire la felul stînjenilor, adecă de va fi măsurată moşiia cu stînjenul răposatului domn Constandin Vodă Brîncoveanu, căci s-au săvîrşit cea veche hotărnicie în zilele domnii sale, şi va eşi ori prisos sau lipsă, atît în partea luminăţii sale beizade, cît şi în partea schitului, să nu strămute orînduitul hotarnic pietrile, şi celelalte semne de vor fi întru osebirea acestor moşii, ci să înştiinţeze aici cu care stînjen să înplinesc suma stînjenilor din vechea hotărnicie ca să i să dea răspuns de urmare.

Iar hotărîrea cea desăvîrşită rămîne a să face de către măriia ta.

1825 dechemvrie 3.

Costandin Bălăceanu *vel* ban, Theodorache Văcărescu *vel* dvornic, Iordache Golescu *vel* dvornic, Scarlat Grădişteanu *vel* dvornic, Dimitrie Bibescu *vel* dvornic, Nestor *vel* logofăt, Aleco Creţulescu *vel* vornic.

Pă această anafora a dumnealor veliţilor boeri am rămas mulţumit întru toate, pă coprinderea ei. Şi spre a să întări şi cu luminată pecete gospod am dat această adeverinţă de mulţumire.

Costache Caragea

1825 dechemvrie 30.

Asemenea am rămas şi eu mulţumit pă această anafora a dumnealor veliţilor boeri şi spre a să întări şi cu luminată pecetea mării sale lui Vodă am iscălit şi eu această adeverinţă.

Nicolae Trăsnea epitrop
De la Hătmănie. 1826 ghenarie 8.

Aceste adeverinţe de mulţumire fiind date cu primirea atît a luminăţii sale beizadea Costache Caragea, cît şi cu a dumnealui clucerului Nicolae Trăsnea epitropul, şi spre a să întări şi cu luminată pecete gospod anaforaoa dumnealor veliţilor boeri, s-au adeverit şi de către noi.

vel hatman

1826 ghenarie 8.

Acad. R.S.R., CCCLXXXVII—68.
Copie de epocă, stare foarte bună.

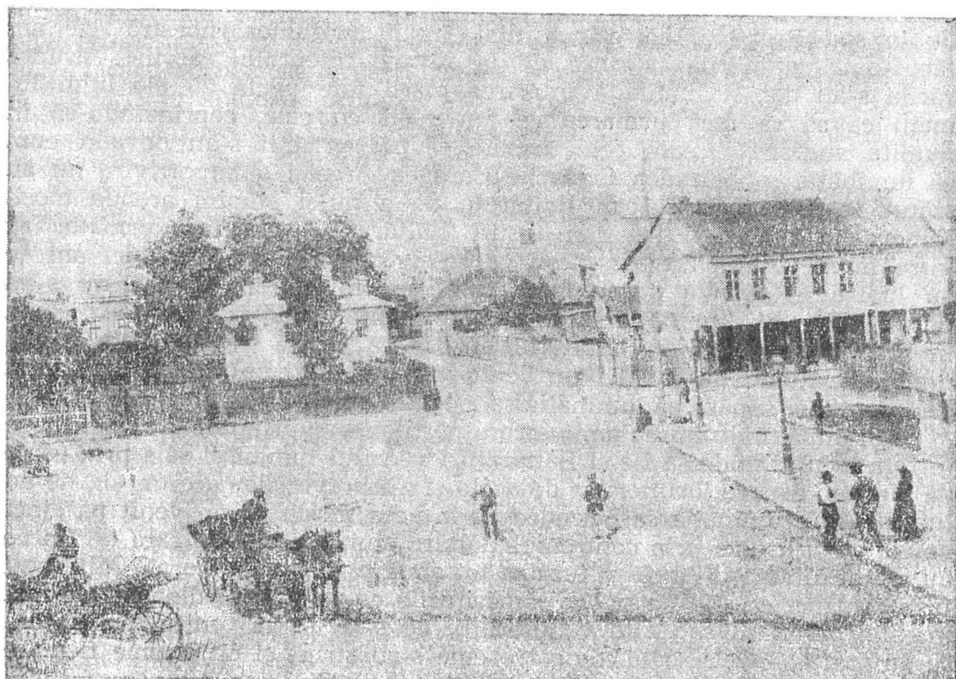
1825 decembrie 10. [București].

Marii boieri înaintează domnitorului anafora în pricina moșii Tîrgșor, proprietatea lui beizadea Costache Caragea, ce a fost dată zălog și în arendă pentru o datorie de bani neguțătorului Ioan Băltărețu. *(Copie).*

Prea Înălțate Doamne,

După luminată porunca mării tale ce ni să dă la această cercetare ce au făcut la fața locului *biv vel* căminar Iancul Filipescu, ispravnic de la *sud* Prahova, am văzut mai întăi anaforaoa noastră ce am făcut-o către măriia ta, încă de la 21 ale trecutului aprilie, asupra căriia s-au dat și luminată întărirea mării tale de la 20 ale lunii lui maiŭ ca să să facă urmarea ce am găsit cu cale, coprinzîndu-să în numita anafora, că din cele urmate asupra pricinii s-au dovedit cum că luminăția sa beizadea Costache Caragea cu nici o împotrivire nu au stătut către răposatul Ioan Băltărețu de a nu-și stăpîni arenda moșii Tîrșorul a luminății sale, ci însuși Băltărețul n-au fost următor să intre în stăpînirea arenzii moșii ca să-și caute venitul pe cinci ani ce au luat-o în arendă de la leat [1]817 octomvrie 26. Și așa nu s-au putut învinovăți luminăția sa de a-i plăti Băltărețului vreun ban, precum în cele după urmă și Băltărețul au zis că de să va dovedi cum că n-au luat luminăția sa nici un venit într-acei ani, va sparge contractul fără de a mai supăra pă luminăția sa.

Și după mulțumirea amîndurora părților s-au orînduit și să cerceteze în fața locului unde să fie și Băltărețu i vechilul luminății sale prin carte dă blestem asupra lăcuitorilor de acolo și a ispravnicilor acei moșii, de au luat sau nu luminăția sa beizadea de la acea moșie vreun venit pă cinci ani ce au fost dată prin contractul Băltărețului, *bez* cîte 20 cară de fîn ce au arătat luminăția sa că au luat pe tot anul, care era îndatorat. Băltărețul prin contract ca să-l de și *bez* rămășițurile ce va fi avut din anii de mai înainte, ori clacă sau alte venituri. Și ce s-au făcut venitul acelor ani ce au fost al Băltărețului, de către cine s-au strîns și cît anume fieșcare condei, și cui i s-au dat luminății sale, sau la cine au rămas; vin, rachiu cine au vîndut, venitul a trei roate de moară ce le dădese Băltărețului la casa de jos, i al cășării, și orice alte venituri, cine l-au luat, nefiind fost primită pricinuirea ce au mai făcut-o Băltărețul că nici isprăvnicei la acea moșie n-au orînduit el. Și de să va fi luat venitul de vreun isprăvnicel să socotește pă seama luminății sale căci în contractul arenzii să coprindea ca să-i dea luminăția sa în fieșcare sat cîte un isprăvnicel. Și de îi va fi orînduit luminăția sa la începutu arenzii sale acei isprăvnicei, cu aceasta n-au urmat luminăția sa înpotriva contractului. Și de atunci pînă la sfîrșitu sorocului arenzii să socotesc acei isprăvnicei ai Băltărețului, care isprăvnicei de vor fi luat vreun venit și nu l-au dat la luminăția sa ci l-au poprit la dînșii pă seama Băltărețului, nu să pot învinovăți, pentru căci datoria slujbii lor și-au

Ploieşti, 1900, Casa Dobrescu în stînga, la dreapta prăvălia „La trei cărbuni".

înplinit-o. Precum și când vor fi lăsat rămășiță neînplinită la locuitori, iarăși nu este a lor învinovățire, ca unul ce Bältărețul n-au vrut să-i mai amestice spre a le porunci în ce chip au să urmeze.

După care ori în ce chip să va dovedi pentru pricina venitului, să facă alegere în scris și apoi viind de iznoavă amîndoaă părțile iarăși înaintea noastră să facem arătare prin al doilea anafora atît în pricina arenzii, cît și pentru taleri 30.000 cei mai rămăsese luminăția sa dator Băltărețului în leat 1817 și l-au orînduit să ia leafa luminății sale ce are pe lună cîte taleri 500 de la casa lefilor cu luminate hrisoave domnești. Din care zicea Băltărețul că numai taleri 17.900 au luat cu scăzămînt pînă la sfîrșitul leatului 1820.

Așijderea am văzut și luminată porunca mării tale ce s-au dat de la 12 ale trecutului octomvrie la altă anafora a noastră către dumnealui căminar Iancul Filipescu ispravnicu județului, ca față cu vechil din partea Departamentului ipitropii *(sic)*, căci Băltărețu au răposat și Efrosina fiica s-au lepădat de moștenirea părintească, i cu vechil din partea luminății sale beizade să puie în lucrare cercetarea aceștii pricini, precum să arată mai sus, după luminată întărirea mării tale.

După aceasta am cetit mărturia ce au dat-o în scris la fața locului înaintea dumnealui căminarului la 27 ale lunii lui octomvrie, lude 19 lăcuitori după acea moșie, isprăvnicei i preoți și clăcași dinpreună cu tot satul, care au încredințat-o prin carte de blestem, precum să văzu de către noi că au și iscălit-o în dos numita carte dă blestem, coprinzătoare că după ce le-au citit, au mărturisit cu suflet nevătămat ființa adevărului, arătînd întîi isprăvniceii că luminăția sa beizade întru nimic nu s-au amestecat într-acei cinci ani ce au fost dată moșia în arendă Băltărețului, nici vreun vechil au luat, decît numai acele cîte 20 cară de măsură fîn ce au fost să dea Băltărețu pă tot anul. Iar venitul acei moșii pă cît s-au primit de dînșii care au fost dați isprăvnicei de luminăția sa Băltărețului după contract, îl arată pă fieșcare an în frica lui Dumnezeu ce s-au făcut, cum că pă leat 1818 s-au adus în arie 140 clăi grîu, i 12 clăi ovăz, i 75 orz. Și nefiind cine să îngrijească, au rămas netreerat, putrezind în clăi. Iar dijma porumbului i a fînului i a grădinelor cum și claca i celelalte adeturi ale moșii, au rămas asupra lăcuitorilor nerăspunsă și pă leat [1]819 și leat [1]820 au strîns Ioniță isprăvnicelu dijma de grîu, orz și ovăz, și trerîndu-să s-au pus în ambarul de la moara cea dată în arendă. Iar dijma porumbului și celelalte au rămas asupra lăcuitorilor, și catastișele s-au răpus în vremea răzvrătirii de nu să știe suma ce va fi fost.

Și pă leat [1]821 strîngînd iarăși Ioniță dijma numai de grîu clăi 36 au pus-o tot în ambar și toate acele bucate strînse, unile s-au luat de răzvrătitori, altele s-au prăpădit cu răzvala vremii, neavînd cine să îngrijească de dînsele. Iar dijma porumbului de la pogoane 113 s-au strîns prin mazîli și mumbașiri ai isprăvnicatului și s-au adus la magazia Bucureștilor, de unde s-au dat răvaș numai pă chile 28, rămind asupra lăcuitorilor dijma pentru 160 cară fîn și celelalte după catastihu ce au dat.

Iar pă leat [1]822 strîngîndu-să dijma numai din grîu, clăi 84, de Ioniță isprăvnicel, și treerîndu-să s-au pus la ambar, din care o parte s-au mîncat de șoareci, iar cel rămas să află stricat cu totul pînă acum.

Vînzarea vinului și a rachiului au arătat isprăvniceii și lăcuitorii că după ce au intrat Băltărețu în stăpînirea arenzii, au dus cinci buți cu vin dăscărcîndu-le la doaă cîrciumi, și vînzîndu-să și-au dat cîrciumarii socoteala la Nicola omul Băltărețului, aflîndu-să acum cîrciumari unii morți, alții răsăpiți. Și după isprăvirea acelor vinuri nu s-au mai adus altele, rămăind cîrciumele pustii pînă la vremea răzvrătirii, cînd atunci singuri unii din lăcuitori au vîndut pe la casele lor, unii rachiu, alții vinuri, dar cîte vedre n-au știut.

Și acele trei roate de moară ce au fost date în arendă la întîiu an au lucrat numai ca la trei-patru luni, iar în urmă viind potop de apă le-au înnecat luîndu-le cu totul, și oemul ce să agonisise pă cîtă vreme au umblat, s-au prăpădit în ambar.

Cășăriia, fiindcă capanlîii nu avea cu cine să să tocmească au rămas nelucrată, i venitul cuptorului de pîine, i al scaunului de carne, nefiind iarăși îngrijitor despre partea arendașului, au rămas necăutate, din dijma prunelor fiindcă numai pă leat [1]819 s-au agonisit puține prune, s-au făcut rachiu vedre 19 și s-au băut de răzvrătitori.

Și din avaetul tîrgului ce să face duminica au primit Ioniță isprăvnicelu taleri 102 parale 14, din care au răspuns taleri 85 în trebuințele cheltuielilor moșii.

În urma acestora, prin zapciu cel orînduit, am chemat înaintea noastră pă sărdaru Răducanu, unul din boerii ai Departamentului obștirilor, și făcîndu-i-se întrebare de are să răspunză epitropia cevași înpotrivă dăspre partea răposatului Băltărețu, și au zis că după cea de al doilea luminată porunca mării tale, au orînduit vechil în fața locului pă Costache Bucșan condicaru Departamentului, unde s-au săvîrșit cercetarea prin carte dă blestem, după cum s-au dovedit adevărul de dumnealui căminar Iancu Filipescu, iar acum nu are ce să mai răspunză înpotrivă, fiindcă pentru averea Băltărețului nu s-au însărcinat prin vreo luminată poruncă a mării tale pînă în zioa de astăzi numita epitropie.

Deci după luminată întărirea mării tale ce s-au dat la anaforaoa noastră de la 21 ale trecutului aprilie, care s-au făcut după mulțumirea răposatului Băltărețu aflîndu-să atunci în viață și a luminății sale beizade Costache Caragea, orînduindu-să în urmă prin al doilea luminată poruncă dată la osebita anaforaoa noastră dumnealui căminar Iancul Filipescu ispravnicu județului a pune în lucrare cercetarea aceștii pricini. Vedem că au făcut cercetarea cu urmare întocmai, adică prin carte dă blestem asupra ispravnicilor și a lăcuitorilor moșiii cei ce au iscălit-o și în dos, încredințînd adeverința ce au dat-o iscălită de dînșii pă știința ce au avut de față cu vechilu Departamentului epitropii obștirilor, i cu luminăția sa beizade și s-au dovedit cum că luminăția sa beizade întru nimic nu s-au amestecat într-acei cinci ani la venitul moșiii ce era dat în arendă răposatului Băltărețu, ci numai acele cîte 20 cară fîn pe an l-au luat, după coprinderea contractului arenzii.

Iar unile venituri strângându-să de isprăvniceii ce au fost orînduiţi prin contractul arenzii, arată că s-au prăpădit, dupe cum pe larg să coprinde în adeverinţa ce au dat-o, şi altele că au rămas asupra lăcuitorilor, şi nici la cîrciumi, nici la căşării, nici la acele trei roate de moară, nici la cuptorul de pîine, i scaunul de carne nu s-au amestecat luminăţia sa pă acea vreme cît au fost moşia dată în arendă.

De aceia găsim cu cale a nu să mai supăra luminăţia sa în pricina aceasta cîtuşi de puţin, rămîindu-i moşiia slobodă întru a luminăţii sale stăpănire, şi contractul aceştii arenzi rămâne desputernicit în pricina arenzii, după cum însuşi răposatul Băltăreţu s-au legat şi au primit înaintea noastră.

Iar pentru acei taleri 30.000 ce l-au orînduit luminăţia sa pă Băltăreţul să-i ia de la casa lefilor cîte taleri 500 pe lună, ce au avut leafă cu luminate hrisoave, din care au zis Băltăreţul că numai taleri 17.900 au primit după ce să va da luminată întărirea mării tale la anaforaoa ce am făcut în pricina averii Băltăreţului, de să va însărcina Departamentul epitropii cu acea îngrijire, atunci să va socoti epitropia cu luminăţia sa ori însuşi de bună voie, sau prin judecată. Şi de va mai rămănea cevaş dator luminăţia sa să-i răspunză ca să să desfacă.

Iar hotărîrea rămîne la măria ta.

1825 dechemvrie 10.

Costandin Bălăceanu *vel* ban, Theodorache Văcărescu *vel* dvornic, Iordache Golescu *vel* dvornic, Scarlat Grădişteanu *vel* dvornic, Dimitrie Bibescu *vel* dvornic, Nestor *vel* logofăt, Aleco Creţulescu *vel* vornic.

Arh. St. Buc., *ms.* 1.131, p. 293—295.

136

1826 ianuarie 17. [Bucureşti].

Beizadea Costache Caragea cere să se aleagă hotarul moşiei sale de hotarul moşiei m-rii Tîrgşor, metohul spitalului Pantelimon, şi să se „dovedească cel adevărat drumul Domnişorului". *(Copie).*

După luminată porunca mării tale ce ni să da la această arătare a luminăţii sale beizadea Costache Caragea, făcînd cercetare arătăm înălţimii tale că după luminată întărirea mării tale ce s-au dat la osebită anaforaoa noastră în pricina ce au avut dumnealui *biv vel* clucer Nicolaie Trăsnea, epitropul spitalului sfîntului Pandeleimon, este orînduit hotarnic ca să aleagă atăt partea de moşie a luminăţii sale beizadea Costache Caragea din trupul moşii Tărşoru căt şi partea ce are într-acel hotar schitul Tărşorul, metohul sfîntului Pandeleimon, după cum într-acea anafora să coprinde.

Piața de zarzavaturi a orașului, în 1920.

Și fiindcă dintr-o carte de hotărnicie *ot* leat 1785 dechemvrie, de ani 41 a răposatului banului Costandin Filipescu, în copie, adeverită de răposatul sărdar Andonie Fotino ne-am pliroforisit că capul hotarului Ploeștii, dăspre apus, este din hotarul Măturanilor din marginea drumului ce vine la Rudu din dreptul movilii ce este de marginea satului Rudul drept în sus pă drumul Domnișorului, de stînjeni 2.325.

De aceia cuviincioasă fiind cererea luminăţii sale, găsim cu cale să să dea luminată porunca mării tale tot către acel orănduit hotarnic ca după ce va săvărși alegerea moșii Tîrșorului după coprinderea anaforalii noastre, ce s-au întărit de măriia ta, în urmă să aleagă și capul moșii Ploeștii de către capul moșii Tîrșorul ca să dovedească cel adevărat drumul Domnișorului ce să numește de hotar în cartea de hotărnicie, ce să arată mai sus. Și apoi să vază pă care parte de moșie cad acele binale ce s-au făcut de Dumitrache Mimi i dă celălalt Dumitru și cine sînt acolo stăpînitori pă acele binale, pre carii să aducă faţă la alegerea moșii spre a vedea cu ochii lor dăscoperirea ce este să să facă. Și așa desăvîrșire să înștiințeze orănduitul mării tale, arătînd pe larg ființa adăvărului prin cartea de alegere a acestor moșii.

Iar hotărîrea cea desăvîrșită [să va face de înălţimea ta].

1826 ghenarie 17.

Costandin Bălăceanu *vel ban*, Theodor Văcărescu, Iordache Golescu *vel* dvornic, Scarlat Grădișteanu *biv vel* dvornic, Dimitrie Bibescu *vel* dvornic, Nestor *vel* logofăt.

Arh. St. Buc., *ms.* 1.130, f. 95 v.—96.

137

1826 mai 28. [București].

Teodor logofătul scrie lui Paisie, egumenul mănăstirii Tîrgșor, în legătură cu alegerea hotarelor unei moșii a mănăstirii. *(Original).*

Cu frăţească plecăciune închinîndu-mă sărut dreapta sfinţii tale.

Nu lipsii a face căzuta înștiințare pentru numele hotarnicului ce venise la noi. Întru adinsŭ m-am dus de am întrebat. Îi zice postelnicu Gheorghe Teișan *ot* sat Ceptura.

M-am dus și la numiţii moșneni *ot* Vai-de-Ei ca să-mi arate cevași înpotriva hotărnicii lui șătraru Mareș. Și nici într-un chip n-au vrut să iasă de faţă, ci s-au ascunsŭ. De care la acest fel de oameni până nu s-o scoate hotarnicu ca să aleagă moșiia, nu putem face nimic, că sănt oameni foarte înpotrivnici. Și cum va fi voinţa sfinţii tale.

Întreabă și pentru preotul care îţi spuneam de dănsu, popa Banu *ot* capul Podului Mogoșoaii, slujaște la biserica Izvorul Tămăduirii la Ceșmeaoa lui Mavroeni *(sic)*. Poţi să-l chemi, să vorbești cu dănsul.

Cu toată plecăciunea, sfinții tale prea plecat fiu,

Teodor logofăt

1826 martie 28.

[pe verso]:

Întru cinstita și dreapta măna sfinții sale părintelui egumenului Paisie Tărșorean, cu fiiască plecăciune.

[însemnare mai jos]:

Hîrtii pentru moșiia Vai-de-Ei a mănăstirii Tărșorul.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—333.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

138

1827 martie 4. [Tîrgșor].

Moșnenii de pe moșia Priseaca se învoiesc cu Paisie, egumenul mănăstirii Tîrgșor, pentru 39 pogoane de pămînt din moșia Priseaca, județul Prahova. *(Copie).*

Adecă eu Dumitrașcu *sin* Andrei, i Marin *sin* Badea, i Vasile *sin* Neagul, i Ioan Vaidiescu, i Stan *sin* Arsenie dinpreună cu cetașii noștri ce ne tragem din Tudor i din feciorii lui anume Tudor, Neagu și Radu i eu preotu popa Dragul și Stan diaconul, i Radul *sin* Stoica, i Bucur, *sin* Nicola, i Barbul *sin* Neagul cu părtașii noștri moșneni Veghiulești ce ne tragem din Milea, i Balea și eu preotul popa Ioan *sin* popa Vasile, i preotul popa Vasile *sin* Stan, iarăși cu cetașii noștri ce ne tragem din popa Vasile cel mare, dat-am zapisul nostru la mina sfinții sale părintelui egumen de la mănăstirea Tîrșorul, chir Paisie, precum să se știe că sfănta mănăstire avînd din vechime cumpărători de la neamul nostru pogoane treizeci și nouă și jumătate de vie în hotarul Priseaca. Care pogoane lăsăndu-le paragine mănăstirea din vechime și nemai arătîndu-să nimeni din partea mănăstirii, s-au luat în stăpănirea noastră și s-au înstreinat cu vînzări de către părinții noștri și de către noi pă la unii alții.

Acum sfinția sa părintele egumen dînd jalbă mării sale lui Vodă și aducînd poruncă către dumnealor boeri ispravnici, ne-am înfățișat cu sfinția sa la judecată unde nu am tăgăduit că mai sus numitele pogoane le-au avut mănăstirea în stăpînire și au fost și sîn drepte a le lua. Dar fiindcă acelea care le-au avut mănăstirea sînt vîndute, precum arătăm, ne-am învoit cu sfinția sa ca să le dăm și să le înplinim din hotarul

Vaidiesc la capul moşii despre apus, unde să loveşte în capete cu moşiia Priseaca, adecă de la pietrile de la Scoruş ale prisecii în sus, măsurîndu-se cu prăjina cea veche ce umbla într-acea vreme.

Însă noi moşnenii ce ne tragem din Tudor i din feciorii lui : Tudor, Neagul şi Radul, pogoane şaptesprezece şi jumătate ; i noi moşnenii Veghiuleşti ce ne tragem din Milea i Balca, pogoane cincisprezece ; şi noi cei ce ne tragem din popa Vasile cel mare, pogoane şapte, ce să închee peste tot pogoane treizeci şi nouă şi jumătate, dovedite din sineturile mănăstirii, vînzările ce au făcut fieşcare neam al nostru.

Care aceste pogoane să avem a le da mănăstirii la un locŭ precum le-au avut şi pă celelalte.

Deci pentru ca să-şi aibă mănăstirea stăpînirea nestrămutată pă aceste numite pogoane ce le dăm acum, am dat acest zapis iscălit de către noi şi am rugat şi pă dumnealor boeri ispravnici de l-au adeverit cu iscăliturile.

1827 martie 4.

Eu Dumitraşcu *sin* Andrei Vaidiescu, adeverez
Eu Marin *sin* Badea Vaidiescu, adeverez
Eu Vasile *sin* Neagul Vaidiescu, adeverez
Eu Ioan Vaidiescu, adeverez
Eu Stan *sin* Arsenie Vaidiescu, adeverez
Eu popa Dragul Veghiul, adeverez
Eu diaconu Stan Veghiul, adeverez
Eu Radu *sin* Stoica, adeverez
Eu Bucur *sin* Nicola, adeverez
Eu Barbul *sin* Neagul, adeverez cu părtaşii noştri Veghiuleşti
Eu popa Ioan, *sin* popa Vasile, adeverez
Eu popa Vasile, *sin* Stan, adeverez dinpreună cu cetaşii noştri.

dinpreună cu ceilalţi părtaşi ai noştri

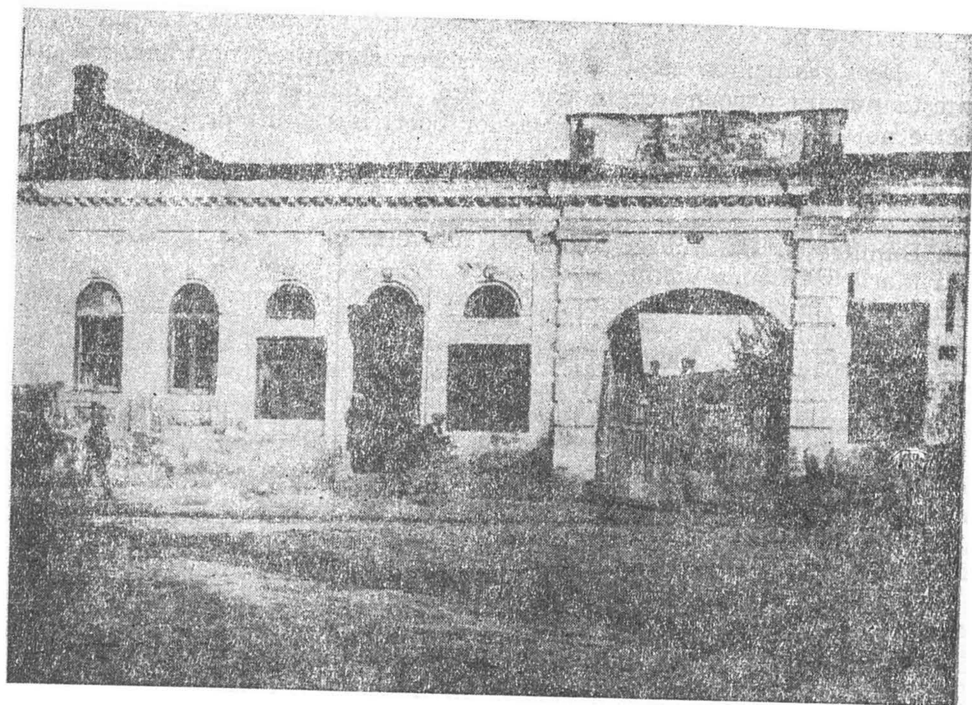
Şi am scris eu Alecu, cu zisa mai sus numiţilor şi martor

[pe verso] :

Sud Saac

Cu acest zapis viind înaintea noastră numiţii moşneni ce să văd iscăliţi, care cu toţii făcînd arătare că cu a lor bună voe şi mulţumire l-au dat, nesiliţi de către nimeni, pentru ca să-şi aibă sfănta mănăstire Tîrşorul stăpînirea întocmai, după rugăciunea ce ne-au făcut, s-au adeverit de către noi zapisul acesta cu iscăliturile, şi s-au trecut şi în condica judeţului.

1827 martie 4.

Brutăria Paşulis, (str. Maxim Gorki, nr. 39) ; foto 1930.

Grigorie Filipescu *biv vel* clucer

trecut în condica județului
Gheorghe Bilciurescu condicar

Acad. R.S.R., CCCXCI—24.
Copie veche, stare foarte bună, hîrtie verzuie; un cuprins absolut asemănător are doc. CCCXCI—28.

139

1829 aprilie 8. [București].

Divanul țării poruncește Logofeției de Țara de Sus să cerceteze jalba lui Ioan Urban și să raporteze.

Prin otnoșenia acestui Divan către cinstita Logofeție de Țara dă Sus alăturîndu-să în copie după această predlojenie i după jalba numitului Ioan Urban, să să poftească să cerceteze cererea ce face acest jăluitor, de ieste după orînduială și potrivită cu obiceiurile pămîntului.

Și în orice chip va găsi cinstita Logofeție cererea aceasta, să binevoiască a răspunde Divanului săvîrșitor, după care sărdarul Bobescu să răportuiască Ex. sale d. prezident al Divanurilor, întorcîndu-să și jalba.

1829 aprilie 8.

Iordache Golescu

Arh. St. Buc., *Administrative vechi*, 522/1829, f. 2 v.

140

1829 aprilie 26. [București].

Ioan Urbanof cere să facă o moară de „făină ușoară și arpacaș" pe moșia m-rii Tîrgșor, și să i se dea 100 stînjeni de pămînt, cu chirie, pe timp de 50 de ani. *(Copie).*

Către cinstitul săvărșitor Divan,

Cu plecăciune au primit tălmăcirea după predlojeniia excelenții sale domnului deplin înputernicitului prezident al Divanurilor gheneral leitenant și cavaler Zeltuhin, scrisă de la 6 ale următorii supt nr. 3.769 dată la jalba brutarului Ioan mehanistul Urbanof prin care cere voe a face o moară la locul ce s-au găsit de dînsul la mănăstirea Tărșoru, pentru făină ușoară și arpăcaș, și stînjeni 100 de pămînt cu plată, i cartea cinstitului Divan de la 10 aprilie ca să cercetez cererea ce face

jăluitorul, de este cu orînduială și potrivită cu obiceiurile pămîntului. Și pentru că mănăstirea Tărșoru este metoh al spitalului sfîntului Pandeleimon, am înștiințat pă dumnealui clucer Nicolae Trăsnea îngrijitoru spitalului, carele au trimis vechil din parte-i pă medelniceru Mincu Mardagiu și față aflîndu-să și jăluitorul Ioan Urbanof, i-am făcut cunoscut cererea. Și au dat răspuns că asemenea cerere au mai făcut Urbanof cînd s-au fost aflat aici și igumenul mănăstirii Tărșoru. Și după chipzuirea ce au făcut cu cererea sa, nu numai nu poate avea mănăstirea nici un folos, ci pagubă și robire, căci mănăstirea are moară și pămîntul să ară de locuitori pentru porumb, din care după scumpetea de acum poate să prinză pogonul de loc pînă la taleri 15 cu dijmăceia.

Lui Urbanof făcîndu-i-să întrebare în cît soroc cere acel loc, au răspuns în 50 de ani. Obiceiul pămîntului este știut Cinstitului Divan că nimeni din stăpînii moșiilor nu să poate sili să-și robească parte din moșiia lor, ci aceasta să urmează cu învoire între dînșii, cînd vor.

De care nu lipsiu a face cunoscut.

vel logofăt

1829 aprilie 26.

— la 27 aprilie răspunde Ex. sale și trimite dosarul primit

— la 5 mai 1829 se raportează, în rusește, probabil, rezultatul negativ.

Arh. St. Buc., *Administrative vechi*, 522/1829, f. 3.

141

1830 martie 10. Tîrgșor.

Catastih de averea mișcătoare și nemișcătoare a mănăstirii Tîrgșor din județului Prahova, metohul spitalului Sf. Pantelimon, dată în primirea noului egumen chir Serafim, ce urmează fostului egumen Paisie. *(Original).*

Catastih de perilavii al mănăstirii Tărșorul din sud Prahova, metoh spitalului sfîntului Panteleimon, de toate lucrurile mișcătoare și nemișcătoare căte s-au găsit acum la leat 1830 martie 10, și s-au făcut teslim în măna sfinții sale părintelui arhimandritu chir Serafim noului egumen ce s-au oränduit în locul sfinții sale părintelui diiaconului chir Paisie, cum în jos arată.

Odăjdiile

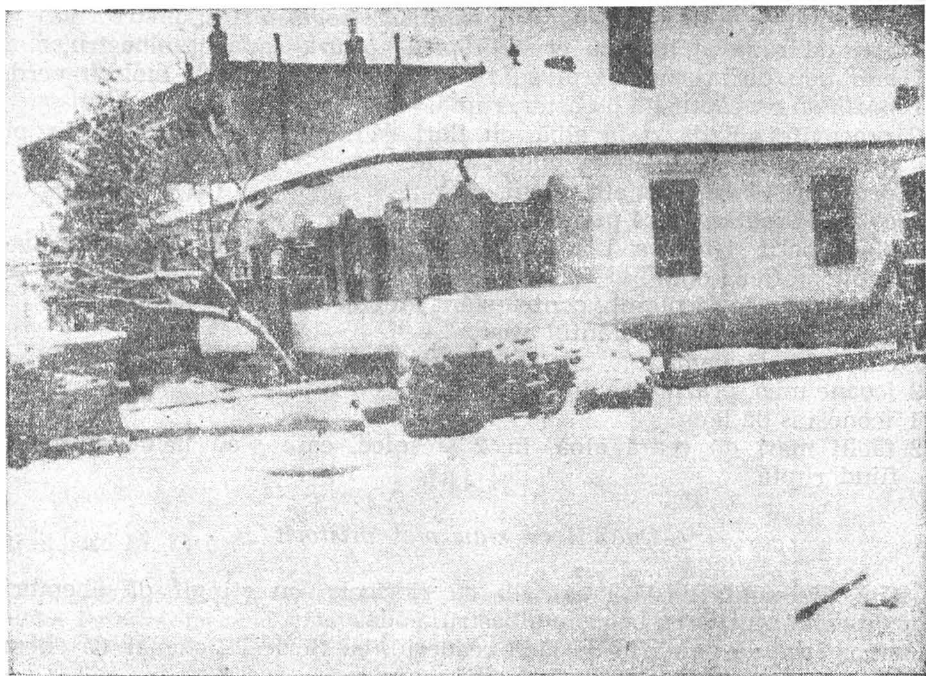
1 sfită dă cutnie vărgată cu singif dă maltef ghiuvazu și căptușala de bogasiu albastru, veche.

1 sfită dă belicoasă verde cu flori dă fir, căptușala bogasiu cu singif dă stambă ponosită.

1 stihar dă cutnie, vărgat, roșu, cu singif bogasiu roșu, căptușala bogasin albastru, vechiu.
1 epetrafir dă stofă albă, vechi.
1 pereche rocavițe dă cutnie roșie, vărgate, vechi.
1 pereche *ipac* rocavițe de canavăţ, roșu, vechi.
2 sfite antimis, însă unu dă atlaz pierşiniu și unul dă bogasiu roşu.
4 poale dă icoane de maltef verde cu singif iarăşi dă maltef roşu, vechi, fără căptuşeli.
2 mese în oltar pă sfăntul prestol, însă 1 dă bogasiu verde, și 1 dă maltuf, vechi.
2 mese mici *ipac* la proscomidie.
1 epitafion de atlaz roșu, zugrăvit, căptușala bogasiu roșu.
1 aier dă canavăț alb, cu cruci, i prin colțuri, canavăț albastru.
1 aier nou dă atlazu negru, cu flori dă fir, căptuşit cu malteh verde.
1 poală dă cit căptușită cu astar, ruptă.
2 procaviţe noi dă stofă albă, cu flori dă mătase, cu cruci dă fir pin [prin] mijloc, căptușite cu maltef verde.
2 procaviţe dă canavăţ alb, vechi.
1 colan dă mătase, fără paftale.
1 sfănt potir, i discos, i zvadă şi linguriță dă cositor, vechi, fărimate.
1 copie dă fier i oţel.
1 clondiraş mic dă plumb, pentru sfănt mır.
2 sfeşnice dă alamă în sfăntul altar.
1 cădelniță dă alamă.
12 icoane mici, prăznicare, într-o cutie.
1 iconostas dă lemn.
2 făclii mari dă ceară albă, în 2 sfeşnice, care s-au făcut dintr-una fiind ruptă.

Odăjdii ce s-au mai pristosit

1 sfită dă pambriu dă lănă, alb cu floricele, cu ştingif dă chembric penbea, căptușită cu bogasiu albastru, nouă.
1 stihar *ipac* dă pambriu dă lănă ceaderiu, cu floricele, chenar dă chembric penbea, căptuşit cu batistă albă, nou.
1 epetrafir *ipac* dă pambriu galben, cu floricele roșii, cu 4 ciucuri proşti.
1 epetrafir dă stofă, piersiciu, cu flori dă mătase, purtat.
1 stihar dă cît albŭ prost, cu flori, căptuşit cu astar.
1 pereche rocavițe dă stofă cu flori de fir galbene, purtate.
1 pereche *ipac* rocaviţe dă stofă albă, purtate.
1 epitrafir dă cit negru, cu flori, purtat.
1 masă dă cit nouă, albă, cu flori, prost, fără căptușală, pă sfăntul prestol.
1 masă mică *ipac* la proscomidie, fără căptușală.
3 perdele dă cit roșii cu flori pă la ușile oltarului, căptușite cu astar, nouă.
1 poală la iconostas, asemenea necăptușită.
1 aier dă catefea, alb.

Casă veche cu cerdac, str. Petre Gheorghe (fostă Rudului), colț cu str. Plăieși ; foto 1927.

1 masă de malteh liliachiu cusută cu fluturi albi, căptușită cu bogasiu roșu, nouă.
3 perdele dă maltef havaiu, cusute cu fluturi, la ușile oltarului, noi, căptușite cu atlazu i malteh, din poalele cele vechi fiind rupte.
4 poale de maltef alb, cusute cu fluturi, căptușite cu batistă albă, noi, la icoanele cele mari.
1 poală *ipac* dă malteh liliachiu, cusută cu fluturi, pervazu dă stofă galbenă, cu flori de fir și mătase căptușită cu bogasiu roșu, nouă la icoana arhanghelului Mihail.
1 poală *ipac* malteh liliachiu cusută cu fluturi i mătase, căptușită cu bogasiu roșu, nouă, la iconostas.
5 icoane mari, în :

1 domnul Hs. 1 maica domnului 1 sfântul ierarh Nicolaie	nouă
1 soborul sfinților... 1 arhanghelu Mihail	bune, ce au fost vechi ale bisericii

4 sfeșnice dă lemn, nouă, zugrăvite, în :
2 mari cu câte 3 făclii dă lemn, zugrăvite, cu tinichelile lor.
2 mijlocii iarăși nouă, zugrăvite.

Tâmpla bisericii nouă, dă lemn săpată, zugrăvită și poleită, cu răstignirea d-asupra iarăși dă lemn, nouă, zugrăvită și poleită cu sfântul Ioan și cu Maica Domnului alăturea.

16 icoane noi, 12 apostoli și 4 prăznicaruri, așezate în tâmplă, în rîndul dă sus.
14 icoane prăznicaruri ce au fost ale bisericii, ce au fost așezate iarăși în tâmplă în rândul dă jos, fiind tâmpla cu 2 rânduri.
1 ușa cea împărătească de la oltar dă lemnŭ, săpată, zugrăvită și poleită, nouă.
1 policandru dă alamă galben, cu 12 sfeșnice pânprejur, în 2 caturi i 12 flori tot dă alamă pântre ele cu 6... dă zgripsori zugrăvite și atârnate la policandru aridicat în 2 lanțuri dă fier, cu un cerc dă lemn înprejur, cu 50 candele dă sticlă atârnate de cerc.
7 candele de sticlă mari, cu zale iarăși dă sticlă așezate dinaintea ușii în mijlocu bisericii, la bărbați.
9 sfeșnice de fier, cârlige bătute pân perete cu făclii dă ceară pân ele.
3 ...dă zgripsori atârnate dinaintea ușii înlăuntru.
1 cruce dă lemn, răstignirea, nouă, zugrăvită, în oltar, pă sfântul prestol.
17 jețuri dă lemn, nouă, cu 2 tetrapoade.
1 jeț dă lemn, zugrăvit, arhieresc.
2 sfeșnice dă alamă, tot în sfântul oltar.

În tindea bisericii la femei

2 icoane mari : Maica Domnului și sfăntul ierarh Nicolaie, vechi.
3 icoane mici : Maica Precista, Înălțarea și sfănta Troiță, vechi.
2 sfeșnice dă lemn, purtărețe, însă 1 nou, zugrăvit, și 1 vechiu.
1 colivistră mică dă aramă.
2 poale dă cit alb, prost, necăptușite, la icoanele cele mari.
1 masă dă lemn pentru epitafion.
2 scări cu 3 picere dă lemn pentru aprins candela.

Cărțile bisericii, rumănești

1 triod.
1 pendicostar.
1 apostol.
1 psaltirie.
1 octoih.
1 evanghelie.
12 minee dă lună.
1 liturghie.
1 ceaslov bogat.

Cărțile grecești

12 minee dă lună, în care pă luna lui fevruarie s-au găsit două
2 orologhion însă, 1 bun și 1 stricat
1 efcologhion fărămat
1 paraclitic
2 trioade, însă 1 bun și 1 fărămat
1 penticostar
1 evanghelie ce să arată și la argintărie
1 apostol
1 liturghie
1 filadră *(sic)* a sfăntului Visarion
1 neoclimachos
1 chiriacodromion fărămat
1 aghiazmatorion
1 carte a lui Sofronie pentru credință
1 catavasier } prisos
1 molitfelnic }
cărțile sărbăști sănt, dar dezlegate și stricate

Argintăria bisericii

6 candele mijlocii, însă 5 afară la icoanele cele mari, și una la răstignire
1 cădelniță

6 coroane, însă 5 la icoanele cele mari, 1 la domnul Hs. de la Maica Domnului, mică

1 teacă
1 sabie } în mîinile arhanghelului Mihail

5 măini, însă 1 la domnul Hs., 2 la Maica Domnului, 1 la sfăntul ierarh Nicolae şi 1 la Sfinţii Voevozi

1 sfănt potir cu discos i zvadă şi linguriţă

1 colan cu o pofta i două bucăţele, sărbescu colanŭ, vechiŭ

1 pă sfăntă evanghelie catifea roşie îmbrăcată şi pă de o parte cu patru evanghelişti, în mijloc învierea şi pă altă parte cu 5 ţinte mari prin colţuri i mijloc, poleite

1 pereche paftale mici cu colan dă mătase

1 miruitor

1 sfăntă cruce pusă pă un leu mic de cimişăr, îmbrăcată în argint, suflată cu aur i cu zmalţuri şi cu mărgăritar dă jur împrejur şi cu pietre proaste, făcută dă răposatu întru fericire Antonie voevod

2 candele dă argint ce le-au făcut din 2 pahare de argint, dă vin i dintr-un pahar mic dă rachiu ce erea ale mănăstirii

Ce au mai prisosit din argintărie

8 candele mici

7 coroane mici la icoana soborului sfinţilor înpăraţi

7 bucăţi măini, însă 2 la arhanghelu Mihail, 1 mică la domnul Hs., 1 la sfăntul ierarh Nicolaie, mică; 2 la domnul Hs. ce-l ţine Maica Domnului în braţe, 1 mică *ipac* la domnul Hs. ce este la icoana soborului sfinţilor împăraţi

1 cruce cu cornu de sus rupt, îmbrăcată cu argint săpat şi cu zmalţuri i cu 2 pietre verzi, proaste

Lucrurile casi[i], în cămară, în pivniţă, şi pă afară în curte

2 zarfuri dă tumbac

3 topoare

1 scatolcă veche, fărămată

1 tărnăcop

2 cuţitoi

2 lănţişoare dă căruţă, scurte

1 tron vechi, dă lemn

2 heare pentru înherat vite

1 ghin pentru roate

2 căntare, unu mai măricel, şi altu mic

6 lacăte bune

1 pereche heare de plug

1 cerc dă fier pentru buţi cu...

1 lanţ mare dă hier pentru car

2 grătare de fier la cuhnie

Casa unui vechi **neguţător** ploieştean, str. Vasile Roaită (fostă str. Romană).

1 sfeșnic dă alamă cu mucările lui vechi
1 sfredel
3 sape proaste
1 seceră
1 țesală
2 harare dă păr, vechi
1 plasă dă prins pește, veche, ruptă
1 sac dă călți, spart
1 cruce dă căruță cu her pă ia [ea]
3 mese dă lemn, însă 2 cu picioare și 1 mică, rătundă
3 scaune dă lemn
1 scaun lung
9 putinele de brad, mică cu mare
5 hărdaie
9 ciure pentru cernut bucate
2 banițe
3 lopeți dă lemn
2 burie pentru rachiu
2 pălnii dă lemn
1 car mare dă boi, cu roatile legate
3 tocitori pentru varză
1 sanie dă boi, nouă
12 buți seci dă vin, mari cu mici
3 butoaie vechi
1 sită
2 scări dă lemn mari pentru buți
2 opritori vechi
2 curele dă rădvan, vechi
3 pături de cai, proaste.

Prisoase de să găsi

1 vătrai de her
1 frigare mică dă her
1 lopățică dă her
1 grătar mic dă fripturi
1 tron dă lemn
1 plasă nouă de prins pește, cu 16 belciuge de her pă margini
1 zablău de călți, nou
1 pereche hamuri bune, dă cai, cu căpețelile lor i zabalile
1 buriaș cu 8 cercuri dă fier, ca de 20 vedre
1 cleşte dă fier, pentru foc
1 tavă dă dulceață, cu 2 sticle de apă, proaste
6 farfurii dă bucate
1 ciorbalăc
4 scaune dă lemn dă Brașov, zugrăvite
1 scaun mic dă lemn, pentru lumănări

2 mindire dă pănză groasă dă Brașov, cu 12 perne umplute cu paie, însă 6 îmbrăcate cu pănză muscălească în vărgi, noi, i un macat asemenea, necăptușit și 6 fețe dă lănă, vărgate, dă casă, i o scoarță asemenea, veche
1 piuă dă cafea cu heru ei, i o sită dă cafea

Arama mănăstirii

1 lighean cu floarea [?] și ibricu dă aramă
1 cazan cu capac dă aramă i țevile pentru făcut rachiu
1 lambic cu capacu lui i țevile
4 tipsii
2 căldări dă mămăligi
9 tingiri, cu mică cu mare, i o căldare mai mare
3 capace
1 tigaie
2 tăvi, una mare și una mică, spor

Tacămu mesi[i]

4 perechi cuțite cu plăselile dă os, cu lingurile lor
10 șervete
1 masă dă pănză
1 solniță dă sticlă
1 lingură mare dă ciorbă, dă cositor
3 carafe cu 3 pahare

Vitele dă vacă ale mănăstirii

15 vite, însă :

12 boi dă jug
3 vaci

4 capete vită dă bivol, însă :

2 bivolițe mari
1 gonitoare } spor
1 malac

4

4 capete de cal, însă :

1 cal negru
1 cărlan de 2 ani, murg
1 iapă albă, borțoasă } spor
1 iapă neagră, stearpă

12 capete dă rămători, însă

2 scroafe fătate cu 5 purcei
10 godănaci și scroafe
12

100 capete vită de oi, însă :

60 oi mari fătătoare
15 berbeci
10 noatine
5 cărlani
8 capre fătătoare
2 țapi
100

46 mătci dă stupi, cu bun cu rău
60 ulee seci

Moșiile mănăstirii

1 moșia Vistereasa în *sud* Prahova, lăngă mănăstire, ce să amestecă cu a patra parte ce mai are mănăstirea din moșiia Tărșor care este în arendă de la sfăntul Dimitrie cu leat [1]829 octomvrie 26, pe care moșie este și pădure dă tufan cu... ardicată
1 Balaca, Colacu dă Piatră și Boldești, în arendă asemenea
1 Orbeasca ce-i zic și Rășani, *sud* Saac, asemenea
1 Hăbudu, *sud* Dămbovița, asemenea
1 Blăjoi, *sud* Prahova, în arendă de la leat [1]828 ghenarie
1 Strămbeni, asemenea
1 Rătunda i Șopărliga *sud* Buzău, nedată în arendă, are și pădure pă dănsa
1 Vai-dă-Ei, i Dobrota, asemenea
1 Cătiiași, asemenea
9

La Crăngu Teiului, tot pă moșiia Vistiereasa, să mai ardică o pădurice cu felurimi dă lemn, fiind poprită de vreo 6 ani, cu pădurar paznic.

1 dunaravă veche tot pă moșiia Vistiereasa

Viile mănăstirii

pogoane

12 în Dealu Păuleștilor, cu un șopron învălit cu trestie și cu vasele ce să arată mai jos :
1 tocitoare

Casa Vasopol (str. Ulierului).

1 lin pentru călcat
1 curătoare
1 hărdău
———
4

are şi livade dă pruni

4 la Scăeni, fără casă, vase ce se arată, însă :

1 tocitoare
1 curătoare
1 linişor
———
3

7 la Ţîntea cu o casă i livade de pruni şi vase, însă :

1 lin
1 curătoare
1 tocitoare şi un hărdău dă gunoi
———
3

10 la Scăeni care este dată în otaştină dă vin din 20 vedre, una, care acea otaştină să vinde dinpreună cu moşiia Colacu dă Piatră
———
40

Cărciuma de la poarta mănăstirii, temelia de piatră iar casa dă gard lipită cu pământ, în stare proastă, învelită jumătate cu tinichele dă scânduri dă brad cum şi gărliciu, iar jumătate cu şindrilă dă brad, veche şi fărămată.

1 moară lăngă mănăstire, pă iazul răposatului banului Moruzi, cu 2 roate umblătoare, cu pietre cu heare bune, învălitoarea cu şindrilă veche

6.000 ocă var adus în curte
60 scănduri dă brad, însă 30 făţuite şi 30 nefăţuite, pentru duşumele
2 livezi dă pruni, însă :
1 pesterău [?] mare cu pruni mari i alţi pomi :
1 lăngă mănăstire, mică, cu puţini pruni tineri, făcută de curănd, îngrădită cu garduri mărăcini vechi

200 ocă sare bolovani
2 căpistere de frămăntat păine
4 panacoade [?]
2 site dă făină, noi
2 albii mari dă rufe
3 paneruri dă rufe
1 buriu cu vin 40 vedre
5 pogoane grău sămănat

Hrisoavile moșiilor mănăstirii i alte cărți și sineturi, cum arată:

1 hrisov al răposatului Matei voevod pentru moşiia Afumaţi cu leat 7155 [1647]
1 hrisov al răposatului Scarlat Ghica voevod pentru moşiia Tărgşor cu leat 1760
1 hrisov al lui Grigorie Ghica voevod pentru moşiia Hăbudu cu leat 7258 [1750] ghenarie
1 hrisov al răposatului Costandin voevod Basarab pentru vama tărgului Ploeştilor și a Tărșorului, cu leat 7197 [1681] iunie 23
1 hrisov al răposatului Matei voevod pentru vama Ploeştilor, cu leat 1752
1 hrisov al răposatului Alexandru voevod Ipsilant pentru vamă i alte cu leat 1775
1 hrosov al răposatului Constantin voevod Mavrocordat tot pentru vamă, cu leat 7248 [1740]
1 hrisov al răposatului Mihai Racoviţă, pentru vama Ploeştilor, cu leat 7239 [1731]
1 hrisov al răposatului Constandin Basarab voevod, pentru vama tărgului Ploești, cu leat 7212 [1704]
1 hrisov al lui Grigorie Ghica voevod, pentru închinarea Tărșorului, cu leat 1752
1 hrisov al răposatului Mihnea voevod, pentru moşiia Breazoiu, cu leat 7907 [?]
1 hrisov al răposatului Grigore Ghica voevod, pentru vama Ploeștilor și a Tărșorului, cu leat 7244 [1736] septemvrie 30
1 hrisov al răposatului Ducăi voevod, pentru vama Ploeşti i Tărşor, cu leat 7182 [1674]
1 hrisov al răposatului Grigore voevod Ghica, pentru vama Ploeștilor cu leat 1673
1 hrisov al răposatului Nicolaie voevod Mavrocordat, pentru vamă, cu leat 7224 [1716]
1 hrisov al răposatului Antonie voevod, pentru vama Ploeştilor i Tărşor, leat 7180 [1672]
1 hrisov al răposatului Radu Vodă, nepotu răposatului Basarab, pentru moşiia Blejoi, cu leat 7122 [1604], sărbesc
1 hrisov al răposatului Matei voevod, pentru moşiia Cătineşti, cu leat 7145 [1637]
1 hrisov al răposatului Costandin Ţehan voevod, pentru închinarea mănăstirii Tărşoru la sfăntul Panteleimon, cu leat 1754
1 hrisov al răposatului Nicolaie Mavrocordat voevod, pentru vama Ploeşti i Tărşor, cu leat 7224 [1716] martie 4
1 hrisov al răposatului Radu voevod, *sin* răposatu Mihnea voevod, pentru moşiia Scutaşi, cu leat 7130 [1622]
1 hrisov al răposatului Alexandru Moruzi voevod, pentru scuteala a 10 bolovani sare de la ocna Telega, cu leat 1795

1 hrisov al răposatului Constandin Basarab voevod, pentru 2 pogoane de vie în dealu Scăeni, cu leat 7206 [1698]

1 hrisov al răposatului Ion Mavrocordat voevod, pentru vama Ploeștilor i a Tărșorului, cu leat 7225 [1717]

1 hrisov al răposatului Ștefan Cantacuzino voevod, pentru vama Ploești i Tărșor, cu leat 7222 [1714]

1 hrisov al răposatului Scarlat Ghica voevod, *sin* răposatu Grigore Ghica voevod, îmbrăcat în sandal verde, pentru moșiia Tărșor ce o dă mănăstirii cu 12 sate, cu leat 1760

1 hrisov al lui Ioan Gheorghiu Caragea voevod pentru scuteală

1 hrisov a lui mării sale Grigorie Dimitrie Ghica voevod, pentru scuteală de toate dările și pentru milă dă sare, cu leat 1824 septemvrie 24

28

1 legătură cu 49 zapise i alte scrisori în pricina vii Scăeni

1 hartă a vii Scăeni și Odi... și o carte a vii Țintii

1 plic cu 44 bucăți zapise i scrisori pentru moșiia Catipși [?] i pentru vii, i o carte domnească a răposatului domn Costandin Alexandru Ipsilant voevod [1]803 pentru apărare i pentru liude 10 a ținea mănăstirea

1 legătură iarăși cu multe scrisori i zapise vechi...

2 cărți, însă 1 zapis și o hotărnicie Stoeneasca

3 copii scoase după 3 hrisoave sărbești

1 plic cu 21 sineturi pentru țiganii mănăstirii

Starea casilor i alte acareturi din curtea mănăstirii

Sfănta biserică unde să prăznuește hramul sfinților voevozi, zidirea bună, numai amvonu de afară crăpat și puțin dăzlipit din trupul bisericii pe 2 părți ; zugrăvită înlăuntru, însă în sfăntul oltar pantocratora în biserică unde șed oameni, zugrăvită peste tot din nou, iar la amvon unde șed muerile, nu. Turla pă la ferestre, în partea dă sus, dăspre învăliotare, crăpată din cutremur ; învălitoarea atăt a bisericii i o turlă făcută din nou cu șindrilă dă brad din nou peste tot, fără saceac împrejur. Pardoseala în biserică cu lespezi dă piatră, iar la amvonu de la mueri și cel de afară cu cărămidă.

Clopotnița d-asupra porții cu o odaie la mijloc i o galerie scoasă în curtea mănăstirii, învălită cu șindrilă dă brad, nouă, cu 2 clopote așezate sus, unu mai mare ca de ocă 85 și altu mai mic ca de ocă 42, care clopote peste două mici ce au fost le-au adăogat și le-au mărit și cu din aramă veche a mănăstirii ce să arată în foaia lipsii, așezate pe tălpi nouă, iar podeala unde este toaca și scările clopotniții dă lemn stricat ; zidirea clopotniții bună, numai ferestile, la partea dă sus dăspre învălitoare, sănt crăpate din cutremur.

Grajdul dă zid, învălitoarea cu șindrilă de brad, nouă.

Un şopron ce este lângă grajd ca de 4 trăsuri, iarăşi învălit cu şindrilă dă brad, nouă.

Patru odăi jos în rândul clopotniţii unde şed oamenii casii, bune, numai bolţile cam crăpate dă cutremur, învălită cu şindrilă veche.

Una odaie d-asupra tot într-acest rând, pardosită cu duşumea dă scânduri dă brad neperipisită [?] fără cruci la fereste, învălitoarea cu şindrilă dă brad veche, scara de lemn, stricată şi crăpată dă cutremur, tavanu dă scânduri dă brad.

Cuhnia cu o odaie dă zid, cu un cuptor dă pâine, bolţile cam crăpate, învălitoarea bună cu şindrilă dă brad, nouă.

Prăjmuirea curţii dinlăuntru cu zid dă jur împrejur, crăpat în 3 locuri din partea dă dinaintea bisericii, cu poartă mare dă scânduri dă stejar cu hearile ei şi cu un safopil [?] i cui dă her la încuietoare, dar fiind scândurile verzi şi uscându-să s-au căscat una de alta ca de un deget.

Prăjmuirea curţii dă afară cu zid dă jur împrejur, vechi şi mâncat de ploi dă d-asupra, iar partea dă la poartă şi până în co[l]ţu zidului dă lângă cârciumă unde au fost d-asupra un chioşc s-au povârnit spre soare-răsare, care îl ţine trei picere dă zid. În care curte este şi o grădiniţă dăspărţită cu parmaclâc dă ulucă, dă zarzavat, i cu câţiva pomi, peri, zarzări, piersici şi trandafiri, cu un puţ cu jghiab dă piatră pentru udat. Poarta dă tălpoaie dă stejar cu hearile ei şi iarăşi asemenea rărite scândurile una de alta ca de un deget.

Starea caselor domneşti

5 odăi şi două cămăruţe la catu dă sus, i o sală cu plimbarea, însă :

2 case despre apus cu 3 ferestre cu cercevelile lor, nouă, i hearile şi cu câte 2 vergele dă her pă la cruci, fără geamuri ; duşumelile nouă dă scânduri dă brad, cu câte un pat înfundat cu scânduri dă brad, cu tavanuri, însă la una dă scânduri dă brad şi la alta dă ulucă, cu 2 uşi dă brad, scânduri nouă, una cu broască dă her, proastă şi la una fără broască, puţin crăpate de cutremur, iar soba ce era într-amândouă casile, dărâmată dă tot.

2 case i o cămară despre soare-răsare, pardoseala cu scânduri dă brad, nouă, cu câte un pat, cu uşile dă scânduri dă brad, cu broaşte, însă : la una broască înfundată, iar la alta broască proastă, cu 5 fereste, însă la una 3 fereste la alta 2 cu cercevelile lor vechi, cu 21 bucăţi geamuri mici şi mari. Cămara bună, pardosită cu cărămidă, cu uşă dă scânduri dă brad şi cu verigă, pă la chimuririle ferestrelor puţin crăpate de cutremur, iar d-asupra uşii odăii din faţă zidu crăpat şi căzut un petec, cum şi soba ce este într-amândouă casile căzute câteva cărămizi d-asupra, care poate a să drege.

Casa cea mare ce să numeşte divanu cu cămara ei, cu totu stricată, croită din toate părţile cum şi bolta încă căzute şi bucăţi dă zid din boltă, cum şi partea zidului peretile ce cade în curte unde este cu 4 fereste, crăpat cu totu şi puţin povîrnit spre curte, care face

trebuință atât bolta cât și acel părete a să da jos până la brău de la mijloc, cum și sobile sânt dărămate ; pardoseala ei cu cărămidă, iar crucile ferestilor și cercevelile făcute nouă, cum și ușa dă scânduri dă brad, cu 2 canaturi, cu o broască proastă.

Asemenea și sala crăpată rău și bolta, încă și un petec din boltă căzut, pardoseala cu cărămidă, veche, ușa iarăși dă lemnŭ dă brad.

Pridvoru dă afară asemenea crăpat, chimirurile din stâlp până în stâlp crăpate rău, cum și tavanu fiind dă unele cu tencuiala dă var, crăpat.

Zidu scării amândouă părțile din capu scării dă jos până sus crăpat și partea cea dăspre case dăzlipită din zidu casii, treptele scării de lemn vechi.

Catu dă jos dă supt case, beciurile însă :

2 case dăspre răsărit unde este acum igumeniia peripitsit cu dușumele de scânduri dă brad, cu paturi, cu sobe rumânești, cu ușile dă scânduri dă brad, bune ; cu ferestile jumătate zidite, numai cu rândul dă sus cu câte 3 ochiuri dă geam, tăvănite cu niște scânduri dă brad ; o cămară bună cu ușă.

3 beciuri mari negrijite, neperipisite în care ține feluri dă lemnării.

Învălitoarea casilor cu căpriori cu lați din nou, cu șindrilă dă brad peste tot, nouă, cum și învălitoarea scării iarăși dă șindrilă dă brad, nouă.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—337.

Original, stare bună, hîrtie cu filigran, de format lung și îngust, în 6 foi ; nesemnat.

142

[1830 martie 10. Tîrgșor].

Însemnare de lucrurile ce s-au găsit în plus la mănăstirea Tîrgșor, cu ocazia întocmirii catagrafiei. *(Original).*

Lucrurile ce să văd sporite peste perilavi

1 masă de malteh, vărgată, în oltar
3 dveri de malteh, căptușite cu astar și săngif de malteh galben
1 masă la proscomidie de malteh, vărgată, căptușită cu astar
2 procoveţe altfel, vechi, cu cruci de fir, căptușite cu bogasiu roșu și cu săngif dimie
1 aier dă atlaz
1 epitrahil atlaz cu 10 ciucuri ibrișim și căptușit cu bogasiu roșu și săngif dă dimie
1 pereche rucaviţe cutnie de Brusa

Casa Scurea, str. Vasile Roaită (fostă str. Romană) ; foto 1931.

1 pereche *ipac* rucaviţe de atlaz
1 stihar de cutnie de Brusa, căptuşit cu astar şi cu săngif bogasiu roşu
1 stihar malteh ghiurghiuliu cu săngif de malteh galben, căptuşit cu bogasiu galben
1 sfită atlaz, vărgată, cu floricele i săngif malteh ghiurghiuliu şi căptuşit cu bogasiu albastru
5 poale de malteh la icoane, căptuşite cu astar
1 epitrahil de lahurit galben, cu cinci cruci de fir, căptuşit cu malteh ghiurghiuliu
1 pereche paftale de argint, cu colanu de Ţarigrad, dram.[uri] 33
1 masă de bogasiu ..... captuşită cu pănză braşovenească, veche, spartă, la proscomidie
1 linguriţă de argint, poleită
1 cruciuliţă mică de miruit
1 sfeşnic de alamă
1 coroană de argint la arhanghelu Mihail, i teaca şi măna
2 sfeşnice mari de lemn

Acestea de mai sus le arată oamenii mănăstirii că sănt dăruite la mănăstire de unii alţii pentru pomenirea lor.

1 tavă de anafură, de aramă
1 ceaslov rosienesc, mic
1 damaschinos vechi
1 evanghelie grecească
1 liturghie grecească
1 filadă a sfăntului Visarion, grecească
1 triod grecesc
1 penticostar grecesc
1 apostol grecesc
1 orologhion grecesc
1 zarf de alamă
7 scaune de lemn
1 tronŭ
1 şcatulcă cu cinci clondire de vin şi unu de rachiu
9 putini de brad
2 nărdae
16 burie mici de rachiu
27 buţi pentru vin ; *nu sănt*
1 piuliţă de lemn
2 putinee de lapte
2 scări mari de brad, la case şi la biserică
3 tocitori de casă
1 buriu cu oţet
1 pălnie de lemn
2 scări de buţi
4 burii mici de vin
1 ambar de bucate
2 baniţe de lemn

1 funie de buți, de tei
1 curătoare mică
1 grătăraș mic de her, la cuhnie
1 lanțŭ de her
3 cercuri de her, mici, de cară
2 barde
2 cuțitoi
1 lingură de roate
1 ghină
1 daltă
3 seceri
4 sape
2 tărnăcoape

vite

3 viței mici fără mumă, carii nu sănt dă trăit ; *au murit*
178 oi cu miei, capre, berbeci și iezi

bucate

50 ocă făină
31 banițe ovăz
98 vedre vin
39 vedre rachiu
205 ocă miere
55 cară făn
7 cară dă pae
800 snopi trestie
125 mănuși de in, nelucrat
90 mănuși de cănipă, nelucrate
150 ocă sare
1 car mare, cu 6 cercuri de her, stricat

Acad. R.S.R., CCCLXXV—356.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

143

[1830 martie 10. Tîrgșor].

Însemnare de lucrurile ce s-au găsit lipsă la mănăstirea Tîrgșor, la catagrafia ce s-a făcut. *(Original).*

Lucrurile ce lipsesc de la mănăstirea Tărșoru, din catastih de perilavi
1 aier de cutnie vărgat
1 poală de ghermesut de la iconostas

1 evanghelie răzorită, grecește și rumănește
2 trioade grecești
2 apostole grecești
1 liturghie grecească
2 ceasloave grecești
11 bucăți cărți
1 minei cu tipicuri sărbești
3 șărvete
1 strecurătoare de aramă, cu capacele ei
1 buhurdar de aramă
5 peșchire de obraz
8 piei de bou
4 coți postav
1 ibric mare de cafea
1 solniță de cositor
2 întinzători de car
1 pereche răscruci de her
1 tocitoare
1 pereche de hiară de cai
8 capace de aramă, bune
9 capace *ipac* de aramă, vechi
1 cazan de rachiu, vechiu, fărămat
1 căldare ungurească de vutcă, cu două țevi
1 tingire mare
1 sahan

vitele

8 boi mari de jug
4 gonitoare
1 vacă cu vițelu ei
2 mănzați
5 bivoli mari de jug
2 mănzați bivoli
1 mănzată bivol
4 bivolițe sterpe
36 mătci stupi
18 ulee seci

bucate

321 banițe grău, cu banița *za* ocă 20
172 banițe orz, tot cu această baniță
75 ocă bob
130 ocă mazăre
250 ocă fasole

9 căpriori
43 scănduri de stejar
1 căruță de cai
1 plug cu hiarăle lui

*

10 pogoane vie de la Scăeni

Acad. R.S.R., CCCLXXV—355.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

144

1830 martie 13. [Tîrgșor].

Paisie, fostul egumen al mănăstirii Tîrgșor, anunță pe clucerul Nicolae Trăstea că a făcut catagrafia averii mănăstirii și a dat-o în primire noului egumen Serafim. *(Original).*

Cu plecăciune mă închin dumitale,

Mai întăi cercetez fericirea sănătății dumitale, ca fiind pe deplin să dau laudă împăratului ceresc din a căruia milă și ieu mă aflu sănătos.

Lîngă aceasta, viind dumnealui sluger Păun iconom, după porunca dumitale, făcănd catagrafie de toate lucrurile mănăstirii, mișcătoare și nemișcătoare, precum să va vedea și de către dumneata, cum și de sporu i lipsa ce s-au găsit, pe care le-am și făcut teslim în măna iconomului, al părintelui arhimandritu Serafim noului egumen.

Iar ieu rămăi al dumitale către Hristos fierbinte rugător și slugă,
Paisie

1830 martie 13.

[pe verso] :

În cinstită măna dumnealui *biv vel* clucer Necolaie Trăsnea

cu plecăciune

Acad. R.S.R., CCCLXXV—338.
Original, stare foarte bună ; întărit pe verso cu o frumoasă pecete inelară în ceară roșie, care poartă data 1804 ; semnătura lui Paisie e în grecește.

Casa Șt. Moțoiu (str. Constanței nr. 18).

1837 mai [f. zi. Ploiești].

Raport către judecătoria județului Prahova asupra pricinii dintre comisul Scarlat Bărcănescu și mănăstirea Tîrgșor, pentru moșia domnească dimprejurul mănăstirii. *(Copie).*

Cinstitei judecătorii a județului Prahova

plecat tacrir

La înfățișarea ce au avut sfănta mănăstire Tărșoru cu d. comisul Scarlat Bărcănescu pentru cotropirea ce voiește dumnealui a mai face din moșiia domnească dinprejuru mănăstirii Tărșorul, care moșie, după hrisovul ce are sfănta mănăstire, să dovedește că este dată danie de către răposatul întru fericire Scarlat Grigorie Ghica voevod. În care hrisov mai pe larg să coprinde și să cunoaște sfănta mănăstire stăpănă pă aceia moșăe.

Și înpotriva voinții d. comisului, am cerut ca să înfățișeze dumnealui destoinice sineturi înpotriva pomenitului hrisov, ca să vază pe ce temei au călcat moșiia mănăstirii și mai voiește a cotropi și a călca și ceia ce să mai află în stăpănirea mănăstirii pe care o stăpănește încă de la darea pomenitului hrisov.

Dumnealui au răspuns înaintea judecății, la 27 ale trecutului noemvrie al încetatului leat [1]836, cănd am fost înfățișați, că deși are hrisoave, dar întrănsele fiind și alte secreturi nu le poate da la vedere presustfie cinstita judecătorie, ci le va arăta numai dumnealui d. prezident (lucrul cu totul nepotrivit dreptății) făcând dumnealui cerere ca mai întăi să să cerceteze la fața locului pentru stăpănirea mănăstirii pe acea moșiie. Și după a dumnealui cerere s-au încheiat jurnal ca să să facă cercetare de către un cilen al cinstitei judecătorii.

Supt-iscălitul au primit a să face cercetare, dar însă să aducă la fața locului d. comisul sineturile ce va avea, precum și cu raport dă la 15 ale trecutului fevruarie, cu leat următor, am înștiințat cinstitei judecătorii.

Asemenea înștiințîndu-mă dumnealui slugerul Costandin Cuțarida la 4 ale următoaru cănd m-am vestit ca să fiu pregătit la 6 ale următoarei cănd este a veni, ca să nu i să întămple înpiedicare, ca să arate și dumnealui comisului, ca cănd va veni la fața locului să aducă și sineturile ce au zis că are, ca să să cerceteze dinpreună cu ale mănăstirii.

Cănd dumnealui slugerul au venit înpreună cu dumnealui comisul am făcut cerere, spre a înfățișa sineturi, spre dovada cererii dumnealui, precum și ieu să înfățișez. Și mi s-au zis că nu să înfățișează acum sineturi, ci va face cercetare după duhul jurnalului. Și așa văzănd pregătiți în sat o sumă dă clăcași ai dumnealui comisului, i-au adus într-o odae de ale mănăstirii unde însuși cunoaște ce au lucrat, cu acea carte ce să zice dă blestem, căci pă mine nu m-au îngăduit a vorbi, ci cunosc că nici formalita acei cărți dă blestem nu s-au făcut, dar dă

și să făcea, cu niște asemenea clăcași ai dumnealui dă către mănăstire și acea formalita tot nu putea a fi primită, căci cererea mănăstirii au fost și este ca dumnealui comisul să înfățișeze sineturi înpotriva hrisovului mănăstirii, cu care să poată avea cuvănt dă stăpănire pe moșiia mănăstirii.

Și fiindcă dumnealui sluger Cuțarida s-au abătut de povața pravili[i], acea făcută de către dumnealui cercetare nu este primită mănăstirii. Și plecat să roagă supt-iscălitul ca să să îndatoreze dumnealui comisul să dea la vedere cerutul sinet spre a putea alege cinstita judecătorie dreptul adevăr, mai vărtos că la mijloc este și veche stăpănire înfățișată și întărită, precum și în condicile spitalului sfăntului Pandeleimon, știute și dumnealui marelui dvornic Mihalache Ghica eforul cinstitei epitropii spitalurilor, de unde să poate aduce vrednică dovadă.

Iar spre mai îndestulare înfățișez supt-iscălitul contractul în care la nr. 13 să vede coprinsă acele dooă grădini, precum și cărciuma date în stăpănirea supt-iscălitului, drept zestre mănăstirii.

Pentru pomenita cărciumă am înfățișat senetul mănăstirii în care să văd și stănjeni și semne și apoi ce alegere au făcut însuși știute, căci dinafara mănăstirii nu s-au umblat nici dă cum.

1837 mai.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—347.
Copie veche, stare foarte bună, hîrtie groasă, verzuie, avînd în filigran anul **1834.**

146

1840 octombrie 4. Inotești.

Constantin Fălcoianu scrie egumenului de la Tîrgșor în legătură cu plata embaticului ce trebuia să dea pentru un loc din Scăieni. *(Original).*

Cu fiiască plecăciune închinîndu-mă sărut mîna cuvioșii sale,

Cu toată plecăciunea cercetez dă fericirea sănătății, pă care bunul Dumnezeu să v-o trimiță de apururea.

Pă lăngă care văzănd că dăn partea cuvioșii sale nu s-au evit vreun orănduit în București (ca și alte dăți) căruia să-i răspunz embatichiul pogoanelor din Scăiani, eu, după datorie-mi, vă întîmpin cu acest într-adins lei optzeci și patru în sfanțihi 36.

Și de mai sînt vreun rest, vă rog să fiu adăstat pînă voi merge la București și iarăși cu într-adins îi voi trimite.

Iar de primirea banilor mă rog să mă cinstiți cu dovadă.

Vă mai rog cu îndrăzneală de cumvași faceți jimblă de casă, binevoiți de mă împărtășiți cu dooă.

Și rămîi al cuvioșii sale plecat fiu sufletesc,

C. Fălcoianu

anul 1840
luna octomvrie 4
Inotești, *sud* Saac

[pe verso] :

Cuvioșii sale părintelui arhimandrit și egumen al mănăstirii Tîrșoru, cu plecăciune.

Acad. R.S.R., CCCLXXV—349.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

147

1844 septembrie 17. Nucet.

Gheorghe Pleșoianu hotarnic anunță pe Ruvim Budișteanu, egumenul mănăstirii Tîrgșor, că îi trimite o listă de acte referitoare la moșiile Vaideești și Dobrota. *(Original).*

1844 septemvrie 17. Nucetul

Sărut cinstită măna sfinții tale,

Primește lista sineturilor ce mi-ai trimis. Desează merg la mănăstirea Apostoleca [?] și mîine ies la Vadabroti [?]. Scrisesem și eu pădurariului d-acolo să vie la mănăstire, ca să merg cu el.

Te rog sprijinește pe vecinii ce va veni la *[indescifrabil]* voi sosi și eu de la Dobrota.

Sînt al dumitale plecat,

Gh. Pleșoianu

[pe verso] :

Cinstit sfinții sale părintelui protosinghel Ruvim Budișteanu egumenul mănăstirii Tîrșoru, cu plecăciune

la

Balaca

Acad. R.S.R., CCCLXXV—350.
Original, stare foarte bună, hîrtie avînd în filigran cuvîntul „Borco".

INDICE[1]

(toponomastică, glosar)[2]

A

B

---

[1] S-au cules cu **aldin :** nume de persoane, mahalale, hanuri, mănăstiri, biserici etc. ; s-au cules cu MAJUSCULE : ţări, regiuni, judeţe, plăşi, oraşe, sate, rîuri, dealuri, moşii etc. ; s-au cules cursiv : materii, glosar.

[2] Nu au fost cuprinse în **Indice,** toponomasticele din studiul introductiv, note şi lista documentelor.

Cuvintele Ploieşti şi Tîrgşor, care se găsesc aproape la fiecare pagină, nu au fost trecute.

C

D

H

I

J

L

M

N

O

P

R

S

T

U

CUPRINSUL

I. P- Tiparul — c. 640